ஸ்ரீ

ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்.

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாயநமः.

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணவசன-

பாலகாண்டம்.

யாவர்நம் எளிதினுணர்ந்துகொள்ளுமபொருட்டு

ஸ்ரீமத் உபயவேதாந்த

ஸ்தாபநாசார்யர்

ஸ்ரீமத் திருமலை லக்ஷ்மிகுமார தாதாசார்யஸ்வாமி

ஸ்வாமிகள்

வித்துவான் அஷ்டாவதானம்,

மேலாகரம்,

ராததேசிக்தாதாசாரியசுவாமியவர்களால்,

வடமொழியினின்றும், தென்மொழியில் வசனநடையாய்

மொழி பெயர்க்கப்பெற்று,

அன்பளிப்பு

சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,

கோமளபுரம்,

இராஜகோபால்பிள்ளையவர்களால்,

எழுத்துச்சொற்றொடர்க் குற்றங்களற

ஆராய்ந்தது,

அகம்பர்.		பக்கம்.
	ஸ்ரீராப்திநாதர்.	... ...

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ

பாலகாண்டத்தின் அட்டவணை.

சருக்கசங்கியை.	விஷயம்	பக்கம்
,,	கடவுள வணக்கம.	ஈ
க.	நாரதர் வால்மீகிமுனிவருக்கு ஸ்ரீராமசரித்திர முபதேசித்தது ...	ஈ
உ.	வால்மீகிமுனிவர வேடைகொன்ற கிரவுஞ்சபக்ஷியைக குறித்து அச	
	சொனனசலோக்தத்தைக்கண்டு ஆசசரியமகொண்டிருக்க பிரமன	உ
,,	எழுந்தருளி அவரை ஸ்ரீராமாயணம பண்ணுமபடி நியமித்தது	
ஈ.	ஸ்ரீமதராமாயணத்தை வால்மீகிமுனிவர செயதலிதம	உ
ஊ	வால்மீகிரிஷி ராமாயணத்தைக் குலவனைப பாடுமபடி கறபித்தது.	ஊ
ரு	ககரதத்தின சிறபபு	ஊ
சு.	அரசனுடைய ஆளுகைக்குறிதத்தினால நகரம சிறநதிருக்கிறவிதம் ...	ஈ
எ.	இதிலும தசரதராஜாவின துரைதத்தினச சிறபபேசொலலபபட்டது.	ஈ
அ	தசரதா புத்திரேஷ்டிகாக அசுவமேதயாகஞ செயய ஆலோசித்தது..	ஈ
க	சுமநதிரா தசரதருகது முனனடக்க சஙகதியைச சொலலுது ..	ஈ
ட	ரிசியசிருஙகமுனிவைய கூடடுகது அழைத்தகொணடு வந்தவிதம	ஈ
டச	கலிகசோடடுமுனிவரைந் தசரதா அயோத்திக்கு வழைத்துவந்தது	ஈ
டஉ.	யாகத்தின முயற்சி	ஏ
டசு.	யாகத்தின ஆரமபகாரியதகுக குறித்தது	ஏ
டஎ	அசுவமேதம நடந்த சிறபபு	ஏ
டடு	தேவரைச்சூள விஷ்ணுவைவ ராக்ஷச ஈசுவரனுக்காக பிரார்த்தித்தது	ஏ
டஅ	புத்திரகாமேஷ்டி தலிதம	ஏ
டஎ	பிரமதேவன் கடடளபபடி தேவாகள வானராதிகளை பபெறறது	ஐ
டஅ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்ஞர்களை அவதரித்தது ..	ஐ
டக	சௌசிரா ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளை கேடடது	ஐ
உடி.	தசரதா சௌசிரா சொலலை மறுத்தது	ஐ
உக	விசுவாமித்திரா தசரதமஹாராஜருக்குத் தகாரியஞ சொலலல	ஒ
உஉ	விசுவாமித்திரா ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரகளை அழைத்துபபோய வழியில	
,,	ஸ்ரீராமனுக்குப பலை அதிபலை எனனும வித்தைகளை யுபதேசித்தது.	ஒ
உங	விசுவாமித்திரமஹாமுனி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளுகது அங்கு தஙி	
,,	ஙன வரலாறு அருளிசசெயதது	ஒ
உச	விசுவாமித்திரா சரயூநதி மல, ருகுதேவஙகளின வரலாறு கூறியது .	ஒ
உடு	விசுவாமித்திரமஹரிஷி தாடகையின வரலாறு கூறியது	ஏ
உசு.	ஸ்ரீராமபிரான தாடகையைக கொலலுபரிசு தருளியது	ஏ
உள	விசுவாமித்திரா ஸ்ரீராமருக்கு மநதிரஙகளை உபதேசித்தருளியது	ஏ
உஎ.	உபலமஹார மநதிரஙகளை உபதேசஞ செயதது	ஏ
உக.	ஸ்ரீவாமகார்சிரமத்தின சிறபபபபறறிச சொலலியது	ஏ
கூஅ	ஸ்ரீராமர மாரீசரதியரகளர்னை வெனறு வேள்வியை ரடதத்தியது	அ
கூ	யாவரும மிதிலைகரத்துக்கு எழுந்தருளுை ..	அ
கூஉ.	விசுவாமித்திரா தமமரபின முறைமை கூறியது ..	அ
கூக	குசநாபா பெணகளின திருமணத்தைக் குறித்தது	அ
கூச	ரதிநிருதனா தம் புத்திரியின பிற பவ யுரைத்தது..	ஏ
கூடி.	ககாதியின வரலாறு கூறியது	ஏ
கூசு.	பாரவதியும சிவனும புணரநதது	ஏ
கூஎ.	குமாரசுவாமியின உறபததி	ஏ
கூஅ	பிருகுமகாரிஷி சக்ரசகுரவாதத்திகுப் பிளவையுரு தாதது	ஏ
கூக.	சகரசகரவாதத்தி அசுவமேதயாகஞ செயதது	ஏ
கூட	சகரகுமாரகளை பிலமுனி கோபதாலை எரிதவிடடது	ஏ
கூசு.	சகரசகரவாத்தி யாகத்தை முடிதத்தது ..	ஏ

சருகஉ சங்கியை	விஷயம்.	பகஉம.
ஊஉ.	பரீரதமஹாராஜன தவஞ்செயதமை	ாஎ
சரூ.	பரீரஷூண கங்கையைக் கொணாந்த விதம ...	ாஅ.
சஅ.	கங்கையின மஹிழையைச சொலலி மூடித்ததும . . .	ாசூ
சடு.	கௌசிகர் கங்கைனியீகடாது விசாலாக்கைபபறறி அருளிசசெயதது	ாஎ.
சசு.	திலீதவஞசெயத அடைந்தகருவை இரதிரன அழிதத்தது .. .	ாம.
சள.	இந்திரன திதியின கருவைப பிழைபபித்ததை தனஜெடி சோதத்தது	ாமஉ.
சஅ.	கௌதமமஹாமுனிவரது ஆசரிமத்தைப பறறியது .	ாமச
சக.	அஹலியை சாபநதீரந்தது ஸ்ரீராமபிரானேப பூசிதத்தது	ாமசு.
ருஎ.	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண விசுவாமித்திர ஜனகசதாநந்தர்கள யொருவரை யொருவர் கணணுறறு யோகக்ஷேமம விசாரித்தீக்கொளவது .	ாமஅ
ருக.	சதாநந்தர் விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரது மஹிமை கூறியது .	ாஉய
ருஉ.	வசிஷ்டமகாமுனிவர் விசுவாமித்திரரை ஆதித்தியதுககு நிறுத்தியது	ாஉஉ
ருசு.	விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டர் பரிஷ்டட உணடிசலை உணடு காமதேனு வை யாசித்தது . .	ாஉசு
ருச.	விசுவாமித்திரர காமதேனுவாலுணடானபடைகளுடனபோசெயதது	ாஉரு.
ருரு.	விசுவாமித்திரர தோலவியடைந்த ாலுசெயது மீணடும வசிஷ்ட ருடன் போர செயதது	ாஉள
ருசு.	விசுவாமித்திர தோறறு பிரஹமபலதைப புழாதது	ாஉசு
ருள	திருசங்கும்ஹரிராஜன யாகஞ்செய முயறறது ..	ாஎக
ருஅ.	திருசஙகுமஹாராஜன வசிஷ்டருமார சாபதால சணடாளனாகி கௌசிகரைச சரணமடைந்தது	ாஎசு.
ருக.	கௌசிகர திருச்சங்குவுக்கு யாகஞ்செயவிக்க ரிஷிகளை யழைபபித்தது	ாஎரு
சுஎ.	கௌசிகர திருசசங்குவை சணடாள தேஹத்துடன வானேறறியது	ாஎஉ
சுக.	அமபரீஷன சுனசசேபனை நரமேதஞ்செய்ய விலோகிதொணடது	ாஎக
சுஉ.	சுனசசேபன கௌசிகமஹாமுனியைச சரணமடைந்தது	ாஎச
சுசு.	விசுவாமித்திர் புஷகரத்தைவிடடுப பணிமலை சோத்திதவமபுரிந்தது	ாஎச
சுச.	கௌசிகர அரமபைகஞ்ச சாபமிட்டு வடதிசை விட்டுக் மேறகதிசை மில தவமியறறியது .	ாஎசு
சுரு.	சதானந்தர ஸ்ரீராமருக்குவிசுவாமித்திராபிரமரிஷியானவிதமஉரைத்தது	ாஎள
சுசு.	ஜனகராகஞ்ச சிவனவில்வந்ததும நிதைத்திருமணத்துககு இலக்ானதும	ாஎடு
சுள.	சக்கிரவர்த்தித் திருமகனா அரனவில்லை முறித்தது	ாஎஉ
சுஅ.	தசரதர ராமனதுசெயலசகோவியுறறு மிதிலைகருச்செலலமுயனறது	ாஎரு
சுக.	சக்கிரவர்த்தி மிதிலாபுரி சோரது ஸ்ரீராமனோடு மகிழ்நதது	ாஎஉ
எஎ.	வசிஷ்டர ஜனகருக்கு மனுகுலத்தோர குலமுறை யுரைத்தது	ாஎஅ
எக.	ஜனகர தம்மரபின முறையை யுரைத்தது .	ாசூஉ
எஉ.	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணபரதசத்துருக்ாகளுக்குச் தோதேவி ஊமிளை மாணடவி சுருகீர்த்திகனேக கலியாணஞ்செயய நிசசயஞ்செயதது .	ாசுச.
எரு.	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்துருக்ாகள, சிதை ஊமிளை மாணடவி சுருகீர்த்தினேத திருமணம புரிந்தது	ாசுசு
,,	சிதாபிராட்டியின திருகலியாணம	ாசுஅ
எச.	எலலோரும அயோத்திககு வரும்வழியில ஸ்ரீபரசுராமனேச்சணடது	ாஎஉ.
எரு.	பரசுராமர ஸ்ரீராமசந்திரரை நோகஞ் புரைத்தது .	ாஎச
எசு	ஸ்ரீராமபிரான பரசுராமனே வெறறிக கொணடது	ாஎள
எள.	தசரதர தம திருகுமாராகளோடு தனனகரஞ்சேர்ந்து மகிழ்நதது	ாஎக.

பாலகாண்டத்தின் அட்டவணை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமபிரான் திருவடிகளேசரணம்.

அன்பளிப்பு

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண வசனம்

கடவுள்வணக்கம்.

சுக்லாம்பரதரம்விஷ்ணும் சஶிவர்ணம்சதுர்புஜம்।
ப்ரஸன்னவதனம்த்யாயே ஸர்வவிக்நோபஶாந்தயே॥

சுகலாமபரதரமவிஷ்ணும சசிவர்ணமசதுர்புஜம
பரஸனனவதனம்தீயாயே ஸாவவிகனோபசாந்தயே

(இதனபொருள) வெளளைவஸதிரந தரிததிருகினறவரும், சநதிர னுக கொபபான வெண்ணிறமுடையவரும, நானகு திருததோளகளை புடைய வரும, மஙகளகரமான திருமுகமணடல முடையவருமாய எழு நதருளியிரா நினற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை எலலாவிகனஙகளும நிவாரதி யாகுமபொருடடுத நியானஞசெயயவேணடுமம.

వాల్మీకివణక్కం.

కూజంతంరామరామేతి మధురంమధురాక్షరమ్।
ఆరుహ్యకవితాశాఖాం వందేవాల్మీకికోకిలమ్॥

కూజన్తమరామరామేతి మధురమమధ్యక్షరమ
ఆరుహ్యకవితాశాఖామ వన్దేవాల్మీకికోకిలమ

(ఇ-ళ) కవితత్వమెనగిర మరతగిన కిళమేలేఖి రామరామ ఎన మధురమాకవుమ, మధురమాన ఎయ్యతతుగుళ్ళ పతాకమ్ల, కూకికొణిడిరుకగిర వాలమీకిమునీవరాగియ గుళిలో కాన వరతనఞ్ఞు చెయగిరోన

యస్సిబ్ధసతతంరామ చరితామృతసాగరమ్।
అతృప్తస్తమునింవందే ప్రాచేతసమకల్మషమ్॥

యస్సిబ్ధసతతమరామ చరితామరుతసాగరమ
అతరుపతస్తమముమివన్దే పరాచేతసమకలమషమ

(ఇ ళ) ఎవగా శ్రీరామచరితమ్రమాగియ అమృతసముద్రమ్లో ఎపపోప్పుడుమ పానఞ్ఞు చెయతుకొండ్డిరుక్కుమ తరిపతతి యిటయాతవరా యిరుకగిరు మో, పరిశుతదరాగియుమ వరుణకుమారరాగియుమ ఉళళ అరుక వానమీగియు నివరైర కాలనత్తికగిరోన.

వాల్మీకేర్మునిసింహస్య కవితావనచారిణీ।
శృణ్వన్రామకథానాదం కోనయాతిపరాంగతిమ్॥

వాలమీకేరముణీసిమహాసయ కవితావనచారిణీ
శృణవనరామకతానాదమ కోనయాతిపరాంగతిమ

(ఇ-ళ) కవితత్వమెనగిరకాటడిల సఞ్చరిగిరవానగీకరాగియ మునీవరనుడైన సింగతతినుటైయ శ్రీరామకతైయాగియతొనియైయకేటటు కినరవనతాన మేలానతతియై అటైయామలిరుకగిర్రునట.కాటడిలుళళ సింగతతిన తొనియైయక కేటగిరవన మేనమైయాన (నటకగిర) వళియై అటైవాన ఎనగిర ఉపమానపొరుళ ఇతిల తోనుమ.

ఇత్త రామాయణఞ్ఞు చెయత మునీవరుకకు వాలమీకి ఎనగిర తిరునామమ ఎపపిది వన్తతెగుల (వులమీకమ) పుఱతు - అతిల పిరతిపతతనుల వాలమీకి ఎనవరతతెనత్తిక. ఒరునాల ఇవా తవఞ్చెయతుకొణిడిరున్తపోతు ఇవా మేల పుఱతుకటడి మూడిక కొణటతి. అతిమనైపెయతుకరైయ ఇవా రోనతినతి పఱతిప పుఱతిల పిరతవా ఎనగిరతు అనగియుమ (ప్రాచేతసా) ఎనగిరపెరుమైయుమ (ప్రాచేతస) ఎరుణ, అటల కుమారరాతలాల (ప్రాచేతసా), పుఱుకరైయుమపడి మనైపొరివితతవ వరుణఞ్ఞుతాల అపపడిసొలలపపట్టతు ఇవరుటైయకులమ పిరుకుకుల మాతలాల ఇవరుకకు

ஆஞ்சனேயா தோத்திரம்.

అంజనేయమతిపాటలాననం కాంచనాద్రికమనీయవిగ్రహమ్।
పారిజాతతరుమూలవాసినం భావయామిపవమాననందనమ్॥

ஆஞ்சநேயமதிபாடலாநநம காஞ்சநாத்ரிகமநீயவிக்ரஹம
பாரிஜாததருமூலவாஸிநம பாவயாமிபவமாநநந்தநம

(இ-ள.) அஞ்சனாதேவிகுமாரரும, மிகசசிவந்த திருமுகமுடையவரும, மஹாமேருவுக்கொபபான திவயசரீரமுடையவரும, பாரிஜாதவிருக்ஷத்தினகீழேவாசஞசெயகிறவரானவாயுகுமாரரான ஆனுமானை தியானிகிறேன.

యత్రయత్రరఘునాథకీర్తనం తత్రతత్రకృతమస్తకాంజలిమ్।
బాష్పవారిపరిపూర్ణలోచనం మారుతిన్నమతరాక్షసాంతకమ్॥

யதரயதரராகுநாதகீரதநம ததரததரகருதமஸதகாஞஜலிம
பரஷபவாரிபரிபூரணலொசநம மாருதிநநமதராக்ஷஸாநதகம

(இ-ள.) எவவெவவிடஙகளில ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸ்தோத்திரம நடகினறதோ அவவிடஙகளிலெலலாம சிரசிற கைகூபபிப பணிகினறவராயும, ஆநநதககணஙளீர நிறைநத திருககணக ளுடையவராயும, இராக்ஷதருகளு எமனனவராயுமிரா நினற வாயுகுமாரரைச சேவியுஙகள.

మనోజవమ్మారుతతుల్యవేగం జితేంద్రియంబుద్ధిమతాంవరిష్ఠం।
వాతాత్మజంవానరయూథముఖ్యం శ్రీరామదూతంశిరసానమామి॥

மநொஜவம மாருததுலயவெசம ஜிதேநதரியமபுதிமதாமவரிஷடம
வாதாதமஜமவாநரயூதமுகயம ஸ்ரீராமதூதமசிரஸாநமாமி

(இ-ள.) மனதில வேகததையுடையவராயும, வாயுவின வேகததை யொத்த வேகமுளளவராயும, இநதிரியஙகளையெலலாமஜயித்தவராயும, புதிமானகளுகளுளே சிறநதவராயும, வாயுவினபுதிரராயும, வானரசேனைபதிகளுகளு முகயராயுமிருககிற ஸ்ரீராமதூதரான ஆனுமானை நானதலைவணஙகிவநதனஞசெயகிறேன. (மனதிலவேகமாவது காரியததைவெகுசிகிரதலில கணடுபிடிகுமபடியான சகதி.)

(பாரகவா) எனகிற திருநாமமு முணடு. அநதபபிருகு வமிசததிறபிறநத (பிரசேதஸ) எனகிற ஒருவருககு புதிரா ஆதலால (பார்கவா) எனறும (பிராசேதஸா) எனறும பெயரெனச சிலரா சொலலுகினறனரா.

சதுரமுக பிரமா தமது லோகததிலே நூறுகோடி சுலோகமாயிருககிற ஸ்ரீராம சரித்திரதைப பூமியிலுளளோருககு விளஙகுமபடிச சுருககமாகச செயயிகவேணடுமெனறு திருவுளளமபறறித தமது புதிரராகிய நாரதமுனிவரை வாலமீகரிடம அனுபபினாரெனறு தெரிநதுகொளளத தகுகது.

శ్రీరామాయణత్తిన్ తుతి.

వాల్మీకిగిరిసంభూతా రామసాగరగామినీ।
పునాతుభువనంపుణ్యా రామాయణమహానదీ॥

వాలమీకిగిరిసమ్భూతా రామసాగరగామినీ
పునాతుభువనమపుణ్యా రామాయణ మహానదీ.

(இ-ள) வாலமீகியாகிய மலையிற்பிறந்து ஸ்ரீராமபிரானுகிய கடலிலே சேருகின்றபரிசுத்தமான ஸ்ரீராமாயணமெனகிற பெரியநதியானது உலகத்தைப பரிசுத்தம பண்ணக்கடவது.

శ్లోకసారసమాకీర్ణం సర్గకల్లోలసంకులం।
కాణ్డగాహమహామీనం వందేరామాయణార్ణవం॥

சலோக ஸாரஸமாகீரணம ஸாககலலோலஸங்குலம
காணடகராஹ மஹாமீனம வநதேராமாயணாணவம

(இ-ள) சுலோகங்களாகிய சாரமாகிய தண்ணீர நிறைந்ததும, ஸாகங்களாகிய அலைகளோடு கலங்கிருபபதும, காணடங்களாகிய மூத லைகளையும பெருமீனகளையு முடையதுமான ஸ்ரீராமாயண்மாகிற சமுத திரத்தைச சேவிக்கினறேன்.

వేదవేద్యేపరేపుంసి జాతేదశరథాత్మజే।
వేదఃప్రాచేతసాదాసీత్ సాక్షాద్రామాయణాత్మనా॥

வேதவேதயெபரேபுமஸி ஜாதேதசரதாதமஜே
வேதஃபராசேதஸாதாஸீத ஸாக்ஷாதராமாயணாதமகா

(இ-ள்) வேதத்திலுலே அறியுமபடியான பரமபுருஷன் தசரத ருடைய குமாரராக அவதரித்தபோது, அவரை அறிவிக்கிறவேதமும வால்மீகமுனிவரினின்றும நேராய ஸ்ரீமதராமாயண ஸ்வரூபத்திலுலே அவதரித்தது.

శ్రీరామస్తోత్రం.

ఆపదామపహర్తారం దాతారంసర్వసంపదాం।
లోకాభిరామంశ్రీరామంభూయో భూయోనమామ్యహం॥

ஆபதா மபஹர்தாரம் தாதாரமஸர்வஸமபதாம
லோகாபிராமம் ஸ்ரீராமம பூயோ பூயோ நமாமயஹம.

(இ-ள) தமமை ஆசிரயித்தவாகளுகது நோந்த சகல ஆபத்தையும் போகுமபடியானவரும சகலசமபததையும் பிரசாதிகுகு தன்மை

யுள்ளவரும், உலகங்களெலலாஞ் சந்தோஷிக்குமபடியான திவய கலயா ணகுணங்களுளளவருமான ஸ்ரீராமபகவானே நான் அடிக்கடி தெண்டனி டுகிறேன்.

ராமாயராமபத்ராய ராமசந்த்ராயவேதஸே
ரகுநாதாயநாதாய ஸீதாயாஸ்பதயேநமஃ॥

ராமாய ராமபத்ராய ராமசந்த்ராயவேதஸே
ரகுநாதாய நாதாய ஸீதாயாஃபதயேநமஃ

(இ-ள) யாவருடைய இருதயங்களுமிவரிடத்திற்பொருந்திக களிக கினறதைபபறறி (ராம) எனறு வசிஷடமாமுனிவரால திருநாமஞசாத தபபடடவரும, மநதிரிமாமுதலியவாகளால தங்களுகுசசகலகன்மை களையுஞ செயயுமபடியான குணத்தைபபறறி அதிதிருநாமததோடு (பத்ர) எனகிற சொலலையுங்கூடடி ராமபத்ரா எனறு கூறபபட்ட வரும, அபபடியே நாடடிலுளளோரால பாரததமாத்திரத திலே தாபங் களெலலாம்போகி ஆநநதத்தை விளைபபதனால (சந்த்ர) என்கிற பதத்தைக்கூடடி (ராமசந்த்ரன) எனறு கொண்டாடபபடடவரும், முனிவராகளால இவருடைய சொரூபவண்மையையறிந்து மோகூ விரோதிகளான சகலபாபங்களையும போகசெயவராதலால (வேதஸ்) எனறு துதிக்கபபட்ட வரும, அநத ரகுவமிசத்தாராகளுடைய பெருமை இவா திருவவதாரத்தாலேவிளங்கி காகபபடடதனால அகுலத்தா ரால ரகுநாதனெனறு எடுத்துசசொலலபபடடவரும, சீதாபிராட்டி யால தனபிராணநாத ரனதைபபறறி நாதனென்று கூபபிடடு மகிழபபெ றறவரும, ஜனகபடடணத்தாரால இவா கமமுடைய சீதையின நாயக னென்று கொண்டாடபபடடதனால சீதாபதி எனகிறதிருநாமமு பெறறவ ருமான ஸ்ரீராமபிரானுகுகு தெண்டஞ சமாபபிக்கிறேன்.

நமஸ்கோதண்டஹஸ்தாய சந்தீக்ருதசராயச
தண்டிதாகிலதைதயாய ராமாயாபநிவாரிணே॥

நமஃகோதண்டஹஸ்தாய சந்தீகருதசராயச
தண்டிதாகிலதைதயாய ராமாயாபநிவாரிணே.

(இ-ள்.) கையில விலலேநதி அமபுகளை அகில தொடுத்து அசுரர் களையெலலாம சங்காரித்து ஆபத்துகளைவ நிவாரணஞசெயயவலலஸ்ரீராம மூதத்திகுகு தெண்டஞசமாபபிக்கிறேன.

(அ)

ஆர்தானாமார்திஹந்தாரம் பீதானாம்பீதிநாசனம்।
த்விஷதாஞ்ச-லதண்டம் ஶ்ரீராம்சம்ப்ரணமாம்யஹம்॥

ஆர்தாநாமார்திஹந்தாரம பீதாநாமபீதிநாசனம
த்விஷதாஞகாலதண்டம ஸ்ரீராமசந்த்ரமநமாமயஹம

(இ-ள) துனபபபடடவாகளுடைய துனபத்தை நீகுகிறவரும, பயநதவாகளுடைய பயத்தை நாசம பணணுகிறவரும, சதுருகளுகு யமதணடமபோ லிருகிறவருமான ஸ்ரீசீதாபிராடியோடி கூடின ராமசநதிர சுவாமியை நான தணடனிடுகிறேன.

அன்பளிப்பு

நாரதர். | வான்மீகர்.

ஸ்ரீமத்ராமயணம்.

பாலகாண்டம்.

முதல்சருக்கம்.

நாரதர் வால்மீகமுனிவருக்கு ஸ்ரீராமசரிதநிரூபதேசித்தது.

ஒருகால, பிரஹ்மஹியானதநிலும, வேதவேதாரதங்களோயோது வதிலும, ஒழிவிலலாதவராய, வியாகரண முதலான சாஸ்திரங்களோ யறிநதவாகளுகுளளும போதிகிறவாகளுக குளஞ்ஞசிரேஷ்டராய, அஞ்ஞானதைப போகருக நிறஞடையவ ராதலாலே நாரதரென் ஞக திருநாம முளளவராய இராநினற சிறநதமுனிவரை, பலவிருதங களோ அனுஷ்டிதது நிாமல இருதயமுடையவராயும, பகவானுடைய சொரூபசுபாவங்களோயறிய ஆவலகொணடவராயுமுள்ள வானமீக முனிவா தெணடன் சமாபபிதது விஞவினா.

எப்படியெனில்-இவ்வுலகத்திலிக்காலத்திலே சகலகலயாணகுண
ங்களுமுடையவராயார்-தமக்குகீழ்படபட்டவர்களோடும (இவர் தாழுந்த
வரெனறு நீலகூடாயஞ செயயாமல) கருநது நேசிகனிறசவுசீலயகுண
முடையவராயிர்-தமகெகொருனபமு நேராமலே பிறரைவெலலுக் திற
முடையவராயார - பொதுவரியஞ சிறபபாயுமுளள சகல தருமங்களையு
மறிநதவர்யார-ஒருவர, உபகாரமெனறு நினைதது ஒனறைசசெய்தால
அதைபபெரிய உபகாரமாக உணரகிறவராயார-எப்படிப்பட்ட சஙகடங
களிலும காமசொனன பேசசைத தவிரதவராயா - ஒருகாரியதைதப
பிடிததால இடையில அதைததளரவிடாமல நிறைவேறறுமபடியான
மனபபிடி படுளளவராயார-தங்குலாசாரதகை விட்டமல அனுஷ்டிபபவ
யார-சகல ஆதீதுமாகளுக்கும கன்மைசெயகிறவராயார-சகலவேத சா
ஸதிரங்களையும கன்று புணாநதிருகிறவராயார-அநதசசாஸ்திரங்களின
அாததங்களை யெல்லாமெமிதது நிரூபிகருமபடியான சாமாதிய முள
ளவாயார-எபபடிபபட்ட காரியதையும நிறைவேறற வலலவாயார-
என்றும் ஒருதனமையாய யாவாகரும பிரியமான காடசியுடையவராயார-
அசைகக்கூடாத தைரியமுடையவாயார - கோபதைவெனறு சுவா
தீனமாகிகொண டிருகிறவாயார-ஒபபிலலாத காரதியுளளவாயார-
நலலகுணஙகளிலேயும குறறம ஏறடிமபடியான பொறுமையிலலாதவா
யார, யுதததிலே கோபங்கொணட எவரைகண்டால தேவதைகளும
பயபபடுவாரகள-இபபடிபபட்ட புருஷனேகடபடிய அடியேன விரு
மபுகின்றேன, இஷ்விஷயதில அடியேனுககு மிகுநதகுதூஹல மிருக
கின்றது-தேவரீர மகிமைபெறற ரிஷியாகையாலே இபபடிபபட்ட மகா
புருஷனே யறியுமபடியான சாமாதிதியமுளளவா ஆகலால அடியேனு
ககு அருளிசசெயயவேண்டுமெ எனறு-இபபடி வினவிய வானமீகியின
வசனதைதக கேடடு மூனறுலகமு மறிநதவரான நாரதபகவான, ஓ!
வால்மீகீரே சொலலுகிறேன கேளுமெனறுசொலலி ஸ்ரீராமஸமரணம
வந்து இதத் நாம சொலலபபெறறீரே எனறு மிகுநதகளிபபுளளவ
ராய் அருளிசசெயயத தொடஙகினார.

ஓய முனிவரே! நீர விணவிய குணஙகள சிலவா யிருநதாலும் ஒவ
வொனறிலும பல அடஙகி யிருததலாலே அநேகங்களா யிருகின
றன, அனறியும, சிருஷ்டிகரு உடபடட எவரிடதிலுங கிடைகக்தக
கனவலல, ஆதலால, மூனபு பிரமாவினிடத்திறகேடட அாததங்களை
நினைதது அநதக குணஙகளோடு கூடினபுருஷனை சொலலுகிறேன,
கேளும—இக்ஷ்வாகு குலத்தில அவதரித்த ஸ்ரீராமனெபவரை நீரும
றிவீரே சகலஜனஙகளும அறிவாகளே, அவாதாம மாறுதலில்லாம
லொரேதனமையானசொரூபமுள்ளவர-எப்படி பபடடதையுஞ சாதிக
கத்தக சகதியுளளவர்-எலலாவறறையும் விளக்கும்படியான பிரகாச
முள்ளவர நிலையான ஆநாதமுள்ளவர-எலலாவறறையும வசபடுதது
நிறபவர, சிறநதபுதியுள்ளவர, கலஙகாத ஏற்பாடுளளவர, சிறபபான

வாக்குடையவா, மேனமையான ஜகுவரிய முடையவா, தம்பகையா யுளளவாகளை நாசஞசெயய வலலவா, அனறியும், பரநததோட படடைகளுமதிரணடுருணட திருகைகளும்சஙகுபோனறகழுததும, கொஞசம உபபிய தாடைகளும, பரநது உயாந்து ஷீனமா பிரானின்றமரா புமம, மிகவுமேனமையான விலலிதாகாகதிகக திருமேனியும, சதைபிடிதது வெளிககாணுத கண்டதநினடியெலும்புகளும், சத்துருகளெல லாம ஒடுஙஙிப போமபடியான திருமேனித தோறறமும, முழங்கால் வராகுந தொஙகும படியான புஜஙகளும, வடடமான சிரசும,பரீகது வினஙகாகிறை கெற்றியும, யானைபோல கமபீரமான நடையும், மிகக வுபரமு மிகளுளளமூமிலலாமல •தொணணூற்றுறஙகுல அளவுள்ள தேகமும, ஏறறகுறைவுகளிலலாமல சமமாயப பிரிதத அவயவங்க ளும, காண்போா கண்களைக கவரும்படியாய வழுமூண்டு விளஙகுகிற நிறமும பொருநதினவா, மஹா தேஜசுள்ளவா; தாமரை யிதழபோல • விசாலமாயும நீண்டும செவவரியோடியு பிராகின்ற திருககண் களுளளவா, நலல காதியுளளவா, சாமுதிரிக சாஸ்திரதிற் கூறிய படி சகல சுபலகூணஙகளும பொருநதினவா; சகலதருமஙகளையு மறிந்தவா,பிரதிகினை தவிராதவா, சகல பிராணிகளுகும் நனமை செயவதி லிருபபவா, இபபடிபபடட குணஙகளுளளவரென்று கீரதி பெறறவா, எலலாவறறையும ஒருமிகக அறியுந திறமுளளவா, மகாப ரிசுததா, அடுததவாகளுகு ஸவாதீனமா யிருப்பவா, தம்மை ஆசிர யிததவாகளை ரகூஷிபபது முதலான நறகாரியஙகளையே யோசிபபவா, சதுராமுகனேபபோலே யாவாகுகும முகலவராயத தோனறுகிறவா, லகூஷ்மீவிலாசம பொருநதினவா, யாவரையும போஷிகக வலலவா, தமது அனபாகரு விரோதிகளாக கீளாயவலலவர். இன்னமுங்கேளும்- இனனரினையரென றெணணுமற சகல பிராணிகளையும ரகூஷிகிறவா, பாவிகளைத தணடிதது,தருமததை நிலைபபடுததுகிறவா, தமது கட மைகளான தருமஙகளைத தவறாது நடததுகிறவா, தமனமப்பறறின வாகளை விசேஷமாக காபபாறறுகிறவா, சகல வேதஙகளின் உண மையான பொருளையும அபபடியே வேதாஙகமான வியாகரண முதலிய வைகளின உணமைபபொருளையுமறிநதவா,விசேஷமாயததனுவேதத் தில வலலமைபெறறவா, இனனமுளள தாமசாஸ்திர முதலான பல சாஸதிரஙகளின தத்துவமுணாநதவா, ஒருகாறகண்டதையும மறவா மலிருகுமபடியான ஞாபகசகதியுளளவா, ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஒன்றின்மேலொனறாயக கிளைகினற புதியின் தோறறமுடையவா, யுவாகரும பிரியமானவா, மிக நலலவா, கமபீரமான, இருதயமுளள வா, கனறுயபபேச வலலவா, சமுதிரம நதிகளாலே அடையபபடு வதுபோலப பெரியோாகளால எபபோதும வநதடையபபடடவா, எவருநதமமிட ம் வரும்படியான மேனமையுளளவா, பகூபாதமிலலா லாமல நியாயததை நடததுகிறவா, எபபோதும யாவருகுக் தமது தரிசனம விருபபமா யிருகுகும படியானவா, நானெத்தனைதா னெடுத்

சுசசொலலல்மாட்டுவேன,—இபபோசொனன வைகளுஞ சொலலாத வைகளுமான சமஸதகலயாண குணஙகளும நிறைநதவர, இபபடிப படடவர கவுஸலயாதேவிகக ஆநநதமபெருகும்படி அவள காபபதறகு லவதரித்தவர, இனனமும லோகதிருஷ்டாந்தஙகளாலே அவர குணஙகளச சொலலுகிறேனகேளும-அவர கமபீரதததனகதிலே கடலலியொததவர, தயிரியததிலே இமையகிரியை யொததவர, எதையுஞ சாதிகக குமபடியான சகததியிலே விஷ்ணுவாகிய தமமோடே தாமொததவர, பாரகபபாரக்க ஆகநதமூணடாகுவதிலேசநதிரனுகசு சமமானவர, கோபமவநதகாலததில பிரளயகாலதது அகனிஜவாலையபபோலே தகிகக வலலவர, பொறுமையிலே பூமியைப் போனறவர, கொடுகெகுக குணத திலே குபேரனே யொபபானவர, சததியதததிலே தருமதேவதையே மறறொரு ரூபமகொணடது போனறவர, அலலது எமதாமராஜனப போனறவர, இபபடி ஒவவொரு குணததில ஒவவொருவர சமானரென னறு சொலலலாமே யலலாமல எலலாகுணமு நிறைநத வேறொருவ நிலலாமையா லிவருகசு ஒபபேயிலலை. *

இபபதிப்படட குணஙகளோடு கூடியிருபபதனால சிரேஷடரா யும், மூதத குமாரராயும, தனகசுபபிரியமானவராயும, இருகிற அநத ஸ்ரீராம மூதததியை ராஜியதததிலுளளவாகளெலலாம விரும்பியஞ் ஞும், இளவரசனககவேணடுமெனறு தசரத சகரவாததி நிசசிதது அதற்கு வேண்டியவைகளச சேகரிததா அவைகளகணடு அநத மஹா ராஜாவினுடைய பாரியையாகிய கைகேயிரானவள, பூரவததில சீம்பராசுர யுதத தில தனகசு அவர இரண்டுவரங கொடுத்த திருநதத னால,ஒன்றுக்கு ஸ்ரீராமன வனவாசஞ செயயும படியாகவும மறறொரு றுகசுப பரதனுகசுப படடாபிஷேகஞ செயவிகக்குமபடியாகவும அநத

* வால்மீகி முனிவர அபோதத்தியின சமீபதததிலேயே வாசஞசெயபவ ராதலால தேசதேசசுகளும அறிநதுகொணடாடுகினற ஸ்ரீராம பிராகியும அவருடையகுணஙி சயஙகளையு மிவருமறிநதிருகக, இவவிஷயதை தேவமுனியான நாரதமகவாகசுகேட டறிய வேணடுவதில்லை-அவரும, நான் ஞானமுகக கடவுளிடம கேடடவைகளை நினைத் துச் சொல்லுகிறேனெனறு சொல்லவேணடுவதுமிலலை. ஆகவே வால்மீகி முனிவர் கே ட்டது எதுவெனறால இககாலதது லிவவுலகததில பகவானுடைய அவதாரபுருஷன யார் எனபதே-அதை மறறெவரிடததிலும காணகூடாத திவியகுணஙகளின மூமமாக கேட்டாரா-நாரதரும அகருதையறிநதே ஸ்ரீராமபிரானே திவியாவதார புருஷனென எடுதது மூதலில பரதது வநதுகசு உரிய குணஙகளையும,பினபு ஆரியபெபதறகுதத தக்க சவுநதரிய சவுலியாதி குணஙளையும, மனுஷியாவதாரதிலும அகருணஙகள குறை யாம லிருபபதையுங காடடினரெனறு பெரியோ சொலலுகினறனர. இகருணஙகளெ ல்லாரு செயகைகளாலேயே வெளிபபடு மாகையால் அவறறை திருஷடாநதப படு த்தியபடி நாரதர ஸ்ரீராம சரிதததிறகுளளே பினனெடுதது உரைததார இல்லாமற போனால் வால்மீகி கேட்டதறகு உததரஞ சொலலிவிடாமல கேளாததைச்சொன்னது அசஙகதமாகுமனறே - அவர சுருக்கிகேட்டதை இவர விரிதது உரைத்ததும, சில குணங்களைப் பலவிதத்திற கூறியதும, அதிகபகதி விசேஷததாலேயாம். இது பாதியே மிகவும் கனிபபடைதது சொலலத்தொடஙகினுனறுமுனசொலலியத.

ராஜாவைக கேட்டாள. அதறகு மஹாராஜா சதயியமாகிற அயிறமுல கடடுணடதனுல, தாமகொடுததவாககுததபபாமலதமகருப்பிரியபுததிர ரான ஸ்ரீராமரைக காடடுக கனுபபினுர-பராககிரமசாலியான ஸ்ரீராம ரானவா பிதாவின வாகயியபீபடிகருக்க தாயாரான கைகேயியின் இஷ் டததை நிறைவேறறுமபடியாய வனதறகு எழுநதருளினுர.

அபபோது அவருகருப பிரிய பிராதாவான லகஷ்மணா சுமிதரி ளாயிணுடைய ஆநநததை விாதறதிசெயகிறவராயத தமையனிடத திருகனிற பகதி மகிமையாலே, லோகதறதிலே பிராதாவினிடதது ஸநேகமிபபடிதர் னிரூக்கவேணடுமெனறு காடடுகிறவாபோலேவெகு வினயதறதோடி பினதொட்நது சென்ருர. ஸ்ரீராமபிராணுகரு இஷ்ட பாரியையாயும, பிராணசமமானவளாயும, நனமையே செயகிறவளா யும, ஜனகருலதறதில அவதரிதறதவளாயும, தேவமாயையே ஒரு பெண் ணுகச செயயபபடடதுபோலே அதிக சவநதரிய முடையவளாயும, சாமுநதிரிக சாஸ்திரதறதசொன்ன சகல சுபலகஷணங்களோடுகூடி னவளாயும், லோகதறதிலுளள ஸ்திரீகருருக கெலலாம் உதறமஸ்திரீயா யும, தசரத சகரவாதறதிகரு மருமகளாயும இருகிற சீதாபிராட்டி யானவள ரோகிணீதேவி சநதிரனை எபபடி விடாமல தொடாநது செலலுவாளோ அபபடி ஸ்ரீராமபிரானைத தொடாநது சென்ருள். தர்மமாறதுமாவான ஸ்ரீராமபிரான படடணதறதி விருகினிற ஜனங்களி ளுலேயும, பினனே தொடரபபடடவராய கங்காதீரதறதில இருகி பேர புரதறதில மஹரியான சுமநதிரரை நிறுதறதி வேடருகளெலலாம ராஜா வாயும தமகரு இஷ்டனாயு மிருகினிற குகனையடைநது தாமும இளை யபெருமானும பிராட்டியும அநதகருகுபபெருமானுடைய உதவியால மிருநத ஜலமுளள கங்கை முதலான நதிகளைகடநது, ஒரு வனதறதி னினறு மறறொரு வனதறதருகும அதினனமுமறறொனறுகருமாயஇபப டியே காலகடையாக உலகங்களையெலலாம ரக்ஷிகருமபொருடடு எழுந் தருளினுர். அவ்விடதறதில பரதவாஜ மஹரிஷியைக கண்டு சேவிதது அவருடைய நியமனதறதினுலே சிதறதிரகூடபாவதறதைச சேநதுமன துகரு ரமயமான பாணசாலையைக கடடிகொணடு அமமூவரும தேவ கநதருவராபோலே சந்தோஷதறதுடனே அந்த வனதறதிலேவாசஞ செயது கொண்டிருநதாகள. அபபடி ஸ்வாமி சிதறதிரகூடபாவதறம போயசசேநதபினபு புதறதிரசோகதறதினுலே வருதறதமுறறுத தசரத மஹாராஜாவானவா சுவாகககலோகம்போயசசேநதா.

அதறத தசரதமஹாராஜா சுவாகககலோகதறதைச சேர்நதபின்பு, பரதனாப பட்டாபிஷேகஞ செயதுகொளளும்படி வசிஷ்டா முதலா கிய பிராமணரைதறதமாகள பிராதாதறதிகக, அநதப பட்டாபிஷேகத்தில் இசசையிலலாமல தமையனாரான ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளைப்ப னிந்து அணுகிராஹம பெறவேண்டுமெனறு நிதிரகூட பர்வதத்துக் குபபோகப பிரயாணம் புறபபட்டு அவ்விடதறதுகருபபோயத தமைய

னுக்குக் தெண்டன் சமாபபித்தது அவரைநோககி, சுவாமி! தேவரீர ஜயேஷட குமாரரான படியினுலே தேவரீரே ராசகியாதி காரியாவது கியாயும, தாமமறிநதவரான தேவரீர அடியேன பிராரத்தனையை தலைகடடவேணடும எனறு பிரர்தததார. அதறகு மகாவுதாரதது வமுடையவராயும், மலாநத முகமுளளவராயும, பெருகு கீரதியுளள வராயும. மகாபலசாலியாயு மிருகனற ஸ்ரீராமா பிதாவாகியபரிபா லனாதததாய ராசகிய பாரத்தை இசகியாமல அநதப பரதரையே ராசகிய பரிபாலனம்பண்ணுமபடி கடடளையிடடுத தமககுப பிரதியா கத தம்முடைய பாதுகைகளைததநது தம்முடைய பிரிவைச சகிகக மாடடாத அநதப பரதரைத திருவயோதததிறகுப போகுமபடி கியமித தார. அநதபபரதா தமமுடையமனோரதம நிறைவேறப பெருமல அய கேயிருநது புறபபடடு ஸ்ரீபாதுகைகளைச் சிரஸா வகிததுககொண்டு ஸ்ரீ ராமபிரான எழுந்தருளியிராத திருவயோதததியில பிரவேஸிககிற திலலை யெனறு சுவாமி மறுபடி எழுநதருளுவதை எதிரபார்தததுககொண்டிருந் திகிராம மெனகிறஊரில எழுநதருளி யிருநது அனுதினமும் ஸ்ரீராம ருடைய பாதுகைகளைச சேவிததுக்கொணடு அவைகளையே ராஜாவா கப பாவினைசெயது தாம பராதீனராய ராசகிய பரிபாலனஞ செயது வநதார்.

பின்பு ஸ்ரீமானுயும, சநதிய சந்தராயும், ஜிதேந்திரியராயும், இரா ஙின்ற ஸ்ரீராமசானவா நாம இஙகே வாசஞசெயதால திருவயோதததியி லுள்ள ஜனஙகள அடிககடி வருவாாகளெனறெண்ணி தண்டகாரணய ரிஷிகளுடைய அபிபபிராயதததையும் ஆலோசிததவராய அநதசசிததிர கூடபாவதததைவிடடுத தணடகாரணயததிலபிரவேசிதது அஙகாட சியால கண்மலாந்தவராய், தமககு விரோதியாக வநத விராதனைச சம ஹாரஞ செயது சரபஙக மஹாரிஷியைகணடு தெணடன சமாபபிதது அவருடைய நியமனப படிகருச சுதீகஷண மஹாரிஷியைத தெணடன சமாப்பிதது அகஸ்தியமஹா ரிஷியையும சுதாசனரென்னுந திருநாம முடைய அவா திருததம்பியரையும கண்டு தெண்டனிட்டு மிகவுஞ சந்தோஷதததுடனே அவரிடததிலின்றும இநதிரன கொடுததததனுசை யும, அகஷயதூணீரஙகளையும, கதகியையும, அஙகீகரிததுச சரபஙகரு டைய ஆசரமததில வாசஞசெயதருளுங காலதத்தில, அஙகே தவஞ செய்கிற ரிஷிகளும், சிததிரகூடம பம்பாவன முதலான தணடகாரணய வாசிகளான பிரம்மரிஷிகளும ஸ்ரீராம்முடைய சன்னிதிககு வந்து ஓ! ஸ்ரீராமபகவானே! துஷடராகளான ராகஷசாகளை யெலலாம் தேவ ரீர சஙகரிததருள வேணடுமென்று பிராரதததிகக, அபபோது ஸ்ரீராமர அக்கினிகுசு சமானமான தேஜசையுடைய மஹாரிஷிகளைப பார்தது, உங்களிஷ்டப பிரதாரம அவசியம அநத ராகஷசர்களை யெலலாம் சம ஹாரஞ செயகிறேனென்று பிரதிகையினை செய்து எழுநதருளி யிருநதார. இப்படியிருக்கையில அஙகே ஜனஸ்தானததில நிதநியவாசியும் நிணைத

படி ரூபமெடுக்க வலலவனுமான சூரபபாகை யெனகிற ஒரு ராகஷசி யானவள சுவாமியண்டைவநது விரோதமான காரியஞ செயததஞல அவளை அவர காதுமூகருகளை யரிநது விரூபபடுததினர. பினபு அவ ளுடைய வாககியததைகசேடடி யுசிதததுகுவநத சுரன, துரஷணன், திரிசிரன எனகிற ராகஷசாதிபதிசளையும அவரகளோடு வநத பதின லாயிரம ராகஷசாகளையும சமமாரஞசெயது, பஞசவடி எனனுமிட தில எழுநதருளி யிருநதார.

இவவிதமாய ஸ்ரீரம்மாலே ரிஷிகள நிருபதிரவமானதையும, ரா கஷசாகளுடைய வததகையும, இராவணனகேடடு மிகுநத கோபம டைநது மாரீசனெனனும இராகதனை சகாயமாக அழைகக, அவன, மஹாபலிஷ்டரான ஸ்ரீராமருடைய விரோதம நமககுத தகுதியலல எனறு அநேகவிதமாயச சொலல, அதையும அதிகரமிதது மிாதது விஞலே ஏவபபடடபடியால அநத மாரீசனை அழைததுககொணடு ஸ்ரீராமருடைய ஆசரமதததுகருவநது அவனை மாயாமிருக மாகும்படி சொலலி அவனைகொணடு ஸ்ரீராம லகஷ-மணாகளை அதிகதூரம வில கசசெயது, அவாகள விலகிய சமயததில ஸ்ரீராமருடைய தேவியான சீதாபிராடடியை அபகரிததுககொணடு போனன. போகுமபோது இடையிலேமறிதத ஜடாயுவைக குறமுயிராகக கொனறு போடடுச சீதாபிராடடியைக கொணடுபோய இலஙகையிலே சேரததான. பினபு சுவாமிவநது பாரதது தனதேவியைக காணமல தேடிககொணடே போகுமபோது ராவணனலே அடிபடடுக குறமுயிராயககிடநத ஜடாயு வைககணடு, அவராலே சீதையின செயதியைத தெரிநதுகொணடு சோகததிஞலே பஞசேநதிரியஙகளும கலஙகிப பரிதபிதது அநத விச னததுடனே அநத ஜடாயுவுகருப பிரமமேத ஸமஸகாரஞசெயது மறு படி அவனனததிலே சீதையைத தேடிககொணடு போகுமபோது, பாரகக பயஙகரமான விகாரரூபததோடு கூடியிருகிற கபநதனை னுமொரு ராகஷசனைச சஙகரிதது அவனைதததுசு சுவாகாலோகதது கருப போமபடி செயதருளினர.

அபபோது அவன சுவாமியைபபாரதது, சுவாமி! ஆசாரியாகருக குப பணிவிடை செயபவளாயும, தாமததைக கடததுவதில சமாததை யாயும, தவஞசெயபவளாயுமுளள சபரசாதியிறபிறநத ஒரு பெணணி னுடைய ஆசரமததுகரு எழுநதருளி அவளாலேசெயயபபமி பூசை யைத தகிருவுளளம பறறவேணடுமெ னனறு விணணபபஞ செயதான. அபபடியே அநதராகவகுலதிலகா அங்கெழுநதருளி அவளாலே ஆரா திககப்படடுபபமபை என்கிற ஒருபெரிய மவினகளையில வானரஜாதி யான அனுமானைநேரிசேரநது அநத அனுமானுடைய பேசசினாலே சுக கிரீவமகாராஜனிடஞ சென்று சுமமுடைய செயதியையும விசேஷமா யச சீதையினுடைய செயதியையும சொலலி யருளினர. அதைசசுக

கிரீவம்காராஜாவ்கடடுத்தமமோடொதத்துகமுளளவரென்றுணாகது, சுவ்ாமியோடு அகதிணிசாகூடிகமாயச் சினேகஞ செய்துகொண்டு வாலி ககுமத்தினகரும வந்த விரோதத்தை வினயுதோடே சுவாமிக்கு விக்யா பனஞ்செய்ய, ஜீவ்ரும அந்த வாலியை நான வதைசெயகிறேனென்று பிரதிகஜினே செயதருளினார்.

அதைச சுகரிவ மகாராஜாகேட்டு, வாலியினுடைய புஜபலத்தை ஸ்மரறதும சொலலி ஸ்ரீராமருடைய பராகரிமத எதத்ன்மையதாயிருகருமோ வென்று சநதேகித்து அது தீரவேண்டி, பர்வதத்துகருச சமானமாயப பெருத்திராகினற் துந்துபியினுடைய உலர்ந்த தேகத்தைக் காண்பித்தான். அதை மஹாபலிஷ்டராயும, ஆஜாதுபாகுவாயுமிருகரும், ஸ்ரீராமபிரான பாதத்துப புனசிபபுடனே திருவடிப் பெருவிரலினலே பூணமாயப பத்துயோசனை தூரமபோய விழுமபடி விட டெறிநதார-அன்றியும, இது முனபு ரமமாயிருநததஞல அதிகபார்மாயிருகரும், இபபோ உலாநதத்தனலே லகுவாயிருகருமெனகிற சங்கை அவன மனதிலிருபபதை யறிந்து மறுபடியும பிரமமாணடமபோன்ற வ்ழுமரர்மரஙகளையும் அவறறின் பகதத்திலிருந்த மலியையும் அதின அடி பபூமியையும ஒருபாணத்தினுலே பேதித்துத்தளளித தமமுடைய பராகரிமத்தைக காடடிச சுகரிவ மகாராஜனுக்குச சாதேக நிவாதத்திசெயது அவனுடனேகூட மதங்கபாவத்துகதத குகையிலிருக கிற கிஷ்கிந்தாபுரிகரு எழுந்தருளினார.

சுவாணகாநதியைபபோ விராகின்ற தேகத்தை யுடையவனும வானரராஜாவுமான சுகரிவனே வாலியோடு யுதத்துகரு அனுபப, அந்தச சுகரிவனும்போய வாலியை யுதத்துகரு வரசசொலலிக காஜித்தான். அதை வானரருகெலலாம அதிபயியான வாலி அறிந்து யுத்தத்துகரு புறபபட, அவனேத தாரையானவள தடுகக, அவனுக்கு நலல வாரதையினுலே சமாதானஞ சொலலிச சுகரிவமகாராஜாவுடனே யுதஞ செயயவந்து எதிரதான. ரகுவமசத்தில அவதாரஞ்செயத சுவாமியானவா ஒரு பாணத்தினுலே அநத யுதத்தில வாலியைச சம்மாரஞ்செய்து அநதக கிஷ்கிந்தா புரியைச சுகரிவ மகாராஜாவுகரு பட்டாபிஷேகம் செயவித்தார. பிறகு வானரரிரேஷ்டனாச சுகரிவமகாராஜன் ஸமஸ்தவானராகளையும அழைபபித்து ஜனகி புதரியான சீதாபிராட்டியைக கண்டுவருகபடி அவர்களோத இக்குக ளுகரும் பிரயாணஞ்செய்து அனுபபினன்.

அவாகள் சீதாபிராட்டியை எஙகுதேடிகாணுமல திரும்பி விட்டாரகள்-அதில அதிகப்ல்சாலியான அனுமான் சம்பாதிசொன்னபடிக்கு நூறு யோஜனே விஸ்தீரணமான லவணசமுத்திரத்தைத்தாண்டி. திரிகூடபர்வதத்தின் கொடுமுடியில் இருப்பதும்ராவணனலோகரூஷிக்கப் படுவ்துமான

இலங்கைக்குப்போய அசோகவனத்தில் ஸ்ரீராமபிராணியே தியானஞ் செயதுகொணடிருந்த சீதாபிராட்டியைக்கணடு திருவாழியைக்கொடுத்தது ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய க்ஷேமஞ்சொலலுக தெரிவித்தது "சுவாமி இவ்விடம் சீக்கிரம் எழுந்தருளுவர்" எனறு மொழிலிப பிராட்டியைச் சமாதானப்படுத்தின கோட்டைவாசற கோபுரத்தை யிடித்தது, அதனமேல் ராவணனுல அனுப்பபபட்ட சேனைப்பதிகள் வேலையும, மந்திரிகுமாரர்களை ழுவையும, அக்ஷயகுமாரனையும சங்கரித்தது இந்திரஜித்தினுடைய பிரம்மாஸ்திரத்தால கடடுண்டு பரமாவினுடைய அநுக்ரஹத்தினுல் அந்த அஸ்திரத்தினினும்ம விடுபட்டதைத் தாம தெரிந்தும தனனைக கயிறறால கடடியிழுக்கும ராக்ஷஸர்களைப் பொறுத்துக்கொணடு சீதாதேவி எழுந்தருளி யிருந்தவிடம தவிர மறறவைகளெலாம இலங்காபுரியைத் தீக்கொளுத்தி மஹாபலசாலியான அனுமான வாமிருகப பிரியமானசெயதி செயலுமபொருட்டுத் திருமரிவந்து சுவாமியைப பிரக்ஷணஞசெயது தெண்டனிட்டு "க்ஷேமமே சீதாபிராட்டியை" எனறு விணணப்பஞ்செய தார பினபு, ஸ்ரீராமபிரானான சுக்ரீவமஹாராஜா முதலாகிய வானராக ளுடனே சமுத்திரத்தைக் கிலலுருகருளி, சூரியனுக்குச் சமானமான பாணங்களினுலே சமுத்திரத்தைச் சுவற்றியபின்பு அந்தச் சமுத்திரராஜனைக் கொண்டு சீதாதேவியிலலாத மறற, சுவாமியானவர் அவனை சொனனபடியே கணணுக்குக்கணடு சேதுவைக்கொளுத்தியதினுல் அதனமேலால இலங்கைக்குப்போனறு இராவணனுடைய ராஜதானியான லங்காபுரியைச் சுற்றி அதனமேல் சுவாமி சுக்ரீவனையும் வானரசேனைகளையும் பார்த்து "பிறனுடைய சுவர்தீனத்தில் நெடுநாளிருந்தவள்ளை சேகரத்துக்கொணடுவாருங்கள்" எனறு மிகுந்த வெட்கத்துடனே தேவதைகளும் வானரர்களும் நிறைந்திருக்கிற சபையிலே சீதாதேவியைப் பார்த்துக் கடினவாக்கியத்தைச் சொலல, அவள மஹாபதிவிரதையானபடியினுலே அந்த வாக்கியத்தைச் சகிக்கமாடடாமல் அக்கினியிலே பிரவேசித்தாள.

உடனே அந்த அக்கினிபகவான பார்த்து பிராட்டியாரிடத்திலே வந்தி, சுவாமி ராணி தியிலிருக்கிறது சுமாரானதல்ல, சுவாமி தேவியைப் பூலோகமறறவர்களென்று அவமதிக்காது மிகுந்த தேவமரியாதை சகல தேவதைகளாலும பூஜிக்கப்பட்டார பரதாதமாவான ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸ்திரதியமான ராவணசமஹாரதி காரியங்களுக்குச் சரீரங்களும தேவரிஷிகளும கூடினதிலிலைக்குமம ஆசரியத்தினாலும சந்தோஷத்தை அடைந்தன

பினபு சுவாமி. விபீஷணழுவானை இலங்கையிலும ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவாகப பட்டாபிஷேகம செயதருளி (விபீஷணழுவான ராஜயக கையஷகரித்ததனனும பிரதிக்ஷணை நிறைவேறினதனனும) மனஸ்தாப நிங்கி மஹாசந்தத்தையடைந்தார். பினபு தேவர்களினுலே வரங்களைப

பெற்று பிரணமடைந்த வானரர்களையும் எழுபபிகொணடு மிதிரவாக் கஙகளுடனே சகரிவாதத்திதிருமகனர புஷபகவிமானதினமேலஙித திருவம்மீதத்திகபு பிரயாணமாய வருமபோது பரதவாச மகாரிஷியி னுடைய ஆசரமதத்தகெழுநதருளி, தமபியான பரதாழவானிடதத்தகு அனுமான் முனனே அனுபபி, பினபு சுகரீவ மஹாராஜ முதலாகிய வானரர்களுடனே புஷபக விமானதினமேலஙி முன நடநத கதைகளை அருளிசெயதுகொணடு நநதிகிராமதத்தகெழுநதருளித தமபிமாரத னுடனேகூடி (முன பரத தலையால வணஙகிக கேடடுக கொணடதை நிறைவேறறுமறபோலுமே)வனகிற வியசனக தீரநதவர்ராயசிதாபிராட டியுடனே படடாபிஷேக மஹோசசவ கொணடருளினார

ஸ்ரீராமபிரான படடாபிஷேகம கொணடருளியதனால லோகததில உளளோர மெலலாம மிகுந்தகளிபபடைந்து ஸ்ரீராம விரகதாலே இழைத்த துபபோன தீதகஙகள பெருகபபெறறு உசசாகமுளளவரகளாய,வெறறி பினால முனவிடட நலல தருமஙகளையும அநுஷடிதது வருவாரகள மேலும எவ்விதவியாதி உபததிரவமும பஞசமும இலலாமல சுகமாயிருநதாரகள. சுவாமி ராஜயபரிபாலனம பணணுங்காலததிலே பிதா முதலானவரிருக கப புதிதான முகலானர இறபபதிலலை ஸ்திரீகள கறபுகிலே யழியாத வாகளாயும கைமபெணகளாகாதவராயு மிருபபாரகள ஜனஙகளுக்கு பசி, திருடா, நெருபபு, நீர, கூறறு, இபபடிபபடடவைகளால பயமுணடாக மாடடாது படடணஙகளெலலாம தனசமபூரணம நிறைநதும தேசஙக ளெலலாம தானியசமபதது நிறைநதும, கிருதயுகததிலிருநதவாகளைப போலே ஜனஙகள சுகமாயிருநதாரகள

அநத ஸ்ரீராமசநதிரபகவான அசவமேத யாகஙகளும, சதல சாமகிரியும பொனனுயிருகுமபடியால பலவானவாணகமென கிற யாகங்களும மறறுமுளள யாகியஙகளும செயதருளிப பிராமணருக கு அநேகசேடி. சீதாதானமுதலான தானஙகளுங்கொடுதது ராஜவமசங களை முனனிலும நூறுமடங்கு அதிகமாக ஓஙகசசெயது பிராமணர, கூததிரியர,் வைசியர, சூததிரர எனகிற தானகுவாணதாரையும தஙகள தஙகளுக்கு உரிய கருமஙகளை ஆசரிகுமபடிசெயது இவவாறு பதினா யிர வருடகாலம பூலோகதில இருநது தருமஸதாபனை செயதருளித தமது லோகமான ஸ்ரீவைகுணடததிகு எழுநதருளபோகிறார.

எனற ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரிததிரததை நாரதபகவான சுருகக மாக அருளிசெயது அதின பலசுருதியை அருளிசெய்கிறார.

இதம்பவித்ரம்பாபக்ன-ம் புண்யம்வேதைச்சஸம்மிதம்
யஃபடேத்ராமசரிதம் சர்வபாபைஃப்ரமுச்யதே॥

இதம பவித்ரம பாபக்னம - புண்யமவேதைசச ஸம்மிதம
யஃபடேதராமசரிதம - ஸாவபாபைஃபரமுச்யதே

இந்த ஸ்ரீராமசரித்திரமானது, பரிசுத்தஞ்செய்யத்தக்கது, பாவங்களை நாசஞ்செய்யவல்லது, நன்மைகளை விளைக்கத்தக்கது, வேதங்களோடு சமானமானதுமா யிருக்கின்றது இதை எவர்கள் நியமத்தோடு படிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சகல பாபங்களாலும் விடுபடுவார்கள.

ஏதத்ராக்யானமாயுஷ்யம் படன்ராமாயணந்நரஃ
ஸபுத்ர பௌத்ர ஸகணஃ ப்ரேத்யஸ்வர்கேமஹீயதே॥

ஏததாகயான மாயுஷ்யம படன்ராமாயணநரஃ
ஸபுத்ர பௌத்ர ஸகணஃ பரேத்யஸவர்கே மஹீயதே

வாழ்நாளை வளர்ப்பதாகிய பாலராமாயண மென்கிற இந்த சரித்திரத்தைப் படிக்கின்ற மனிதர் - புத்திரன் - பேரன் - இஷ்டர் முதலானோடு இங்கே சுகித்திருந்து சரீரமிட்டபின்பு சொர்க்கலோகத்தில் அல்லது நித்தியசொர்க்கமாகிய மோக்ஷத்தை அடைந்து மேன்மையடைவார்கள இவருடைய சமபந்தம் பெற்றவரும் இப்படியாவார்கள.

சரத்த்ரோவாகൃஷ்டத்வமாயாத்
சாத்ப்ரியோபூமிபதித்வமாயாத்
வணிக்ஸஃபண்யஃபலத்வமாயாத்
ஜநச்சுஸ்ரோர்விமுகத்வமாயாத்॥

படன தவிஜோகாகரிஷபதவமீயாத
ஸயாத க்ஷத்ரியோ பூமிபதித்வமீயாத
வணிகஜநஃபணயபலத்வ மீயாத
ஜகச சுதரோபி மஹத்வ மீயாத

படிக்கின்றவர்கள் பிராமணர்களாலுல வேதவேதாங்கங்களை அறிந்த திருக்குமரர்களில் தலைவராவார்கள அரசகுத்தில்பிறந்தவர்களாலும் பூமண்டலாதிபதிக ளாவார்கள வைசியர்களாலுல தானங்கள் செய்கிற வாத்தகங்களில் அதிகலாபங்களைப் பெற்றவர்கள சூத்திரர்களாலும் சுவஜனங்களில் சிரேஷ்டராவார்கள. இந்தப்பாலராமாயணத்தைப் படிப்பவர்களுடைய பகதி தாரதம்மியத்துக்கும, இஷ்டத்தின் தாரதம்மியத்துக்கும, ஏற்றபடி. இம்மை மறுமைபயன்களை நாரதபகவான் அருளிச்செய்தார.

பாலகாண்டத்தில் முதல்சர்க்கம்.

முற்றிற்று.

இரண்டாவது சாக்கம்.

வால்மீகிமுனிவர் வேடனொருவன் கிரவுஞ்சபக்ஷியைக் குறித்து
பொல்லாவாக்கியம் சொல்லாகமானதுகண்டு ஆச்சரியப்படுதல்
கொல்லாடிருக்க, சதுர்முகபகவான் வழுத்தருளி அவரை
ஸ்ரீராமாயணம் பண்ணும்படி நியமித்தது

பிரபு வாக்கியங்களின் திறத்தை அறியவல்லவரும், பகவத்குணங்களை அனுபவிப்பதில் மனமுள்ளவருமான வால்மீகிமுனிவர் நாரதபகவானுடைய வாக்கியங்களை யெல்லாங் கேட்டு (தமமுடைய கருத்தையறிந்து கூறுவது அருளிச்செய்தாரென்பது) அந்த வாக்கியங்களைத் தம சிஷ்யரோடு கூடிக் கொண்டாடி அவரைத் தருதற்படி பூஜிக்க, அந்தத் தேவரிஷியும் அபூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு வால்மீகிமுனியிடம் விடைபெற்றுத் தெய்வலோகமேபோயடைந்தார்.

பின்பு வால்மீகிபகவான் ஒரு மூகூர்த்தகாலம் ஆலோசனைசெய்து கங்காநதிக்குச்சமீபத்தில் இருக்குமதமாநதிக்குமார்த்தியானிகளுநானஞ் செயகிறதற்காக எழுந்தருளி அந்த நதியின் துறை சேமில்லாமல் நன்று யிருக்கக்கண்டு தமமுடைய பக்கத்திலிருக்கும் சிஷ்யரான பரத்துவாச மஹாரிஷியைபபார்த்து ஓய பரத்துவாசரே! சேமில்லாமல் பெரியவர்களுடைய மனமேபோலே கலக்கமற்று அதிரமணீயமா யிருக்கின்ற இந்தத் தீர்த்தத்தைப் பாரும இந்தத் தீர்த்தத்தில் நான ஸ்நானம பண்ணப் போகிறேனென உமமுடைய கையிலிருக்கும கமண்டலத்தைக் கீழேவைத்து னைக்கு மரவுரியைக் கொடுமென்று மகாத்துமாவான வால்மீகிபகவான சொலல, அப்படியே பரத்துவாசர் பக்கிஷ்யத்தேடு அந்த மரவுரியைச் சுமபித்தார் அந்த ஜிதேந்திரியரான அந்த வால்மீகிமுனிவர் வாங்கிக்கொண்டு அந்த நதிதீரத்தில் விசாலமாகிய வனத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போது அதனருகே ஒரு விருக்ஷத்தினமேலிரண்டு கிரவுஞ்சபக்ஷிகள் ஒன்றோடொன்று பிரியாமல் அதிமோஹரமான லீலாவிநோதங்களோச செய்துகொண்டு இனிப்பாய்க் கூவிக்கொண் டிருக்கக்கண்டார் அப்படி இருக்கும்போது பாபகாரத்திலே மனமுடையவனும் இயற்கையாகச் சகல ஜந்துக்களிடத்திலும் பகைபாராட்டு கிறவனுமாகிய ஒரு வேடன் கிரீடித்தகசிரோண்டியிருந்த அந்தக் கிரவுஞ்சபக்ஷிகளிப்பக்கத்தி அம்பிரண்டில் ஆண்பக்ஷியை அவர்களறியாமல் கெடு

ரில வதைததான். வதைக்கவே அநதபபறவை கிழவிழுநது உடமபெல்
லாம உதிரமேதாய்நது பூமியிலபுரளுகிறதை அநதப பெண்பகஷி பா
ததது, செஞசூடடோடு அழகியதும, ஏனறும தனணிவிடடப பிரியாததும,
காமமததிறனல் தனணைப புணரவநததுமான அநதச் சேவலினை பீரிவை
ஆறறமாடடாததாய யரவாமனமும இரஙகி ஈருகுமபடி துகஙகசசல
கூறறு அதைகளகேடடும வேடனமேல அடிபடடு இறநதகிடகிற ஆண
ப்றவையைப பாததும அநத வாலமீகிரிஷி தாமசிகதையுள்ளவராதலால
மிகவுமிரகமுற்று, நிரபராதியாயககூடிக கிரீடிததகொணடிருந்த இந்
தக கிரவுஞசபகஷியைக் கொனறது மகா அதாமம எனறு அநத வேட
னைச சபிகக நினைததபோது இநதச சுலோகம அவா வாகில வநதது.

மாநிஷாதப்ரதிஷ்டாம்த்வ மகமஃ ஷாஶ்வதீஃஸமாஃ
யத்க்ரௌஞ்சமிதுநாதேக மவதீஃகாமமோஹிதம்॥

மாணிஷாதபர திஷடாமதவ - மகமஸாஸவ தீஸமாஃ
யத்க்ரவுஞச மிதுநாதேக - மவதீஃகாம மோஹிதம

அடா நிபபாகியனை வேடா ! நி காமவேடனைகொணடு விலா
சமாயிருநத இவவிரணடு கிரவுஞசஙகளில ஒனறை வதைததனாலே
நெடுநாள வாழவறறு துககதியடையகடவாய

இதில மறறொரு பொருளும தோனறியது.

திருமகளுக கிருபபிடமான பகவானை மநதாதரியும இராவணன்
மகிய இரணடு ராகஷதாகளில காமமயகஙக கொணட ஒருவனை (இரா
வணனை) சஙகரிதததனாலே நெடுநகாலமுட பெருஙகீரததி பெறறு வாழ்
வி-னபது.

இவவிதமாகத தமது வாககிலவநதைதக குறிதது வால்மீகியானவர
ஆசசரியபபடடு நாம இநதககிரவுஞசபஙகிகளாகத துககத்தோடு சொன்
னோம சுலோகமான தெனனகாரணமெனறு தமககுளளே தாமே ஆலோ
சித்துகொணடு தமமுடைய சிஷ்யரான பரதவாசரை அழைதது.

ஏதோ ஒரு புராணதனபடி "கிரவுஞ்சவேஷ்தரிதத ஒரு ராகஷனை
விஷ்ணுவே வேடவேடமபூணடு சஙகரிதததாகவும, அதைககணடுவால்மீகி இநதப
பகஷியைப்போலே நீயும், உன ஸ்திரியைவிடப பிரிநது சிலகாலம் துக்கப்படக கட
வை என்று சபிதததாயும, அதனலே தான ஸ்ரீராமன சீதையைப்பிரிந்து சங்கடபபட
டதாயும, இநதச்சுலோகதைதக்கு ஒருவர அரதஞ்செயதிருக்கிறார அது சரியன
றெனறு ப்ரா ஆக்ஷேபித்திருக்கிறார

పాదపద్ధోరసమైఃస్తుల్యాక్షరపదాన్వితః
శోకాత్తస్యప్రవృత్తోమే శ్లోకోభవతునాన్యథా॥

பாதபதேரர்க்ஷரஸமைஸ்துல்யாக்ஷரபதான்விதஃ
சோகார்தஸ்யபரவ்ருத்தோமே - ஸ்லோகோபவது நான்யதா

ஓ! பரதவாசரே, நான கிரவுஞ்ச பக்ஷியினிடதில கருணையாலே சொலலியது, நானகு பாதஙகளுளளதும, சமமான அக்ஷரமுடையதும், வீணையில வாதியஙகளோடு இசைதது்ப் பாடகூடியதுமான ஒரு சுலோகமானது சரியே வேறனறு நீர பாரும எனன, அதைப் பரத வாசரும படிததுபபாரதது இது சுலோகமே யெனறு சநதோஷததை அடையவே வாலமீகரும அதிக சநதோஷததை அடைநது அநதத தீரதததில நீராடி அநதக கிரவுஞ்சபக்ஷியினுடைய துயரததை யும தமமாலே சொலலபபடட சுலோகததையும அடிககடி நினைதது கொணடே தமமுடைய ஆசரமதது்க கெழுநதருளினார. அவருடைய சிஷியரும தீரததபூரணமான கலசததைககையில எடுதது்கொணடு பகஷிவிரய்ததுடனே பினனே நடநதுவநதார சகல தாமஙகளும தெரிநத வாலமீகிபகவான ஆசரமமம்பரயசோனத பிறகு ஆசனத தினமேலே உடகாரநது கொணடு அநதச சுலோகததையே நினைதது வெகு ஆலோசனை உடையவராய் வேறேகதைகளினைத தமமுடைய சிஷி களுகருசு சொலலிககொணடிருநதார.

அபபோது லோகசிருஷ்டி காதாவாயும மஹாபிரபுவாயும மஹா பிரபாவ சமபனனராயுமுளள சதுராமுகபிரமமாவானவர வாலமீகிபகவா னைப் பாரகவேண்டி அவருடைய ஆசரமதது்கு எழுநதருளினார. அவரை வாலமீகிபகவான கணடு எதிரகொணடுபோய்ச சாவோபசாரங களுஞசெய்து தெணடனசமாபபிதது உயாநத ஆசனததில எழுநதருளியி ருகசசெயததைகடட்டி வாய்புதைதது நிறகுமபோது பிரமமதேவா அநத வாலமீகிபகவானுடைய குசலஙகளை விசாரிதது அவரை உட்காருமபடி நியமிக்க அநதமுனிபுஙகவரும அபபடியேஉடகாரநது,பெருமபாவி அநதப பக்ஷியைக கொனறுனெயென்று சோகதைதாடி தமது வாககிலுணடான சுலோகத்தை மனதிலேயே பாடிககொணடிருக்க, நானமுகக்கடவுள் அம முனிவரை நோக்கிப புனகிரிபபுடனே அருளிசசெயகிறார. ஓய வால மீகரே, நீர்சொன்னது சுலோகமே தகர வாககியமனறு. நமமுடைய சங்கல்பத்தினாலேயே இநதசசரஸவதி உமது வாககிலிருந்து தோன்றி னாள். நீர ஒனறும ஆலோசிகக வேண்டுவதில்லை, முன்னே நாரதராலே ஸ்ரீராமமூர்ததியினுடைய சரிதத்திரத்தை சமகேபமாக நீர கேட்டிருககி றீரே, அநதபபடியே ஸ்ரீராமகதையை ஒரு பிரபந்தமாகச் செயயக்கட வீர்-அந்த மகானுபாவரான சக்கிரவர்ததி திருமகனருடையதும, இனைய

பெருமாளுடையதும், பிராட்டியினுடையதும், இராக்கதருடையதுமான பல சரிதங்களும், உமக்கு தெரியாத தோனாதகடவன.

नैवागस्तस्करो वै कोऽपि तत्रभविष्यति ।

நைவாகனருதாகாவ்யே - காசிததரபவீஷ்யதி *

இனனககேளும, ஸ்ரீராமவிஷயமாக நீசெய்யுங காவியத்தில ஒரு சோலலும பொயயாகாம விருக்கும. இபபடி மனிஹாமாக நீ செய்யு மிருதக்கிரந்தம, மலகளுநீதிகள முதலானவை இருக்குமடடும உலகத்தில விளங்கிவரும அககதை விளங்குமளவும, கீழ்மேலுமுளள நமமுடைய லோகங்களில நீர கீரததி சரீரதோடி இருப்பீரெனற அனுகிரஹஞ் செய்து அந்தஷ்டணமே அந்தாதானமாய பிர்ம்மதேவா சத்தியலோகத் துககு எழுந்தருளினார.

பினபு, வாலமீகிபகவானனவா தமமுடைய சிஷியர்க ளுடனேகூட அதிக ஆசசரியததை அடைநது,அநதசசுலோகத்தை அடிக்கடி அவர்கள் பாடிகளினக, தாமும அதன இலகண அமைதிகளைக்கண்டு களிப் படைநது நாம் பிரமமாவின நியமததாலே இப்படிப்பட்ட சுலோகங் களைகொணடு ஸ்ரீராமசரிதகிரததைச செயயகடவோம எனறு கருதிமன தைகவருமபடி கமபீரமான விருததகளும, சொறகளும, பொருள்களு முளளதாய ஸ்ரீராமருடைய திவயகலயாணகுண கீரதிதியை விளகுமபடி யானதுமாகிய மகாகாவியததைசசெய்தருளினதமமாணகக்காகவே நோக்கி.

तदुपगतसमासंधियोगं समग्रुरोपनशब्दार्थवाक्यबद्धम्
रघुवरचरितम्मुविस्तरीतं दशशिरसश्चवधंनिशामयध्वम्॥

ததபகதஸமாஸ ஸநதியோகம ஸமமதுரோப நதாரதவாகயபதம
ராகுவரசரிதம முனிபரணீதம தசசிரஸசசவதம நிசாமயதவம

எனறருளிசசெயதார (இ-ள) அநதநத இடஙகளுககு வநத சொற் ஸுடாகளும சநதிகளுமுளளதாய ஒனறுகொனறு விததியாச மிலலா மல ஒருபடிப்படடப பொருளவிளகுகும படியான வாக்கியகடடுகளை யுடைததானதுமாதலாலே கேடகபபிரியமானதும, நாரதமாமுனிவருடைய அனுகரஹததால உணடானதால மஹாமகிமையுளளதும, மஹாபாபி யான ராவணவதமுள்ளிடட பரிசுதமுமான இநத ஸ்ரீராமசரித்திர பிர பநதததைக கேளுஙகள.

பாலகாண்டமு இரணடாவது சருகமும,

முற்றிறறு.

மூன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை வால்மீகிமுனிவர் செய்தளித்தது.

அந்தப பிரசேதசமுனிவர், கைகால சுத்திசெயது ஆசமனம பண்ணிக் கிழக்கு நுனியான தருபபைகளின்மேல் மடகாகாது கைகூப்பித தெயவம குரு இவர்களுக்கு வந்தனஞசெயது முனபிகட விஷபதத்தில பூர்ணமாய ஆரய்ந்து, இராமா - இலக்ஷ்மணா - சீதை - தசரதா - ராட்டார - நகரத்தார - இனனம அரைவாகள பேரியது சிரித்தது செயதது வனவாசத்தில நடந்தது முதலான சகலதையும, சதுரமுக கடவுளின் அனுகிரஹ பலத்தினாலே உண்மையாக அறிந்து நாதாகுயிய முறைப் படி லோகாபிராமரான ஸ்ரீராமருடைய சரித்திரத்தைச செயயதிகாடங்கி, தருமமோக்ஷங்கள பிரதானமாகவும அர்த்தமும காமமும அபபிரதானமாகவும தோனறுமபடியானதும ரத்தினங்கள நிறைந்த கடல போனறதும யாவாசெவியையும இதயத்தையும கவருந்தனமையுளளதுமான பிரபந்தம செய்தருளினார.

அகில கதையினமுறை எப்படியெனில, ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவவதாரமும அவருடைய அசாதாரணமான பராகிரமமும, அவராலே சகல சேனைகளுக்கும அனுகூலமும பெருமையும அவர இவவுலகத்தில சஞசரிக்கபபோலே எலலாருக்கும இஷ்டமாக விளஙகினதும பகைவீனையத் தோறடிநடந்ததும சதுரியசிலங்களும ஸ்ரீராமர சித்திரசரிதைகளுக்கு எழுதி தருளுமபோது விசுவாமித்திரர அவருக்கு அருளிசசெயத நானூறுக்கு மேலான விசித்திர கதைகளும, வில்லை ஒடித்து சீதாபிராட்டியைத திருமண கலியாணஞ செயததும, பரசுராமரோடு நேரந்த விவாதமும, தசரதருக்கு இரவாதித ஸ்ரீராமருக்குப பட்டாபிஷேகஞசெயய எத்தனித்ததும, கைகேயியாலே அதற்கு விரோதம வந்ததும, ஸ்ரீராகுமாயகரை வனத்துக்கு அனுபபியதும, தசரதருக்கு இரவாத்தி புத்திரசோகத்தாலே சுவர்க்கலோக சேரந்ததும, சென்றகள துக்கபபடடதும, அவர்களிவிட்டுப போனதும, குகனுடனே சுவாமிகூடினதும, சுமந்திரரைத திருவயோத்திக்குத் திருபபினதும, கஙகையைகடநததும, பரத்துவாசரை சேவித்ததும, பரதவாசர நியமனத்தினாலே ஸ்ரீராமர சித்திரகூடமபேய்ச சேரந்ததும, அவ்விடத்தில பாதசாலை கடடிகொண்டிலெசித்ததும, அவ்விடத்தில பரதர்வநது ஸ்ரீராமரைப பட்டாபிஷேகங் கொள்ளுமபடி பிரார்தித்ததும, தசரதருக்கு ஸ்ரீராமர தர்ப்பணஞ் செய்ததும, பரதர ஸ்ரீராமருடைய பாதுகாபட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு நாடடில வாசமபண்ணினதும, ஸ்ரீராமர சித்திரகூடமவிடடுத் தண்டகாரணியத்துக்கு எழுந்தருளினதும, விராதனை சம்மாரஞ் செய்ததும,

சரபங்க மஹரிஷியைக்கண்டு சேவித்ததும, சதீக்ஷ்ணரிஷியைக் கண்டதும, சீதாபிராட்டியைநோ அருகுயை கலை பூச்சமுதலியவைகளால் உபசரித்ததும், ஸ்ரீராமர அகஸ்தியமகரிஷியைக்கண்டு தெண்டன் சமர்ப்பித்ததும, பஞ்சவடிக்கு எழுந்தருளியதும, ஜடாயுவுடனே சினேகம்செய்ததும், சூர்ப்பணகை ஸ்ரீராமருடனே சமவாதஞ்செய்து இனியபெருமாளைலே விரும்பப்பட்டதும், காதூஷணதிரிசிரகளின சமமாரமும, இராவணன் தண்டகாரணியமவகதும, மாரீசனே வதைசெயதும, ஜானகியாளை இராவணன அபகரித்தகொண்டுபோனதும, பதினியைக காணுமல் சுவாமி விசனபடுமபோது இரவ்வணஞ்ல் அடிபடடுகிடந்த ஜடாயுவினுலே சன்க்ஷிகளைத் தெரிந்துகொண்டதும, கபந்தனை கண்டதும, பமபாதீரத்திற் சென்றதும, சபரியின ஆசிரமதகு எழுந்தருளினதும, ஆஞ்சனேயனாக கண்டதும, ரிசியமூகபாவதத்தில சுகரீவமகாராஜாவைக்கண்டு சினேகமபணணிகொண்டதும, சுகரீவ மஹாராஜாவுகு ஸ்ரீராமர தம் முழுட்டிய பராகிரமததைக காணபிதத்தும, வாலி சுகரீவ யுத்தமும, வாலிவதையும, தாரைபுலமபலும, சுகரீவபடடாபிஷேகமும், வருஷகாலமெலலாம ஸ்ரீராமர ரிசியமூக பாவதத்தில வாசஞசெயதலும, சுகரீவ மஹாராஜாவினமேல் சுவாமி கோபஞசெயதும, சுகரீவ மஹாராஜா வானரசயினியங்களைகூட்டிய தேசங்களைத தெரிவித்துச சீதா பிராட்டியைத திகுகுளதேறாந தேடவிடடதும, ஸ்ரீராமர அனுமானகையில திருவாழியைக கொடுத்ததும, வானராகள ஸ்வயமபிரபையினுடைய பிலத்தில பிரவேசித்ததும, வானராகள மகேந்திரமலையின அடிவாரத்தில பிரயோபவேசஞசெயதலும, அஙகே ஜடாயுவுகுத் தமைய ஞன சமபாதியைககண்டதும, அனுமான மஹேந்திர பாவதத்தினின்றும, சமுத்திரதைத தாண்டினதும, அனுமான சமுத்திர ராஜனுடைய ஸ்வர்ணமலை வந்த மைநாக பாவதத்தைககண்டதும, சிமமிகையைச சமஹரித்ததும, இலங்கைகு அருகான சுவேலாதிரியில ஏறி இலங்கையைகண்டு அதிசயித்ததும, சாயங்காலவேளையில ஒருவராய் இலங்கையில் பிரவேசித்து ஜானகியாளைத தேடினதும, இராவணனக கண்டதும், அவனுடைய அந்தபபுரதில புஷ்பகவிமானதைக கண்டதும, ராவணனுடைய மீதுகியபானசாலையும அந்தபபுரதையுங்கண்டதும, அசோகவனத்தில பிரபடடியைகண்டு திருவாழியைத தரிசதும, அஙகே இராவணனைக்கண்டதும, அஙகே அரக்கிகள் சீதாபிராடடியை வெருடடினதும, திரிசடை கனகண்டதும; சீதாபிராடடி தன் சூடாமணியை அனுமன் கையிலே கொடுத்து ஸ்வாமிகுத் தரசசொனனதும, திருவடி [illegible] வனதைத அழிதததும, எனபதினாயிரம கிங்கரரை ராசமாஸதும, இந்திரசித்தினுடைய பிரமமபாசததாலே ஆஞ்சனேயர் கடடுண்டதும, திருவடி இலங்காபுரிதகனஞ் செய்ததும, திரும்பி சமுத்திரதைக் கடந்ததும, வானராகள் மதுவனதைதயழிதததும, அனுமான் சூடாமணியை

சமாப்பித்து விருத்தாசுதங்களெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து சுவாமியை சமாதானப்படுத்தினதும், ஸ்ரீராமர் வானர சேனைகளுடனே சமுத்திரத்துக்கு எழுந்தருளினதும், சமுத்திரத்தில் நளனைக்கொண்டு சேது பந்தனம் செய்வித்ததும், அந்தசேதுவிலிருந்தெனது இராத்திரியில இலங்கையை முற்றுகை செய்ததும், விபீஷணரோடு கூடினதும, அந்த விபீஷணராவணுடையசாசுகங்களுமுபாயத்தைச சுவாமிக்கு விண்ணபஞ செய்ததும, சுவாமி கும்பகாணனையும இந்திரஜித்தையும இராவணனையும் வதைசெய்ததும், சீதாபிராட்டியை ஸ்ரீராமபிரான அடைந்ததும, விபீஷணருக்கு இலங்காராசிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்ததும, புஷ்பகவிமானத்திலேயேறித் திருவயோத்தியாபுரிக்கு எழுந்தருளினதும, பரதருடனே கூடினதும, ஸ்ரீராமருண்டய பட்டாபிஷேக மஹோசவமும,சமஸ்தமான வானராகளும ராட்சதராகளும பிரயாணபடபோனதும, ஸ்ரீராமசந்திரா ராசியபரிபாலனத்தில சமஸ்த ஜனங்களையும சந்தோஷபடுத்தி வந்ததும, முந்திய ஆறுகாண்டங்களிலுமேல சொலலி மேலநடந்தவை களோத தெரிவிக்குமபடி உத்தரகாண்டமும செய்தருளினார

பாலகாண்டத்தில மூனறுவது சருககம

முறறிறறு

நான்காவது சருக்கம்

வால்மீகிமஹாரிஷிதாமசெயதராமாயணத்தைக்குரலவருக்குக்கறபித்தப

பாடிமபடி செயதது.

ஞானவீரிய சம்பன்னரான வாலமீகிமஹாரிஷி இந்த ஸ்ரீராமாயணத்தை இப்பொழுதுளப்படிசசெயதாரெனறால், ஸ்ரீராகவதிலகா இராசசியாதிபத்தியஞ் செய்துகொண்டிருக்குமபோது, இருபதுகாலாயிரமகூலோகங்களும், ஸ்ரீகூறாதுகருக்கங்களடங்கிய ஆறுகாண்டங்களும உத்தரகாண்டமுஞ்சேர ஏழுகாண்டங்களுமாகச் செயதருளினார.*செய்தருளினபின் இதை

* (இப்போது வழங்கிவருகிற பாடப்படி ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் உருகூ சுலோகங்களும் சில சர்கங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன வெகுகாலமானதனால் இந்த விருத்தியாசம் வந்ததென்றது, அல்லது முனிவரே சில்லறையைச் சுருதாமல் பிரதான பாகமே கூறியிருக்கலாமென்றும் நியாயஞ் சொல்லுகிறார்கள்.)

யாச் சன்றுப்பாடவல்லவர்கள் என்று சென்றுதன்னைச் சொல்லுகையில் மூனிவடமபுண்டலியினரும் பாடவல்லவாகளுமாகிய தென்னிருவர் யோத அவர்நிருவடிகளிலே தெண்டன் சமர்ப்பித்தார்கள்.

அவாகள் எத்தண்மையரெனில், ஸ்ரீராமபிரானுடைய குமாரர்களாதலால் ஒரு பிமபத்தினின்றும் எடுத்த பிரதிபிம்பம்போலே அத்தசரதல் முழுதும் பொருந்தினவர்கள்-மஹாபுத்திசாலிகள்-வேதங்களிலே கன்றுய்ந்தேதாந்தவர்கள் - சகல தருமங்களுமறிந்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட அன்சிறுவரைக கண்டு வால்மீகிமுனிவா குதூஹலித்தவராய், ஸ்ரீராமசரித்திரமாயும மேன்மையான சீதாசரித்திரமாயும இராவணனுடைய வதத்தைக் குறித்ததாயும தாமசெய்த இநத மஹாகாவியத்தை வேதங்களின் நாற் பரியங்கள் என்றுய் விளங்குமபொருடஅவாகளுக்கு உபதேசித்தருளினார்

சகல சாஸ்திரததின நுட்பங்களை அறிநதவர்களும் ஸ்வரங்கள் நிறைநது ஏறுமிறஙகுமிடஙகளை யறிநதவாகளும் மதுரமானகண்டத்தொனியுளளவாகளும கலலரூப லகூணஙகளுள்ளவாகளுமாகிய அநதக் குசலவாகள வீணையின ஓசைகளும தாளலயைகளுக்கும் ஒத்ததாயும பூரஸ்வரஜாதிகளாலே கூட்டபபட்டதாயும படிபபதிலும் பாடுவதிலும் இனிப்பாயும நவரசங்களோடு கூடினதாயு மிருகின்ற, இந்த ராமாயணத்தை அவவவ்விடஙகளின கருதுதல்கள கேட்போர மனதிறபடியும்படி தொனிகளுமிகளோடு மகாரிஷிகள முதலானார கூடியிருகக மிடங்களிலெல்லாம நனறுயபாடினாகள். இவ்வாறு அழகாயப்பாடும இருவரும் உத்தம சரித்திரத்தைகேட்டு அநத முனிவரெல்லாம அஙகளிததுக் கண்களிலானந்த வெளளம்பெருக ஆசசரியபபட்டு ஓகோ ! எனன இந்தப்பிரபநதமிருந்தபடி - சுலோகஙகளின மதுரமோ சொல்லத்தரமன்று - பாமைதிறமோ அதிலுமேலாயிருகின்றது - இநதக காவியம பின்வரும கவிவாணருக்கு ஆதாரமாயிருகின்றது - இநதச சரித்திரம வெகுகாலத்துக்குமுன் நடந்ததானாலும இபபோதுதான நமகணகளுகு எதிரில நடப்பதுபோற் காடடபபடுகின்றது எனறெபபடி கூறிக்கொண்டாடினாகள். அவர்களில ஒருவர் அப்பிளளைகளுக்கு கமணடலமும மறறொருவா முனிவருட்காரும் பீடியான ஆசனமும இன்னொருவா மரவுரியும் இபபடித் ததமக்கு இசைந்ததை வெகுமதியாக அளித்தாகள். இப்படிக் கொண்டாடப்பட்டவர்களாய் அநதப் பிளளைகள் மிகமதுரமான ஒரேஸ்வரமாய்த் திருவோத்தியிஸ்ரீ அநதந்தத் திருவீதிகளிலுமராஜமார்க்கங்களிலும கருத்திற்புகுந்து பாடிக்கொண்டே வநதார்கள. வருமபோது இவாகளை ஸ்ரீராமசந்திர பகவான்கண்டு, அன்பும ஆனநதமும பெருகினவராய் அவர்களை மரியாதையோடு இட்டுக்கொண்டுபோய், இவர்களுடைய ரூபலாவண்யத்தையும புரட்டின்றிறத்தையும விசேஷித்தசபையில கூடியிருந்த சனங்களுக்கு இவாகளைநோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

தேவகுமாரர்கள்போல விளங்காநின்ற இந்த முனிகுமாரர்கள் பாடி னதைக்கேளுங்கள் - இது விசித்திரமான சொல்லுமபெருளும் அமைந் தது - இவர்கள் பாடினதோ இனிபபுள்ளதாய் மனமுயமைந்த கீண்டதொ னியுள்ளதீய் மன்னிகளோயிழுதுகை களிப்பிக்கினறது எனறுசொலலித தாம்விறறிருந்த பொறகீங்காதனதிலிருந்து பலருகூடியிருகுமசபை நடுவிலவருது வீற்றிருந்த தமபிகள முதலானாகளேநோகி : ராஜகூடு ணம்பொருந்திய இந்த ரிஷிப்பிள்ளைகள பாடுஞசரித்திரம மஹாபிரபாவ மூளளது - எனக்கும சீதையின சரித்திரமாதலாலே சுகூமகரமாயிருகு மென்று அபபிளளைகளைப்பாட நியமித்தருளினர். அவாகளும அந்த நிய மனப்படி மாகாகமென்கிற சாதாரணவித்தத்திறபட, சுவாமி மிக ஆஸ க்தியோடே கேட்டருளினா

பாலகாண்டத்தில் நானகாவது சருகக்ம
முறறிறறு.

ஐந்தாவது சருக்கம்.

நகரத்தின சிறபபு

செலவமநிறைந்த இபபூமிமுழுதும மறறயாருகுமில்லாமல, மது வைத்தி தாடங்கி ஜயசாலிகளான, எந்த இகூவாகு வமிசத்தார்க்கே உரிய தாயிருந்ததோ - எந்தகுலத்தில ஸகரசகரவர்த்தியானறி அறுபதினா

---

* இந்த நானகு சருகங்களும (உபோதகாதம) பாயிரம அலவது முகவுரை- அதாவது "ஆகியோன பெயரே வழியேயெலலே" எனகிறை விதிபடி கிரந்தகாத தாவின நாமதேயம, கிரந்தத்தின வரலாறு, கிரந்தத்தின பெயா, அதிறகூறிய விஷ யம, அதைக் கறபதனால் வரும பயன முதலாகிய காரியங்களோத தெரிவிப்பது. இப பாயிரத்தைதாம் பிறகு நடதபபோகிறதை முனனமேயோசித்து வாலமீகிமுனி வரே செய்தனா அவர்டேஷனில ஒருவா செய்ததாகவும சிலர் சொல்லுகினறனா இதில கிருஷ்ணன நடகவேணடிய ஆசாரமும, சத்தியத்தின மேனமையும், பிராவிளிடம புதிதாக நடகதுகொளளுமுறையும, சகோதரருடைய நிலையும, பதிவிரதாதருமமும, திருமணில தவிறனுல் எபபடிப்பட்டவனும அழிநதுபோவானெனபதும இலைமுத வான தாமானியதருமமும, ஸ்ரீராமபிரான சகலகலியாணகுண பரிபூணமான பரத்த துவமெனபதும, அவதார சரணமடைவதே சகல அபீஷ்டங்களையும பெறறுமபாய மென்பதும, அடியாகள ஆசரிகவேணடிய கயிங்கரியமுதலானவறறின் முறைகளும ஆக இப்படிபபட்ட விஷயதருமங்களும,செமபொருளாகவும கருததபபொருளாகவும காட்டபபட்டிருக்கின்றன

இதனுலேதான இது 'வேதோபப்பிரமமணம்' எனனபபட்டது உபப்பிரம ணம என்றால பொருளே நனறய விளக்கிக்காட்டுவது. அஞ்சாமசருகத்திலேதான ராமாயணாரம்பம் ராமாயணமென்கிற சொல்லுகு இராமனை அறிவிகும பிரபநதம என்பதுபொருள் - சீதையை அறிவிகும் பிரபாதமெனறும சிலா உரைதிருகினறனர்.

பிரமலக்ஷ்மிகொண்டு சாகரமென்னுங்கடலைத் தோண்டுவித்தீரோ அப்படிப்பட்ட மஹாராஜலக்ஷணத்தைக்குறித்து அவதரித்தது இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணம. இது அறமுதலான நாற்பொருளையும் பயக்கும்படியானது. இதன்பொருளமைமுதலிய தாக்குணங்களினை அன்போடுகேட்கவேண்டும்.

சரயூநதியின இருகரைகளிலும பரவியதான கோசலம் என்கிறதேசமொன்றிருக்கினறது. அதுமிகுந்த சுகோவமுள்ள ஜனங்கள் நிறைந்திதும் தனதானியமுதலான செல்வமிகுதியுள்ளதுமானதாம். அதில் அயோத்தியென்று போற்பெறற நகரமொன்றுண்டு. அது வைவஸ்வதமநுவினாலே நிருமிக்கபபட்டது - பன்னிரண்டு யோஜனைநீளமும், மூன்றுயோஜனை யகலமுமுளளதாய லக்ஷ்மீவிலாசமபொருந்தி விளங்கும. பலவிடங்களிலிருந்து வரும வழிகலெலலாம நிழல்பரந்த மரசசாலைகள் வைத்து விசாலமாயிருக்கப பெறறது - மூலைமுடுக்குகளின்றி விசாலமும் நீடியுமான பலதெருக்களுளளது - அந்தபபண்டங்கள் நிறைந்த தனித்தனியாயிரானின்ற கலலகட்டத தெருக்களுள்ளது-தினமும தண்ணீர்தெளித்து மலர சிதறபபெற்ற ராஜமாரகமுடையது - உயரமும அழகுமான கோட்டைவாசலகளும கதவுகளும ஸ்தமபங்களுமுடைத்தாயப பலயிகை யுத்தயந்திரங்களினாலும பொருந்தியது - அதில் அந்தந்த வேலைகளிலுங கைதேர்ந்த பலசிறபிகளும, அரசாகருக்கு காலம்நிலிக்கும மாகதர் முதலானோரும, சாடடியம கறபிக்கவலல பரதசாலதிர நிபுணரும, பலராஜயங்களிலிருந்து இராஜகாரியம பேசவநதிருக்கும சாமந்தராஜாக்களும, பிறதேசத்துப் பலவகை வர்த்தகாகளும, வேதசாலதிரங்களில் தேர்சசிபெற்ற மஹாபிராமணாகளும, நிறைந்திருபபதுமனறி யார்ன குதிரை ஓடடகம கோவேறுகழுதை எருதுமாடு பசுமாடு முதலியவைகளும நிறைந்திருக்கும-மேலும பிரசஙகசாலைகளும, பலாகூடதத்தக அழகிய மணடபங்களும, மண்டபத்தினமேன மாடிகளும, அனேகம பிரஙகிகள வைகபபடடிருகின்ற மதிறசுவராக கடடடங்களும, எபபடிபபடடவரும கிடடகூடாத அகழிகள் சூழ்ந்த மதிறசுவராகளும, கோபுரங்களும, பல அடுக்குகளுளள வாய்ந்த கண்ணெபபறிகுமபடி ரதத்தினாலாகிய அரசமாளிகை வரிசைகளும அங்கே விஸ்தாரமாயுணடு - தினைகுமபடியான அனேகம சிருங்கங்களும சஙகீதசாலைகளும பொனமுதலியவைகளாற செய்த செய்குனறுகளும மாமரங்களுடனே மற்றமரங்களும பூங்கொடிகளும விளங்கின்ற தோடடங்களும பல அமைகியிருக்கினறன - இவ்வகையான விபவங்களோடுகூடி அநகரமானது சொகுகடடான பலகையின் விதமாய்க காண்ப்படுகினறது - மேலும அங்கே ஒவ்வொரு வீதியிலும பெருமபாலும சஙகீதவாதநியங்களும வீணைநாதங்களும பொருந்தி உசசவுமாகவேயிருக்கும - உத்தமமான தானியவகைகளும, உத்தமமான ரதத்தினங்களும, உததமரான ஆணபிளளை பெண்பிளளைகளும, சிறபவிஷேதங்களும சாஸதிர விஷேதங்களும பரவி அநகரம அமரவாதி என்கிற

இந்திரபட்டணமேபோல பிரகாசித்தினறது - மேலும அது விசித்திரமான தொடிகளகட்டி விசித்திரமான பதமைகள் அமைத்துப பறகின்ற தேவ விமானஙகள போனற வீடிகளின் வரிசைகளியுடைத்தாயிருக்கினறது - கருபபஞ சூறறுமேடிபோத்த உருசியுள்ள பல் தடாகஙகள் மடுக்கள் வாவிகள் முதலான ஜலாதாரஙகளுமிருக்கப்பெற்றது - சகல ஆயுதஙகளிலும கைதேறாத ஓடுமிலகைக எய்யவலலவராளும, தனிததிருபபவரையும, ஆயுதமினறி இருபபவரையும், சாதாதிகொருகுமாரன் யிருபபவனியும, அஞ்தரா யிருபபவரையும் அமபுமுதலிய படைக்கலஙகளாலெயாத நன் னெறியுள்ள மஹாவீரா பலரும, அபபடிபபட்ட 'யாஜ்ஞ குதிரை முதலிய வாகனஙகளும நிறைநத அனேக சேனைகளும அஙகே விஸ்தாரமாயுண்டு. மேலும அது எபோதும அகனினிலக கைவிடாதவாகளாய ஸத்திய சவசமுதலான நலல ஆசாரமும பொருநதி ஆறறஙகளோடு வேதஙகளேப பயின்றுகொணடு அனனதானமுதலான நானதானஙகளேயும செயது கொணடு முனிவரெனறு சொலலுமபடியான பெருமைபெறற ஜனஙக ளுள்ளதும முனிவாகள வருததும போகுமாய இருகுமபடியானதும ஒருலா தலஞசெய்துசிதியாகபபெறற ஒரு தேவவிமானமேபோலதோன றுவதுமா 'யிருநதது - அபபடிபபட்ட அயோதியாபுரியைத தம ரடக கையாலே ராசசியதாதைச செழிஙகுசெயயுங திறனுளள தசரதமகாராஜா வானவர் ஆணடுகொணடிருநதா.

பாலகாணடத்தில ஐநதாவதுசருகம

மூ ற றி று.

ஆ ரு வ து சருக்கம்.

அரசனுடைய ஆளுகைதிறஞ்சிலை நகரம சிறநதிருகுமு

வகையைச சொல்லுகிறது.

அந்தத் தசரதமஹாராஜாவின குணஙகளேச சொல்லுகிறேன் - அவர் வேதவேதாந்தஙகளே யறிநதவர் - எப்படிப்பட்டவர்களேயும அணைத்துச சுவாதீனமாக்கிக்கொள்ளவலலவர் - வருங்காரியங்களே முன்னதா யோசித்து அறிநதுதெரிள்ளும்படியான திறமையுடையவர் - எபபடிப்பட்ட வீரரும அஞ்சும்படியான பராக்கிரமமுள்ளவர் - நாடுகாரங்களிலுள்ள யாவர்க்கும பிரியமானவர் - யெரு யாகஙகள் செய்திலர் - தருமத்தையே முக்கிய மாகப் பார்க்கிறவர் - இநதிரியங்களேச சுவாதீனபபடுத்தினவர் - இரு -

ரகுகுலத்துக்குத திலகமபோலே அதிரத என்னும்பேர் பூண்டவர் மூவுலகங்களினும புகழப்பட்டவர்-ராஜரிஷியாலுமம மஹாரிஷிகளுக்குச் சமானமானவர் - மஹாபலமுள்ளவர் - பகைவரையெல்லாம் வெல்லுமேன்மைபெறறவர் - பிராணனியங்கொதத உதவிசெய்யும்படியான அன்னை பித்திரைப படைததவர் - தனங்களையும அரசுக்கு வேண்டிய சேனைமுதலிய மறறப்பொருள்களையும பெறறிருபபதில் குபேரனையும் இந்திரனையு ஜெமாதவர் - மனுவைபபோலே லோகததை யெல்லாம் பொதுப்பட்ட னனுரய் ரகூஷிகவலலவர். அபபடிப்பட்ட அநத ராஜா, தேவேந்திரன் அமராவதியைக் காப்பதுபோலே, அநதபபட்டணத்தைகாத்து வந்தார்.

இவர் ராசசியபரிபாலனஞ செய்துவநத காலததில அநகாட்டினுள் ளாரெலலாம வெகு சாஸ்திரஙகளைக கறறவரும, தருமமே கண்ணெனறிருப் பவரும, சததியநிஷ்டையுள்ளவரும, தரமம பொருளிலே திருப்தி யடைநது பிறர பொருளை இசசியாதவரும, மஹாதாரகளுமாய் மஹாசரீரதோஷ முள்ளவராய பிருதாரகள் அநகரதததிலே அறபமான பணமுள்ளவனும, மாடுகுதிரைக ளிலலாதவனும, போகபாகிய மிலலாதவனுமாக ஒரு குடிமபததானும கிடைகமாடடான. அனறியும, காமமயகக மூள்ளவனு கிலும, பெண்சாதி பிள்ளை தாய தந்தை அணனை தமபிகள் முதலான வரகளையும தனனையுஙகூடப போஷியாமலிருகக்கிற லோபியாகிலும, கெ டுஞசெயதை செயபவனுகிலும, கலலியமியாதவனுகிலும, நாஸ்திவாதஞ செயபவனுகிலும காணுதறகுங கிடைகமாடடான. காதணி கழுததணி கையணி புஜதததணி முதலிய பல அணிகளும, நலலபூசசு நலலபூமாலை நலலவஸதிரம இவைகளுமிலலாதாரைத தேடிபபாதததாலுங கிடைப்ப தருமம. அகரினிகாரியஞசெயயாதவர, யாகஞசெய்யாதவர், வேதமோ தாதவர, ஈனபோஜனஞசெயபவர, நலலொழுகமிலலாதவர, பொருள்க ளின திறமமியாதவர, வஞசணசெயபவர, இததனமையான அயோக்கிய ரும அகபபடமாடடாகள. ஆண்பிளளைகளும, பெண்பிள்ளைகளும், அவர வாக்கு உரிய நிலையிலிருநத ஆதலாகரும விருநினருகரும தலல போஜ னமளிததத தாமுமுணடு பகவானிடததம பாகவதரிடததம பக்தியுள் ளவாகளாயக காலகழிபபாகள. அறபாயுசாயப் பிறபபவரும, ரூபமில் லாதவரும, அஙகவிகார முளளவரும, நலலெண்ணமிலலாதவரும், வீரத தனமிலலாதவரும, ராஜபகதி யிலலாதவரும, அகதே இலலவேயிலலை. பிராமணருக்கு கூததிரியரும, அவாகளுகரு வைசியரும, இநத மூனறி றத்தாகரும சூததிரரும அடங்கி வழிபடடு மரியாதைகடவாமல் நடப் பார்கள். மேலும சுவரிய தரியங்களோடு நீதியுமுளள சேனவீரர்களால், சிஙகஙகளால குகை நிரபபப்பட்டதுபோல், அநகர் நிரப்பப்பட்டிருக் கும். அயிராவத முதலான திகுகஜங்களின குலததிற் பிறநத லகூஷணமைம ந்த யானைகளும், காமபோஜம் யவனம் பாஹ்லிகம முதலான தேசஙக ளிறபிறநத மேன்மையான குதிரைகளும், சூடரிம்பப்பாலி கறக்கும்படி

யான கல்வி பசுமரமெகளும, அஜீக நாளுகருகள செழிப்பாய் வளாகது வருமம. இதகணமையதாய அந்த அயோதயா நகரமானது தன பெயாப பொருளின்ன படி எவரீகரும வெலலவொணணுதாய இரணடுகாத வழி யிலேயே சுரணபேரர்கணகள கனிகுமபடியும சுசுமபடிம காணபபடி னெறது. இவ்வணணமான அந்த மகா நகராதகை குணஙகளினும தரு மதனினும நீதியிலு மேமபடடவரான தசரதமகாராஜா மிக சிறபபோடி ஆண்டுவநதா

பாலகாணடதில ஆறவது சருககம்

முறறிறறு.

ஏழாவது சருக்கம்

இனினும தசரதமகாராஜாவின தூதாதனசிறப்பே

சொலலப்படிருகிறது

மேலானபுதியும மேலானகோதியுமுளள அநத தசரதமகாராஜா வுககு, திருஷடி, ஜயகன, விஜயன, சித்தாதன, அததசாதகன, அசோ கன, மநதிரபாலன, சுமநதிரன எனறு எண்மா மநதிரிகளிருந்தாகள. அவாகள் மநதிரிதனதுக்கு உரிய குணங்களுடையவாகள - காரியங கனை நிதானித்து ஆலோசிகுமபடியானவாகள-மனகுமிப்புகளை அமிந திகொள்ளுந திறமுடையவாகள - பரிசுததாகள் - ராஜகாரியஙகளிலே எப்போதும பாடுபடுமபடியான அனபுளளவாகள. அனமியும, அவ்வர சனுககு வைதிக சடஙகுகளுகருகிய இருதவிகருகளில (யாகஞசெய் விப்போர்) முகியராய் வசிஷடா வாமதேவா எனறிரணடு மகாரிஷிக ளிருந்தாகள. இவாகளும இன்னும சிலரும ராஜகாரிய சகாயமாக இருந் தார்கள. இவாகளெலலாம சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிது காரியஙகளை நடத்துவதில் சமாத்தர - ஜிதேநதிரர் - எநதகேடுமம செய்ய அஞ்ச றவர் - மிகுந்த செல்லமுடையவர்கள் - மஹா பராக்கிரமசாலிகள - பெருமபுகழ்படைததவாகள-பிறரால அறியபபடாத அபிப்பிராயமுள்ள வர்கள - அரசன சொற்படி நடபபவாகள் - பொறுமையும பிரகாசமு முள்ளவாகள - முகமலாசியோடி பேசுகின்றவர - காமகுரோதங்களைக் கொண்டு வாய்மை தவிரமாடாடாதவர்கள் - தமமவாகளிலாவது பிறாகளி லாவது அவாகள் அறியாதகாரியமொன்றுமிலலை-பிறாசெய்யநினைதிருப்ப தையுமறிபவாகள-சதலேசதசகாரியங்களையு மூணர்ந்தவாகள்-பேசுவதிலுஞ் சாதுரியமுடையவாகள்-தம் குமாரர்களாலுமம தணடிக்க நேராதபோது

தாகூணியமின்றித் தண்டிப்பார்கள - பகைவராலும் குறைஞ்செய்யாத வாறத்தில் ஓர அபகாரமுஞ் செய்யாகள் - சேணைகளையும் பெருகசசங் களையும் நனறுய்ச சோத்துவைபபாகள் - தமது காட்டினுள்ளோருக் கெலலாம நனமையே தேடுமபடியீனவாகள் ஆதனர் மூதலியோ ரைக் கிரமப்படி பாதுகாத்து வருனிறவாகள் ஜனகளை உசசாகபபடு தனினறவாகள - ஏபபடிபபட்டவாகள செய்யும வஞசனைகளுக்கும் உட் படாதவாகள - எகதகாரியதனதகளும ஒரேமனதா யுறுதியாய் நிற்பவர களு - சதனிகிரதமுதலான ராஜகாரியஙகளின நுடபங்களில தேர்ந்த வாகள - தகுகளாலோசனை சிறிதும புறமபெசியாதவாகள. இப்படிப் படட மநதிரிபிரதானி முதலியவரிருநததனால் அநதக கோசலநாட்டி னும அயோதனதியாபுரியினும பெய களவு வஞசக விபசாரம் அனுசாரம் தேவதூஷணை முதலான யாதொரு தாசசெயகையு மில்லாமலிருந்தது. இவவணணமான சகாயம சமபனனாடுகூடி தசரத சகரவாதனதியானவர ரெண்களள சூழநத சூரியனைபபோல தமகு ஒததவரு மிகவுமிலலா மல துளைதத்ம ஈடதிவநதார

பாலகாணடதனில ஏழாவதுசருக்கம.

முறறிறறு.

எடடாவது சருக்கம்.

தசரதர் புதநதிரனிலலாமையால அசவமேதயாகமசெயய ஆலோசிதததது.

அநதக தசரதசகரவாதனதி இபபடிப்படட மகாமகிமையுள்ளவரா யிருநதும அவருகது வமிசம பெருகுமபடியான குமாரன உணடாகவில்லை. அதறகாக அவர பல தவகளசெயதும பயனபடாமையாலே தனித்தக கொண்டு, எதுசெயதால சநதானமுணடாகுமெனறு மநதிரிகளோடுகூட யோசிதது காம சநதகிகாக அசவமேதயாகம செய்பபகடவேமென்று நிசசயிதது சுமநதிரரைபபாரதது, நீ நமமுடையபுரோகிதரையுமீமறறு முள்ள குருமாரையும சிகிரம இஙகே எழுநதருளுமபடி செயயவேண் டுமெனறார். அதுகேடடு அநதச சுமநதிரரும துரிதமாயசெனறு அவர் களழைதது அரமனைககு எழுநதருளப்பணணினார். அவர்கள் யா ரெனறால: வசிஷ்டர, வாமதேவர, ஜாபாலி, காசியபர, சுயகரியர் எண் பதினகரும இவாகளோடு சோநத வேதநிபுணரான பிராமணருமே பின்பு சுக்கரவாதனதியானவர அநதர்முனிவாகளை முறைபபடி பூசித்து அறம பொருள்களுக்கு இசைநததெரிபசசை மெதுவாகக்சொனனார.

ஓ ரிஷிகளே! சந்தானத்துக்காக தவஞ்செய்து கதறிக்கொண்டிருக்கிற எனக்குச் சுகமுண்டாகவில்லையே. ஆதலால அசுவமேதயாகஞ் செய்யவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. சாஸ்திரவிதிப்படி அவ்யாகத்தைச் செய்து அடியேன இஷ்டத்தைப் பெறும்படியான உபாயத்தைத் தேவரீர்கள் யோசிக்கவேண்டும் - என்று அரசன வாக்கியிலிருந்து வசிஷ்டர் சொல்லுக்கு கேட்டு வசிஷ்டா முதலானோர் யாவரும் அவரைச் சிலாக்கித்து, ஓய மகாராஜாவே! அப்படியே செய்யலாம்-யாகத்துக்குவேண்டியவைகளைச் சித்தஞ்செய்து இப்போதே குதிரையை விட்டுவிடலாம - இப்படிப்பட்ட கருமபுத்தியுடனானதற்பின் நீர் சகலதோஷமில்லாமல இஷ்டார்த்தமான புத்திரரைப் பெறுவீர் என்று சொல்லினார்கள்

இவ்வாறு முனிவர் மொழிந்ததைக்கேட்டு ராஜா மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து ஆனந்த பாஷ்பத்தால கண்களைத்துழாவி மந்திரிகளைப் பார்த்து, ஓ மந்திரிமாரே! நமமுடைய குருமார் நியமித்தபடி வேண்டிய வஸ்துக்களோடு சேனாதிபர்களையும் - வல்லவர்களாகிய காவற்காரர்களையும் வசிஷ்டமா முனி முதலான பிரதான ருத்விக்குகளையும் கூட்டிக்கொண்டு சரயூநதியின் வடக்காயிலே யாகசாலை ஏற்படுத்துங்கள் - விக்கினங்களை நாசமாகும்படியான சாந்திகளோடும் விதிப்படிக்கு கிரமமாக நடத்துங்கள் - இந்த மேலான யாகத்திலே கஷ்டமான அபராதம் நேரிடாமல் ரிஷ்யசிருங்கர் எந்த அரசனுடைய வேளையை அனுஷ்டிப்பான - அப்படியல்ல, இதில் அபராதங்களை வெறுவாய நேரும்-முக்கியமாய்ப் பிரமராக்ஷசர்கள் இதில் எங்கே சமயம் அகப்படுமென்று தேடிக்கொண்டிருப்பார்களன்றோ? அப்படி ஏதாகிலும் தவறுநேர்ந்தால் ஆந்தப் பிரமராக்ஷசர் யாகத்தை அழிப்பார்கள் - யாகமழிந்தாலோ யாகஞ் செய்பவனுடனேநாசமடைவான் - ஆனதுபற்றி நீங்களாமஷ்டியாயுமாயாகத்தில் யாதொருபிழையு முண்டாகாதிருக்குமபடி தக்க ஏற்பாடுகளோடு செய்யவேண்டுகிறேன் - நீங்கள் அவ்வகை செய்யமாட்டுவீர் என்று எனக்கு நமபிக்கை இருக்கின்றது - என்று அரசன உரைத்ததற்கு அந்த மந்திரிமார் உடனடியே அரசனுடைய உபதேசத்தைக் கொண்டாடினார்கள் முனிவரும் மகாராஜாவுக்கு ஆசீர்வாதங்களை செய்து தந்தமிடங்களுக்கு எழுந்தருளினார்கள். சகலவாதியும் அமாத்தியருக்கு யாககார்யத்தில் ஜாக்கிரதையாயிருக்கும்படி மறுபடியுங்கூறி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, அரண்மனைக்குட்சென்று தமமுடைய பத்தினிமாரைநோக்கி ஓ என காதலிகளே! நான புத்திரனுக்காக யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறேன-ஆதலால, நீங்கள தீக்ஷையைக் கைக்கொள்ளுங்கள என்றார். அது செவியுற்ற மாதர்களதில அந்த ராஜபத்தினிகளுடைய முகத்தாமரைகள இளவேனில் வந்தபோது தடாகங்களிலே தாமரைகள விளங்குவதுபோலே மிகவும் விளங்கினன.

பாலகாண்டத்தில் எட்டாவதுசர்க்கம

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது சருக்கம்.

சுமந்திர சகரருகரு முன கடந்த சகுகதியைச

சொலவது.

இஷ்வாகு குலபிரதிபேஷி அரசவ அரமனை சோகத்தின சுமந்திரானவர அரசர்கு ரகஸ்யத்தில இந்த விருத்தாந்தத்தை தெரிவித்தார். எஜமான் பிரபுதேவ! கேளுங்கள இப்போது நமமுடைய குருமார அசவமேதயாகஞ செயயுமபடி விதிதாயாகளே - இதைப்பறறி முன டகாளுவானவரனுட சகரகுமாருடைய சனனிதானத்தில நடந்ததொரு சஙகதியை நான கேடடிருக்கிறேன, அதை விணணப்பஞ செயகிறேன கரியபடகாமுனிகு விபாடகா எனகிற குமாரா ஒருவர இருகிறார - அவருகு நிகியிருவகா எனறு ஒரு புதிரா உணடாகபோகிறார - அவர எனைத திலேயே பிரநதுகொணடு பிதாவுக்குப பணிவிடைசெயது வருவார - அதனாலே வேறொனறையும அபியோடடார - உலகத்தில பிரசித்தமான பிரமசரியம (அகாவது, முஞசி மானதால பலாசமகொமபு முதலான வைகளை தரிதது கொணடு வேதமோதுதல) பெணகளோடு சேராமலிருபபதாகிய பிரமசரியமாகிய இவவிரணடும அவரிடத்திலுண்டாயிருககும - இபபடி அகனியின பணிவிடையும பிதாவின பணிவிடையுமாகிய காரியஙகளாலேயே அவருகுகு காலம கழிநதுவநதும - இப்படி யிருக்குங காலதத்திலே மகாபலவானும அஙகராட டதிபதியுமான ரோமபாதர் எனறொரு ராஜா இருபபார - அவர தருமதத்தில சிறிது பிசகிநடப்பதனால அவருடைய ராசியதத்திலே மிகக்கொடியதான மழை யினமையுண்டாகும - அதனால அவருடைய நாடு துனபபபட அவரைசசார்ந்து மிருந்த மனகளுகுக முணடாகி நனறாய வேதஙகளைகறற பிராமணரைக்கூட்டி ஓ சுவாமிகளே நான எனன அபராதஞ செயதேனை தெரியாது; இபபடிப்பட்ட மழையினமை சமபவிதத்திருகிறது - இதறகு நீஙகள யோசித்து எனகுகுப பிராயசசித்தம விதிகக வேணடுமெனறு கேட்பார - இதறகு அநதப் பிராமணாகள அரசனேநோகி, ஓ மகாராஜனே! விபாண்டகருடைய புதலிரான ரிசிய சிருஙகரை ஏபபடியாகிலும் நீர இவ்விடதத்தில அழைதது வநதால உமமுடைய புதலிரியான சாநதை எனபவளை அவருகு விதிபபடி தானஞசெயது கலியாணஞசெய்விக்கவேணடுமெனறு சொலவார்கள - அதுகேடடு அவ்வரசன் அவரை எபபடி இஙகே அழைதது வரலாமென்று கலஙகித தன புரோகிதர மந்திரி முதலானோடு சொலல, அவாகளும அமமுனிவர சபிபபாரெனறு அஞசித் தலையை தொஙகபோடடுகொணடு ஙினறு பினபொரு உபாயத்தைச் சொலலுவாரகள -

அதின்படி அவரை வேதிமாளர்க்கொண்டு தன பட்டணத்தில் வருவித்து தன் மகளை அவருக்குக் கொடுத்து விவாகஞ செயவிப்பா - பிறபு அங்கே மழைபெய்து கபிலநதி முண்டாகும * உமகரும் மருமகனுமிய அநத கலேக்கோட்டுமுனிவா உமக்குப புத்திரர் உதிகரும்படி செயயபோவதி ரா - எனறிவ்வாறு சனீக்குமார பகவான அருளிசெயததை விணைப பஞசெய்தென எனறு சுமநதிரா சொலலியதைக கேடடுத தசரத மகா ராஜா மிகவும களிபபடைந்து, அநதக கலேகோடடி மாமுனிவரை எபபடி ரோமபாதா தமது நகரதுக்கு அழைதது வநதாரோ, அநதச சரிதத திரத்தை எனகரு விரிவாயச சொலலகடவீர் என்று சுமநதிரா விஞ விஞா

பாலகாண்டத்தில் ஒன்பதாவது சருகக மம

முறறிறறு

பத்தாவது சருக்கம்.

ரிசியசிருஙகமுனியை நாடடுகரு அழைததுகொண்டு வநதவிதம

இவவகை ராஜா விஞவ சுமநதிரா சொலலதைதொடஙகினா. கேளும மகராஜாவே! ரிசியசிருஙகரை ரோமபாதா கொணடுவநததைச சொலலு கிறேன. அநத அஙகதேசதரசன புரோகிதனையும மநதிரிகளையும அம முனிவரை இடடுகொணடு வரும்படி சொனனபோது, அவாகள அநத விபணடகமுனிவருகரு அஞசி, நாஙகள அஙகே போகமாடடோம எனறு அரசனே வேணடிகொணடாகளே; பின அரசனேரோகி, பிரபுவே! நாஙகள் ஒரு உபாயம யோசிததிருகிறோம அதைகேளும அநத விபண டகருமாரானபோதுமகாடடிலேயே வாசஞசெயதுகொணடு வேதாதத யயனமே வேலியாயிருக்கிறவா-பெண்பிளளைகளெனபதை அறியார-அவா களுனிடய சுகமுக தெரியாதவா - மனிதாகளுடைய மனதை மொத்தி மிழும்படியான இநதிரிய விஷயஙகளைகொணடி அவரை நாஙகள் இஙகு வரும்படி செய்கிறோம - அதனாலே யாதொரு தீஙகுமிலலாதிருகும படியுஞ செய்கிறோம - நீர கலஙகாதேயும - நலலருபமும பருவமுமுள்ள கணிகையாயிக்க அலஙகாரதோடி அஙகேசெலலவேணடும - சென்று பலவகையில அவாக்கு ஆசைகொளுததி அவரை சுவாதீனஞ செய்ய

* சாந்தை என்பவன் தசரதருகு மகன். அவனை ரோமபாதர் தத்துவாங்கி கொண்டார். அதனாலே தான கலேக்கோட்டு முனியை உமகரும் மருமகன் என்றது

வேண்டுமென்று சொல்லி அரசனுடைய அந்தஃபுரத்தினுள் பிரவேசித்தார். முதலானார் தக்க வேஷமாரை அலங்காரத்தோடு அங்கே அனுப்பினார்கள். அவர்களும் அப்படியே அந்த வனத்தினருகே சென்று இனிமையாய்ப் பாடுவதுமுதலான பலவினோதங்களைச் செய்தார்கள். அம் முனிவரோ நாடுநகரங்களிலுள்ள ஆண்பெண் என்றையும் மதியாதவர் - பிதாவின பரிசரியையும வைதிகருமங்களும வேதமோதுவதுமாகிய காரியங்களிலேயே நினறவராதலால ஆசரிரமமனிடம வெளியில் வரவிலலை. இபபடிசிலநாள் சென்றபின்பு ஒருநாள் தறசெயலாய்அவர் ஆசிரமதனினறும வெளியிலவந்தார்.

வரது தங்களைகணடு நிறகிற முனிவரிடம் அநத வேசிப்பெண்கள் சென்று அவரைநோக்கி, ஒமஹாபிராமணரே! நீர்யார? இக்காட்டில் ஏன் இருக்கிறீர? இககாரியததை அறிய எங்களுக்கு விருப்பமா யிருப்பத ஞலே அருளிச்செய்யவேண்டுமென் றுரைத்தார்கள், அதுகேட்டு அம் முனிவா ரூப யவவன அலஙகாரமகளோடுகூடிய அப்படிப்படடவர்களை எபபோதுமகாணுகவராதலாலே கணடவுடனே அவரகளிடத்து அன்பு கூரநதவராய் ஒமுனிவாகளே! விபணடகா எனபவா என்தனை - நான் இஙகிருநது தவஞசெயகினறவன் - ருசியுசிருஙகா என்பது என்பெயர் - ஒ அழகான காடசியுளளவாகளே! எமது ஆசரிரமம் கிட்டவே இருககின்றது - அஙகு நீஙகள எழுநதருளி யான்செய்யும பூஜையைக் கைகொள்ளவேணடுமெ என்று சொன்னர். சொல்லலவே அவர்களும் அபபடியே ஒத்துககொண்டு அவ்வாசரிரமதறகசெல்ல அத்தவசி அர்க்கியபாத்திய முதலியவைகளால பூசைசெயதனர. அத்தப்பெண்கள் அப் பூசையைப பெற்றுககொண்டு மனகளிபபு உடையவாகளாய் விபண்டகமஹாமுனி சபிப்பாரென அச்சமகொண்டு விரைவில் அஙகு நின்றும் போகவிரைதது கலைகோடமுனிவரை நோக்கி, சுவாமி எங்களுக்கும் ஒரு விரதானுஷடான முணடாதலால விடைதரவேண்டு மென்று சொல்லி அவரை ஆலிகனஞ செய்தகொண்டு சந்தோஷதோடு இலைகளோ நீர இருவுளளமபறறி உண்ணவேண்டுமென்று இலட்லே முதலான பல சிற்றுண்டிகளோ அவருக்குத் தந்தார்கள். அவர் அவைகளைவாஙகி, காட்டிலிருபபோர் ஒருபோதது முண்டிர்ாத அலைகளோ ஒருலகைப்பழமென்றே நினைத்து வெகு சாதோஷமாக அமுதுசெய்தார். உடனே அக்கனிகைபர் விபண்டகருக்குப்பயநது விரதமெனறு சாக்குச்சொல்லி அவரிடத்து விடைபெற்றுப்போய்விட்டாகள். பிறகு அந்த ரிசியிருஷ்கர் அப்பெண்களைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டாமல் மீனறிற் குறை கொண்டு பயித்தியக் காரன்போல் அஙகுமிஙகுங திரிந்துகொண் டிருந்தார். மறநாள் மஹாசுருதிகளான அவர்களைக்கண்டழைத்துக்கு அர்க்கி தனிவர்துநிற்க, வேமோரும் அவா சுவாதீனப்பட்டதனுல் தபரியமும் சாதோஷமுங்கொண்டு அவர் இட்டப்போய், ஒ முனிவரே! எங்களாச

சிரமத்துக்கு நீவ்வேண்டும், அங்கே உமகரு நேறறுசெய்ததுபோல் கலல உணவுகளைகொடுத்து அதிதிசத்காரஞ்செயவேரமென்று அழைத்தாகள். அமமுனிவா அதற்கு இணங்கினதனால அவரை ஒடததிலேறறிக கங்கையைகடதது அங்கநாடடுகரு இடடுக்கொணடு போனாகள். அவர அநநாடடிற பிரவேசித்தத் மாதத்திரதத்திலே மேகம மழைபொழிய தலைப படடது - இவ்வாறு மழையோடுகூடவநத அநத முனிவரை ரோமபாத மகாராஜா எதிரகொணடுவநது சாஷடாஙகமாய அவா திருவடிகளில்வீழ்ந் தீது பணிநது ஷோடசோபசாரஙகளினுலே ஆராதித்து, சுவாமி அடி யேனசெயத இநத அபசாரத்தைப பொறுத்தருளவேண்டும - தேவரீர திருத்தகபபனாகரும அடியேங்கள்டதற்ற சிறறமுணடாகாமலிருகரும படி திருபபசெயயவேணடுமென நறு மிகவணக்கத்தோடு வேணடிக கொணடார - அநத வேணடிகோடலே அநத மஹானுபாவா அங்கீகரித்த பிரசனனராயிருந்ததனால ராஜாவும மனமகிழநது அவரைத் தமது அநதபபுரதறகு எழுநதருளபபணணித தன புதிரியாகிய சாநதை யை அவருகருகொடுத்தது மனகலவலே தீரநதிருந்தார இவ்வாறு அநதக கலிகோடடுமுனிவா அஙகே மிகக உபசாரஙகளாலே ஆராதிகபபட டிருசுகமாயிருந்தார *

பாலகாணடத்தில பதினாலாவதுசருக்கம்

முற்றிற்று

பதினாலாவது சருக்கம்

கலிகோட்டுமாமுனிவரைத் தசரதமகாராஜா அயோதயிறகு

அழைததுகொணடு வநதது

தசரத பூபதியை நோகிஸ சுமநதிரா மேலுரு சொல்லுகிறார். மீளரும மஹாராஜாவே? அநதசனதகுமாரா இவ்வணமும அருளிசெய தார. இக்ஷ்வாகுகுல்தறகிலே தசரதரெனகிற மஹாராஜா ஒருவ ருண்டா வரா - அவருகரும ரோமபாதமஹாராஜாவுகரும மிகுநத நேசமும சாந தையெனகிற மகளாலே சமபநதமுமுண்டாயிருகரும - தசரதா ரோமபாத ரிடரு சென்று, ரான புதிரனில்லாதவனு யிருபபதனுலே என குலம்

* அந்தக்கலிகோட்டுமுனிவர் மேலான பிரமசாரியானதனுலே யனரோ மழை பெய்ததெனகிறது - அவா வேதிமொருடைய பரிசரமும அதான பரிசிதது கொடுத்த உணவைய பகுதிதது மாகிய அனாசாரதினுலே அநதப் பிரமசரியத்துகரு லோபம் வந்து விட்டதே என்றல் அறியாமையால் வநத குற்றமாலாதல அவருடைய பெருக

விளங்குமபொருடடு நம்முடைய சாஸ்தாவின் பத்தாவ்ன் இங்கிருந்து நீர் எனகருத்த வேண்டும் - அவர் என யாகத்தை நிறைவேற்றி எனகருப புதிதாக உதிக்குமபடி செய்வரெனறு வேண்டுவர். அதை அவகராஜன் மனதில் ஆலோசித்து நணமனதோடு அமமுனிவரை அவருகருகதருவார - அபோதபிரச அவரைகளெணடு புதிதாருக்காகவும சொாகத்திறகாகவும யாகத்தை நடத்துவார. இதனால அவருகரு மஹா பராகிரமசாலிகளும மஹாரதிமானகளுமாகிய குமாரா ஈலவர அவதரிபபாரகள எனறு முனபு சனதகுமார அருளிசசெய திருப்பதனால் நீர இபபோது இதைகருமித்து வசிஷடமா முனிவரிடத்தில அணுமதி பெறறுக்கொணடு நீர பரிவாரதோடு சென்று அமமுனிவரை எழுநதருளபபணணிக்கொணடு வந்து யாகத்தை அனுஷ்டிக்ககடவீர். எனச சுமநதிரா உரைததைகேடடு அநத கோசலாதிபதி வசிஷடமாமுனி வருகுக காரியமமிதது அனுமதிபெறறு மநதிரி புரோகிதா முதலான வாக்ளோடுக கூடபபுறபபடடு அநேகவனங்களையும நதிகளையுங்கடநது போய ரோமபாதருடைய அருகில ஜொலிகிற அகனிபோல விறறிருநத அநத விபணடகுமாரா முதலிலை கணடு பணிநது பினபு அவ்வரசைக் கணடார அவவரரும, அருமையாக வந்த நேசரான தஸரத சககரவாதிதியைகணடு களிகூரநது செயயவேணடிய உபசாரஙகளைச் செயது, இவரினனரெனறும தமககும அவாகருமுள்ள நிநேகதையும சமபநதத்தையும அமமுனிவருககு விணணபபஞ்செயதார. அதறகேடடு அநத தபோதனா சககரவாதிகிகு மரியாதைசெயய அதைபபெறறு அநத தசரதா பிரியமாய அவவரசாலே உபரிக்கபபடடு ஏழெடடு நாள அகேகமே யிருநது ஒருநாள தாம வநத காரியதைத ரோமபாதருகருக்கு தெரிவித்ததுச சாஸ்தாவோடுகூட நிகியிருகுகைாத தமமூருகருகு

தவததில இது அழிநதது எனகிறீரும - நலலதிருக்கடமை-வேதசாஸ்திரஙகளை னனரு யுணாநத அவருகருப பெணகளெனபதும அவாகளை நேரிதல விரதபஙகம எனபதும அதறகுப பிராயசசிததம இனனது செயதுகொளள வேணடுமெனபதும தெரியாதிருகருமா எனறால அவர்வ்தம ஒதினதேயனறி அவறறினபொருளே யறியாரென்று சிலா சமாதானஞ சொலலுகிறாகள மறறுஞ்சிலா, பொருளுணாநதவரிதாம-ஆனாலு மவாகளிபபடி யிருபபாகளெனறு பரதநியக்ஷமாயக கணடவரனறு-அவாகளே நிஷிக ளெனறே நினைதிருகதாராதலால, அது அறியாமையால வநத குறறமேயதி பெரு நெருபபில ஒரு நீராதுளி வீழ்ந்ததுபோல அழிநதலிடுமெனகிறாகள. இணஞ்சிலா, அவா வேஷிகளப பெணகளெனறு அறிவா-ஆய்னும் நடகவேணடிய கதிகளே யோக நிருஷ்டியாலறிநது அபபெண்கள மயமுறு நிருகருமபடி ஒனறும தெரியாதவர் போலு பாவனைசெய்தார் பரமமஞான முடையவராதலால, அவரெதுசெயதாலும் பாவமணுகாது என்று சொல்லுகிறாகள் ஆயினும, வாலமீகருடைய கருதத்துக்கும் நியாயதிற்கும ஒததது, நவிற்சொனனதே எனறு பலரும அபிநேரித்திருகிறாரி கள. விபண்டகமுனிவர், யோகநிருஷ்டியினலே நடநதை யறிந்து தம் குமாரர் பொறுத்ததனறும ஒரு பெரிய நாட்டுகு உபகாரமானதனறும பொறுதது பயி யாம லிருகதாரெனறறிக.

அனுப்புவிடுகேட்டார். அவரும அப்படியே ஒப்புக்கொண்டி முனிவரை மனைவாளோடி தசரதா மாளிகைக்குச செல்லுமபடி தெரிவிக்க, அம்முனிவரும ஆகட்டுமென்று அவிகரிததனாலே, அவாகளை பிரயாணப்படுத்தினர். பினபு அரசரிருவரும ஒருவரை பெரிருவர மார்பில தழுவிகொணடு கைகூப்பிக குமபிடடு விடைபெறறுகொண்டாரகள். தசரதசகரவாதனி அங்கிருந்து புறப்பட்டவுடனே இருவயோதனியை அலைகரிக்குமபடி தூதாகளைகொணடு படடணதாராகளுக கடடளையிடடனுப்பினார். அகடடளையின்படி நகரத்தாரெலலாம தெருகளை சுதனஞசெய்து வாசனைநீரதெளிதது மலாதூவி தோரணஙகளும கமுகு வாழை முதலியவைகளும நாட்டிப பதாகைபோடடுப பதாகைகளகடடித தீப்பகைகளும பூரணகுமபஙகளும ஸ்தனதப் படடணதனதை வெகு ரமணீயமாய அலஙகரித்தாரகள.

அபபடி யலஙகரித்த நகரதனிலே தசரதமஹாராஜாவானவா அம்முனிவரை முனனிடடுகொணடு பேரி காளை சஙகு முதலிய வாதனியஙகள ஒலிகக மிகபபெருமையாயப பிரவேசிக்குமபோது அஙகுள்ளாரெல்லாம கண்டு களிதது மொயதனகொணடாரகள. இபபடி நகரதனை வலீமவருது அநதபபுரதனிறபோய முனிவருகு வெகு விசேஷமாய் உபசாரஙகளைசசெயது ஆதரிதனா. அரமணிப பெணடிருமை சாரனதைகளுப பலவகை உபசாரஞசெயது ஆதரிதனாரகள. இபபடி உபசரிகபபட்டு அநதத தமபதிகள ஆனநதமாடு அஙகே சிறிதுகாலம வாசஞ செய்துவநதார்கள.

பாலகாண்டதில பதினோராவது சருகக மு ற றி ற று.

பன்னிரண்டாவது சருக்கம்.

யாகத்தின்முயறசி

இவ்வாறு வெகுகாள்சென்ற பினபு ரமணீயமான வசந்தகாலம்வந்தனனல், சகரவர்த்தி தான்முன உத்தேசித்த அசுவமேதஞசெய்ய நினைத்துக் கலெக்கோட்டுமுனிவரைப போறறிப்பணிநது - தாமசெய்யும யாகத்திறகுப் பிரம்மாவாயிருக்குமபடி பிரார்த்திகக, அவரும அதனை ஒப்புககொண்டு, ஐய் அரசனே யாகத்துககு வேண்டுவனவறறைச சேகரித்துக் குதிரையை விடுப்படி விடக்கடவீர என்றார். அதுகேட்டு அரசா மனக்களிப்புக்கொண்டு சுமந்திரனைவிட்டு வசிஷ்டர்முதலியோரை அழைப்பித்துத் தமது எண்ணத்தையும், யாகத்தின கஷ்டத்தையும், விண்ணப்பஞ்

செயல, அவர்கள்கொண்டாடி அப்படியே நடப்பிக்கிறோம் உமக்கு அவியம் புதுதிராகள ஜனிப்பார்களெனறு அதுக்ரஹஞ்செய்து தக்ஷமிடத்துக் குச்சென்றாகள். ராஜாவும கலபசூத்திரவிதிப்படி அத்தத்தக்காலுக்கலி லே வசிஷ்டாமுதலாயினோ திருமரீவிகைக்குச்சென்று அவாவச்சேர அததுவாயுமுதலான ருதவிக்குகளாகப பிரார்த்தித்து வாகனங்களி லேறறிக்கொணாகது பூஜிதஞச சிததிராகஷாதிரத்தோகூடிய பவர் ணமியாகிய சுபதினதநில (சாகிரகணேயஷடி.) என்கிற யாகத்தின் ஆரமபவிதியை அநுஷடிததா.

பாலகாண்டத்தில பனனிரணடாவது சருககம முற்றிறறு.

பதின்மூன்றாவது சருக்கம்.

யாகதனை ஆரமபகாரியததைக குமிதனது.

முனசொனனபடி (சாகிரகணி) வன்கிறவிதியை அநுஷ்டித்துச் சமாதகாகளாகிய நானறு ராஜகுமாராகளோடிம அத்துவாயு முதலிான ருதுவிக்குகள களலவரோடிம இருபதுநாலடியளவான முஞ்சம்புற் கயிறறாறகடடிய குதிரையிடட அதுசபாகுமிடஙகளில ஓமஞ்செய்து வர, ஒருவருஷம்பூரணமாகி மறுபடியும வசநதகாலமவருதது. வர்ததமா நரதமஹாராஜா யாகததை நடதது மபடி அதவர்பு ஆக வரிக்கப் பட்ட வசிஷடமஹாமுனிவரைத் தெணடனிட்டு உபசரிதது கைகூப்பிக் கொணடு சுவாமீ! அடியேன ஆரமபித்த அசுவமேதயாகத்தை நிறை வேறறியருளவேணடும அதன அஙகஙகளில விக்கினஙகள்வராமற் காதது கொளளவேணடும தேவரீர அடியோஙகளுகருக் குருவும் சிகேஷிதருமு சகல நிரவாஹகருமாயிருகக்டீரனறே. ஆதலால் இந்த யாகமுமாகிய பாரததைதேவரீர தாஙகவேணடும எனறு பிரார்தத்திக்க, அவருமு அபபடியே ஆகட்டும நீர அஞசவேணடாமென்று வாக்குக் கொடுதது பினபு அநுதயாகத்திறகாக வரிக்கபபட்ட மறறம்பிராமணர் களையும, அநதநத வலலுகளோடு விடுமுகலானவறறை நிருமிக்குமபடி யான சிறபிகளையும, யாகபாததிர முதலியவறறைச் செய்யவல்ல தகஷர் களையும, கிணறுமுகலியவை தோணடவலல பூணிக்காகளையும, பலகலை களில தேர்ந்தவலலவாகளும யாகவிதியறிநதவர்களுமாகிய பெரியோர் களையும், சித்திரகாரா நாடகமாடவலலோ கணிகா முதலிான பறறும் வேண்டியவாகளையும அழைத்து இபபடிசொலலலாயினர். ஓ முனிவர் களே மறறுமுள்ள அதிகாரிகளே காரியகாரர்களேநீங்களெல்லாம்மஹர ராஜாவின் கடடளைப்படி யாகத்துகாக விருப்பதோடு முயலவேண்டுமே-

அதிகடாயிரம செங்கறகளும * சுருக சுருவம முதலானவைகளும மறறும வேணடுமவைகளும சிகிரததிற சிததஞசெயயவேணடும வருமரசருககு வாசயோகியமாயும காறறு மழை முதலானவைகளுகசசலிகசகாதவையாயுமி தூபதீபாதி அலங்காரஙக ளுடையனவாயுமுளள ராஜகிரகஙகளும, அப்படியே பிராமணாகளும பிறாகளும உபயோகமான மாளிகைகளும, சாலைகளும நமமுடைய நகரதாரும நாடடாரும இருக கதகக நலல கடடடஙகளும, வேணடிய போஜனபானதிகள நிறைந்தவைகளாய நிருமிகபபடவேணடும இவையாகததுகுளளாரும நான்கு வருணதாரும மேனமையோடு மரியாதைபெறுமபடி அளாசுளுகெலலாம நலலபோஜனஙகள வஸதிரஙகளமுதலியனவை அளிகசுவேணடும. எநதெநதகசகாரியததுககு எபபோளுபோது எநதெதுவேணடியிருககுமோ அதுவெலலாம குறைவற நிறைநதிருககவேணடும அநதநத வேலைகள திருததமாய செயயவேணடிய யாருகசும ஒரு அவமானமும நேரிடாமல நடததவேணடும யாகததை நிறைவேறறுவோாகசு விசேஷமாய அனனபான வஸதிர பூஷணஙகளாலே திரபததிசெயயவேணடும. வேணடிபபமடடும தனமுணகொடுகசவேணடும ஒரு குறைவுமிலலாமல சகலமும சீராயமுடியுமபடி நீஙகளையாவரும அனபோடும சிரததையோடும பாடுபடவேணடும வெறு பிரீதியோடு கூடடாமலிடடார அதுகூடடு அவாகளையாவரும அவாவாதகைபப பிரியமாயகசகரிதது, சேவரீர நியமனததினபடி சகலதததையும செயவையாய நடகதுவிறுமெனறு சொனனாகள! பினபு விசுவாமிதிரர அயோதி அரசரை அழைதது, ஓ சுமநதிரரே, அஙகஙகேயுளள தருமசீலரான ராஜாகளை பிரமமரை வைசியரை ருதிரா எனகிறயாவரையும வரவழையும அனனியும சூராயும நமமரசருகுப பழயபசுவுமாயும வேதசாஸதிரஙகளில தேரநதவராயும, மஹாதருமிஷடராயுமுளள ஜனகமஹாராஜாவை நீரே நேராகபபோய உபசாரதோடு இடடகொணடுவாரும அபபடியே நமமுடைய ராஜாவுககு இஷடராயும இஷடதையே பேசுகிறவராய மிருகிற காசிராஜாவையும நமமுடைய மஹாராஜாவுககு மாமனரும தருமநிலே தவிரதவருமமூததவருமாகிய கேகயராஜாவையும அவா குமாரனியும மஹாகினேகித ரான நேரமபாகமஹாராஜாவையும நீரே நேராகசசென்று உபசரிதது இடடகொணடு வரவேணடும அனனியும, வஙகளஙகாதி கீழநாடடரசர களையும சிநது சவவீராதி மேனடடரசரையும சோளபாணடியாதி தென நாடடரசரையும குருபாஞசாலாதி வடநாடடரசரையும தகக ஜானதரைகொணடு அழைபபிகசுவேணடும எனறிபபடி நியமிதததை சுமநதிரா கைகசகொணடு சசேதாவதசேதாடி நேரேசென்றும ஜானதரைகொண்டும்

* சுருக் சுருவம ஏன்பவை நெயயை எடுததூலிடவும அதை அகலினியிற் பெய யவு மூபயோகமான அத்திக்கட்டையாறசெயத கரண்டிகள.

கிரமப்படி ரர்ஜாக்களையும் பிரமஞானிகளான வேதியாகளையும் சிரேஷ்டாகளையும் அழைத்துவரத்தா அவாகளும் உத்தமவஸ்துக்களைக் காணிக்கையாக எடுத்துக்கொண்டு சிலகாடகளில் வந்து சோந்தாகள். ஆதித்த வேலிகளு கியமித்த வேலிகளாராகளும் சிற்சிகளும் மற்று அதிகாரிகளும் தங்கள தங்களுக்கு நேமித்தவைகளைச் சிறப்பாய நிறைவேறவி வசிஷ்ட ரிடமவந்து வணக்கத்தோடு யாவும் சீராய முடிந்தனவென்று விளம்பினாகள் இவ்வாறு யாவும் சித்தமானதைக்கணம் வசிஷ்டபிரமரிஷி மஹாசந்தோஷ பூரிதராய அரசரிடத்திலவந்து, ஓ மஹாராஜாவே! உமது இஷ்டப்படி சகலமும் சமபூரணமாயிற்று ராஜாக்களும் காணிக்கைகள் கொண்டுவந்து சேர்ந்தாகள வந்தவாகளுமுறைப்படி நாணமுப சரித்தோம். இவற்றையெல்லாமகணம் களித்து வேளியை ஆசரிக்கும் பொருட்டு நீர் யாகமண்டபத்திற்கு வரவேண்டுமென்று அறிவித்தார். அதற்கேடற்ற சக்கரவர்த்தி களிக்கூர்ந்து ரிசிசிரேஷ்டமாமுனிவரையும் வசிஷ்டரிஷியையும் முனனிட்டுக்கொண்டு மணியா மந்திரிமார முதலான ரோடுகூட்ப பலவகை வாத்தியங்களமுழங்க, அந்தனர் * சொஸ்திவாசன ஞ்சால, நல்லமுகூர்த்தத்தில் அரண்மனையினின்றும புறப்பட்டு யாக சாலைக்குவந்து சோந்தார.

பாலகாண்டத்தில் பதினமூன்றாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

பதினாலாவது சருக்கம்.

அசுவமேதமகாடம்பரப்பு

இவ்வண்ணம சகல சனஞ்சூழ்தோடு ராஜா யாகசாலையிற பிரவேசித்தவுடனே முனனிட்டகுதிரையும இடையூறினறி வந்துசோந்தது. அவ்யாகசாலையானது முன அரசன கட்டளைப்படி சரயூநதியின வீடகையில சிறப்பாகவும சீராகவும செயயப்பட்டிருந்தது அதில ருத்விக்குக்களும பூறறவாகளும பிரவேசித்து பிரவாகியம சூழ்ந்தாயுள்ள கருமங்களை நன்றாய அனுஷ்டித்தாகள. காலிற்கில மாலைகளிற செய்யவேண்டிய ஒமங்களையும் விதிப்படிசெயதாகள. இந்திரன சோமன் முதலானுக்குச் செயயவேண்டிய பூசை புரஸ்காரங்களும மறறக கருமங்களும சாஸ்திர

* சொஸ்திவாசனம் எனபது நனமை வரும்படி சொலலுகிற வேதத்தின ஒரு பிரிவு.

விதிப்படி நடந்தன. (சோமன் எனபது ஆடாங்கொடியுமாம். ஆதலால், அதற்குச செய்யவேண்டிய சடங்குஞ செய்யப்பட்டது) ஒரு அபூபகாரிய மும் தவறிபோகாமல வேதத்தின கரைகண்டவாகளாகிய அநேக பிராமணோத்தமாக்ள நடத்திவைத்தாகள். அநத மஹாயாகம நடநத போது வேண்டியெயது அனுத்தவனும பசியால வருநதினவனும வேறு எவவகையிலாவும் அயாநதவனும காணப்படவில்லை முனி வாகளும மறறபபிராமணாகளும ருகதிராகளும முதியோா பாலி யா தறவிகள பெணகள முதலானயாவரும நனறய அமுதுசெயதாகள. அங்கே இதைமாதத்திரம சிஞ்சிதத்திருவுளளமபறறி அமுது செயத ருளவேண்டி மெனகிற கோவுமும யஜமானனி காதுககு எடடிறறு திரு பதி யைடநதாம திருபதியைடநதா மெனகிற கோஷமும பரவி யிருநதது. ஆஙல வஸதுக்களுடைய உருசியோ எவவளவு உணடாலும திருப்தியிலலாம விருநதது அஙகே மலலமலலியாய அணைராசிகளும பகூ ணராசிகளும வியஞசனராசிகளும நாநாவித ரசபதாரத்தஙகளுடைய நதிகளுஞ காணபபடடன. உயாநத அணியாடைகளின தரித்த அனேகா பரிமாறுவநதாகள. அவாகளுககு உதவிகளாய மறறும பலா கலலஅலங காரத்தோடு ஓடிகொணடிருநதாகள வநதவா யாவருமகநதபுஷபதாம பூல வஸ்திராதிகளபபெறறுக களிததிருநதாகள.

அஙகே வேதவேதாஙகஙகளும மறறும பல சாஸதிரஙகளுங கலா தவரிலலை. நலலொழுகுமும விரதானுஷடானமு மிலலாதவருமிலலை யாகசசடஙகுகள செயது கபமா உடகாநதிருகுங்காலததில விதது வான்கள ஒருவரோடொருவா பலவிஷயஙகளைகு குறிதது மதாக வாதஞ செயது வநதாகள அநதநதகாளும செயயவேண்டிய கருமஙகளை விதிப படியும நியாயப்படியும ருதவிகுகுள செயதுவநதாகள. பூபஸதம பங்களோடமபடியாகிய காளவநதபோது, அகனிகு எதிரிலை ஒரு தேவதாருபூபமும அதறகு இருபுறததிலும கறவிலி மரதாறசெய பூபஙகளிரணடும அவைகளுககுத தெறகுவடகுகளில முமமூனறு கருங காலியாறுசெய பூபஙகளும அவைகளின தெறகுவடகுகளில மூன போல்வே மூமமூனறு பிலவ பூபஙகளும அவறறின இருதிசைகளிலும மூமமூனறு பலாசபூபஙகளும ஆக இருபதாரு பூபஙகளை ஒவவொ றின இடைவெளி மாரளவு இருகுமபடி யாகவும ஒவவொரு பூ மூம நா ற்பதிரண்டடி உயரமுளளவையாயிருகுமபடியாகவும எடுபபி தாநத னவாகவும சோரசோரபபிலலாதனவாயப பளபளபபு உள்ளவாகவும செய்விதது நாடடிப் பொறபடடங்களளிது நலல வஸ்திரஙகளாலும கநதருஷ்பாதிகளாலும அலஙகரிதததாகஷ அநத பூபஙகளெலலாம மூன ரு சப்தரிஷி மண்டலங்கள இணைதாறபோற பிரகாசிததன.

அன்றியும் கருடன சிறகுகளை விரித்ததுகொண்டு பூமியையேரகளை வருவதுபோல பிரமாணத்தோடு செய்திருகிற செங்கறகளாலேயும் சிற்குகளில பொறகறகளாலேயும அகழிஎன்னகானமாகிய (சின்ன) ஒரு அழக்கான இடம செயதாரகள. அதில அகனி ஜொலிதத்துக்கெண்டிருக்க அநதநதத தேவதைகளுகறகான விலகரு பறறலை ஊறவை நீர்வாழ்வனவு மாகிய பசுகளகளை அவவவ் யூபஙகளிறற கடடினாரகள். இப்பசுகளெலல்லாம முநூறறுகரு அதிகமாயிருநதன பினபு பிரதானபசுவாகிய அசுவரதநினதையும யூபதகிற கடடினாரகள அதனை ராஜபதநினியாகிய கௌசலலியை கைகேயி சுமித்திரைகளோடுகூட, சொல்லவேணடிய மநதிரங்க ளசசொலலிப புரோகிதரகளை முதலிய சிலலாகாரஙகள செய்து மூன்று பொனனூரிகளாலேல ஆயுதகாடடு மிடறகளைநரமி இடைவலமாக சுறறிவருகறது ஒரி றவெலலாம அதனைநுகூடவே யிருநதாரள. பிறகு அதனபாயு ஹோதா உதகாதா பிரமமா எனகிற முகிய ருதவிகளுகள ராஜாவினிலே தகுநி னியாகக கொடுகபபடட ராஜபதநினிகளை கைகளால பிடிதறகுக கொ ணடு அவாகளுகாகப பணமபிறறாகொணடு அவாகளை அரசனுககே கொடுதறவிடடாரகள பிறகு அகுதிரையின (மேதஜகி) எனகிற ஒருவ கை உளளுறபபையெடுதது அதறகுவாயுவானவா சுதநமானமனிதோடு பா கருசெயது நீர் வளுசிகொமபிறறசெயத தமிகனிமேலவைதது ஓமம பணண, அநதபபுகையை ராஜாமோகது பாவமநீகுகிப பரிசுதநராஞர. பினபு ருதவிகருகள பதினறுவரும அசுவதநின அஙகஙகளை எலலாம விதிபபடி மநதிரபூரவகமாக ஓமருெயஆவிடடாரகள. அநத மகாயகி யதறகுப பலராள வேணடியிருகாரும பிரதானமாய மூனறுநாளு ணடு அவைகளில முதலுள அகனிஷ்டோமமும இரணடாநாள உகத தியமும மூனறுநாள ஷோடசியுமாகிய மூனறுகிரதுக்களும சிராய் நடத தபபடடன. மறறம பினனுடகளில ஜோதிஷ்டோமம ஆயுஷ்டோமம இரண்டு அதிராதநிரம அபிஜித விசுவஜித அபிதேராயாமம எனபவைக ளும இபபடிப பிராமணஙகளிறசுயியாகவிதிசுகளிலலாம நடத தபபடடன இவவாறு அசுவமேதயாகமானது சாஙகோபாஙகமாய நடத தபபடடு நிறைவேறியபின,தசரதமகாராஜா மனமகிழநது உதகாதாவுகரு வடகாட்டையும ஹோதாவுகருக கிழகாடடையும அதவாயுவுகரு மேறை டையும பிரமாவுகருத தெனனுடடையும தகுநிணையாகக கொடுததார. அவ ரகள் அவறறைப பெறறுககொணடு அரசனிடமநீகி, மகாபிரபுவே உமது உதாரகுணதகுகரு வியநதோம-ஆயினும வேதமோதுதல முதலான வை திகநிஷ்டையிலேயே யிருகரும எஙகளுக்குப பூமியாலகுவேண்டுவதெ னன. நாக்கள் ஆளதகுமோ? சகல சாமாநதியமுமுள்ள நீரே ஆளத தகும. ஆதலால இதறகு விஷ்ணியாகப பொன மணிபசுமுதலான உமகரு இனையநதவைகளை எஙகளுகரு. கொடுதலவிடடு இப்பூமியை நீரே எகக

கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லினார்கள். சகரவாதத்தியும் அப்படியே பிரசாதத்தை அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய கணவர்களுக்கும் அனேகமாயிரம் பசுக்களும் மணி சுவர்ணாதிகளும் கொடுத்து அந்த ரூபத்தை பெற்றுக்கொண்டாள். அந்த ரூபத்தினிடத்திலுள்ளவர்களும் நிசியசிருங்கருக்கும் சாந்தையப்படி கொடுக்கத்தக்க பங்குகளைக்கொடுத்து மற்றவைகளை தான் விதிக்கப்படி பங்கிட்டு எடுத்துக்கொண்டாள். பின்பு பூபதியானவன் அந்தச் சபையிலிருந்த பிராமணர்களெல்லாம் அரோகம் பொனனும் வஸ்திர முதலானவைகளும் தக்ஷிணைகொடுத்து அருகிலவர்களை யாசித்த ஒரு கிழவனை வேதியனுக்குத் தானைகையிலணிந்திருந்த ரத்தினகடகத்தை யளித்தான். இப்படி யாவருக்கும் பூரணமாய் தக்ஷிணைகொடுத்து மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தவராய்க கணைகளில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக யாவருக்கும் பூமியில் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனமாபித்தான் அந்த ரூபத்தினிக்கு முதலான சகல பிராமணரும் மிகுந்த திருப்தியுடனே தரையில் விழுந்து தெண்டனிட்டுக்கொண்டிருக்கிற ராஜாவுக்கு வேதவாக்கியங்களைக்கொண்டு பெருங்கோஷமாய ஆசீர்வாதஞ் செய்தார்கள் அவைகளைப்பொறுக்கொண்டு எழுந்து ராஜாவானவர் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு கலைக்கோட்டுமாமுனிவர் சன்னிதியில் வந்து அடியேனுக்குச் சந்தானமுண்டாகுமபடியான அனுக்கிரஹஞ் செயயவேண்டுமென்று வேண்டப், அவரும் அரசனே! அஞ்சவேண்டாம் நாலவாகுமார உதிபபாகளென்று அருளிச்செயதார்.

பாலகாண்டத்தில் பதினாலாவது சருக்கம்

முற்றும்.

பதினைந்தாவது சருக்கம்.

தேவதைகள் விஷ்ணுவை ராக்ஷச நாசத்துக்காகப்

பிரார்த்திக்கத்தது.

அந்த நிசியசிருங்கமுனிவர், எதனால் இவ்வரசனுக்கு மகள பிறப்பாளென்று யோகதிருஷ்டியால் யோசித்தார் தெரிந்துகொண்டவராய், ஓ தசரதமஹாராஜாவே? அதாவதுசிரசு எனகிற வேதத்தின் பாகத்திலே

அந்த யாக்கில் வைதிகசடங்குகளைகுறித்தச் சொல்லியிருபபதனால் அவைகளுக்கு வேறுசொற்கள பிரயோகிக்கவகையில்லை ஆதலால அவற்றையே பிரயோகித்தோம-இதுபற்றியே சரூக்களாயும எழுதினோம-யஜ்ஞம செய்விப்பவர்க்கு (ருத்விக்) வன்றுபேர் - அவர்களில முக்கியர் நால்வர் அதாவது ஹோதா உத்காதா பிரமா

சொல்லப்படடிருகிற புதநிரகாமேஷடி என்பதை உமக்குரி புதநிரா உண்டாகுமபொருடடுசசெயகிறேன நீர சநதோஷமாயிரும் என்று சொலலிவிட்டி அவ்யாகததை ஆரமபிதது, சாஸதிரவிதிப்படி அக்கினியில ஒரு ஆகுதிசெயதார. செயதுகொணடிருகையில் பாகூபெறுவதறகு பிறா கண்களுகுகுகாணுமல அகமே சோகத தேவதைகள சிததர் கநதிருவா முதலான யாவரும லோககாததாயான பிரமதேவரை நோக்கி, ஓ பகவா னே, பூலோகததில இராவணன என்கிற ராகூஷன தேவரிருடைய அனு கிரஹதனிலே, மிகக காவமடைநது எங்களெயெல்லாம வருத்துகிறான். அவனுகுத தேவரீர் அனபோடி வரங்கொடுதிருபபதால அதை நாங கள பார்ராட்டிக்கொண்டி அவன ஒனறுஞ செயயமாடடாம லிருகிறோம- அவன எனன செயகிறானெனறால, உலகஙகளெலெயலாம நடுங்குமபடி வெருட்டுகிறான. உயாநதவாகளை பகைகிறான். அமராக்கெலலாம அதிபதியான இநதிரனையும திரஸகரிகக நினைகிறான் ரிஷிகள் பிராமணா முதலானவாகளை அலகழிபஞசெயகிறான சூரியன இவனமேல காய்வதற குமவாயு இவன பகைகதநில வீசுவதறகும அஞசுகிறாகள. எபபோதும அலமோதிக கொதது்ளிதது்கொணடிருகிற சமுததிராராஜனு அவனைக கணடால அசையவும பயபபடுகிறான. எஙகளுகெலலாம அநத ராகூஷ னிடதனினறும மிகுநத பயமுணடாயிருகிறது. ஆதலால அவனை வதைதது்குமபடியான உபாயதைதத தேவரீரே யோசிககவேணடுமெ னறு பிராாததிகக, சதாமுகபரமான கிருதிது யோசித்துச சொலலுகிறார். கேளுஙகள அநகத மூராதது்மா நாமாவதறகு ஒரு உபாயமிருகிறது. முன அவன எலனிடததில வரங்கேடடு பயில தேவா அசுரா காநதிருவா இயககா முதலானாரிலே நான சஙகரிககபபடாதவனு யிருகக வேணடுமெனறு கேடடான. நானும அபபடியே ஆகடடுமெனறு சொனனேன அவன அலகுயதனிலே மனிதாகளதிகளிலே ஆதலால அவனுகு மனிதனலே வைதயுணடாகும எனறிபபடி பிரமமா சொலலியதைச செயயுமறு யாவரும ஆனாதமடைநதாகள இபபடி யிரிக்கையில ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவா தமகு அடியாரைததாமகிகுமபடியான தரு ணம வாயததினகிற சநதோஷதனிலே மஹா பிரகாசமுளளவராய ஆகிருதாகாகாகுங கருவியாகிய சஙகசகரா தி ஆயுதஙகளை யேநதிக

னைபவாகள-யாகமகடதவேணடிய விதிகளைசொலலுகிறவா அதவாயு-அதினபடி ஓமஞசெயபவா நோதா - அஙகு அழைகபபட்ட தேவதைகளை அநதந்த வாகியஙக களாலே திபபவா உதகாதா - இவாகள யாவரும தவறுமலிருகும்படி பார்ததுக் கொளளுகிறவா பிரமமா-இந்த காலவரில ஒவ்வொருவருகும் உதவியாக மும்மூன்று போ உணடு - இவாகளை அவரவாகளைச சோநத கணம எனறு சொலலுகிறது - பிராம மணஙகள எனபன வேதவிதிகள - கலபசூதிரமாவது யாகம செயயும வகையைக் குறிதத சாஸதிரம - நியாயம எனபது மீமாமச சாஸதிரம - பிரவாகியம முதலான சடஙகுகளையும் அகினிஷ்டோமுதலான யாகஙகளையும தெரிவிப்பது கடினம (இர்து) என்றல யாகம.

கொண்டு பிரகாசமான விளங்குகின்ற தாம உலகத்துக்கெல்லாம அதிபதியாகி
ன்ற அபரிமிதமான பராக்கிரமமுள்ள அங்கே யெழுந்தருளி ஞானமுக்க
கடலுள்ளிடத்தில சேர்ந்தார். அவரைக்கண்டு பிரமருத்திராதி சகல தேவ
தைகளும் எழுந்து நின்று துதித்து விண்ணப்பஞ் செய்யத் தொடங்கி
ர்கள். ஓ சுவாமி ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுதேவ்! உலகங்களின் க்ஷேமத்துக்காக ஒன்று
வேண்டுகின்றோம். இப்போது இந்த மஹாயாகஞ்செய்த புண்ணியாதானமா
வாய் தேவரீர் அவதரிப்பதற்கு ஏற்ற சற்குணங்களான தருமமிகுந்திருந்த
அல மஹாராதாவாயிருந்தால மஹாரிஷியோடொத்த தேஜஸ் இப்படிப்பட்
டவைகளையுடைய தசரதமஹாராஜருக்கு அவருடைய பத்தினியார் மூவ
ரிடத்திலும் நான்கு திருமேனியாகி அவதரிக்கவேண்டும். அவ்விதத்து,
வரமபெற்ற மேனியையோடு செருக்கடைந்து உலகுகெல்லாம ஒரு
முள்போனறிருக்கிற இராவணனை புத்திரமித்திராதியரோடு சங்காரித்தரு
ளவேண்டும அவனே அடியோங்களை மிகவும துன்பப்படுத்துகிறான
அவனை ஜெயிக்க எங்களி லொருவருக்கும சாமர்த்தியமில்லை அவன் செ
யத உபத்திரவத்தைச் சுருக்கிச்சொல்லுகிறோம நந்தனவனத்திலி ன்னா
யிடங்களெல்லாண்டிருந்த முனிவர்களை முற்காலத்தையும் தவஞ்
செய்துகொண்டிருந்த தவசிகளையும இம்மாதிரியெத்துவிடான நாங்கள
அவனை வதைசெய்விக்கும்பொருட்டாகவே பூலோகத்துக்கு வந்தோம.
தேவரீரைச் சரணமடைந்தோம. தேவரீரையன்றி எங்களுக்கு மேலான
அடைக்கலம வேறில்லை. ஆதலால, தேவரீர் எங்களை பிராணத்தினையைத
திருவுளமபற்றி இந்த மனுஷ்யலோகத்தில அவதரித்தருளவேண்டும.
எனறிப்படி வேண்டிக்கொண்ட தேவர்களை நோக்கி சுவாமியானவர் ஓ
தேவர்களே இனி அச்சம எனபதை விட்டு விடுங்கள உங்களுக்கெல்லாம
க்ஷேமமேயு உண்டாகும அந்தத்தராத்தமாவாளை இராவணனை அவனுடைய
பரிவாரங்களோடு சங்காரித்து பூலோகபரிபாலனஞ் செய்து கொண்டி
பதினாயிரம வருடமிருப்பேன எனறு வரமளித்தது தாமரைப்பூப்போ
லே திருக்கண்களை மலர்ந்து விளங்க அவர்கள் வேண்டிக்கொனினபடியே
நானகு திருமூர்த்தியாயவதரிக்கத் தசரதமஹாராஜனை பிதாவாகத் திரு
வுளளம பற்றினார

சகல புவனகாரணராகிய பகவான மஹாகிருபையினாலே தங்கள
பிராரத்தனையை ஏறறுக்கொண்டதனால தேவர்களெல்லாம மிகக் ஆனந்த
மடைந்து அந்தப்பகவானை வேதவாக்கியங்களாலமைந்த திவ்யஸ்தோத்
திரங்களாலே ஸ்தோத்திரஞ்செய்து *ஆரண்யாகாண்டம மறுபடியும அந்த ரா
வணனைச் சங்காரித்தருளித் திருமபவும தேவரீருடைய திவ்யலோகத்துக்
கெழுந்தருளவேண்டுமெனறு அவனுடைய துஷ்டத்தனங்களையெல்லாம
எடுத்துச் சொல்லிப பிராரத்தித்தார்கள.

'பாலகாண்டத்தில பதினாறாவது சருக்கம
முற்றிறறு.

---

* ஆரண்ய எனறால துணபத்தைப பொறுத்தமாட்டாத துக்கம-ஈனனு ரூபமாக
அவதரிக்கவேண்டுமெனறு பிரார்த்தித்தது, இராவணன் இந்திரஜித்து வலஞ்சுழி

பதினாறாவது சருக்கம்.

பாயசலாபகொடுத்தலிலம்.

இவ்வாறு தேவதைகளால் பிராத்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி சீக்கிரமாக அவர்களுடைய காரியத்தை நிறைவேற்றுவதாகச் சொல்லி மறைவான ராவணனுடைய சமீபத்தில் போய்ச் சொல்லிவிட்டு அதற்குரிய உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளுவோமென்று சொல்லுங்கள் என்று பகவானை அருளிச் செய்தது கேட்டு அந்த அமரர்கள், விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்கள். சுவாமி! தேவரீர் மனுஷ்ய அதிருமேனியாலேதான் அவனைக்கொல்லவேண்டுமென்று தெய்வ வாக்கு - எவ்வாறெனில் அந்தப் பாவிராக்ஷஸன் வெகுகாலம் கடினமான தவஞ்செய்து சதுர்முகக்கடவுளிடம் சகலதேவர்களாலும் பெறுமாறு பாதுகாவலான வரமுதலான யாவராலும் தனக்குப் பயமில்லாமலிருக்கும்படி வேண்டி மனிதரை அலக்ஷியத்திலே விட்டுவிட்டானே. ஆதலினால் மனிதத்திருமேனியைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணுமென்று சொல்லியதைக் கேட்டு ஸ்ரீபகவான், தசரதன் அபுத்திரனாய் இருக்கையால் புத்திரனாக்கொள்ளுகிறேனென்று பிரமதேவரோடு சொல்லிவிட்டு மஹரிஷிமுதலானோர்களுக்கு செய்துகொண்டிருக்க மறைந்தருளினார்.

தசரதராஜாவிருவர் ஆகிய இவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் சக்கரவர்த்தி ஒவ்வொரு அவதார புருஷன் வேண்டுமென்று அவர்களுடைய கொள்கைக்குத் தேவர்கள் அஞ்சியிருந்ததனாலென்று அறிக —சுவாமி அப்படியே திருவுள்ளம்பற்றினது, ஆசிரமத்திருடைய இஷ்டசித்துக்காகவும் உத்தமமான ஸ்ரீலக்ஷ்மீதேவி ஒழுக்கத்தையும் பதிவ்ரதைகளுக்கெல்லாம் பிரதானமாக ஆசார்யர்களுக்கு வேண்டியதையும் எம்பெருமான் திருவுள்ளப்படி அவருக்குப் பராதீனமாய் வர்த்திக்கவேண்டியதையும் பாதுகை செய்கிறதையும் பிரதானமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதையும் உலகத்துக்குத் தாம்அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காகவும் எனப்பெரியோர் உரைக்கின்றனர் இல்லாவிட்டால் மதுகைடபர் முதலானோர் விளையாட்டாக சங்கரித்ததவருக்கு இராவணனியல் ஒரு விஷயமலல

பாற்கடலிற் சென்று வானவர் சுவாமியை இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பிராத்திக்கையால் இவ் புராணங்களிருபதாலும் யாகஸாலையில் வந்தவர்கள் தேவர் வேண்டிக்கொண்டாரென்பது எனனெனில் ஏழு-மூன்று பாற்கடலிற்சென்று பிரார்த்திக்கவும் அதற்குப்பெருமாள் அசரீரவாக்கியத்தால் ஆட்டமென்றருளிச்செய்ததாகவும் இப்போ பிரதிஜ்ஞாதத்தில் ஏழாந்தருளியதனாலே விசேஷமாய்ப் பணித்து பிரார்த்திக்கையால் நியாயம் சொல்லுகிறார்கள் (இராவணவதத்திற்காகவே நாங்கள்பூலோகத்திற்கு வந்து தேவரீரைச் சரணமடைந்தோம) எனிற தேவதைகளின வாக்கியத்திற்கு இதுதான கருத்து என்கிறார்கள்.

ఆక్కిలత్తిల దశరథమహారాజావానవర పుతిరనిమిత్తమాన ఒరు వైతికచ్చటఙ్కళైకటతినార 'అన్త హోమాకినియిలిరుతుమిరుతచక తియుం మిరుత బలముం శివతవాయుం పెరిసైపోనఱదొణియుమశివకత్ తిన మీపోలే నెరుకి వీళవుకిఱ ఉటంబుమయిరుం మీసైయుం తలై మయిరుం ఉళతాయ్ నలల లక్షణంఉపెరుకినతాయక కరుపుం శివపు మాన వలతిరముటితతి శివయాపరణఙకళణిన్తు పెరియతొరుమలియిన శికరంపోలే ఉనతమాయ్ సూరియమణటలంపోల పాకక్క కణ కూచి పటియాయుం అక్కినిచటువాలిపోల పిరకాచముళతాయ ఒరు మహాపూతమ్ర నతు శివయాయచం నిఱైన్తపోనమయానవెణ్ణియాఱుచెయ్తమేలమూటి యుళ్ళతుం ఆచరియమానతుమాన ఒరుపెరియ పిఱప్పాతతిరతైత్త తన్ పతినియి అణిపపట్టుపోల ఇరణ్టికైకళాలుం అణితత్తు తాఙకిక్ కొణటు పులిపోలకమపిరమాన అటినైవపోటు తోనఱి సకతిరవాత శియిప్పారాత్తు "నాన్ పిరమతేవనులఅణుపపపపట పురుషనెన్ఱుమ్" ఎనఱతు, అతుకేటటరచన ఎముఙతలఙఙళి, పకవానే ఉమకు నల్వర వాకకటవతు అటియేన ఎనసెయ్వేణుమవితో అతైకకటటుం యిటవేణ్టుం ఎనఱుసొలల, అన్తపపురుషన ఇతితేవనిరమాణమాకియ పాయసం-పుతిరనియుణ్టాకకత్తకకతు పెరుమై ఆరోకకియుమం తరత తక్కతు. నీ తేవతైకళిల అరసిత్తత పుణయతినులే ఉనకు వాయ్కతతు. ఇతిల నీ వాఙకి ఉనపతినిమారా కైయిల పుకిక్కుంప్పటి కొటు. పుతిర రై అటవాయ, ఎతఱ్కాక యారుసెయ్తైయో అన్తపపయన ఇతైఎనఱు సొనణన్. అరసా పిరాణుం అతై వాఙకిత తలేమలవైతతుకకొముం వెకు సకతోష్టతోటు అన్తపపురుషణిక కుమపిటటుప పిరకృణిణు సెయతా. ఇప్పటి తానవన్త కారియతతై నిఱైవేఱఱి. అన్తపపూతం అన్త అకణినియిలేయే మఱైన్తువిటటతు.

పినపు తశరతర్ యాకకారియతతై ముటితతు మకాతనితతిరన నితియైప్ పెఱఱపోల మహాకన్త ముళలవాయ అన్తపపురుషెనఱు కవుసలియై ముతలాణ పతినిమారా నోకకి, ఇతో తేవనిరమాణమాన పాయసమవన కిరుకకిరుకకిఱతు-ఇతైవాఙకిప పుసియుకకళెణఱుసొలల-అవాకళుటైయ ముకం సకతోష్టకాకఙకళాలే శరతకాలతతిల సకునిరనపోలే పిరకా శిత్తతు.

కౌసల్యాయైనరపతిఃపాయసార్థందదౌతదా
అర్ధాదర్థందదౌచాపిసుమిత్రాయైనరాధిపః
ద్వాభ్యాంచావశిష్టార్ధందదౌపుత్రార్థకారణాత్
ప్రాప్తదాచావశిష్టార్థంపాయసస్యామృతోపమం
అనుచింత్యసుమిత్రాయైపునరేవమహీపతిః
ఏవంతాసాంతదారాజాభార్యాణాంపాయసంపృథక్

கௌஸலயாஸுபரபிபாயஸார்த்தஞ்தென்ததா
அர்த்தார்த்தமதஸெனாபி ஸுமித்ராயைதாஹிபஃ
கைகேய்யைசாவஷெடாதம்த தெளபுத்ரார்த்தகாரணாத்
ப்ரதெனசாவஷ்டார்த்தம் பாயஸஸ்யாம்ருதோபமம்
அதகெதயஸுமித்ராயை புரேவமஹீபதிஃ
எவதாஸாததெளராஜா பார்யாணாமபாயஸமப்ருதக்.

பின்பு அநதக் தசரதமகாராஜா புதகிரஷ்டியாய் அமுர்தத்துக்குச் சமானமாகிய அநதப்பாயசததிற பாதியை எடுத்து கவுசலயாதெவிக்கும் மறுபாதியில் பாதியை (காலிலொனறைச)சுமித்திராதெவிககும் மிகுதியில் பாதியை(எடடிலொன்றைக்)கைகேயிககும மிகுதியுமுதுபோன்றபாயசத்திலெட்டிலொனறை நிணைத்துபபாதாதமாறபடியும் சுமிததிரைக்கும் வகுத்துக்கொடுத்தார். இபபடி பாகிதாகுகொடுதத பாயசத்தைப பட்ட மகிஷிகளான அநத மூன்றுபோகளும வாங்கிசசமானமாக எண்ணிக் களிபபுற்ற மனமுடையவரகளாயதகாதமபாகங்களினுயுண்டு உடனே அக்ஷினிககும சூரியனுக்கும நிகரான ஒளிபொருநதிய காப்பங்களைத் தரிதீதாகள பினபு தசரதசகரவாததி, தன தேவிமாகளே நன்றுக் கண்ணுற்றுக கவலிதீராத மனமுடையவராய விண்ணுலகில் விண்ணவர் சித்தாமுனிவாகளின சூழாஙகூடிய பூஜிகபபட்ட தேவாதிரனைப்போல் மனமகிழ்நதவராக விறறிருநதார

பாலகாண்டததில பதினறுவதுசருககம்

மூறறும்.

---

* ராஜா பாயசததை மூவருக்கும சமமாகபபிரிதது கொடாமல் வித்தியாசமாயக் கொடுததற்கு காரணம யாதெனில், கௌசலியை பட்டதறகு உரிய மூத்த பத்தினியாதலாலேயும, சுமிததினை இரணடாவளாதலாலேயும, கைகேயி கடையெளாதலாலேயும், தருமததையும் முறையையும யோசித்ததென அறிக. முதலில கௌசல்யைக்குப் பாதிகொடுததபின சுமிததிரைகுப் பாதியிற்பாதி கொடுத்து அன்பினுலே மிகுந்ததைமுதுமை கைகேயிகருக் கொடுகைப்போனவர் இது தருமியன்றென்று நினைததுத் தான் கைகேயிக்கு கொடுகைபபோனதில மிதி மிகுதி இரண்டாந் தரம் சுமித்திரைக்குகொடுத்தார். இக்கருததை (நினைததுப்பார்த்து) எனபதனுல் முனிவர் குறிபபிதிருகிறார். இந்தபபாயசம பாகிதாதை வேறுவகையாகவும் லெபுராணகளிற் சொல்லப்படடிருகினறது அது காலபேதாதைப்பற்றி எனகிறகள். இந்தப்பாயசம் எனபது பார்வைகரு அபபடி தோற்றியதேயலாது உண்மைக்குசுவாமிக்குத திருமேனியாக் கொள்ளத்தக்க சுத்தசத்துவமாம் - எந்த அவதாரத்திலும் அவர் திருமேனி பஞ்சபூதங்களானதென்று - ஒன்று சாஸதிரஙகள சொல்லுகின்றன.

பதினேழாவது சருக்கம்.

பிரமதேவனகட்டளைப்படி தேவகாள வானராதிகளைப் பெற்றது.

பினபு மகிம்யபொருந்திய தசரதக்கரவாதத்திகரு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு புதிரரூக அவதாரஞ்செயயஒத்தகொணடவளவில - நானமுகக்கடவுள தேவதைகளெலலாரையும நோகக்கி கடடளையிடுகிறார. ஒய தேவகளே! நமமெலலோரு முடைய மேலூமதகுமிதித அவதரிகரும விஷ்ணுவுக் குசசகாயமாமபடிக சருதியகாரியததை முடிகக்வலலவாகளாய நிணைதத படி ரூபமெடுபபவாகளாய் மாயஙகளமிகுதவராய் செள்ரியமுளளவாகளா ய வாயுவுகரு நிகரான வேகமுண்டயவாகளாய் நீதியமிகுதவாகளாய புத்தி மானகளாய விஷ்ணுவுக்குசசரியான பராகரமமுடைபவாகளாய பகை யாளிகள கொலலுவொணணுதவராய் பகையாளிகளைக கொலலுமுபாயம அமிகுதவாகளாய தெயவதிதகமுளளவாகளாய அமிரதமுணடவாகளைபோல தவாகளாய தமமம தருதைகளுகரு நிகரான பராகமிரமமுடையவாகளாய வானரரூபததுடன கூடிய மகளிர அபஸரசுகளிடததிலும கநதருவஸ்திரீ களிடதிலும உணடாகக்கடவீரகள நான முனனமே கோடடாவி விடும போது ஸ்வயமபுவினனு கரடிகளுகரு ராஜனை ஜாமபவானெனபவன உண்டாயிருகிறான ஆதலால எனகடமையை நானநீரதுவிடேனஎன று பிரமதேவன கடடளையிட முனிவர சிததர விதியாதரா உரகர நாகர சாரணர முதலான அநகதசேனைகள யாவரும வீரராயும வனசஞசாரி களாயுமுளள வானராகளை உலகபெணணினரகள இநதிரன வானராகளுக கு ராஜனையும மேகம நிரமலமேபானற தேகமுளளவனுயும மகாபலவா னான வாலியெனபவனையும சூரியன சுகரீவனெனபவனையும பிரகஸ்பதி சகலவானரப படைதத்லவராகளி லுபாநத புதியுளள தாரன எனபவனை யும, குபேரன பிரமமி நநத நநதமாதன எனபவனையும, விசுவகாமமா, நளனஎனபவனையும, அகனிபகவான தனகருசசரியான காநதியுளள நீல னென்பவனையும படைததராகள இநத நீலன ஒளியாலுமகீரத்தியாலும பராகரமத்தாலும மறறெலலோரையும அதிசயித்திருநதான நல்லரூப முடைய அசுவினி தேவரிருவரும மைநதன துவிதன எனனும இருவா களையும வருணன சுஷேணனையும பாஸனயனமகாபலமுளள சரபமென பவனையும படைததராகள். வசிரமபோனற திருமேனியுளளவரும வே கதத்தில கருடனுகரு சரியானவருமாகிய அனுமான எனபவர வாயுப க வானுகரப் புகதிரராய்பபிறநதார இவாகள அனேகமாயிரங் கணகரு டையராய் ராவணனகொலல உறுதியுளளராய் அளவறற பலமுள்ள வராய ஜபபூறறவராய் நிணைததரூபர தரிபபவராய மேருமநதரம் என்னும மலைகரு நிகராய உயரநததேகமுடையவராய் கரடி வானரம கொண்டமுகரு இவறறமின ரூபமுளளவாகளாய் நநதமநநதனகரு ச சரியான ரூபவேஷங்களுடையவாகளாய கலலாலும கரத்தாலும நகங்க

ளாலும் பற்களாலும் போர்செய்பவராயச சகலமான ஸ்ரீஸ்ருங்கங்களையும அதிகதவராய்ப பெரியமலைகளையும பேர்ப்பவராய முதிராத மரங்களையும முறிப்பவராய் வேகத்தினால கடலையும் கலக்க வல்லவராய் பூமியைச் கையில எடுப்பவராய காலகளால் கட்டிலாதாணடத்தக்கவராய ஆகாயத்தில பறப்பவராய மேகங்களைத தாவிப்பிடிப்பவராய கரட்டிழல மதம்பிடித்துத் திரிகின்ற யானைகளையும பிடிப்பவராயச சிங்கஸ்தானத்திலேயே பறவை களைப்பயந்து கீழேவிழச செய்பவராகியும இருந்தார்கள. இவ்விதமுளள சிரமரூபிகளான மகிமைபொருந்திய யூதபதிகளுக்கும அனேக நூறுயிரம் புதஸ்ரீராகளுண்டாகி அவருகளும அநேகம யூதபதிகளைப் படைத்தார்கள். இவர்களில சிலர் ரிக்ஷவானகளையும மலியின தாழவரைகளிலும் சிலர் அனேகவிதமான மறறைமலைகளிலும சிலர் காடுகளிலும இருந்துகொண்டு ளன் நீலன அணுமான முதலிய யூதபதிகளையும பிரதானகளான வாலி சுகரீவன எனனும ராஜாகளையும சேர்ந்து அவர்களுடைய கட்டளைகளுள ளாக நடந்து வந்தார்கள. அந்த யாவரும கருடனுக்கு ஒப்பான பல மூள்ளவாகளாய போர்முகத்தில தீரதவராகளாய கொழுப்பால சிங்கம புலி பெரும நாகங்களையும பிடித்துக்கொண்டு நடப்பவராகளாய் இருந்த னா நீண்ட புஜமும மிகுந்த பலமுமுளள வாலி தன் புஜபலத்தால கரடி குரங்குகொண்ட முசுகளினுருவமுளள இந்த யாவரையும பாதுகாத்து வந்தான் மலை, காடு, கடல்களுடனகூடின இந்தப் பூமியானது சூராய வெவ்வேறு தேசமும வெவ்வேறு தேசகருமிகளும மேகக்கூட்டமபோ லும மஸ்சஸ்கரிங்களபோலும தேசமும எலலோரும பயமுறறதகக ரூப முமபொருந்திய அக்வானர யூதங்களால ஸ்ரீராமருகுச் சகாயநிமித்த மாக எஙகுமபரவி மூடபபட்டதாயிறறு.

பாலகாணடததில பதினேழாவதுசருகக மம

முறறிறறு

உததரராமாயணததில வாலி சுகரீவாகள தசரதராஜா யாகமசெயய முன்னமே இருந்தகாக கணடிருபபதால பின பிரமன காதையைகேட்டித தேவர்கள் வாலி முதலானோரைப படைத்தார்கள எனற இருபபது எபபடியெனில் தசரதா முதலில் யாகஞசெயதபோதே தேவாகளுக்கு நானமுகன சொனன வாததையைக் கலி யிப போது நடநததாகச சொனனதெனறும இநதிராதின தறசெயலாயப்படைதத வாலி முதலியவர்கள ஸ்ரீராமமூரதிகருச சகாய மாமபடி சொனனதெனறும் தேவமானத தையிட்டு ஒருவருஷம எனறெனறும பலவிதமாகச சமாதானம சொல்லுகிறார்கள் மூசபு நகதிகேசுவரா இட்ட சாபதத்தகு ஒத்த நானமுகக்கடவுள எனறதா யுணடு பணணக கடடளையிட்டார உரகாதாகா எனபதில ஒனறகு ஒனறேயுள்ள பாம பென்றும் மற்றொனறுக்குப் பலசலியுளளதெனறும பொருள இதிலிருகிற பல பதஸ்ரீகளிலொனறுககுத தேசபலமும மறறொரு ஸாதுக்குச் சேனையும பொருள் ரிக்ஷர ஜசு எனனும வானரன் ஒருநாள மகாபெருவிரலுக்குல சென்று அங்கொரு குளத்தில் மூழ்கித தக்ஷணதில பெணணாக- அபபோ தகருவாத இந்திரன சூரியனிருவரும அநதப் பெணணைக்காமுற்று அபபோதே வாலி சுகரீவாகளைப படைத்தார்கள. அநதப் பெணணாரு மறறான முனனுருவஞ்சி மிகாலே வளாநதபடியால் வாலி சுகரீவாளிரு ரும சகோதராகளானாகள.

பதினெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சதருக்கள் அவதரித்தது

தசரத சக்ரவர்த்திசெய்த அசுவமேதயாகம் முடிந்தவுடன் தேவாகள தருதமபாகங்களைக் கைகொண்டு தமமிடஞுசேர மகாராஜா வும்பாக நியமங்களை முடித்து பரிஜன பரிவாரங்களுடன்கூடிய பட்டணஞ சென்றார். தகுகபடி அவரால பூஜிக்கப்பட்ட ராஜாகளும் சருதோஷமடை நுதக கலிகிகோட்டுமாமுனியையும வணங்கிச ஈருதோஷமுற்ற தமமிசனி களுடன் புறப்படுத்தி ரும பட்டணங்களுக்குசசெல்ல, தசரதராஜரும சாந தையுடன கலிக்கோடுமாமுனியை முனனிட்டுகொணடு, பட்டணஞ சென்று மற்றுமுள்ள ரிஷி முதலானவரையும சமமானஞசெய்தனுபபி விட்டுசசுருதோஷமடைந்து புதநிரணடாவதை எதிரபாரதுக்கொண்டு சுகமாக வாழ்நதிருநதார.

பிறகு யாகமமுடிந தாறுபருவங்களகடநது பனனிரணடாவதான சித்திரைமாசதில நவமிதிதியில புனாவசுநகூடதிரதத்தில சூரியன குரு வெள்ளி செவவாய சனி எனகிற ஐநது கிருஹங்களும முறையே உசசங களான மேஷகடக மீனசிமம துலா ராசிகளிலிருநதக கடகலகனதத்தில் குருவும் சுகிரனும கூடியிருக்கையில நானகாமபாதத்தில சகல ஜகங களுகும ஈசுவராய சகலலோகங்களாலும வணங்கபபடடவராய சகல லக்ஷணஙகளுடனகூடினவராய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய பாபாதி அமச முடையவராய மகாபாகிய சாலியாய இக்ஷுவாகு குலததைச சிறபபிப பவருமான ஸ்ரீராமனெனனுஞ திருநாமமுடைய புதநிரணக கௌஸல யாதேவியிபெறறு வசிஷ்டாபுதபரணியாய்த தேவர்களுகுத் தலைவனன இந்திரனுப்பெற்ற அதிதிபோல் அளவறற ஒளியுள்ள அநதப் புத்திரனல லினங்களை பினபு பூசுகூடதிரதத்தில மீனலகனதத்தில கலக்கமறற புத்தியையும் உண்மையான பராகிரமதையும சகலமான குணஙகளையு முடைய விஷ்ணுவினது நாலிலொன்றில பாதிபாகமுள்ளபரதர எனபவர் கைகேயியினிடதத்தில அவதரித்தார. ஆசிலேஷ நகூடத்திரதத்தில கடகலக் னத்தில் வீரராய் சகலமான அஸ்திரங்களில வலலவராய் விஷ்ணுவினு டைய நாலிலொனறு எட்டிலொன்றான ஈசுருபிகளான லக்ஷ்மண சத் ருக்கினரென்னும புதநிராகளைச சுமித்திரைபெற்றாள மிகுந்த நண்பையு நற்குணமுமுடையவராகளாய் ஒருவர்க்கொருவர் தகுந்தவராகளாய்க் காக் தியால் இரட்டைகளான பூரடடாதி உத்திரட்டாதி நகூடத்திரஙகளுக்கு நிகரான இநத நானகு குமாரர்கள் தசரதராஜருக்கு அவதரிக்கையில கந் தருவர் மதுரமாகபபாடினார்கள். தேவவேசியா ஆடினார்கள். தேவபேரி

கள் முழங்கின - ஆகாசத்தினின்று பூமழை பொழிந்தது. அயோத்தி மாநகரில் ஜனங்களுக்கு ஒருபெரிய உச்சவமுண்டாயிற்று. ராஜவீதிகளும் ஜனங்களால் நிறைந்தன. ஆடல்மாடுகிறவர் ஆடியிப்பவர்களால் நிருத்தமும் பாடல்களாலும் வாத்தியங்களாலும் மற்றுமுள்ளவிஷயங்களாலும் தேவனிபொருந்தியுமிருந்தன. தசரதரும் லோகமாகதலைநகரிலுள்ளுக்கும் வெகு மதிசெய்து பிராமணருக்கும் ஆயிரமாயிரமாக தனங்களையும் பசுக்களையும் தானஞ்செய்தார். நாலவரும் அவதரித்த பனிரண்டு தினஞ்சென்று பதினமூன்றாவது தினத்தில் வசிஷ்டமாமுனிவர் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தவராய்க கௌசல்யா புத்திரருக்கு ராமனென்னும் கைகேயிபுத்திரருக்கு பரதனென்றும் சுமித்திரை குமாரர்களில் முதலவருக்கு லக்ஷ்மணனென்றும் மற்றிரண்டுவருக்கும் சத்துருக்னனென்றும் திருநாமஞ்சாற்றி நாடடியுமகரிஷிமுதலள பிராமணர்களுக்கு ஆதனஞ்செய்வித்தது அளவற்ற ரத்தினங்களையும் கொடுப்பித்தது ஜாதகர்மம் முதலான சகல கருமங்களையும் செய்வித்தார்

அவர்களுக்குள் முத்தவரான ஸ்ரீராமர் தேவேந்திரன்போல் தனகுலதைத் விளக்குபவராய்த தன தகப்பனுருக்குச் சந்தோஷகரமாகவும் பிரமனுக்கு வாபோல சகல பூதங்களுக்கும் இஷ்டமுள்ளவராகவுமிருந்தார். எல்லோரும் வேதம் வல்லவரும் சகலலோகஸ்துதங்களில் முயற்சியுள்ளவரும ஞானமுள்ளவரும நற்குணங்களுள்ளவருமாக வளர்ந்தார்கள். இவர்களுக்குளளும ஸ்ரீமந்நாராயணியாவர் மிக்க காந்தியையும்உண்மையான பராக்கிரமத்தையு முடையவராய்ச சந்திரன்போல சகலலோகங்களுக்கு மிஷ்டராகியும யாணியேறுவதிலும குதிரையேறுவதிலும தேர்மீதேறுவதிலும பழக்கமுடையவராய்த தனுர்வேதத்திலும தேர்ந்தவராய தந தைதாயருக்குப பணிசெய்வதிலும ஆஸ்தியுடையவராய் பிறந்தது முதல மிகவும் நடபுடன் தனனியிரோபோன்ற லக்ஷ்மணரிடத்தில் தன சரீரத்தைப் பார்க்கிலும் மிகவும் அபிமானமவைத்து அவனிலிடுத் தூங் காமலும் நலல உணவுகளை உணணுமலும குதிரையேறி வேட்டையாடப் போகுமபோதும் விலலெடுத்தகொணடு தன பினபுறமாகத்தகொண் டிலருமிவரைக் கணபோதாகிலும விடாமலும இருந்தார். இவர்போ பரதரும சத்துருக்களும் பிரியாமலிருந்தார்கள். பிரியமுள்ள இந்தப்பிள் ளைகள் நாலவராலும தசரதசக்கரவர்த்தி சகலதேவர்களால் பிரமதேவர் போலமதிக்கபடைந்தனர். இவர்களின் சகலவேதவேதாங்கங்களையும ஒதிஉண் மையான ஞானமும் நலல குணங்களும பாபபயமும சேர்ந்தியும பொருந்தி வளர்ந்தமையைக்கண்டு இவர்களுக்கு விவாஹம் செய்யவேண்டு மென்று மந்திரிகள் புரோஹிதர் இன்னதார் முதலானோரை யழைப்பித்து யோசனைசெய்துகொணடிருந்தார். அத்தருணத்தில் விசுவாமித்திர மகா முனிவர் தசரதராஜரைக் காணவேண்டுமென்று அரண்மனை வாசலிலவந்து

அவகுள்ள துவாரபாலரை நோககி ஓப் துவாரபாலரே ! நீங்கள் மகாராஜ நிடம்போய்க காதிபுத்திரரான கௌசிக மகாமுனி வந்திருக்கிறாரென்று சீக்கிரம்மாகச சொல்லுகவென? அவரகள உடனே பயந்தோடிவந்து மகாப பிரபுவே ! விசுவாமித்திர மகாமுனி அரமனை வாசலில வந்திருக்கிறாரென்று விண்ணபபஞ்செயய அதுகேடடு தசரத மகாராஜரும் மகிழ்ச்சியடைந்து இந்திரன சூரியனுடன பிரமமதேவரை எதிர்கொளவது போல வசிஷ்டமகா முனிவருடனகூடி வணககத்துடன எதிர்கொண்டு போய்க கௌசிக மகாமுனியை எழுந்தருளப் பணணிக்கொண்டுவந்து ஆசனமுதலான பூஜைகளைச செய்தார விசுவாமித்திர மகரிஷியும விதிபபடி தசரத சகரவர்த்தியைச்செய்த பூஜைகளை அங்கீகரித்து ஒய தசரத மகாராஜரே ! நீரும உம்முடைய சுகமும பொகசமும தேசமும பகதகளும மித்திரர்களும குசலமாயிருகிறீர்களா ? சுறறியுள்ள ராஜாகள உமகந்த கிழ்பபடிந்திருக்கிறார்களா ? பகைவரெலலாரும ஜயிக்கப் படடிருக்கிறார்களா ? தைவிகமாகவும மானுஷமாகவும நேரிடுகருமங்களனைதும முடிகசபபடடனவா ! எனறு வினவி வசிஷ்டாமுதலிய மகாயோகிகளோடு கூடி குசலபரசனமசெயய எலலோரும ஒனறுசேர்ந்து சுகீர்தாஷமடைந்து மகாராஜாவினுடைய சிங்காரமண்டபஞ்சென்று முறைபபடி அவரவர்களுக்குத்தக்க ஆசனங்களில உடகார்ந்தார்கள.

அதஹ்ருஷ்டமனாராஜா விசவாமித்ரமமகாமுனிம
உவாசபரமோதாரோ ஹ்ருஷ்டஸ்தமபிபூஜயன
யதாமருதஸயஸம பராப்திரயதாவர்ஷமணிதகே
யதாஸதருசதாரேஷு புதராஜனமாப்ராஜஸயச
ப்ரணஷடஸ்யயதாலாபோயதாஹர்ஷோமஹோதயே
ததைவாகமனமமன்யே வயாகததேமகாமுனே.

பின்பு சகதோஷமுள்ள மனமுடைய புளகாங்கிதரான தசரத சக்ரவர்த்தி விசுவாமித்திர மகாமுனியைப்பார்த்து ஓ ஸ்வாமி ? தேவரீர் அடியேனுடைய வீட்டிற்கு எழுந்தருளினதை அமிர்தம் கிடைத்தது

போலவும், நீராறபாலவருதலில மழைபொழிகிறதுபோலவும, பிள்ளை யிலலாதவனுகருக தனகருதறகக மணீயிடத்தில் புதிதிரணடானதுப் போலவும, பொருளிழநதவனுகரு அருகபபொருளகிடைததுபோலவும, மகோதயாதிகாலஙகளிலுணடாகுமசநதோஷமபோலவும, யான எண்ணு கிறன மஹாமுனிவரீர உமகருலலவாகக்டவதுளன றுதிதிசெய்து மேலுமஉமுடையகாரிகமனனவர்அடியேன எனனசெயயவேண்டும? தேவரீரே பூரணசெயயதறக பாததிதம எனனுடைய பாகயவசதறால தேவரீர இஙகே எழுநதருளியது, இபபோது தான எனபிறப்பு பலனுள் ளது எல பிழைபபும நிலகபிழைபபாயிற்று முன ராஜாய், தவதறால ராஜரிஷியாய, அதறகுமேல திடமான தவதறால பிரஹ்மரிஷியானபடி யால,பலஙகளாலும அடியேனுகருக தேவரீர பூரணிகறதகவர் ஆத லால தேவரீரெழுநதருளியது ஆசசரியகரமாகவும எனகரு மிகவும பரி சுதிகரமாகவுமிருகிறது, தேவரீரை அடியேன தரிசனம செய்ததினால புணயசேஷத்திரியகளுகபாதறசெயதவனகிறேன. தேவரீரெழுநதரு ளினதறகுக காரணமெனன? அடியேனை செய்யவேணடுவதெனன? தேவ ரீர திருவுளதறதை பூரணதிசெய அடியேன கேளுகிறேன. அடியேன செயவேணடுமோடடேனறுவெனறு சநதேஹிகவேணடுவதிலலே, தேவரீர அடியேனுகரு தெயவமேபோனறவராதலால தேவரீர காரியமாயும அடி யேனுதனையினறி செயயகூடாவேன, தேவரீர எழுநதருளியதனல் அடி யேனுகரு மிகவும மேனமமும தருமமுமுணடு ஆதலால, அடியேனு லாருகு காரியதறதை யருளிசசெயயவேணடுமென்று வேணடிகொள்ள, இவைமாயும மதயமாயும மிருதுவாயும சொலலபபட்ட சகுகரவாதறையி னுடைய வாதறதறதை அருகு கௌசிகமஹாரிஷிகூடடு அளவறறு கூபபறறார

பாலகாண்டதில பதிமனடாவதுசரகம

முறறிறறு

கைகேயிகருக கொடபபதறகு முனனமே சுமிதறைகரும பாயசங்கொடுத் திருகக, இவள கடையில பிளளைபெறறதறகுக காரணம சிலா முனனதாக பாகம சுமிதறையா வாஙகினபோதிலும கைகேயியுடை பின்பு உணடபடியால பிறபபெற்ரு னென்ரூர இவளிரடடைபபிளளைகளுகு சாபபதாரிதறபடியால உறபதறகுகரமதறில பிண்டானது முனபுபிரிந்து அதறகுபபின முன்னுணடானதும பிறப்பது முறை யாதலால இரணடாவதுபாகம கடையில பெறறுனென்பது சரி யென்றசொலலுகிறோம, சூதா—புராணஞசொல்வோர, மாகதர்—கட்டியஞசொல வோர், வதறினை—துதிசெயவோர்.

பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

கௌசிகா ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளைக் கேட்டது

கௌசிகமகாமுனிவா ராஜரிஷிகமான தசரதசகரவாததி உரைத்த அந்தவார்த்தையைச செவியுறறுச சந்தோஷதால ஸ்ரீராமஞரமுளளவு ரர்களித தசரதமஹாராஜாரைநோகஙகி ஓமஹாராஜரீர! ராஜகாரதலுரும, சிற நதகுலததிலபிறநதவரும, வசிஷடமஹாமுனிவரால திருத்தபபடடவரும, சிறநத கீரதத்தியையுளளவருமான' நீர இபபடிச சொலவதகும ; மற றொருவிதமூநதகாது. நான வநதகாரியததைசசெயவதாக லவயமாகவே ஒப்புககொணட உறுதியைததவறுமல திடமாக நிசசயஞசெயயும, யான யோகஷததிறகாக ஒரு விரதம தரிததிருகிறேன , அதறகுரிய காரியங களைதொடஙகி முடிபபதறகுமுனனமே காமரூபிகளாய, வீரியமுடைய வாகளாய, போரசெய்வதில நனறுகப பழகபபடடவாகளாய, மாரீசனெ னறும சுபாகுவனறுய பெயரகீயுடையவாகளுமான இரணடு ராகூடசர களை மா'மஸ்ரதவாஷங்களே யாககுழியிலிறைதது அந்த விரதம முடிபபவொட்டாமல தடைசெயகிறாகள. அபபடிசெயயினும யான கோபஙகொணடு அவாகளைசசபிததால அந்த விரதம கெடடுவிடுமாகை யால பட்டபாடெலலாம பலனறறு இடருறறுத தலமவிடு நலமகெட்டு உமமிடமோடிவ்ந்தேன ஆதலால, உமகுப பிளளையாக இருகினும ராஜாகளெலலோரிலும சிறபபுடையவராய ராமரூபமாக அவதரிததிருக தாலும எபபோதும தோலவியுறாத பராக்கிரமமுளளவராய் ஜ்லபா னனும குழநதைகளுகுக் கனனததகுமேல புறததில வைகக படட குடிமியையுடைய பாலராகவிருநதபோதிலும சூரரும உனபிளளை களுகுளு மூததவருமான ஸ்ரீராமபிரானை எனகு நீர கொடுகககூடாத இவா குழநதையாதலால இநநிராதிசரகுகு சயிகககூடாத நிசாசராக ளுடன எபபடிப போரசெயவரா எனறு ஐயமுறறேவணடாம,எனனுடைய திவயதேஜஸ்ஸினால பாதுகாகபபடட இவா மறறுமுளள எலலா அரக களையும கொலல வலலமையுடையவராவா, இவருகு மறறும பலவித மான நன்மையை உணமையாகச செயவேன ; இதஞல மூனறுலோகங களிலும கீரததியடைவரா, அந்த மாரீச சுபாகுகளிருவரும ஸ்ரீராமபிரா னைககிடடிப் போரசெய்ய நிறபதறகும திறமையறறவா இவாகளைஎகொ லல ஸ்ரீராமசந்திரனைவிட மறறவனும வலலவன் அலலன, இவாகள் வீரி யத்தால மதமிமினவாகளாகிசசாஙகாலவகிடடி கொமமைசெய்கிறபடி யால் ஸ்ரீராமபிரானுகு சுடாகார்கள, வெறுகாலக தவஞ்செய்துபெறற அருமையான பிள்ளையை ராகூடசர்களுடன் யுத்தஞசெய்ய எபபடி அனு

ப்புவெனென்று யோசிக்கவேண்டாம்; யான் உறுதிசெய்து கொடுக்கிறேன இப்போதே ஸ்ரீராமபத்திரனுல அநத ராக்ஷஸாகள் கொல்லப்படடவாகளாக நீர நமபககடவீர.

அஹம் வேத்மி மஹாத்மானம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்
வஸிஷ்டோபிமஹாதேஜா யேசேமேதபஸிஸ்தி்தாஃ

அஹமவேதமிமஹாதமானம ராமம்ஸத்யபராக்ரமம
வஸிஷ்டோழிமஹாதேஜா யேசேமேதபஸிஸ்தி்தாஃ

அநேககாலம குருகுலவாஸஞசெயது கரதமூல பலரியாய்ச சத்திவஸிஷடனுக மோகூததையேகாரி யிடைவிடாஅல தவஞசெயத யான ஸ்ரீராமபிரான மஹாதமாவெனறும எபபொழுதும நிலியான பராக்கிரமமுடையவனெனறும நனறுக அறிவேனே அலலது உமகிவன தனமை யுணமையாகவிளஙகுமோ? என சொலலில கமபிகையிலலாவிடினும எனனிபபோல மிகதவஞசெய்து மெய்ஞஞானமுடையாரும, உமகுஹிதருமாகிய இநத வசிஷடாமுதலான யோகிஷீயும கேளும. இவர்களும இவன தனமையையறிவாகள மேலும உமக்குத் தாமலாபமும மிகுநகீரத்தியும நலலவாழவும வேணடுமாகில ஸ்ரீராமபிராணி எனக்குக் கொடுகக வேணடும. வசிஷடாமுதலான மநநிரிகளுடனும யோசித்து அவாகள சமமத்தபினபு ஸ்ரீராமபிராணிக்கொடும, நான யாகஞசெய்ய வேணடிய காலம சமீபித்திருபபதால சிகிரமாக யாகமமுடிக்கவேணடிய பதத்தினமாதலிறம ஸ்ரீராமபிராணி எனனுடன் அனுப்பவேணடும, இபபடிசசெயவதினுல உமகு மிகவும நனமையுணடாகும. மனம வருநத வேணடுவதிலலை எனறு கூறினா. கௌசிகமகாரிஷி இவவாறு சொலலக கேடடத தசரதமகாராஜா பயமடைநது மனமவருநதி மிகவும சோகத்தையடைநது சிகாசனதிலிருநது கழுவினா.

பாலகாண்டதில பதிதொனபதாவது சருக்கம்

முறறிறறு.

இருபதாவது சருக்கம்.

தசரதா கௌசிகாசொலலை மறுத்தல்.

தசரதசகரவாதி கௌசிகமுனிவா சொலலியருளிய அநத வாதையைகேடடு முகூாநதகாலம மூசசையடைநது பினபு தெளிநது கௌசிகரைப்பாரத்து மஹாமுனிவரே!

ஊனஷோடஶவர்ஷோயம் ராமோராஜீவலோசனः
நயுத்தயோக்யதாமஸ்ய பஶ்யாமிஸஹராக்ஷஸைः

ஊனஷோடஶவர்ஷோயம் ராமோராஜீவலோசனः
நயுத்தயோகயதாமஸய பஶயாமிஸஹராக்ஷஸைः

எனதுடைய இந்த ஸ்ரீராமன யுத்தமசெய்யும பருவமலலாத பதி னாறுவயதுகருக குறைந்த பனனிரணடு வயதுளளவனும, செந்தாமரை மலரபோனற கணகளோயுடையவனுமாதலால இவன யுத்தஞசெயயத் தக்க வனென்று யான நினைகலேன 'இபபடியிருக்க, கொடியமாயாவிகளாய தேவாதிகள பலாகூடியும வெலலலாமெனனுந்த அரிய ராகூஷாகளுடன இவன ஒருவனுக எப்படி யுத்தஞசெயயத் திறனமையுளளவனுவான தேவ ரீருடைய வீரதம தலைகடடவெலலுவதே முகியமாதலால நிறைந்த இந்த * அகூஷௌஹிணி சேனைகளுடனகூடி யானே நேராகவந்து அந்த ராகூஷாகளுடன போராசெயகிறன, எனனுடைய இந்தபபடாகள சூராத ராகவும வெறறியுளளவாகளாகவும அஸ்திரவித்தை தெரிந்தவாகளாகவு மிருபபதினால இவாகள அந்த அக்காகளுடன போராசெய்யவல்லவாகள. யானும விலலைக் கையிலெடுத்துக்கொணடு யுத்தகளத்தில உயிருள வரையில அந்த நிசாசராகளுடன போரசெயகிறன, உமமுடைய நியம முந்தடையின்றித் தலைகடடும, இவனேய யுழைத்துக்கொணடுபோகும பகூதியில, இவன சிறுபிளளையாகவும வித்தையமுழுதுங கறகாதவனுக மும, தனபலம பரபலங்களை யழியாதவனுகவுமிருகையால, கபடமாக யுத் தஞ்செய்யு மந்த நிருதருடன போராசெய்ய வலலவனலன மேலும ஸ்ரீராமனிடமபிரிந்து கணபபொழுதாயினும உயிரவைத்திரேன ஆத லால ஸ்ரீராமனைத் தேவரீர அழைத்துக்கொணடுபோவது நலமன்று ஸ்ரீராமனிடமபோவதிலலையென்று உறுதியிருக்கினும சேனைகளுட னும எனனுடனும ஸ்ரீராமனை யழைத்துக்கொணடு போக்கூடாதென். நான பிறந்து அறுபதினாயிரவருஷம பிதாவிலலாமல துக்கமடைந்து வெகு கஷ்டப்படடுப பெறறவனும பிளளைகள நாலவரில எனைக்கு மிகுதியும அனபுள்ளவனும படடாபிஷேகத்தைக்குத்தக்க மூகதவனும மிகவும தரும

* ஒரு தோ - ஒரு யானை - மூனறு குதிரைகள - ஐந்து காலாளகள - கூடியது பதாதியெனனபபடும —பதாதி மூனறுகொண்டது சேனமுகம —சேனமுகம மூனறு கொண்டது குல்மம —குலமமமூனறுகொண்டது கணம —கணமமூனறுகொண்டது வாகினி —வாகினிமூனறுகொண்டது பிருதனை —பிருதனைமூனறுகொண்டது சமூ - சமூ மூனறுகொண்டது அனீகினி — அனீகினிபத்துக்கொண்டது அகூஷௌஹிணி-எனப படும.—இதறகு மொத்தம் தேர்கள - உகூஎ0 - யானைகள - உகூஎ0-குதிரைகள - கூடுசுக0 - காலாள்கள - 0கூகூ0.

முள்ளவனுமாகிய ஸ்ரீராமனென்ற தேவரீர், அழைத்துக்கொண்டுபோவது யுக்தமன்று. அந்த அரக்கர்கள் எவர்பிள்ளைகள்? எத்தன்மைபேர்கள்? எவ் வளவு பராக்கிரமமுள்ளவர்கள்? எப்படிப்பட்ட பலமுள்ளவர்கள்? எனன பேருள்ளவர்கள்? அவர்களைக் காப்பவர் யாவர்? அவர்களுக்கு ஸ்ரீராமனை லாவது என சேனைகளாலாவது எனனாலாவது வில்செய்யத்தக்கது எப் படி? கொடியராகியும் மாயாவிகளாகியும் தெருகுள்ளவராகளாகியுமிருக் கும் அந்த ராக்ஷஸாகளுக்கெதிராக யான எப்படி நிறகவேண்டியது, இதி லலாக தேவரீர் தெரியப்பட அருளிசெய்ய வேணடுமென்று கேட்க, அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்ட விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர்கேட்டு ஒய தசரதசக் கரவர்த்தி! புலஸ்திய வமிசத்தில் பிறந்த குபேரனுக்குத் தமபியாகவும் விசிரவ மஹாமுனிக்கு புத்திரனுமான ராவணனென்பவன் பிரஹ்மதேவ ருடைய வரத்தால் அநேகராக்ஷஸ பலங்களுடன கூடிக்கொணடு சகல ராக்ஷஸாகளுக்கும ராஜனாகி மூனறுலோகங்களையும தன வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவனதான போகாதவிடங்களில செய்யப்பட்ட வைதிகயாகங்களைக் கெடுப்பதறகாக ஏவப்பட்ட மாரீச சுபாகுக்களிரு வரும வந்து எனனுடைய வேளவியைக் கெடுக்கிறார்கள். எனன சொலல அதிகிடக்க தரதா கௌசிகாபராத்து கௌசிகமஹாமுனிவரே! பிரக்கொடியனுகிய அந்த தசக்கிரீவனுடன யாமும யுத்தமபண்ண வலலவனன்று ஆதலால என பிள்ளையிடத்தில அருளசெயயவேணடும் அலபபாகியனவ அடியேனுக்குத் தேவரீரே தெயவம, தேவரீரே குரு தேவ தானவ யக்ஷ கந்தருவ பதக பனனகாதிகளுக்குமேலலலவொண ணாத கொடிய அந்த ராவணனுடனவந்து அவன சேனைகளுடனவது யான சேனைகளுடனும பிள்ளைகளுடனுங கூடியும யுத்தஞசெயயமுடியாது - ஆதலால அழகுள்ள இந்தக குழந்தையாகிய ஸ்ரீராமனை நான கொடுப்பத் தில்லை, மாரீச சுபாகுக்கள இருவரில ஒருவனோடு யான யுத்தஞசெய் வேனை அலலது இருவரோடும ஏககாலத்தில யுத்தஞசெய்ய வல்லனல லேன எனறனர். தசரதா சொனனவார்த்தையைக கேட்டு கௌசிக மஹாமுனிவர் கடுங்கோபங்கொணடு யாகவேதியில எரிகின்ற நெருபபில கையைக்குளி பெயதாறபோல எழுந்து ஒலித்தார்.

பாலகாணடத்தில இருபதாவது சருககம

முற்றிற்று

இருபத்தொன்றாவது சருக்கம்.

வசிஷ்டர் தசரதமகாராஜருக்குத் தைரியஞசொல்லல.

சககரவர்த்தி பிள்ளையிடத்தில அனபினருமையால் சொன்னவார்த்தையை விசுவாமித்திர மகாமுனிவர்கேட்டுக் கோபங்கொணடு தசரதமா

நோக்கி: ஓய் ராஜரே! முனபு ஒருகாரியததைச் செய்வதாக உறுதி மொழிகொடுதது பினபு அதைத தவறவிடுகிறீர், ரகுகுலததில் பிறந தோரதரகு இது தகாது! இதுவரையில இநதக குலததில யாரும இபபடிச செய்ததிலலே யாதலால இநதக்குலதநிறகே நீஙகுவரும; இது உமகதகு தகுமெனறால யான் வகுநவழிபாரதது நடககிறேன; நீர சொன்னதெல லாத தபபிப பாதுகாகளுடன் கூடிவாழ்நதிரும; எனறு இவவாறு மிகக கோபததடனசொல்ல பூமிமுழுதும நடுஙகிய தேவாகளுமஇவாஎனன ரிசயவாரோவெனறு பயநது மூனறுலோகமுமகடுஙகுகினற நிலைமையை வசிஷ்டமஹாமுனிவாகணடி தசரதமகாராஜனைநோககி ஓய மகாராஜரே! நீர மறறொரு தாமதேவனபோல இகஷ்வாகுகுலதநிற பிறகது தைரிய முள்ளவராகவும, சொனனசொல தவறுதவராகவும, ஞானபல ஸாமபி ராஜபமூளளவராகவு மிருநது, இபபடித தாமததை விடலாகுமா? மூனறு லோகஙகளிலும தாமாததமாவெனறு கீரதிபெறற நீர இபபோதும தாமததையே பறறவேணடுவதலலது அதாமததை மேறகொள்ள வேண்டுவதிலலே.

संश्रुत्य नैर्ऋतवधं मयि त्वयाहं राक्षसेश्वर राघव
इष्टापूर्तवधोऽयं तस्मात्त्वं विसर्जय रामम्

ஸம்சருதயைவமகரிஷயாமீ தயகுவாணஸயராகவ
இஷ்டாபூரததவதோபூயாத தஸமாதராமமவிஸாஜய

ஒருவருககு ஒனறைச செய்கிறேனெனறு வாககுகதகளுசெய்து பின்பு அதைசசெய்யாமலதபபுகிறவன*இஷ்டாபூரததவதகளுசெய்தபாவ தைதையடைவனதலால, ஸ்ரீராமனீ விசுவாமிததிரருடன் அனுப்பககடவீர. விசுவாமிததிரரால் காகபபடிம ஸ்ரீராமன அஸ்திரஙகளைகதகாவிடினும அகனினியால காக்கபபட்ட அமிரததைப்போல இவனீகை கைகொளள ராகஷாகளால முடியாது, இநத விசுவாமிததிரர் தருமமே உருகொண்டு வநதவர்; வீரியமுளளவாகளுககெல்லாம சிறநதவர்; எலலோரைப்பாக் கிலும புத்தியிலுயாகதவர ; தவஙகளுக்கெலாம பிறப்பிடம ; பலவித மான அஸதிரவிதைத அறிநதவர; மூனறுலோகங்களிலும் இவா தன்மை யை எவனும அறியான; முன்னும் யாரும அறியமாட்டார, இவர் பூமியா ளுமபோது பிருசாசுவா எனனும மகாமுனிவருக்கு ஆயிரவருஷகாலம் சேவசெய்து, அவருக்குப் புத்திராகளாயும தகூ பிரஜ்மாவின் பெண்களாகிய ஜயா சுப்ரபா என்கிற இரணடுபெண்களின் பிள்ளைக ளாயும், அகேகரூபங்களுடைய வைகளாகியும், மஹாவீரியமுடைய வைக

* இஷ்டம் யாகம் - பூர்த்தம ஏரிகுளம் கிணறுகள வெட்டுவிதைவ.

னாயும், ஒளிபொருந்தினவைகளாயும, ஐயும்கொடுப்பவைகளாயு மூளள. அதேகம அஸ்திரங்களுக்கு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறர். அந்த ஜயா சுப்ரபா எனனும பெண்கள மிகவும ஒளிபொருந்திய தூறு அஸ்திர்ஸஸ்திரங்களே யுண்டுபண்ணுகினறவை, முன்பொருகால அசுரசேனைகளைக் *கொலல தறகாக அமேயங்களாயக் காமரூபிகளுமான ஐம்பது சிறந்த பிள்ளை களே ஜயா எனபவள பெறறாள். சுபாபையென்பவளும் லம்ஹாரங்க ளேனனும பெயருளள பிறருகருக்கெடுகவும், தடுக்கவுங்கூடாத பலமு டைய ஐமபது பிளளைகளேபபெறறாள. இவையெலலாம் இந்த விசுவா மித்திரமுனி யறிந்திருகிறா, மறறும தூதனமாக அஸ்திரங்களே யுண்டு பண்ணவும திறமையுள்ளவர், இபபடிப்பட்ட மஹாமஹிமையுள்ள இந்த விசுவாமித்திரமஹாரிஷியுடன் ஸ்ரீராமசசந்தரனுப்புவதறகு நீர் யோசனை செய்யவேணடாம; இவரே சகல ராக்ஷஸாகளையும கொல்லவல்லவராக இருந்தாலும உமமுடைய புத்திரனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்றே இவ்வளவதூரம வந்த உமமை யாசிக்கிறா. எனறிவ்வாறு கூறியவுடன மஹாமுனி அருளுப்பாடடுகேகைசக்து சகரவாதநிபா தாமும புத்திரி ஸை ஆலோசித்து இவா சொலவதெலலாம சரியென்று மிகவும்சாதோ ஷமடைந்து ஸ்ரீராமபிரானே விசுவாமித்திரருடன அனுப்ப உடன்பட்டனர்.

பாலகாண்டத்தில இருபததொனறாவது சருககம

முறறிறறு.

இருபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவா ஸ்ரீராமபிரானையும இளையபெருமானையும

அழைத்துபபோய வழியில ஸ்ரீராமபிரானுகருப

பல அதிபலையெனனும வித்தைகளே

யுபதேசித்ததது.

அவ்விதமாகச சொனன வசிஷ்டமஹரிஷியின அருளுப்பாடடுகே கிசைந்த தசரதசகரவாதநிபா மனமகிழ்ந்து முகமலாந்த லக்ஷ்மண ருடனூடின ஸ்ரீராமசநதிரனையழைபபித்துத் தாமும கௌசலயாதேவி யும வசிஷ்டருமாகசசோந்த மங்களகாரியஙகளால் மந்திரித்துப் பிரியமு ளனபினனையுசகிமோந்து மனமகிழ்சசியோடு கௌசிகமுனிவாகையில் ஒபபுவித்தாா. பினபு சொனதாமரைபோனறகண்களையுடையஸ்ரீராமபிரான் கௌசிகமுனிவரிடஞ் செல்லுமபோத தூளிகளின்றிச் சுகமான மந்தமா

ருதமவீச்வம, தேவாகள பூமழைபொழியவும, தேவபேரியுடன அயோத்தியில பேரிசங்சுகள முழஙகவும் புறபபாடு விசுவாமிதிரா முன்னும ஸ்ரீராமீசந்திரா இடையிலும இனியுபெருமாள கடையிலுமாக இமமூனறு மஹாபுருஷாகள செல்லுகையில் ராமலக்ஷ்மண ிருவரும இருபககங்களிலும தூணிரங்களீ யுடையவாகளாதலால மூனறு தலைகளுடைய பாமபுகளபோலவும, தனுஷ்பாணிகளாகிய பதததசைகளையும தமமுடைய ஒளிகளால விளஙகசசெய்பவாகளாயச சதாமுகனபின அகளிலீ தேவதைகள செலவது போலவும, உமமுததோற கடடிசசெருகிய விரலகளீ யுடையவாகளும படடாகததியை யுடையவாகளும மிகவும காநதியுடையாகளுமாயச சிவன் பின ஸ்கநதவிசாகாகள போவதுபோலவும விளஙகினாரகள இநதப்படி ஒனறனைகாகதவழி நடநதபின விசுவாமிதிரமஹாரிஷி இவாகளுககு உணடாகும பசிதாகஙகளீத தணிபபதறகாக சரயூநதியின தெனகரையிலசென று ஓ ! ஸ்ரீராமாஎன்று இனிமையாக அழைதது, குழநதாய சிகமம அசமனம செயதுகொள நாமசஞசெபயவேணடாம ; மஙகளகரமான பலி அதிபலி யெனனும இரண்டு வித்தைகளீ உபதேசஞசெயகிறேன, பெறறுகொளக இதனால சிரமமும ஜுவரமும உணடாகமாடடா ; உருவம மாறறு ; நிததிரை போனறும பிரமாதம அடைநதிருநதாலும ராகூசாகள ஒனறும செயயமுடியாது ; உன புணயபராகிரமத்துககுச சரியாக மூனறு லோகஙகளில ஒருவனும இலலாமாடடான அழகிலும தாகூணியதிலும ஞானதிலும புதியிலும நிசசயஞ செயவதிலும விடைகூறுவதிலும உனககு யாரும ஒபபாகமாடடாாகள இநத இரணடு வித்தைகளும சகல ஞானஙகளுககும தாய் ; வழிநடகுமபோது இவைகளீச பசித தால பசிதாகஙகள உணடாகா ; இவைகளீகறறால பூமியிலுணடாகும ; பிரஹ்மபுதிரிகளான ஒளிபொருநதிய இவைகளீ யுபதேசிகக படுதறகுத தகுநதமிகனை நீயே தகுநதவன

காமம்பஹ்வகுணஸ்ரேஷ்ட த்வய்யேதேனாத்ரஸம்சயஃ
தபஸாஸம்பூதாஸ்தே பஹவஃ பேதவிஸ்தரஃ

காமம்பஹ்வகுணஸ்ரேஷ்ட தவயியேதேநாதர ஸம்சயஃ
தபஸாஸமபரூதாஸ்தே பஹவஃ பேதவிஸ்தரஃ

இநதவித்தைகளால உணடாகததக்க பலகுணஙகளும உனனிடதில உண்டாயிருப்பதறகுச சநதேகமேயிலலை, ஆனாலும தவதாதால லபாகபபட்ட இந்த இரண்டுவித்தைகளையும உனககு உபதேசஞசெயவதினால் ; பஹ்வரூபங்களாகுமென று சொலலகூடாது, ஸ்ரீராமபிரான் முகமலர்ந்து ஆசமனஞ்செய்து யோகியாகிய விசுவாமிதிரிடதில அநத இரண்டு வித்தைகளையும உபதேசமபெறறு,—

विद्यासमुदितोरामश्चक्षुश्चक्षेपूरविक्रमः
सहस्रस्मिर्भगवान् शरदीवदिवाकरः॥

விதயாஸமுதிதோராமச சக்ஷுபேபூரிவிக்ரமஃ
சஹஸ்ரரச்மிர்பகவான சரதீவதிவாகரஃ

அதிக பராகிரமசாலியாயினும இருத, விததைகளால் அதிககாந்தி யுடையவராகி, ஆயிரகிரணகளையுடைய சூரியபகவான் சரதகாலததில் அதிகமாக விளகுவதுபோல விளகியருளினார். பினபு மூன்றுபேர் களும அருதசசரயூநதி தீரததிலேயே அனறைததினத தராததிரி சுக மாகவசிகையில, சகரவாததியாருகருச சிறநத பிள்ளைகளாயிருந்தும் தமகருதகாத புலலாலசெய்த படகையில படுதத்வாகளும கௌசிகர் சொனன கதைகளால லாலனசெயயபபடடவாகளுமான ஸ்ரீராமலக்ஷ்ம ணாதி ரிருவருகும அனறிரவு சுகமாகவே விடிநதது.

பாலகாணடததில இருபததிரணடாவது சருகம்.

முற்றிற்று

இருபத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

விசுவாமிததிரமஹாமுனி ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு அஹலிதசரிதத்தின வரலாறு அருளிசசெய்தது.

பொழுதுவிடிநதவளவில விசுவாமிததிரமஹாமுனி * பர்ணசாலைத் தில் பள்ளிகொணடிருகினற ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை நோக்கி,

* மூனசருகரததில தரணசயனமெனறும, இதில் பர்ணஸமஸ்தரமென்று மிருப் பதனால இரணடினாலும செய்யப்பட்ட சயனமெனறு கொள்ளவேணடும இருவ ரையும பள்ளியுணரதத வந்த விசுவாமிததிரா ஸ்ரீராமபிரானை மாததிரம எழுப்புதல் யாதெனின, இருவரையும எழுபபுவதாயினும ஸ்ரீராமபிரானுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டு இளையபெருமானை மறந்து ஸ்ரீராமசநதிரனாமாததிரம எழுப்பினர் என்று வது, மனிதரில் பலரையும் ஒரு முறையிலேயே எழுப்புவதும், நேரில் ஒவ்வொரு வரையும தனிததனி எழுப்புவதுமே உலகவழக்கமாதலால், அவ்வாறே ஸ்ரீதசரதாதம ஜரை எழுப்பினார், அவரை யெழுப்பும்போதே இளையபெருமாளும எழுந்துவிட்டபது யால் இவரை தனியாக எழுபபவிலலை எனறுவது கொகை.

కౌసల్యాసుప్రజారామ పూర్వాసంధ్యాప్రవర్తతే
ఉత్తిష్ఠనరశార్దూల కర్తవ్యందైవమాహ్నికం
கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம பூர்வாஸந்த்யா பரவர்ததே
உத்திஷ்ட நரசார்தூல கர்தவ்யம் தைவமாஹ்னிகம்.

கௌஸல்யாதேவிக்கு அருமருந்தன்ன குமாரனே! பூர்வசந்தியை மிகுதியும் வாதிக்கின்றது, என வேளவியைகாக்கவல்ல ஆண்புலியே! சாலேசுவரனுலே விதிக்கபபட்ட நித்யநைமித்திகாதியான அநுஷ்டா னங்கள செயயவேண்டும; ஆதலால எழுந்திரயெம்மை திருபபள்ளி யுணர்தின அந்த விசுவாமித்திரமஹரிஷியினுடைய பரமகம்பீரமான, வாதத்தையகெடுத்த சக்கரவாதத்தி திருமகனுரும இராமபெருமச ஞ்ம எழுந்திருந்து ஸ்நாநாசமன ஜபமுதலான நித்தியகருமங்களை முடி த்துக்கொண்டி சரீரஸ்தர்தே தாடி விசுவாமித்திரமஹரிஷியை வணங்கி அவருடன்புறப்படடு * தரிபதகையாகிய தேவகணகையையடைந்து சரயூ நதி சங்கதத்தில அநேகசதஸர வருஷகாலமாய்த தவஞ்செயது, தபோ மஹிமையால மேனமைபெறற ரிஷிகள வாஸஞ்செய்துகொணடிருகின்ற புண்ய ஆசரமத்தைக்கண்டு களிப்புறறு, மஹாதமாவாகிய விசுவாமித்திர மஹாரிஷியைநோக்கி, மஹாமுனிவரே! இந்த ஆசரிமம யாருடையது? இங்கு வாசஞ்செப்பவரயார? இதை உணாந்துகொள்ள மிகுதியும விரும் பங்கொணடிருக்கிறோம; அருளிச்செயயவேணடுமென்று வினவ, அவர் களுடைய வாக்கதையை அமமஹாமுனிவர கேடடு 'மந்தஹாசத்தோடு சொலலலாயினர். ஸ்ரீராமசந்திரா! முனகாலத்தில காமனென்று சொல லப்படுகிற மனமதனனவன சரீரமுடையவனுக இருந்தான. அவன அபபொழுது தேவர்களெலலோரும புகழுமபடியாகப பாவதிதேவியை விவாஹஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், நியமத்துடன தவமும யோகமுஞ்செயதுகொண்டிருந்த பரமசிவனைக கெடுக்கவேணடுமென்றும, கெடுத்தப்பால் அவனாப் பிடிகையில மஹாதமாவாகிய அந்த மஹேச வரா கோபித்து ஹுங்காரஞ்செயத கொடுமையான நெறறிக்கண்ணித நிறைந்த பார்க்க, அதின ஜ்வாலையால அந்தக் காமன் சரீராவயவங்கள் சிதறுண்டு எரிந்துபோய் அசரீரியாகச செயயப்பட்டபடியால, அது

* தேவலோகம் பூலோகம பாதாளலோகம எனிற மூனறு வழியையும் அடைத்திருப்பதினல் கங்காநதிக்குத் திரிபதகையெனறு பெயருண்டாயிற்று. இந்தச சருக்கத்தை நன்முகயோசித்தால ஸ்தாணவர்சரமமெனறிருக்கவேணடும எனறு தோன்றுகின்றது, இல்லாவிடடால் எதில் எத்தரிவித்தலஞ்செய்கிறரோ அத்த இடத் திற்கு அவருடைய ஆசரிமமென்ற பெயரிவது வழக்கமாயிருக்க, இதில் தவஞ் செய்த மஹாரிஷியாகிய ஸ்தாணுவைவிட்டு அவர் தவத்தைக்கெடுத்த காமாசரிம மென்ற பெயர் சொல்வதும் தவ்யசிஷ்யாக என்று மிடத்தில தசசப்தத்துக்குச் சம னென்றே பொருள்சொல்வது சரியாகையால் இந்த ரிஷிகளை காமன் சேஷர்களென் று சொல்வதும் யோசிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

முதல் அவன் அங்கனெனறும, அவன அக்கம இவ்விடததில் உதிதத படியால் இதற்கு அஙகதேசமெனறும பெயருண்டாயிற்று, புணணிய காமாகிய இநத ஆசிரமம அநதக்காமனுடையது ; இநத மிருகிகளும அநத ஸதானுவினுடைய கிஷியாகள் ; அக்காலமுதலி இலகிருந்து தவஞ் செயகிறபடியால அவாகளுக்குப பாவமென்பதில்லை ; ஸ்ரீராமபத்திரா ? இனறையராத்திரி இநதக கஙகாசரயூமததியததிலேயே வாசஞசெய்து ஸாகேபததினம கங்கையைத் தாணடிச்செலலோம.

அபிகச்சாமஹாஸ்ரோ ஶுசயஃஶ்ருண்யாஶ்ரமம
ஸ்ன ஶாஶ்சர்க்ருதஜப்யாஶ்ச ஹுதஹவ்யாஸரோத்தம

அபிசச்சா மஹாவேருசயஃ புண்யமரீச்ரமம
ஸநாதாசச கருதஜபயாசச ஹுதஹவ்யாஸரோத்தம

இபபோது ஸநான ஜபஹோமஙகளைச்செய்து பரிசுத்தர்களாய், இவ் வாசசிரமததகுள் புகுவோம எனறிவ்வாறு சமவாதஞசெய்துகொண் டிருகையில, அஙகெழுநதருளியிருககும தவசசெலவாகள் யோகமஹிமை யால இவாகள வருநிருப்பதையறிது பரமாநதோஷமடைநது முன்பு கௌசிக மஹரிஷிகும, பினபு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளுக்கும், அகியே பாதயாதிகமான உபசாரஙகளசெயது ஸ்நேககதைகளால் இவாகளைச சநதோஷபபிதது நியமதுடன் சாயஙகாலததில் செயயத்தக ஜபஙகளைச செயது அநதக காமாசசிரமததகுள் இவாகளை எழுநதருளசசெய்து கொணடுபோய இவாகளைச சுகமாக வசிக்கச்செய்தனரகள். கௌசிக மஹாமுனிவரும இனிய கதைகளைகூறிப பெருமானையும் சநதோஷபபிதது திருகக்ண வளரசசெயதார.

பாலகாணடததில இருபததுமூனறுவதுசருக்கம.

முறறிறறு.

இருபத்துநான்காவது சருக்கம்.

விசுவாமிதிரமஹாமுனிவா சரயூநதி மலதகரூசதேசங்கள்
இவறறினுடைய வரலாறு கூறியது.

பினபு உதயமானவுடனே சக்ரவாததி திருமகனாரும, இளையபெரு மாளும, நிதியகருமஙகளை முடிதது்கொண்டு விசுவாமிதிரமஹாரிஷி யைத் தொடாநதுசெனறு கஙகாநதியின கரைதனைத சேர, மஹாதமாகளாகிய அநதக காமாசரமததிலிருகிற தபஸிகளெலலோரும மகி

களகர்மான ஒரு படவைகொண்டுவருது விசுவாமித்தியமஹாமுனியை நோக்கி, மகாரிஷியே ? தேவர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களோடு இதப்படவி லேறிக்கொண்டு தாமசஞ்செய்யாமல் சுகமாக ஆறறைக்கடருது எழுந் தருளக்கடவீரென்று, விண்ணப்பஞ்செய்தினர்கள். விசுவாமித்திரமஹா ரிஷியும் அவ்வாறேசெய்கிறேனென்று அம்முனிவர்களுக்கு மரியாதை செய்தனுபபிவிட்டு, ஸ்ரீராமபிரானோடும், ஸ்ரீராமாதாஜரோடும படவேறிக கங்காநதியின நடுவில வருகையில் சகரவாதத்திருமகனா ஜலவேகத்தா லுண்டான ஒரு கம்பிர ஓசையைச செவியுறறு விசுவாமித்திர மஹாமுனி 'வாரோக்கி சுவாமி ! மிகுதியும கமபீரமாக ஒலிக்கிற இவவொலி யா தென்று கேடடருள, காதிபுத்திரராகிய மஹரிமுனிவா சொலலுகிறார். ஸ்ரீராமசந்திரா அதச் சதகம உண்டாவதறகு காரணஞ்சொலலுகிறேன் கேளாய்: முனனொருகாலத்தில சதாமுக கடவுள கைலாசமலையினமேல மானஸமெனகிற ஒரு ஸரஸ்மனதாரலேயே நிமாணஞ்செயதார; ஆகை யால், அமமடுவுக்கு மானஸமெனபது பெயர; அநத மானஸஸரசி உண டாகி ப்ரவகிகிறபடியால ஸரயூவெனறு பெயர பெறறு அயோதநியரு கில் பாய்கிற இநதநதி, இவ்விடத்தில கங்கையோடி கலகிறபடியால.—

தஸ்யாயமதுலச்சப்தோ ஜாஹ்னவீமபி வாததே
வாரிஸம்க்ஷோபஜோ ராம ப்ரணாமம்நியதஃகுரு

தஸ்ய மதுலச சப்தோ ஜாஹ்னவீமபி வாததே
வாரி ஸமக்ஷோபஜோ ராம பரணமம நியதஃகுரு

இரண்டுநதிகளும ஒன்றுடனொன்று தாககுணணலால பெருநதொனி யுணடாகிறது; இது மிகுதியும புணயகரீதமாகையால இசசுகமஸ்கா னதை நமஸ்காரஞசெய்யெனறு கடடளையிடடனர். அகடடளையினபடி ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும நமஸ்காரஞசெயது நதியைததாணடிதத தென கரைசோகது, மிகுதியும பயங்கரமாயும், ஜனசஞ்சார மிலலதாயுமிருகின ஓ ரணியததைகணடு விசுவாமித்திர மஹரிரிஷியைநோகசி சுவாமி ! இஃதென்ன ஆசசரியம ? இவவனமானது நடருதுசெலவதறகுச சிறிதும வழியிலதாய் அடாகாது, சிளவீடெனனும பூசசிகளின தொனியால நிறை நது, பயங்கரமாகிய துஷ்டமிருகங்களாலும, அசசுகருமடடி தொனிக கிற பலவிதப் பறவைகளாலும, சிஙகம புலி பனறி யாணை முதலியவறறு மம நிரமபி, கொன்றை, ஆசசா, மருது, விலவம, பாதிரி, இலகதை மூத லிய மரங்களால நெருஙகி மிகபயதைதத தருவதாயிருகின்றது; இநத வனம யாருடையது இதனபெயரென்ன ? என்றிவவாறு வினவ, விசுவா மித்திர மஹாமுனிவா சொலலுவாராயினார.

ஸ்ரீ காருத்தர! இதவனதினவரலாறுசொல்லுகிறேன்கேடபாக! இதவனம்பூவகாலததில மலதமெனறும, கரூசமெண்றும்செழிப்புள்ள இரண்டுதேசங்களாய்த தேவநிர்மிதமாக இருநதது; முன்னொருகாலத்தில தேவாதிரன விருதரராசுரரீஸ்சசெய்த கொலையால்பிரம்மஹதத்தி சுறறிக் கொண்டதனால மலதையும, பசியையும அடைந்திருந்தமையால தேவர் களும முனிவாகளும கூடிப் புண்யநதிகளிலிருநது பூர்ணகும்பங்களில் தீரதம அழைபபித்த,அவறறால ஆகண்டலனுக்கு ஸ்நானஞசெய்வித்து இபபூமியிலேயே அவனுடைய மலதையும், பசியையும போக்கடித்துச் சகமதாஷமடைநத்னர.தேவராஜனும மலமநீஙகிப் பசிதீாநது நினமலனு கிப் பெருமகிழ்சசியடைநது, இவவிரண்டுதேசங்களிலுமஎனனுடையமல மும கரூசமெனனப்படும பசியும நீங்கிய காரணத்தால இத்தேசங்களுக் கு மலதமெனறும, கரூசமெனறும உலகததில கீரத்தியோடு பெயாகள் வழஙகுகடவனவெனறு நியமிக,அதுகேட்டுத் தேவர்களுமஅவற்றைச சிலாகித்தபடியால வெகுகாலமாக மிருதியும தனதானியஙகளால் நிரம்ப பபெறறுச செழுமையாகி மலதமெனறும,கரூகமெனறுமபுகழபபடடிரு ககையில பலஙரளசெனறபிறகு, தாடகையெனபபெரும, ஆயிரம்யானைப் பலமுமபெறற காமரூபியாகிய ஒருயக்ஷஸ்திரீயானவள இதிரணி ஒரீத பராக்கரமமும நீணடிருணட கைகளும, சிங்கமுகமபோன்ற முகமும, பரு தத சரீரமும உடைய மிகபபயஙகரானுகியமாரீசனெனனுமபுதிரனைப பிரி யாமல, நிரநதரம சகல ஜனஙகளையும பயமுறசசெய்து, இததேசஙகளிர ணடையும நாசஞசெயதுகொணடு, ஒனறரையோஜனை தூரத்துகுளளா கவே நாமபோகமுடியாத வழியிலேயே வசிகஙகினறன. கொடுமையுள ள இவவரகங்யால அழிவுசெயயபபடட இவவனமானது இக்காலதததிலும நிலைபெறறதலலவோ; இவளோடெதிரதது நினறு போரபுரிய மறற எநத ஆடவராலும முடியாது; ஆகையால, எனனுடைய கடடளையால இநதவழி யேசென்று மிகவும துஷடையாகிய தாடகையைக கொலைசெய்து,இத்தே சததை நிரபதரமாகச செழிபபிகக கடவாய்: இவ்வனதனை வரலாறு யாவறறையும கூறினேனலலோ; இனிக காலகழிவு செயயவேணடாவெ ன ஸ்ரீராமபிரானுகருக கடடளையிடடருளினா.

பாலகாணடததில இருபதத்தாறாவது சருக்கம முற்றிறறு.

இருபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரமஹரிஷி தாடகையின் வரலாறுகூறியது.

இவ்வாறுகூறிய அந்தவிசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் வார்த்தையைக் கேட்டுப் புருஷசார்த்தூலரான ஸ்ரீராமபிரான விசுவாமித்திரமஹரிஷியை நோகிசெ சொலலியருளுகின்றார். மஹாமுனிவரே! யக்ஷா மிகக வலியில் ஏதாரென நாம் கேட்டிருகிறோம; அதறகு மாறுக வலியின்மையிறு லேய அபஸ்தணென றபெயருடையபெண்பிறப்பால்யக்ஷஜாதியிறபிறந் த அததாடகை ஆயிரம யாணை பலமுடையவளென்பது எவவாறுபொருந் தும? என்ன, விசுவாமித்திரமஹரிஷி ஸ்ரீராமபிரானை நோகி, ஸ்ரீராமா! அத்தாடகைக்கு ஆயிரம்யாணையின் பலமவந்தவாறு கூறுகிறேனகேளாய; அவளுக்குசசதுர்முகனுடையவரத்தினல்ஆயிரமயாணைபலமுண்டாயிறறு, பூர்வம் சுகேது என்னும் நல்லொழுக்கமுள்ள யக்ஷனெருவன் பிள்ளையில ராமல் பலநாள் தவஞசெய்கையில நான்முகக்கடவுள் அவனுகுக கட்புல ஞாத்தோன்றிச் சுகேது! உனகுப் புத்திரணடாவதிலலை; ஆயிரமயாணை யின் வல்லமையுடைய தாடகையென்கிற ஒருபெண் பிறகுமெனறு வரந தபைசெய்தனர். அவ்வரத்தின்படி பெண்பிறநத அதிரூபயௌவனமுடை யவளாய் வளரக்கணடு, சுகேது இவளுக்குந தகுந்தி நாயகன் யாவனென விசாரித்துச் சர்சசனென்னும் யட்சனுக்குப்புதநிரஞகிய ஸுநதனெனபவ னுக்கு இவளை விவாஹஞசெய்துகொடுத்தனன. சிலநாள் கழிநதபினனா மாரீசனெனனும் மிகச சூரனுகியபுதநிரனைப்பெற்று,நாள்கள சிலசென ற பின் தன்பர்த்தா சுநதன் இறந்தனன தனக்கு ஆயிரமயாணையின் பலம தனக்குண்டாயிருக்கினறமையால், மிகசசெருககடைநதுயாவருக்கும நலி வுசெய்யவேண்டுமெனற தாப்புதநியுணடாகி, ஒருநாளதன் புதநிரஞகிய மாரீசனுடன்கூடி அகஸ்தியமஹாமுனிவனாப் பகுிகவேணடுமெனனும அவாவால் கர்ஜ்ஜனைசெய்துகொண்டு அவருடைய ஆசரமத்துகருசெனற னள். அமமுனிவர் இவள் விரைந்து வருவதைககண்ணுறறுச சினந கொண்டு மாரீசனை ராகூஷனுகவும தாடகையைப் பிணங்களை உணவாகக கொள்ளுபியல்புள்ள பயஙகரமும கோரரூபமுமுளளபெருமபூதமாகவும சபித்தனர. அவ்விருவரும அசூஷனத்திலதானே அவ்விரண்டுருவஙகளையும பெறறு அகஸ்தியர தங்களைச சபித்தாரெனறுமிகுதியும வைரங்கொணடு, அதறமுதல அகஸ்தியமஹாமுனிவருடையஆசரமத்தை நாசஞ செய்துகொண்டு வருகிறுள. ஆதலால், கொடுமையும் கெடடநடஙகையு முடைய தாடகையை நீ கொலலிசெய்யவேண்டும, சாபததால இவ்வளவு கொடுமையுள்ள இவளைக்கொலலுஞசெய்கை மூன்று லோகத்திலும உம மைவிடமறறயாவராலும முடியாது;ஸ்திரீஹத்தியெப்படிசெய்யலாமென்று நீ அருவருப்புக் கொள்ளவேண்டாம.

சாதுர்வர்ண்யஹிதார்த்தாய க்ருத்யம்ராஜ்ஞாமுனாநா
நிருசமஸமன்ருசம ஸமவார்ப்ர ஜாரக்ஷணகாரணாத்
பாதகம் வாஸதோஷம வாகாதத்வ்யம ராக்ஷதாஸதாம
ராஜயபாரநி யுக்தாநா மேஷதர்ம்ஸநாதனஃ॥

சாதுர்வர்ண்ய ஹிதார்த்தாய காதத்வ்யம் ராஜ்ஞாமுநா
நிருசமஸமன்ருசம ஸமவார்ப்ர ஜாரக்ஷணகாரணாத்
பாதகம் வாஸதோஷம வாகாதத்வ்யம ராக்ஷதாஸதாம
ராஜயபாரநி யுக்தாநா மேஷதர்மஸ நாதனஃ

சகல ஜனங்களையும காக்கவல்ல ராஜருமாநா பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசியரூகதிராதிகளுக்கு ஹிதஞ்செய்யுமபொருட்டுக் கொடியசெயலாஞலும, இனியசெயலாஞலும,பாவசசெயலாஞலும செய்துசாதுஜனங்களைக காகவேணடுமெனபதுகடமையாருகும.நீதிவழுவாமல அரசுசெயபவராகளுகது இதுதான அராதிதொடஙகிவரும ராஜதாமம; நறசெய்தைநிமிதுமில லாமல யாவரையும் வருதிதிகொணடிருகிற இததாடகையை நீ அவசியம கொலலவேணடும; அதாமமுடை யஸதரீகளிருபபதஞல்ஜனகளுக்குக் கெடுதிவருமெனறுகருதி அபபடிபபடடவர்களைக கலலியமிவொழுக்கங் களிற சிறநத பெரியோர கொலவதுமுணடி. முனபு பூசேவியைக்கொலல விருமபின விசோசனனுடைய புதநிரியான மநதரையெனபவரை தேவரா ஜன கொன்றதையும, உலோகதநில இநதிரன கூடாதெனறண்ணக்கொ ணடி அவனைககொலலபுரியநினைத்த சுகராசாரியனுடைய தாயாகிய பிருகு மகாரிஷியின பதநினியை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு கொலலசெய்ததையும் நாம் கேளவிபபட்டிருககவிலலையா? ஆதலால, நீ யாதும் யோசனைசெய்யாமல இககொடியதாட்கையைகொலலகடவையெனக்கடடளையிட்டருளினார்.

பாலகாணடதநில இருபதாதுசாவது சருககம

முற்றிற்று

இருபத்தாருவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தாடகையைக் கொலலபுரிநதருளினது.

விசுவாமிதிதிரமகாமுனிவருடைய கமபிரமாவிய அநதக்கட்டளையைக் கேட்டருளிச சக்கரவர்த்தி திருமகனார அவரை நோக்கிக் கைகூப்பிமஸ் காரஞசெய்து, சுவாமி! அடியேன் தகப்பனர் அசோத்திமாநகரில் அடி

யேனீ ராக்கி,ராமா? கௌசிகமகாரிஷிஎக்காலத்திலும்எக்காரியத்தைச் செய்புமபடி நியமிகின்றாரோ அவ்வகாரியங்களீலகூியஞசெய்யாமல் நீ! உடனே செய்யக்கடவையென்று வசிஷ்டமகாமுனிவா முதலிய பெரியோர்கள முன்பாக எனக்குக கடடளீயிட்டபடியால.

సోహంవిభుర్వచశ్శ్రుత్వా శాసనాచ్చ పితుర్మమ
కరిష్యామి నసందేహ మేతత్కావధముత్తమం
ఏభ్రాహ్మణహితార్థాయ దేశస్యాస్యసుఖాయచ
తవచైవాప్రమేయస్య వచనంకర్తుమద్యతః

సோஹமபிதுர்வச்சுருதவா சாஸனாதப்ரஹ்ம வாதினஃ
கரிஷியாமி நஸம்தேஹ ஏதாடகாவத முத்தமம
கோப்ராஹ்ம ணஹிதாரதா யதேசஸயா ஏயஸுகாயச
தவசைவாப்ரமேயஸய வசனமகார்த்துமதயதஃ

அநதப்படி,பிரஹ்மவாதியரானதேவருடையகட்டளீயால,தாடகையை இப்போதே கொலலுகிறேன், சநதேதமிலலீ; பசுகளுகுகும, அநதணாகளுக்கும் நலநதருவதாயும, இத்தேசதாருககு இனபநதருவதாயும, மஹா மகிமையுள்ள தேவருடைய நியமனமாயுமிருகிற இததாடகாவதமயான் செயதுமுடிகக சிததமாயிருகிறேன எனறிவவாறு திருவாய்மலராந்தருளி ஸ்ரீகோதண்டத்தைத் திருக்கரதலீலேநதி நாணபூடடிக கமபீரமாகத் தணஷ்டங்காரஞசெய்ய, அநததிசானி பததுதிகளும பரவினமையால், தாட்காவனதலிலிருகிற பிராணிகளெலலாம கேடடுப பயநது நடுங்கி மூராசையடைநதன. தாடகைகு அவ்வொலிசெவியிறபட மிகுதிபுங் கலங்கிகோபங்கொண்டு தொனியுணடான இடததைக குறிபபிடடு அதிவேகமாய் ஓடி வருகையில சகரவாத்தி திருகுமாரரான ஸ்ரீராமசநதிரர் அவளீக்கண்டு இவளே தாடகையெனறு துணிநது இனியபெருமாளீப்பாத்து அருளிசசெய்தனரா. லக்ஷ்மணா! இத்தாடகையைப்பா, இவள் கடுஞசினமும், விகாரமாகிய தேகமும, முகமும் உளளவளாகவும,மிகுத பயத்தோடு வினைநது வநதவளாகவுமிருகினறாள. கோரரூபமுடைய இததாடகையைப் பாக்குமபோதே தைரியமிலலாதவாகளுடைய ஹிருதயங்கள் பிளநதுபோம். அதிக மாயபலமுடைய இவளது காதமூகுகளீ யறுத்து இவளீத் தரத்திவிடுவேறன; இவள பெணபிறபபாயிருக்கினறமையால் இவளீக்கொல்ல மனமெழவிலலீ, ஆயினும் இவளுடைய செருகையும் வேகத்தையுமாத்திரம் போக்கி, உயிருடன விடடுவிட நினைகிறேனென்றருளிச்செய்தனர். எனறிவ்வாறு அருளிசசெயதுகொண்டிருகுகையில் தாடகை அதுகேட்டுக கோபங்கொண்டு இரணடுகைகளீயு மூயரத் தூக்கிக் காஜஜண செய்துகொண்டு ஸ்ரீராகவபிராணுகெதிரே ஓடிவருகையில்,விசுவாமித்திரமஹாமுனிவா உகாரஞசெய்தஅவளீவெருடடி ஸ்ரீராம

லக்ஷ்மணர்களுக்கு மங்களமும ஜயமுமுண்டாகக கடவதெனறு மங்
களாசாசனஞ செயதருளினார தாடகையும மிகுத துளளெழுபடி சபதஞ்செய்து,
அதனால இவர்களோ ஒருமுகூர்ததகாலக திகழ்வதற்குத தெரிதலினாலே
ளர்தவணைம மீறாகசசெயது, மாயாபலத்தினால ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
களமீது கலமழை இடைவிடாது சொரிந்தனள. ஸ்ரீராமபிரான அதனைவி
ரைவகாலமே பாணவருஷ்தகால அவளெமிதத சிலாவருஷ்தவர்தத
தடைசெயது, ரணரங்கதில வீரர்தமருகிற தாடகையினுடைய இரண
டுகைகளையும பாண்டங்களிலுள்ளதருள, இளையபெருமாளும, கையறுதலும
காஞ்ஜீவசயதுகொணடு தமமருகில ஓடிவருகிற அவளுடைய காதையும,
மூக்கையும, அறுத்துவிடுதலும, அவளுக்கு தன காதலும மூக்கும ஒரு
ரீர அறுபபுண்டதைச சிறிதும இலட்சியமபண்ணாமல கோபங்கொண்டு
மாயையினால அதிகரூபங்களோபபெற்று இவர்களுக்குத தீதானமால அர
க்ரதத்திலிருந்து மீணடும கலலினமழை பொழியசசெய்ய, விசுவாமித்திர
மகாமுனிவர ஸ்ரீராமரைநோக்கி, ரகுநாதனே ! இதெனன ? இவளு
டன விளையாடுகிறய இவள நீசசெயலில அணமி நற்செயல சிறிதேனும்
செயதறியாத கொடியவள ஆதலால, இவள பெணபிறபபென்னு மிபப
ரைத்தசெயயவேணடா, விரைவாக இவளுயிரை வவ்வுமபடி ஆஜ்ஞாபித்தலைப
பிரயோகி, சுருக்கியாகாலம தாமதிக்காத அத்தருணமளளாகவே இவளைக்கொல
லலாமெனறும, சுருக்கியாகாலம வருத்திவிடாதால ராக்ஷஸஜாதிகளுக்குப பலம
அதிகமாதலால, அபபாறம இவளை ஜயிக்கமுடியாதெனறு சொலலுக
கேடம, ஸ்ரீராமபதனிரா சபதமெனறபடிம பாணங்களை ஸ்ரீகோ
சுணடதனிற றொடுதது அவளை யுதமதிக்காது விடுதது அவளசெய்யும
மாயபபைதத்தினால கலலுங்களுக்கு தீதானுமபடி செயயத தாடகை
சிமிச சிமஹநாதம செயதுகொணடோடி வருகையில ஸ்ரீராகவபிரானு
ஒருபாணதைதத கொடுதது அவளமாரபில ஊடுருவுமபடி செலுதத, உட
னே உயிராயுதனாதையில விழுந்தனள அதுகணடு இநதிரனமுதலிய
விணணவர்கள யாவரும வாதுகூடிட பலலாணடுகளா பொழிகபொலிக
வெனறு ஸ்ரீபபுபபிரியாகிய ஸ்ரீதரதருமதனைத துதிதது விசுவாமித்திர
மெயதவசிதலவரை நோக்கி, மஹாமுனிவரே ! ஸ்ரீராமசந்திர செயத
இநதக தாடகாவதத்தினால நாங்களெல்லோரும மிகுதியும மகிழசசி
யடைந்தோம, இம்மனமியும, லோமாதவதினாலே வளருபவர்களிய இப
பெருமானுக்கு நமக்கு அநேககாரியங்களாகவேணடியிருக்கினறன அதைப
பறறியும, இவரபபருவத்திலஉபதேசமபெறறதற்கொளளுதறகுரியவராகத்தான
றவத்தபபறறியும, நீர இவரிடத்தில அளபுரிந்தது பிருசரசுவ பிரஹ்மாஸ்
னால பெறபபடடவைகளாகவும, மஹாபராக்கிரமமுள்ளவைகளாகவும, க
போலஸ்தரால ரகஸ்யமகபபடடவைகளாவுமிருக்கிற ஜ்ருமபகமுதலிய மக
திரங்களும, இவருக்கு உப்தேசஞ்செயயக்கடவீரென றசொலலவிட்டதால

கள் தங்களிடமேபோய சேர்ந்தனகள் பினபு விசுவாமித்திரமகாமுனி வரும ஸ்ரீராமபிராணே மாபோடணைத்து உசிமோகது ரகுகுலாதமா சந்தியாகாலமாகிவிடபடியால இனறிரவு, இஙகுச சுகமாக இருநது காலைதினம என்னுடையு ஆசரமதகுப போய சேருவோமெனறு உரைகக, அறஙகளை நிலைகிறுததறகுத திருவுளமிதத ஸ்ரீராமபிரானு காடகை இறகதலும சாபமநிஙகி சைதனயரூபமெயமமகுபோலுடைப பூஙகாவனமபோலச செழிபபாகவளாகத அவவனதகைக கணணுறறு மகிழ்நது, சுரநரஙகனராதிபால பூஜிகபபடடவராகி, விசுவாமித்திரு டைய ஆசரமதகுப போதலவெணடுமெனனுமு அவரால உதய கைபெய ஸ்தோகஙகிஷ்கொணடி விசுவாமித்திரா இலியபெருமாள இவா களுடனை அனறிரவு சுகமாக வசிதகருளினா

பாலகாணடதகில இருபதகாரவது சருககம

முறறுமிறறு.

இருபத்தேழாவது சருககம்

விசுவாமித்திரமஹரிஷி ஸ்ரீராமசநதிரருகது மாஇிகள

உபதேசருசெயதருளியது

அதகினதகினிரவில அஙகே கருமாக வாசருசெயது, மறறநாள உத யததிலெழுநதிருநது மகாயசஸவியான விசுவாமித்திரமகாமுனிவா புனு னைகையோடு சகுகரவாதகி திருமகனைபபாரதது இனியவாதகளையா ன்று சொலலுவாராயினா மிகக கீரதியைவகிகத சகரவாதகி திருமக னுன ஸ்ரீராமா யாவராலும வெலலுவிவாணணுகதாடகாவதகதை நீ செய தணமையால மிகுதியும உனனிடகதில சகதிவகதமுடையவனெயிரனன, ஆதலால, யான அமிருதாள எலலா அஸதிரசஸதிர மகதிரஙகளையும, உனகக உபதேசருசெய்கிறன, இதனல தேவாஷ்டாகதாவ உதகாதி கணஙகளும ரணகளததில கைவசபபடடுச சரணமடையுமபடியாக ஜயிபபாய, ஈதத அஸதிரஙகளின பெயராவன சொலலுகிறன கேளாய, மிகவும பெரிய தணடசகரம, தாமசகரம, காலசகரம, மிகவகொடிய விஷ ணுசகரம, ஐநதிரஸதிரம, வஜரமெனனும அஸதிரம, சைவமெனகிற சூலம, பிரஹமசிரம ஐஷீகம என்னபபடடிம இரணடி அஸதிரஙகள, தாம பாசம, காலபாசம, வருணபாசம, வாருணாஸ்திரம, கஙகம எனனும

ஆதிதரம எனறும பெரருடைய இரணடு இடிகள், மைகரீதாஸ்திரம, நாராயணாஸதிரம, அகனி தேவதாதகமான சிகரமெனனும அஸதிரம, பரு தனமெனனும வாயுதேவதாதகமான அஸதிரம, ஹயசிரம எனனும அஸ திரம, இரணடசகதிகள இவறறின மநதிரஙகளோடு, அசுர நிதபமும கரிததுஙகொணடிருககிற கபாலமெனறும, காபாலமெனறும, கஙகண மெனறுஞ சொலலபபடுங கோடாகிய முசலஙகள, நாதனமெனனும ஷிததியாதராஸ்திரமாகிய உராநத வாள, மனவம, பிரளவாபனம, பிரச மனமெனனபபடும காநதாவஸதிரஙகள, சௌரமெனனும அஸ்திரம, தாபபணம, சோஷணம, சநதாபனம, விலாபனம, மதனம, நாதபபத யிகமாகிய அஸதிரஙகள, மோஹனமெனனும பிசாசாஸதிரம, காமசாஸ திரம, சௌமனமெனனும அஸதிரம, ஸமவரதனம, மவுஸலம, ஸுகயம, மாயாதரம, மோஹந பாபம, சிசிரமெனனபபடும சோஷமோதனாகமான அஸ திரம, சுகாமனமெனனும கவஷட பாஸதிரம, காருணமெனனும பகாஸ திரம, காருணமெனனும பாரஸதிரம, நிரதை எனனுமமான வாளதிரம, இவறறின மநதிரஙகளோடும உபதேசஞ செயது கொணடாரகள. இபபடி காமரூபிகளாயும, பலரூபமுடையவராயும, மிகக உதாஹகளாயிருககிற அஸதிரஙகளி ஙகளின மநதிரஙகளைத தாமஸமினறிசெயயாமல உபதேசம பெறறுககொள மெனன மிபவாறு அருளிசசெயது

ధన్యస్త్వం పుణ్యభూత్వో లబ్ధస్మిన్వర స్తదా
దారామాయసుతైర్గో మహత్రిరామము నుత్తమం

ஸுதிதஸதுப ராகவுகேகாத்தவா சுசிரமுனிவாஸதா
தவிதளராமாயஸுபரீதோ மநதரகாமமனுத்தமம

மஹரரிஷி பரிசுததராகிக கிழகருமுகமாக இருநது மிகுதியும முக மலராகது முனசெலலிய அஸதிரரலதிபகளுடைய மநதிரஜாலஙகளெல லாவறறையும ஸ்ரீ பிராமபிராஙகு உபதேசஞசெயதனர. இவவாறு தேவதைகளும உளாநதுகொளள மாடடாக மநதிரஙகள யாவறறையும, விசவாமிததிரமஹரரிஷி ஸ்ரீராஞசெயபமளில அபபடைகலஙகளின தெய வஙகள எலலாம ஸ்ரீராமபிரான திருமுனபு ஒருசேர கடபுலனகு வகுது காஞகூபபி வணககஞசெயது பெருமகிழசசியோடு முதறபெருங தேவ ராகிய ஸ்ரீராகவபிரானிடமாகக, ஐயாஸ் ஸ்ரீராகுலநாதனே! அஸதிர தேவதைகளாகிய அடியேஙகளெலலோரும விசவாமிததிர மஹாமுனி வருகடைய உபதேசபலனமையால உமககு அடைகலமாகிய தேவர ஏவும குறறேவலகளை வழுவுதலிலலாது செயயச சித்தமாக இதாவதது நிற்கி றோம, அடியேஙகள செயயவேணடுவதைக கடடளையிட்டருளக கடவீ ரெனறு விணணபபஞ செயதுகொணடன. ஸ்ரீராமபிரானும அபபடை

களோ ரிஷிகளிற்சிரேஷ்டரான விசுவாமித்திரமகரிஷியே! நீங்கள் எனக்கு மானசாகளாகவிருந்து யாம் நினைக்குங்காலியில் வந்து எமமுடைய காரியத்தை முடிக்கக்கடவீர்களென்று கடலோயிடம் அதிதியவங்களுக்கு விடைகொடுத்தருளி —

தతఃప్రీతమనారామో విశ్వామిత్రమ్మహాముని౦
అభివాద్యమహాతేజాగమనాయోపచక్రమే

తథాప్రీత మనారామో విశ్వామిత్రం మహామునిం
అభివాద్య మహాతేజా గమనాయోపచక్రమే

பின்னர் சுகுதாஷ்டமம காந்தியும மிருதியுமுடையவராய விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரை அபிவாதனமபண்ணி நமஸ்காரஞ்செய்து பிரயாணபடுமபடி முயற்சிசெயதருளினார

பாலகாண்டத்தில இருபதிரண்டாவது சருக்கம

முற்றிற்று

இருபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

உபநயனமஹாமந்திரங்களை உபதேசஞ்செயதது

பின்பு சகலசாஸ்திரங்களிலும முனபு உபதேசிக்கபபட்ட மந்திரங்களையெலலாமபெற்று முகமலராத பரிசுத்தராக வழிநடந்துகொண்டே விசுவாமித்திர மஹரரிஷியைபபார்த்து விணணபபஞ்செயகினறார. பகவானுடைய மகாரிஷியே! தேவா கிருபைசெயது உபதேசித்த அஸ்திரசஸ்திரங்களையெலாம யான பெற்றுத தேவகளாலும வெலலக்கூடாத பராக்கிரமமுள்ளவனாக விளங்குகிறேன. இபபடைகலங்களினது உபசமஹாரமந்திரங்களையும அடியேனுக்கு உபதேசஞ்செயயவேணடுமெனறு பிராரத்திக்கினார. இவ்வாறு பிராரத்திக்கபபட்ட விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருமகியமகதாடு பரிசுத்தராகி அமமந்திரங்களெலலாம தமமுளளதில அமைத்துக்கொணடு, சத்யவந்தம, சத்தியகீர்த்தி, திருஷ்டம, ரபஸபம, பரதிஹாரிதரம, பராங்முகம, அவாங்முகம, லக்ஷாக்ஷம, விஷ்மம, தருடநாபம, ஸுநாபம, தசாக்ஷம, சதவக்த்ரம, தசசீரஷம, சதோதரம, பத்மநாபம, மஹாநாபம, துந்துநாபம, ஸுநாபம, ஜ்யோதிஷம, நிருசனம, நைராசயம, விமலம, யௌகந்தரம, ஹரித்திரம, ஸ்தத்திபம, பிரதிமம, ஸுபாசிமாலி, திருஷ்டிமாலி, விருத்திமான,

ருசிரம, பிதருலோகமனஸம, விஶாலம, மகரம, கரவீரகம, தனப, தான்யம, காமரூபம, காமருசி, மோஹன, ஆவர்ணன, ஜிருமபகம, சாவஸ்பம, சந்தானம, வரணமெனனும பெயாகளையுடைய பிருசசுவபுத்திரிாகளாகவும, காந்தியுளளவைகளாகவும, காமரூபிகளாகவீற்றிருக்கிற இவ்வுலகமஹாரமந்திரங்களே யெலலாம ரகுநாதனு! நீ உபதேசமபெறுகொள உனகது மிகசுலபமையுண்டாகும, நீயே இவைகளையெலலாம உபதேசம பிறபறுகொளளுக தகுதியுடையாயெனறு ஆஜ்ஞையிட,ஸ்ரீராமபிரானும அவ்வாணைமேம சூசுகவெனறு களிபபுறற திருவுளமுடையாராய அவைகளையெலலாம உபதேசமு பெறறுகொளளுகையும, திவ்விய காந்தியுளள உருகொணடு சுகரமாயுச சில அகஸ்திகணங்களுமபோலவும, சில புகைத திரளபோலவும, சில சந்திராபோலவும, சில சூரியாபோலவும ஆரவாரிகினற அவவுபசமஹார தேவதைகளெலலாம வணகத்துட்னவநது.—

రామంప్రాంజలయోభూత్వాబ్రువత్మధురభాషిణఃl
ఇమేస్మనరనాద్దూలంగాధికింకరవామవేl
మానసాఃకార్యతాలేషుసహాయంమేకరిష్యథl
సమ్యతామితితానాహ యధేష్టంరఘునందనఃl
ఆధ పోమమమాంప్రాప్య కృత్వాచాప్రదక్షిణంl
నసమస్తివితాకాశ్చనముక్వాజగ్ముర్యథాగతంl

రாமமபராஞசல யோபூதவா பருவனமதுர பாஷிண
ஓமேஸமம நரசாதூல சாதிகிங்கர வாமதே
மானஸாஃ காரயகாலேஷு ஸாஹாயயமமே கரிஷ்யத
கமயதாமிதி தானாஹ யதேஷ்டம ரகுநந்தனஃ
அததேராமமா மந்தாயகருத வாசாபி பரதக்ஷிணம
ஏவமஸ்துவி திகாகுஸ்த முக்தவாஞசமுபாய தாகதம

கைகளைகூபபி ஸ்ரீராமபிரானே நோகி, ரகுகுலோததமா! உப ஸமஹார தெயவஙகளாகிய நாஙகளெலலாம இதோதாவநதிருகிறோம, உமகு அடியேஙகள செயயவேணடியது யாது? அநுஜனையிடகடவீ ரெனறு மதுரமாக விணணபபஞசெயது கொளள, அவ்வாதனதையை ஸ்ரீராமபிரானகேடடருளித தேவதைகளே! நீஙகள் எம மனததிலிருநது கொணடு யாம நினைகுங காலஙகளிலெலாம எமது காரியஙகளை நிறை வேறறிவிடடுப போகக்கடவீர இபபொழுது நீஙகள யதேசசையாகப போகக்கடவீரெனறு கடடளையிடடருளினார். அததேவதைகளும ஸ்ரீராம சநதிசரிடததில விடைபெறறுகொணடு சுவாமியை பரதக்ஷிணஞ செயது தேவா அருளுபபாடடின்படி திருவுளததில கருதியபோதுவநது

தேவ பயலகளே நிறைவேறுமிப்போகிறதெனறு ஒப்புகொண்டு வநதவழியேசென்று தங்களுறைவிட மசேரநதன. பினபு ஸ்ரீரகுகுல திலகரும அமமகநிரங்களெலலாம கனகு தெரிநதுகொணடு நடநதரு ளுகினறபின, கௌசிகரீமுனிவரைநோக்கித தரபதசிரேடடரே! இதோ நமக கெதிரில மலையினருகே கருமுகிலபோல இருணட ஒரு தோறபுத தோனறுகினறதே; இது எதகனமையது? இதறக காணவேணடுமென னும விருபபதறதை வீளைகரும ஆசசரியகரமாயிருகிறது; மானமுதலிய மிருகஙகள மிதகியும படமினமித திரிகினறன. கிரி நாகனைவாயபுளமுதலிய பறவைகளும செவிகருக இனபமாக ஒலிசெய கினறன. இறகுகாணவேணடியே நாம கோரமாகிய அததாடகாவனங கடநது வநதுளிடோமென னும நான யூகிகிறேன இலலாவிடின இபபிர தேசம இவவிதமாகச சுகரமாயிராதனறே? ஆதலால, இவவாசசிரமம மயாருடையது? தேவருடைய யாகதறகுகெகிகிற அபபரிவியாகர களிருபபிடம எது? தேவருடைய யாகபூமி எது? அடியேன தேவ ருடைய யாகதறகுகாதது அவவிராகதாகுக கொலலேவைமி மனறே? ஆகையால, அடியேனுகுக தேவர இவறறையெலலாம அரு ளிரசெயயவேணடுமெனனு கேடடருளினர,

பாலகாணடததில இருபதறதடாவது சருககம

மூனறாம பாகம

இருபத்தொன்பதாவது சருக்கம்

ஸ்ரீவாமகாசசிரமதறதின சிறபபைபபறறிச சொலலியது

பினனர மகாமகிமையுளள சகரவாதறதி திருமகனார அருளிசசெயத வாதறதையைகேடடு விசவாமிதறிரமகாமுனிவர அவவாசரமதறதின வர லாறறை யருளிச்செயகிறார. ஸ்ரீரகுகுலாதறதமர? இவவிடதறதில எல லாதறதேவரகளுகுகும முறறபெருநகடவுளாகவும, சகல ஜீவகோடி களுகுகும ரகஷகனகுகவும, ஸ்ரீமதகிலமங்கள பரதாயக மஹாலகூமீநாத னுகவும, சகல ஸ்ருஷடி ஸ்திதிசமஹாரகாரணனுகவும, நிரவதிக சௌந தாய நிஜதிவ்ய மங்களவிகரஹ விசிஷட ஸ்வரூபசுவயம பரகாசனுகவும, பூதபவிஷ்யத் வாதறதமான காலவாதறதி சாவவ்யாபக மூதறதியாகவும, ஸ்ரீயப்பதிபாகவும விளஙகாநின்ற ஸ்ரீமகாவிஷணு அநேகமாயிரம யுகங கள் இஙகுத் தவஞ்செய்துகொணடு எழுநதருளியிருகது யோகிதறதி யையடைநது, பினபு வாமனனுகத் திருவவதரிதது இஙகுவசிதறதுத் தவ

நிஷ்டைபெறவிருந்தமையாலும், இதற்குன சித்தாசிரமமென்றும், வாமனாசிரமமென்றும் பெயாவழங்கும். இவா இப்படி சித்தியடைந்திருக்குங காலத்திலேயே விரோசனனென்னபடும அசுரனுக்குக ஸ்ரீமாரனுகிய பலியெனபவன தானவாகளெலலோருக்கும அரசனகிச் சுவாக்கத்தை நிறசனன்று, இந்திரனமுதலிய எலலாத்தேவாகளையும வெறுகிகொண்டு அவவமராகள யாவரையும துரத்திவிட்டு, அவாகளுடய ஈசுரங்களையும தானே கைக்கொணடு, செங்கோல செலுத்திக்கொணடு மூன்றுலோகங்களிலும புகழபபட்டவனுகியஒரு யாகஞசெயயதிகாடங்கினன. அகாலியில ஆகனடலன, அங்கினி முதலிய விணணவாகள யாவரும ஒருங்கு சோந்து இவவாசிரமத்துக்குவந்து இங்கு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபரமாமணிகதரிசித்த ஸ்வாமி விரோசனன புகழ்கொணிய பலியெனபவன இபபோது * யாகஞசெயதிகொணடிருக்கிறன அவயாகம முற்றுப்பெறுவதறகுள தேவா எங்களுடைய காரியத்தைச் சாதனஞசெயது கொடுக்கவேணடும, இவன இபபோது ஈசுமயத்தில யாவாவருது எது கேடகினும மறுகாமல அவா கேளவடியே பிரார்தீயிந்த அவாகளைச் சுருதிகாடபபடுத்தி பயபபடுத்துவா, ஆகலால, நீதிதீர இபோது நமது நிலையைத்தியால வாமனராகத நிருவைகாஞசெயது எங்களுக்கு நேரும

* யாகமெனபது இந்திரன முதலிய அமராகளே யுதேசித்து அவாகள பெயரோடுகூடிய மந்திரத்தால அகினியில ஹோமஞசெயயப படுவதாதலால, அவாகளோடு இயறகையாகிய பகைமையுளள இபபலிசகரவாதி அவ்வாகளைக்குறி எவவாறு யாகஞசெயதனன் எனின, இவன தேகிதாசாரியாகபட பகைஞராயினும,ஸ்ரீஹரி பகைதனெனபபுராணாகள பலகூறுதலால ஸ்ரீ ஜஞாதிருவிகைக்குறித்தே யாகஞசெய்தானெனக சமாதானம கொளலவேணடும இவன தன பகதிஞையிருக்க ஸ்ரீ முருகன இவனே இவவணணஞசெயயலாமோ எனின, இவன தகைகுரிய பயஞனறையே எணணித தொணடுசெயதலுறுதலாலும, எவவகையாகிய பகதிசெயதாலுமே தனனுடைய ஏறபாடடையெலலாம கெடத்துச சாதுகளாகிய தேவாகளே பீடித்து அறஙகளசெயதவஞதலாலும அவவாறு செயயலாயிறறெனக

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு திரிவிகிரமனுகி உலகதைத்தாவி ளளதகாலேயில உலகத்திலுள உயிராகளெலலம சோபாத்தால மிகபடபபோயினவா ? ஆகாயமெலலாம சோபாதமே நிரமபுமபடி ளளதாலேயில திருமேனி எஙகிருந்தது ? மூனறாவது அடியும பெரியதாகையால பலிசகரவாத்தியைய பாசாளத்தில அழுத்துதலையில மறறையோரும அசோபாகுறின கீழகபபடடுக்கொணடு அழுந்திவிடாமையாது ? எனின, ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு மூடிவிலாறறலுளளமையாலும, பேரருளுடைமையாலும, எலலாவறறிலுளளும நிறைவுடைமையாலும, பிரகிருத்சபநதமுளள உடமபினமையாலும, சதுசசித்தாகாரத்த திருமேனியுடனமையாலும, அகடிதகடன சாமாதிய மூடைமையாலும, கருபபைகருளளும, மூடைசருளளும, கலலுகருளளும உயிர்களுக்குத் ததிகரணபோகங்களே வினைத்தொக அளிகரும லெலனமுடனமையாலும், அநந்த கலியாண குணநிதியாகிய ஸ்ரீஹரிகருசெயய இயலாததுயாது ? ஆதலால், அப பெருமானுக்கு யாவஞசெயய வியனுமெனக கொளக.

தை யுண்டுபண்ணக் கடவீரென வேவலடிகளுக்கொண்டனாகள். அதகாலத்திலேயே அகினியையொத்த காந்தியுள்ள காசிய பிரஹ்மாவானவர் தம உததினீயாகிய அதிதியுடனகூடிக தேவமானத்தால ஆயிரவருஷகாலம ஒரு விரதஞ்செய்து, அதுமுடிந்தவுடன கணகளுக்குப புலப்படுமபடி எழுந்தருளிய ஸ்ரீமகாநாராயணமூர்த்தியைக கணகளாரத் தரிசித்து, சுவாமி! தேவரீர நிரைந்ததவதகால ஆராதிகத்தக்கவர, தேவரீர அத்தவதினபலனைத் தருபவர ; தேவரீரே ஞாநாநந்தஸ்வரூபரான ஸ்ரீயபதியான பரபிரஹ்மம; புருஷோத்தமராகிய தேவரை அடிடியென இவ்வளவு காலம வருத்தப்படடித தவஞ்செயதேனையால, கண்குளிரக்கணடேன, தேவருடைய திருமேனியிலேயே இவ்வண்டங்கள யாவற்றையுங காணகிறேன; சொலலவொணணாத மஹிமையும, அநாதியும, ஆதிமூலமுமான தேவரை அடியேன சரணமாக அடைந்தேன. எனறிவ்வாறுக தந்திசெயகையில, முதறகடவளாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அது செவியுறறு தந்திருவுளமகிழ்ந்து காசியபமகாமுனியே! நீ செயத தவதகாரணம, தேவ தேவரதாயிய யாம திருவுளமகிழ்ந்தோம ஆதலால, நினகு எனனவரம வேணடும கேளாய, சித்தமாகத்தருகிறேமென்று திருவாய்மலாந்தருள, மரீசி பிரஹ்மபுகதிரரான காசியபபிரஹ்மாவும ஸ்ரீ வைகுமுகலவரைப்பாரத்து ஸ்வாமீ! எங்களிடத்துக் கருணைகூர்ந்திருபபது உணமையாயின தேவா எனறெடுத்து கவமபுரிந்த இவ்வதிதியிடத்தில அடியேனுக்குச் சிறுவனைத் திருவவதரிக்கத இந்திரனுக்குத் தம்பியாராக எழுந்தருளியிருந்தமிகொண்டு, அடிக்கடி கொடுமை செயகிற தானவாகளை கொலசெயது இந்திராதியரை காகக்கடவீர தேவருடைய கருணையால இவ்வாசசிரமத்துக்கும ஸித்தாசசிரமமெனறு பெயருணடாகவேணடும; தேவருடைய யோகசித்தியும முடிந்தபடியால இனி நீடியாமல் எழுந்தருளக்கடவீர இதுவே அடியேனுக்கு வேணடும வரமெனறு இவ்வணணம வேணடிகொளள, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும அவ்வேணடுகோளை ஏற்றுக கொணடு அதிதியிடத்தில வாமனராகத் திருவவதாரஞ் செயது, பிரஹ்மசாரி உருக்கொண்டு, வேள்விசெய்துகொணடிருந்த பலிசக்கரவாத்தியிடஞ்சென்றருளி, மஹாபலிசக்கரவாத்தியே! எமமுடைய காலடியால மூனறடிப்பூமி தானமாகக் கொடுக்கவேணடுமெனறு கேடடு, அவ்வாறமே அவன் ஈந்த தானத்தை ஏற்று, உடனே பேருருவாய் வளாந்து ஓரடியால பூமியையும, மறோரடியால சுவாக்கத்தையும அளந்து, மூனறாவது அடிக்கு இடமில்லாமையால அவ்வடியைப பலிசக்கரவாத்தியின தலைமேல வைத்து, அவனை பாதாளலோகத்தில் அழுத்திவிடடு, மூனறுலோக்கங்களையும மீண்டும தேவேந்திரனவசம ஒப்புவித்தருளினர். அத்தகைமையுள்ள ஸ்ரீவாமனமூர்த்தியாய் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு இங்கு வசித்த காரணத்தால யாணும சித்திபெறுவதற்காக இவ்வாசசிரமத்திலேயே வசிக்கிறேன. இவ்விடத்தே அம்மாரீச ஸுபாகுக்கள் முத்லிய நிசாசராகள் வருவாகள;

இத்தானத்தில் தானே நீ அக்கொடியவராகிய கொல்லவேண்டும்; என்ஞசிரமம இதோ தோனறுகிறதுபார ; இப்பொழுதே அவ்விடத்தைவிட்டு வேறு; இவ்வாசிரமம எனகெவெவாறியதோ உனக்கும் அவ்வாறே மையுள்ளதென, இவ்வாறு சொல்லிசெகொண்டு நடந்து ஆச்சிரமத்தைக் குபபோய்சசோரநது,ஸ்ரீராமலகூமணாகளிருவரையும பிரியாமல் சேர்ந்துள்ள அவ்விசுவாமித்திரமகாமுனிவர பனிநீஙகிப் புனாவசுகூத்திரன் சகோதரிணடனகூடியிருகினற பூரணசநதிரனபோலவிளஙகினர். இவ்வாறு எழுநதருளின விசுவாமித்திரரைகணடு அநதச் சித்தாசிரமத்திலுள்ள முனிவாகளெல்லோரும் பெருமகிழ்வுதூண்டுதலால் எழுநதெழுந்து எதிரகொண்டு வநது மூவருககும தகுதபடி உபசாரஞ்செய்தனர்கள். பெருமாள் இனனபெருமாளிருவரும முகூரத்தகாலம் இனனபபாறி, விசுவாமித்திரரைநோகிக கைகூபபித்தணடனசமர்பபித்தது மஹாமுனிவரே! தேவா இப்பொழுதே யாகதீகூடசெயதுகொளளும;தேவருக்கு இஷ்டசித்தி தடையினறியுண்டாம. சித்தாசிரமமெனனும இதன் பெயரும் யதாரத்தமாகக்கடவதென்று விணணப்பஞசெய்து அப்படியே நியமத்துடன தீகூஷதரித்த அமமெய்ததவசசெலவரைக கணடு திருவுளமகிழ்ந்து அனறைப்பகலி மிரவும விழித்திருந்து காதது.

ப்ரபாதகாலே சோத்தாய பூர்வாம்சந்த்யாம்சமாச்ரய
ஸ்ப்ருஷ்டோதகாஶுசிர்ஜப்யம் சமாப்தியமேஷ்யதி
ஹுதாக்நிஹோத்ரமாஸீநம் விஶ்வாமித்ரமவந்தாம்

பரபாதகாலே சோததாயபூரவாம்ஸந் தயாமஸமாப்யச
ஸபருஷடோதகௌசு சிஜபயமஸமா ப்யநியமோஷ
ஹுதாக்நிஹோதர மாஸீநமவிசுவாமிதர மவந்ததாம்.

மறுநாளுதயதில நிதநியகருமஙகளை முடித்துகொண்டு பரிசுத்தாகளாய், நியமத்தோடு ஜபஙகளைசசெய்து, அக்கினிஹோத்திரமுஞ் செய்து விறறிருகினற விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரைக் கிட்டிவநதனஞ் செயதார்கள்.

பாலகாணடதில இருபதிதானபதாவது சருக்கம
முறறிறறு.

மூப்பத்தாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான மாரீசாதி யரக்கர்களை வெற்றிகொண்டு வேள்வியை நடத்தியது.

அகந்தரம் ஸ்ரீராமபிரானும இலக்ஷ்மணரும நிசாசரராகளோடு போர செய்யவேண்டுமென அவராகொண்டு காதிபுத்திரராகிய மஹாமுனிவரை நோகஇத் தபோநிதியே! அமமாரீசஸ-பாகுகளிருவரும எகாலத்தில வருவார்களா? அதைமுன்னமே அடியேகளுக்கு அருளிசெய்தால ராக கள் விழிப்பாகவிருந்து தேவா யாகத்தகுத தீங்குவராமல முயறசெய வோம்; யாதேனும ஒரு காரியமமுநி நடந்தபின் எணணுதல பயனற்ற தாதலால, இப்போதேஅதை அருளிசெயயவேண்டுமென்று விணபப ஞசெயதனராகள். அங்குளளமற்றமுனிவராகள ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணராகளிச்சிலா இதது, ரீங்களிருவரும இனறுமுதல் ஆறுநாள வரையில இரவுமபகலும ஜாகரூகர்களாய்யாகரதைகாபபற்றகடவீரகள. இவவிசுவாமித்திரமஹா முனிவா தீக்ஷாதரித்திருகிறார. இனி மௌனியராயிருப்பாராகையால, வாத்தையாடமாட்டாரெனக கூறகேடடு, அஙனமே உறகுமெனபது சிறிதுமினறி இரவுமபகலும ஊக்கத்தோடு விசுவாமித்திரமஹரிஷியைப பாதுகாத்துகொணடு எப்போதுநிசாசரராகள வருவாராகளோவெனறதிரு க்கரதலில விஸ்வே ஏகாக்கிரகொண்டிருகையில, ஐநதுநாளசென்றமுடிவாகி ய ஆறாவதுதினம இனறு முடிவுற்றதினமாதலால, தவருமல அரக்கராகள வருவாராகளென்றெணணி ஸ்ரீபரமபதநிகேதனரகிய ஸ்ரீராமபிரால இளைய பெருமானோபபாரத்து,த தமபிலக்ஷ்மண! இனறைத்தினம மிகுதியுமகவனி பபாயிருகக்கடவாய; இராகதாகளவருவாராகளென றுதிருபபவளகதிறக துசொலலிக்கொணடு,தாபபஸ*சமலஸ்ருகு இவைகளுடனும, சமித்தது புஷ்பஸமூஹங்களுடனுகூடியும,விசுவாமித்திரபுரோஹிதாகளாலவளரக்ப்படடுமிருகிற யாகவேதியைபபாரத்துகொணடிருகையில,ஆகாயத்தில் மாரீசஸ-டாஹ-முதலியராக்ஷசாகள காலமேகங்களபோலஆகாய மெஙகும 'பரவிநினறுகொணடுஉரகளோயாகவேதியில இறைக்க, அதைக் கண்ணுறற அருட்பெருஙகடலாகிய,சுசரதாதமஜாசேவடிசிவபபேறவிரை நதுவநது லக்ஷ்மண! இகொடிய அரகக்கர்கள செயவதைபபாராய்! இவா

---

* சமஸ்ம் என்பது பாணஞ்செய்தற்குரிய பாதிரம்; ஸருகு எனபது ஹோமஞ்செயதற்குரிய பாதிரம், யாகஞ்செயயுஙகாலஙகளில வேதியர்கள ராக்ஷ சர்கள் வராமைக்காக, ரக்ஷோக்னம் என்னும மந்திரத்தை ஓதுகிறபடியால மாரீசாதி ராக்ஷசர்கள யாகபூமியில வரகூடாமல ஆகாசத்தின்மேல நின்று குருதிமழை பொழிவாராயினாகள

களே இப்போதோ மானவஸதிரததைப் பிரயோகித்துக் கோடைக்காறறு மேகஙகளே மூலிக்குமூலே சிதறுண்டு பறகக மோதுவதுபோல் யானடிக்கு விடுகிறானென்று சொல்லியருளி, மானவாஸதிரதத்தைத் தொடுத்து மாரீசனுடைய மாபைக் குறிவைதியது, அவனே நூறுயோஜனத்துக்கப்பால், நடுக்கடலில் அமிழ்நது எண்ணங்குலேநது தபோநாசசெய்து, இகேயபெருமாளைக் கடாகஷிதது தம்பி! இமமானவாஸதிரத்தைப் பார்த்தாயா? இது இமமாரீசனே மோகிகசசெய்து ஆகாயதிற்கொண்டுபோகிறது; இவனைக் கொனறிலதாயினும இனி இவன இங்கு மீளமாட்டான்: ஆதலால், மற்ற அரகசாகனைக்கொன்றுவிடுகிறேனென்றுகடைப்பிடித்துஆனேயாஸதிரம் தொடுத்தசு சுபாஹுமாரியெலய அவனைககொலபுரிநது, வாயவ்யாஸதிர தொடுதது மறறுள்ள நிருதரகளெலலோரையும் கொலசெய்து, அசுரர்களேவற்றிகொணட சசிமணுளனைத தேவரிஷிகள துதித்ததுபோல இங்குளள பரமவைதிக முனிகணஙகளால துதிசெய்யபபடடெழுநதருளியிருகையில விசுவாமிதிரமஹாமுனிவருமநிமிகனைமாகயாகதைதமுடித்து மெனனநிலேநீரநது கண்விழிதது எலலாநதிசைகளும தூயமையாக இருகககணடு ஸ்ரீராமபிரானைப பாரதது.

కృతార్థోస్మిమహాభాహోకృతంగురువచస్త్వయా
సిద్ధాశ్రమమిదంసత్యం కృతరామమహాయశః

கருதாததோஸமி மஹாபாஹோ கருதஙகுருவசஸ்தவயா
சிததாசரம மிதமஸதயம கருதமராம மஹாயசஃ

ஆஜானுபாஹுவாய் எலலியிலலாப புகழாளனாகிய ஸ்ரீராமசநதிரா! நானிபபொழுது கிருதார்தனானேன். நீயும ஆசாரியனியமனமதபபாதனானைய; இதத ஆசிரமத்துகரும சிததாசிரமமெனனும பெயராதாதமாகச செயயபபடடதெனறு மகிழ்நது புகழ்நதருளினார்.

பாலகாண்டதநிலமுப்பதாவதுசருககம்

முறறிறறு

மூப்பத்தொன்றுவது சருக்கம்.

யாவரும மிதிலாநகரதைதுகரு எழுநதருளுதல.

பின்னாக் கிருதார்த்தராகிய பெருமானும் இனையபெருமானும பெருமகிழ்சசியுடையவராகளாய அனறிரவு அங்கெழுநதருளியிருநது, மறு

'நாள் சூரியோதயத்தக்குமுன் பள்ளியுணர்ந்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை முறையேமுடித்து,அநேகரிஷிகளுடன்எழுந்தருளியிருக்கின்றவிசுவாமித்திர மகாரிஷிகளுத்தீர்க்கப்ரணமஞ்செய்துமஹாமுனிவரே ' அடியோங்கள் தேவருக்குத் தொண்டுசெயபவாகளாக இதோவந்து நிறகிறோம,தேவா திருவுளப்பாங்கினபடி ஆஜ்ஞைசெய்யகடவீர,உடனேஅதைசெய்துமுடிக்கக காதுதகொணடிருகிறோமென்று இனிமையாக விணணப்பஞ் செய்துகொளள,அங்குள்ள ரிஷிகளெலலோரும விசுவாமித்திரமஹாமுனிவரை முன்னிட்டக்கொணடு ஒ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளே ' மிதிலாநகருகு அரசனுகிய ஜனகமகாராஜன மிகுதியும புண்ணியகரமாகிய ஒரு வேள்வி செய்ய முயல்கினறனு, அங்கே நாகுகள போகாகினறோம,நீங்களுமனாக ளோடுவரகடவீர்கள். அகு மிகவியகதகக ஒருகோதணடமிருகின றது, அதையும நீஙகள் பாகுகலாம, அககோதணடம மூனபொருகால அநத ஜனகமகாராஜனுடைய பெரியோராகளுக்குத தேவாகளால் கொடுககப்பட்டது; அதன்வலி அளவறறது;அதைநாணேறறிவிதறகுதறதேவாகளாலும், கநதாவாகளாலும், அசுராகளாலும, ராக்ஷஸாகளாலும முடியாது; அப்படியிருக்க மனிதாகளால முடியுமோ? அவவிலலின வலலமையை அளவிட்டறிய வேண்டுமெனறு தேவாமுதலியோரும மஹாபலசாலிகளாய் அநேகராஜகுமாராகளும வநது பாரதது அமிதலறிடியாமலபோயிறறு அதறனுசை ஸ்வாகாகாகி பலனகளைவிடச சிறநதினதை யாகதின பலனுக கோரிப்பெறறுகொணடாகள. ஆயுகபூசை செயயுநகாலததில அதையே முக்கியமாகச சநதனபுஷ்ப தூபதீபாதிகளால பூஜிக்கிறாகளென்று இவ்வாறு அருளிசசெயதாகள. பினபு விசுவாமித்திரமஹரிஷி பிரயாணப்பட்டு.

सक्षिसंघुस्नकाकुस्थ ममंत्र्यवनदेवताः
स्वस्तिवोस्तुगमिष्यामि सिद्धस्सिद्धाश्रमादहं

ஸாக்ஷிஸங்கஸஸ காகுஸத ஆமநதாய வநதேவதாஃ
ஸவஸ்திவோஸ்து கமிஷ்யாமி ஸித்தஸஸித்தா சரமாதஹ0

வநதேவதைகளோப் பாரதது தேவதைகளே ' இநத ஆசசிரமதினின் மஹிமையால்நான் சிதது இயடைநதேன; டீகளுக்கு மங்களமுணடாகுகட வது யான் போய்வருகிறேன் ; உத்தரதிசையில கங்காநதிதீரத்தில தவஞ செய்யப்போகிறேனென்று சொலலி, அவ்வாசசிரமததை வலம்வநீது வட திசையைநோக்கிச செல்லுகையில், இவருடன்கூட நூறு பண்டியினமேல் அக்கினிஹோத்ரமுதலிய யாகப்பொருள்களை வைத்துகொண்டு, பிரஹ்மவாதிகளாகிய மூனிவர்களும் ப்ரயாணம்செய்ய வர, அவருள்ள மிருகபகஷிகளும்இவர்களைபிரிவையுறறமாட்டாமல் பினதொடர்வதைகண்டு,விசுவா

மித்திரமஹாமுனிவர் அவதறையெலலாம், ஸோகதி, சமாதானப்படுத்தி மீண்டும செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டு, எலலாருடனும் வழிநடந்து தெடுக் தூரமசெனறு சூரியாஸ்தமயகாலததிலு சோணநதிதீரத்திலிறங்கிச் சந்தி யாசமயத்தில எலலாரோடும ஸநானஞசெய்து ஜபதபரீஹோமாதிகளை மூடித்துக்கொண்டு, சுகமாகவீற்றிருக்கையில, அநநதீ மங்களகரமான ஸ்ரீராம பிரானும இளையபெருமாளுடனகூடி அததபோதனாகளியெல்லாம் பூஜி ஆது விசுவாமித்திர மஹாமுனிவருகெதிரில் வீற்றிருநது, அம்மஹா தவதினைஸோகதிச செழுமையுளள வனஞ்சூழ்நத இது என்னதேசம்? இதையுன அறிநதுகொள்ளவேணடுமென விருமபுகிறேன, இதன உண் மையை அருளிசெய்யவேண்டுமென்று வினவியருளுதலும, மெய்ஞ் ஞானச செலவராகிய விசுவாமித்திர மஹாரிஷியும் அததேசததின் வர லாறறைச சொலலியருளலாயினர்.

பாலகாண்டததில் மூப்பததொன்றாவது சருக்கம் முறறிறறு.

மூப்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரா தமமரபின முறைமை கூறியது.

ஸ்ரீராமபிரானே! மூற்காலததில சதாமுகன புத்திராகிய குசரென் பவா தமசஹோதராகளுகுள சிறநதவராகவும, மஹாதேஜியாகவும, அற நதிஜனமுகம வழுவுதலிலலாராகவும, எலலா அறஙகளையும உணாந்தவ ராகவும, ஸ்ரீமத் பரமவைதிகாசாரதததில ஒழுகும நலலோராகளைப் பூஜிப்பவ ராகவும, மஹாததுமாவாகவு மெழுநதருளியிருநது, தமக்கிசைநத கற்குணீ நறசெய்கை வாயநத மனனியாரிடததில குசாமப, குசநெப, ஆதூரத்தர ஜஸு, வஸு, எனனபபடும நான்கு உத்தமபுதிராகளை அடுகபிரஜாபதி னா. பினபு அவாகள நலநதருவனவாகிய குணதையும, செய்கையும், மஹாபராகிரமதையும, உறசாஹதையும உடையாராகளாயிருகக்கண டு, சூஷ்திரிய தாமததை நிலைநிறுததிச செழிபபிககவேண்டுமென்று கருதி அவாகளை யழைத்து, அருமநத புதிராகளே! நீங்கள் நாலவரும நீதிலமுவாமலும, சததியநதவறறுமலும லோகபரிபாலனஞ் செய்யக்கட வீர்கள். அவவாறு செய்யின் சிறநத அறத்தைப்பெறுவீர்களெனது குசரு தமது குமாரர்களுக்குக கட்டளையிட, அங்ஙான்கு பிறவாகளும் தந் தையினுடைய ஆஜஞைக்குக் கீழ்படிந்து தாங்கள் வசிப்பதற்காக ஈனகு நகரஙகளை நிாமாணஞ்செய்விகவேண்டுமென்று கருத்துக்கொ ண்டு, அவாகளுள் குசாமபர் கௌசாமபி எனவும, குசநாபர் மஹோதய மெனவும், ஆதூரத்தரஜஸ் தர்மாரண்ணியமெனவும், வஸு என்பவர் கிரி விரஜமெனவும் கூறப்படும் நான்குபட்டணங்களை ஏற்படுத்தினர்கள். இப்

பூமி அரசாலவருள வஸுனபவனுடையது, இதோ ஐந்துமலைகள் தோன்றின்றனவே இவ்வைரது மலைகளின நடுவில் மகததேசத்தில மாகதி யெனச் சொலலபபட்ட இச்சோணைநதமானது மலர்மாலைபோலப் பெருகி அவ்வஸுவின் தேசத்தின இருபுறத்திலும கிழகில்லிருநது மேறகு முகமாகப பாய்கினறது. இதறகுமேல் குசராபருடைய குலமுறை சொல்லுகிறேன கேளாய.

அகுசராபருக்குக் கிருதாசியென்னும பாரியை வயிறறில் நாலு பெணகள பிறநதனராகள். அவாகள முறையே வளரநது தகபருவம் வரயநது ரூபயௌவனமுள்ளவாகளாய், ஒருநாள் ஆடையாபரணஙகளால அலஙகாரஞசெயதுகொணடு காலகாலதத்தில ஒளிவிடுகினற மினகொடிகள் போல உதயானவரஞ்சனனு, தஙகளில சிலா நாதனஞசெய்ய, சிலா யாழ்வீணைகளோக சுரதத்திலநதி வாசிதலப் பாடவும, இவ்வண்ணம யாவரும பெருமகிழவுகொணடு விநோதமாயிருநதனராகள. அக்காலியில எலலாபராணிகளுகயும உயிராகியவாயுபகவான நீருணட காமோகஙகளுக இடையில வினமீனகளபோல அவ்வுதயானவரநதில விளகுகினற அநநாறமஙகையாகளையும கண்ணுறறு மோகஙகொணடு, பெணமணி களே! 'யான உஙகளை அணையவிரும்புகினறேன. ஆதலால், நீஙகள் எலலீரும எனகு தேவிமாகளாகக கடவீரகள மாளிடனை மணஞசெயய விரும்புமுறவேணடா. எனனோடு மணஞசெயதுகொணடால நெடுகாள் வாழ்வீரகள் அனறியும சுகாநுபவதறகுரிய யெலவனம பெரும்பாலும மனிதாகளுக்கு நீடிதது நிறபதிலலை; இவறறையெல்லாமுணாரது தேவஞசிய என்னை மணஞசெய்துகொண்டு, அழியாத இளமையை நீலைக் கப்பெற்று எபபொழுதும சுகமுறற வாழகடவீரெனை முனைதனன். எனறிவ்வாறுரைதத அநத வாயுதேவனது வாகதையைகேடடு அநத நாறபெணகளும அவ்வாகதையை அவமதிததுப பரிஹாசமாகச சொலலுகிறாகள். வாயுபகவானே! நாஙகள உமமைச சகல பூதஙகளினும உடபுகுநதலாவுகினறீ பிராணபூதரெனறும் எலலா வானவாகளுகுள் ளும சிறநதவரென்றும, அநிகிருப்பவாகளாயினும், பிதாவின கடடளைப படி நடப்பவாகளென்று எமகுறுதியை உணாநதிருநதும, நீர ஏன எங களை இப்படிப் பரிசோதனைசெயத அவமதிகிறீர.

ருஷ்நாத்ருஸுதாஸ்ராஷ் ஸ்ருஷ்டாஸ்தாஷ்ஸுரோத்தம
ஸ்தானாச்சாலயிதும் தேவம் ப்ரஹ்மஸ்துத்யோவயம்

குசராப ஸுதாஸுவாவால்ஸுமாததா ஸத்வாமஸுரோத்தம
ஸதாகாச்சயாவயிதும் தேவம ரகஷாமஸுத தபோவயம.

வானவாகளுள் உயரநதவராகிய வாயுதேவரே! யாவும் அறிநத நீர எங்களைக் கெடுகக வேண்டுமென எண்ணலிகொண்டு வநதவராயினும, குசராபர் பெண்களாகிய யாங்கள் எல்லோரும சாபமிட்டு உம்முடைய நிலை

யைகெடுக்கும் திறமையுள்ளவாகளாயிருகின்றோம்; ஆனாலும், தரித்தி
யின் கட்டளையின்றி ஸ்வயமாக ஒரு செய்லும் எண்ணியாகள் செய்யக
கூடாதனரே, ஆதலால் அத்தவத்தைக காப்பதனபொருட்டு ராக்கள்
நீரசெய்த பிழையைப் பொறுத்தியாம் தாபபுதலி ! சதுரியசதுராகிய
எகளத் தாதையாரை அவமானஞசெய்ததக்க தீகடி உமகு வரக்கடவ
தன்று, பிதாவின கடளைபபடியே யாகள கணவனை வரிக்ககடவோ
மேயலலாமல சுதந்தரமாய் ஒனறும செய்யக்கடவோ மல்லோம.

பிதாஹ்ரபுரஸ்மாகம் தைவதம பரமமஹிஸ்ஸ
யஸ்யநோதாஸ்யதி பிதாஸநோர்தாரவிஷ்யதி

பிதாஹி ப்ரபுரஸமாகம தைவதம பரமமஹிஸ்ஸ
யஸ்யநோதாஸ்யதி பிதாஸகோபாதாரவிஷ்யதி

அனறியும் கணனிகைகளாகிய எகளகுகுக தாதையாரே பிரபு;
தர்தையாரே தெயவமெனகொணடிருகிறோ மாதலால, அவா எங்களை
யாவனுகுக் கொடுகிறாரோ அவனே எகளுகுப பதியாவானென
றனாகள. அந்த மஙகையாகளுடைய மொழிகளைகேடடு வாயுதேவன
கடுங்கோபங்கொணடு அமமாதாகளுடைய உடமபிலிடபுருதி எலலா
வறுப்புகளையும முயறிது, அவாகளை முடகிவிடடான. அமமாதாகளோ
பயமும வெட்கமுமுறறுக கணகளில நீரசொரிய தாயமடைநது மெல
லததவழ்நதுகொணடு அரசன அரணமணியில வநது வீழ்நதாாகள். இவ்
வணணம் வீழ்நத சுமனறு புலமபுகினற தம அருமைந்த பிளைகளைக குச
ராபாகண்டு அஞசி, என அருஙகுழநதைகளே ! இஃதினனை வெனன ?
சொல்லகடவீாகள; யாவன அறதைகைகெடுக்க நினைததான ; உகளை
இவ்விதம கூணடாமபடிச செய்தவன யாவன? என்று வினவியும, அவா
கள வாயு தமமைமுடகினமையால, விடைகூறாநிறனறு மனகலஙகி
வருநதாநிறபதை யுணாநது தாமும வருநதி, இவர்கள கூறிய மறுமொ
ழியை எதிரபாாததுகொண்டே இருநதாா.

பாலகாணடததில முபபதிரணடாவது சருககம
முறறிறறு.

மு ப் ப த் து மூ ன் று வ து ச ரு க் க ம்.

குசகாபர் பெண்களின திருமணதைதக குறிதததி.

குசகாபருடைய வாாத்தையைகேட்டு அந்தாறுபெண்களும்தெளிந
தெழுந்து தநத்தையவணஙகி எஙகள் தாதையே ! சர்வாததமாராகிய

வாயுதேவன் அவ்வழியால எங்களொழுக்கத்தை வேற்றுமைசெய்யக் கருதி அறவொழுக்கத்தைத் தவறினன். யாங்கள் பிதாவின வசப்பட்ட வர்களா யிருக்கினறோமே யலலது, சுதந்தரமுள்ளவாகளலலோம; ஆதலால, வாயுதேவரே! நீர எங்கள் பிதாவின முனனரசென்று அவரைகேட்கக கடவீர. எங்களை மகரு மணம புணரிபபராயின காகளை உமமை மணப்பதற கையமிலலையென நாகளை அவ்வாயுதேவனே வேணடியும அவர உடனபடாமல, எங்களைமேற சினகொண்டு எங்களை இவ்வாறு முடகஙகிவிடடாரெனறு அழுது கூறினாகள அசசிறுமியாகளுடைய மொழிகளைகேடடு அறதத்தினெழுகங் குனறாத குசநாபமஹாராஜரும அபபெண்களை நோகி, எனனருமைப் பெண்களே! எலலோருகும எகாலதத்தினுமவிடாது கைகொளளதகக குணம பொறுமையே, அதுதனமையதாகிய பொறுமையை நீங்கள் எலலீரும வேறுபடாத நினறு நமமுடைய குலமுறையைநிகர்த்து ஒருவகு பாதுகாதீர்கள. ஆணமகனுகாயினும, பெணமகளுகாயினும, பொறுமையே அலஙகார மணியெனப்படும ; யௌவனமத மயக்கமுள்ள நீங்கள் வாயுதேவன எதிரில்வந்து நினறகாலத்தும மனஞ்சலிகாமலும,அவனசெய்த தீஙகுகுசாபமிடாமலும பொறுமைபூண்டிருந்தது மிகுதியும வியகததகுகதே.

க்ஷமாதானம்க்ஷமாயஜ்ஞஃக்ஷமாசத்யம்ஹி புத்ரிகாஃ
க்ஷமாயஶ்ஃக்ஷமாதர்ம்ஃ க்ஷமயாவிஷ்டிதம ஜகத

க்ஷமாதாநம் க்ஷமாயஜ்ஞஃ க்ஷமாஸதயமஹி புதரிகாஃ
க்ஷமாயஸஃ க்ஷமாதர்மஃ க்ஷமயாவிஷ்டிதம ஜகத

இந்த க்ஷமையேதானஞ் செய்வதினுலாகும பயனியும, யாகஞ்செயவதினுலாகும பயனியும், சதகியவாகினுலாகும பயனியும, கீதகியையும, தருமஞ்செய்வதினுலாகும பயனியும, தரதகுகுது. இந்த க்ஷமையில்லாவிடின் தானஞ்செய்தல் முதலிய யாவும ஒருவனிடதினறுபடியும பயன்படட, க்ஷமையினுலேயே உலகமும் நிலைபெறறிருகினறது. பொறுமையை நீங்கள் சிறப்பாகக் கொண்டமையால நீஙகள வருத்தம் அற்றிருக்கக்கடவீரகளென் றிவ்வாறுரைத்து, அப்பெண்மணிகளை அநதப புரத்துகுச் செல்லவிட்டு இவாகளைக் கலவியறிவொழுகங்களிற் சிறந்தோனுக்குத் திருமணஞ செய்விகக வேண்டுமென மநதிரிகளுடன யோசனைசெய்து கொண்டிருந்தனா. அகாலத்தில சூளியெனனபபடும மஹாமுனிவா ஜிதேநதிரியராய்ப் பிரஹ்மசரிஷ்டராய்த் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தையில் ஊர்மிளையென்னும கந்தருவ ஸ்திரீயின் தநதையாகிய ஸோமதை யென்பவள் அசசூளிமஹா முனிவருக்குப பணிவிடை செய்வதினுல் தன்மேல அவருக்குப் பெருமகிழ்வுண்டாகினுள ஒருநாள் அத்தபோ நிதியானவர் தீருவுள மகிழ்நது ஸோமதை

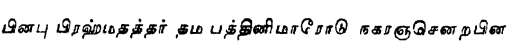
யைக கடாக்ஷித்தருள சோமதையே நீ செய்த பணிவிடையால மாமகிழ்
தியும கனிபபுறுவீரும, நினகருவேணடிய தேசாவரதாதைக கேடகக கட
வையென அருளிசசெய்ய, சோமதையும அவா திருவுளமகிழ்நதிருப்பதை
உணாநதுகொண்டி மனமகிழநது இனிதாக ஒரு வீணணபபஞ செய்
கிவருள. பெருக தவவரசே! பிரமமதேஜஸினுல நிறைநத பரப்பிரஹ
ழ்மமேபால விளஙகுகினற தேவரபேபால பிரமமதேஜஸைமக் தமைக
கினருவணிந தேவருடைய அருளால அடைய விருமபுகின்றேன். அன்
பியும யான் பதியிலலாதகாலா யிருககிறனை, யாதெனு இனி ஒருவணியும்
மணபபதிலலை, இவவடிமேனிடதில அருளசெயது, என விணணப்பத்
தினபடி வரநதாவேணடுமென இரநதனள சோமதையின விணணப்பத
தைக திருசசெவிராறறிய பரமகருணையினுல, பிரஹமதததனெனனும
மாரைபுகதிரினருவணிச சோமதையினிடதது உணடுபண்ணினா. சோம
தையின திருகுமாரராகிய பிரஹமகதநா காமபிலியையெனனும நகர
த்திலசுவாகலோகதநதில ஆகணடலனபோல வீறறிருநது அரசுநிகழு
மாமல லோகபரிபாலனஞ செயதுகொண்டிருநதா. குருநாபா மீநதிரியா
கினாடு நெடுநாள ஆராயநது இபபிரஹமதததேதமை தகுயைசஞுக்குத
தகுநத கணவரெனறு தேறறி, உடனே அவரை யழைபபிதது கையில
லாத பெருமகிழவுகொணடு, தம புதநிகாரதினஙகளாகிய நூறறுவரை
யும அவருகதது திருமணஞசெயவிததனா பிரஹமதததத மஹாராஜருமை
வைதிகமுறையில இவவணிசையாகளப பாணிகிரஹணம பண்ணிக
கொணடமாதநிரதநில, அவருடைய தபோமஹிமையால அநநூறு மங
கையரகளுமு முடமுமு கூனும ஒருசேர நீஙகி நிமிரநது, முனபோல ரூப
லாவணணிய முடையாகளாய விளஙகினாகள அதைகக்கணடி குசநாப
மகாராஜருமு மிக உளமகிழநது தம மருமகனுகிய பிரஹமதததனைத தம
பெணகளோடுகூடிய பரிஜனபரிவாரதுடன அவரிருபபிடதுக
கனுபபினா சோமதையும தன புதநிரன நூறுபதனிமாரோடி வரு
தலைக கணணுமனமுங குளிரசகணடி எலலையிலலாத உவகைகொண்டி
நமருமகளகள நூறறுவரையும முறையே தழுவியணிதது குசநாபனை
யும அகழநது மகிழநதிருநதனள

பாலகாணடதநில முபபதநமூனறுவது சருகக்ம

முறறிறறு.

மூப்பத்து நாற்காவது சருக்கம்.

காதிகநதனா தம தந்தையின பிறபபை யுரைதது

பினபு பிரஹ்மதத்தர் தம பத்தினிமாரோடு நகரஞசெனறபின, குச நாபா புதத்ரோறபதத்தியினபொருட்டுப புதத்ரகாமேஷ்டிசெயதுகொண் டிருகையில, குசனெனபவர் தம் புதத்ரராகிய குசநாபாரைநோகஙக 'குச நாபா! உனககுத் தகுதியான நறகுண நறசெய்கையுள்ள காதியென்னும ஒரு புத்ரனுண்டாகக்கடவன். அவனால நினககு மாபெருங கீரத்தியுள தாகுமென றிவ்வணணங்கூறி; ஆகாயமாரகத்திலெழுமபிய பிரஹமலோ கமபோய்ச சேர்நதனர். சோநத சிலகாள கழிதத்பிக குசநாபருககுக காதியெனறொரு புதத்ரனுண்டானார். அவர்தாம என்தகதையெனறுணிச செய்தனர். எனறிவவாறுகூறியருளி விசுவாமித்திர மஹாமுனிவர் ஸ்ரீராம சந்திரைநோகஙி ரகுநநதனு? குசருடைய திருவமிசததிற பிறநதபடி யால எனககுக் கௌசிகனெனப பேயருணடாயிறறு; மேலும எனககுஞ் மூத்தவர் ஸ்தத்தியவதியெனபவள, அவள மிகவும நறகுணமுடையாளாய நிசிகனெனபவரைத திருமணஞ செயதுகொணடு வழுவாமலொழுகின நறபின திணமையால சரீரத்தோடு தனபதியுடனகூடிச சுவாகக்லோக மடையலுறறனள், அதகணட நிசிகருடைய ஆஞஞையாலடி அவள் உல கததாரகு நலநதருமபடித தபோமஹிமையால மிகக புணணியகர மாயும, நினமலமாயுமுளள கௌசிகியெனனபபடும ஒரு மஹாநதியாக இமயமலையினருகில பெருகிவருகினறனள. யான எனனுடன பிறநதாளா கிய கௌசிகியினிடதது பிரியிலலாத அனபினால இமயகிரியினருகில வாசஞசெய்வேனுயினேன; மிகுநத பாவனியாயும, மெயமமையும அறதகிலும நிகியுள்ளவளாயும, நறபொழுதக முடையளாயுமுளள அக கௌசிகி நதியையுமலிடு ஒரு நியமததை மூடிபபதறகாகச சிததாச் சிரமம்வநது, உனது திருத்தோளை வலியால் யான சிததியடைநதேன. ஸ்ரீதசரதநநதனு? நீ வினவியபடி எனமரபின வரலாறும, இதுதேசததின வரலாறும' விசதமாக உரைததேன: இச்சரிதத்திறஞ சொலலிககொண டிருந்தமையால மிகக காலகழிவாய்விட்டது. இநதமதிரநதனுமாரா' நீ திருக்கணவளரக்கடவாய் கண்விழித்ததால் நோயுணடாகிய பிரயாணம தடைபடும; இங்கு இப்பொழுது மரஙகளெலலாம காறறினியகக மின மையால் அசைவறறிருகின்றன; மிருகங்களும பறவைகளும சீததம உறைவிடமசோகுது உறங்குகின்றன. பத்துதிசைகளும இருளால்மூடப படடன? சநதியும் முறையே நீங்குகினறது, அகவினிமுதலிய ரண மீன்களாலும், மற்ற விணமீன்களாலும் ஆகாசம பலகண்களுடையது போலத்தோன்றுகினறது; சநதிரனும் உதித்துத் தன் நிலவினால இருளை

கிகிப பூமிமுறமிலும மிருபபவருடைய மனத்தை மகிழசசெய்கிறான். இரவில திரிகினற பூதராகூஷஸ பிசாசகளை முதலியவைகளை எங்கும பயம் கரமாயத திரிகினறனவெனறனர; இவ்வாறு அருளிசசெய்ய, அங்குள்ள ரிஷிகளெலலோரும அது தகுந்ததகுமேனப்புகழ்ந்து, விசுவாமித்திர மகா முனிவரைச சூழகினறு, குசிககுலததில தோனறினவர்கள் மிகத் தரும புததி யுளளவாகளாகவும, கமலோற்பவனுககு நிகரானவாகளாகவும், எல் லாரைபபாாகிலும சிறநதவாகளாகவு மிருககினறனர்கள். அவரகளுக் குள தேவரே மிகுதியும சோத்தியுண்டுபணணததகவரெனறனர்கள். என் றிவவாறு அமமுனிவாதனால துதிகசப்பட்ட விசுவாமித்திர மஹாரிஷி சூரியன அஸதகிரியையடைவதுபோல நிதநிரையையடைய, ஸ்ரீகௌசல் யாநந்தனராகிய பெருமான் இளையபெருமானுடனகூடி ஆசசரியமடைந்து கௌசிகமஹாமுனிவரைப புகழ்ந்து, பலலவசயனததில திருகதணணாளுத் தனர்.

பால்காண்டத்தில முபபதநானகாவது சருகதுரை

முறறிறறு

முப்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

கங்காநதியின வரலாறு கூறியது.

பினபு விசுவாமிததிர மஹாமுனிவர மறறுமுள்ள முனிவர்களுடன் அசசோணநதததின தீரததில உதயமவரையு மிருநது பொழுதுவிடிந்த வுடனே தாரகநாமவாசசியான ராகவ, மனுகுலதிலகா! பொழுதுவிடிந் ததது, எழுநதிராயெழுநதிராய உனகது மஙகளமுணடாகககடவது; பிர யாணப்படவேண்டுமெனறே? எனறு திருபபளளியுணாததினா அது கேடடுத் தாடகதாடனரும திருபபளளியுணாநது, இளையபெருமானுடன கூடி நிததியகருமஙகளை முடிதததகொணடு பிரயாணமாய, விசுவாமிததிர மஹாமுனிவரை நோகி, காதநநதமே! இசசோணநதமானது வெளளம வடிநது மணல மேடிடடிருகினறமையால எவவழியால யாமிதைக கட ககவேண்டுமெனறினா? அதறகேடடு கௌசிக மஹாமுனிவர ஸ்ரீராகவ ணட! ராமர! இதோ இததபோாநிகள நடகினறனரகளை அவ்வழி யாலேயாமும கடகக்வேண்டுமெனறு அருளிசசெயது, அமமுனிவர்க ளோடும, ஸ்ரீராமலகஷமணாகளோடும அவ்வழியால அநநதியைககடநது, நாகாவித அரணியகளின வழியாய வெகுதூரஞசென்று, நடுப்பகலில எல்லாநதிகளினும சிறநத கங்காநதியை யடைநதார். உடனே யாவரும

அனைப்புறவை, சாரசபபறவை முதலிய நீரபபறவைகளால சூழபபெற றுப் பாவனமாயுளள புனலநீரமபிய அவ்யாறறைகளணடு களிபபுறறு, அதன்நீரதனிலிறஙகி, நடநதுவநத இனிப்பாயிப பினபு அதில ஸநானஞ செயது தேவபிதரு தாபபணதியாகிய நீரகடனகளை முடிதததகொணடு, அகனிஹோதர ஹோமதேஷ்மாகிய ஹவிஸஸை ஆமுதுசெயது, விசுவாமித்திரமஹாயோகிகரு நாறபுறமும சுறறி வீறறிருநதாகள அபபொழுது ஸ்ரீதசரதாதமஜா அஙகுப பகிரதகுலதாருடைய நறகாரியஙகளை உளைகவலல தம்மாசிரியனா நோகதி ஸவாமீ காதிநாதனை' இகஙனகை மூன்று உலகஙகளிலும பெருகி அலைகடலை எபபடியடைகினறனர? இதைகேகட டுணர விருமபுகிறென, அருளிசசெய்யவேணடுமெனறு பணிவாகி விணவ, கௌசிகமஹாமுனிவர, கஙகையின பிறபபும சிறபபுஞ செலலதிதா டஙகுவாராயினா. கேளாய ஸ்ரீதசரத குமாரவா' இமயமெனனும மலையாயன சகல தாதுகளுககும பிறபபிடமாக இருகினறனை அவனுககு நிகரிலலா ரூபமுளள இரணடு பெணகளுளா. மேருவின பெணணுகிய மெனமையெனபவள இவவிருவருககுநதாய இவருள மூதத வள இகஙனகை இனியவள உமையெனபவள இகஙனகையை எலலாவாகளு வநது தேவலோகததுக கணுபபுமபடி பாவதராஜனிடம வநது இரநதுகேடடு, கருதியவணணமபெருகசெயகவலல மகிமைதஙகிய இவளோத தேவலோகததுகு அழைதது செனறனாகள உமையெனபவள் தான சஙகரணிய விவாஹஞசெயதுகொளளவேணடுமெனறு கருதஞ செயய, பாவதராஜனும இபபிணாநது தன தநயைக கறகுலஞகிய சிவனுககே இவளைத திருமணம புரிவிததனன சைலராஜனுககுரிய இவ விரணடுபெணகளும மூவுலகதநதவாலும வணஙகதததக சிறபபுளளவரா கள; இகஙனகாநதி முதலில தேவலோகததையடைநத சரிதம முறறுஙக கூறினென, இதெதெயவநதி அககாலததில இவவுலகததைவிடடுத தேவலோகததை யடைநதிருநதது.

பாலகாணடததில மூபபதனதநதாவது சருககம

முறறுமிறறு

மூப்பத்தாறாவது சருககம்.

பாவதியும சிவனும புணாநதது

இவவாறுகூறிய குசிகநதனாமொழியைத் திருசசெவிசாரதியருளித தசரதநதனாகளிருவரும அகதையை ழிகுதியும நனகுமதிதததக காதி நாதனரே' மிக புணணியகாமாகிய இகதையைகேகடடுப பெருமகி

ழ்சியடைந்தோம; மஹேயரசன மூதகமகளாகிய இதகஙகை தேவர்லோ
கஞ்சென்று மனித்லோகத்துக்கு மீண்டுவந்தமை முதலிய சரித்தத்தைச்
சுருக்கமொழிய சாதிக்கருளவேண்டும்; தேவரே இச்சரித்திரமெல்
லாம யோகதிரிபற நன்குணர்ந்தவர்; உலகங்களீன்த தாய்மைசெயுறை •இக்
கங்கை எனனகாரணத்தால மூனறு லோகங்களையும் அடைந்தது, திரிப
தகையானது உலகமூனறையும எசதிசயமால புகழ்பெறறதென றிவ்வண
ணம விஞ்ஞியத்தைக்கேட்ட விசுவாமித்திரமஹாமுனிவர மாதவர்களுக்கு
நடுவில அங்கத்தையப பரகாரசொலலுறறனர். ரகுகுலோத்தவஹா!
மூனறு மஹரிஷியர்கிய •நீலகண்டர உமாதேவியைத திருக்கலியாணஞ
செயது •மோஹங்கொணடு• அவளுடன• தேவமானத்தால நூறுவருஷ
காலமபுணர்ந்திருந்தனர அவ்வளவுகாலங்கழிந்தும பாவத்தினி வயிறு
வாயாகவில்லை; அதுகண்டு நானமுகன முதலிய தேவர்களெலலோரும
இவர்களுக கிஙபரு புத்திரணடாவதாயிருபபின, அதேதஜஸை யாவர
பொறுக்கவலலர இது மூனறுலகையும எரித்துவிடுமென்று அசசங
கொணடனர உடனே தேவர்கள வந்து நீலகண்டரைவணங்கி ஸ்வாமி!
நீர இவ்வுலகங்களுக்கு இனஞசெயபவரானதலால, • எங்களுடைய வந்த
னத்துக்கிசைந்து அருள்செயயகடவீர; உமமுடைய தேஜஸ்ஸை இவ
வுலகங்களை பொறுக்கமாட்டா, அதலால நீர பார்வதிதேவியுடன பிரஹ்ம
ரிஷிடராகித தவஞ்செயயகடவீர மூவுலகும நிலைபெறுதறகாக உமது
தேஜஸ்ஸைத தேஜஸ்ஸிலேயே நிறுத்தகடவீரென்றுசொலலக்கேட்டசி
வமூர்த்தியானவர ஸ்ரீவாணிகளுக்கு நேர்நின்சொலலுகின்றார வானவர
களே!உங்கள கருத்துபடிஙகுக, பூமியாயனபடைபோடு புணர்ந்தது கனித
மாகுமதேஜஸ்ஸை யாரேனு தரித்துகொளளுகிறென. நீங்களெலலீரும
மனங்களிகக்கடவீர்கள ஒருகால எனதேஜஸ்ஸை சிதம்பிடுமாயின்
அதைத்தரிபபவர யாவரென்றுகூறுக,அதுகேட்டுத தேவர்கள பீலவும
சங்கரனைநோக்கிச சாமபசிவா! உமமுடைய வீரியம சிதறுமாகில் அதனை
இபபூமி தரிக்குமெனறுசொலல, அவ்வாறே வாமதேவருஞ சிதம்பியரி
யதைப பூமியீது விட்டுவிட்டார அது பூமிமுழுதும பரவுதலால பூமி
கொதிக்கக்கணடு, தேவர்கள இவ்வரியதைத தணியால தரிக்கமுடியா
தெனறெணணி, அக்கினியை நோக்கி, ஹுதாசனு நீ வாயுவுடன கூடி
இதேதஜஸ்ஸைத தாங்கவேணடுமெனறு வேணடிக்கொளள, அக்கினி
அதில அணுபபிரவேசஞ்செயததையால அது ஒரு சுவேதபருப்பத மாக
வும, தேவியகாணறகாடாகவும பரிணமித்தது சூரியனீபோலவும, அக்
கினியைபோலவும, மிருதஜ்ஞளியுளளதாயிருந்தது. அசசுவணத்திலே
பே மஹாகாந்தியுடையாரைய, கிருத்திகாநக்ஷத்திரமாகிய அறுமீன்கள்
பாலூட்டி வளர்த்ததையால காரத்திகேயனெனனபபடும, அக்கினிருமார
னிய ஷண்முகன பிறந்தனன. உமாமஹேசவரர்களுடைய புணர்சசிக்கு
இடையூறு தாங்களசெயத காரணத்தால அவரிருவரும தங்களமேல சிற

நன்கோள்ளாதபடி தேவர்கள் பூஜித்தது துதித்தனராகள். அங்ஙனம் அக் கடவுளாசெய்தும், பாவநிதேவி கோபாதணியாமல அமராகளோநோகவி, நீகள் எனகுபபிளைப்பேறுண்டாகாதபடிதடைசெய்தமையால,உங்க ளுகது உங்களபத்தினிமார்களிடத்துப் பிள்ளைபேறுண்டாகாமறபோகக கடவது இதுபறறி உகளுள் மணிவியாகள் இதுமுதல மலடிகளாகக கடவா களெனறு சாபமிட்டு, பூமியைநோகவி, பூமியே? எனகது மகப்பேறுண டாவதைததடுதது என பாததாவின வீரியத்தை நீ தரிததபடியால நீ பல பலஉருப்பெற்றவளாயும, பலஅரசாகளால ஆளபபடடவளாயும, மலடி யாயும இருககக்கடவையென்று சபிததனள. இநதககேடடு,நாணமுறறு வருதுகினற தேவாகளுகது விடைகொடுதது, பாவநிதேவியுடன சகல ரும அவ்விமயமலியினமேற்குதிசையில சென்று, அதன வடபுறததில கடுமபெருந் தவஞசெய்யலாயினர. ஸ்ரீராகுலதிலகா! பாவநிதேவி கதையைப் பரக்க உரைதேனனறே? இனிக கஙகையாறறின மஹி மையை விரிதது சொல்வேன்.

பாலகாண்டததில் முபபதாருவது சருக்கம

முறறிறறு.

மூப்பத்தேழாவது சருக்கம்.

குமாரஸவாமியின உறபததி

மேற்கூறியபடி சிவன பாவநியோடு தவஞசெயதுகொண்டிருக கையில் தேவாகள் எலலோரும ஒனறுசோநது நமமுடைய படைகளைப

ஸ்ரீராமசந்திரர் கங்கையின் கதையைக கேட்கக கௌசிகா பாவநியின கதையை இயமபியது யாதோ எனின, மேலே கங்காநதியின சரிததகதை இது வேண்டி யிருக்கின்றமைபற்றி, ஸ்ரீராமபிரான கேட்டிலனுயினும் இஃதை முன்பு கூறிப் பின்பு அஃதையுணர்த்தாரெனக்கொள்க சிலவைதிக புராணங்கள் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணு உலகமனைதும்போது பிரஹ்மாண்டமபேதித்து அனகாநதையி னீரபெருகிக கங்கையாயிற்றென்றும்,சில சாதவிக புராணங்களள அப்பொழுது பிரஹ்மதேவர் தன் கமண்டலுஜலததால் திரிவிகரமன் திருவடியைத தலைக அநீரபெருகிக் கஙகை யாயிற்றென்றும்,—சில உததமபுராணங்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு திருவடி நகதினின றும் கங்காநதி பிறந்ததென்றும கூறுகினறன இங்கு இமயமலைக்குப் பிறநதனென னல் யாதோ எனின், கல்பபேதங்களில் இவைகடந்தனவென வைதிகா மூவரும பரி ஹாரஞ்சொல்லுகிறாகள். அவருள சிலா கஙகைக்கே பல அவதாரங்களுண்டென் கிறார்கள். சிலர் அனகாந்தையின் நீர்த்தத்தையே பிரஹமதேவர் தம் கடதலிலெடுதது ஸ்ரீபரத்தமனுடைய சீர்பாதத்தை விளக்க, அத்தீர்த்தம் அத்திருவடி நகவழியாயப பெருகித் தேவலோகத்தில் இக்கங்கையுடன் கலந்து ஒன்றுயிறறென்பர்.

பாதுகாக்கவல்ல சேனபதி நமகருவேண்டுமே, பாவதியின் சாபத்தால் நமகரும புத்திரபேறில்லையே எனசெயலோமெனப பலபல தெரிவுரை லாராய்ந்து,சதுர்முகனிடஞசென்று, அகமலாசனனை வணங்கி ஸ்வாமி! பிதாமஹரே எங்களுக்குச சேனபதியாக உமமால் ஏறபடுதத்பட்ட மஹாதேவர் பாவதியுடன இடைவிடாது தவஞசெய்பர நின்றார். இதன் மேல் யாங்கள் செய்யுங்காரியததை அருளிசசெய்யவேண்டும். தேவரே சங்களுக்குத் தஞ்சம, தேவரே யாவும அறிந்தலரென்று விண்ணப்பஞ செய்து கொண்டனாகள். அதுகேடடுத் திசைமுகக்கடவுள் தேவர்களை நோக்கி, யருளிசசெயகின்றார் அமராகளே! உலகளுக்குப் பிள்ளையுண்டாவ திலலையென்ன பாவதியிடட் சாபக தபபுவதிலலை; இவ்வாகாய கங்கையி னிடத்தில் அகனிதேவன சஙகாணுடைய வீரியத்தைவிடடு, அதைக் கொணடி ஒருபுதத்திரணி யுணடுபணணுககடவன இதைக் கஙகாதேவியும் அஙகீகாரஞசெயவள், பாவதிதேவியும அபபுதலவனை உலகதெடுப்பாள் அசசிறுவனே உலகளுகுகு சேனபதியாகுகடவன். சந்தேஹமில்லை யென்று சொலலியருளுக கேடடித தேவாகள யாவரும பஙகஜரைவணஙகி பூஜித்து அவரிடததில விடைபெறறு மீணடி இமயமலை சோரந்த அகனிதேவனை நோகி, நானமுகக்கடவுள கடடளைபடி சஙகரனதுக கிலததைக கஙகையினிடததில விடவேணடுமென்று வேணடிககொண்ட னா. அவவேணடுகோளினபடியே செயவேனென்த தீகடவுள அவா களுகருதிசூமிக கஙகையாறறை அடைநது கஙகாதேவி ! தேவாகளு கு ஹிதாரதமாய எனனிடததிலிருகின்ற சாமபசிவனுடைய இரதிரி பதைபபெறறுக கருபபநதரிககவேணடுமென்று சொலல, அதைக் கேடடுக கஙகையும பெண்ணுருககொணடி நிறக, அகனி அவளிடத்து அவரியதைவிட,அது எலலாவிடதிலும பரவி வெளளைககெலலாம நிறைநதுவிட, அதைதரிககமாடடாமல கஙகாதேவி அகனிதேவனை பாரத்துசசொலலுகிறள தேவதூதா ! உனனுடைய தேஜஸ்ஸைத் தரிக்க பான வல்லவளெனறு அகதேஜஸை எனனிடகொளுதலிலிகிறதென்று நியாகுலத்தோடு சொலலகேடடு, இகருபபதை இபபனிமலையினரு லில விட்டுவிடென்று அகனிதேவனசொலலினன். அவ்வாறே கங்காதே னை வெள்ளத்தால அகருவையொதுகவிடடாள. அகருபபின் உப்புக கூறு எஃகாகவும, செமபாகவும, மலகுகூறு தகரமாகவும, சயமாகவும் மாறின, அவைகளே இத்தரணியை யடைநது நாநாவிதமாகிய தாதுக் களுமாயின. மேலும அகருவை விழுதலினவுடன் அதன ஒலியால் சூழப்பட்ட அசசுவேத பருப்பததைச சாரந்த பூமிமுழுதும் சுவா ணமாகியதனல் ஜாதரூபமெனனும பெயர்பெற்று அகனிக்கு நிகரா ய காந்தியுள்ளதாயிறறு, அஙகுள்ள புல் மரம செடி கொடி புதல் முதலிய யாவும பொனனுயினபின அதருப்பிறந்த சுகுமாரணி இந்திரன் முதலிய தேவாகள் நோகி, அக்குமாரனுகருப் பாலகொடுபபதறகாகக்

கிருத்திகாதேவிகளே யல, அவர்கள இபபிளளை யெனகளுகுப புத்திர ளுகதவேணடுமென அமமாகளிடததில உறுதிகேடகையில, அஙஙனமே இதனுகாததிகேயனெறு மூனறுலோகஙகளிலும கிரதியடையகடவனெறு வரஙகிகடடுதததனாகள. 'கழுவிவிழுஙத இகருவை அகறுத திகா தேவிகள பாலகெடுதது வளாததுவஙதனா இகருமுறறும ஓரிடததிலும நிலைபெறுமல ஸகலிதமானபடியால இபபிளளைகுத தேவாகள ளகஙதனெனறும பெயரிடடனாகள இவவிதமாக இபபிளளைபிறஙத வுடன கிருததிகாதேவிகள அறிவருடைய முலையையும ஆறுமுகமபெற றுககொணடு பாலுணடமையால ஒருதினதிலேயே மிகபபலமுளளவ ளாக பருகது வளாஙது சகல தானவகணஙகளையும வெனறுனீ. அது கணடு உடனே அகஙினிமுதலிய தேவாகள எலலோரும ஒனறுசோரது இவவீனத தேவசேனைகளுக சேனுபதியாக அபிஷேகஞ செயதாகள சஙகரவாதகி திருகுமாரரே! இவவணணம கஙகாமஹிமையின விரிவையும், மஙகளகரனுகிய குமாரசுவாமியின உறபததியையும கூறினேன ஸ்ரீகாகுததரே! இககாததிகேயனிடததில யாவன பகதிசெயகிறனை? அவன நெடுகாள வாழ்ஙதிருஙது பிளளை பேரனமாகளுடன குமாரஸவாமியின் உலகததை யடைவான.

பாலகாணடதில 'மூபபதகேழாவது ஸருககம

முறறிறறு

மூப்பத்தெட்டாவது ஸருக்கம்.

பிருகுமஹாரிஷி சகரசகரவாதிகுப பிளளைவரஙகுதது.

விசுவாமித்திரமஹாமுனிவா இவ்வாறு இக்கதையை யுரைதது, ஸ்ரீராமபிரானே நோக்கி, மேலும் அருளிசசெயகிறா ஸ்ரீ அயிஙதுமதேய ஙஙதனை! மூற்காலத்தில் அயோதிமாஙகரில் சகரசகரவாதிபெனு பவஙஙலகாண்டுவஙதா அவருக்கு இரணடுபதனிமாருளா; மூததவளாகிய கேசினியென்பவள வீதரப்பராஜன பெண், இளையாளாகியஸுமதி யெனபவள் அரிஷ்டநேமியென்பவனபெண், பினனையிலலாமையா லிவ விருவரோடு கூடி இமயமலையில பிருகுமஹாரிஷி தனஞ்செய்துகொண் டிருஙத தபோவனத்தையடைந்து, நூறுவருஷம ஸகரூபதியா 'தவஞ செயதாா. பின்பு சதகிரதுவாகியாகிய பிருகுமஹாமுனிவா சகரசக்கரவாதி தியாருடைய கருத்தையுணாந்து அவரைநோக்கி, கோதிலாக் குணமணி யாகிய மஹாராஜரே! உமக்குப் பல சிறுவாகள் உணடாவாகள. அவா

களால் உலகத்தில் பிறாபெறவொண்ணாத புகழ்சியடையிர். உம்முடைய பத்தினிகளுள் ஒருத்திக்கு ஒருபிள்ளையும, மற்றொருத்திக்கு அறுபதி ஞயிரம பிள்ளைகளும பிறபபாரகனென வரங்கொடித்தார். அதுகேட்டசு சகரமகாராஜா தேவிகளிருவரும் அமமுனிவரைக் கைகூப்பிப் பணிவா நதநணடமிடடு ஸவாமீ ! ஒருபிளளையாருகு ? பலபிள்ளையாருக்கு ? இநத யருளிசசெயயவேண்டுமெனறு வினவ, யாருக்கு எநதவரம் வேணடுமோ அபபடியே பிள்ளைகள தோனறுவாகள ; உங்கள் விருப்பம் எநதனமையதென்று பிருகுமஹாரிஷி கேடடருளினார். அதுகேட்டுக் கேசினி பொருபிளளையையும, பகுமிராஜன ஸுமஹதி பலபிளளைகளையும வரமாகப பெறறுகொண்டார்கள். பினபு சகரசக்கர வாதியார அவ்வருநதவரை வலமவநது வநதனஞசெய்து விடைபெற் றுககொணடு, மணைவிமாருடன தமமகரமே வநது சோநதார. அநதரம சிலகாலது சென்றபின இருவரும கருகொணடு கேசினி, அஸமஞ்ஸ னெனனும பிளளையையும; ஸுமதி சுரைகாய்போனற ஒரு கருப்பப் பிணடத்தையும பெறறாகள பினபு அபபிண்டம உடைந்து அதிலிருந்து அறுபதினாயிரகுமாராகள பிறநதாகள். இவாகளெத நாதிமாகளெடு கது கெயகொபபையிலிடடு வளாததுவர எலலோரும நாள கெலலச் செலல யெளவனவயதுபெறறு, ரூபபலபராகமிமளளவாகனார்கள். பட்டதுகுரிய அஸமஞ்ஸஸனனவன அறிவழிநது, நகரிலுள்ள சிறு வாகளெலலோரையுமெதிதச சரயூநதியில எறிநது,அவாகளரோடித்து முழகி இறகையில பாரதுப்பாரது நகைத்துகொண்டு, இவ்விதம் பாடடால சாதுஜனஙகளுகெலலாம பீடையுண்டாகசெயது வநதமை பால அப்புதநிரணச சகரமஹாராஜா நாடடினினறுத தாரத்திக காட்டிற செலலவிடடனர. அவவஸமஞ்ஸஸன புத்திரன அஞசுமானென்பவன் நிக நறகுண நறசெய்கையுளளவனுகி, யாவநுக்கும நண்பனுக விருந காள. இகனம நாள்கள சில செலலாநிறகையில சகரசகரவாரதியார குச அசுவமேகயாகஞ செயயவேணடுமென ஓரிருபபம் நெஞசில் நினைநி, வசிஷ்டாமுதலிய மஹரிஷிகளோடும, மநதிரிகளோடும, நன்கா ராயந்து துணிநதுகொண்டு விதிப்படி யாகஞசெய்யலாயினர்.

பாலகாண்டத்தில் மூப்பதெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிறறு.

மூப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

சகரசக்கரவர்த்தியா அசுவமேதயாகஞ்செயதது.

கெள்சிகமஹாமுனி இவ்வசுறுராதகதையைமுடிததும,ஸ்ரீகௌ ஸல்யாகுமாரா அதுகேடடருளி மீணடும, எரிகின்ற தணலபோலவிளகு கினற அமுமுனிவனரோநாகி,ஸுவாமீ! இக்கதையை விரிவாககேட்கவே ணுகினறேன. எங்களுககு முனனோராகிய அசுமசகரசகரவாததி அசுவ மேதம எவ்வண்ணமசெயதார. அஃதருளிசெயயுவேணடுமெனறவினவி யருளினர. காதிநாதனா அதுகேடடு ஸ்ரீரமிகுலோததமா ' சகரமஹாராஜ ருடையகதையைவிரிதறுரைகிறேனகேளாயெனறு சொலலதொடஙகி ஞர. சிவனுககு மாமனுகிய இமயமெனனும மலையாயன் விருதியமலையின அருகில் அதநகு நிகராக உயாநதிருகினறது; அமமலை இரணடினடுவில அசசகரமஹாராஜனுடைய யாகமநடநதது,அவ்விடமோ யாகஞசெயவுதற குரிய நிறநதநிலம.அவ்யாகததினபொருடடு விடடருநிறையகணபபதற கூப பாடடனர கடடமையினபடி அமசுமான எபைவன கவசபபூணடுவிற பிடித்துகொணடு அசுருதினையை மீகபபாதுகாததுகொண்டுநடநதான. அப்பொழுதுதேவேநதிரனஇசசகரசகரவாததியுமநமமைபபோலச சத க்கிருதுவாகிவிடுகிறானேயென்று மனமபொறுமல பர்வதினததிலராகூச வேடங்கொணடு மாயையால ஒருவருகுமதெரியாமல அவ்வசுவதைப் பிடித்துகொஞ்டுபோய்விடடான வசிஷ்டா முதலிய முனிசிரேஷடாகள அதைக்கணணுறறுசசகரசகரவாததியாரிடததுசொலலுகிறாகளமகா ராஜரே ' இவ்வசுவமேதபபரியையாவனேஒருவன கைபபறறிகொணடு போகிறான. விரையில அவனே வெனறு குதிரையைமீடடுகொண்டு வரல வேண்டும.

யஜ்ஞ சிதரம்ப வஸ்வேத்ந ரேஷ்மாசிவாயநः
த ஸ்ருஷ்டாக்ரியதாம்தாஜ்யதாசிதரः க்ரதுர்ஜ வேத்

யகஞச்சிதரமபஸதவேதத வாவேஷாமசிவாயநः
ததததாகரியதாமராஜ யதாசதரः கரதாபவேத

இலலாவிடின இவ்யாகம கெடடுவிடுகிறபடியால எலலோராக்கும தீங குணடாகும. ஆதலால, யாகம தடையினறிமுடியுமபடி நீராமுயலவேணடு மெனக் கூறினர்கள். அபபுரோஹிதாசொலலகேடடுச சகரபூபாலாமுறு பதினாயிரம தபஸாகளையும அழைததுச சொலலியதாவது.—குமாராக்களே! யான பேரனுடன் தீகஷாவஹிதனிருகிறேன. ஆதலால, நீஙகளெலலீரும புறபபடடு ஒவவொருகாததூரம் தனித்தனியாராய்ந்து, அததுரகததை யும, அதையபஹரித்த இராகஷதனையுந் தேடக்கடவீரகள். அததுரகத்

தைக்கொள்ளிபோன் இடத்தையோபாம் அறியோம். நீங்கள் பூமிமுழுதும் தேடி யகப்படாவிட்டால், பூதலத்தையும, அலவம் அகப்படுகிறவரையில் தோண்டக்கடவிரகள. உங்களுக்கு முக்களமுண்டாகக்கடவது. நீங்கள் வருகிறவரையில் யான் நீகூஷையவிடாமல இவ்விடத்திலேயே யிருக்கி றேனென்று கட்டளையிட்டனர. அகடகடகளையேமேற்கொண்ட அறபதி னாயிரம குமாரர்களும் மனமகிழ்ந்தவாகளாகிய புறபபட்டுத் தரணிமுழு தும்தேடி ஹபத்தைக்காணுமல ஒவ்வொருவரு ஒவ்வொருகாதம் வீதமாக, அறபதினாயிரம் காதமவரையில வசுரிராயுதம்போலக் கடினமாகிய ஈகள களாலும, ஞலஙகளாலும் கலபபைகளாலும் அகழ்ந்தாகள். இவ்வண ணம் இவாகள அகழ்கையில பூமி இடுகிடெனறு பேரிரைசலிட்டது. அதனகிழிருந்த நாக ராகூஸாஸுராதிகளாகிய சேதனாகள் புண்படுக் கதினாகள. இவ்வாறு இவாகள இஜ்ஜமபூக்பிபம முழுதுந் தோண் டிகொண்டே அவனிமுழுதுந் தேடினாகள். இதுகண்டு தேவகதர்வ தானவ பனனகாதிகள பயமுறறப பிதாமஹரிடம சென்று அவரை ,வணஙகித் துதிசெய்து, ஸ்வாமீ சதுராமுகடவளே! ஸகரசக்கரவர்த்தி குமாராகளால இகரனிமுழுதும அகழபபடுகின்றது, பாதாளவாசிகளா கிய பல உயிரத்தொகைகளும கொலலபபடுகினறன. இவனதான எங்களு டைய யாகத்தைகெடுத்தது வாதியைக கவாகதுகொண்டு வரதுவிட்டா னெனறு எலலோக் கணணுறறபோதிலும அவனைப் பிடித்துக் கொலை புரிகிறாகள். இதறகு உபாயம தேவரே அருளிசசெய்யவேணடுமென்று முறையிட்டாகள.

பாலகாண்டதகில முபபதநதான்பதாவது சருக்கம முறறிறறு.

நாற்பதாவது சருக்கம்.

சகரகுமாராகள கபிலமுனிகோபததால எரிநதுவிட்டது.

வேதாவும அநத வாலவா வாரத்தையைக்கேடடுச சகரதனயர்கள் கமலையுக கொலலுவாகளெனறு நடுஙகுகிற அமராகூஜை நோககி, உரை கஜ்மரா வினணவிரே!—

यस्येयं वसुधा कृत्स्ना वासुदेवस्य धीमतः
कापिलं रूपमास्थाय धारयत्यनिशं धराम्

யஸயேயம வஸுதாகருதஸநா வாஸுதேவஸய தீமதः
காபிலமரூபமாஸ்தாய தாரயதயநிசந தராம்

இவ்வண்டமும், இதிபோனற மறறெலலா அண்டஙகளும் பராத்பர ராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருடையன அலலவா? அமமுதறகடவளானவா இப்

பூலோகத்துக்குத் தீங்கணுகாமல் ஸ்ரீகபிலாவதாரஞ்செய்து யோகமஹிமை யால், உலகமனைத்தும் பாதுகாத்தருளிரூர். அவருடைய கோபாக்கினி யால் அசகரநாதனாகள எரிந்துவிடப்போகிறாகள். இவாகள இப்பூமி யைத் தோண்டுவதும இவா ஸ்ரீகபிலாகோபத்தாலிறப்பதும அதெய வசசெயலே யென்று மூனமே யான ஞானதிருவடியால அறிந்திருக் கிறேனென்ற மொழிந்தனா. வசுருதிராத்திரியாகளிளாகிய மூப பத்துமூவா முகலிய தேவாகள் வாணிமணாளன வாகியதைகேட்டுப் பெருமகிழ்சசிகொண்டு அவரிடத்தில விடைபெற்றுத் திருமபித் தத்த மிருபபிடமவநது சோந்தனாகள

இங்கு ஸுமதிருமாராகளும் பேரிடிபோல் ஒலியெழுமபுமப்படி இரை ந்து பாமுழுதும பிளநது பூமியை வலமாகச சுறறிப்பாரகதுப பரி மாவைக காணுமல மீணடு பிதாவினிடமவநது விணணபபஞ்செய்தார கள். ஸ்வாமி! நாஙகள தரணியெஙகுந்திரிநது, செருகுருள தேவதார னவ ராகூஸ பிசாச கினனர பனனகாதிகளையும பிடிததுகொணடோ முழுதுந தேடிப்பாரத்தோம அகருதிரையைக கணடோமில்லை, அதை யப்ஹாரஞ்செயதவரையும கணடிலோம. யாஙகள எனசெயவோம தேவ ருகிகு மஙகளமுண்டாகக கடவது. இவவிஷயத்தில தேவர தருநத யோசனைசெயயவேணடுமெனச திறுவாகள சொலலக்கேடடுச சகரராகர வர்தனி சினஙகொணடு, அவாகளைநோகக; குமாரகளே! நீஙகள அதிக சூராகளாயிருநதும, கருதிசசெனற விணபை முடிகருந திறனிலலாராய வாளர மீளுதலிதருமோ? நீஙகள மீணடுசெனறு அவ்வசுவதைதையும, அதைகவாநது சென்றவழியும கணடு பிடிகிறவரையில பூமியை அக ழுகடவீரகள். உஙகளுககு மஙகளமுணடாகுக, நீஙகள செலலுஙகாரி யதைத நிறைவேறறிகொணடு மீளகடவீரகளென்று ஆகஞைசெய தனர. தாதையின் மொழியைகேடடு அவாகளெலலோரும மீணடு விரைநதுவநது பண்டையவணணம பூமியைத் தோணடுகையில அங்கு மலிபோனற விரூபாகூமெனகிற திககஜதைதக கணடனாகள. அதநி சாகஜம, மலை காடு கடலோடுகூடிய இபபூமியைச சிரதில தாஙகிக கொணடிருகிறது; அது பருவகாலஙகளில எபபொழுது இஙபபாறு வதற்காகத தலியை அசைகுமோ? அபபொழுது பூகமபமுணடாகும; அவ்வாரணதைத அவாகள வலஞசெய்து அதை வியநது புகழநது மேற்தநி சையினின்று தெனதிசைவரையும பூமியைப பிளநதுசென்று அஙகு மஹாபதமமெனனும திககஜதைதக கணடு வியப்படைநது, அதையும வலஞசெயது, மேறகுதிசைநோகிய பூமியைபபிளநது சென்று, அஙகு ளைமனஸமெனனும திசாகஜதைதக கணணுறறு, அதையும வலம்வநது தெலஙகேட்டு, வடதிசையைநோகிய பூமியைப்பிளநதுபோய பனிமலை போல வெண்மையுகிய பதமதிரமெனனுந திகயாணையைகணடு, அதை யும தழுவி வலமவநது, எஙகுங் குதிரையைக்காணுமலமிகசினஙகொண்டு மறுபடியும வடகிழகாகப பூமியைப்பிளநது சென்று அஙகு ஸ்ரீவாசுதேவ

ராஜ ஸ்ரீகபிலமுனிவரையும், அவரருகில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த அவ
மேதக்குதிரையையுங் காணுதலும் உள்ளத்தில் பெருமகிழ்வுகொண்டு, பக
வானுடைய அந்தக கபிலமுனிவரே தங்கள தாயத்தை வஞ்சஞ்செய்து
கொண்டு வதுவிட்டதாக எண்ணிச் சினமூளமூளக் கண்கள்சிவந்து மண்
வெட்டி, கலப்பை, கலமுதலியவைகளே யெடுத்துக்கொண்டு விளர்தோடி
நேருகுகிக கபிலபகவானே நோகவி, மதிகெடடவனே! நில்நில்! எமதுஅவ
மேதகுதிரையை நீயே களவாடி வதுவிட்டாய; எங்களசகரதனயர்க
ளென அறியென்று அவ்வருமபெருந்தவசசெலவனை அவமதித்துவெருட்
டினார்கள். அகங்கிலியிலே தவநிதியாகிய ஸ்ரீகபிலபகவான் விழித்து
ஓரு ஹுங்காரஞ்செயதலும், அறுபதினாயிரவாகளுமெ எரிந்து சாமபலாய்
விட்டனர்கள.

பாலகாண்டததில் நாற்பதாவது சருகக்கம

முறறிறறு.

நாற்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

சகரசகரவாகதியார யாகததை முடிதததது.

இது நடநதபின் சகரசகரவாகதியார பலநாள்கழிந்தும் சிறுவர்கள் பெயாத்து வராககாரணத்கால ஐயங்கொண்டு, தமபேரனாகிய அஞ்சுமானை யழைதது சிறுஞிலி! இதுவரையும உன சிறியதாயைகள வாராமையால நீ ஆயுதபாணியாகசசென்று பகைஞராகளைவெனறும, பெரியோராகளைவண ஙகியும, அங்கங்குகதகபடி நடநது சிறியதாதைகள சென்ற இடனையும் தெரிததுகொண்டு அசவமேககுதிரையைக்கண்டு பிடிதது கதுகொண்டு வர க்கடவை. நினனாலேயே எனனாகம முடியவேண்டுமென ரைத்தனர். அதைசசெவியுறறு அஞ்சுமானும வாள, கேடயம, வில முதலியவற்றை யெடுதது கொண்டு உடனே புறபபடடு முழுதஞ் சுறறிப்பார்த்துகொனை டே ஸுமதிகுமாரகள் தோணடியிருகிறவழியே வருது தேவ தானவ ராகூச பிசாச பனைகாதிகளால்பூஜிகபபடட திககஜஙகளைகளைவி லஞ்சிஸ்து யோகக்ஷேமம விசாரிதது திசாகஜஙகளே! எனபாடடனர் அசவமேதப பாப்மாவைத தேடிகொண்டு என் சிறியதாதைகள வந் தார்கள. அவர்களையும அக்குதிரையையும நீஙகள் கணடீரகளோவென்று கேடடான. அநதத திக்கரிகளும் அஞ்சுமானே! நீ க்ஷேமமாயத திரைகத டவை திருமபி வருவாயென்று ஆசீரவதிததனுபபின. அஞ்சுமானும அவ

மதிமியேசென்று சிருஷ்டிகர்த்திக்டெக்கினைற இக்ஷ்வாகுவம்சத்தையும், அங்கு மேம்ரதுகொண்டிருக்கின்ற அசுவத்தையுமபார்த்தது மிகக சோகமெர் ண்டு புலமபி அழுது ஒருவணணம மனதெதனிரது, அவாகளுகு நீரகக டன் செய்யவேண்டுமெனகருதி நீர் கேடுகையில் எங்கும அகபபடாணமை யால் அவ்விடத்துறதது செலலாநிற்கையில அங்குத்தன தாதைகளுகு மாதுலராகிய பகூவிராஜாகைகணடான். அவரும இவர்க்கண்டு மஹாபல சாலியாகிய அஞசுமானே ! நீ சோகமடையறக ; உன் இக்ஷ்வாகாகளுள் இறந்ததோர உலகததுகெலலாம உபகாரமாயிருகக்கிறது; இவாகள் ஸ்ரீகபி லமஹாரிஷிகோபததால் எரிந்து இறநதாகள். இவர்க்குகு இவ்வுலோ கதது்ள்ள நீரால தருப்பணஞசெய்வதினால நிலலகதியுணடாகமாடடாது; இமயமலையின மூததங்களாகிய கஙகாநதியைத தேவலோகததினின்று இஙகேகொணடிவநது அதனீரை இநநீரமினமேற படிவித்து அநநதியி லேயே தருப்பணஞ்செய்தால் இவ்வுறவினரெயிவர்களும சுவாகாகலோ கத்தை யடைவாாகள இவ்வளவுமகிமை அகஙகளைகேகயலலது மற்ற நதிகளுகுக்கிடையாது; அதறகுததகக முயற்சிசெய்யவேணடிம இபபொ ழுது இபபரிமாவைபபறறிகொண்டுபோய் உனபிதாமகனுடைய யாக தை முடிபபிகக்கடவையெனறு கடடளையிட்டனர அஞசுமானும அ தைகேகடடு விரைநதுவநது. அசுவத்தைப்பறறி பீண்டுவநது மூதாதை யாரிடத்து நடநதவணணம யாவறறையும அறிவிததனன. அதுகேட்டுச சகரமஹாராஜரும புத்திரசோகததால மிகுதியுகலலங்கி, ஒருவாறு தணி நது, அவ்யாகத்தை விதிபபடிமுடிதது அபோசநதிகருவத்து கங்கைகொ ண்டுவருமுபாயம இன்னதெனறதோனறுமிலலாமபபதினாயிரவருஷம் உல கதைதையாணடு தேவலோகததை யடைநதார.

பாலகாணடதது்ல நாறபதினான்றவது சருகக மம
முறறிறறு.

நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

பகிரதமஹாராஜா தவஞசெய்தமை.

லோசசகரவரத்தியாா சுவாகாகமடைநதபின சகல ஜனங்களாலும பட்டாபிஷேகஞசெய்யப்பெறற அஞசுமானும அரசநீதிவழுவாமல் தே சதைதைப் பரிபாலனஞ்செயதுவருகையில் சிலநாள் சென்றபினனாத் தன க்குப்பிறநத திலீபமஹாராஜருக்குத் தகுநதவயது வந்ததைக்கண்டு பட் டங்கட்டிவிட்டுக் காகையைக்கொண்டு வருவதற்காக பரவனமரிய இ மயமலையின இகரத்தில் மூப்பதினாயிரவருஷம் கடினதவஞசெய்தும, தம ஒண்ணமமுற்றுபபெறாமல சுவாகாகமடைநதனர். திலீபமஹாராஜரும் தம பிதியபாட்டனமாாகளுகு மரணமேரந்தசெயதியைக சேவியுறறத

நாற்பத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

பகீரதர் கங்கையைக்கொணர்ந்தனிதம்

சதானந்தன் போயருளியபின் பகீரதமஹரிஷி தம பாதப் பெரு விரலினுனியால் தரணீயைபூனமிகொணடு ஒருவருடகாலம உமாகாய கணேசகுமித்துத தலைசெயய, உமாபதியுமுகரது இவரைக கடாகஷித்துப் பகீரத!'நீ செயத தவததால யான மகிழ்சசியடைநதேன; உன் கரூத துகவிசையக கங்காநதியைச சிரததில தாஙகுகின்றேனென்று வரமளித் துக கஙகையைத் தாஙகுமபடி நிறக, உடனே தேவகங்கையானவள என் னிததாங்க இவன எவ்வளவு வலீயுளளவன?வேளளதததின் வேகத்தால் இச் சகரரணியும அடிதததக்கொண்டுபோயப பாதாளததில முழுகதிவிடுவேனென்று செருகருகொணடு தடுப்பதறகரிய ரூபமேவகஙகொண்டு நின் மலமாகிய ஜடை முடிசசிரதததில வீழ்நதனள. இவளுடைய எண்ணததை ஜமமுகநதும அறிநது, மிகசசினஙகொணடு தன மகிமையால அவளைப்புறத் தீத தோனறுகபடிச சடைகளுடககி விடுதலும, கஙகையும இமயமலீ போல விரிவாகிய அசசடையினினறும வெளிபபடபபலவாக முயனறும பயனபடாமையால, அசசிரதததிலேயே சுழனறு மயஙகிப பலயாணடி கழிநதபின புறததே தோனற மீளடடாமல தஙகியிருபபதைக கண்டு, பகீர தா மீணடுமெ கொடுநதவமபுரிநது சமபுவைததுதிசெயய, நகதிவாஹனனும் அதறகு மகிழ்நது பரமஹமதவராலியறறபபடட பிரது ஸரஸ்ஸு என் னுமெ தடாகததில தன ஜடாமணடலதினினறும கங்காநதியைப் பெருக விடடனன.

கங்கையும் அஙகிருநது ஏழுபிரிவாகப பிரிநதுபெருகினள்; அவறறுள ஹலாதினீ, பாவனீ, நளினீ யெனனபபடுமெ மூனறுகஙகைகள் கிழகாகவும, ஸுசகூ, சீதா, சிநது வெனனபபடுமெ மூனறுகஙகைகள மேறகாகவும, ஏழாவது பகீரதாபினனுகவும பெருகியோடின. அதுகாலியில் பகீரதமஹா ராஜனுமதிநதமெ காமிதிலமி முனனேகடகக, இககங்கையும பினதொடர் ந்து ஆகாசகநதினினறு சகரன சிரததில்வீழநது, அஙகிருநது பூமியிலும் வீழ்நதுமிகுதியும பேரொலியுடையதாயவிநாதுவருகையிலமீன், ஆமை, முதலீ முதலியவைகளால பூமிமுழுதும நிரைக்கபபடடது. கங்கையின பெருக்கைக் காணுமபடிவநத தேவதானவ கந்தருவயக்ஷராக்ஷஸகின்னர சித்த சாரணதியாகள் வநது கண்டி நினைதது நின்றனாகள். அவர்களுக்கு வாஹனஙகளாகிய விமானஙகளும, ரதஙகளும, யானைகளும அபபெரு வெள்ளதது மேழுபட்டசெ சுழன்று நின்றன. அவ்வானவாகள்பூண்ட பூஷ ணஙகளின ஒளியால் அஙகுள்ள ஆகாயமுற்றும் கோடிசூரியகள் உதய காலம்போல் விளஙகிற்று. அன்றியும் கீரிதிருந்துவுள்ளியெழுகின்ற மீன், ஆமை, இலைகள் சூழகின்றதோற்றத்தால அவ்விண்டலம் தாரகைகளால

சுற்றப்பட்டதுபோலத் தோன்றிற்று. வெண்ணிறமாய் மேலெழுகின்ற தரங்கங்களாலும், அகழுதிரிகின்ற அன்னப்பறவைகளாலும், வானம் சீறற்ற மேகங்களால் கலந்ததுகொண்டுதிபோலவிளங்கியது. அகழியின் வெள்ளம சிலவிடத்தில் விரைவாகவும, சிலவிடத்தில் வீங்கிவாகவும், சிலவிடத்தில் மடிவாகவும, சிலவிடத்தில உயாவாகவும, சிலவிடத்தில தடடித் தடடி மகரமாகவும, சிலவிடத்தில ஒரிடத்துக்கோரிடத்து இடிபட்டுக் கெடுணடும, பலமுறை எழுந்தெழுந்து மடிந்தும,பெருகியும,கலகமற்று நின்மலமாகவே விளங்கிற்று

सत्रदेवर्षिगन्धर्वा वसुधातलवासिनः
भवांगपतितंतोयं पवित्रमितिपस्पृशुः

ततदेवऋषिगन्धर्वा वसुधातलवासिनः
पवित्रमितिमत्वातुयम पवित्रमितिप्रभुः

அவருப்பூதலவாசிகளாகிய தேவகந்தருவா முதலானோர் இகவகை சகரன பிரதானிலிருந்து யிழியும பலிதநிரமுள்ள தனரென, அநரிரி வாடிபபுனிகராயினாகள இஃதனறியும,சாபதாலவானுலகினின்று நீஙகி பூலோகதனகயடைந்த சில வானவாகளும இதில்மூழுகிச சாபநீஙகிது முனனியபடி வாஜலகையடைந்தனாகள இவஜலகிலுளளவாகளும தூய மையதாகிய அதனீரில்குளிந்து தூதநீயனினாகளுதொலைந்துபோயினாகள. பகீரதமகராஜரும சிறந்த தெரமீதமுனசெலல, இகவகையும அவர் பினனெறடாகதுவா செலலாநிறறும வழிபறறியிபபெருகிவர, தேவரிசு தானவராகூயகந்தருவயகஷினனரமஹோரகாமுதலானோருமதேவரிஷி பிரமரிஷி முதலானோரும,ஊரவசிரமபை முதலியதேவவேசிகளும, மறறு ம நீரிலுறையுஞ தேவராகளும இவவிதோததைதோகங, வியபபடைநது, பகீழுநதுஇகவகையின பினதொடாநது வருகனாகள இவவணணமவரு கையில இடைவழியிலாகஞசெயதுகொணடிருநதஜஹநுமஹாமுனிவரா சிரமதறற கஙகைபாயநது அநகுளள யாவறறையுமமூழுதறிவிட, அமமு னிவா இகவகையின செருகையறிநது, தமது தவதறறமையால இக் கஙகையி னீராமுழுதும பானஞசெயதனர. பகீரதமஹாராஜா கஙகைனிய ககாணமல, படடபாடெலலாம பயனறறன ஆயினவேயென்று தியருழு நது வருநதி, அநத ஜஹ்நுமஹாமுனிவரை வணங்கி வேண்டிகொளள, பினனிரூநதுவநத கடவுளாகளும அனபுடையாராய, அமமுனிவரா நோகித தபோநிதியெ!இபபகிரதா இசசருகதியைக கொணடீவர மிகுதி யும் உழுநதுமுயனறா. அனறியுமஇஃது லோகோபகாரமாகவுமிருக்கும். ஆதலால் நீர் சினதைதொளளாமலேஅருளசெயது இநநதியை மறறபடியும் புறத்தில்விடக்கடவீர.இகவகை இபபொழுது உமமிடதிலிருநதுவெளி

ப்படுகின்றமையால் இதற்கு ஜாஹ்நவியென்னும் பெயரும் வழங்கக் கடவதென்று கூறி, அவரது கீர்த்தனத்தை தணிந்தனாகள. உடனே அம் முனிவரும் உளமகிழ்ந்து செவிவழியால இக்கதையை ஒழுகவிட்டனையால அதுமுதல ஜாஹ்நவியென்று பெயரடைந்து, பகீரதமஹாராஜருக்குப் பின்சென்று கடலிலிறங்கி,அவ்வழியே பாதாளலோகமடைந்து, அங்கு நீற்றினருவையாகமடிந்திறந்த அறுபதினாயிரம ஸகரசகரவாதினருடனாகள்மேல பாய்ந்து, அந்நீறை முற்றும் கரைத்தது; அவாகளுடனே நிகிர்யடைந்தும தொலைந்து நினமலராகிச சறகதிபெற்று மகிழ்ந்தனாகள.

பாலகாண்டத்தில நாறபதமூனறாவது சருக்கம முற்றிற்று.

நாற்பத்து நான்காவது சருக்கம்

கங்கையின மஹிமையைசசொலலி முடிதததது.

அந்தப் பகீரதமஹிபதியும நீறறின திராளாகிய தம தாதை தாதை தம்தைகளைக்குறித்ததற்கு தயாரபடுகையில இருவருக்குக் கடபுலனுக்குத் தோனறித திசைமுகக்கடவுள அருளிசசெயகினாார. இலீபநாதனு ! சகர குமாராகளாகிய இவவறுபதினாயிரவரும உதகாரகனை உனனுல கரையேறறபபடடவாகளாகிச சுவாகலோகததை யடைந்தனர. இபபூமியில அலைகடல நிரிருக்குமளவும அவாகளும விணணுலகிலேயே இனபமுற திருபபாகள. இக்கதையுமஉனக்குமூதகபெணணுகிப பாகீரதியென்று

---

* இதிற்குறித்த சுலோகத்திற்குச சிலா கதைகை அரனசிரத்தில தரிதததமையால் பவித்திரமாயிற்றென்ற தேவாகள இதில மூழ்கினுரென்று பொருளுரைகினாரனா. ஸ்ரீபாஹவத்தினும, ஸ்ரீ ஸ்காபாரதத்தினும ஸ்ரீஹரியினுடைய சோபாதத்தில தவ தரித்தத தாயதாகிய இக்கதையை அரனுசிரத்தில தரித்தே புனிதாராகினுரென திருக்கின்றமையால, அப்பொருள் சிறிதும ஒவவாதெனச சிலா மறறுகினாரனா. இக் கங்கை சக்கரனுர்சடையில் அடக்கியகாரணத்தால் பரிசுத்தஞ்செய்த அசுத்தமாயின போதிலும, அசசடையிலிருந்து பூமியையடைந்து வேம்பெறறமையால் (நதீலேகே நகத்யதி) எங்கிற நீதிப்படி இது பரிசுத்தமாயிற்றென்ற தேவர்கள் மூழ்கினுரென்று சிலர் பொருள்கூறுவர். (ஹேஅங்க) கங்கையினீரே ! நீ பதிதம் விலிர்ம்மாவியமென்று யாவர்க்கும் விலக்காகப் பதிதமாய் விடினும் (பவிதரிம) பரிசுத்தமாக (பவ) ஆகுக (இதி) என்று, (பிஸ்ப்ருசுஸ) தம்முடைய திருமேனிசம்பந்ததை புண்பெண்ணினுர்க்கென்று பொருள் கூறுவாருமுளர்.

புகழ்பெறறு இருக்கக்கடவது. உனஞல் இஃதுமூவுலகத்திலும் பாயந்த மையால இதறகுத திரிபதகையெனறும பெயருளதாகக்கடவது. இவரு இக்கவகாஇலததிலஉனதகதைகளுகரு நீரகடனசெய்து பிரதிஜஞையை முடிததுவிடுசி சுகித்திருபபாயாக. இகக்கதையைகடகிரண்டுவக அஞ்சு மானும நிலீபனும எவ்வகைமுயறசிசெயதும மூறறுபபெறமல், உன்னுல நிறைவேறினமையால இவ்வுலகில நீமிகுதியும புகழ்பெறறுவாழ்க; உனகரு மஙகளமுணடாகுக; யான எனனுடைய உலகமபோய்ச சேர்கி றேன. நீயுமஇஙகு ஸுகாஙஞசெய்து புனிதனகிகதருபபணஞசெய்து சுக மாக அபோதசுவமாஙகாபீயசோஙது செஙகோல் நடத்துவாயாக வெ ன்று இவ்வாறருளிசசெய்து ஞானமுகா நிமமுலகததுககெழுந்தருளினர்.

பின்பு பகிரதசக்கரவாகதியும விதிபபடிச சாகராகளுக்குத் தருப் பணஞசெயது புனிதராகி, பெருமகிழ்வுகொணடு தம ஈகரமேமேசாந்து முனபுபோல அரசபுரிய,ஈரடுகரததோ யாவருஙகணடு களித்துப்புகழ்க தாகள். கௌசலயாதேவி குமாரரததினமே? இவ்வணணமதேவருகியின் சரிதிரததைச சுருகுகமற வருதுதுதேதன. நீ மஙகளததையடையக் கடவை; உனகரு மஙகளமுணடாகுக. சுருதிபபொழுது நோஙதிருகின் றது. அநுஷடானஞசெயயவேணடுமாதலால, இனி விஸ்வாமிதிரரின சரிதததை யாவரெனருவன பிரஹ்ம ரூஷதிரிய வைசிய சூத்திராகள கேடக உரைகினறனரே? அவனுகரு வரமபிஸ்ஞ செலவப் பொருளும, கீரதியும, நனமகடபேறறும. நறகதியுமுண்டாகும. அவ னுடைய பிதாகளும தெயவஙகளும உணமகிழ்வர.

இதமாக்யானமவயகரோ கஙகாவதரணமசுபம
யசருணேதிஸகாகுஸத ஸாவானகமானவாபனுயாத
ஸாவேபாபாஃ பரணசயஙகி ஆயுஃ கீரதிசசவாபித

கங்காவதாரணமெனனும இமமஙகளகரமான உபாக்யானத்தை பாவரெனருவன செவியுறுகின்றனரே? அவன கோரிகைகை யாவும் ஈடேறறம, பாவங்களுக தொலைநது ஆயிசுஙு கீரதியும வளருஙு.

பாலகாண்டததில் நாற்பத்தாஞவது சருக்கம

ஆறறிறறு.

நாற்பத்தைந்தாவது சருகம்.

கௌசிகா நதியைக்கடந்தது விசாலிநகரைப்பற்றி அருளிச்செய்தது.

காதிநாதனா அருளிச்செய்லீத் திருவுளமபற்றிச சகரவாதந்திதிரு மகனா இளையபெருமாளுடன வியபபடைநது, மீளவும அதத்ப்பாஙதி யை நோகஙி, ஸ்வாமீ! தேவரருளிச்செய்த கஙகாவதாரணமும, ஸாகார த்தி னிறைவுநகேடடு வியநதோமெனறு புகழ்நது, அச்சிநகையிஞலே அனநிரவைபபோகஙி, மறுகாளுதபம நிதநிரையொழிநது, செயகடன களை மூடிகநுகொணடு வீறறிருகினற கௌசிகமஹாமுனிவரை வணஙி, ஸ்வாமீ! இவவிரவு இனிதாகககழிநதது; செவியுறறதகக சரிததிர தையும செவியுற்றனம. அதனால இரவு கணபபொழுதுபோலக கழிந தது இங்குள்ள முனிவாகள தேவா இதகெழுநதருளியிருபபதை யுணர ந்து ஒடங்கொண்டுவநது காததிருகினறனா. ஆதலின அதிலேயி இநநதி யைககடநது நடபபோமெனறு விணணபபஞசெயதனா அதனிக திரு க்செவ்சாதகிய விசுவாமிதகிரமஹாரிஷி எழுநது, ஸ்ரீராமலகூமணாக ளோடும, மற்றமுனிவாகளோடும, அநநாவாயிலேயிக கஙகையைததா ணடி, அககரையிலிறஙி வீறறிருநது, எதிரில விசாலியெனனும புடபே தனதைக் கணணுற்று, அவகிருநது புறபபடடு, அமராவதியை நிகாதத அநநகரதைத் நோகஙி எழுநதருளினா அபபொழுது ஸ்ரீராமபிரானு அநநகரைக கடாகஷித்தது தம ஆசிரியரை நோகஙி, ஸ்வாமீ! இபபதியில எவ்வரசன மரபினருறைகினறனா இதைகக்கேடடுணர எனமனம அவரை னிறதென விஞவியகாலியில; கௌசிகமஹாரிஷி அதுகேடடு விடை கூறுவாராயினா ஸ்ரீரகுகுலநாதனா! முதலில இநதிரன கதையை யுரை நது, அதைததொடாந்து இவ்விசாலியின கதையைப பினனருளைகினா றேன. கிருதயுகததில திதிபுததிராகளாகிய அசுராகளும அதிதிபுததிராக ளாகிய தேவாகளும மிகக வலியுடையவாகளாயிருநது, பிணி பசி மூபபு இறபபு முறறு உயிரவாழவேணடுமெனக கருததுககொண்டு, அகறருத திருபபாறகடலைகககடநது அமிதமெழசசெயது பருகவேண்டுமெனத துணிநது, மநதரமலையை மததாகநாட்டிப் பனனக வரசனகிய வாஸு. கியைக் கயிறாகசசுற்றி ஆயிரவருஷந் திருபபாறகடலைக் கடைநதனாகள. அப்பொழுது வாஸுகி மிக உடலவருந்திப் பற்களால கறகனைக்டிதது விஷங்களைக் கக்குகையில் அங்கு ஆலாஹலமெனனுங் கொடிய்விஷந் தோனறின தேவாசுராதிகளுள்ள உலகமெலலாம் பற்றியெரியஅதைப் பொறுகக வலியறறவாகளாய்த தேவர்கள் சகரனைச சரணமடைநது அடியேங்களைக காகக்வேணடுமென்று வேண்டித்துதித்தாகள.

ப்ராப்தராஜீ த்ருஜோ லை ர்வஶங்கஶஶ்ரத்ரதரோஹரீ:
ஊவாசைனம்ஸ்மிதம்க்ருத்வாமுத்ரம்ஶூலப்ருதம்ஹரீ:
தை வதைர்த்ருத்யமானேதுயத்பூர்வம்ஸமுபஸ்தி தம்
த்வதீயம்ஹிஸுராஶ்ரேஷ்ட ஸுராணமக்ரஜோஸியத்
அக்ரபூஜாமிமாம்ம த்வாக்ருஹாணேதமவிஷம்ப்ரபோ
இத்யுக்த்வோர்ஸுரஶ்ரேஷ்டஸ்தை ர்வாந்தர்தியத

பராதுராவலிததேதாதலாவ சஙகசகரதரோஹரிஃ
உவாசைகம்ஸமிதமக்ருதவா ருத்ரமருலப்ருதமஹரிஃ
தைவதைதாமதயமாதேது யதபூவம ஸமுபஸதிதம
தவதீயம்ஹிஸுராசரேஷ்ட ஸுராணமக்ரஜோஸியத
அகரபூஜாமிமாமமதவா கருஹாணேதமவிஷமபரபோ
இதியுகதவாஸுராசரேஷ்ட ஸததனாவாநதரதியத

திருவாழி திருசசஙகஙகளைத் திருகைகளிலேந்திய முகறமபெருங் கடவுளாகிய ஸ்ரீபரந்தாமா அஙகெழுநதருளுக கஙகாதரரைப புனனகை யோடு நோகஙகிச சூலபாணியாகிய சஙகரரே! நீர இஙகுள்ள இதரதேவா களிற சிறநதவராதலால இததிருபபாறகடலில முகலிறபிறநத இவ்விஷ த்தை நீரே அகதோரளுசெயது இதனை அசரஷ்ட ஜயாக நீஙகவேணடு மெனறு அருளிசசெய்து, கடபுலனுகாமல மறைநதனர.

உடனே சஙகரபகவானும ஸ்ரீமாஹாவிஷ்ணுவின அருளுப்பாட்டைத் தலியேறறு அததேவாகளுடைய, ஆபததையுமபாராதது கோரமாகிய ஆலாஹலததையெடுதது அமுதுசெயது; அவவிணணவாகளிடமே கை லாஸஞசெனறார. பினனைத தேவாஸுராகள முனபோலக் கடையாநிற கையில மநதரமலை கடலில பாதாளமவரையில அமுந்திவிடத தேவகள தருவா முதலிய யாவரும ஸ்ரீமதஸுதனைத தஙகள நெஞசகமெ லுததினிநதகக் கரகமலஙகளைக கூபபி ஸ்ரீமநநாராயணா! தேவரே ஸகல ஜகத்காரணபபொருளனறே? அநபபெருஙகடலே! தொணடாகளுக்கு ஆவமுதமே! அடியேங்களிடததில மிகுதியும அனபுடையீரனறே, இநத மநதரமலையை மேலெடுதது அடியேஙகளைப பாதுகாகஙகட மை தேவர்களுமியதனமி மறறெருருவாகனாகுமோவெனறு வேண்டித் தியிசெய்தனர்கள. உடனே பிறப்பிலியாகிய திருமாலும சீதக்களாகிய வானவர்களுக்கிரஙகிக் கூமாவதாரளுசெயது மநதரததை முதுகிறநதுகொ ணின்று, மறறெருருத்தரித்து அமமலை மேலெழுதோடாமல நிருக் காத்திஞல அதன கிரதத்தைப்பறறிக தாமும அவர்களோடு காகது

றைந்து மடைந்தருளினார். இவ்வணணம ஆயிரவருஷங் கடையாநிற்கை யில முதலில தனவந்தரி அதினினறும அவதாரஞசெய்தருளினார். பின ரஸமுணடாகியதனற் பிறந்தமையால் அபஸரஸ்ஸுகளெனனும் பெய ருளள சிறபபாகிய உருவமிகக அறுபதுகோடி மாதாகளும, அவாக ளுக்குப் பணிசெய்தறகுரிய எண்ணிறந்த தாதிமார்களும் பிறந்தாகள். இவாகளோத தேவரஸ்ஸுராகளுள் ஒருவரும மணஞசெயதுகொளள இயை யாமையால் இவவிலலோரும பொதுமகளிராயினாகள. அதனபின வரு ணனுகருப் பெண்ணுகி வாருணியெனனபபடும சுராகளுகரு அரசியாகிய வனிதைபிறந்து; தான விவாஹவிருபபுக கொள்கையில அப்பெண்ணைத் தானவாகள விரும்பாது தேவாகள் மணமபுரிந்தமையால தேவர்கள் ஸுராகளெனறும், தானவாகள அஸுராகளெனறும பெயர்பெறறாகள். கற்பகங்கள், ஐராவதம், உசசைசசிரவசு, சிந்தாமணி, காமதேனு, கௌத் துபம, நிருமகள் முதலாயினவை தோறறஞசெய்தபின, அமிர்தம உண் டாயிறறு, உடனே அவ்வமிழ்தை காரணமாகத தேவதானவாகளுகருப் பெரும்போருளதாகி ஒருவரையொருவர படைகளால தாகி மடியாநிற கையில ஸ்ரீஹரியானவர நாசசியார திருகதோலமாகிய சாவஜநமோ ஹஜகார திவயிசுநதரி உருகதொணடு, அசுராகளை மயஙகசசெயது, அவ்வமுதை கைகதொண்டு தமராகளுகரு ஈநதருளி எநிதத தான வாகிளைக கொலபுரிந்து, சுவாகசராஜ்யத்தை மீணடும இநதிரனவசஞ செய்தருளினார். தேவேநதிரனும விநதசாரண கநதாவாதிகளுடன மூவு லகையும கைபபறறிச செஙகோலசெலுததிப பாதுகாத்துப் பெரும இழ்சசிகொணடிருநதனன

பாலகாணட.திதில நாறபதாவது சருகக.ம்

முறறிறறு.

நாற்பத்தாரு வது சருக்கம்.

திதிதவம்செயது அடைந்தகருவை இந்திரன அழித்தது.

இவ்வாறு அசுராகள் இமையவராகளாலடிபட்டு மடிதலும், அவர் களுகருத தாயாகிய திதியென்பவள் மிகுத துயரமடைநது மரீசிமஹா முனிவர சுமரீராகிய காசியபரென்னும் தனபர்த்தாவை நோகக ஸ்வாமீ பிராணநாதரே! எனபுத்திரராகள யாவரும மடிநதாராகளே ஆதலால், இநதிரனெனறு மூவுலகங்களையும் ஆளுந்தகை புத்திரனை தேவா அருள் செய்யவேண்டுமென வருந்தி வேண்டிக்கொள்ள, அக்காசியபமகாமுனி

வர தம பத்தினியின் சோகத்தைத் தணிப்பதற்காக அவளோகோக்கிப் பிராணநாயகி' உன் கருததகளிணைக மூவுலகங்களையும் காக்கவல்ல புத் திரனுகுமபடி யான் அருளசெயகினறேன நீ இதமுதல ஆயிரமாண வெளையில் மிகததாபாளாய்த் தவஞசெயதகொண்டிருக்க வேண்டிம, திமிதாயினுக குறைநேரிடின உனனெணண மீடேறுதெனறு அருளிச செய்து, தமது திருகரததினுல பரிசிதததையாபாறபி, அவளதழுவி உனகக மங்களமுண்டாருகவென்று வாழதது விடைகொடுதது, அவ விடம நீங்கித தவமபுரிய வெழுநதருளினா.

தனனுயகா அவ்வண்ணஞசெயதலும, திதியும உளளமகிழ்வெய்தி அவாதிருவாகருகக வழுவுதலுண்டாகாதபடி தவஞசெய்துகொணடிருக் கையில, இநதிரன இசசெயதி கேளவியுறறு இவள தவகதைகெடுதது கருபபததை யழிதது விடவேணடுமென வஞசகமகொணடு, திதி தவமபுரி கினற குசபபிலவனமெனனும புணணியதலததில வருது சிடஞகேடம பூணடு திதியைநோகக, அமமா' நீ தவததை மேறகொணடிருககினற மையால உனககு வேணடிய திருபபணிகளைச செயகிறேனெனறு இன் சொறகளால அவளோ நமபுவிதது தினநதோறும அவளுகதுவேணடிய தருபபை, புஷபம, நீர, தீ, சமிதை முதலிய வேளவிததீமூக கருவிப பொருளகளை வேணடுமபோது கொணராது கொடுதது, அவள சிரமப படடுப படுததிருகருகாலையில அவளுடைய பாதஙகளை வருடிச சிரம தைதை தீரதது, அவள மிகப பெருஙகளிப பரவசமடையுமவளை இவ வண்ணம ஆயிரவருடகளிறகுத தொளளாயிரதது தொணணூறுவரு ஷஙகள சென்று பதகாணடு மிருதியிருகையில, திதி இநதிரனைநோக்கி மகிழாது சொலலுறறனள விணணவாகனே? நினகருப பலமுறை பகைவேரதாகளால தீஙகுவருகின்ற தெனனகருதி, நினகருக துணையா ய்ப பகைஞராகளை வெறறிகொணடு உன ராஜலியததை நிலைநிறுதததகக உனகருத தமபியுணடாமபடி உன தாயை யருளசெயதிருகினறார. இன னம பததுவருஷததில தமபி உதிகபபோகினறன, அவனைபெறறு நீ சுகி ததது வாழ்வாய இதனபொருடடே யான நின தாயையிடததில் வரம பெறறு இவருத தவஞசெயயாதினறேனெனறு இநதிரனுககு ஆதமபோ லுரைதது, அனறைததினறது நடுபபகலில சிரமததால தூககமேமற கொள்ளப படுகையில காலநீடடுமிடகதில தலையையும, தலைவைகக மிடததில காலையும வைததகொணடு கூநதலிமுழியாமல தலைமயிர காலில சுறறுமபடி நிதநிரிததனள இவ்வாறு இவள அசுசியாயிருப் பதைப் பொலோமி மனனன கணடு இவள் தூயமையிலளாள யிருக் கினறமையால சமயம வாயதததெனறு மகிழ்ததும, இவள இவ்வண்ண மவீண்செருகடைநது மயகருமூறறனளேயென்று நினைதததும தன யோக மகிமையால அவளுடலபுகுது, அகருவை வசசிரப்படையால், ஏழு

கூறு செய்தனன். அது செய்தகாலையில், அகருவின இனிய அழுகுர லைக் கேட்டத தணுகருறுதிதியுக கணவிழிதனள. அஃதுணாகது சதகதிதுவும அகருவைநோககி, அழவேணடாம அழவேணடாமெனறு கூறி, மீளவும கூறுசெய்ய முயலுகையில், திதியுக கொலலவேணடாக கொலலவேணடாமெனறு மறுகக, உடனே ஆகணடலன வசிரபாணி யாகி வெளியேவநது திதியைவணஙகி நீ சிறநகொளளறக; எனமேல குறறமிலலை; நீ எனனைகொலலதறகக புதநிரணபெற வரமபெறறுக தவஞசெயதமையால யான சமயமநோகி அதை அழிகுக கருதது டையனய நின சிடனுக குறறேவலசெயது வநதேன். இனறைதினம நீ அசுசியாயக காலிடதகில தலலைவதறப பகலில நிதிரை செயத மையால யான உன ஆலி ஏழுபகுகாக பிளநதுவிடடேன: ஆதலால, இபபிழையை நீ பொறுககவேணடுமென வேணடிககொணடனன

பாலகாணடதகில நாறபதாருவது சருககம

முறறிறறு

நாற்பத்தேழாவது சருக்கம்.

இநதிரன திதியின கருவைப பிழைபபிதது தனனெடு

சோதகாகொணடது

திதி இவவணணம ஏழுகூறுசெயத கருவினைக கணணுறறு மிதத லுக்கமடைநது, இனி இநதிரனமேற சினங்கொளவதினால பயனிலலை யெனறு எணணி, இநதிரனிடமாகசி, இனியவாதகதை சொலலுகிறாள. ஆகணடலா! உனமேல சிறிதும பிழையிலலை; யான விரதங்கெடடு அசு சியாயிருநதமையால நீ உயயுமவகையதேடினாய; யான இதுவரையும பின னிபபேறறுகாக மிகுதியும வருநதமுறறபடியால நீ எனககுப பிரியமா கிய காரியமொனறு செய்யவேணடும, இககருவின ஏழுகூறுகளையும காறறினதிரளகளாய்ச சஞசரிபபவாகளாகவும, மாருதாகளெனனும பெ யருளளவாகளாகவும, இவவிய ரூபிகளாகவும ஆகசகடவாகள. இவாகளு ள ஒருவன நானமுகசகடவு ளுலகதறகும, ஒருவன இநதிரலோகதறகு மும, மூனறுவான வாயுவெனனும பெயரெறறுக கனனதறகும, மற் றைய நால்வரும நானகுதிகளுகளிலும கடவுடடனமையுடையவாகளாயச சஞசரிகசகடவாகள. நீ இககருவை நோகசி, (மாருதஃ மாருதஃ) என் றுணாததமையாலேயே இவாகளுகசு மாருதரென்னும பெயர நிலைக்கக் கடவதென்றனள். என்றுணாத அதிதியினமொழியைக கேடடுக்நிரண்

செவியுறுறு, தாயே! இன விருப்பினபடி இவாகள் விண்ணவர்க்ளாகி மூவுலகிலும இரியகடவாகளென வரங்கொடுத்தான். இங்ஙனம இவ் விருவரும தமமில முடிவுசெயதுகொணடு, சுவாகலோகமபோய்ச சோகதாகளெனறு யன கேளவியுறறிருகிறேன.. ஸ்ரீதசரதமஹா! இததேசம இதி தவஞசெய இநதிரன பணிசெயத இடம.

பினபொருகால இகஷவாகுமஹாராஜருக்கு அலம்புஷையென்பவ ளிடகதில விசாலனெனனபபடும ஒரு புதநினைதான்மி, அரசுசெயவ தறகாக இவவிடதது விசாலியெனறு தனபெயரால ஒரு ககரியைக் கடடுவிததனன. அவவிசாலராஜன குமாரன ஹேமசநதிரனெனபவன்; அவன புதநிரன ஸுசநதிரன, அவன நிதனன தூமராசுவன, அவன தரயன ஸிருஞசயன, அவன சிறுவன ஸஹதேவன்; அவன மகன குசா சுவன; அவன சுதன மோமகதன, அவன புதலவன காருதன, அவன மைநதா ஸுமதி, இநத ஸுமதியெனபவரே இபபொழுது இநநகரில அரசுசெய்கினறனர. அவவிஷவாகு மஹாராஜனுடைய அருளினால இவ் விசாலிநகரில உறைகினற அரசாகளெலலாருமு நெடுகாள உயிர வாழுப வாகளாகவும, பெருநதனமை யுடையாராகளாகவும், பராகிரமமுடை யாராகவும, தாமபதநியுடையாராகளாகவு மிருகினறனராக, ஆகலில இனறிரவு இவநகரகஙகி நாளநதனிய காலியில ஜனகமஹாராஜராக காணலாமென்று அருளிரசெயதார விசவாமிதரமஹாமுனிவர்.

सुमतिस्सुप्रभोजा विज्ञाय्विश्रामपागलं
श्रुत्वाऽसरवरश्रेष्ठ प्रीत्यर्द्धदत्त्वा हायज्ञाः
पूजांचपरमांकृत्वा सोपाध्यायस्सबांधव
प्रांजलिंकुशलंपृष्ट्वा विश्वामित्रमथाब्रवीत्

धन्योस्म्यनुग्रहोस्मि यद्गमेविषयम्मुनिं
संप्राप्तोदर्शनंचैव नास्तिधन्यतरोमया

ஸுமதிரபிதமஹாதேஜா விசவாமிதரமுபாகதம
சுருதவானரவரசரேஷடः பதயுதகசசனமஹாயசாः
பூஜாருசபரமாமகருதவா ஸோபாதயாயஸஸபாநதவः
பராஞசலிः குசலமபருசடவா விசவாமிதரமதாபரமீத
தனயோஸமயதகரஹிதோஸமி யஸயமேவிஷயமமுனிः
ஸமபிராபதோதாசநமசைவ நாஸதிதனயதரோமயா

இவாகளெழுநதருளுகையில அவவிசாலிநகராதிபதியாகிய ஸுமதி மஹாராஜரும விசவாமிதரமஹாமுனிவருடைய வருகையின செயதி கேளவியுறறு, உடனே புரோஹிதா சுஜனாகளோடு எதிரகொணடு வநது

அரசகிப்பாதிபாதிகளே யீர்த்து, ஆசசித்தக கைகூப்பி நல்லரவை வினவிக் காதிநகதலமஹாமுனிவரே ! தேவர் அடியேனுடைய இருகதை தேடிலர்த அடியேனுக்குச சேவைசாதித்தபடியால அடியேன பாகிய வர்னும், செய்யுள கீடமையினபயனீப பெறறவனுமாயினன, நலவினை செயதவாகளுகருள அடியேனுகருளநிகாயாவருமிலலெனறு அகதிகள சிகமஹாமுனிவனா மகிழுகது புகழுகனர.

பாலகாணடகதில நாறபகமீதழாவது சருகக மு ற் றி ற று.

நாற்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

கௌதமமஹாமுனிவரது ஆசசிரமதைதப் பறறியது.

அசசுமதிராஜரும யோகசேகூமஙகளை விசாரிதது முடிகதபினனா ஸ்ரீராமலகூமணாகளை யுதசிகசிதது, ஸ்ரீ கௌசிகமஹாமுனிவரை நோககி, ஸ்வாமி! விசுவாமிதிரமஹாமுனிவரே ! இகுமாராக ளிருவரும கடவுளருககு ஒபபாகிய பராககிரமமுடையவாகளாயும, யாகை சிகமசீபானற நடையுடையவுாகளாயும, புலியும மழலையுமபோலும வீரமுடையவாகளாயும, தாமரை இதழ்போலகனற திருகணகளை யுடையவாகளாயும, வாள, கேடயம, வில, தூணீரஙகளைத தரிததவாகளாயும, அசுவினீ தேவாகளைபால உருவததி லொபபிலாதவாகளாயும, இபபுவியுல சஞசரிகக வேணடுமெனக கருததுகதொலைவி வினனினறு வநத தேவகுமாராகள போனறவாகளாயு மிருகதினறாகளே ; இவவிருவா யாவர் ? எநத மஹாதபாவருடைய புகதிராகள ? பாதசாரிகளாக இபபு வருவதறகுக காரணம யாது ? ஆகாயததில செலலுகதிரோணம,வெலலுகதிரோணமதனித தனி யொளிவீசி விளஙகினறாபோல இகுவிளஙகுகினறாகள. பிரமாணதாலும,இலகிகதாலும, செயலாலும ஒருவராகிகாருவரே நிகாபவராகத தோற்றுகினறாகள. இவவித திவ்யமஹிமையுள்ளவாகள இகசாரமாகிய கடதலரிய வழியைகடநது வருவதறகுப பயன யாது ? இவாகளுதனமையை உள்ளபடி உணரவிரும்புகினறேன், கருணைபுரிந் தருளிசசெயய வேண்டுமெனறு வினவினர. அவ்வாறு வினவபபெறற மெய்ததவமஹாமுனிவரும இவாகளுடைய குலமுறை முதல அங்குலதவையும கடநத சரிததிரம யாவும அருளிசசெயயச சுமதிமஹாராஜரும அதுகேடடமிதது யும் குதூஹலமடைநது, தம மரபினரெனவும,கறறத்தாகளெனவும,இளைபபருவமுடையவாகளெனவும, தாடகைமுதலிய நிசாசராகளைக்கொலை

புரிந்து, உலகத்து இடராகிய கோதவர்களெனவும், பரிவேடி தருந்த விதியின்படியே உபசரித்தற்க கொண்டாடினார். ஸ்ரீராமபிரானும் இங்கே பெருமாளும் அவர்செயற்க உபசாரத்தை ஏற்றுத் திருவுளமகிழ்ந்து அனைத்து அப்புரியிலேயே வசித்து, மறுநாளுதயத்தில் புறப்பட்டு மிதிலாபுரிக்கோ கிக்ஷ சென்றார்கள அப்பொழுது அமமிதியைக் கண்ணுற்ற முனிவர்கள் யாவரும் வறுமை நெருப்பில் மிழ்ந்து புழுங்கச் செலலாநிற்கையில் வழியில அமமிதியருகில் ஒரு னாதற்ற பழைய பேதா ராசரிரமத்தைக் கண்டு விசுவாமித்திரர் தம்பாரியை நோக்கி, ஸ்வாமீ! இவவிடம் ஆசரியம் போலத் தோன்றுகின்றது; இஃது யாருடையது? இங்கு ஒருவரையும் 'காண்போமில்லையே, இதைப் பரிசோதிப்பதெனறு சகலாதத்தி நிமகனார் விஸ்வக காதிருக்கவேயாகியும அதற்கு விடையருளிச் செயபவராயினர்.

கௌசய அசரமாக்கனே! இகன சரிதத்திரத்தை இயமபுனிதோன;முனபு ஒருகாலத்தில இவராசரிமத்தில் கௌதமமினைபபிமமகாமுனிவர் அகலிலையென்னும் கம பதிவிரதையாகி கவம புரிந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஒருநாள் தேவராஜனாகிய இந்திரனும் அதிமருண்டு இவளுடனை புணர்ச்சியைமிமன்று தாபத்தில் பிறந்த சமயமறிந்து, அக கௌதமமுனிவரைப்போல வேடமபூண்டு அப்பெண்ணரசியினருகில் வந்து பெண்மணியாகிய அகலிலையே! யான இப்பொழுதே நின்னைப் புணரவேண்டுமென்று, காமமயக்கத்தாற்பற்றப்பட்டவர்கள் நிதகாலத்தை தெளிதாபரார்களனறோ? ஆகலால், இப்பொழுதே நீ இதற்குடமபடுமென் ழ்ச்சியைமிமனபபலவாறுவெளிப்படுத்தி பரவ, அகலிலையும் இவனே தேவேந்திரனென;னறாயதாபம்போல் வேடமபூணடுவந்தனனென்று நிச்சயித்தாளாயினுமதமது, தேவாகளரசனை வந்து தன்னை விரும்புகின்றனனென மதிமயங்கி அவன் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து அவனுடனை கூடி இனபத்தை யனுபவித்தபொழுதிலதானும், தேவாகோனே! யான செய்தற்குரியதடமையை உமமாலேசெயது முடிக்கதவளாயினேன இனி இவவிடமளிடுவிரைவாகச் செலலுங்கடவீர், என கணவர் இதை யறிவாராயின சாபமிட்டு இருவரையும் நிலைகுலையச்செயவார் ஆதலால், அவர் கணமிணராகு வண்ணம எனனியும்உமமையும் பாதுகாத்தற்பொருளைக்கடவீரென றுசொலல, அது கேட்டுவிணணவர்கோனும் அகலிலைபையைநோக்கி மங்கையர்களுக்கியே! யானும்உனனுடனலலதிலை பாதுகாத்தனை, இனியானவர்தமழியேநோக்கிச் சென்றினறேனென்று கூறி,விடைபெற்றுக் கௌதமருடையவருகையைக் குறித்து மனத்தில அசங்கொண்டு விரைந்து அவ்வாசரிமத்திற்புப்புற மபே வருகையில,எதிரில வருகின்ற தேவதானவாதியராலும் கேடுசெய்ய முடியாத தவசிறப்புற்ற கௌதமமஹாரிஷியைக் கண்டு அசுசுற்று,கலக்குற்று தன்னுளளியிழந்தவளாயினாள. உடனே கௌதமமஹாமுனிவரும

தம்முண்டிய வேடநதரித்தஇருநிரணகணடு,யோகமஹிமையால இனனது நீசசெயல்களியுணாநது கடுஞசினகொணடு இவணோகி அடா ! புலலறிவாளனே ! நீ உனமததனுசச நிமிதம அறதநினறியை யுணராமல என்னுடைய வேடமபூண்டு நலலறிவாளர செயறகரிய இத்நீசசெயலை நீ செய்தமையால காமத்தைப பெருகசெயகைகரக காரணமாகிய அணடஙக ளிரணடும் அறறு அலிபோலாகக கடவையெனறு சாபமிட,உடனேஇநதிர னுடைய அண்டங்களறறு வீழநதன. அவவாறு இநதிரனசபித்தது அகலி யையையுமபாரத்து அடிதியொழுகமுடையாளே ! நீஎனவேடஙகொணட வனை இநதிரனெனறுணாநதமமதிகெடடு மனஙகொணிநது கொடியசெயலுக கிசைநதமையால நீ இஙகுப பலலாயிரவாணடு ஒலியாகி உணடியெனப தின்றிக காறறையுணடி, இபபழுதியிலேயே புரணடிருணடு எலலாபபூதஙக ளுகெலலாந தோனறாமல வீழநதிருகக கடவைஎபபொழுதுஇவவிடதநிற குப பரபபிரஹமமாகிய ஸ்ரீபரநதாமா ஸ்ரீரகுகுலதிலகராய ஸ்ரீதசரதசகர வாதநதி திருகுமாரராகத திருவவதரிதது எழுநதருளிவருவாரோ அப பொழுது அவருடைய சரபாத தூளியால புனிதையாவாய

தஸ்யாதிதேர்யவசர்ஷ்டஸ்ய லோபமோஹாவிவர்ஜிதா
மத்ஸகாசேமுதாயுக்தா ஸ்வம்வபுர்தாரயிஷ்யஸி

தஸயாதிதயேந தூவருதே லோபமோஹவிவாஜிதா
மதஸகாசேமுதாயுகதா ஸவமவபுரதசாரயிஷயவி

எம்அரும பெருஙகடவுளாகிய ஸ்ரீராமபிரானே வழிபடுபபுசைசெய துஅதனலசோகமோஹஙகள நீஙகத,இயலபாகிய உருவைபபெறறு உவக துஎனபாலசோகது மகிழவடைவாயெனத தாம இடட சாபதகிறகு முடி வுகூறி, இவவாசசிரமதைவிடசி சிததசாரணாகளால வணஙகதகக தாய, பெறறருமபேறு பயகக தகக இமயமலையின சிகரமடைநதுதவஞ செயதலுறறனர.

பாலகாண்டத்தில் நாற்பதெட்டாவது சருககம

முறறிறறு

நாற்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

அஹலியை சாபநதீரநது ஸ்ரீராமபிரானைப் பூசித்தது.

பிறகு இநதிரன "அடாதுசெயதவருபடாதுபடுவா' எனபதறகிசைய அண்டமறறு வெடகமுறறுவணணமிறறுத தலியிறஙகிகொணடுஅகலிஎ

முதலாகிய ஸுரஸர கினனரஸித்த சாரணமுனிகணங்களை நோக்கித் தேவர்களே! யாவராயினுமொருவர் கடுந்தவமியற்றின அதை எவ்வித்தத்திலேயினும் கெடுப்பதே நம்செயலாதலால், இதுகாலியில் கௌதமமுனிவர் தவத்திலிருந்தமையால் உங்களுக்காக அதைகெடுக்க முயன்று, ஒரு பாபத்தால் அக்கௌதமரது, அவரிட்ட சாபத்தீரல் அண்டமகீலில் அனேகாலாயினேன. அவரைச் சாபமிலிருந்து அவர் கவலைதைக கேட்டது வீட்டேன; ஆகலால் நீங்களெல்லீர்களுமொன்றுசேர்ந்து உங்களுக்கு ஏனதிசெயத எனனை அண்டமுடையவனுக்கு செயயக்கடவீர்களென விண்ணவர்களை வேண்டிக்கொண்டனள அவ்வனவர்களும் அவ்விக்கிரன மொழியைச் செவியுற்று,அவ்விலிலாரும் பிதிரீதேவரபாதரென்று பிதிரீதேவர்களே! நமக்குப்புகலலையிய வலரி நமகாரியக்தினபொருட்டு அண்டமற்றவனினன ஆகலால் யாகங்களில் உமக்குப் பங்கமபதற்கில் கடியமேலதத்தின அண்டகடாஹத்தை சரிமஞ்னலிலுக்குப் பொருத்தினிருங்கடமையுடையீர்களின , நீங்களிப்படியற்றி அண்டமற்ற அவ்வகளினே வேளவியிலுணவைக்கடவிர்கள இவ்வாறு செயவிர்களையின, உமக்குமமகமுமயாகியற்றுபவர்களும குறைவிலாபெரும்பயத்தைச் சிறக்குமென்றுரைசெயதனர்கள உடனே பிதிரீதேவர்களும அதற்குடன்பட்டு அவ்யாடடின அண்டகடாஹத்தை இதிரனுக்குப் பொருத்தினர்கள. நகரத்திருத்தேரனஞ்சு ஸ்ரீராம! அங்ஙனஞ்செய்தது முதல பிதிரீதேவர்களினேரதலி கடாதத்தும வேளவிகளில சாகத்தினது விருவங்களைத்துவித்து மறறைய உபபாகளோபாபரஸ்செயது தேர்ராஜரிசெய்து வருகிறார்கள. பிதிரீதேவர்களும அம்மந்த ஏற்ற யாகத்தின பயனைத்தருவனார்கள. இந்திரனும அதுமுதற்கொண்டே மேஷ்வீருஷ்ணனாயினன. பதிதபாவனரகிய ஸ்ரீராமரகுவீர! இவ்வாறதிமத நகருட்புகுந்து கௌதமமஹாமோயினி மனைபாடடியாகிய அகலியையின சாபத்தைத் தீர்த்து இவ்வித துயரக்கடலினினறு கரையேறறக்கடவையென றருளிச்செயதனர இவ்வாறருளிச்செய்த விசுவாமித்திர மஹாமுனிவரது மொழியை ஸ்ரீரகுகுலநாதனர இருவரெவிசாதரும இனியபெருமாளுடன கௌதிகமஹாமுனிவரை முனனிட்டுக்கொணடு அவ்வாதிமத்துக்குட புகுந்து, தவமேனமையால சிறந்து விளங்குகின்ற வளாயிருபபினும, வானவர தானவர முதலாரேனாகளுங் காணற்கரியவளும, நானமுகக்கட வுள படைகளுந்தொழிலில தனகுளதாகிய புலமையணைதையும ஒரு வழிப்படுத்தக ஊக்கத்தோடு நெடுநாள முயனறுபடைத்தனனெனனும படி யாவரும அவாவுதக்க உருவமுற்றவளும தேவமாயைபோலவும, அணிகளால் அணியபபட்டுக காமுகிலிடையில தகுகிய வெணபிறை போலவும, நீரில தோறறமுறறிநிமிமகதிரவனதோபாலவுமவிளங்குகினறவளும, கௌதமமுனிவாமாறறதாலமுவுகதாருடையகண்களுக

சும, தரீம் திருகண்மலர்ச்சாத்துவையும புலப்படாதலஞுமாயுள்ள அகலி
யையைக் கண்ணுற்று வியப்படைந்தனர். உடனே அகலிகையும சாப
மொழிந்து தன மெயயுருவைப பெறறெழுந்திறக, பெருமாள் இனிய
பெருமாளிருவரும் இவளே எலலோரும் வணக்கமபுரியததகும நினமலி
யாயினளெனபதை யாவிருகஞு மறிவிப்பதன பொருட்டும, அறததை கீலை
கிறுத்கற்குகொணட கோலதனபொருட்டும அவளே வந்தனஞுடெய்
தனாகள். அகலியையும தன பதியின சொலலிக கருதாகினறு. இப்புர்ம
புருடரே ஸ்ரீருகுகுலனெனதேதமி, ஸ்ரீராமலகூமணாக நிருவரையும்
பூரிதனள். எம அருமபெறலடிகளாகிய ஸ்ரீராமபிரானுரும அவள் உட்
பரிவோடியறறிய அதகெயபாத்தியாதியாகிய பூஜணகருத திருவுளம பேர
ரவுகத்து, ஏற்றக்கெள்ளுகையில அகாயமுறறறும வானவாகள் நிறைத்து
துதுபி முழுகி மலாமழை பெய்த மஙகலமபெருக மஙகலபெருக
வென அகலிகையை பூரித்தனர்கள கௌதமமஹாயோகியும யோக
ஞானத்தால் இதசெயல யாவறறையும ஒருகுணாகத, கம உறைவிட
தை அணுகிய அகலிகையை அங்கீகரித்த அகரித்த, ஸ்ரீருகுகளைப்
பூஜனஞ்செய்த, மீணடியுடன தவஞசெய்வாராயினர. ஸ்ரீருகுகுலாவதி திரு
மிதிலாகுகுலாதிபதியாகிய ஜனகமஹாராஜனுடைய யாகசாலை வேள்விக்குரிய கருவிகளால நிரமபபபெற்று, பலவிதசங்களி
னின்றும் வருகின்ற வேதிபர்கள் வீற்றிருக்கத்தக்க அதிகமாயிரம்
பர்ணசாலைகளாலும், அவ்வண்ணம் வந்திறங்கிய முனிவர் முதலாரை

தேவர்கள் அதலொழுக்கததை மேற்கொணடு, மறறொழுக்கத்தைக கடிபவ
ராக இருததும், பிறர்செய்யும் தவலொழுக்கத்தக்குக் கேடுசெய்வது என்னெனின்
மிகவசாயிலும் தவம்புரிவாராயின் மூடிவில் 'அரம்பெற்றுத் தம் பட்டத்திக்கு வரு
வார்'னெனெ அச்சந்து அவ்வனம் புரிகினறனரென்றுணர்க.

ருடைய வண்டிகளாலும் நிறைகசப்படடு மிகுதியும் பெருககமிப்பை விளைவிகினறது ; நாம எலலுத தலகலவணடுமோ அதை ஆஜஞை செய்யவேண்டுமென விண்ணபபஞசெயதருளுகதும, அபபிரமரிஷியும ஸ்ரீகாகுததருடைய மாறறதகதக கேடடருளிகூடமபின்பு ஏகாந்த மாயும, நீர நிலவுமுளள இடமபாரதது விறபிருகுதனர. ஜனகமகா ராஜா விசவாமிததிரமகாமுனிவர எழுநதருளிய செயதி கேளவியுற்ற சதாநநதாமுதலிய புரோகிதாகளோடு அகஙகிய பாததியாதிகளோ டெபபிதலுககொணடு அமமுனிவர விறபிருகுபிடதலுகுவநது விதி பினபடி பூசசெயதனர். அவவாராதனையைக் கெளசிகமஹாமுனிவ ரும ஏறறு, யாஜஞவலகயரூதவமோ உமகுக குசலமா ? உமமு டைய யாகமும, யதோரிடையூறு மிலலாமலே நடககினறதா ? எனறு ஜனகமஹாராஜனை விஞவிப பினனாமுறையே சதாநநதாமுத லிய முனிகணஙகளையும நோகஙகி குசலஙகளோ விஞவியபின, அமமிதி லாநகரபூபாலகர விசவாமிததிர மஹாமுனிவரை முனிவாகளோடு ஆச நததில விறபிருகதவேணடுமென வேணடிககொளள, அமமுனிவரும அவவேணடுகோளினபடி மறறை முனிகணஙகளோடு ஆஸனததிலமுறை யே விறபிருநதார விதேஹராஜரும சதாநநதாதியரோடு ஆஸனததில விறபிருந்து கௌசிகமஹரிஷிகளை யாதி ருடபரே !—

அத்யயஜ்ஞஸமருத்திர்மே ஸஞ்ஜாதேவ்ருஷ்டிகர்ஶநா
ஆக்ஞயஜ்ஞபலம்ப்ராப்தம் பகவத்தர்ஶநான்மயா.

அதயயகஞஸமருததிரமே பலலாததவதைதஃ கருதா
அதயயகஞபலமபராபததம பகவததாசகநமயா

பகவானுகிய தேவருடைய தரிசனததால இபபொழுது தான எனை வேள்வி குறைவிலலாதக எனகுல தெயவஙகளால செயயபபடடதாயிறறு ; இபபொழுதே யாகததின பயனும எனனால பெறபபடடதாயிறறு. தேவா அடியேனசெயயும யாகசாலைககு எழுநதருளினமையால அடியேன புனித னும், தேவாகருணையை பெறறவனுமாயினன. அடியேன செயயத தொடஙகிய இவ்யாகம முறறுபபெற இனனும பணனிரணடொளரை லும். அபபொழுது ஹவிப்பாகம பெறறுகொளவதறகாக விணணவர் கள் வருவாகள், அவாகளோத தேவா கடாகஷிததருளவேண்டுமென விண் ணப்பஞ்செய்து, ஸ்ரீராமலகஷ்மணாகளே மனமும் கண்களும குளிரகணடு வியப்பஞ்சென்று, ஸ்வாமீ காதிநநதனரே ! இவ்விரண்டு இளைஞர்களும் தேவருககு நிகராகிய பராக்கிரமமுள்ளவாகளாயும, மத்தயானைபோனற நடையும, சிஙகம்போன்ற பாஞ்சவயுமுளளவாகளாயும், புலிபோலவும், இடபம்போலவும, பகைஞர்மேறசெனறு போர்செய்தறகுரியவர்களாய

யும, தாமரை இதழ்போல அகன்ற திருக்கண்களையுடையவர்களாயும், கடத சாரங்க நிஷங்த தாரிகளாயும, இவ்வரணியங்களிற்கணணுறக்கருதி, விண்ணுலகமவிட்டுவந்த தேவகுமாரர்கள்போலவு மிருக்கினறமையால, இம்மஹாபுருஷர்கள அரசிளங குமாரர்களபோலவு தோறறுகினறாரகளே ; இபபெருந்தகைச சிறுவர்களள சீபாதங்களை சிவபபேறறுடனறு இக்கானகம வருதறகுக காரணம யாது ? இவர்கள் புதந்திரர்களைப பெறறவர்களில ஏவனே உயாந்தவனுகச செயகின்றனர்கள. இவவிருவரும எலலாவிதத நனமை ஒருவனையொருவர் ஒபபவராகவும, காகபக்ஷங்களை யுடையராக ளாகவும சஞ்சரிகருயிர்களைபோல விளங்குகினறனராகளே. இவர்களு டைய வரலாறறை யருளிச்செயயவேணடும ; இதனைக கேடடுனர விரு பபமுடையவனுக விருக்கின்றேனென வினவினர். அவ்வினவைத் திரு வுளளதது்கொணட கௌசிகமஹாமுனிவர் வைதேகனைநோக்கி, ஜனக மகாராஜரிஷியே ! இவர்கள அரியாதநிமாகரததுக்கு இறைவராகிய சுரதசக்கரவாதநியர செலவபபுதலவர்கள, என வெளவிக்கு இடை யூறு ஒழிவிலாது செயதுவந்த நிசாசராக்களைக கொலலபுரிவிபபதறகாக இவர்களை உடனகொணடுவந்தாரகளையும,மாரீசாதியரையும கொல் புரிவித்து, வேளவியை முறறுவித்துச சிதியடைந்து, உமமுடைய யாகத தைக காணுமபொருடடு அங்கிருந்து புறபபடுவருகையில வழிநடவில கௌதமமகாமுனிவரது ஆசிரமத்தையடைந்தோம. அங்குச சாபத்தால கலலாகவிருந்த அகலியையும, ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய சீபாததூளியால சாபநீங்கி'தன கணவருடனசேர்ந்து மகிழ்வுறறனள. உமமிடத்திலிருக இன்ற சங்கரசராசனத்தைக கண்ணுறறு நாமிஙகிடவேண்டுமென எனனோடு இவவிருவரும இங்குவந்தனரகளென்று இவவாறு அருளிச்செய் தனர

பாலகாண்டத்தில ஐமபதாவது சருகக மம

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்றாவது சருக்கம்.

சதானந்தர் விசுவாமித்திரமகாமுனிவரது மஹிமை கூறியது.

விசுவாமித்திரர் கூறியதைகேட்டுத கௌதமமகாமுனிவருக்கு மூத்த குமாரராகிய சதானந்தமஹாமுனிவர் பேருவகைகொணடு ஸ்ரீராமபிரானும ராமானுஜரும் வீறறிருபபதைக் கண்ணாரகண்டு, கௌசிகமஹாமுனிவ ரே ! அடியேனுடைய தாயாரை இந்த ஸ்ரீராமபிரானுகருக்குக் கடபுலஞ்சொ லினீரா ? எனறாயும சாபநீர்தெழுந்து இப்பரமபுருஷனுக்குத் தனிவழங்கு முதலியவைகளால் பூசனைசெயதனளா? என்தாயின் நிறத்தில்

இருதிரன்செயத தீசசெயலே இவவிருவருகரும் அருளிக்செய்தீர ? அடி யேன பிதாவங் கோபகதணிரகது என அமமனனயை ஆதரஞசெய்தகரர ? எனறிவ்வாறுவினவினனர அதறகேடடஙிசுவாமித்திரமாமுனிவாசஙாகக்க யோகி ! யாது யாது செயதறகுரியதோ அதையதைத் தீவரமலிதக்கபடி செயதின ; உமமுடைய ஜனனீசாபம நீஙகினவளாய் உமமுடைய, பிதர தீவடு சோரகது, பிருகுபுகதிரராகிய ஜமதககினிமகாமுனிவரையை பிரியாம லடனுறையுமஇரணுகையென்னுமபரசுராமன தாயபோலவிளங்குகின றனனென்று அருளிச்செயதனர அதறகேடடிச சதாரகதா பெருமகிழ்வு கொணடு ஸ்ரீகௌஸலயாகுமாரனைநோக்கிஇயமபுகினறனர மனுகுலதிலக ராகிய ஸ்ரீராமசநதிரரே ! உமது வருகை நலவருகையாக கடவது தெயவ வசதகால நீர இஙகு எழுநதருளலாயிறறு. இவவிசுவாமிததிரமஹாமுனி வரை முனனிடடுவகதமையால உமகருச சிலதினு சிறபபுக குனறுதவள ரும இவர முன ராஜரிஷியாக இருநது தம தவததின மேனமையினாலே பிரமமுனியாயினர ஆகலால இவரைஒபபவாயாவருமிலர, இவரோஉமகருத் தஞசம, மெயபபெருநதவததினராகிய இகருசிகுலோதபவஸ்ரீஉமமைக் காகரும முயறறிபெறறிருகினறமையால உமமிணபாகியவான்களைய வருளர ? இவருடைய சரிதததை கடநதவணணங்கூறுகினறேன சதா முகககடவுளுகரு குரசெனறு ஒரு சதபுதிரரிருநதார அக்குரசருகுக குரசாபமெனபபடுமஒருதுமாரா அறறதினவழியேசெலலுமஉணாவுடை யராயும, மிகக ஆணமையும, தீதாளவலியுமுடையராயுமிருநதனர. அத குரசாபருகுகாதியெனலுமநதனாமிகக புகழ்பெற்று இவ்வுலகததைப பாதுகாததுவநதனர பினபு இவவிசுவாமிததிரர அவதரிதததம தாதை மூதாதை முதலியோரைத தொடருகி வநதமுடியைத் தரிதது பார்முழு தும நீதிவழுவுதலிலலாமல செவ்வேகாலநடாதது பரிபாலனஞசெயதுவந தார். அவ்வாறு அநேகமாயிரவருஷம தரணியாணடிவருகையில ஒருகால தாரணிமுழுதும வலமாக வரவேணடுமெனறு தீரா யாணை குணிசை காலா ளாகிய நாலவகைப படைகளோடி புறபபடடுப பறபலநாடுநகரஙகளையும, நதீநதஙகளையும, மலைமேடு காடுகளையுங கடநது, பலமுனிவாகளது ஆசரி ரமஙகளையுங தாணடி, மலர் காய்கணிறைநது தழைதோஙகிய தருக களால் சூழப்பட்டதும,பலவகைப்பசுபபறவைவிலங்குகளதிரியப்பெறற தும், சிததசரண தேவதானவகநதரவகினனரபனனகாதியாகளால் பூசிக் கப்பட்டதும, புலியையும,காறமூயும, சருகையும,கிழுஙகு வோ கனிகளைய முணடு ஜீமபுலன்களையும வெனறு, சிறறதனதை முற்றுங்கெடுத்து, ஜபதப

ஹோமங்களோச செய்து, ஹம்ஸ பரமஹமஸ பகுதக குடீசக வாணப்ர ஸ்த வைகாநஸ வாலகில்யா இயாகிய பலபல பெயாகளோப்பெறறு, ராஜரிஷி பிரமரிஷி தேவரிஷிகளாகிய அந்தணர குழுவால வசிகபபடடதுமை, பிரம ணுல்தமோ எனக்சண்டோர ஐயபபடத தககதுமாகிய வசிஷ்டமஹாமுனிவ ரது ஆசிரமததைத் அணுகிக கண்குளிரகணடு மகிழ்நதார.

பாலகாண்டததில் ஐமபத்தொன்றுவது சருக்கம

முறறிறறு.

ஐம்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

வசிஷ்டமஹாமுனிவா விசுவாமிததிரை ஆதிததியததாகு

நிறுததியது.

விசுவாமிததிரமஹாமுனிவா வசிஷ்டாசிரமததை அணுகி, அவ குத தவம புரிநதுகொணடிருநத அருநததிமணுளைகணடு விகயத தோடு தலவணஙகி நிறக, அமமுனிவரும இவரைநோகி, நலவரவு வினுவி, ஒரு தனிசில விறறிருகத நியமித்து, அவா உடகாரநத பினாக கிழங்கு கனி முதலியவறறால விதி முறைபபடி உபசரிதது ஆதரம செய்தருளினார. இபபெயததவ மஹாமுனிவரும அமமுனிவாசெயத பூசணைகளைப் பததியோடு ஏறறுகொண்டு, வசிஷ்டமஹாமுனிவரை நோக்கி, தேவருடையதவமும, அகனி ஹோதிராதிகளாகிய வைதிக கருமஙகளும, நீடவாகமும யாதேனு மோர குறைவுமினறி மேனமை பெறறு வருகினறனவா? மற்றும் தேவருடைய ஆசிரமததிலுள்ள மாஞசெடி மிருகபகுதிகளும குசலமா? எனறு வினவ, வசிஷ்டமஹா யோகியும, யாவையும குசலமெனறு மறுமொழியருளிசசெயது, விசுவா மிததிரமஹாராஜரே! நீர குசலமா? அறததினெறி வழுவாது நீதி நடா ததிக குடிகளைப பாதுகாத்து வருகினறீரா? படைவீராகளும நனகு பாது காகபபடடு, உமமுடைய ஆணைகளை அடஙகி நடக்கினறாகளா? பகை யரசர்கள் யாவரும உமமால் வெற்றிகொளளபபடடுக கீழ்ப்படிந் திருந தின்றனாகளா? உமமுடைய சிறுவா, நட்பினா மனனி முதலியோர களும சுகதிதிருகின்றனரா? உமது பொருள் வைப்புகளும பொருளின திரளால நிறைநதிருகினறனவா? எனறு வினவ, அதறகு இமமாதவத தினரும தேவருடைய கருணையினற் சிறிதுங் குறைவெனபதின்றி யா மெலலோரும தகவாறு சுகிதது நடத்து பெருகி வருகினறன மென்று மறுமொழிகூறினர். இவ்வணம் இவ்விருவரும ஒருவாக்கொருவர் நெடும பொழுது விநோதமாகப் பற்பலவாறு வாத்தைபாடிக்கொண்டிருந்து, முடிவில், வஸிஷ்டர் இவ்விசுவாமித்திரரை நோக்கி, மஹாராஜரே!

இபபொழுது பாஜன் பரிவார சேணைகளுகுகும, உமகுகும் ஆதிதேயஞ் செய்ய விருமபுகினறேம. நீர அறவெர்முகமுடையாராகிய அரசர் கையாலும, எனனுசசிரமமாகதேடி அதிதியாகவரதமையாலும, நீரே பூசை பெறுதறகுரியர; ஆதலால நீர எமமீல செயயபபடிம விருத்திணை ஏற றுச செலலகடவீரென மூகமலாசசி புடையாராய அருளிசசெய்தனர். அமமாறறததை செவியுறறு இவசிசுவாமிதிதிர மஹாயோகியும தேவர் புரிவுடையீராயருளிசசெயத இனிய சொறகளாலே யான பூசணியை ஏற் றுகொணடேன ஞபீனன. தேவருககு இகாரட்டில கிடைக்கத்தகக கருதமூல பல ஜலருகளினூலீல யானெ போரவகதேன. கருதியவறறை யெலலாம இஙகிருநதவணணமே இருநது வருவிகத்தகக திறமுள்ள தொணடனெனனறே ? தேவரை பபலவாறுக ஆராதனை புரியவேண்டும், தேவருடைய சேவையே அடியேனை மனகருறைவகறறிசெய்ய வல்லது இனி அடியேனை பரிவோடு கடைககணிதது விடைகொடுத தனுப்பக கடவீரெனப பணிவாக மொழிநதனர. வசிஷ்டமஹாமுனிவா அமமொழி கனை கேடடருளி, நீர அவசியமாக எணணுடைய ஆதித்தியத்தைக கைகொணடே பின செலலக கடவீரென, மீண்டும பலவாறுதேதி, அவரை யுடனபடுதறபே பேருவகை கொணடனராயக காமதேதுவை யழைதது, அதை நோககி, விணணுலகதூப பகவே ! யாம இவ்விகவா மிதிரப பேரரசருகுகும, அவரது வலலாளருகுகும, படையீருகுகும அதிதிபூசைசெயயக கருதுதகொணடிருக்கினறோம். நீ எம்மாறறதினை படி இவாகள் யாவருகுகும திதிபபு, புளிபபு, தவாப்பூ, காரப்பு, கைப்பு, உவாபபு எனன பபடிம நலல அறுசுவையுண்டிகளீயும, விரைவாகப் படைகக கடவை அறுவகைசசுவைகளில எவவெவாககு எது எது விரு பபோ அதையதைக குறைவினறி நிறைவாக உவகது ரயக்கடவை. உண் பன, தினபன, ருகுவன, பருகுவன எனனப்பட்ட பலவகையுணவுகளீ யும உணடுபணணி யாவனையுங களிபபுறச செய்யாயெனறு ஆஜனஞ செயதருளினர.

பாலகாண்டத்தில ஈமபதாதிரண்டாவது சுருக்கம முறறிறறு.

ஐமபத்து மூன்றாவது சுருக்கம.

விசுவாமிதிதிரா வசிஷ்டர் பரிருதிடை உணடிகளீ யுணடு காமதேனுவை யாசித்தது.

ஸ்ரீருகுருத்தனரே ! இவ்வுணணம வசிஷ்ட பிரமரிஷியால கட்டளீ யிடப்பட்ட தேஜ்காபி உடனே விசுவாமிதிதிரமஹாராஜாது சேணைகளில

யார் யாருக்கு யாது யாது வேண்டுமோ அவரவர்களுக்கு அதனை அதனை நிறைவாகப் படைத்துத் தந்தது; அவர்களுள்ள சிலருக்குக் கருப்பஞ்சாறையும், சிலருக்குத் தேனையும், சிலருக்குப் பொரியையும், சிலருக்குப் பலவகை மதுவையும், மற்றுஞ்சிறந்த பானவஸ்துவையும், மிகுந்த அறுசுவை யுணவுகளையும், அப்பொழுதே சமைத்ததனைப்போலச் சுடுகை யாறுமல, மல்லிகளைப்போலக் குவிந்த அனைகளுடையலையும, அகற்றுக்கு தக்க பருப்பு, பொரியல, வறல, தீயல, துவட்டல, பச்சடி முதலிய பறப்பல கறி வகைகளையும, தயிர, மோர, பால, நெய, பானக முதலிய உணவின வகைகளையும, இவற்றை எல்லாம அருந்துதற்குரிய பலவகைப் பொறகலங்களையும செய்தமைத்தற்கு மையினால, விசுவாமித்திரப புரவல முதலிய யாவரும ஐயிரண்டு மனநிறைவடைந்து களிப்புற்றிருமாந்தவர்களாயினார்கள இவ்வாறு விசுவாமித்திரமஹாராஜரும, புடை திரர்களும, மித்திரர்களும, படைத்தலைவர்களும, படைவீரர்களும, மறறும பலரும குறைவினறி உண்டு களித்தபின், காகுஸ்தனா பெருமகிழ்வோடு வசிஷ்டமஹாமுனிவரைத் தழுவிக்கொண்டு உரைகளலுறறார் வசிஷ்ட மஹரிஷியே! அடியேன செய்யும விண்ணப்பத்தைக்கருத்திருச்செவி சாத்தியருளுகைவீர

रत्नंहिभगवन्नेतद्ब्रह्मन्होत्रेचपार्थिवः
तस्मान्नेश्वर्यांदेहीमंप्रेषयर्षेर्महोद्विजः

ரத்நமஹிபகவன்னேதத் ரத்நஹோத்ரேசபார்திவ:
தஸ்மாந்நேச்வர்யாம்தேஹி மமைஷாதாமதோத்விஜ:

வசிஷ்டபகவானே! இக்காமதேனுவானது உலகத்துக்கு இனமிமையாத சிறப்புவாய்ந்தபொருள, உலகத்தில சிறந்தபொருளோ அரசனே கைப்பற்றிக் கொள்ளத் தக்கவன, அவனுக்கு அவ்வுயர்பொருளும, இவ்வரற்றின முறைப்படி இவ்வுயர்ந்த பசு என்பொருளையும், முற்றற்ற அறந்த வேதியராகிய உமக்கு உரியதன்று; ஆதலினால இதை எனக்குக் கொடுத்துவிடுகைவீர அன்றியும உமக்கு இவ்வொரு பசுவின பொருட்டு இலக்கம பசுக்களோ யளிக்கின்றேன்என்றனர இங்ஙனம விசுவாமித்திரப்புரவலர் கூற, வஸிஷ்டமஹாமுனிவர் கேட்டு, விசுவாமித்திரமஹாராஜரே! நீர் தருவன நூறாயிரம பசுக்களே அல்ல; பலகோடி பசுக்களாயினும, யானோ இத்தெய்வப்பசுவைக் கொடுப்பதில்லை; நற்குண நற்செயல்களையுள்ள பாகவத்தர்களிடத்தில் எவ்வண்ணமெல்லாம் அவ்வண்ணம இக்காமதேனுவும எனக்கிடப்படாதிருவதன்று; இக்கல்வுடம்பல்லான ஐயிரண்டெனைய பராணஹுதி பலிஹோமாதிகளினி ஹோதிர தருப பண ஸ்வாஹாகார வஷட்கார முதலிய சகல கருமங்களும குறைவினறி நடக்கின்றன. எமக்கு எல்லா வித்தைகளும், எல்லாப்பொருள்களும, எல்லாக்கலைப்பயிற்சிகளும, இப்பசுவேயனறி வேறில்லை; மற்றும பல காரணங்

களாலும், இப்பசுவை உமக்குக் கொடுப்பதில்லையென்று மறுத்தீரைத் தனா. அதுகேட்டு இவ்வேஷதா, சினங்கொண்டு அமமுனிவரைநோக்கி, வசிஷ்டமஹாமுனிவரே! பொறுமையில், நவரத்தினபணிகள், திவ்விய பூணைகளால அலங்கரிக்கப்பட்ட பதினாயிரம மதயானைகளையும், நான கு வெள்ளைக் குதிரைகளைப்பூட்டித் தங்கமணிகளால கணைகணவென ஒலிசெய்கின்ற எண்ணூறு பொற்றேர்களையும, சிறந்தபார ஸீகரித்தேசங் களிலுண்டாகி உத்தமசாதியாகிய பதினாயிரம அசுவங்களையும, நாகரீக நிறமமைந்த முகலீறுக கனறுகளுளவையும, மிகுதியும பால சுரப் பனவுமாகிய ஒருகோடி வளமறபெரும பசுக்களையும, யானுமக்குத் தரு கின்றேன், இவ்விவரு காமதேநுவைமாஞ்சிரம எனக்குநீர கொடுக்கக்கட வீர இவையுமனமி எவ்வளவு இரதினங்களையாயினும, எவ்வளவு தங்கங் களையாயினும, மற்றும எப்பொருளைகளையாயினும, நீர பெறவிரும்பிய எப்பொருளையாயினும அளிக்கின்றேன. இப்பசுவைமாத்திரம நீர எனக் குக கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று பலவாறுக கெருகிக கேட்டனர இவ்வாறு இவவிசுவாமித்திர நரபதி வேண்டிகொண்டும, அவ்வருந்தீ நாயகர இவற்றையெலலாம சிறிதேனும நனருமதியாமல, விசுவாமித்திர மஹாராஜரே! நீர எப்பொருளைக் கருவீராயினும யாமோ இப்பசுவைத் தருவதிலலை, எமக்கு இதுவே இரத்தினம, இதுவே தனம, இதுவே எல லாப்பொருளகளும, இதுவே எமமுயிர, இதுவே தருசபூராணமாஸாதிக ளாகிய யாகங்கள, இதுவே எமக்குப பறபல நலவின பயனுகு கிரியை, யாம செய்யும சடங்குகள யாவும இதனடியாகவே நடக்கின றன இனிப பலவாறுரைப்பதனற பயனென்ன? எவ்வகை நீர இரந்து கேட்பினும இக்காமதேநுவை யாமோ எவனுக்குங கொடுப்பதிலலை, இதுவே எமது மூடிந்த துணிவு, ஆதலால இத்தன விரும்பிகேட்டல் பயனறறதென விவ்வாறு மறுத்துரைத்தனர.

பாலகாண்டத்தில ஐம்பத்துமூனறாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர காமதேனுவினிடத்தைத் தோனறிய

படைகளுடன போரசெய்தது.

இவ்வகைப் பலபடவேண்டியும, வஸிஷ்டமகாமுனிவர் காமதேநு வைத தருவதிலலையென ஒரே மொழியாக மறுத்துரைத்த கரலியில் விசுவாமித்திரமகாராஜருடைய ஏவலால போரசேவகர் சினங்கொண்டு

வஸிஷ்டமஹாமுனிவரது பசுவைத தம வலிமையால கொண்டுபோக நினைத திழுததனர. இவ்வண்ணம முறைவழுவி இழுகக்பட்ட அககட வுட பசு துயரமடைநது கண்ணீர பெருக ஏஙகி, எனனைப பரதகாபபவ ராகிய வஸிஷ்டமஹாயோகி எனனைக கைசோரவிடடாரோ? எனனவோ? இலலாவிடின விசுவாமித்திரன படைவீராகள ஏன எனனைப்பறறி வலிக கினறனா வசிஷ்டமகாமுனிவாககு யான ஏதேனும தவமிழைததேனே? இலலையாயின அவரையே உறறதுணையெனத தேறி இருகினற எனனை இவ்வாறு பராமுகஞசெய்துவிடுவாரா? என இஙஙனம பறபலவாறு கருதி உடனே தன்னைப்பறறி வலிபபவாகளை யுதறிப புதுதித்திசைகளிலுங குர தறிவிடடு வாயுவேகமாகக கடகி.வசிஷ்டமகாமுனிவா வீறறிருகுமிடஞ சேனறு, அவரது திருவடியிணையை கிடடிக கூவெனறு புலமபானினறு; அடிகளே ஸவாமி பிரஹமபுதிரராகிய வசிஷ்டமஹாமுனிவரே? எனனை விசுவாமித்திரனுடைய படைவீராகள பறறி இழுகினறாகளே தேவா எனனைக கைவிடடீரோ எனக துதுபிபோல பெருமிதமாக வினவ, அதுகேடடு வசிஷ்டமகாமுனிவா மமமொழி யருளிசசெய்கிறார. கேடடீரபசுவே! எமககுத தஞசைபோல விருகினற உனனை இஙஙனம மனமவருநதுமபடி யாம விடுவோமா? ஒருகாலும விடுவதிலலை, நீயும எமககு ஒரு சிறிது குறறமும செயயவிலலையே, இவ்விசுவாமித்திரமஹா ராஜன தன படைவலியால செருகுகுகொணடு எனனை மதிககாமல உன னைக கொண்டுபோக முயலகினறான, இவன வேநதனுயிருகினறமை யால, யோசியன யாம இமமுடிவேநதனபோல வலியுடையோமாவோ மா? இவன அரசகுலததில தோனறினவனுகவும, அரசுபுரிபவனுகவும, ரதகஜதுரகபதாதிகள நிறைநத இவவெகஷளஹிணி சேனைகளுடையானு கவுமிருகினறமையால, இவன மிகுதியுந திணமையுடையானுக இருக கிறான இவனைத தடுகக எமமா லெஙஙன மியலுமெனச சொலலி யருளி னார. எனறிவ்வணண மருளிசசெயததைச செவியேறறுக காமதேனு வஸிஷ்டப்பிரம ரிஷியை நோககி —

நபலம்க்ஷத்ரியஸ்யாஹு ப்ராஹ்மோபலவத்தரः
ப்ரஹ்மன்ப்ரஹ்மபலன்திவ்யம் க்ஷத்ராத்துபலவத்தரம்

நபலம்க்ஷத்ரியஸ்யாஹு ப்ராஹ்மமேபலவத்தரः
ப்ரஹ்மன்ப்ரஹ்மபலன்திவ்யம க்ஷத்ராதபலவத்தரம.

பிரமலொனி யமைந்த தபோநிதியே! அரசருக்கு விப்பிரரினும் வலியிலதெனபாகள். அநதணரே சிறநத வலியுடையவாகள், ஆதலால திவ்வியமாகிய வேதியர்வலி அரசா வலியினும மிகுது, அன்றியும் தேவ ருடைய நிலைமையோ எல்லையிலது, விசுவாமித்திரன உமமை ஒப்பவ லலன, தேவருடைய தேஜலை நெருக்க யாவர்க்கு மரிது.—

నియుజ్ఞ్వమాంమహాభాగ త్వద్బ్రహ్మ బలసంభృతా
తస్యదవ బలంయత్త న్నాశయామిదురాత్మనః

நியுக்ஷ்வமாம்மஹாபாக தவதபரஹமபலஸம்ப்ருதாம்
தஸயதர்ப்பபலம்யத்தத நாசயாமிதுராதமஸ:

ஸவாமி மகாதபாவராகிய தேவருடைய பிரஹ்மபலத்தால் வளர்க்கப்பட்ட எனனை ஏவி யருளுககடவீர். நீயொழுககமுடைய அகஸெளசிகனுடைய செருகனினமிண்மை அணைதது தொலைதது விடுகிறென. என்னிடஙனம் பணிவரக விணணபபஞசெயதது. அதுகேட்டு அபபெருந்தவசசெலவா தேவசரபியை நோகாகி, கடவுடபசுவே ! நினமனதினபடியே அவ்வரசன படைகளை யழிவுசெயதறகாக படைவீராகனை நீ படைதது க்கொள்ளெனறு கடடளையிட, அவ்வாணையை கருதது றிறகொண்டு காமதேனு ஒஙகாரவஞசெயகையில, அதிலிருது பபபரெனனும திருஷ்டஜாதிப படைகள பலவகையாயதோனறி, விசுவாமிதரிருடைய படைகளை அழிவுகணடன. அதறகு கணணுறறுக் காதிராஜனா கடுஞசினங கொணடு கணசிவருது தோமீதிவாரது வரமபிலலாத பலபல படைகளை யெயது, அகாமதேனுவின படைகள யாவறறையுஙகொனறு வெறறி கொணடனர. உடனே கடவுடபசுவுஞ சிறறம மிஞசி, செணபக மலர்களின தாதுகளைபோலச சிவநது நீணட ாள முதலிய படைகளையுங களை ஏவுதி விளஙகுகினற சகரெனவும, யவனரெனவும பெயாபெறற திருஷ்டஜாதிப படைகளைப படைததது. உடனே பாரெகும பரவி நிறைநது போரசெயகினற அபபடைத தொகைகளைகணடு விசுவாமித்திரமஹாராஜனும விரைவாகப பறபல தேவாகுரிய அமபுகளை விலலில தொடுதது எயயாநிறகையில, அவறறைத தடுபபதறகும, பொறுபபதறகும வலியிலராகி அநத யவன காமபோஜ பபபரவாகள சிதறணடு தன புழுநது புறஙகாடடி யோடினாகள.

பாலகாணடததில ஐமபததுநானகாவது சருகக்ம முறறிறறு

ஐம்பத்தைந்தாவது சருக்கம.

விசுவாமிதரிரா தோலவியடைநது தவஞசெயது மிணடும வஸிஷ்டருடன் போரசெயதது.

இவவணணங் காதிராஜனிருடைய படைக்கலங்களினால் மோஹன மடைநது யவன, காமபோஜ, பப்பராகளது ஆகுலங்களைகணடு, வஸி

. ஷ்டமகாமுனிவர் மீளவும் படைகளைப் படையெனத தெய்வப்பசுவுகருக் கடடளையிடுதலும, காமதேனு தன்னுடைய யோகமகிமையால தானிட்ட மூக்காரதத்தினினறும கதிரவனபோல ஒளிவிடுகினற காமபோஜாகளையும, மடியினினறும பபபரரகளையும, யோனிபபிரதேசதத்தினினறும யவனர களையும, (சகிருத்து) சாணம போடுகினற வழியினினறும சகரனபவர களையும, மயிரகாலகளினினறும மிலேசசாகளையும; ஹாரீதாகளையும, கிராதாகளையும படைததது அபபடைகளபபட்ட வீராகளால விசுவாமித்த திரது சேனுவீராகளயாவரும கொலலபபடடாகள. இதைககணடுவிசுவா மிததிரா குமாரா நூறறுவரும கடுஞசினகொணடு, இவவெலலாம வசி ஷ்டரால வினாதனவெனறு அமமஹாமுனிவரைக கொலலபுரியகருதிப பலல படைகளைத தாகாகினறு, வசிஷ்டமஹாமுனிவருக கெதிரில வினாது வருகையில, வசிஷ்டமுனிவரும சாலசினாது ஒரு ஹுங்கார ணுசெயது அதறபிறாத தீயிலேயே இருநூறறுவரையும படைக ளுடன எரித்துவிடடனா இவவாறு சாமபலாகச செயயபபட்ட நூறு மைநதாகளையும கணடு மிக ஆறறதுயரதததையும, நாதைகையு மடை ாது, பெறறலரிய மகனுை மிறாதனரே படைகளும மடிநதனவே யெனப பலவாறக உளளஙகவன று, கைபுரணடி பொஙகிய கடலபோலவும, பற பிடிகக்கிய பாமபுபோலவும, இரு கேதுகளால பறறபபட்ட சூரியன போலவும, சிறகறபபுனட பறவைபோலவும, செருகழிநது முகதது ஞெளிமாழகி, மனகளிரசசியறறு, எதிரசெயயுை செயலறறு, தமது வலியையும, செலவாதையும, இகழாதுாைதுகொணடு, மீணடி தன னகரமேவநதடைாது, அஙகு வசிஷ்டருடைய சினதனபால மடியா துள்ள தாயனுகபபட்டஙகடடி, அரசாளுமபடி நிறாதனித தவருசெயது வரமபெறறு வசிஷ்டமஹாமுனிவரை வெறறிகொளள வேணடுமெனறு கானகஞசென்றனர். கினனரா, விருசையர, உரகா மூதலியோரால வண க்கப்படும இமயமலையினருகில உமாநாயகரது அருளபபெறறவேணடிக கடுநதவம நெடுமபகல செயதகையில, ஈமமுககடவுள நாதிவாஹனராகி இவவிசுவாமிததிரா கட்புலனுக கெதிரே தோனறி, விசுவாமிததிரரே! நீர ஏன தவமபுரிகினறீர உமதெணணம யாது? அதை வெளிபபட விளமபகடவீர உமகுவேணடுவனவறறைததருதறகாகவே யாம நாதி வாஹனாளுடராகி வநது நிறகினறோமெனறு சொலலியருள, கௌசிகமகர முனியும கண்விழித்து மனகைபாகனாத தரிசித்து வநதனஞசெயது னவாமீ சாமபசிவனே! நீர அடியேனமீதருளகொணடிருபப ஆணமை யாயின, தேவருடைய கருணையிஞ லடியேனுகருத் தனுாவேத முழுதும அங்கோபாஙக ரகசியஙகளுடன எனது அபிவினிடமாகத தோறறகட வன. மறறும் தேவதானவாதியரிடததுள்ள அததிரங்களும் எனிடத தணடாகவேணடும; இதுவே அடியேனுக்கு வேமை வரம; இதனறி தேவா அடியேனுகு அருளசெய்யவேணடுமென்று வேண்டிகொணட

னா. சங்கரரும் அப்படியேயாகக்கடலதென்று வரவழைத்துத் தமமரு பிடமே போய்ச சோந்தனர. விசுவாமித்திரர் ராஜரிஷியாகி அப்படைக் கலனகள யாவறறையும் பெறறப் பூரணகாலத்தில் அலைகடல்பெருகுவ தபோல அகமகிழ்சசியாறபெருகி, இறுமாபபுறறு,இன்னுசிஷ்டரு இறந்து ஷிடடாரெனறே தணிவுகொணடு, மீளவும வசிஷடாசசிரமமடைநது, பற பூல கணைகளைத தொடுத்தெயதனர. அதனால வனமுழுது மெரிநதுவிடக கீணடு, அவருளள ரிஷிகள யாவரும பயநதொணடு பலவழியாகவோடிப் போயினாகள அபபொழுது பசப பறவை விலஙகு முதலிய யாவும பய நது புறமபே சென்றனகீய்ால,வெறுமை பாழாயுளள அவ்வாச்சிரமத்தைக் கண்ணுறறு வசிஷ்டமகாமுனிவர மிகவிவருளிகொணடு, ஆசசிரமத்தின் ஸ்ரீரே நீயிர அஞ்சலமின அஞ்சனமின ; பாறகரண் பனித் தளியை நாசஞசெயவதுபோல யாம இககெளசிகணை நாசஞசெய்து விடுவேரு மெனறு அவாகளுகரு அபயகூறி, விசுவாமித்திரரை நோக்கி விசுவா மித்திரா ! நெடுநாளாக என்னுல காக்கபபடும இவ்வாசசிரமதை நீ அழி வுசெய்தமால இனிவாழ்நதிராய்; இபபொழுதே உன செருக்கை யட கிவிடுவேனென பாராயெனறு விரவாதஞசெயது, விளாவாக ப புனக நீங்கிய காலதியைப போலவும, வேறுருக்கொண்ட யமதண் -த்தைப் போலவு மிருகினற பிரமதணடதைதை திருக்கையானமே ழுத்துக் கொண்டு நினறார.

பாலகாணடதில ஐம்பத்தைநதாவது சருக்கம.

முறறும்.

ஐம்பத்தாறுவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டருடன போராபுரிந்த விதம்.

வசிஷ்டமகாமுனிவரால இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட விசுவாமித்திர ரும் ஆக்கினே யாஸதிரத்தைக கருதிவிலகித்து, வசிஷ்டர நில நில்லென் று சொலலிக்கொணடே, அதனை எயயுமபடி முயன்றார. அதகண்டி வசி ஷடமஹாமுனிவரும பிரமதணடதைதை மேலெடுதது ஓ விசுவாமித்தி ர புபவரசனே ! நாமிதோ உன் முனபே நிறகினறோம ; உனது வல்ல மையை முற்றும் செலுத்துவாயாக. உன காண்டிரங்களின் வலி மையை இப்பொழுதே நாசஞ்செய்து விடுவோம.

க்ஷத்ரியபலம் க்ஷத்ரம் ப்ரஹ்மபலம்மஹத்
பஶ்ய ப்ரஹ்மபலம்திவ்யம் மமக்ஷத்ரியபாம்ஸன.

க்ஷத்ரதேக்ஷத்ரியபலம் க்ஷத்ரப்ரஹ்மபதமமஹத
பஶயப்ரஹ்மபலதிவ்யம மமக்ஷத்ரியபாமஸந.

அடா க்ஷத்திரியாதமா! உனதுடைய க்ஷத்திரிய பலமெங்கே? என்றனதரிய பிரமபலமெங்கே? திவ்வியமாகிய எமமுடைய பிரமபலதைத இபபொழுது காடடுகிறேம பாரெனறு கடுங்கோபதுடன அருளிச செயது, அவவாகவினே யாஸ்திரதைபப் பிரமதணடததால் தடுத தருளினர். அது தணணீரால தணிதத நீ வேகதணிவதுபோலத தணிநது விட்டது. கௌஶிகரும அதகணம வெகுளிகொணடு வாருணம, ரௌதரம, ஐநதிரம, பாசுபதம, ஜஷ்கம, மானவம, மோஹனம, காநதருவம, ஸ்வாபனம, ஜரும்பணம, மாதனம, ஸந்தாபனம, விலாபனம, சோஷணம, தாரணம, வஜ்ரம, பிரமபாசம, காலபாசம, வருணபாசம, பைநாகாஸ்திரம, தயிதம, சுஷ்காசனி, ஆர்தநிராசநி, தண்டாஸ்திரம, பைசாசம, கிரௌஞ்சம, தரும்மசகரம, காலசகரம, விஷ்ணுசகரம, வாயுவ்யம, மதநம, ஹயஶிராஸ்திரம, இரணடு சகதிகள, கங்காளம, மூஸலம, வைதியாதாராஸ்திரம, காலாஸ்திரம, தாருணாஸ்திரம, திரிஶூலம், கோரம, காபாலம, கங்கணம எனறிவ்வகைபபடட அஸ்திரங்களை இடைவீடாது வஸிஷ்ட பிரமரிஷிமீது பிரயோகஞ செய்தனர. அமமுனிவரும அதிக சினநகொணடு பிரமதணடததினாறறினே அவவஸ்திரஙகள எலலாவறறையும கவாநது அடகி யருளினார.

கண்கூடாகக கணடிருநத யாவரும வியபபுறுமபடி அவ்வஸ்திரஙகளெலலாம பயனபடாது அழிநதுவிடடனவும, இவவிசுவாமிதிரா பெருங்கோபங்கொண்டு பிரமாஸ்திரதைத எடுதது ஏவ அதகணம அதனினமுதலிய தேவாகளும, தேவரிஷிகளும, கநதருவரும, மஹோரகாதியரும அசசமடைநதஓட, மூனறுலகஙகளும நடுஙகின, அஙஙனம கலகமுணடாகிய பிரமாதேஜோமயமாகிய அவ்வஸ்திரதைதயும, பிரமதண்டேஜோமயமாகிய தமது பிரமதண்டதினாலே விழுங்கியடகி யருளுகையில, எரிகின்ற அமமுனிவரது திருமேனியைககண்டு மூவுலகதது மோகமடைநதனர. அவரது திருமேனியின மயிரகாலகளினின்றும புகைசூழ்ந்த தீகணஙகள புறபபட்டன வஸிஷ்டமஹாமுனிவர திருகையிலிருகின்ற பிரமதண்டமும, காலாகினிபோலவும, யமதண்டம்போலவும விளங்கியது. பின்னர முனிகணங்கள் அஞ்சுதலொழிது வஸிஷ்டமஹாமுனியை நோக்கி, ஸ்வாமீ பிரமமுனியே! தேவருடைய கினனம வரம்பிறது. தேவரால் விசுவாமித்திரா ரோகரிக்கப்பட்டார. ஆதலால, தேவர் திவ்வியதேஜஸை

உள்ளடக்கியருளவேண்டுமெ; முனிவாபிராணரே! தேவா, தினக்கணிக்கு சாகதியடையகடவீர். உலகங்கள பயம நீங்கி,மகிழக்கடவர்களெனபபல வ்ாரகத் துதிசெயய, உடனே அதறகிசைந்து சிறறத்தணிகது சாகதரியி ஞர. இவ்வகையா லிவ்விசுவாமித்திரரும, தேரல்வியடைகது ராண்மும. ஆரூததியரமுகங்கொண்டு கெடுமியாப் பெரியாகிவ்ரு,

தி்ரபலம்க்ஷத்ரியபலம ப்ரஹ்மதேஜோபலம்பலம
ஏகேநப்ரஹ்மதண்டேந சர்வாஸ்த்ராணிஹதானிமே

திகபலமக்ஷதரியபலம பிரஹமதோஜோபலமபலம
ஏகோபரஹமதண்டேந ளாவாஸதராணிஹதானிமே

ஆரசுவலியோ அவமதிபபுகடிடமானதென் றுணராமல இதுவேஉயர் ந்ததெனறெணணியனறோ? யானபங்கதையடைநதேன; றுறவிகுவேர் தன் தாருமபெணபதை உணராமறபோனேனே, அநதோகெட்டேன; பிரம தேஜோபலமே தனறோடாபபுயாவிலது ஒருபிரமதண்டதினுலே என் ணுடைய எலலா அளதிரஙகளுமவலிகுறைந்தழிநதனவே. ஆதலால், இனி அரசுதனமையெ பெரிதெனறு எணணிய இறுமாப்பொழிநது, கலக்க மறறுக தெளிநத ஐயுணாவோடு கூடிய தூயநெஞ்சுடையேனுகி, பிரம தேஜோபலம் பெறுதறகுக காரணமாகியகடுமபெருநதவஞ செயவேனெ னஅங்ஙனளாபாவருமுணரஉைாதறப போகளதினினறுமமீண்டனர்

பாலகாண்டதில ஐமபதாரூவது சருகமம்

முறறிறறு

ஐம்பத்தேழாவது சருக்கம்.

திரிசங்குமஹாராஜன் யாகஞசெய்ய முயனறது.

விசுவாமித்திரப புரவலா வசிஷ்டமகாயோகிசெய்தமானகமகடலூடப் பலமுறை எண்ணிவெபபங்கொண்டமனமுடையாராய்ப பெருமூசெறிந து, இனிப் பெருமபயன தரவலஞரலலாத அரன முதலியவரகளை குறித் தத் தவஞ்செய்வதினுற பயனிலதெனற தணிந்து, தம் தேவியுடன் புறப் பட்டுச் சாரவதிக்குத் தென்புறததில் இடனமைத்துக்கொண்டு, கனி காய் கிழங்குகளே அருநதிப் பன்னெடுநாள் தவம்புரிநதனர். அப்பொழுது ஹரி சநதன, மதஷ்யநதன, திருதிநேத்திரன, மஹாரதனென்னும் ற்குண முடையகான்குப்த்திரர்கள் பிறந்தனர்கள். அவ்வண்ணம்இல்லறந்தவறு

வேள்விசெய்விக்கவல்ல மகபெறலருந் தவத்தினை இதத்தை காடியிருக்க, அவருக்கு இகழ்வுண்டாமா? யாகங்களை நினைகாரியத்தை எவ்வாறுமுயன்று முடிப்போம்; "கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது" என்பதுபோல நினக்குத் தோன்றவில்லை; நீ வீணே கெடவேண்டாமென்று சினந்து மறுத்துரைத்தனர். அமைமொழிகளைச் செவியேற்றுத் திரிசங்கு புரவலனும் மேல் விளையுங் கேட்டை யுணராதவனுய்க் கழிஞ்சினங்கொண்டு அருந்தவமுனிவரையும் நோக்கிக் குருகுமாராகளே! எனை ஆசிரியரும் மறுத்து, ஆசிரியர் சிறுவர்களாகிய நீயிரும் மறுத்துவிட்டமையால் இனி எனமேல் தவமில்லை; யான் கருதியதைக் கருதியவாறு முடிக்கத்தக்க வேருசிரியரைத்தேடி வேள்வியை முடித்துக்கொள்ளுகிறேனென உரைத்தல் கேளுகையில், அருந்தவ சிறுவர்களும் இவனது இறுமாப்பையறிந்து வெகுண்டு அடடா அறிவிலாளனே! நீ இவ்வாறு நீசருடைய செயல்களால் நீ நீசனைக்க கடவையெனச் சாபமிட்டுத் தமமாசிரமத்தினுட்புகுகனர்கள். பினனாத் திரிசங்குமனனன அவர்களை எதிர்க்கும் வலியிலனுய சாபவலியால் சண்டாளத்தனமையடைந்து துயரமிகுந்து அகன்ற தத்திலேயே அனறிரவைப்போக்கி, மறுநாள் உதயத்தில் அயோத்தியாநகரமேவுந்து, தான் தரித்த பிதாவாடை களைந்து சண்டாளராகவும், யஜ்ஞோபவீதம் தோலவடமாகவும், பொன்னணிகள் இரும்பாணிகளாகவும், கலவைசாந்து சுடலைசாமபரமாகவும், வெறுமிமாலை சவமாலையாகவும், நீண்டு கறுத்துக் கடைகுழன்ற கேசம குறுகிய செம்மயிர்த்திரளாகவும் மாறி, அரசாகுரிய ஒளிமழுங்கிக் கொலையாளர்போல் நிற்கின்ற அவரைக்கண்ணுற்று அமைசர் முதலிய யாவரும் இவனை அணுகாமலோடிப்போயினர்கள ஸ்ரீகாகுத்த குலதிலகரே! அதுகண்டு திரிசங்கு மன்னனொருவனும் தனியனுய்ப் புறமேபோகாது, அலலுமபகலும் சோகத்தால உணாவு மழுகமுற்று, காடுசெடி நாடுநகரங்களை கடந்து, கௌசிகர் வசிஷ்டரைப் பகைத்தவராதலால அவரைச் சரணமடைந்தால் நமமைக காபபாரென எணணங்கொண்டு, அவர் தவமுபலும இடணதேடியெய்தினன். தமமைத தேடிவந்த திரிசங்குவை விசுவாமித்திரமகாமுனி கணடு, அயோத்திமாநகருக கதிபதியாகிய திரிசங்குராஜனே! நீ இவ்வுருவந்த காரணம யாது? நீ புலியைதுறந்து எனனகாரணம? இவ்வாறு சபித்தோராயாவர? என உள்ளனபோடு வினவியருளுதலும, அரசன் அவர நெஞ்சிறபதியுமபடி விருஞ்சாபனஞ்செயலாயினன. கௌசிக மகாமுனிவரே? யான இமமானுடவுடலோடு விண்ணுலகேறவேணடுமெனக கருத்துற்ற அதறகுரிய ஒரு வேள்விசெய்விக்கவேண்டுமெனப் பலவாறிரந்து கூறியும், அதற்கிசையாமல வசிடடரும் அவர் புத்திரராகளும மறுத்துவிடடதன்றியும், புலியனுமபடி சாபமுமிட்டனர்கள். என் கருத்து நிறைவுபெறாவிடினும, "பினனையாரிடிக்கக் குரங்காப் முடிந்தது" பேபால புலிதனமையுறுமபடி நோந்தது: யான இதகாரணம அவமே

தம் நூறியறறினேன, அவையும பயன்படாதனவாயினவே;எவ்விடத்தேனே
ராதகாலத்தும, யான பொயமமைகூறி யறியேன. இனிவேணும பொய்ம
மைகூறக கருதினும என நாவெழாதன்றே; என அரசிசறத்தின்திருவரிண
மெயமமையை அன்றிப பொயமமையை மறநதும கூறேனென்றுணிவு
கொண்டிருகறிறேன இமமடடோ;மறறும்பலவகைப்பட்டவைதிகருமல்
களும புரிநதனன. என ஆளுகைகளுடனகே வாழும குடிகளோ அரசரீதி
கோடாமல் பாதுகாததுவருகிறேன். தெயவம, குரு, பிதரா, விருநதினா
முதலியோரை விதிப்படி பூசணியயறறிவருகிறேன். இவ்வணணம அறதறி
னெழுகதத்திலே சலியாமனினறு யாகஞசெயயமுயனறஅடியேணை ஆசிரி
யரும, அவா திருகுமாரராகளும உகதருளாமலிறறகொண்டனராகள்.

தைவமேவபரமமாயே மானுஷம்தனிரர்த்தகீ
தைவேனாரம்யதேஸர்வம் தைவம்ஹிபரமாகதிஃ

தைவேமேவபரமமாயே மாதுஷமதுர்நாதகம
தைவேகாரமயதேஸாவம தைவமஹிபரமாகதிஃ

யான எலலோரினும ஸ்ரீசாவேசுரரே சிறநதவரிரனறு எணணுகின
றேன. மனிகருடைய முபறசிபயனறறது,ஸ்ரீயபபதியால ஆகாதகாரியமே
ஒனறுமிலலே; அமமுகறபெருங்கடவுளே யாவருககுந தஞசம; இஙன
மிலலையாயின எனமுபறசிகளன பயனறறறனவாயின?ஆதலாலதெயவத
தால கெடுகபபடட என கருமகதைத தெவரே அருளசெயது முடிகக
வேணடும; தேவாகருமஙகளமுணடாகுக. தேவரையானபுகலபுகுதபின
இனி வேறருவதாத தேடிசசெலலேன; அஙனனஞ செலலினும, தேவ
ரைபபோனற வேறு தஞசமுமிலலையனறே; தேவா புருஷகாரததால.
என தீவிணையத திருததி நலவிணையாகவி அருளகடவீரெனப் பணிதது
இரநதனன.

பாலகாணடததில ஐமபததெடடாவது சருககம
முறறிறறு.

ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் திரிசஙகுவுககு யாகஞசெயவிக்க ரிஷிகளை
யழைபபிததது.

தன் குறைகளை எடுதது சொலலிச சரணமடைநத திரிசங்கு
நோக்கி, காதிநாதனர் இக்ஷ்வாகு குலதிலகர்! உன்வரவு நல்லவரவாகக்
கடவது. நீ மிகுதியும் அறவெழுகமுடையாயென யானறிவேன்.நின்னை

வேள்விசெய்விக்கவல்ல எமபெறலருந் தானைதன்னை இதத்தை நாடியிருக்க, அவருக்கு இகழ்வுண்டாமாறு யாங்களை னினகாரியத்தை எவ்வாறுமுயன்று முடிப்பபோம ; "கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது" எனபதுபோல நினக்குத் தோன்றவில்லை; நீ வீணை கெடவேண்டாமென்று சினந்து மறுத்துரைத்தனர். அமமொழிகளை செவியேற்றுத் திரிசங்கு புரவலனும் மேல் விளையுங் கேடடை யுணராதவனுய்க் கடுஞ்சினங்கொண்டு அருந்தவமுனிவரையும் நோக்கிக் குருகுமாராகளே ! எனனை ஆசிரியரும் மறுத்து, ஆசிரியர் சிறுவராகளாகிய நீயிரும் மறுத்துவிட்டமையால் இனி எனமேல் தவமில்லது; யான முருகியதைக் குறியவாறு முடிக்கத்தக்க வேருசிரியரைத்தேடி வேளவியை முடித்துக்கொளகிறேனென உறுதிகூறி மீளுகையில், அருந்தவ சிறுவாகளும் இவனது இறுமாபபையறிந்து வெகுண்டு அடடா அறிவிலலானே ! நீ இவ்வாறு நீசபுத்தி செயதலை யால நீ நீசனுக்க கடலையெனச் சாபமிட்டுத் தமமாசிரமத்தினுட்புக னாகள். பினனாத திரிசங்குமனனன அவராலும் எதிர்க்கும் வலியில ஞய சாபவலியால சண்டாளத்தனமையடைந்து துயரமிகுந்து அக்கான கத்திலேயே அனறிரவைபபோக்கி, மறுநாள உதயத்தில அயோத்தியா நகரமேவுந்து, தான் தரித்த பீதகவாடை களைந்து நீலப வஸ்திரம் தோலவடமாகவும், பொனனணிகள இருபபணிகளாகவும், கல வைசசாந்து சுடலைசசாமபரக்கவும், வெறுமிமாலை சவமாலையாகவும், நீணடு கறுத்துக் கடைகுழறை கேசம குழுகிய செமமயிரத்திரளாக வும் மாறி, அரசாகுரிய ஒளிமழுங்கிக் கொலியாளர்போல நிற்கினற அவ் வரசனைக் கண்ணுறறு அமைசசர முதலிய யாவரும் இவனை அணுகாம லோடிப்போயினாகள ஸ்ரீகாருத்த குலத்திலகமே ! அதைக்கண்டு திரிசங்கு மன்னனுருவமும் தனியனுய்ப் புறமபோகாது, அலலுமபகலும் சோகத் தால் உணாவு மழுக்கமுறறு, காடுசெடி நாடுநகரங்கள கடநது, கௌசி கா வசிஷ்டரைப் பகைத்தவராதலால அவரைச் சரணமடைநதால நம மைக காபபாரென எணணைகொணடு, அவர் தவமுபலும இடமான தேடி யெய்தினன. தமமைத் தேடிவநத திரிசங்குவை விசுவாமித்திரமா முனி கணடு, அயோத்தியாகருக்க கதிபதியாகிய திரிசங்குராஜனே ! நீ இங்குவநத காரணம யாது ? நீ புலியனுற்தறகு எனனகாரணம? இவ் வாறு சபித்தோயாவா ? என உள்ளனபோடு வினவியருளுதலும, அர சன் அவா கெஞ்சிறபதியமபடி விஞ்ஞாபனஞ்செயயலாயினன. கௌசிக மகாமுனிவரே ? யான இமமானுடவுடம்போடு விணணுலகேறவேண்டு மெனக கருதறறு அதறகுரிய ஒரு வேள்விசெய்விக்கவேண்டுமெனப் பலவாறிரந்து கூறியும், அதற்கிசையாமல் வசிட்டரும் அவர் புத்திரா களும் மறுத்துவிட்டதன்றியும், புலையனும்படி சாபமுமிட்டனாகள். என் கருத்து நிறைவுபெறாவிடினும,"பின்னோயாழ்பிடிக்கக் குரல்காப் முடிந்தது" போல புலித்தன்மையுறுமபடி கேர்ந்தது: யான இதுகாறும அவமே

தம் நூறியறமினேன், அவையும பயனபடாதனவாயினவே;எவ்விடத்தேனு ஈதகாலததும, யான பொயமமைகூறி யறியேன. இனிபேணும பொய்ம மைகூறக கருதினும எனநாவெழாதனறே; என அரசிசறத்தினதிருவாய்ண மெய்மமையை அனறிப பொயமமைய மறறதும கூறெனென்றுதணிவு கொணடிருகறிறென இமமடடோ;மறறுமபலவஞைப்பட்டவைதிகருமக களும புரிநதனன என ஆஞைகைகுளளடஙகி வாழும குடிகளோ அரசரீதி கோடாமல் பாதுகாத்துவருகிறென. தெயவம, குரு, பிதரா, விருநதினர முதலியோரை விதிபபடி பூசணையியறறிவருகிறென. இவ்வணணம அறததி னெழுகைதிலே சலியாமனினறு யாகஞசெயயமுயனறஅடியேணஆசிரி யரும, அவா திருகுமாராளும உகரதஞளாமலசிறபபுகொண்டனாகள்.

தைவமேவபரமஸ்மே மானுஷம்துனிரர்த்தி
தைவேனாத்ரம்யுதேஸர்வம் தைவம்ஹிபரமாகதிஃ

தைவேமேவபரமகயே மாதுஷமதிநிராதகம
தைவேநாத்ரமயதேஸாவம தைவமஹிபரமாகதிஃ

யான எலலோரினும ஸ்ரீ சாவேசரே சிறநதவரென று ணணுகின றேன. மனிதருடைய முபறசிபயனறறது,ஸ்ரீயபபதியால ஆகாதகாரியீம ஒனறுமிலலை; அமமுதறபெருங்கடலிலே யாவருகுகு தஞசம ; இஙஙன மிலலையாயின எனமுபறசிகளஎன பயனறறாவாயின? ஆதலாலதெயவத தால தெடிகபபடட என கருமதைத தேவரே அருளசெயது முடிக்க வேணடும; தேவாகுமஙகளமுணடாகுக தேவரையானபுலபுகுதபின இனி வேறருவரைத தேடிசசெலலேன; அஙஙனஞ செலலினும, தேவ ரைபபோனற வேறு தஞசமுமிலலையனறே; தேவா புருஷகாரததால• என தீவிணையை திருததி நலவிணையாகி அருளகடவிரெனப் பணிகது இரதனன.

பாலகாணடதில ஐமபததெடடாவது சருககம
முறறிறறு.

ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

கௌசிகர் திரிசஙகுவுககு யாகஞசெயவிக்க ரிஷிகளோ
டழைபபிததது.

தன் குறைகளோ எடுதது சொலலிச சரணமடைநத திரிசங்குவை நோக்கி, காதிநாதனா இக்ஷ்வாகு குலதிலகர! உன்வரவு நல்லவரவாகக் கடவது. நீ மிகுதியும் அறவொழுக்கமுடையாயென யானறிவேன்.நின்னை

எவ்வுலகபாலாயினும் பான் பாதகாத்து நின் எண்ணத்தை நிறேற்றுகின் றேன். இபபொழுதே மகதத்தை இயற்றுவிகைவல்ல முனிகணங்களே எல லாம் அழைப்பிகைறேன்.அமமாதவுகருழுவுகதபினனாகீயாகஞசெய்வாய; அது முறறுபபெற்றபின குருசாப்பதால் நோகத இசசண்டாளச சரீரத தடனே நீ பொனனுலகை யடைவாய. இனி உனகு விண்ணுலகம் உள ளகையில கிடைத்ததாகவே யான தணிகின்றேன. குசிககுலதிலகரான விசுவாமித்திரரைச சரணமடைகத பினபு உனகுத துயரமும நீஙகாதிரு பப தண்டோ. நீ அஞசேலெனறு தேறறுதலசொலலி உடனே தமமருகே யிருந்த மைநதாகளோநோகஙி,யாகத்துகு வேணடிய பொருள்களோகுறை வறற சேகரிகைகடவீராகளென ஆஜஞசெய்து,மாணகாகளீவருவித்து நீரபத்துதினைகளினும விரைநது சென்று ஆஙகாஙகுறைனறமாதவா களிடத்து, யாம நிரவகுவுகு வேள்விசெய்வீகுமசெய்தியுணாதது, தததஞ சேடாகளோடும, தரயாகளோடும, நடபினரோடுமஅவாகளை எழுக தருளசசெயதுகொணடு வருகைடவீராக அவாகளுள யாவருயினும இங ஙறகரும,ததை நனகுமதிபாமல் இகழ்நதுரைப்பாரெயின், அவனுதைதவ ணமமளமகருகைகைகடவீரகளெனகைடடளியிடுசெலலவிடத்தனா. அமமாணவாகளும ஆசிரிய ஆணையினபடி முனிவருறை விடஙகளிலெல லாஞ் சென்று அஙகாஙகுளள தரபகா யாவையும உடன கொணடுவநது கூடநதவாறு விஞஞாபனஞசெயதனாகள். மகேநதரனெனபபடும முனி பொருவா தவிர எலலாக காடுமலைகளிலும, மறறிடஙகளிலுமுளள அருஷ தவத்தினா யாவரும குழுஉகொண்டுவநதனாகள. வசிஷடபுதநிரா நூறறு வாயும அழைகசசென்ற சீடாகள் வநது ஸவாமீ! யாங்கள்தவா நிய மனப்படி வசிஷடமாமுனிவருடையபுதலவாகளை அழைதததற்கு அவர்கள் சிறறஙகொண்டு, ஓ! ஓ! இதுமிகுயும நன்றுகன்று; வேள்விபுரிபவனே புலியன; புரிவிப்பவனே அரசன; அவ்யாகத்தில வநதுதேவாகள்தாம்எங் ஙனம் அவிசைவறறுகொள்வாகள?சண்டாளனதுஅனனமாகிவஅவ்யாக சேஷ்தை வாஙகி அருநதும அநதணாகளும எஙஙனமகறகதியையடை வாகள ? அவாகளை நரகத்துக்குசசெலல விடாமல்விசுவாமித்திரன்காகை மாடடுவனே ? எனறிவ்வாறுக இகழ்நது நகைததனாகள் மஹோதயரும் இவாகளோடு இணஙகி நின்று நகைத்தனரெனறுவிணணபபஞசெய்தனர் கள் அச்சொல் தனது செவிப்படுதலும், கௌசிகமகாமுனிவாகண்கள்சிவ நது இதழ்துடிதிடிக்கச் சிற்றஙகொண்டு அடடா ? தவவொழுக்கமுள்ள எமது தலப்பெருமையைச சிறிதேனும் நனகுணராமல அவமதித்த அந் நூற்றுவரும சாமபராய மடிநது,இனறுமுதலழுநூறு பிறபபுகளிலுமே பாகளாய்த்தோன்றி, மூஷ்டிகரென்னுஞசாதியராகிபபிணஙகீயும், நாயி ன்தசையையுமபிடுங்கித்தின்று,தருணியற்றவர்களாய்குரூபிகளாகவும்,இ ழிபுற்றவர்களாயும் நிலையற்று, உலகில் நிரந்தரியக்கடவாதன். மஹோதய

னும் அவர்களுடைய சோதரனானவன் இகழ்தலையில் கொடிய தேவேவ சாதியிற்பிறந்து கொல்லுதல்காழில்பிறந்து, கெடுமபகல கரகத்தனுடைய புதல்வகடவனென்று அருகு வேளாளியினபொருட்டிலருந்த முனிகணங்களினடியில் நின்று இவ்வாறு சாபமிடுதல் கேட்டதனால் மௌனமுடைந்து வீற்றிருந்தனர்.

பாலகாண்டத்தில் மேலதிகாரவாயிலாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

அயோத்தியாகாண்டம்.

கௌசிகன் திரிசங்குவை சண்டாள நீக்குதற்குடன்

வாதினறியது

இவ்வண்ணம் கௌசிகமஹாமுனிவர் வசிட்டபுத்திரர்களையும், மஹோதயரையும் கடுஞ்சாபமிட்டு, அங்குள்ள ரிஷிகளோடுகூட, அந்தணர்களே! இவன் இக்ஷ்வாகு மரபிற் பிறந்து திரிசங்கு எனும் பெயர்பெற்று, சகையும் அறமுடையவனுமிருந்தனன். இவனிப்பொழுது எனைச்சரண புகுந்தமையால் இவன இவர்களைக்கொண்டு விண்ணுலகை அடைவதற்கு எவ்வாறு செய்யவேண்டுமோ? அவ்வாறு நீவிரும் எமமுடன கூடி யாகத்தைச்செய்து முடிக்கக்கடவீரென ஆணைசெய்தனர். அவ்வார்த்தையை அவ்வேதியர் யாவரும் செவியுற்று இகழ்ச்சிகொண்டு கடுஞ்சினமேலிடப்பட உடையராதலால் இவரது கருத்துக்கிணங்க நாம செய்யாவிடின நமமையும் சபிப்பாரென்பதற்கு யெமியிலதென்று ஒருவரோடொருவர் யோசணைசெய்து இவ்வேளவிக்குடனபடலே நலமெனக் கடைப்பிடித்து யாகஞ்செயவிக்கத் தொடங்கி, அதற்கு இனறியமையாச செய்கிணைகள் யாவற்றையுஞ் செய்தனர்கள். நிகதவிக்குகளால தீவளாக்கப்பட்ட அவ்வேளவியில் இவ்விக்வாகித்திர மகாமுனி யாஜகராக இருந்துகொணடு விதியினபடி யாகத்தை நடத்தாநின்று, கடவுளர வரவேண்டுங்காலத்தில் எண்ணவாகின் வராமல் மந்திரங்களாலழைத்தும், இவ்யாகம மன்றகளில் எடுத்துக் கூறப்படாததென்று அவிர்பாகம் வாங்க வராமல் நின்றுவிடுதலும், முனிவர் கடுஞ்சீற்றங்கொண்டு செயகதுபவை உயரவெடுத்துப் பிடித்ததற்கு திரிசங்குவைநோக்கித் திரிசங்குபர்வலனே! இவ்வானவாகள் நமமுடைய வேளவியை அணுகி, அவிபை உண்ணுமீல் நிறைவான வாகள். அங்ஙனம நிறைவுறும் நிறக, என அருந்தவத்தின் தண்மையால் இத்தீர்யாம நின்னை இவ்யாகஞ்செய்யோடு கூடிய சரீரத்தை ஏற்றுவிக்கின்றேன. யாவரேனும் அடைதற்குக்கூடாத இப்புலலிய உடலோடையாகி

விண்ணுலகை நீ யடை; நினனே இங்ஙனம் வானுலகை யடைவிக்கவல்ல தவமென்மை எமக்குள்ளதென்று அருளிச்செய்தவுடன், அங்கெழுந்தருளியிருந்த முனிவர்களுடைய கண்முகப்பே திரிசங்குமேலெழுந்து வானுல ஏக்கினினன. அவ்வாறு இவ்வேந்தனன கிடந்ததும், பணவாகளோடு ஆயிரங்கணனன இவனே வருகையைக்கண்ணுற்று, அடா திரிசங்கு! நீ கடுஞ்சாபத்தால் புலியனுய் விடடமையால் நினககு இவ்வுயர நிலத்தில இடம சிறிதும கிடைத்ததலரித. நீ மீணடு படிமிசைச செலலகடவை யெனத் தலகீழாகத்தளளிவிடதலும, தலகீழாக வீழாகினற திருசங்குப பெருமான காதிநதனனைநோகித தவபமிடருஞ்செலவரே! அருந்த வாக்கரசரே! உமமைப புகல புருஙமேதனகிப தொணடனேனக காத்தல தமமுடைய கடமையனறிவென வாயவிடடலறி முறையிடனன அக கூகுரல செவியுற்றமுன இமமுனியரசு கடுஞசினகொணடு ஓங்கிநிவற்று நில் நிலலென்று தமது தவத்திணமையால திரிசங்குரைசனன விணணினி டத்திலேயே நிறுத்தி, அங்கு வேறொரு சுவாகமியற்றி அத்தருவணனிய அரசனுகித தருகின்றேனென உரைத்து, வேறு பிரமனைப்போல்க தென திசைக்கண திரிகின்ற வேறு முனிவரெழுவரையும, விணமீன திரளையும, கற்றிலும சிறிய உடுகளனையும, திரிசங்குமனனன நிறகின்ற தென்திசைக கண்புதுபடைத்தும, சினத்தணியாமல.—

ஆகாஶமிந்த்ரகரிம்யாமி லோகோவாஸ்யாதவிந்த்ரகஃ
தைவதான்யபிஸர்கோ(அ)ன்யஃ ஸ்ருஷ்டுமாரப்தவாந்ப்ரபுஃ

அனியமிதரமகரிஷியாமி லோகோவாஸயாதிநிதரகஃ
தைவதானயபிஸகரோதா தஸரஷடுமஸமுபசகரமே

இவவுலகத்திறகு வேறோர் இநதிரனையும படையாநிறபேன; அனறில இவவுலகுதனனை இவ்விநதிரனறறதாகச செயவேனென்று கடடு ரைத்து, வேறு புதேவிரையும படைகக முயனறனா. அதறகணடு விசவாவா, தானவா, சித்தா, விஞ்சையா, சாரணா, நாகா, மகளை, முனிவா முதலியோர வெருகொணடு இகளிசிகமஹாமுனிவரைப பலவாறு புழ்ந்து கோபத்தைத்தணிதத்துக் காதிநதனரே! நீர அறத்தினெனறி இன்னதெனறுணராதவரோ; ஆகிரியருடைய சாபத்தால புலியனுன இத திரிசங்குவை நீரே வானேறறுவிகக முயனறு, அறநெறியைக கடகக லாகுமோ? யாகைகையோடு விண்ணுலகைய பெறறதகுதியுடையானலலனே யென வானவா மயறதனரேயன்றி வேறனறெனப பலபல வண்ணம சொண்டிகொணடனனர. இமமுனிவரும அவ்வானவா முதலோரைத வேண்டுசொலுகுகு கோபதனிகது அவாகளை நோகஙகி கடவுளாகுவீன! நமக்கு மங்களமுண்டாகுக. இதநிரிசங்குவை உடலோடு சுவாக்கிலாக த்தை யடைவிக்கிறேனென வஞ்சினம செயதேனுகையால அத்தை

பொயகை என மனம இசைநதிலது; ஆதலால இப்பொழுது திரிசஙகு இருகுமிடமே இவனுககுச சுவாகமாககீடவது. யாம படைதத விண மீனகளும, சூரியசநதிராதியருளளவையும அழிவினறி நிலைபெறறு, இவ ஷ சூழவாககடவன. இஙனம எமதிணண கடைசெல்லுமபடி நீஙகா யாவரும கடடளைசெயயக கடவீரகளெனக கேடடுககொள்ள, வானவர் கீளும அதை அஙகீகரிதது, கௌசிகரே! இவவணணமே ஆகக்கடவது, உமககும மஙகளமுணடாகுக. உமமால படைககப்பட்ட உலகஙகளும வைசுவாகரமாகக நதின புறததில திரிசஙகுவைப பினறொடரநது செல்லக்கடவன. திரிசஙகுவும, தலைகீழாகவே தேவரகளிலொருவனபோல ஸ்திதிதிரீருகக கடவனெனறிவவாறு ஏரமளிததருளினார. குசிக குலர மிசமுனியும அவவாவவாகனே நோகஙி, அவவரறே யாகுகவெனறுரை செயதுகநதனர விணணவாகள இவவணணம இததபோதனரைச சினர தணிவிதது கடவுடடனமைபெறற அதிரிசஙகுவின வெறறுருவமைதது அவயாகததை முடிபபிகது, அது முறறுபபெறறவுடன வானவாகளும, மாமுனிவாகளும, இமமுனிவரிடததில விடைபெறறு, ததமிடமபோயச சேரநதனாகள

பாலகாணடத்தில் அறுபதாவது சருககம

முறறிறறு

அறுபதொன்றுவது சருக்கம்.

அமபரிஷமஹாராஜன சுனசசேபனை ரமேதஞசெயய

விலைகுக கொண்டது.

இகலெளிகமஹாமுனி யாகததிறகுவநத ரிஷிகள யாவருஞ் சென்ற பினனர மனகலலகமொழிநது, ஒ! ஒ! யாம பிரமரிஷியாகவேண்டு மெனக கருதிசசெயத தவமெலலாம பயனபடாதழிநதுவிடடதேயெனறு தனபுழநது அஙகுறைகினற மாதவகளுழவை நோகஙி, மெயததவத தோரே! இஙகு யாமியறறிய தவததிற கிடையூறெயதினமையால, இனி இவருழத தவமபுரிவதறகு தகக இடனதலின அவருசசெனறு இததவ மியறறுவோம; நீஙரும எம்மோடி வருகவென உரைதது, அவர்களையும உடன்கொண்டி அஙகுசசென்று கனிமிழவருளினர. புனிதருகொணடி யாவராலும் செகெகரியலாத தடிததவமபுரிநது வருநனர்.

அக்காலத்திலே அயோத்திமாநகரில் அரசபுரிந்துவந்த அமபரீஷ மஹாராஜன அசுவமேதயாகஞ் செயயத்தொடங்கினான். அதுகண்டு மகி ழாத ஆகண்டலன பொறாமையால பரிமாவைக்கவர்ந்துசென்றமையால, அசுவத்தைத் காண்தையாராத புரோஹிதர் புரவலர் பெருமானிடம வந்து அரசனே! நீ ஊக்கமறஇருந்தமையால யாகபசு கெடடுப்போய விட டது. இதனால உனக்கு மிகுதியும கேடுவிளையும; ஆகலினால இவ்வேள வி கெடுவதற்குமுனனமே அபசுவையாயினும் தேடிக்கொணர ஆண்டு கிடையாதாயின அதற்கு மாறாக நரனொருவனை விலைக்குவாங்கித் தருக; பசுக்கெடடுவிடின நரமேதஞ் செயவதே அசுவத்துப் பிராயசித்தமென உரைத்து விடுத்தனர். அதுகேடடு அமபரீஷமஹாராஜன பாயமாவைப பல இடங்களில விசாரித்துசென்று தேடியும கடபுலனுக்கமையால, எவ்வி யிலாத ஆனிரையைக் கூடடிக்கொணடு, ஆணமகனொருவனை விலைக்கு வாங்கும பொருடடு அநேக நாடுநகரங்களிலும, காடுமலைகளிலும, முனி வருறைவிடங்களிலும தேடிக்திரிந்தும, எங்கும நரபசுவாயக்காமல் பிருகுதுங்கமெனனு மலையடிவாரத்தில மூனறு மைந்தர்களோடும, பத தினியோடுகூடி வசமைத்துவந்தற்கால வருந்துகின்ற இரிசிரெனனும மஹாமுனிவரைக்கணடு பணிந்து, ஒருவாக்கொருவா அளவளாய யோக க்ஷேமங்களை விஜ்ஞாபயித்துவிட்டபினனா, அபமுனிவரை நோக்கி, ஸ்வாமீ! யான அயோத்திமாநகரக்காவலனுக்கிய அமபரீஷனு,யான பரிமா வேள்வி செயகையில பசுக்கெடடுப்போயினமையால நரமேதஞ்செயய வேண்டுமெனனு கருத்துக்கொணடு நரபசு நிமித்தம யான திரிந்தலை யாத இடமில்லை; எங்கும நரபசுவாயக்கவில்லை; ஆதலால நூறுயிரம பசுக்களை யான தேவருக்கு விலைபாக்கக்கொடுக்கினறேனு, இசசிறுவர மூவருள ஒருவனைத் தேவா நரபசுவாயத் தந்தருளவேண்டுமெனறு பணிந்து வேண்டிக்கொணடனன. அவ்வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, அவ் விரிசிமகாமுனி வேந்தனை நோக்கி அமபரீஷா! யான மூத்தபுத்திரனை யொரு காலும விலைக்குக் கொடேனெனறுசெய்ய, அதை அவா பத்தினி கேடடு அமபரீஷனைபபார்த்து மஹாராஜரே! என கணவா மூத்தமைக தனைக கொடுபபதில்லையென்றா அகளல மறறிருவரையும கொடுக்க விருப்புள்ளவரென்று நனகு விளங்குகின்றதனறே? யாதேனு இவ்விருவ ரினும இளையவனுகிய சுனகனெனபவனைக் கொடுபபதில்லை

ज्ञायोनहीनरश्रेष्ठ ज्येष्ठःपितृषुवल्लभः
मात्रूणान्तुकनीयान्स स्तस्माद्रक्ष्येकनीयसं

ப்ராயேணஹிநரச்ரேஷட ஜ்யேஷடாஃ பித்ருஷுவலலபாஃ
மாதரூணாதுகநீயாமஸஸ தஸமாதரக்ஷேகநீயஸம

அனறியும, நராதிபரே! பெருமபாலும தகதையாக்கு மூதறபிள்ளை யிடத்தும, பெறறதாயைக் கடைபபிளளையிடத்தும அன்பு இயலபாக

உள்ளதன்றோ ? ஆதலின கடைபபிளளை எனகருகியனுகக கடவனென்று மொழிநதனள. உடனே சுனசசேபனென்கிற நடுபபிளளை அரசனை நோககி, மஹாராஜரே ! என தநதை பெரியபிள்ளையையும, தாய சிறியபிளளையையும கொடுபபதில்லையென்ன சொனனமையால எனனை விலைகு விறகுங கருதுதடையாரெனபதறகு யுமுளதோ ? கைபபுண ணுகுக கணணுடையர ? அவாகள விருபபிபடி எனனை நீர நரபபச வைகக கைகளெனடு போகுகடவீரென மியமபினன. அதுகேடடு அமப ரீஷமஹாராஜன மனமகிழநது இலடசமபசுகளை இரிசிகுமனிவருகுச் செலுதததிவிடடுச சுனசசேபனை பெறறுகொணடு தாமிசையில் அசசிறுவனோடு விரைவாக மீணடு வநதனன.

பாலகாண்டத்தில அறுபதிரண்டாவது சருக்கம முறறிறறு

அறுபத்திரண்டாவது சருக்கம.

சுனசசேபன கௌசிகமஹாமுனியைச சரணமடைந துயரநதது

பினபு அமபரீஷமஹாராஜன சுனசசேபனை யழைதது கொணடு நடுப்பகல் வேளையில புஷகரதீரதது தறகு வநது ஒரிடதது மிளைப் பாற விறங்கினன். அதுகாலையில சுனசசேபன அருகுள சுறறிலுஞசென் று பாரக்கையில தனகது அமமானுடிய விசுவாமிதிரப பெருநதவதது னா பல முனிகணஙகளோடு கூடிக தருபசெயதுகொண டிருபபதைக் கணடு, பசிபபினியினாலும, நீரவேடகையினாலும, வெயிலில் வேசுறற இளைப்பினாலும, நரபலியாகும மனதனாபதிதினாலும, மிகுதியும வருநதி

* பிருகுதநதமெனபதறகுச சிலா மலசாரலிலுளள குகையெனறும், வேறு சிலர் பிருகுமஹாரிஷி தவமபுரிந த இடமெனறும பொருளுகூறுகினறனர இவ்விரி தெமுனிவா பிருகுமஹாமுனிவரது மரபிறபிறநதவரதலால, அவா தவமபுரிந த இட மெனப பொருடகொளவதே நனகு, ஐமபெருமபாவங்களுளபிரமஹததி கொடியதெ னபது எலலா நூலகளின துணிபாதலால சுனசசேபனை விலைகுக கொடுத்த தாய் தநதைகளும, விலைகுப பெறறுககொணட அமபரீஷபுரவலனுகளும கொலைபபாவ மனுகாடடா வெனின, முதலனால விதிதீததை ஒழியினும, விலகியதைச செயயினும, தீவினைப்புயன அணுகுமெயனறி, விதிதவறிசெயத பசுவினை கொலலாவது மலவினைப்பயனை தராமல, தீவினைபயனைத் தருகினறது, கரமேதமும வேதத்தால விதிகக்பட்ட மையால பாதகதிறகிடமாகா தாயிறறெனவுணாக.

ஒடி இடமுனிவா மடிமேல விழ்ந்து மாமா ! எனகருத் தாயுமில்லை; தநதையுமில்லை; ஞாதிகளுமில்லை; அநாதனுகிய எனகுசசுறறதாரேது ? நான இபபொழுது தேவரையே சரணமடைநதேன ; கேவரே என்னைக காநதருளவேணடும; தேவா சரணமடைநதோரெலலோரையும் பாது காபபவராதலினால; இவவமபரிஷமஹாராஜன இஷடமும குறைவினறி நிறைவுபெறவேணடுமெ, யாணடும உயிரவாழ்நது நெடுங்காலந தவமபுரிநது சுவாகக மடையவேணடும ; இவவணணம கருணைசெயது எமமிருவரையும பாதுகாதருளவீர். அகதியான எனகுகு கதியாகித தநதைபிளனையக கைசோரவிடாமல புரபபதுபோல அடியேனை புரநதல்வேணடுமென று பலவாறுக வாயவிடடலறிப புலமபினா அபபொழுது இமமுனி வரும அவனித தழுவியெடுதது உனனைக காகினேறன , அஞசேலென று அபயஞசொலலித தனபுதநதராகளை நோககி.

యస్త్రా లేపితరఃపుత్రా జనయంతీహ్ భార్గవిః
పరలోకహితార్థాయ తస్యకాలోయమాగతః

*యతకరుణేపితరః పుత్రాన జనయనతిసుపాతిఃఃః

பெழுமபடிச சிறுவர்களோ விழிதது நோகஙகி, அடடா ஆசசரியமளே! சிறிது மனசுதலிறி அறதகின முறைதப்பி,எம்மெதிராகவேவளம்மொழி யை இகழ்ந்து மறுதது,தாதது,மையால நீயிருந்த வசிஷ்டன் புதல்வாகள போல நாயின புலாலிலதினும் முஷ்டிகசாதிப புலியர்களாகி, ஆயிரம யாணடு வாயில ஞாலமுழுதும திரிந்தலையகடவீராகளென்று கண்ணெ டமினறித் தம பிளளைகளைச சபித்ததுவிடடுச சுனசசேபனுக்கு மநதிரத தால நிகழுமோராபடி காப்புசசெயது, இராணடு விஸ்வாமித்ர சுனசசேபா! நீ இஙகிருந்து அமபரீஷன் வேள்விச்சாலையை அணுகி, அஙகு விருத்ரனிலிருந்து தாகமான வேளவித்தூணில தூப்புறகயிற ரால கடடுணடு, செஞசநதனமபூசிச செநதுவராடையுடுத்து நிறகுணகாலி யில, நிகடவஸ்துகளை எதிராக இருதிர உபோதிராகளாக கருதிறபடிய வைதது, இவவிரணடு மநதிரஙகளையும உருபோபாடகடவை. அப பொழுது அவவிணவாகளிருவரும நினகணமுகபபே வநது நினைவு யும உயரிதது, யாகபலனைதருது, அமபரீஷனையும காதருளவாகளென அருளிசசெயதனர சுனசசேபன அவவிரணடு மநதிரஙகளையும பெற றுககொணடு மனமகிழநது இமமுனிவரைவணஙகி விடைபெறறு விரை நது, அமபரீஷபுரவலனிடம வநது, பெருமானே! என காலக்கழிவு செய்கினறீர். விரைவாக வேளவிசசாலை போயசசேரவோம. நீர் நோன பை மேறகொணடு வேளவியைசசெயது முடிகக்ககடவீரென்று தூணடி னன. அதுகேடடு அமபரீடகருநிருபனும, இநதிரனுடைய மொழிக்கு வியநது, உடனே புறபபடடு யாகசாலைசேரநது அங்குள்ள முனிவரகளது கடடளைபபடி நோனபுகருமி முறைமையை மேறகொணடு, இநதரபசு வைச சொநதுவராடையுடுத்ததது தருபபைக கயிறறால் வேள்வித்தறியில பூணடதறகுகடடினன. அககாலதது சுனசசேபன கௌசிகமுனிவரது ஆணையினபடி மநதிரஙகளிரணடினனும, இநதிரனையும, உபேநதிரனை யும் பலவாறு ஏதது தல செயய, அவவிருவரும அதனறிகு மகிழ்நது அவகெழுநதருளி, அமபரீட வேநதனுககு வேளவிபபயன நூறபடிகு மிகுதியாமபடி அருளசெயது அவயாகததை முறறுவித்தது, சுனசசேபனை யும மகிமுமாறு பிழைபபித்தது விணணுலகமே எழுநதருளினாகள். இக கௌசிகமஹாமுனிவரும அபபுஷ்டகேஷ்தநிரதநிலேயே சுனசசேபன் சொறபினபு மீளவுந தொடஙகி ஆயிரமயாணடு தவமபுரிநதுகோண டிருநதனர.

பாலகாணடதநில அறுபதநிரணடாவது சருககம

முறறிறறு

அறுபத்துமூன்றாவது சருக்கம்.

விசுவாமித்திரர் புஷ்கரதத்தைவிடுப்பனிமலே சேர்தது

தவம்புரிந்தது

ஆயிரமவருஷம் நிறைவாகி விரதஸ்நானஞ்செய்த இக்ஷ்வாகுகுல மஹாமுனிவருக்கு ஞானமுக்ஷகடவுள் விஸ்வாவாகுழுவெய்டு கடபுலஞ்ச நின்று விசுவாமித்திரா! நீ இதுகாறும் இயற்றிய தவத்தினமையால் ரிஷியாகினாய, பிரமரிஷியாவதற்கு இனைந் தவஞ்செயயவேண்டும, நினக்கு மங்களமுண்டாகுகவென வருளிரசிசெயது தமதிருபபிடத்துக் கெழுந்தருளினார். ஞானமுக்ஷகடவுள் இங்ஙனம பணித்தருளித் தமமூலஞ்சுக் கெழுந்தருளியபினனர, இக்ஷ்வளாகுபபெருந்தவர் மீளவும் தவம்பியற்றத் தொடங்கிச் செயதுவருகையில், ஒருநாள் மேடகையெனனும் தெயவப் பொதுமகள் அபபுஷ்கரத்தீர்த்தத்தில் நீராடிக்கொணடிருக்கையில், மின்னற்கொடி போனற அவளுடலழகைக்கண்டு காமுறறு மபலபூண்டு அவளருகேசென்று, மங்கையாகுவதி! பெண்ணழகுடைத்த! நினவரவு நலவரவாக்ஷகடவது இவ்வு நீ எனனுடன கூடியிருந்து வாழ்நாள் மகிழவுறுக கடவை வேண்டுமளவும் நினகுவேண்டியவெலலாம் அளிபபடுவன் என்று, தன் தகுதி நினகடைக்கணணுல நோக்கிச் சிறிது கருணைசூடாது பாதுகாக்க வேண்டுமெனறு பலவகையாகவேண்டி, அவளோடமபத்தத்தை விடஞ்சோராது இனபக்கடலில் மூழ்ந்திருந்த தவத்தை மறந்து பததியாண்டு காமமெனகொண்ட காதல்தணியாமல் மயங்கி வாளாகாலத்தைப் போக்கினர். இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்தபினனர் தெளிந்த நெறினறித் தமமுள் தாமே ஆராயந்து, தமது முனனைய நிலைமையையும், இப்பொழுது தமது நிலைமையையும் கருதி, ஞானமும், கவலையும், தனபமும் மிகுந்து ஓகோ இஃதென்ன மதிகெடடுக் காமுகனுக்கு பயனில் பொழுதாக எவ்வாழ்நாளைக் கழித்தேனே; அருந்தவ! மேனகையை எனபால் செலலவிடுத்து, என் அருமபெருந் தவத்தைப் பண்ணவாக்கினாளே கூலந்தனாகுளென அமிழ்து மிவருண்டு, இராபபகலென மெலலமெலலச்சென்று பதது வருடம் கழிந்தனவேயென நெடுமூச்சுபபெறிந்து, கழிவிரக்கமுகொண்டு நின்றனர் அதுகண்டு சாபமிடுவாரோவென அஞ்சி, நடுநடுங்கி, கைகூபபி நிறகின்ற மேனகையை இனியமொழிகளால அச்சந்தவிர்த்து விடைகொடுத்தனுபபிவிட்டு, இனி இவ்விடத்தில் தவமபுரிதல் ஆகுதியனறென்று, அங்கிருந்து வடதிசைக்கண் வரையரையருகிற் கௌசிகை யாறறங்கரையில், ஐம்பொறிவாயிலகளினவழி மனந்தஞ்ச செலல விடாது ஒருமைபபடுத்தித் தவஞ்செயயுந் தொடங்கி ஆயிரமயாண்டு கழிந்தன. அபபொழுது விண்ணவர் முதலிய எலலோரும் இவர் தீவந்த

தியால மூவுலகும் எரிந்துவிடுமோவென அசுகறறு; நானமுகக்கடவுளாத தொழுது கரஙகூப்பினனு, அடிகளே! விசுவாமித்திரா கெடுமபகல தவமபுரியா நிறகினறமையால் இவா மஹாமுனியென்னும் பெயா பெற லாமெனறு விணணபபஞசெயதனா நாமகள கொழுகன் அஃதொகக மெனகொணடு, அபபுதத்தளிரகளுடன சென்று விசுவாமித்திரிருப் பிடமவருது கௌசிகா! நீசெயத தவததால யாம பெரிது மனமகிழுவுற றனம. நீ இனறுமுதல மஹாரிஷியாகுறய, இபபேறறை நினகரு யாம அளிகிறோமெனறு அருளிசசெயதனா. அதுகேடடுக காதிநாதனேயாகி பிரமரிஷிபாவதறகிலலேய யெனக குறையுறற நெஞசுடையராயினும, மஹரிஷிபாயினெனையெ உளமகிழாது மண்பொறுத தநதையை வண கிக கைகூபபி, அடிகளே! தேவா அடியேனை மஹரிஷியென்றருளிச செயதமையால, அடியேன ஐமபொறிகளோக கடிகதேனுயினெனெச சற றுப பெருமிதத்தோடு விணணபபஞசெயய, அதறகுத திசைமுகக்கடவு ளும புனனகைசெயது, இமமடடில ஐமபொறிகளே வெனறோனகமாட டாய, ஐமபொறிகளை வெனறோனவதறகு இனனும பெருநதவஞசெயய முயலவேணடுமெனெ அருளிசசெயது உயாநிலதறக கெழுநதருளினா.

இஙஙனமருளிசசெயது திசைமுகக்கடவுள தமதறையுளுக கெழுந தருளியபினனா, இககௌசிகமஹாமுனி பிடிபபினறிக கைகளை உயர வெடுதறக காறறை உணவாகவுணடு, கோடைகாலததில ஐவகைத தீயி னடுவிலும, காகாலததில வெளளிடையிலும, கூதிராகாலததில புனலி லு மிருநது அலலுமபகலும இடைவிடாது ஆயிரமயாணடு இவ்வகைக கடுந தவம புரிகையில, நமமில யாவா நமது தலைமை பெறுதறகாகத் தவஞ செய்கினறாரோவென விணணவாகோன தொடக்கமாகிய கடவுளாகளெல லோரும அசசமுறறு, அமமையெனனும பொனனுலகப பொதுமகளை யழைததுத தவகளுககு நலநதருவதாகவும, இககௌசிகருக்குத தீமை தருவதாகவும ஒருமொழி உரைகக லுறறனாகள.

பாலகாணடதில அறுபதநதாமூனறுவது சருகக மு

முறறிறறு

அறுபத்து நான்காவது சருக்கம்.

கௌசிகா ஆசிரமபைக்குச சாபமிட்டு வடதிசைவிடுதல

கீழதிசையின தவமியற்றியது.

திலீபகுலதீப ! விஸ்வாமித்திரமஹரிஷியை நினைவுபெற்றபிறகு, அவருடைய தவத்தை நிஷ்குலைபடசெயயவேணுமென அதிதீவ்ரமாயுளனிடத்தில தானிருக்கின்றதென்று புகழ்ந்துரைக்க, அம்மைபை காணி இமையவர் தேவகுரு கோகஹ கைகூபபிக கடவுளாபிரானே ! இவ்விசவாமித்திரர் கடுஞ்சினத்தினாதலால சாபமிடுவரேயென அஞ்சுகின்றனன, ஆதலின எனது செலலவிடாது அருளாரியதேவரைமிமன தேவரிடகொண்டனள. அதுகேட்டபி பொன்னைகாக்கின்றவன அரமபையே ! நீ அஞ்சாதக நீ அம முனிவராபாற செலலாதிறகையில இளதேவனிறகாலம நோன்றமையால யாமும ஐங்கணைக கிழவனெனறு அவகு வருது நினகு உதவிசெயகின்றோம. நினகு மகனகளுண்டாகுக, நீ அவகுசசென்று கணவோடு காமுறதகக உருபபெறறுக குயிலாகிடதிகவி, இனிதாகப பாடி அமமுனியைக காதலகுரச செயயவேணுமிமென அவரமபையைதேறறி யனுபபினன அவள் ஆயிரஙகணன ஏவலினபடி மிகக விடிவழகையுடையளாய, இமமுனிவரிருகையைசசாராது, முகததில புனனகைதோனற இனிதாகப பாடிகொணடிருந்தனள. அபபொழுது இமமுனிவரும குயில கூவுகிறகேடடு மனமகிழந்து, உடனே தெயவபபணணையுங கேளவியுறறு, அரமபையையும பாராது, எனை தவதைதக செடபபதறகாக இவள வந்தாளென யெணணதேதாந்து, தவதகினபெருமையால, இஃது விணணவா கோன செயலெனறுணாநது, பெருமுனிவுகொணடு அரமபையைநோகி, அடி கடவுடபொதுமகளே ! யான இநதிரியஙகளை முறறும வெனறு ஞகலாவணமிமெனச செயயாநின்ற தவததை நீ கெடுகக வநதமையால பதினாயிரமாணடு கலலாகக்கடவை, பினனாபபிரமன புதலவராகிய வசிஷ்டரின சாபததைக நீரததருளசெயவரெனக கோபததையடகக இயலாமல சாபமிடடு, ஐயோ ? காமவெகுளியை அடகக்வேணுமெனத தவஞசெயதும, சினததினவழிரியசென்று விடடேனெனைக கழிவிரக மடைநது தமமை வெறுதது தகொணடனர. உடனே அரமபையுங் கலலாயினள அதனை நோகக்கிய இநதிரனையும, இநதிராணி காதலனும தணணகுறறருடி ஒளிததனரகள. விசுவாமித்திர இவவணண அரமபைகுச சாபமளித்தமையால அதுவன்மேயில செயததவம பயனபடாது போயிறறேற, ஜிதேநதிரியனுக இலலேயெனறு தனபுழுங்கு.—

நைவக்ரோதங்கரிஷ்யாமி நசவக்ஷ்யேகதஞ்சன
அதவானோத்ஸுகிஷ்யாமி நசவக்ஷ்யந்ரஜாஸ்யபி
அஹம்விசேஷயிஷ்யாமி ஹ்யேத்மானம்விஜிதேந்த்ரியஃ
தாவத்யாவத்ஸிதிமேத்ரத்தம் ராஹ்மாண்யம்தபஸார்ஜிதம்
அனுச்வஸந்நபுஞ்ஜான ஸ்திஷ்டேயம்ஸாசவத்ஸமாஃ

கைகஸீரோதமகரிஷ்யாமி நசலக்ஷ்யேகதஞ்சந
அதவாரோசவலிஷ்யாமி ளமவத்ஸர்சதாநயபி
அஹமவிசேஷ யிஷ்யாமி ஹ்யாதாமானம வீஜிதேந்த்ரியஃ
தாவ்கயாவதஸி மேபாபதம பராஹ்மணயமதபஸார்ஜிதம
அநுச்சவஸந்நபுஞ்ஜான ஸதிஷ்டேயமசாசவத்ஸமாஃ

இனி யாம் சிலதகைப பொருளாகக கொளவதிலலை; இனி வை வகையாலாயினும வாயதிறநது ஒரு சிலவிலலைமை சொலவதிலலை; நூறு கோடியாணடு கடைபிடிதலிலலைமை மூசசும விடுவதிலலை; இவவாறு நினை பலனகளையுடைகிக காயகதையொடுகி உலாகதிவேம யாம் இகதிரி யங்களை மெனறலலையாப பிரமமுனிபென வாமபெறுமளவும உயவுநிகி, மூசசடகிப பல யாணடுகள கழியபறபோமென இவவளவணம கடுமை யான வருசினஙகூறி, ஆயிரம வருஷதகுகு விரதமேறகொளள மனக துணிகதனர

பாலகாணடகதில அறுபதாவதாகவுளள சருகக மம முறறும்.

அறுபத்தாவது சருக்கம்.

சதாநநதா ஸ்ரீராமபிராஜகு விசவாமிதிரா பிரமரிஷியாகிய விதம

உரைதது முடிகதது

ஸ்ரீசகரவாகதிதிருமகளநோ ! பினனை இமமுனிவா ஆவலிடனேற்ற நது, கீழதகிசையிறசென று முனைபோலபடி ஆயிரமவருடமடபெ, மவுன விரதம தரிதது மெளனியாய, யாவராலுஞசெயறகரிய கடுகதவருசெய்து கொணடு, இடையில எதனமையோ வநது இடையூறுசெயயினும சிறி தும மனஞசலிகாமல ; இனறதை முறறுமநகெடிகத, ஆயிரமவருடம நிறைவானவுடன தம விரததைத முடிதது,தாம அருநதறசெய சமைத தலைதத அநநதை அநதணரிருகிகாணடு அதிதியாகவநத இநதிர னுக்கிடடு, அவவநநதத்தில மிகுதி பெறுமையாலுணணுமேல மெளனத்தை

விடாம்லும, சினத்தைவிடடுமு, அவ்வேதியரைச செலலவிடடு, மீளவும ஆரமபரம வருடததகரு விரதமபூணடு, கையை மூககிலவைதது, இடைகலை யைப பிஙகலையால கைவிதது, உளளததில மூல்மாகிய ஒறறையெழுததை எணணி, மூசசடகக கடுநதவமபுரிநதனர.

அவ்வாறு உயிரபபுபபுறததீத விடாமல இமமகாமுனி யாணடாயிரம அருமபெருந தவஞசெய்கையில, இவரது தலையின முகடிவிணடு, அதினினறு புகையுடன தீயெழுது மூவுலகிலும சூழ்நது எரிகக, யாவ்ரும அஞசி நடுகக்முறறு மறகுகையில, உமபா, கநகருவா, விஞசையா, பனனகா, அசுரா, இராகக்தா முதலியோரும மபஙகி, இமமுனிவரீது ஒளியிலல்தகளொளிமழுஙகிநானமுகததினினஞ சரணபுகுநது, அடிகளில' நாமகள கணவரே' விசவாமிததிரா கதலகொளளவும, தினகொளளவும; யாகஙகள் பற்பல முயறசிசெயதும, அவறறுள ஒனறுமபயனபடாதாயிறறு, அவரோ தமது தவநிலை குனறாமல நிறகினறார. அவரிடதது ஒரு சிறிதே ஹம தவமுகாணபபடவிலலை, ஆதலால இபபொழுது இவா பிரமரிஷியாக லாம; இவரதது அவருகருத தேவா அளிததருளக, காலநீடிதததால, அவரது தவததீயால இமைப்பொழுதில மூவுலகையுஞ சுடடு நீருகக்கிவிடுவா. இபபொழுதோ பதததிற்கிசைகளு மிருளால மூடபபடடு மழுகக மடைநது திருகின்றன, எழுகடலகளும கலஙகின, நகஷத்திரஙகளுஞ சிதறினன, இப்பாரமுழுதும நடுகக்முறறது, காறறும ஊழிகாறறுபபோல வீசுகினறது, அடியேஙகளுகது யாதொரு விரகும தோனறவிலலை, எலலோரும செய்கடனகளோசசெயயாமல, கடவுளிலலியென பாரைபபோல அலைகினறார்கள். மூவுலகும மயகமடைநதுபோல வாயின; இரவியும அமமுனியிடனெளியால ஒளியறறவனபோனன முனபு ஊழிகாலததில காலததீபால உலகஙகளெலலனமெரியுமோ அஙனமே இபபொழுது மெரிகினறன. அவ்வருநதவா மூவுலகஙகளையும அழிவுகாணுமபடி வெகுளிகொளவதன முனனமே பறறியெரிகினற பெருந்தீபோனற அமமஹாமுனியை இன சொலநயமாக உரைதது உடனபாடெயதசசெயயவேணடும; அவா தேவருடைய உலகமேவேணடினும, பிரமரிஷியாகவேணடினும, மறறும வேறெதனவேணடினும அவவேண்டியதைத தநது உலகஙகளைப் பாதுகாதது அருளவேணடுமெனப் பணிவாக மொழிநது, நிசைமுகததேவருடன் புறபபட்டு அவ்விசுவாமிததிரரருகே வநது, கௌசிகமஹாமுனியை நோக்கிப பிரமரிஷியே ! உம்கு மஙகளமுணடாகுக. நீர செய்த தவததால யாமெலலோரும மகிழ்வுறறனம; கடினமையாகிய இத்தவத்தால நீர பிரமரிஷியாபினரென்றுரை செய்தனர்கள். அபபொழுது மீண்டும பிரமதேவனுனவர் இமமுனிவனரோக்கி, கௌசிகா' நிலகரு நெடுகாலம் உயிர்வாழ்நதிலையும அளிக்கின்றேன். நீ கனமையுடையே யடைவாய், கணணுமபூபுனனீருகது. இனி நீ இத்தவநதிராழில மூடிவு செய்து, இனிது செல

வாயாகவென்றருளிச் செய்தார். அமலிழுகினசை சொல்லேற்று இத தூபபுலமஹாமுனியும மலாபிசையான முதலோரை வலம் வந்து,வக் தனஞசெயது, உசசிகூபபிய கையினராய விண்ணவராகளே! அடியேன பிரமரிஷியாகியதும, நெடுங்காலம வாழ்பவனாகியதும், உண்மையாயின், ஓங்காரவடகாரகளும, வேதகளும எப்பொழுதும எனகெனசில் தோனறினால, எனனை விருமபி யடையுங்கடமை யுடையன்வாகவும, நீஙகளே கமுனாரகதவாகளுகும,பரபபிரமதின் நிலைமையை நனகுணா கது முபதிஷதகளினை ஐயதறிபறவுணாகத மறைவலாளாகளுக்கும அடி பேன தலைவனருள் கடகமபடையேனுகவும, நீவிர் செயவதுமனறி,

ब्रह्म ऋषिश्रेष्ठो मामेवं वदतु देवताः
यद्वयं परमं कामं कृतोयं स्तुरमर्षणाः

பரஹமபுதரோவஷிஷடோமா மேவமவதுதேவதாஃ
யதயமபரமகாமஃ கருதோயாகத ஸாரஷணாஃ

தேவாகளே! பிரமபுததிரராகிய வரிஷடமஹாமுனியும அடியேன் கரு தியபடிஎனனைநோகக நீபிரமரிஷியாகிறாயென றுதம வாயா லுரைதாதலும செயயவேணடும, இதுவே அடியேனுகுச சிறநத ஏணணம, இதை நீய செலலரீரும எனறெணணாதத முறறுவித்தப பினனே துங்கஙளுறையுகீர் இனிதுசேரக கடவீரகளெனக தம கருகதினாதகிருதகமாக வெளியிடு வேணடிககொண்டனர.!!தபதேளரிசலெலலோரும அவ்வேண்டுகோளின்ப டிவசிஷ்டமஹாமுனியை யழைபபித்துத்தகுமமொழிகளுடனபடுதது, இமமு னிவருடன நடபபுபபூரவீகது விசுவாமிதிரபிரமரிஷியாகிறாரெனறுஅவர் வாயாலேயமபுவிதது தாஙகளும நீர பரஹமரிஷியாகிறீர, உமதெண்ணத தினபடி யாவுங கைகூடுமென வரமளிதது, விசுவாமிதிரரிடததில்விடை பெறறுத தததமிருபபிடமபோயசேரநதனாகள.கருமுகில்வணணனிய எமமானே! இமமஹாமுனிவா இவவைகைப பல தினபுழுநது பிரமரிஷி யாயினர. ஆதலின இவரே ஸலலா முனிவரகளிலும சிறநதவர. இவரே உருபபெறறியகுரு தவம;இவரே அறம;இவரேவேததனமைகுப்பிறப பிடமென இஙனனம விசுவாமிதிரமஹாமுனிவரைச சதாரதர் புகழ்நது மௌனியெனனும பெயரைமெயபபொருளுளதாதசெயது கொண்டனர.

இவ்வணணமுரைசெய்த அகலியை மைநதரது மாற்றத்தைச செவி யுற்றுழிநிலாபரியிறையும தூபபுலமஹாமுனியை நோகக கரங்குவித்து அடிகளே! மெய்த்தவா கோமானே! தேவா ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளுடன் அடியேன் யாகசாலைக் கெழுநதருளிசசெலவைசாதிதருளினமையால அடி பேன்எல்லாபபேறுமபெறறேனினறேன;தேவருடையசேவையாலஅடி பேன் தூய்மையாயினேன். தேவநெழுநதருளினமையால் சற்பலகறகுணக

கனிர்புருடையேனுயினேன தேவருடையசரிதத்தையுமசுகுதரதிருகதா ளணனலாகிய ஸ்ரீராமபிரானுடன் விரிவாகச செவிகுளிரகேடடு மகிழ்ந் தேன். இவ்வவைகணுள்ள மற்றெலலோரும தேவர் குணகணகளாகிய அமிழ்ததைச செவியாகிய வாய்மடதனுடனே,வரமபிலலாதபெருகளிப பெயதினர். தேவருடைய செயதலரமும எலலேகடகுகத; தமது திறமையு மளவிலலது; தமது நறகுணஙகளுமஅளவிறகுகன; தேவருடையநறகுண நறசெயலகள் கேடகப்படுகதோறும வியபபைவிஞபனவனறிவெறுபபி னறி மேனமேலும கேடபோமனனும வேட்கையைபபெருகுகினறன; ஆயினும் காடகனசெயயும அருதபபொழுதாயினையால, அடியேனுக் கிப்பொழுது விடைகொடதது மீணடு காணபுகுயதநில தேவா அடியேனை ககடாகமிதருளவேண்டுமென விணணப்பஞசெய்தனர். காதகுமாரரும அமமைதினைமொழியை மனதகுகொணடு உகுநதபுகழ்நதவிடைகொ டுக்கனுபபிக காமும மஹரிஷிகளால பூசனைசெயயபபடடவராயககமக கென அமைதுள்ள உறைவிடஞசேருநது, தினகடனகளையும முடிதது, ஸ்ரீராமலகூமணரியாகளோடு பாங்காக விறறிருநதனர

பாலகாண்டத்தில அறுபதாவது சருக்கம

முற்றிற்று

அறுபத்தாறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீஜனகபுரவலர தமகுரு சிவனவிலலாத வரலாறும, அது

சீதை திருமணதகுகு இலகுவானதும கூறியது

அடுதநாள வைகறையில துயிலுணாநது ஜனகபபெருமானநித்திய கருமஙகளமுடிததுகொணடு,கௌசிகமகாரிஷியை எழுநதருளசெய்து விதியின முறைமைப்படி பூசனைசெய்து ஸ்ரீராமபிரானுகும, ராமாநுஜ ருகுகும தகுகபடி வழிபாடுசெய்து,விசுவாமிதிரமஹாயோகியைநோகஇப் ப்கலுனே ! தேவருடைய வருகைகலவருகையாகக கடவது. தேவருககு அடியேன செயதறகுரிய பணியாது ? அடியேன தேவரது கட்டளைபபடி கடப்பவனதலால,ஆஜஞசெயகருளக்கடவிரெனமொழியுறதபுல முனிவா அமமொழியைச செவியேறற மிதிலாதிபரே ! உமமிடத திருக னெறசிவன் விலலிகணணுறறுக களிபபுறசேவண்டுமெனறுஇதயரதன செல்வமைநதாகளிருவருங காமுறுகின்றனரகள். ஆதலின அக்கோதண டத்தைஇவாகளுகுகுகடபுலனமபடிசெய்விகககடவீர். அதனல் உமகுகு கண்மணியைகடவது. அக்காமுகத்தைஇப்பெருநதகை ஆடவாகளுகுகு

முன கொணாவியும; அதணி இவாகள் கணணுக்கண்டபின், தம் விருபபத் தினபடி செயவாகளென அருளிசசெயததைககேடடு, விதேஹமகிபரலரு மகளசிகைநோகக, அருளாழி மெயஞஞானசசெலவரே! இசசகரன வில அடிமெயனுகரு வாயதத விதமும, இபபோது அதுஇஙகிருகருகாரிண மும உளாகினறென அடிமெயன குலததினமுதலவாகிய நிமிசகரவாத நிகரு ஆறவது தலைமுறையில தேவாததெனசச சிறபபிததுச சொலலப படடம மஹாராஜா இவவகலிடததை அரசுபுரிநது வருகையில, ஐமமுசசீன யுழையாமல தகஷபபிரமாசெயத யாகததைசசுலபாணிகெடுதிசெய்து, அங குளள வானவாகள் நோகக, வானவாகளே! நீயிர எனகருப பாகஷகொ டுபபிககாமலே இவவேளவிறில அலி வாஙகி அருகதினமையால, உஙகள் செனனிகளசச சாபகளால துணிததுகருவிசுகிறபினனு றுவீரவாதகஷமி, இவவிலலில நாணிமிடுக கணணைததொடுக முயனறார. அதுகணடு அமராகள யாவரும அஞசித துஞசினைபபோலச செயலறறுத தேறி, இனசெலகுறிச சினதைதத தணிவிக்க, மகைபாகனுஞ சினமாறி, தொடுதத அமபை விலலினறு எடுதது, நாணையிழ்தது இசசிலையை விணணவாகளகையில கொடுததுவிடடு வெளளிமலை யுருதது, இகரொடு மாதததைக கடவுளாகள கையிலேறறிவருது அதேவராதரிடததில இஷை வைததிருமெனறு கொடுததருளினாகள இசசிலைஅகராலாகிதொடஙகி இது வரையிலை மமுனனோகளாலபூசிகசெயது பாதுகாகபபடடு, இபபோது எனனுல அவொறு காகபபடடு வருகினறது

பினபொருகாலையில அடிமெயன வேளவி இயறறவேணடுமென வேள விகரகாக குறிதத நிலததை யுழுகிகையில உழுபடையின முனை ஓரிடத தில்தடட, அவவிடததில அகழுது பாரதததை, அஙகு ஒருபெணமணி தோனறின்ள அபபெணணரசியை அடிமெயன பரிவாடெடுததுச சீதை யெனத திருநாமஞசாதது வளாதது வருகதென இபபெணணையகதினறோ றறதையும, பணபையும, ஒபபுயாவிலலாதகடடழகையும மெவருகாகவெள லலோருங கேளவியுறறு, அடிமெயனிடம வநது இககனனிகையை மணஞ செயது கொடுமெனப பலவாறு கேடடனாகள அவாகள இசசிதையை மணமபுரிநது கொளவதறகுத தகுதி ஒரு சிறிது மிலலாகவெனு நனகறி வேனுதலால, நேராக மறுதது சொலல மாடடாமல, கணணீடடதனால இவவுருதிரனது சராசனதததை யாவன நாணேறறிஒலியெழுபபுவானோ? அவனுககே என அருமைதிருமகளை நிருமணம புரிவிபபெனறு உறுதிமொழிகூறி, இததனுவிலலைசசிதாதேவியாதிருமணதறகு இலக காக வைததிருகினறன. எலலாபபுவலாகளுமவெறறிமொழிகேடக மிககொணடு வநது, இதததனுவை அசைபபதறகுமவலியிலலாராய்நாணமே விடடித தகள தங்களதனுகளைநீகக்கினறது வாளாசெனறனாகள். இவ்வண ணமஅரசாகளபல்வருமஇசசிலையைவஙகுகமாடடாதவராய், எனனுல்பெண்

கொடுப்பதில்லையென்று மறுக்கப்பட்டவர்களாய், ஜனகன் பெண் கொடுக்க மனமின்மி யாவராலும் வீணாகவொண்ணுத வில்லாகியவொருதடைசொல்லி எல்லோராயுமஅவமதிப்புசெய்ததனுப்புகிறார்; ஆதலால்நாமஇசனகனுக்குக் நீங்குசெய்வோம்; அனமியும்.இவன்யோகமுயற்சியிலே நிற்பவனுகால படையெடுப்பதில்லையென இவ்வாறுஒருவாகொருவாதமமுள ஆராய்ந்தகொண்டு,மனனவரெல்லோரும ஒன்றுசோந்து இமமிதிலாபுரியைச சுற்றமிமுற்றுகைபோடகொண்டுநாறுதினசையிலுமினறுதடித்து அடுத்தனாகள இவ்வாறு ஒருவருடனுகாறும தடுத்துப்பிழைசெயதமையால்நகரினகணுளள பண்டங்கள முழுதுமருகிறது, ஜனங்கள படும அலகணைக் கண்டு அடியேனபிருதியுமஉளளங்கவனறு, அதைத்திறமையால வான்னவாகளை மகிழ்ந்தது, அனனோகளை வணங்கிப பகைவேந்தாகள சிதறணடோடி மாறு வேண்டிகொண்டேன். விணணவாகளும என வேணடுகோளுக் கருள்புரிந்து, மருவலாகளை வெறமிகொளளவலல நாலவகைப படைகளை அளிததனா. உடனே அநதப் படைகள மாற்றலாகளை எதிர்ததுப போர செய்து துரத்திபடிகக, அததெவ்வேந்தாகள இத்தாணியையெதிர்ததுசணடைசெயபதற்றனறு, விநாகதனிததனியேயோடிபபோயினாகள மேறகுதிசையணணம பல வேந்தாகளாலும் அசைகக்வுமொண்ணுத இவ்விலக்ஷண சகரவாத்திதத திருகுமாரகளுகும காணிபிகிறேன ; இதை இநத ஸ்ரீராமசந்திரா நாணேறறிகுணதைதொனிளமுபபுவாயின, கருவிற் றல்லிப பிறவாததூயமையளும, அடியேனசெலவுதத்திருமகளுமாகிய சிதைபை இசகளரீவாதத்திமூததத்திருகுமாரருகுதத்திருமணமபுரிவிததுஅளிக இனறேனனறு உரைததனா

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தாறாவது சருக்கம

முற்றிற்று.

அறுபத்தேழாவது சருக்கம்.

சக்கரவாத்தித் திருமகனர் அரண்மலை முறிதது.

அம்மைஇலன் மாற்றத்தைசசெவியுற்றகோதற்றவச்செல்வ்ஜனக வேந்தரே ! அவ்விலலியழைபபிதது ஸ்ரீருகுலோதமருகுக் கேட்புலருக்குவியுமேன வருணிசசெய்ய, விதேஹராஜருமதமதருகிலுள்ளவரைகோகை, ஈவிர அவ்வில்லைக் கொண்டிலாகடவீரகளெனகட்டளையிட்டனர். உடனே அவ்கள் விரைந்தோடி அவ்வில்லை லைத்திருகுகின்றஎட்டெட்சக்கரங்கள் பூட்டிய எஃகுபெழையை இழுத்துக்கொண்டி வந்தனாகள்.

నృణాంశ్చతానిపంచాశ ద్వ్యేయుకానామ్మహత్మనాం
మంజూషామష్టచక్రాంతాం సమూహ స్తేకధంచన

கருணம்சதாநிபஞ் சாசதவ்யாயதாகாம மஹாத்மகாம்
மஞ்ஜூஷாமஷ்டசக்ராம் தாமஸமூஹஸ்தேகதமகந

அப்பெட்டகத்தை ஐயாயிரம மலலாகள ஒருஙகுகூடி வருததமுற்ற வலித்துவநது சோநதனாகள. அவவிலலே அமைசசாகள மிதிலாநகரப் பெருமானுக்கு முன்னா நீற்ததி எமமரசனே ! இதோ விலலைக்கொண்டு வந்து சோதோதாமெனததெரிவிகக,மிதிலா திபருமவிசவாமிததிரருக்கெதி ரில கைகூப்பி ஸவாமீ மெய்யறிவாளரே! இதோ மதியணிசடைமுடியோன் வில வநதிருககினறது;கடைககணிததருளும;ஸ்ரீசகரவாத்திதிருகுமா ராகளே ! நீயிரும கேண்மின; இவவிலலைததான் குனிதது நாணேற்றவலி யிலலாமல வீராகளாகிய அரசாகள பலகமடைநதனாகள அனறியுமஇநநீ எடுதது வளைகக, தேவதானவ ராக்ஷஸ யகஷநாகதாவ ஹினர பன்னகாதிக ளாலு முடியாதிருக்க, மனிதாகளால் இதை எடுதது நிறுததவும, நாண் பூட்டவும சரநதொடுககவும, நிறையை யறியுமபடி நிறுததி யசைககவும, காதளவும நாணெயிழுககவும முடியுமோ ? அததனமையதாகிய இசசிலை யை நீஙகளே கோககி, உயததுணரஙகோளெனறனர். இஙஙனம விலலின் பெருமிதத்தைச சனகா பலவாறெமிததுக கூறபகேட்ட கௌசிகமுனிவர் ஸ்ரீரகுநாதனரைக் கடாகஷித்து அடாகுழநதாய்! விலலைப்பரய்ப்பாரென் றருளிசசெயதனர. அவ்வருளிசசெயலை நிலமேகவண்ணன் கருத்துட்கொ ணடி அநத விலலினருஙறசெனறு அபபெழையைத திறநது ஹரகோதண் டத்தைக கண்ணுறறுறுத தமமாகிரியைநோககி, ஸ்வாமீ ! இதோ அரசு டைய வில விளஙகுகினறது, தேவா கடடுளையினை இதைக் கையிலெடுத் துக குனிதது நாணேறறி இழுத்தெயயமுயறகினறேனெனனகைகத்தோடு திருவாயமலாகதருளினா. கௌசிக முனிகாளிருவரும ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமொழியைச செவியுறறு வியபபடைநது, நின எண்ணத்தின படிசெய் யென அநுமதிசெய்தனாகள. ஸ்ரீதோதாதடதீகஷன் தனருகிரியாதகருத் தகஙகிணாகப் பெடடியினினறும அக்காமுகத்தை வருத்தருஞசிரமமினறி எளிதாகவெடுதது, அநேகமாயிரம புரவலாகள இமையாமல நோக்கிக் கொண்டிருகையில நாணேற்றிக கணெதொடுத்துக செவிவரையிஙகாணை இழுதகருளினர.

தத்ப்ரபஞ்சதர்மஜ்ஞே நரஶ்ரேஷ்ட²மஹாயஶாः
தஸ்யஶ்ருʼஶ்²ரூஷமாணோ மே நிக்²ருʼதஸமனிஸ்வனः
பூ⁴மிகம்பஶ்சஸுமஹான் பர்வதஸ்யேவதீ³ர்யதः
நிபேதுஶ்சநராஸ்ரூʼம்ஸி தேனஶப்³தே³னமோஹிதாः
வர்ஜயித்வாமுனிவரம் ராஜானம்தே²சராக்⁴ருவோ

தீதபஞ்சதசாமத்யே கரசரேஷடோழஹாயகாः
தஸயசபதோமஹாரஹிந நிகாரதஸமநிஸவநः
பூமிகமபசஸ்ரமஹான பாததலயிவதீரயதः
நிபேதுசசாகராளாவே தேனசபதேநமோஹிதாः
வாஜயித்வாமுனிவரம ராஜாநதெளசராகாவெள

காணைச செவிவரையும வாங்குகையில, அசசில ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருததிதாள வலிகருத தகுநதகலலாமையால அதடபில இரணடாக முறிநது, பெருமாளுதகுப பெருங்கீரததி தகுதது அஞ்சி முறிந்த ஒலி, ஊழிகாலககாறறின பெருமுழகக மபோலஅசசதருவதாயிருநதது பெரு மீலிபிளகுநகாலுணடாகும மபிமாலிபோலலமிருநதது ஸ்ரீராமலகூமண கௌசிக ஜனகா காலவா தவிர, ஆஙகுளள மறற லெலலோராகளுமஅவ விலலிஞசையால மயஙகிப பாமபிசை ழிழுநதனராள —

ஒரு பூரூதகாலம கடநதபினபு யாவரும மயககநதீரநத தெளிந தெரூநததமமுளலியபபடைநதநிறற, கிமிகுலகநதனருகுவநதனரை நோககிப பகவரே! அடியேன ஸ்ரீருகுராயகனுடைய திருததோளினவலல மைமையக கணடமிருதேன, இசசுநதரத திருததிதாளணைல இசசெயல புரிவானெனறு அடியேன கனவிலுமகணணுறிகாணடவனலிலேன, இஃதி யாவருமு லியகதகுகுதே; தெரணடனேன திருமகளாகிய சீதை ஸ்ரீராம பிரானுத திருமணம புணாகினறமையால அடியேன் மரபுகுபு பெரிம புகழை விளஙகிபபவளாவாள; அடியேனுடைய உறறிமாழியும கெடாத ஈடேறறமு; எனனுயிரினுமசிறநத ஜானகியை ஸ்ரீராமசநதிரனகுத்திருக கலியாண்ம புரிவிகக வேணடுமதலின, மகதிரிமாா தோமதிவாகதுவிளா கீதே அயோதி்மாகுசெனறு ஸ்ரீராமபிரானும, இலட்சுமணருமதேவ ரால பாதுகாகுபபடுகினறதையும, ஆடவா பெணமையை அவாவுமதிருக தோளுடையஇபபெரியாளன ஜீமூதகனலிலகிழுநதிதெநிருதையும,அதன் பயனுகப பெண்ணருகுகலமாகிய சீதாபிராடடியைத திருமண, புரிகினற தையும் தெரிவிதது தசரதப்புலவா பெருமாகீ மகிழ்வித்து, இகுகு அழைதது்கொண்டு வரவேண்டுமென்றுவென விண்ணபபஞ் செய்தனா. அவனமே செயகுவெனக் கௌசிகர் ஆருளிசசெய்ய, ஜனகப்புரலலரும் அவருடைய கடடளையை மேறகொண்டு அமைசசாகளோ நோககி, ரீவிர

கடுஞ்சென்று அயோத்தியமாநகரில் அரசபுரிகின்றதசரதசக்கரவர்த்தியா
ணை அணுகி, நடந்த செயதிகளே யாவும அறிவித்தது, உடனே அவனைகளிலே
ஞ்சோடும, நடபினர முதலியோரோடும உடனகொணடுவரக் கடவீரகளெ
னககடடளையிடடு விடடதனர;

பாலகாணடத்தில அறுபதமூவதீ சருகக்ம்

முறறிறறு.

அறுப்த்மூதட்டாவது சருக்கம்.

தசரதசக்கரவாதியர ஸ்ரீராமரானது செயலைச செவிகுளிரக் கேள்வி
யுறறு மிதிலைகுச செலலுமபடி முயனறன.

ஜனக மஹாராஜருடைய ஏவலகீபபூணடு, தூதர்களும் விரைது
நடநது மூனறுநாள வழிதனகுகானகாள ஸாகேதநகரததையடைநது,
அரணமனைவாயிலில நினறு தாம வநதுளளதாக நறசெய்தியை அரச
பிரானுகுகு தெரிவித்தது, அரசன கூடனேயால அரணமனைபுகுந்து,
தசரதமஹாராஜரைக கணடு வணஙகி, கைகூடடி வாயபொதிப புலவர்
பெருமானே நோகாகிப பணிவாகவும, இனிமையாகவும விண்ணப்பஞ்
செயயலாயினர அரசாகளரே! மிதிலைகாவலராகிய ஜனகமஹா
ராஜா, அகனி நாகதிப, புரோஹிதர, உபாதியாய, யூரிஜனா, பரி
வாரஙகளுடன நீதவருகுகு மேலவரு நலனை உளளநனமைகளே விஞவி,
விசுவாமிததிர மஹாமுனிவருடனே கூடி, எஙகள முகூததால பணிவாக
மொழிகினறார யாவையும நமது குடைகளிழடகி யொழுகுமபடிப்
பாரமூழுதும ஆளாகினற தசரதமஹாராஜரே! நமக்ள விலலை யாவன்
வலிகினறீரே அவனுகுகே என அருமைததிருமகளே மணம்புரிவிபபே
னனறு முனனரே யான செயத வஞ்சினதையும, அஃது கேளவியுறற
வெறறியாளராகிய பறபல வேநதாகளவநது அவளிலலை அரைபபதறகு
நிறமையறறுப பஙகமடைநத நாணிரதனறு செயதியையும நீர் ஈன
குணாவீரனேரே? விசுவாமிததிர மஹாமுனிவருடனே வநத உமமுடைய
மூதத திருகுமாரராகிய ஸ்ரீராமசநதிரா அநியா கடனபடி சிவன
விலலை எடுதது வளைதது நாணஏறறி அமபிகாடுத்து முயிதது, என
அருமைச செலவக காதலியைத தீருமணம புரியுமபடி வெறறிகொண்ட
னர. ஈதலால என அருநதவபபெருகிய செலவச சிறுமியை ஸ்ரீராம
பிரானுகுகு மனறல செயவிதது என கடடுரையை முடிக்க, நிணைகினின்
றேன். இதறகு நீரும உடனபடடு, உறவினர நண்பினரோடும, அரணமனை
முதலியவரோடும விரைநது இஙகுவநது, உமதருமைத திருமகளை நீரு
வரையும கணகுளிரகணடு பேருவழகையோடு என விருபபையும நிறைவு

செய்து, ஆண்டகைச திதவரிருவரோமெ, மருமகளோடும் கூடி, உள்ள மகிழ்வி ரெனநிவ்வண்ணம ஜனகமஹாராஜா கௌசிகசதாகத முனிவர் கள் முனனிலையில் தம்மிடதது விண்ணப்பஞ்செய்யக் கட்டளையிடு எமமை விடித்தனரெனத தேர்ச்சித் தணிவராகிய தூதாகள் கூறினர் கள். அவாகள் கூறிய நிருமணசெய்தியைத தசரதமஹாராஜா தம செவி யிற் சாததலும் போரவுகது, விஷடவாமதேவாதி முறறததறகதமுனி கணஙகளோடும, சுமநதிரனமுகலிய தோசிததுணைவரையும, கிளஞரோ யுமவரவழைதது, அவாகளோடுகி, என அனபாகளே ! கௌஸலேய திருகுமாரனகிய என காதலன இளையாரேறறி கௌசிகமுனிவரால பாதுகாக்கப்படடனனகி, மிதிலாநகரா சேரநது, சிவனது குனிசிலலைய வளைதது முரிதது, ஜனகமஹாராஜனது வருசினததை முறறுவிகது, ஸரமபறு பெருமபுகழு பெறறிருகினறானும ; அவ்விலலே வளைதது காரணமாகத் தமதருமைச செலவகளாகதலியாகிய சீதையைப பெறலரிய செல்வச சிறுவனகிய ஸ்ரீராமனுககுத திருமணஞ் செயதுகொடுககவேணடு மெனறும அதற்காக நீர யாவருடனும புறபபடடுக கூடிவரவேணடு மெனறும ஜனகமஹாராஜா தூதரிடம விடுதது இருகினறார.

யதிவோரோசதேவருததம ஜனகஸயமஹாதமனः
புரீங்கசசாமஹேசிக்ரம மாபூதகாலஸயபாயயः

யதிவோரோசதேவருததம ஜனகஸயமஹாதமனः
பூரீங்கசசாமஹேசிக்ரம மாபூதகாலஸயபாயயः

ஆதலால் ஜனகபபெரிய புலவலருடைய மரபும், செயலும நாம உடன் சோந்து கலபபதறகுத் தகுநதனவென உங்கள் திருவுளத்தைக குகப்பாகஇருநதால், ஒலலியில புறபபடடு நாமெலலோரும் மிதிலாபுரிக குசசெலலுவோம ; காலகழிவு செய்ய லாகாது ; இது உகளுககு உகப் பாகத் தோற்றுமாயின அதையுஞ்சொலலி யனுபபிவிடுவோமென உரை த்தனர். அதுகேடடு அவ்வவைகளணுளள யாவரும மாகற ஆராய்நது துணிநது ; நாம் ஜனகவேநதரோடு கலநதுறவு கொண்டாடல மிகுதியுந தகுதியுளளதென்று எலலோரும ஒருகருத்தாகவே மகிழ்சசியுடன உடனபடடு கூறினர்கள். இநதமதி நநதனரும அவர்களுடைய நெடு மெனறியைக்கேடடு எலலையிறநத மகிழ்வு பெரிதுமடைநது, ஜனகமஹா ராஜரது மநதிரிகளோகாகி, அமைசசாகளே ! நாம அனைவரும நாளை இனம மிதிலாநகரததகுகுப பயணபபடுவோமென உணாததி, அவர களுக்குத் தக்கவாறு ஏனகொடையளித்து, வநதலிடாயாறுமபடி செயது விடுததனர். தூதர்களும் தசரதமஹாராஜா கடடளையின்படி மிகுதியும் அன்போடு உபசரிக்கப்பட்டவர்களாகி மனக்களிப்புற்று அன்றிரவை கண்டு கழிததனர்கள்.

பாலகாண்டத்தில் அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம்
முறறுபெறறது.

அறுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

தசரதசக்கரவர்த்தி மிதிலாபுரிசேர்ந்து ஸ்ரீராமபிரான்கண்டு மகிழ்ந்தது.

அளவிரவுகழிந்த வைகறையில், தசரதமஹாராஜர் காலைக்கடன் முடித்துகொண்டு, உபாத்தியாய புரோஹிதாதிகளை வரவழைத்துச் ஸுகர்திரனென்ன மந்திரஞ்சொல்லவை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! பொருள் ஸ்வப்பச் சாலியாளரெலலோரும், பொருள வைபபுகளினுளள பொனமணி முதலிய பொருளகளோடு மெபபிதத்துக்கொண்டு, காவலாளகளுடன இப்பொழுதே புறப்படமுனசெலலக கடவாகள். நாலைகைப படைஞர்களும், தினறே புறப்படத செலலக கடவாகள் சிலிகை, தேர், வண்டிகள் முதலிய ஊர்திகளும பயணத்துக்கு ஆயத்தமாய் நிற்கக கடவன. ஸஸிஷ்ட வாமதேவ, ஜாபாலி காசிப, மாகண்டேய, காத்யாயனர் முதலிய அந்தணாகளை முந்தி முழுதருளகடவாகள என்னுடைய தேனாயும, அணிவித்துகொண்டு வாகடவீர. இனிகரிலரீடித்த ஸகர தென இதனுதாகள எனனைத தூணடுகினறவராகளென்னை கட்டினியிட்டனர். அவனைமே எலலோரையும பயனபடுத்திர சுமந்திரர் தேனை அலங்கரித்துகொண்டுவந்து நிறுத்தி, அரசர பிரானுக்குத தெரிவிக்க, உடனே தசரதமஹாராஜர் தமமைநத, நடபினர, மனனியர முதலியவரோடு புறபபடடுத்தர தாமதிகாமி முனசெலல, யாவரும பின்தொடர்ந்து வந்தனர்கள். இவவணணம சென்று நானகுநாள் வழியில்தங்கி ஜநதாகள் யாவரும மிதிலாபுரிபோயச சோந்தனர்கள். ஜனகமஹாராஜ சகக்ரவாத்தியாருடைய வருகையை ஒற்றராகளால கேள்விப்பட்டு எதிர்கொண்டுவந்து கையுறைபபொருள் செலுத்தி கண்டு அளவளாய், அழைத்துவந்து ஓரிடத்தில தேரினினறும இழியசெயது, பெருங்களிப்போடு தசரதமஹாராஜனை நோக்கி, மஹாராஜரே! உமது வரவு நல்வரவாயிறறு; ஸ்ரீராமபிரான திருத்தமபி இவவிரு வருடைய திருத்தேர்கள் வலியால நீர மிகுதியும் மகிழசசியையும, புகழையும பெரிது பெறுவீர. விண்முழுதாளி பிரகறபதியோடும், விண்ணவராகளோடும வந்தாறபோலவும், வசிஷ்டமுனிவரோடும, அரசாகளோடும எழுந்தருளினமையால் என் பாகியமே பாகியம்.

திஷ்ட்யா மேனிஜ-மாவிஷ்ட: திஷ்ட்யா மேபு-ஜிதம்குலம்
ராகவை ஸ்ஸஹஸம்பத்தம் வீர்யஸ்ரேஷ்டை-ர்மஹாத்மபி:-

திஷ்ட்யாமேஜிதாவிக்ரீ திஷ்ட்யாமேஜுஜிதங்குலம்
ராகவைஸஸஹஸம்பத்தம்வீர் யச்ரேஷ்டைர்மஹாத்மபிஃ-

சிறந்த தோள்வலிபெற்றவர்களும், அவதாரபுருஷர்களும், ரகுகுலத்திற் றோன்றினவர்களுமாகிய அரசர்களுடன எனக்குக கொள்வது கொடுப்பது கிடைத்தமையால், என் தீயவினைகளெலலா முறறுங்கேட்டு, என் குடியும சிறந்து யாவராலும ஏத்தி வணங்கபபட்டதாயிறறு, அரசர கோமானே ! நாளைதினம வைகறையில எடடுவதை மணவாளருள் பிரம மணமென்னும விவாகதறகுரிய செயலைத துணிந்துகொளளுகடவீர். என்னுடைய யாகம நான்காவதுதினத்தில முறறுபபெறுமாகலின அது முடிந்தவுடன திருமண புரிவிகிறேனென றுரைத்தனர். அதைச செவியுற்றுகந்து அயோதத்திமாநகாகாவலராகிய தசரதசக்கரவாதத்தி கிதேஹ ராஜனாநோகத் தோழரே! ஈவ்து ஈவோன வசமென றுநான கேடடிருக் கிறேனதலால, நீர ஏவ்வணண உரைசெயயினும அவ்வண்ணமசெயய யாம அவாக்கொண்டிருகிறேமென மொழிந்தனர. அமமொழியைகேகட்டு மிதிலைராஜா மிகவியபபும உவபபுமடைந்தனர பினனர வஸிஷ்டர ஸ்தாநந்தர முதலிய மெயந்தமுனிகணஙக ளெல்லோரும ஒருவரை யொருவர் கணணுறறு, அளவளாய மகிழ்ந்து, உளள நலந்தையும, மேல் வரு நலந்தையும விஞவி, அனறிரவை இனிதாகக கழிததனாகள. ஸ்ரீசக கீவர்த்தியாரும ஜனகரால வழிபாடு செயயபபடடவராய், பெருமானியும, இனியபெருமானியுங் கணகுளிரகணடு தழுவியெடுதது அணைத்துப் பெருமகிழ்வு கொணடனர. ஜனகமஹாராஜரும வேள்விகுரிய கருமஙகள யாவறறையுஞசெயது, தாமபெறற திருமகளாகிய ஊர்மிளை இனியபெருமாளுகுத் திருமணஞசெயது தரவேணடுமென்று தமகுள் துணிந்துகொணடு, ஸீதை பூமியினியெனஹ செல்லப் புதலவிய நிருவருக்கு திருகலோதத்குரிய செயகைகளாய் ஒரெபவிதது, அனறிரவை இனறுயிலசெயது போகினர.

பாலகாண்டத்தில அறுபதொனபதாவது சருக்கம

முறறிறறு.

எழுபதாவது சருக்கம்

வஸிஸ்டர ஜனகருக்கு மனுகுலதோர குலமுறை

யுரைதது.

பிற்றைநாள் வைகறையில துயிலுணாநது ஜனகமஹாராஜர் செய் கடன்களை முடித்து, பல முனிவாகுழாமோடு கூடிச் சதானந்தரை நோக்கிப் புரோஹிதரே! அறவொழுக்கமும் தோள்வலியுமுள்ள என தம்பியாகிய குசத்துவஜன இகழ்மதிதிறலினை அழகாகவுடைய புட்பக விமா

னம்போன்ற ஸங்காசியை யெனனும் நகரத்தை முறையுழாது அரசு புரிகின்றனன். அவனியான கண்களிக்க நினைக்கின்றேன்; அதனும இக்கையதி, யான் செய்யாதினை வேள்வியையும் முடிப்பித்து, சீதையின திருமணத்தின விழாவையும கண்ணுறுதி, எனனுடொட்கப பேருமிழ்ச வடைவான. ஆதலால அவனை உடனகொணடுவரத் தூதரப்பவேண்டு மென, உடனே அவா கடடளையிடதலும், வினையுரைப்போர் பரிமாவீ ரிவாகது விரைந்து சென்று, ஸாங்காசியாபுரியை அணுகிக் குசத்துவசராஜ னைக் காணலுறறு, நிலமிசைவீழ்ந்து வணங்கி கைகூப்பி நின்று, ஜனக மஹாராஜா கடடளையை அவா செவிக்கினிதாக உரைசெயதனாகள். திரு மணசசெயதி தம செவியிறஙாதலும, குசதுவஜரும தமமையுணராத பெருஙகளிபபுடையாராய உடனே புறபபடடு மிதிலேசாகது சதாகாத னையும ஜனகமஹாராஜனையும வணஙகிச சிலகுசுமாத அணியில ஜனக மஹாராஜருஙகில் வீறறிருநதனர். அபபொழுது இவ்வுடன பிறநதோ ரிருவரும ஸுதாமனனெனனும மநதிரிதலைவரைநோகி, ஸுதாமனரே! நீர தசரதசக்கரவாதநியாரிடஞசென்று, அவனை வசிஷ்டாதிகளுடனும், திருமைநதாகளுடனும, நடபினா முதலானருடனும சேர அழைததிவாரீ ரென விடபப, ஸுதாமனரும ஸ்ரீசுகாவாதநியாருறையுனிச சாரநது தலிலவணஙகி அரசா பெருமானே! ஜனகமஹாராஜா தமபியுடன சிகார மணடபதகில வீறறிருநது சுறறதகாரோடும, ஆசிரியா, புரோஹிதா முதலிய வேதியாகளோடும, தேவா எழுநதருளுமபடி வேண்டுகின்றன ரென்று விணணபஞசெயய, பதநதம்தசீராகிய சகலூவாதியாரும் அமமாநதிரியின விணணபபதைக கேடடமாதறதில, உடனே யாவ னையு முடனகொணடு ஜனகமஹாராஜ நிருகையைசசோநது, அவரால் செய்யபபடும பூசனையை ஏறறுககொணடு, அரியணையினமேல வீறறிரு நது விதேஹாதிபரைநோகி, ஜனகரே ! இவவசிஷ்டமஹாமுனிவரே எமக்குக குலதெயவமெனபதை நீரும உணாவீரனறே ? ஆதலின் நீம அருமபெறல அடிகளாகிய அருநததி மணவாளரே ! கௌசிகமுனி முதலானோருடன ஆராயநது எவவெவகாலஙகளில எவவெவ்விதி முத லியவறறை உரைகவேணடுமோ அவவகாலஙகளில அவ்வவ்விதி முத லியவறறை அருளிசசெயவாரென உரைததனர. அதுகேடடருளிய வசி ஷ்டமகாமுனிவா சதாகாதருடனகூடி, ஜனகமஹாராஜாரை நோகி ராஜரே ? திருமணதகுகு முன திருமணபபிளளையின. குலமுறை கூறல மரபாதலால, சகரவாதநித திருமகன மரபினை முறையே புகலின் நீரும் கேணமின; முதலிடையோ டறிலலாமல, எலலாவணடங்களுக் கும், மணணுயிரெலலாவற்குக்கும இறைவனிய ஸ்ரீமகாராயணன் ஒன் நுக்தேவு முலகு முயிருமறறும யாதுமிலலா, அனறு ஞானமுககிடவேண்டப் பண்டதான், அருகான்முகற்கு ஸ்ரீசியெனபவா பிறந்தார்; ஸ்ரீசியைனை காசியபா, காசியபர் மைநதா விவஸ்வான்; விவஸ்வான் குமாரர் மனு; மனு

புதல்வர இக்ஷ்வாகு ; இந்த இக்ஷ்வாகு ராஜரே அயோத்தியமாகரில் முதலில அரசுசெய்தவர ; இக்ஷ்வாகு தனயர குக்ஷி ; குக்ஷிகுமார விகுக்ஷி; விகுக்ஷிபிள்ளை பாணர; பாணர காதலர அரணியர; அரணியர சுதர் பிருது; பிருது நகுதனர திரிசங்கு ; திரிசங்கு தோனறல தாதுமார ரென வேறு பெயருடைய யுவனசுவர; யுவனசுவர சிறுவர மாநதாதர; மாநதாதரின பரல ஸ்லகதி, ஸ்லகதி பிள்ளைகள துருவசுகதி, பிர ஸேனஜித்து ரெனறுமிருவர; துருவஸந்திகருப பரதரெனபவர பிறநதார; பரதருகரு அசிதரெனபவர தோனறினர; அநத அசிதர தாம தமமேல போரகுறிகத வரத ஹைஹய, தாலசுங்க, சூரஸேந, சுசிபிநது தேசயத தரசாகமேளாடு போர பொருது தோலவியுறற, தமபிரணடு மனைவிமார களோடு முடனகொணடு பனிமலைச சாரலில பிருகுதாசர மெனனபடுமி டததை அணுகித தவஞசெயதுகொணடிருநதகையில, தைவவசததால மனனவிகளிருவருமப வயிறு வாயதகாரகள அகதாலேயில இனனாள தன மாறறாளும தனபோடுகசகுலகொணடாரெனனும பொறாமையால அவள கருவை யழிகக்கினறதது, உணடியில நஞசுகலநது கொடுதததனள. அவவஞசமுணரநத பூரநதாள அவவனவை யுணடபினனர, இனனாள செயத தீசசெயலே யுலகநது கருதியருளுதி, ஆஙகுக தவமபுரிநது கொணடிருநத பிருகுதலைவராகிய சியவனமஹரிமுனிவரைச சரண புகுநது, தனகது நேரநத துனபநதைச சொலலிகொணடனள. அம முனிவரும இவளிடதது இரஙகி அருளுரைதது நெருநதடையராய, பெணமணி ! நீ துயரறக, நினவயிறறில தோனறுமைபபிளளை விளஙகும சிறுவனெரு வன, இனனாளிடட கரதேதாடுகூடி சகரமெனனும பெயர பெறுமாறு விரைவினறிபபான, (கரம - விஷம) நீ உளளஙகவலறக , மகிழுகவென இனிதுவாழதது விடுதலை மூதாளரும பேருவகையெயதியிருநதனள. அவனன நிகழுஙகாலேயில, அசிதர உடலேலாடு கூடிவாழும வினமுடிநது, பொனனுலகடைநதனர. கனிநததேசதததரசன மகளாகிய காலிநதியெனனும பெயருளள அமமூதாளும கணவனது பிரிவாறறுமையால, உளள மறுகிக கவன றுகொணடிருநதகையில, சூலமுதிரநது, இனனாளிடட கரதேதாடு பிறநதமையால, சகரவெனனும பராணகருமி வாயநத ஸகரச கரவாதததினாலப பெறறனள அசசகரருகரு அஸமஞசன தோனறினன, அஸ்மஞ்ஜனுகரு திலீபன உறபதிதான, திலீபனுகரப் பகிரதன உதி தான, பகிரதனுகரு சுருதன அவதரிதான, சுருதனுகரு நாபமகா ராஜன தோறறினன, நாபமகரு பிரவிருதீதனெனனும, புருஷாதகனென னும, கலமாஷபாதனெனனும பெயரபெறறோவர மூனறதனன அவனுக சுஞ சுணனும, சுஙகணனுகரு சுதரிசனனும, சுதரிசனனுகரு அக கினி வரணனும, அகனிவரணனுகரு சீகரிரகமனனும, சீகரிரகமன னுகரு மருவும, மருவுகரப பிரசுசுருகீனும, பிரசுசுருகனுகரு அமப ரீஷனும, அமபரீஷனுக்கு நஹுஷனும, நஹுஷனுக்கு யயாதியும, யயா

இரகுபுத்திரர் முதலில் பிரவிருத்தரெனறும் இயறபெயருடையவராகி, ஒரு கால் வலவிருத்தர் சாபததால ராகூவராகிப் புருஷாதகா (நரமாமிசம உணபவர்) என்னும் பெயர் பெறற, அப்பெ முதி தாம வலிஷடனைச சாபமிடுமபடி எதித்த னோத தம் இல்லாள கூறிய நலவார்தையால தம காலிலேவிட்டுக் கொண்ட தனால், காலுருகி நாசாநிறம பொருநினமையால் கலமஷபாதரெனறும பெயர் பெற்றாரெனறுணாக

இகருலமுறை சில புராணகளில இதறகு வேறுபட்டிருகினறத. அதறகுக காரணம் சிலா கலபபேத மெனகிறார்கள். வேற சிலா சிலவிடததில இனரியமையா தவாகளே மட்டும ஏறறதகூறி, மற்றவாகளை யுணாயாது விட்டிருகினறதென்பார் கள்; இமமட்டோ? மூத்தோா முறையும, இளையோா முறையும் கலாது கூறப்பட்டிருக் கலாமெனறும், மூததோர் முறைமட்டும் கூறப்பட்டிருக்கலாமெனறும, முடிமனனவர் முறைமட்டும் உளாக்கப்பட்டிருக்கலாமெனறும, வேலவோர் நினைவில் வாகளாக்கள் வே கூறியிருகலாமெனறும அவரவரபுத்திகருசி சமாதானஞ் செல்வாகள

எழுபத்தொன்றுவது சருக்கம்.

ஜனகர் தமமரபின முறையை யுரைத்தது.

மிதிலாதிபரும இவ்வணண மனுருவத்தோர முறையை யருளிச செய்த வஸிஷ்டமஹாமேயாகியை நோகஙகி கைகூபபி எம அடிகளே! பெருந்தவச்செலவாகின்றியே! அடியேனுடைய குலமுறைமையையும விணணபபஞ்செயகினறேன கேடடருளவேணடும —

ప్రదానేహమునిశ్రేష్ఠ కులంనిరవశేషతః
వక్తవ్యంకులజాతేన తన్నిబోధమహామునే

பரதாநேஹ முநிசரேஷ்ட குலமநீரவசேஷத.
வக்தவ்யமகுலஜாதேந தணனிபோதமஹாமுனே.

முனிவாகளுகுட பெருந்தகையாகிய வஸிஷ்டபகவானே! கன்னிகையை மணஞசெயது கொடுபபவன தன மரபின முறையைச சிறிதுமவிடாதுரைகக வேணடுமாதலால, யாஇனைகவேறன, இதறகும தேவாதிருசசெவிராதகக கடவீர எங்கள குலதறகு முதலவா நிமியென்பவ; அவரோ தமது தோளாறறலாலும, முறைவழுவாத ஒழுககதாலும, மூவுலகினும மாசறற பெருமபுகழுடைநது, அரசாகளெலலோரினும சிறநதவராக விருநதனர அவர மைநதர மிதியெனபவர, இவராமம இம மிதிலாபுரியைப படைதது, இஙகுத தனிகோல செலுததி, முதனமை பெறறு ஜனகர் எனனும பெயர பெறறனர அவருககு உதாவஸுவம, உதாவஸுவுககு நநதிவரதனரும, நநதிவரதனருககு ஸுகேதுவும, ஸுகேதுவுககுத தேவராதரும, தேவராதருககுப பிருஹதரதிரதரும, பிருஹதரதிருககு மஹாவீரரும, மஹாவீருககு ஸுதிருதியும, ஸுதிருதிக்குத திருஷ்டகேதுவும, திருஷடகேதுவுககு ஹரியசுவரும, ஹரியசுவருககு மருவும, மரு எலபவருககுப பிரதிநதகரும, பிரதிநதகருககுச சீரதரதிரதரும், கீரத்திரதருககுத தேவமீடரும, தேவமீடருககு விபுதரும, விபுதருககு மஹீத்திரகரும, மஹீத்திரகருககுக கீரதிராதரும, கீரதிராதருககு மஹாரோமரும, மஹாரோமருககுச சுவாணரோமரும, சுவாணரோமருக்கு ஹிரசுவரோமரும, முறையே தோனறின தோளாணமையும, கலலகுதலிலலாதநிலமையும, குணநிறைவும, நறகுண நறசெய்கையு முடையாராகளாய, உலகததை யாணடுவநதனரகள. அநத ஹிரசுவரோமருககு அடியேனும இககுசதத்துவஜனுமாகிய இரணடு சிறுவாகள் பிறநதோம, எனககுததக்க பருவமவநதபின என் தமைதை எனககு முடிசூட்டிக குசதத்துவஜனை எனக்குக காடடிப் பரிவுடன பாதுகாகக்கடவையெனக கூறித் தபோவனஞசென்று சிலநாள் தவம்புரிந்து பொனனுலகு சேர்ந்

தனா. அடியேனும தக்கைசொல மறுமல், இவ்வகலிடத்தைப் போது காவல செய்துகொணடு எமபியையும பரிவாக வளாததுவதேன். இங்ங் னம சிலநாள் கழிந்தபின், ஒருகாலையில ஸாஙகாசியாபுரிக்கு அரசனுகிய ஸுதன்வா எனபவன கனவில் ஒபபவர் யாவருமிலலையெனச செருக்குக் கொண்டு, இமமிதிலாநகரியைக தகையுமபடிவருது, சங்கர சரணனத்தை வையும, சீதையையும தனகருக கொடுகருமபடி தூதுவிடுக் கேட் டான. அவன மொழியை யான மறுகதுவிடடமையால, அவனுகருமு எனீகரும நெடுமபகல் பொருமபோர வீசினது, எனகணியால அவனுயிர் மாய்ந்தது யான வெற்றியெனுமைபால, அநத ஸாஙகாசியாபுரியை இக் ஞசத்துவஜனுக குரியகாகிஞ் சிருமுடிசூடினான, இதுவேவ எல மரபின முறை; இவவாறு மரபொழுகுமபொழுது வருது அடியேன பெண்ண சிரேவு நள மூதத வளாகிய வீரா மிதிவியை ஸ்ரீராமபிரானுகரும, இனையவ ளாகிய ஊர்மிளையை இளைபபெருமாளுகரும சி நமணமுரிவிகினேறன்; இக்கிருமணச்சாலைல முனனுமுறை பிரமனனென, பிரமனமொழி தவறுவதிலலை; ஆதலால சுசரகமவதாரமூரீ ஸ்ரீராமபலகருமனைக ளிரண்டுபிளளைகளுகரும கொகாமான நாஙகி பிராதுகம புதலிய சிரு மணகதிநதரி பாடங்களுகனர பிரபினரசு மடபபி இறைவரான மகுர ளாகையால முனனறநள உதசுரகாலதில நீ நமணஞசெயவிகவேணடும்; அதுபறபி ஸ்ரீராமனுகுமணாள நிருநருரும மேனமேமபுப நலஙகள் பெருகுவகனபொ நடபபாலவகையால சாவையருகு செயபவேண்டு மென மிவருனமு னைசெயது முடிகதன

பாலகாண்டம் நிறைவுற்றது

முற்றும்

---

* ஜனகபுரவலா தம குலமுறையை நிமிசகராசாகி தொடககிக் கூறிப் பிரமன் முதல இகஷ்வாகுவரை முனனோரைக கூறதுவிட்ட தெனனெனின், நிமிகருகு தகதை இகஷ்வாகுபெருமானையால, அவர வமையும வரிஸ்டா உரிச்சதையு மெனவுணாக. அநநிமி வஸிஸ்டா வெருணடு கூறிய பொமொழியால இவர நீஙு னினவராகி, வீதேஹரெனனும பெயரை பெறறுக கடவுளரகு அருளமொழியால் மகளுடைய கணணிமையில தகுதலையினா அருமுகல மாநதா யாவரும் இமைக் கின்றவராயினா

ஜனகமனனரும மேலுளாதகவாறு மறறுலதகவாசலால தோறறுமை யில ஸாத ஒரு மரபினராகிய தீகரதசசகராவாதகி ஜனகராஜா இருவரும கொளவது கொடு ப்பது செயத லெல்வாறு பொருகதமேனனெ? அரசர்கள மணம் தகதம ஆசிரியன கோத்திரதகதை கோக்கிச செயதல் தொனறுதொடடிவரும முறைமையாதலால் இவர்

எழுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்நராஜகுமாரர்களுக்கு சீதாதேவி ஜனகனின் மாண்டவி சுருதகீர்த்திகளைத் திருமணஞ்செய்து கொடுக்குமபடி நிச்சயஞ்செய்தது

இவ்வாறானதத ஜனகபெருமானே நோக்கி, விஸ்வாமித்ராகளிருவருப ஜனகராஜ மஹரிஷியே! இக்ஷ்வாகுகுலமும, நிமிகுலமும, ஸ்ண்றைகரிப குணங்களையடையனவாய, ஒனறுககொனறு குறைவிலலாமல தகுநதிருககினறன; இவ்விரணடு மரபுகளுககும நிகராகிய மரபு ஒனறுமிலலை, மேலும ஸ்ரீராமரிராஜகுகு ஸ்ரீதாபிராட்டியும, இனியபெரு மாளுக்கு ஊமிளையுமட, அழகிலும, பருவத்திலும, குணதிலும, ஈற செயலிலும தகுதியுளளவராக விருககின்றனரகள ஆதலால இவவிரிவம பாவரும் புகழதகதகது, அனறியும், ஒருமொழி சொலலுதறகுரியது, அதனை நீர செவியேறறுக் கொள்ளக்கடவீர: உமகுகுத தமபியாராகிய இக்குசதவஜ மஹாராஜரிருககின்றனரே? இவருககுஞ சிறநத அழகு வாய்ந்த இரணடு பெண்கள இருக்கினறார்களனறே? இவ்விரண்டு பெண களையும், பரதசதருககநாகளுககு மறைவசெய்து தருமபடி கேடகின றேம்; அது உமகுகும கலகுதருவதாகும; இமமைநதாகள் அழகும, தேள்வலியும, பருவமும, உலக பாலனாபோனற பராகிரமமுமுடையார கள். இவ்வணணஞசெய்யின உங்களுடைய மாபும தசரதகுகவாத்தி மரபும இகழ்சினறிப பெருகி வளருமென றருளிசசெய்தனரகள இப்படி வஸிஷ்டமாமுனிவா கருததினபடி விசுவாமித்திர மஹரிஷிஅருளிசசெய்த மொழியை விதேஹராஜா கேட்டு, அவரகளை நோககிக கைகூபபி மெயஞ ஞானச செலவகங்காள! பகவாகளாகிய தேவாகளிருவரும தாமேமுயன று எங்களுகுகுத தொடாபு செயவிகக உத்திகொணடு அருளிசசெய்கினற மைபபால யாங்களும, எங்கள மறறிப பணடைபபோராகளும, தூயாகளா யிருககுமென றெணணுகிறேமன றீரகளுடைய கடடளைகுகும மாறுரைப பவரு'பாவலுளன? உங்களுடைய அருளுபபாட்டினபடி குசதுவஜன தியாராகளாகிய மாண்டவி சுருதகீர்த்திகளைப பரதசதருககநாகளுககு மணஞ்செயது கொடுககிறேம, ஸ்ரீராகவதத்தில ஒரே முஹூர்தகதில களுககு ஆசிரியாகளாகிய வஸிஷ்ட ஸதாநந்தாகள வேறுவேறு கோத்திரத்தவரா யிருத்சல்பறறிப பொருந்தமெனக

வஸிஷ்ட சதாநந்தாகள சதாமுககோத்திரத்தவாகளலலரோவெனின, இக்ஷ்வாகு கொளினை ஏலலாவுயிராகளும, ஏலலாமப்பனரும கானமுகளுல படைக்கப்படதேலால ஒரே ருஷித்வராகலவேண்டும, குலமெனபது யோனிபபிறப்பைப் பற்றியதேயெனக கொளக மனததால் படைதத்தலேப பறறியதாகக்கொளளலாகாதெனனும வசனக்களும் இக்கருத்திலடியாகப பிரசதனவேயனறி ஹேதுவலல சிலர் ஜனகமஹாராஜனாத இவ்வம்சத்தினரெனனல நமகாராயநதானாது கூறாங கூறதெனக.

நால்வர்களும் திருமணஞ்செயதுகொளளக்கடவர்கள். காணியினுணறை தினம திருமணபபிளளைகளின் பேரைப பெருகைத்தக்க பகன எனபவ னைத் தேவதையாகவுடைய உதரபுகுனி கட்சதநிரதநிலே செய்ய வேண்டுமென மிவ்வாறு விளம்பி, மீணடும எழுதுகைகூபபி நினறு அருகதவப பெருநதலிவாகனே ! நீயிர தொணடனேனுகது நலலதந் தீலைகைடமபடி இனிதுரைத்தருளினீர்கள தேவாகளுகது அடியேன சீஷனுகினேறன; தசரதாகரவாதிகது இமமிதிலாநகரம எவ்வாறுரி மைபுளளதாயிறறு ? அவ்வாறு அடியேனுக்கும, அயோததிமாநகது ரிமையுளளதாயிறறு ஆதலால, அடியேனுகது, தமபி குசதுவஜனுக் ருமு, தசரீதப்புலவர பெருமானுகும நீயிரேவி்திபபவாகளாதலால,எங்க ளுடையமடங்கல் சுமநத ஆதன மூனறிலும தேவர்கள விறபிருநதவுதல் செய்யமினென்பிஙஙனம பணிவாகஉரைததனர இவ்வாறுரைதத ஜனகம காராஜா மொழியைஇருதயநிதமைதாகேடடு,மகிழ்நது,புகபூரதஜனகேவி் தனர நோகபிப பூபாலசிகாமணி'தம்பிதமையனமாரிருவாகளும்அளவறற நற்குணமுடையவாகளாயபபரமஹாரிஷிகளோயும் பூரணசெயதிருகின் றீாகள. ஆதலால,நீர இவ்வணணமுரைசெய்வது அரிதா ' உமகுமக்கள மூண்டாருகு. யான உறவிடமபிரசவருகிறேன, பிளளைகளுகுமுன்நி க்குரிய செய்கடன்களோயுஞ செய்விகவேறேனை மொழிநது,ஆங்குள்ளவர் களிடதது விடைபெறறுவசிஷடனிசுவாமித்திராகனீ முனனிடடுக்கொண் டுறையுளோவர தணுகி, திருமணக்கிறகுரிய காகதி சிராததததைவிதிப்ப நடாதது, மறுநாள் வைகறையில துயிலுணாந்து, மைநதாளுகுகுத் திரு முடி விளகுகளுசெய்வித்து, ஒவ்வொரு சிறுசோயுங கருததுடகொணடு பொனகுப்பி பூட்டிய கொமபுகளோயுடைய இளங்கனறுகளோடுநூறுயிரம் ஆனகளோயும, பாலகறபபதறகுரிய வெணகலக குடங்களோயும,அருமணிக் கிழவாகளுகுகு தானங்கொடுத்து, மேலும அளவறற பொருளகளோயும் மணிகளோயும, மறறுமுளள கானபபொருளகளோயும,மறறும பல அந்தணர் களுகும ஈந்து, மெலவச சிறுவர நால்வராலுஞ்சூழபபடடவராய்,இந்திர யம வருண குபேராகளால சூழபபடட சுவயமுக கடவுளபோலத் திகழ் நது வீறறிருநதனர *

பாலகாண்டததில எழுபதாதிரணடாவது சருகக ம •

முறறிறறு

* உடன பிறநதவாகளுகு ஓர யாணடுகுள மணஞசெயயக கூடாதென சோதிடநூலில விதிதிருகக, ஸ்ரீராமாதிகள நாலவருகும ஒரே ருவத்தில திரு மணஞ செயயலாகுமோவெனின ? மறறமபல ஜோதிட நூல்ல உடன பிறநதார்களு கும ஒருதினததிலே ஒரு லகனதில விவாஹஞசெயயலாகுமென விதிதிருப்ப தினால், ஒருவருஷத்துகுள உடன பிறநதாகளுகுகும் தனிதிதனிதிதிருமணஞ்செய்ய வாகாதெனபது கருததே அனறி, ஒருதினதில செயயலாகுமென்பது கருதெனக கொள்க

எழுபத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

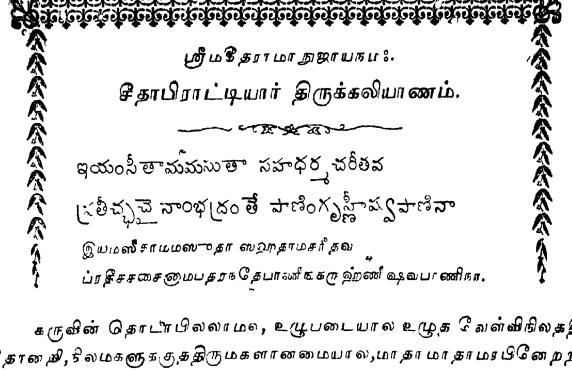
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்நர்கள் சீதை ஊர்மிளை மாண்டவி

குசகோத்திகளைத் திருமணம் புரிந்தது.

கோதான முதலிய தானங்கள் செய்த அனேக பரதருக்கு அம்மானும், சேகயமஹாராஜ மைதருமம, சூரருமாகிய யுதாஜித்து என்பவர் மிதிலா புரியையடைந்து, தனனுடன் பிறந்தாள் கணவராகிய தசரதசக்கரவர்த்தி பாரைக கண்டு, நலவாழ்வை விஞ்வி, எல்லோக்டகத திருவிஞையகேர ' என் தகதையாகிய உமமுலடைய மாமனா உமக்குக் குசலஞசொலலிப் பேரப் பிள்ளையாகிய பரதனைக காணவேவணடுமெனனும வேடகையால, அழைத்தி வைவென் றெனனிவிடுகதனா காமமஅயோத்திமாகருகே வந்து அங்குத் தேவரைக காணமல, திருமணதறகாக இஙகுவயதினராகளெனகேள்வி யுற்று, நமமைகைகணடுபோகவேணடுமெனவிரைந்துபுறப்படடிகுவதே னென உரைத்தனர அதுகேவியுற்றுசசக்கரவரதியும மைத்தனாவந்தா னைப் பேரவகையடைந்து பரிவோடு தக்கபடி உபசாரஞ்செய்வித்துத் திருமணம முடிநதபின போகலாமெனறிருத்திக்கொண்டு, அன்றிரவுகழிந் தமறநாள் விடியறகாலையில எழுநது, காலைகடன்களைமுடித்து, முனிகண ங்களை முனனிடடுகொண்டு, சீரிய சிஙகாரமண்டபமபோயசோநதுவீற் றிருநதனா பினனா எஷ்டபகவானுமவைறபிறபக்தக்கடிநதமுஹூ ரத்ததில எலலா அணிகலஙகளுமு அணிநதவராகளாகிய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்நராகளுக்குக கையிலகஙகண தாலகனே மநதிரித்துக்கட்டிப் பின அருநதவர் நிறைநதுள்ள இடதில அழைததவரகதி, ஒரு பீடத்தில் வீற்றிருநதகசெய்து, காம ஜனகராஜரிடம வநதுஹாராஜரே ' தசரதசக்கர வர்த்தி திருமணதறகுரிய அலஙகாரபபுணட திருமணபபிள்ளைகளுட வந்து, திருமண பபெணகளைத தருபவராகிய உமமைள திரோகஷிக்கொண் டிருக்கினறார் ' ஈர அவரைத தகுநத வழிபாடடோடு அழைப்பிதத்திரு மணத்தை நிறைவேறறிப் பெருமபுகழை புமி, ஈபரறக்னியும்பெறக்கடவீ ரெனக் கூறினர. அதுகேட்ட ஜனகமஹாபாலரும, கௌதமமஹாமுனி பால ரும் விஸ்வாமஹாமுனிவரை நோக்கி,—

கஸ்மிந்நர்ப்ரதிஷ்டோரோமே கஸ்யாதஞானம்ப்ரதிஷ்யதே
ஸ்வகருதேஷ்டேவிசாரோஸ்தி யதாராஜ்யமிதந்தவ.

பெருந்தவமுனிவாக்கரசே! யாவராவதுவாயிலகாப்போருளீரடை
செய்தனரா? யாருடைய ஏவலீ நீவிர எதிரோகவேண்டுமே? ஒருவன்
தன் வீட்டில் ஒன்றுசெய்வதறகு மறறொருவரை விஞவவுமவேண்டுமோ?
இஙஙாடி முழுதுமு நுமமுடைய தாதலால,இதறகுஎனனீரெதிரோக்கவுமு
வேணடுமோ? எனனுல யாதொருதடையுமிலலீ; பெணகளாலவையும
அஞசிவித்து இதோ திருகோல வேதிகைமீது ஆயதமாய உடகாரவைத
திருக்கினறேன்;பாணடிய நாடகளீயெ எதிரோகஙகொணடிருகுகிறேன்;
தசரதசக்கரவாததியீர தஙகளினமியாவுமறடதகாகடவர அவரஎனகாலக்
கழிவு செய்கினறாரெனவிணணபபஞ செய்தனர. இவவணணமஜனகவேக்
தர் உரைதத மொழிகளைக கோஸலாதிபர கேளவியுற்றுத் தமபிளளைகளை
யும், முனிவாகளையும, இனதேதாரையும, தமமுடனெகொணடு திருமண
மணடபம வந்து சோநதனர அபபொழுது விசவாமிதிரமாமுனிவர ஸ்ரீ
ராமசநதிரனுகுச செயதறகுரிய திருகோலசெயலகளை யாவுமசெய
தருளவேணடுமெனறு பிராரததனைசெய்ய, அருநதவியதியுப அவரவேணடு
கோளினபடி விசுவாமிதிர சதாநநதாகளோடனகூடிதிருகோலப்பகுதி
னடிவில் சநதனம புஷ்பம அகருதக இவை முதலியமஙகலப பொருளகளி
னல் அலங்காரஞசெய்து, நவதானிய முளைகள நிரமபிய பொறற பாலிகை
களையும், அமமுளைகளுடன கூடிய மடகுகளையும, தூபம புகையினற
தூயபாததிரஙகளையும, சஙகஙகளையும, சுருகுகு சுருவஙகளையும, ஆகிய
பாத்திரசமனிய பாததிரஙகளையும, நெறபொரி நிறைநத பாததிரகளை
யும், மஞசளூட்டிய அகதை நிரமபிய பாததிரஙகளையும, தூபபுலியும்
மூப்பி, அதனமேல முறையே மநதிரித்து வைதது, நடுவில மநதிரபூவ
ராகத் தீயை வளாதது, அதில விதிபபடி ஓமஞசெய்தனர; அஙஙனமகட
க்கையில் ஜனகப்பெருமான் எல்லா அணிகலங்களாலும அணியபபட்ட
சீதையை அழைப்பிதது,வேள்வித்தீயினுகெதிராகநிறுத்திக் கேளசல்லி
யாதேவி பெறற செலவபபிள்ளையை நோகித திருமணப்பிள்ளையே!

శ్రీమతీరామానుజాయనమః.

సీతాపిరాట్టియార் திருக்கலியாணம்.

ఇయంసీతామమసుతా సహధర్మచరీతవ
ప్రతీచ్ఛచైనాంభద్రంతే పాణింగృహ్ణీష్వపాణినా

இயமஸீதாமமஸுதா ஸஹதாமசரீதவ
ப்ரதீசசசைனமபதரந்தேபாணிங்கருஹ்ணீஷ்வபாணிநா.

கருவின் தொட்டிலிலாமல, உழுபடையால உழுத வேள்விநிலத்தில தோனறி, நிலமகளுக்குத்திருமகளானமையால,மாதா மாதாமரபினைறறமு டையவளாயும,நானெடுத வளாதமையாலபிதா மரபினைறறமுடையவ ளாயும,உமக்கேறற கட்டழ கமைநதவளாயுமுளள இநதர சீதாதேவி எனு ஞானமும இணைபிரியாமல, நீர செயயும அறஙகளுக்த தானுந் துணையாக கினறு செயதமுடிதது,உமமுடைய திருவுளதறகு ஙகுபபாக ஒழுகுவாள். இவ்விய லபுளள என அருமைத திருமகளை நீர உள்ளதறேறாடு பொருநத வறறுகொண்டு உமமுடையதிருகையால இவளது திருகையைபபறறித் திருமணஞசெயதகொளளுக கடவீர உமககு மஙகளஙகள உணடாகுக. அனறியும, இவள நிலதபோல எபபொழுதும உமமுடன றொடர்ந்துகுல மக ளொழுகுதறகேறற சிறிதும வழுவாது பாதுகாத்து, உமக்குப் பெரும் புகழை உளதாகுகிற தானுமபெரு மகிழ்வுகொணடிருப்பாளென றுரைத்து, மஹரிஷிதத புனலை ஸ்ரீராமபிரானகையில அளிதது,சீதாபிராட்டியின் திருக் கரத்தை ஸ்ரீராமபிரான திருகரதது பிடிதது,கொடுததனர். அப்பொ ழுது பொலிக பொலிகபொலிகவென றுயிணணவாகளும, முனிவாகளும், அதனைப் புகழ்நது கொணடாட தேவதேவிகள் முழஙக, பூமழைபொழிய, கடவுட் பொதுமகளிர நடமபுரிய,அநநகரமகளெலலோரும் பெருக்களி கூர, சகலவாததிய திருமகளார சீதாபிராட்டியாரது திருக்கரத்தைப் பற்றி யருளினார். இவ்வண்ணம ஜனகவேநதர ஸ்ரீராமபிரானுக்கு சீதாபிரா ட்டியாரைத் திருமணம் புணரவிதது, ஊரமிளையைக் கையிற்பிடித்துக் கொணடு இளையபெருமாளை நோகஙி, லக்ஷ்மண ! இவ்வூர்மிளையை அஞ்சி கரித்துக் கையைபபறறி அழைததுக்கொளளுட; காலகழிவுசெய்யவேண் ட; உமக்கு நனமையுணடாகுக எனறு வாழ்த்திக் கொடுத்துவிட்டு, இம் மறறை மூணடலியின கையைப்பிடித்துப் பாதாழ்வானுக்கும்,சுருதகீர் த்தியின் கையைப்பிடித்துச சத்துருக்நருகுகும் கொடுத்துவிட்டு, நான்கு திருமணப்பின்னைகளையும் கோக்கி, நீங்களெலலீரகளும் சதிகளுடன்கூடித் கலியாணச சடங்குக ளனைத்தையும் முடித்துக்கொணடக் கடவீர்கள்

என்றுரைத்தனர். உடனே நான்கு குமாரர்களும் தத்தம் பத்தினியின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு வஸிஷ்டமஹாமுனிவருடைய அனுமதியின்படி அவ்வகினியையும், திருக்கோலப்படியையும், ஜனகதேவதக்ஷிணையும், அங்குள்ள முனிகணங்களையும் வலஞ்செய்து; மேறறலஞ்செய்கிறகுரிய திருமணச் செயல்களையும் விதிமுறைப்படி செய்தனர்கள். அத்தகாலியில் பணிவர்கள் கிறபகமலாமழை சொரிய, தேவதேபரி முழங்க, தேவதேவேசியாரைகளாட, நகரஸ்திரீகளினிமையாகப்பாட, யாவரும் பேருவகை கொள்ளும்படியாக அந்நாலீவரும் பதனிமாகளுடன் நியமமுனமுறை வலஞ்செய்து, திருமணசெயல்களை முடித்துவிட்டு தங்களுறையுளுக்கு ஏகுகையில் சகரவாதகியும், அருந்தவதனி குழுரீமாடியும், சுறறதாரா நடபினரோடும் பினொடாந்து தம திருமகளையும், மருமகளையும் கணகுளிரகண்டு மூழுநதுகொணிட உறைவிடமபாய சோநதனர

பாலகாண்டதில் எழுபதுமூனறாவது சருகம

முறறிறறு.

இயாவதீதர எனனும சுலோகதினை கருதிதனை

பெருமாள வில்லியொடிதிதும ஆசிரியன வயபபட்டவராகையால, வணக்கமாகிறிதக, ஸ்ரீஜனகசகரவாதிதி இருநயபி என வருனிதனதை ஈடேறறி, எனலேக் கவலேக கடலினறுங கமையேறறிஞரெனனும உவகையிலுலும, இபபுருடோதத மனைத்தம அருமைபபெணணுடன சோதது, அகசோதிதித திருகோலதனதை தன கண்ணாரகணடு மகிழநதாலலலாமல வாளாநிறக வொணணையாலும, சீதாபிராட்டியாரைப் பெருமான திருகைமீலே பறறிக கொடிதுதக கவலே சிறிதுமினறி வாழ நினைதது சொலலுகிறார "இயாவதீதர" எனபதனால, பெருமாள ஆடலருகு கண்டு காமுறற மயல கொளளதிதிகக தம வடிவழகில தாமுமீபடடு இறமாநிருக்கையாலும, விசுவாமிதிதிர ராசசிரமதில சீதாபிராட்டியாரது வடிவழகைச் செவியுறறது முதல் எப்பொழுதும அவனையே நினைது மையலகொணடு எஙகும சீதை நிறபதாகக்கணடு நிகைக்கையாலும, திருமணமணடபதின மணி இழைதத தண்களிற் பிராட்டியருடைய நிழலேக்கணடு, இவள தான சீதையோவெனறு நானகுதிக்கும் நோக்கி மயஙகுகையாலும, மினனலேக்கணடாறபோல சீதாபிராட்டியாரைக் கண்டவுடன் கண்கள ஒளிமழுகி, ஒனறுஙகாணுமல, சீதை எங்குற்றின்றாளோ வெனற மருளுகையாலும, அருகுத திருமணகோலம பூணட மாதாகளுஞ் சீதையாவனோ? அவளலலது வேறொருதி கையைப பறறுவோமாயின பிரா நகைப்பதிடமாலிந மனறி, பாவமுஞ சேருமேயென ஐயமுறறிருநதமையாலும, வேறொருகன்னிக்கு மணவினியணிநது, கலியாணபபெணணெனற மணவாளனிட மனுப்பி மோசஞ்செயது மைச்சினசிமாரகளு பரிகாஸஞ்செய்வது உலகவழக்க மாகையால, அப்படி மோசஞ்செய்திருக்கிறார்களோவெனற ஐயமுற்றிருநதமையாலும, இவன்

தான் சீதை பாருமென்று சுட்டிக காட்டுகிறார் 'இயம்' என்று 'இயம்' இவள் நான் 'மணம்புரிவதற்குரிய கட்டழகியோ? அலலலோவென்று நயபடவேண்டா, கணவு சப்பர்ரும் உமகினசுகத அழகினளே இவள, "இயம்" எலலாமிருகதும, "லக்ஷண யாம்ஸ்திரிய முதவதோத" எனனும வசனமிருப்பதால இவள நலலபெண லக்ஷணங ளுள்ளவளோ இலலளோ என நீனைகவேணடா, நலல லக்ஷணமுடையவளே இவள "இயம்" நாம பரமபுருஷனுகிய நாராயணருதலால, பெரியபிராடடியாவா யலலது வேறொருதத்தியைக பைபடியாம, இவ ர யாவளே யைலறெனனவேணடாம "ராகதேவே தேவரிதா' எனறிபபடி தவதரிதத பெரியபிராடடியாரே யஸ்ய. "இயம்' நாம கோசலாதிபதியாகையால 'இங்ஙிதஜ்ஞாச சக்காஸலாஃ" எனகிறபடி, நமமைபபோல துணணரிவுளளவளதாலு எனறு எணணாத, எத விஷயதிலும, நமகு நீகா யாருமிலலே யெனறும அபிமானமுடை யவளே யஸ்ய, சீதா இவளுகபு பிறப்பிலேதறமுணடோவெனறு நீனைகவேணடா, கலடையன தூனபடியாக பூதேவியிடதிறு பிறநதவளா உபமை பாகிலும பிறபிலேறமுடையவள சீதா, (தாயைகணடு மகளே மொளளெனறு) பழமொழி யிருபபதால நீவள தாயின புணபெதனமையதோ எனறு நீனைபபாக "வை மை வைதே" எனறும "ஷமை" யெனறும பெடராலே தாடன தூன பணணப யாருகும அறிவிகதத்தாக ஸ்ரீபூதேவி யின நிருமகனாகப பிறநதவள சீதா வேலவி நிதிறு பிறநதவளாகையால பிறபபு மூதல தருமபுதிதியுடையவள சீதா, தாயறவளெனறு பிறநம அனுசெயுமபடி பூமியைக ணிணடுகொணடு பிறநதவள, சீதா! உபருடைய திருநாமம மூதல்லு சகல ஜனஙகளும புகழுமபடியாக உசரிபபிறநத தாயறும பினபு அதிசமபதத்தால தலைமை குலைது, மாரீசாதியா வேறாகாதத முதலிலுளள சொற்களகடமி அருசுமபடியான தாருமலது இவள திருநாமம அதிசனமையதாகாதுசாண. சகல துவிஜஙகளாலும உசாகபபடடுத தனனிலே குலையல, யாவருகு மினிமையாகிய திருநாமததை யுடையவள 'துவிஜம" எனறல நிதம, அதனால; சீதா, ஸகாதத்தாலும, சகாதிரிகும வேறறுமையலே "நகசகிருநாடாதத்தி" எனற கொடுநதனமைசையதவாகனீயும, பாதுகாகருமபடியாகிய தணமையையுடைய வள, பெருமான இநதபபெணணுகுத தாயான மேரு யாருமிலலையு, தனத தாயிலும ஒநவருளதோவென மூனை நயாயதாம, பிறபபட்டு நிறநதாயிலும வளாநத இடம தியதாயின பயைய மிகவும நீனைபபாறைய, நாம சகரவாதிதி நிருமகனாதலால, இவளும சகரவாரதி னாருமகளாகுல, "விவாகசச விவாஹசச ரூபயோரே வகேசாபதி" எனறிபட தருதியாலும, இவள தாதை சகரவாதிதியா வென நீனைபபா வனறம கருதி, அவனணய எணணமுறவேணடா, "மமஸ்தா" எனபெண காணு மிவளெனகுறாமம - இரணடுபெறறமையால, ஜனமனெனனும பெயர் பிறபுறற எனனுடைய, மம - "ஸாயனவநிமமஸ்தி ஸாவஸ்திதாஜ்ஞகார சயர்" என்றபடி நலலொழுகமுடைய எனனுடைய, மம - "மிதிலாயாம பரதிபதா யாம் சுமேஷ்ஞசித பரணசயதி' எனறாதத வனுடைய, மம-சகரவாதிதியெனறு பெயர்பெற்றமையால உமமுடைய பிரவுகருநீகரான எனனுடைய பூமியிறபிறநத பெண உமகுமடடும் எனன உரிமையெனறு நீனைபபாரென, ஸுதா-பெணணென்றோ; ஸுதா-எனபூமியில பிறந்தவளாதலால மகள், ஸுதா-அருமையாய் வளர்ந்த பெண்; மமஸுதா-உம்முடன் செய்யும் கருமகளேப புதியையாக பழக்கவேண்டா யன் செய்யும் வைதிகச்செயலகளேப் பார்த்துப் பழகிய எனபெண, மமஸுதா-வானாலும்போதும்மா கணவனேவிட்டுக் கணப்பொழுதும பிரியாளாதென்று கற்பி தத்தை உலாத்த வாழ்ந்துகொண்டிரு கியர் கிழியருவி என் பெண; இப்படி நீர் சொல்லு

கின்றீர், இவளுக்கு யாரை மணம்செய்துகொள்ள மனமோவென்றெண்ணுவீரென்றும, உமக்காக எண்ணே மூணமபுரிந்து பிறபு மனம்மருந்தி, செய்வதற்குரிய தடன் நீளச் செயயாளோவென் றெணணுவாரெனறும, இவளுக்கு என்மேல் மனமின்றியான் மணஞசெயயின. "எதனாவதுதராகச் சேதரஸாடஸஸ்ஸே உச்யதே" எனகிறபடி ரஸாபஸ்மாகுமேயெனறு நீனைப்பாரென்றும, நீர் நல்லவராயினும நீர் எளச்சத பெண்ணுகையால இவள ஒருகாலம எதனமையதாகுமோ? இவனைக் கிசைந்து கூவாளோ எனறெணணுவாரெனறும, தான ராஜகுமாரியென றிறுமாந்து யாணிட்ட நிபநதனை செயயாளோவெனற நினைபபாரெனறும "தவஸுறு தாமசரீ" அப்படிக் கெலலா மிராள, உமமுடைய நிருவுளதநிலபடியே உமமுடனகூடி, இல்லறமொழுக்க நெறிகளைச செயயா வெனகிறார தவ "நசயாமியம" "ஏசதுவரதமமம" என்ற அறதநதினறீழுகநதகிற சிறநத உமமுடைய, ஸுநாசாமசரீ - பொருட்செலவ வீருப்பமுடையாளாகாம ம, சுறபினறதனையே கைகொளளுமினறு நீர கொடுத்தாலனறோ? பூண கைகொளவினறு நிராகிறாரோ எனறம, "நதியாந்த பரதிக்ரஹணியாத்" எனகிறபடி அனறோ என வரசம, அனதலி லு நானே மூணகியாபேறெனறு நிறுகிறாரோ எனறும, "பரதீசத" அஙகீகாரஞ செயயவேணடுமெனகிறார இவளை ஏற்றுக்கொளவதறகு எனகருப பேறொனறுமவெனற நினைகிறாரோ எனறு, சீ-(அனுபூயஸுவ) சு - அமமடொருவனபெணணும மூவகையப பேறறினறியும தடையகடவீர் எனகிறார புதியமாவான நாலகாலம, நிலமை நீகாமையாலும லெடசமடைந்து நிருகிறாரென்றும, மனம்மூரி நிலைகேரினறமையால்தான இயமென்ற சுட்டிக்காட்டியதை மதாகாரோவெனறும, ஆநதரீர் கூணணிபபெருகி வருகினறமையால், இவரைகாணறது நிறகிறாரோவெனறம (ஏதாம) இவளையெனற குறிதது, மிளவும காட்டுகினறார "கலலணாதடபிரகு கணணொரதபபாதெனற" பழமொழி யிருப்பதினால, இவ்விருவா சோகைகயி னெனறிலைகணடு நாடடார திகைதது பாகஙினுக் கணணறை நீவபவேணடுமேமபொனற (ததாநதே) உலகு மகளபுணடாகுக எனகிறார (பதாகதே) "அரசகீகாதிகாயா பகேய வ" எனகிறபடி இபபேறு உமமுடையதே "கணணியாபிதருக வாதுககாய" எனகிறபடி இனி இவளைப் பிரிதது போகலால் தன்பமெனபகே யாறறி, இனபம உமமுடையதே, இரா ஒருகால "காமாது ராஜஙகயபம கலஜ்ஜா" எனகிறபடி இவரது கடபடியி லிபபடுக காமமயக்கஙகொணடு இவளைத தழுவிகொளவாரோ எ னறருகி 'பாணிர கருஹ்ணீஷ்டபாணிர" திருக சிரததால இவளகையைப பிடிதது கொளளுமெனகிறார பிடிதது கொளளுமென றுதலிறகூறின எதனைப பறறுவாரோ எனறு கருதி கையெனறு முற்படக கூறினர. கையாலெனபதை இடையிறகூறின எனனேஷ்ட செயவாரோ எனறு கடையிற்கூறினர் பிடித்து எனறு விசேயசாமாகக்கூறின, மேலும அகரனைதை தம திருக்கையதலினுஞ் சோதனைகொளவாரோ எனற கருதி, பிடிதது கொள்ளுமென்று முற்றுகக்கூறினர 'பாணிம+பாணிர" பிராமமெ னறும திருமணதினை வீதியின் படி கையால கையைப் பிடிதது கொளளுக, "பாணிம+ப ணிர" குலமகளுக்கு நாணம அணியாதலால, இவள பிடியாமீ நீர பிடிதது கொளளுக, "பாணிம்+பாணிர" யாணை மிகவும அநுமையாக வளாததமையால, கையைபபிடிபபது மிவளதியாண் நீரே பற்றிகொளளும், "பாணிம+பாணிர" அமமி மிதிகபோதனறோ? காலைப் பற்றவேணடுமே, இப்படிபாழுது கையைபபறறக கடவீர, "பாணிம்+பாணிர" நாணத்தால் சும்மனையிருகக மிவளைக கோபததால இவ்வணண மிருகினறாளென்று மூகவாயையும், காலையும பிடிககவேணடா, கையைப பிடிதது கொணஞும், மனம் வாய், காயமெனறும மூனறு கரணஙகளாலும தானஞ செய்யவேணடி மாதலால்

வில்லை மூறித்தவுடனே மனத்தால் தானஞ்செய்து, இப்பொழுதிருதச் சுலோகத்தாலே வாசிதானஞ் செய்து அவ்வீரவர் திருகரங்களேயுந் தன கையால் பற்றிப் பிடிப்பித்துக் காழிதானமுஞ்செய்தார், ஜனகசக்கிரவர்த்தியென்றுணர்க

திருமண நடகுலகாலேயில அரதனர் கையைப் பிடித்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், அரசர் கணேயையாயினும், காளேயாயினும பிடித்துகொளளவேண்டுமென்றும், வைசியர் தாழிஅலலது, ஜாடி, தாற்றுக்கோலேப பிடித்துகொளளவேண்டுமென்றும, சூதரிரா முனதானேயைப பிடித்துகொள்ளவேண்டுமென்றும விதியிருபபதிஞல், ஸ்ரீராமபிரான புரவலராயிருததும கையைப் பற்றியது யாதெனின, புரவலரும புரவலப்பெணணே மணஙகொள்ளின கையைப பறறவேண்டுமெனறு வேறுவிதி விதிதிருக்கினறமையால, பற்றலாமெனக அனறியும, அரசாகள வேறு சாதிப்பெணகளே மணமபுரியுங காலையிலே வாள்முதலியவைகளேப பறறவேண்டுமெனறி முறைகூறிய விதியின கருத்தேனக கொளக

எழுபத்துநான்காவது சருக்கம்.

எலலோரும அயோததிகரு வரும வழியில ஸ்ரீபரசுராமனைகணடது.

அநந்தரம அனறிரவுகழிந்து மறுநாளுதயகாலேயில விசுவாமித்திர மஹாமுனிவா தயரதமஹாராஜாையும, ஜனகமஹாராஜாையும கணடு வேகதர் கோமானகளே! எமமுடைய எணணம முழுதும கடைசெனறமையால, இனி யஙம தவமபுரியப போயவருகிறேமெனறருளிசசெயது, அவாகளிடதது விடைபெறறுககொணடு, இமயமலேநோகக எழுநதருளினார். கௌசிக மஹாமுனிவரெழுநதருளியபின, தசரதசகரவாததியாரும, ஜனகமஹாராஜரிடததில விடைபெறறுதத தம நகரிமைநோகக்கிப புறபபடுகையில, ஜனகமஹிபதியும தகபடி வழிபாடுசெயது, சிலதி தூரம பினரொடாந்துவருது செலலவிடுதததி தம அருமைத திருமகளா ரலவாகளுக்கும வெவ்வேறுசச பததுநூயிறுயிரம பசுகளேயும, பலவகைப்பட்ட சிறநத கம்பளங்களேயும, வெண்படுகளேயும, மற்றும சிறநத பூருதோழிலசெய்த பறபல பொனனுடைகளேயும, தேர, யாணே, குதிரை, காலாட்களேயும, விலேயேறபபெறற அணிகளாலணிநது மேமபாடுளள அழகியர்களாகிய சில தாதிகளேயும, அநதனமையராகிய குறறேவலசெய்யும ஆண்பிளேகளேயும, எலலேகடநத பொனு, முதது, பவளஙகளேயும, மறறு மூள்ள நவமணிகளேயும, சிறநத வேறு பொருள்களேயும, பரிசாக அளித்து, விடைகொடுத்த தனுபபிய தமதரண்மனேயுடபுகுது மகிழ்ந்து வாழ்நது கொண்டிருநதனர்.

இவருஞ் தசரதசக்கரவர்த்தியாரோபெருமகிழ்வுகொண்டு அருந்தவச் செல்வர்களாகிய அருந்ததி கணவனாருமுதலியோரைமுன்னிட்டுகொண்டு,

தம் சிறுவர்கள், மருங்மார்கள், தம தேவிகள், இனத்தார், சுற்றத்தாக ஜுடன் புறப்படடு வருங்காலியில,பறவைகள் மிகவும அச்சமாக ஒலிசெய் கினறனவே ? மிருகங்கள் வலம வருகினறனவே? என மனமும தளுபபிரு ந்து மாபபினபபடபடெனறு துடிகக செயகினறதே?இஙறனறக்கெல்லாம் காரணம யாதெனறு வினவ, விசவடமஹாமுனிவர் அதை யாராய்ந்து வேந்தாபிராவீ கேளாகி, மஹாராஜரே ! இவறறால வினவினதை உளைசெய் கிறேனை, பறவைகள் விணணினிடதகில அசசமாக ஒலிக்கின்றமையால், ஜண்டெனறும பேரசசம விளைகிறேல கேளாகிம விலஙகுகளவலமவருகின்ற மையால், அது உடனே மிகிகிவிடும, ஆதலின, நீர தனபமறறவெண்டச மென றிவிவாறு அருளிச செயதகொணடிருகசுமபொழுதே ஒருபெருங் காறறினடாதி,நிலத்தை முறறுமமடுங்கசெயது,மஙகளையுமுமுறித்துத் தூளியெழசெயதது, அகனறவுடனாகிய இருவினால, சொகதிரோதும் மறைகபபட்டனன, திசைகளும, இனனதெனனக குமிகவொணறபடி. விளகமறறிருகதன. அரசர பெருமானேமி வருத படைகளும தாளிகளாம் சூழபபடடு மபகஙகொணடனதேபோலாயின; அபபொழுது வசிஷ்டாமுத லிய மஹாரிஷிகளும, சகதாவாகதிபாரும, ஸ்ரீராமலகூமண பரதசகது ருகனாகளும, கலகமறறவாகளாக இருகதனாகளேயனறி,மறறைதேவ ரெலலோரும ஜிமபொறியுங கலஙகினாகள. அகணமே யாவரும அஞசி யோடகதகக திருமேனியையும,பாவிவளாகதுநீடைசடைகளையும,அரச களோக கொலலெயது, வெறறிபெறற தேவாளணமையையும உடையாரும, கைலைமலேபோலயாவராலும அசைககவொணணாதவரும,கரீராகினறபோ லதாவாலும பொறுகதகூடாதஆறறலுடையாரும, கதிரவனபோலச்சு டராகிரகதஒளிசெயகினறமையால,புலலியமாகதாகளாலகணணுக காணப படாதமரிய கோடாலியையும, மினனலகளின திரடகிபோனற விலலியும, தோளில தாஙகிக கையில சிறகத கணகளபபிடிதததகொணடு,மூபபுர மூரிதத சிவன் போனறவருமாய யாருகினறபரிருகுகுல திலகாகியபரசுரா மனைக கனகனவென தெரிகினற அனலைக கணடாறபோலகணடு,வசிஷ்ட மஹாமுனிவா முதலாளோ யாவருகதம நனமையுள தாருக வெனத தம முளளததிலுளளே ஜபதேஹாமஙகள செயதுகொணடு விளைகினறனர.

संकर्षामुसयस्सर्वे संजह्रुरुरधोमुखः
कच्चित्पितृवधामर्षी क्षत्रियोऽन्तयिष्यति
पूर्वमुक्त्रवधंकृत्वा गतमन्युरुगतज्वरः
क्षत्रस्योत्सादनंभूयो नकल्पयिसचिरोहितम.

யலரும்ஒன்றுசோகதாரராயநது, முன்காத்தவிரியன் தமதர்தைய ராஜிய ஜமதககினிமஹாமுனிரைக கொனரூனெனகிற கோபம் இன்னுக் தணியாமல மறறமுளள அரசாகளைக்கொலல, இவவகதாரோவெனறும், முனனமே மனனவாகளைக கெலலபுரிந்து அவாகளதகுருதியைமடுவாகத தேக்கி, அமமடுவில நீரக்கடன செய்து, தம வஞசினத்தை முடித்தி, வெகுளி தணிநது, சாநதமுளளவராகி விட்டமையால, மீளவும, வேநதாகளைக கொலல எண்ணங்கொளள மாடடாரென்றும, ஒருவருகுகொருவர் சொல்லிவிடடி, விரைவாக அருகியபாதத்தியங்களாதியாகிய பூசனைகருிய பொருள்களை எடுததுகொணடி,ராமாராமாவெனறு இனிமையாகக்கூறிக கொண்டி அனபோடு வழிபடடி வணஙகினாரகள. மிருகிபும தேரறறுமப புகழுமுடைய அபபாசுராமரும, அவவிருடியாிரகத பூசனைகளை ஏறறுகொண்டி சகலராலாதிதத திருமகனராகிய ஸ்ரீராமபிராைன நோககி, ஒருமொழி அருளிசசெயகினறனர.

பாலகாண்டதில எழுபதாவனகாவது சருகமம

முறறிறறு

எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பரசுராமா ஸ்ரீராமசநதிரனை நோககி யுரைதது.

அடா ராமராமா ! தசரதகுலதனுயாவருமே வியபபுறுதகக உன்னுடைய தேஜாணமைப பலவாறுகச செலியில பகினறது, நீ தாடகை முதலானோரை வதைசெயததும,ஸிமமுகவசிலையை முறிதததும,முறறும் என்னல் கேடகபபட்டன. நீ அவவிலலை முறிதததி மிகுதிபுழுவியகததகதும இனனதென எணணுகறகரியதுமாக இருகினறது ; இதை யாரோ வியகதேன, வேறொருரு சிறநத விலலைகொணடி இங்கெயதினேன ; இவவிலலானது யாவரும வெறுவதறகது, இஃது என தகதையினிடதிலனைகருகிடைததது, இதனியுக கையிறபறறி, நாணேறறிக கணிதாடிதது, வனமுலாகோள்வலியை எனது கடபுலஙகளகடவை அபபொழுது யான நினது தேஜாணமையையுணாநது, நினனோடி அறநதினவழியாகப்போர் புரிவேனெனறிவ்வாறுகடுஞசினத்தோடிஉரைசெய்துகொண்டிருக்கையில தசரதசக்கரவாதத்தியார அககிமொழியைக கேடடி,நடசெலவுக்தலனி யாதுசெயவீரோவெனறஞசி முகம ஒளியிழநது, நெஞசுமறுகக மூற்றுக கைகூபபிப பரசுராமனை நோக்கி, எம அடிகளே ! நீர முன்செய்த வஞசினத்தை முடித்து, அரசாகள்மேற் கெணட சினதணிந்து அநதணாக் கியல்பாயுளள அமைதித் தன்மையையடைநது பெருங்கிர்த்திபெறறுமகிழ்

வும் மிருக்கினறீரனறே ? இப்பொழுது நீர் இளம்பிள்ளையாகியுகொண்ட னேன் கிறுவனமேல நிறறகைகாடடாமல முகமலர்சசியோடு புகலிடமாகக் கட்வீர். அனறியும, எஞஞானறும அருமமறைகளை யோதி, முறைதவறாத பிருகுமஹாமுனிவரது மரபில தோனறினவராயும,இனிபூான படைக்கலை தொடுவதிலலையென விணணவாகொணடதது உறுதிமொழிகூறிப படைத தோழிலே முறறும விடடவராயு மிருகினறீர ; இமமடடோ அறகெறி யையே பறறி யொழுகிக காரியபமறறமுனிகுப பாராமுழுதும தானப ரிபாரளாகத தநது கானகஞசெனறு, மஹாதபமலிமிசை கிடிகொணடி தவமபூணடும இருபபீரனறே ? இபபோது மீணடிஙகு எழுநதருளியது எஙகளனனீவையுஙகொலலகஞஙிதகளைகருதி,அஞசாதினைபோப ; எனை உயிரினுஞ சிறநத இலகஷமண னெருவனை வருகதினும, அடியேங்களெல லோரும,உயிரமாயாதிரோமெனப பலவாறுக இரநது வேணடிகொணட னா, எனறிவவணணம தசரதசகரவாகதியார வேணடா கிறகையினும, அவா வேணடுகிறாரை உளளமிகி வறபுறுகிகொளளாமல, ஸ்ரீ வைதேஹரி மணாளனீரிய நீரகதிக கெளடாரயமா ! ரீ ளுரிதகளிலையும, எனகையி லிருகனென றிவவிலலையும, விசுவகருமாவினுளை சமஞகளிவை செயயபபட்டன இவை மிகக வெனறியும வலியமூணடயன இவைகளுகு நிகராகிய விலு இவவுலகில எஙகுமிலலை, இவவிலவடில ஒனறை, யானமுபபுரமெரிதகுக காலியில், தேவாகள அரணகளிததாகள அதுதான னினனுல முறிகபு படடது, இதோ எனகையிலுளள இககோதணடம ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவி னுடையது, இது ஸமமுகன விலலாலடடாதது, முனபு மூனமகேளவன முபபுரமழிதபினனா, வானவாகளெலலாரும ஒருஙகுகூடி, நானமுக கடவுளருகிறசெனறு, வணகஞசெயது, மனபொருதத தநதையே' அடி யோஙகளுகு ஐமமொனறு தோனறிறறு, அதனை அடிகளே? தீரதகருள வலலீர;அஃதெனனவெனில், அடியோஙகள இதுகாறும ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு வே அனைதது லகஙகளுகும, முதறபெருபகடவுளெனறும, முதலிடை சீரமறறிலலா ரெனறும, தமமின மிகசாரும ஒபபாரு மில்லாரெனறும, நமககும் அததனி முதலவரே தகுதையெனறும, சிவன முகலிய யாங்க ளெலலோரும, அமமஹாவிஷ்ணுவினுகுகு கிழபபடடவராயுளளா மெனறும தணிதிருநதோம ; இபபொழுது யாவராலுமஅழிகவொ ணாத புரமூனறையும, சஙகரனே அழிதகனடமையாலும,ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு கணயாக மாதிர மிருநதமையாலும, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினும, சிவனை உயரநதவனெனக் கருதுமபடி இருகினறது ஆதலால, இவரிருவருள் உயரந்தோர் யாரோ ? அதனை ஐயமறநதருளி யருளவேணுமெனறு விணணவாகளது கருததையுணரந்து ஸ்ரீஹரி ஹராகளுகுப பகைமையைக கறபித்து, ஒருவரோடொருவர் பொருதலை விலகிதனர். அபபொழுது விணணவரை யாவாக்கும புன கெழும்படி அவரிருவருக்கும நெடுவாள் பெருமடபோர் விளைந்தது.—

காரணத்தைக இவ்வுலகுக் கணை வாளாமீள்வதன்றென அருளிச்செய்தலும், இவ்வியப்பைக காணுதற்பொருட்டாக முனிவர், சித்தர், சாரணர், வித்தியாதரர், கந்தருவர, யக்ஷர், ராக்ஷஸர், கின்னரர், பன்னகர் முதலிய தேவாகளுடன் திசைமுகத தேவன வந்து கண்டு திகைத்து நிறக, பரசுராமனும, ஸ்ரீராமபிரானது வரமபில்லாத பேரொளியின் ஒரு கூறிய ஒளியை உடையாரசதலால இயக்கமறறு நின்று, செந்தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீரகுநாயகரை நோகக, ஸ்ரீபரசுதாமா ! முன்பு கான் கஸ்யபமஹாமுனிவருககு இபபாரமுறறும, தானங்கொடுத்த காலியில், அவர பரசுராமா ! இவ்வுலகிடமெலலாம எனனுடைய தாயினமையால், இனி எனனுடைய பூமியில நீ வாசஞசெய்யுக் கூடாதென உரைத்தனர். அதறகு யாணும உடன்பட்டு இனி உமது நிலததில நான இரவுகாலங் கழிபபதிலலையென உறுதிமொழி கூறிவிடடுப் பாரமுழுதும அவருககே ஒப்புவித்துவிட்டு, அதமுதல யானுளாதத உறுதிமொழியினபடி கானகும் போது தவகாமலிருகினறேன; இபபோது உளளதினி விரைவினும விரைவது சென்று, மஹேந்திரப் பொருபபைச சாரவேன், நீர் இவகதி யைக கெடுபபது நலமனறு; தவத்திறமையால சிறந்த உலகங்கள எனனால பெறப்பட்டிருகினறன; அவகதியை இவகணியால தவிரது விடகவடிர. காலகழிவு செயயறக,—

அக்ஷயம்மதுஹந்தாரம் ஜானாமித்வாம்ஸுரேச்வரம்
தனுஷோஸ்யபராமர்சாத ஸ்வஸ்திதேஸ்துபரந்தப

அக்ஷயமமதுஹந்தாரம் ஜாநாமித்வாம்ஸுரேசுவரம
தநுஷோஸ்யபராமர்சாத ஸ்வஸ்திதேஸ்துபரந்தப

ரகுகுலலோமாகிய ஸ்ரீராமபிரானரே ! நீர இவ்வில்லை உமது திருக் கையால எளிதாக வாஙகினமையால, அடியேன் தேவரை எல்லாகவகளு ளர்களுககும இறைவனும, முதலிடை கடையிலலாத பரஞ்சுடருமாகிய மதுஸூதனனெனனு அறிகது கொணடேன்; தேவருககு நலமபெருகுக; ஈரமகள கணவன முதலிய விண்ணவாகள் குழாஙகொண்டுவநது, தேவ லோகஙகளெல்லா ஆறறலு மமைந்த பராற்பரப் பொருளாகிய பரபபிரஹ்ம மென்பதைக் கணகூடாகக காணுற்றுக் களிகினறார்கள். ஈரேழுலகஙக ளுக்குந் தலைவராகிய நும்மிடத்து யான தோலவி யடைந்தகினால், எனக்குச் சிறிதும் காணமுறக்காரணமில்லை, ஆதலால் வீணுக்கல்கூடாத இக்கினையைநீர் எய்யக்கடவிர. அதையும் யான் கண்ணுறறு மகேந்திர மலைபபபாய்ச் சேர்கின்றேனென உளாத்துக்கொண் டிருக்கையில், இந்திரனின் மகிழ்வுபெற்ற ஸ்ரீகோதண்ட ராமபிரானும், அக்கினையை யுடைய பரசுராமனுடைய கற்குதிரையைத் தொலைவுறறனை, அதைக் கண்

ஜனகப் பரசுராமனும், ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மஹேந்திரப்பிரதேசத்தை சார்வதற்குக் கருத்துடையவராய் நிற்க, அப்பிரயாண பத்தாம் தினசைகளும் மாசற்று விளங்கின. தேவகார்தவ முனிவர்களும் பெருமகிழ்வெய்தி, ஸ்ரீராமபிரானைப் புகழ்ந்தனர்கள். ஜமதக்கினி புதல்வரும், மனுகுலதிலகரைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வலஞ்செய்து, தன் வழி நோக்கிச சென்றனர.

பாலகாண்டத்தில எழுபதாறாவது சருக்கம

முற்றிற்று.

எழுபத்தேழாவது சருக்கம்.

தசரதர தம திருகுமாரர்களோடு தனகரஞ்சேரது

மகிழ்ந்தது.

பரசுராமன மஹேந்திரமலை நோக்கிச் சென்றபினனர், சக்கரவர்த்தித் திருமகனரும, தாம சிறிதுகொண்ட சீறறமாறி, அமைதியுடையராகி, அவ்விலலியும, பாணதனையும வருணனிடமுதிற் கொடுத்துவிட்டு, வசிஷ்டர முதலிய அருந்தவரகளை வணகஙசெயது, பரசுராமன தம்மைநதனை யாதுசெய்வரெனறு வெருண்டு, சோரது கிடக்கின்ற தம தந்தையை நோககி, ஐயனே! பரசுராமன தன்னுறையுளை நோக்கி,

---

* முனபு தகஷப்பிரசாபதி வேள்விசெயதவுடன் சிவன் தன்வில்லை வானவர்களிடத்தில கொடுதததாகவும, பினபு சிவன தனவிலலைத தேவாஸுரிடததில் கொடுத்ததாகவும், விசுவாமிதிரராசரிமததில முனிவரகள், விணணாண் ஜநகமஹாராஜருக் களித்தனர்களெனறு கூறியதாகவும, மேல ஸ்ரீவீரதாதேவி யரஸுமையுடன் சிவன் வில்லைத தன் தந்தைக்கு ஒருணன கொடுதததாக கூறுவதாகவு மிருக்கின்றமையால், இதன்முறை எவ்வண்ணமெனின, மூப்புரதையழிக்கச் சென் முயலுகையில், உம்பர்கள் விசுவகருமனைகொணடிரணடு விறகளைச் செயவித்து, ஜனனைச் சிவனுக்களித்து, அனுல் மூப்புரஙகளை யழிவுசெயவிததனர்கள்.

பின்பு தகஷன் வேள்வியில் சிவன் தங்களைச சின்னமடைவித்தமையால், இனிமேல் யாம் பங்கப்படுதலைவேணடுமென்று கருதி, ஸ்ரீமஹாநாராயணருடன் பகைமை வினைத்து, மற்றொருவிலலை அப்பரமபொருளுகருக் கொடுத்துப் போர்மூட்டினர்கள். அப்பொழுது சிவன் சின்னமடைதலு தன்வில்லைக் கடவுளர்பொருட்டுத் தேவராதரிடத்தில் வைத்தனன். அப்பண்ணவாகள ஜனகருக்கு உரிமையாக வருணனைச் சென்று சொல்லிப்பிரித்தனர்களாதலால, இதன்முறை இதுவாமென்க

மீண்டெயதினன். இனி இறைவராகிய உமமால் காககப்பபிம், இர்சால் வகைப படைஞராகளும, உமது கடடளையின்படி அயோத்தியாரகளை சோகஙகிச செலலககடவாகளென றவிவிகக்த தசரதசக்கரவர்த்தியார் அவ்வினிய மொழிஷ்கேடடுத தம்மை 'யபியாப பெருயசிழ்ந்துகொண்டு தம செல்வக காதலமீனாக கைகளால வாரியெடுத தணைத்துத் தழுவி யுச்சி மோநது, பரசுராமன பேயினுஞெனவனறு, பலமுறை கேடடுத தம் உயிரினுஞ சிறநத தம பெறலரும புதலவனகிய ஸ்ரீராமபிரான் முதலிய யாவரையும இறநது, மீணடும பிறநதவாகளாக எணணிகெகாண்டு, முனு செல்லுமபடி படைசளுகருக கடடளையிடடு, தாமும யாவருடனுஞ செல்லுகையில, அரசா பெருமான வருகிறனரென்று, அயோததிமா நகரத்தார ஒருங்கு சோநது, புறமெஙகுந தோரணங்கள கடடி, வாழை மரங்கள நாடடி, மங்களவாதயஙகளை முழககி, வழிமுழுதும நறுஞ சாநதநதெளிதது, மலாகளைததூவி, பொறசுணணததாலும, நவமணிக ளாலும கோலங்களிடடி, மறறும பலவகை அலங்காரஞ செய்து, நெடுந தூரம எதிரகொணடுவந தழைதது கெகாணடி செனறனாகள் வேநதா பிராளரும உவகைகொணடி, தம பிறவாகளுடனும, மருமகளுடனும, தமமனைவிமாகளுடனுமகூடி ப பறபல அணிகளோடி எஙகும நெருஙகி, சட்டம சடடமாக நிறகினற, மாநதாகளாக கணணுறறுக களிததுக கொண்டே நகரதது்டபுகுநது, பனிமலைபோலுயாநது வெளுதது ஒளி செயகினற மணிமாடஙகள சூழநத தனனரமமனை சோநது, பெருமிதத தோடி வாழநதிருநதனா.

கௌசலியை, சுமிததிரை, கைகேயி முதலிய தசரதா மனைவிமார களும, சீதை, ஊர்மிளா மாணடவி, சுருதகீரதி எனனும நாலகு மரு மகளாளை, விலைவரம பமிலராகாத அணிகளால அணிநது, மணடபததில உட்காரவித்து, மங்களபபாட்டுப பாடிக கோயிலுக கழைதது்சசென்று, ஆயிர மெனலிப பெருமானைப் பலவாறு ஏததி வணஙகுவித்து, பெரி யோராளையும, வநதனஞ செயவித்தனாகள. மருமகள நாலவரும வேற்றுமையினறி மாமியார சுருதகீரதிகினுகக குறிபபறிநது நடநது, தத்தம கரனவருடன சோநது, இனபுறறு மகிழ்நதிருநதனாகள. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நாளும, தத்தம மனைததுகினிய தேவிமாக ளுடனும கூடி இனபமடைநது, நானமறைத் தொடகமாகிய பல நூல் களையுங் கறறு, நுணணிதாக ஆராயநது, மெயப்பொருளகளை உணாநது, அருமறை யாளாளுக்கு நனகொடை அளிததது தகுதை தாய் குரு தேவதாதி பூசனைகளில சிறிதும தவறு வராதபடி ஊகதமுறறவாகளாகி, யாவர்க்கும இனியராகி வாழ்நதிருநதனாகள. இவ்வண்ணஞ் சிலகாள் கழியாகிறகையில, 'தசரதசக்கரவர்த்தியார் பரதாழ்வாளை அழைதது, அப்பா பரதா! நினக்கு அமமாலும, கேகயராஜன் மைநதனுமாகிய

யுதஜித்தென்பவனை, நினைவு உடனகொண்டுசெல்வதற்காகக் காதருகிருக்கின்றனன்; ஆதலின், நீ இவனைஞ்சனென்று, மூதாதை உள்ளிட்டாராகளைக் கண்டு, வணங்கி, சிலகாள தங்கி, அரசுவிளோராகளை மகிழ்வித்து வாவென்று கட்டளையிட்டனர். பரதாழ்வானும் தாயதையின் சொற்படி சத்துருக்காருடன் கூடித் தாயதை தாய முகலாரிளைஞை வணங்கி, விடைபெற்றுக்கொண்டு, யுதாஜித்துடன புறப்படுக கேகயராடுசேராகது, மாதாமகனிகண்டு வாகதனஞ்செயற மகிழ்ந்து வாழுகதிருந்தனர்.

பரதாழ்வான, சென்றபினனை, சகாவாதாகிக திருமகளுரும இனிய பெருமாளுடன காதைகாயாகளது மனசித்தங்கொள்ளுகாது, அவரளுக குச மெய்யதறகுரிய குறிறிலை வழுவுதலினமிப புரிந்துகொணடு, தாயதை ஆணையினபடி அரசுமெதாழிலிப பாலிப காரியங்ளோ முறறும ஒரு சிமிது குறைவுமினறி, கூடாதிகிகொணடிப, இடையிடையே தாயதைகாய குரு மூகலிய பெரியோாளுகுக காகபடி வழிபாடி செயதுகொணடிம, யாலாகரும அனபாகவும, கலமாகவும, நடாறறு கொணடிம, மூறைகெடாமல ஒழுகினமையால, அகாரடிலுளள யாவருப ஸ்ரீராமபிரானிடதகில, அனபுகூறாகது ஏகதவராகள ஸ்ரீராமபிரான இவவாறு ஒழுகுகம வழுவாது ஒழுகி, நெறிமபுகழபெறறு, வாயதை தோளாரமைபுடையாராய, இசைமடகதை தொழுதை ரபால எலலா மனுஷியசளுகு மினியராகிக தமமணிவியையனமிப பிறதாக கனவிலும உளளகதிறகொளளாது, தம மேல பேரவாபபூணட ஸ்ரீசீதா பிராடடியாருடன கூடி, நறறுணமும, நற செயதகையுமுளள இசசானகியை எனகு முதிதேயாராகளனபுகூறறு, மணமபுரிவிததனாகளெனபதை தமமுள வியகதிகொணடி, பிராடடியினிடத தில வைதத அனபை, சீதாதேவியின நலலிலாழுகதாலும, வடிவழகினாலும, பெருமபாலும பெருசசரியது, குறிபபுகளினால, தமமீது ஜானகியாருக கிருகுமு காதலிப பலவாறு கணடறிந பாதாரஞசெய்து பிராடடி பாரை மகிழவிதகனர இஙஙனம தம கணவர செயயும ஆதரததால, தம கொழுநரிமேல தமகுளள காதலில இருமடியாகப பெருகி, இவள கடலை மடலரிலர? உலகினில அழகெனனும சொறபொருளே இபபெணணுருககொணடி வநதிதர வெனற தம கணவனர தயமைக் கண்டு காமுறுமபடியாகப பிராடடியார விளஙகினர.

तयूःपराजषि-सुतोऽरामयमी समेयुवानसुत्मराजकन्यया
लतीवरामा भ्रुकुभेतिकामया विभूतियो विष्णुरिवामरेश्वरः

तयासहाजानकिलःतेपिरामयारिसमेयिवातुतमराजकन्यया
अतीवरामश्चकुपेतिकामया विपुसरीयाविवतिणुरिवामरेशवरः

தசரதசக்கரவர்த்தித் திருமகளாகிய ஸ்ரீராமபிரானுர் ஜனகப்பெரு மான் திருமகளாயத தமபால் பெருங்காதல கொண்ட ஸ்ரீசிதாபிராட்டியா ருடன் வீறமிருநத, நிதிதிய முக்தாகளுநகும, விதி சிவவாசவாதி தொண் டர்களுநகும இறைவனுகிய ஸ்ரீமநநாராயணா பெரியபிராட்டியாரோடு கூடி, வீறமிருநதாபோல விளங்கியருளினார.

பாலகாண்டததில எழுபதாதிழாவது சருக்கம முற்றிற்று.

பாலகாண்டம்

முற்றுப்பெற்றது

தாரகமந்திரவாசகியாயநமः

ஸ்ரீ

ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணவசனம்

அயோத்தியாகாண்டம்.

யாவரும ஏளிதிலுணாநதுகொளளும்பொருடடு

ஸ்ரீ ம த உ ப ய வே தா ந த

ஏகரிம்படி திருமலே லக்ஷ்மிகுமாரா கோடி கனனிகாதாவம,

விததுவான அஷ்டாவதானம,

மேல்பாகம,

தா த தேசிக தா தா சா ரிய சுவா மியவர் களால,

வடமொழியினின்றும், தெனமொழியில வசனநடையாய

மொழி பெயாபபிதது,

சென்னேச சாவ கலாசாலைத் தமிழபபணடிதர்,

கோமளபுரம.

இ ரா ஜ கோ பால் பிள் ளை யவர் களால்

எழுத்துசசொறறொடாக் குற்றஙகளற

ஆராயவித்து,

ஆவுல - கிருஷ்ணசாமிநாயுடு,

நகர் - அ ந் த ல - மூர் த தி நா யு டு,

குளததூர - முத்துசாமிநாயுடு,

எனனும மூவாகளால,

சென்னே மவுணடுரோடு காடியன் அசசுகூடததிற

பதிபபிக்கபபடடது

கலி. சகாபுக்கு - ப்ரமாதிஸ்ரு - சிமமமீ.

1879.

Registered, Copy Right.

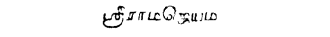
ஸ்ரீ

பட்டத்தின் அட்டவணை.

படலத்தின் பெயர்.	பக்கம்.
ஈ1. ஸ்ரீராமருக்கு கபிஷேகஞ்செய்ய ஆலோசித்தது.	கஅஉ
ஈ2. ஸ்ரீராமர் சீதாதேவியுடன் உபவாஸ மிருந்தது.	கக்க
ஈ3. படட்ணஞ் சிங்காரித்திருப்பதை கூணி கண்டது.	உாக
ஈ4. கூணி கைகேயிக்கு ஸ்ரீராமருக்கு கபிஷேக மடைய வொட்டாமல் கலகஞ் செய்தது.	உக்க
ஈ5. தசரதர் கைகேயிக்கு நனமொழி கூறியது	உக்ஷ
ஈ6. கைகேயி ஸ்ரீராமனே வனத்துக்கே கட்டளையிட்டது.	உச்ரு
ஈ7. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை கோஸல்யாரிடத்துக்கு வந்தது.	உ2உ
ஈ8. சகரவாகத்திருமகனர் தமபிக்குக தாயிக்கும் நீதி யருளியது...	உருள
ஈ9. ஸ்ரீராமர் பிராட்டியாருக்கு வனமபோவத்த யருளியது	உஎக
ஈ10. வீதாதேவியும் வனத்துக்கு உடன வருவேனென வருளியது. ..	உஎக
ஈ11. ஸ்ரீராமபிரான இளையபெருமானையும் உடனவர வருளிச செயதது. ...	உ3ஈ
ஈ12. ஸ்ரீராமர் தமகளுள்ள பொருளகளை வேதியாகளுக்க களித்தது. ...	உ3அ
ஈ13 திரிஜடாரிவி ஸ்ரீராமரை யாசகம கேட்டது.	ஈ1
ஈ14. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண வீதாதேவிகளுடன வனமபோக சகரவாதபிடம வந்தது.	ஈ1ரு
ஈ15. ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண வீதாதேவிகளுடன மரவுரி யுடுத்தக கொண்டது....	ஈ3ரு
ஈ16. தசரதர் வீசாபிராட்டிக்கு ஆடையாபரண மளித்தது.	ஈ2ஏ
ஈ17. ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண வீதாதேவியுடன வனத்துக்குச் செலவது... ..	ஈ2ஈ
ஈ18. ஸ்ரீராமா நதிராத்திரியில யாவரையும் விட்டுவிட்டு காபபாயத்தருளியது.	ஈ3ஏ
ஈ19. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர் சுமந்திரியுடன கங்கக்கரையில எழுந்தருளியது.	ஈ1ஏ
ஈ20. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர் கங்காநதியை தாணடியது	ஈ1ரு
ஈ21. பரத்வாஜர் ஆஸ்ரமத்துக் கெழுந்தருளியது.	ஈ1உ
ஈ22. திருசித்திரகூடத்தில வீற்றிருந்தது.	ஈ1க
ஈ23. சுமந்திரா அயோத்திக்குத் திருமபியது.	ஈ1ஈ
ஈ24. ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளுடைய வரகதியதை தசரதருடன சுமந்திரா விணணபபஞ் செயதது.	ஈ1ஏ
ஈ25. சக்ரவர்தநி ரிஷிபுத்திரணக கொலை செயதது.	ஏாக
ஈ26. சகரவாதநி வானுலக மடைந்தது	ஏக்க
ஈ27. பரதாழவான் சதருகனும திருவயோத்திக்குப் புறபபடுகிறது. ...	ஏ2ஏ
ஈ28. கைகேயி பரதாழவானுக்குச சகரவாதபியா வானுலக மடைந்ததை யுணாகின்றது.	ஏ2ரு
ஈ29. கைகேயிய பூரணிம்மான இகழ்ந்தது	ஏ3க
ஈ30. சகரவாதத்க்கு லம்ஸகாரஞ் செயய சென்றது.	ஏ3ஈ
ஈ31. பரதாழவான் அபிஷேகமகொளளேனென்று சபையாரக குறைகின்றது.	ஏ3க
ஈ32. பூரதாழவான ககாநதி சோந்தது.	ஏ4ரு
ஈ33. பரதவாஜர் விருந்து செயதது.	ஏ4ஈ
ஈ34. பரதாழ்வான பெருமானைக் கண்டு தண்டன் சமர்ப்பிக்கிறது. ...	ஏ5ள
ஈ35. சகரவாதநிக்குப பெருமாள் தர்ப்பணஞ் செயதது....	ஏ6க
ஈ36. பெருமாள பரதருக்குப பாதுகை யளிதாதது.	ஏ6ஈ
ஈ37. பாதுகைகளுக்க கபிஷேகஞ் செய்தது.	ஏ7உ
ஈ38. பெருமானே ரிஷிக ளவ்வனத்தை விட டெழுந்தருள புளர்ந்தது...ச	ஏ7ச
ஈ39. திரபிராட்டிக்கும, அனுஜயைக்கும் சமவாதம்.	ஏ8ள

ஸ்ரீராமமெய்யம்

அயோத்தியாகாண்டத்தின் முட்டவணை

சருகம்	விஷயம்	பகம
ச.	ஸ்ரீராமபிராஜகருத்த திருமுடிசூட்டச சனப சோதத்த	கஎந.
உ.	ஸகரதத்தா மொலலோரும ஸ்ரீராமச்திருகருப படடாபிஷேகஞ	கஎஅ
,,	செயவதற குடனே படட்து . . .	,,
ரு.	ஸ்ரீராமபிராஜகஞ் அபிஷேஞ்ஞெயய முடிவு செயத்து .	ககஙஉ
,,	ஸ்ரீராமபிரான தமக கபிஷேக மெனபதைத் தாய முதலானோர்க	ககஙஅ
,,	குறாத்தது	,,
ரு.	சகரவாத்திய புரோஹிதரைகொணர ஸ்ரீராமபிராஜகரு நியமஞ	ககக
,,	செயவித்து அகரபுர மெயதியது	,,
சு.	ஸகரத்தா சகரவாத்திய திருமகரா அபிஷேகத்தக்காகத திரு	உஎக
,,	வயோத்தியை அலங்கரித்தது . . .	,,
எ.	கைகேயி ராமாபிஷேகத்தைக்கேடடு மகிழ்ரு மரதாகரு வெகு	உஙக
,,	மதி செயத்து.	,,
அ.	மரத்தா கைகேயியை வேறறுமைபுணடாகச செயகினறது	உரசு
க.	திருமுடிசூட்டுதற்க கலபபதறாக மரதரை கைகேயிகருத்த தசரதா	உகக
,,	கொடுத்திருந்த இரணடு வரஙகளை எடித் தூணர்த்து . .	,,
கo	தசரதா கைகேயி முகஞ சுளித்திருகக களி னனமொழிகசூறியது	உகசு
கக	கைகேயி ஸ்ரீராமபிராஜக காடடுக கனுபப வரம் கேட்டது	உகரு
கஉ.	தசரதசகரவாத்திய ரா கைகேயிபைப பலவாறு வேணடிகொணடல	உஉ.
கங.	தசரதசகரவாத்தியரா ஸகேயினய வருந்தி வேணடல .	உஙக
கச	தசரதசகரவாத்தியாரது கருத்தை யுணாந்து ஸ்ரீராமபிரானை	உஙங
,,	அழைத்துவரக கைகேயி கடடளையிடட்து ...	,,
கரு.	சுமந்திரா ஸ்ரீராமனை எழுந்தருளச செயதுகொணடுவரச் சென்றது	உஙள
கசு.	சகரவாத்திய திருமகனுரைச சுமந்திரா அழைத்தது.	உசo.
கள.	ஸ்ரீராமபிரான தம தகபபனுரிடத்த தெழுந்தருளியது	உச2
கஅ.	கைகேயி ஸ்ரீராமபிராணை வரத்தக கேகக கட்டளையிட்டது	உசரு
கக.	ஸ்ரீராமபிரான கைகேயினது சொறபடி வரத்துகேகக உடனபடடுக	உசசு.
,,	கௌஸலயாதேவியினபால விடைபெறறுக்கொளளச் சென்றது ..	,,
உo	ஸ்ரீராமபிரான வனவாஸம போகினறேனெனறு திருவாய மலர்ந	உருங.
,,	தருளக கோஸலையார புலமபல.	,,
உக.	ஸ்ரீராமபிரான வனமுத்த தடையெத்த தம்பிக்குத் தாயகருமை நீதி	உருள
,,	யருளிச செயத்து.	,,
உஉ	சகரவாத்திய திருமகனார இனியபெருமானைத் தேறறியது ...	உசுஉ
உங	ஸ்ரீராமபிரானே வனமபோக வேணடாமெனறு இனியபெருமாள	உசுஙி
,,	மறுத்தித்	,,
உச.	ஸ்ரீராமபிரான தான வனமபோகத தாயைச சமமதிக்கசச செயதது	உசுக.
உரு	கோஸலையார ஸ்ரீராமபிரானுகரு ஆசீர்வாதஞ செயது செலல விடதல	உளரு.
உசு	ஸகரவாத்திய திருமகனார தம செயதியைச் தேவிகரு அருளிச	உளசு
,,	செயத்து	,,
உள.	தேவிசாடடியார தாம வரத்துகரு உடன வருவேனென வருளிச	உளஅ.
,,	செயத்து.	,,
உஅ.	ஸ்ரீராமசந்திரா பிராடடியாருக்கு வரவாஸதின வருத்தத்தை யரு	உஅஉ
,,	ளிச செயதிது.	,,

சருகசம்	விஷயம.	பகசம
உசு.	தோபிராட்டியார மறுபடியு முடன வருவேனென வேண்டியதும,	உஅச.
,,	ஸ்ரீராமசந்திரர உடனபடாதி மறுத தருளியதும	,,
ஈ0.	ஸ்ரீராமபிரான பிராட்டியாருடைய உறுதியையறிந்து அழைத்துக	உஅசு.
,,	கொணடுபோக உடன பட்டது	,,
ஈக.	ஸ்ரீராமபிரான இளயபெருமானையும உடனவர வருள செயதது ...	உஈசு
ஈஉ.	ஸ்ரீராமபிரான நமகருள பெருளகளையெலாம வேதியர முத	உகஅ.
,,	லானோக களித்தது	,,
ஈங.	ஸ்ரீராமபிரான வீதர லக்ஷ்மணாருடன சகரவாதிதியைகாண	ஈஎஉ.
,,	வெழுற தருளியது	,,
ஈச.	சகரவாதிதியர திருமகனுகு விடை கொடுத்தது. .. .	ஈஎஈ
ஈடு.	சுமந்திரர கைகேயியைப பழித தினர செயதது.	ஈகச.
ஈசு	தசரதமஹாராஜர கைகேயியை இகழ்ந்து பய முறுத்தியது.	ஈசஉ
ஈள.	ஸ்ரீதோபிராட்டியாரை மரவரி யுங்ககவேண்டாமென்று வஷிஷ்டர	ஈசடு
,,	கைகேயியை இகழ்ந்தது	,,
ஈஅ	கைகேயியை இகழ்கின்ற தகதையை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரான தன	ஈசஅ.
,,	மாதாவைப பாதுகாக்குமபடி வேண்டி விண்ணபபரு செயதது ..	,,
ஈக	மகராஜர கட்டளையினபடி சுமந்திரர திருதோகொணாந்து ஸ்ரீராம	ஈஉ0.
,,	பிரானை பிராயணப படுத்தியது.	,,
க0.	சகரவாதிதித திருமகனர தோபிராட்டியாருடனும, இளயபெருமா	ஈஉசு
,,	ளுடனும திருத்தேரோகது எழுந்தருளுகையில, மஹாராஜா பின	,,
,,	சென்று புலமபி யழுதது.	,,
சக	ஸ்ரீராமபிரான எழுந்தருளியபின, அயோதியி லிருந்தோரும, அவ	ஈஙக.
,,	ரையே நினைந்து வருந்தியது.	,,
சஉ.	சகரவாதிதித திருமபிக கோலலியா அதபபுரு சோந்தது. ..	ஈஙஉ.
சஙு	கோலலியார மகாராஜருடன தன குறைகளைச சொலலிப புலமபியது.	ஈஙள
சச.	ஸுமித்திராதேவி கௌலலயாதேவ்யைத தேறறியது.	ஈஙக
சடு.	ப்ராஹ்மணாகள முதலானோகள ஸ்ரீராமபிரான பினருடனாகது	ஈசக.
,,	தம்மோகதீரோ சோந்தது.	,,
சசு.	ஸ்ரீராமபதிரர கடோதிரிபில யாவரையும தமஸாதீரதில விட்டு	ஈசச.
,,	விட்டு வீதர லக்ஷ்மணாருடன திருதேரினமீதேறிக காடுக	,,
,,	ளேகியது.	,,
சள.	பின சென்ற மஹாஜனகள தூங்கியெழுந்து ஸ்ரீராமபிரானைதேடிக	ஈசசு.
,,	காணுமல திருமபியது.	,,
சஅ.	திருவயோத்தியிலுளளோர ஸ்ரீராமபிரானே நினைந்து வருந்தியது.	ஈசள
சக.	ஸ்ரீராமபிரான பல ரதிகளேக கடந்து எழுந்தருளியது.	ஈடுஏ.
டுஏ.	குகபபெருமாள சக்கரவாத்தித திருமஞ்சக கணடு இனித அருளிச	ஈடுஉ
,,	செயதது.	,,
டுக.	ஸ்ரீராமசந்திரராக குறித்து லக்ஷ்மணரும, குஹனும, வியாகுலபடடுத	ஈடுஎ.
,,	தியில கொளளாமல பாதுகாத திருந்தது.	,,
டுஉ.	ஸ்ரீராமபிரான சுமந்திரருகு விடைகொடுத்து, வீதர லக்ஷ்மணர	ஈடுசு
,,	ருடன கஙகாநதியை தாணடியது....	,,
டுங.	ஸ்ரீராமபதிரர மாதாவின துயரதை நினைந்து வருந்துகையில்,	ஈசுஅ.
,,	இனியபெருமாள தேறறியது.	,,
டுச.	பரதவாஜ ஆஸ்ரமதுகு ஸ்ரீராம ரெழுற தருளியது. ... ... ,,	ஈஎச.
டுடு.	பெருமாள பரதவாஜராஸ்ரமதினினறும யமுனைதுறை சோந்தது.	ஈஎள.
டுசு.	பெருமாள திருச்சித்திரகூடதிற ரெழுற தருளியது.	ஈஎக.
டுள.	ஸுமந்திரர திருமபி அயோதி சோந்து, பெருமாள தவியே கூட	ஈஅசு.
,,	ரெழுந்தருளியதை யுணரசெயயச் குகரவாதி முதலானோ தன	,,
,,	புறறது....	,,

அட்டவணை

சருக்கம்.	விஷயம்	பக்கம்
ஒன்று.	ஸுமந்திரர ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர வாக்கியத்தைச் சக்கரவர்த்திக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தது.	ஸ்ரீஅயோத்தியா
,,		,,
இரண்டு	ஸுமந்திரர வாக்கியத்தைக் கேட்டுச் சக்கரவர்த்தியர புலம்பியது.	2
மூன்று.	கோஸல்யார புலம்பினதைத் ஸுமந்திரர தேற்றியது ...	11
நான்கு.	கௌஸல்யாதேவி சக்கரவர்த்தியை இகழ்ந்து புலம்பியது .	16
ஐந்து.	கோஸல்யார புனர்தன வனமொழியைப் பொறுத்திருக்கும்படி வேண்டினது.	19
,,		,,
ஆறாம்.	சக்கரவர்த்தி ரிஷிபுத்திரரைக் கொல்செய்ததை கோஸல்யாருக்கு ரைப்பது.	24
,,		,,
ஏழாம்.	கௌஸல்யாருக்குந் தன சாபத்தைப் புனர்தன்சோக மடைகாமல் திருமகனேயே நினைந்து வாழ்நாள் மடைந்தது .	27
,,		,,
எட்டு.	சக்கரவர்த்தி இறந்ததை புணர்ந்து யாவரும் புலம்பியது	29
ஒன்பது.	சக்கரவர்த்தி தேஹிகள் புலம்பியது . ..	34
பத்து	பரதாழ்வானை யழைப்பிக்க வேண்டுமென்று வீணைபூஞ்சு செய்தது	36
பதினொ	வஸிஷ்டமஹாமுனி பரதாழ்வாருக்கு அநுப்பியது . ..	38
பன்னிரண்டு.	பரதாழ்வான கெட்ட கனாக்கண்டது	39
பதின்மூன்று.	பரதாழ்வானும், சதாருக்கனாழ்வாரும், திருவயோத்திக்குப் புறப்பட்டது.	40
,,		,,
பதினான்கு.	பரதாழ்வான திருவயோத்திக்கு வந்து சோகித்தது. ..	42
பதினைந்து.	பரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீராமர காட்டேறியதும், சக்கரவர்த்தி இறந்ததும், கைகேயி மதிமாறச் செய்தது	42
,,		,,
பதினாறாம்.	பரதாழ்வான தாயை இகழ்ந்தது	42
பதினேழு	பரதாழ்வான சோகங்கொண்டு கின்றதுடன் தாயை இகழ்ந்தது	43
பதினெட்டு	பரதாழ்வான கோஸல்யாரை ஸமாதான மூறைத்தது	43
பத்தொன்பது.	வஸிஷ்டர பரதாழ்வானைத் தேற்றிச் சக்கரவர்த்திக்கு ஸம்ஸகாரஞ் செய்வித்தது	44
,,		,,
இருபது	பரத சத்துருக்களை மீளவும் சோகம பொருமல புலம்பியது	50
இருபத்தொ	சத்துருக்கன மந்தரையைக் கூந்தல்யிழுத்து உதைத்து, பரதன் நடுக்கவிட்டு விட்டது.	50
,,		,,
இருபத்திரண்டு.	பரதாழ்வான அபிஷேக்கங்கொள்ளாமல் எனையனே அபிஷேக்கங்கொள்ளவேண்டுமென முனைத்து வந்ததற்குப் புறப்பட்டது....	52
,,		,,
இருபத்து மூன்று.	சிறப்பினை வந்ததைத் திருத்தி வழி செவ்வைப் படுத்தியது. ..	55
இருபத்து நான்கு.	வஸிஷ்டபகவான சபை சோத்தது	56
இருபத்தைந்து.	வஸிஷ்டபகவான முதலிய சபையோருடன் தான அபிஷேக்கங்கொள்ளேனென்று, எனனையனை எழுந்தருளப்பண்ணுவேனென்று	58
,,		,,
இருபத்தாறாம்.	பரதாழ்வான புறப்பட்டு கங்காதீரத்தை இறங்கியது	61
இருபத்தேழு.	குஹப்பெருமாள பரதாழ்வானைக் கண்டது	61
இருபத்தெட்டு.	குஹப்பெருமாள வருத்தினைற பரதாழ்வானைத் தேற்றியது. ...	63
இருபத்தொன்பது.	குஹப்பெருமாள இளையபெருமாள தனுபுறப்பட புலம்பியதை யுள்ளபடி செய்தது.	64
,,		,,
முப்பது.	குஹப்பெருமாள பரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீராமசந்திரர வகையை யுணர்த்தினது.	66
,,		,,
முப்பத்தொ	பரதாழ்வான பெருமாளுக்குற்ற தினபதத்தை நினைந்து புலம்பியது....	68
முப்பத்தொ	பரதாழ்வான சேனைகளுடன் கங்காதீரத்தை தாண்டி சென்றது....	68
முப்பத்திரண்டு.	பரதாழ்வான பரத்துவாஜமஹாமுனியைக்கண்டு ஸேவித்தது	68
முப்பத்து மூன்று.	பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ்வான சேனைகளுக்கு விருந்து செய்தது....	69
,,		,,
முப்பத்து நான்கு.	பரதாழ்வான விடைபெற்றுச் சித்திரகூடத்தைக்குப் புறப்பட்டது.	71

சருக்கம	விஷயம	பக்கம்
கக.	திருச்சித்திரகூடத்தைக் கண்டு ஸ்ரீராமனை தேடியது.	கஎசு.
கச	பெருமாள பிராட்டியாருக்குத் திருச்சித்திரகூடத்தின் அழகினைக் காட்டியது	கஎழ
,,	,,	,,
கஅ.	பெருமாள பிராட்டிக்குக் கதியிலுள்ள விநோதங்களைக் காட்டியது.	கஅ0
கக	பரதாழ்வான பக்கொண்டு வருவதாக கறுதி, இளையபெருமாள பெருமாளுடனே கொல்செயவேனென்று முனிந்து கூறியது	கஅக
,,	,,	,,
கக	பரதாழ்வான தமமிட்டதில பதிகொண்டு வருவதாக இளையபெருமாளுக்கு கருவியது	கஅங.
,,	,,	,,
கஅ.	பரதாழ்வான பெருமாளுடைய ஆஸ்ரமதத்தை யறிந்து நடந்து சென்றது	கஅசு
,,	,,	,,
கக	பரதாழ்வான பெருமாளைக்கண்டு தண்டஞ் சமர்ப்பிக்கறது	கஎள
க00	பெருமாள பரதாழ்வானைக் கண்டு குசலம விஜ்ஞபியது.	கக0
க0க	சக்கரவாதத்தி விணணுலக மண்டலத்தை யறிவித்தது	கக0
க02	சக்கரவாதத்திக்குச் செயற்கரியகடனகளைச் செயதருளி எல்லோரும புலமபியது	கக0
,,	,,	,,
க0க.	கோஸல்யா முதலிய தேவிகள பெருமாள முதலியவர்களைக் கண்டு புலமபியது	நிஎக
,,	,,	,,
க0அ	பெருமாள பரதாழ்வானுல வேண்டப்படாத யான வனவாஸமே செலவேனென்பதற்குக் காரண மருளிச செயவது	நிஎந.
,,	,,	,,
க0இ.	பரதாழ்வானுக்குப் பெருமாள இதமருளிச செயதது.	நிஎள்
க0சு	பரதாழ்வான பெருமாளே மீளவும தனியே வேண்டியது	நிகக
க0எ	பெருமாள பரதாழ்வானைத் தேறறி யருளியது	நிகசு
க0அ	ஜாபாலிமகாமுனி பெருமாளை நோக்கிச் சார்வாகவாதம மொழிந்தது	நிகள
க0க	பெருமாள ஜாபாலிமொழிந்த சார்வாகவாதத்திற்குச் சிறறங்கொண்டு ஸமாதான மருளிச செயதது.	நிகஅ
,,	,,	,,
கக0	வஸிஷ்டபகவான மனுவமஸுதத்தை யருளிச செயவது	நிஉங
ககக	பெருமாள தனனைத் திருமபமபடி வேண்டிய எல்லோருக்கும வாரோனென்ன ஸொலமுடிவு அருளிச செயதது	நிஉசு
,,	,,	,,
கக2	பரதாழ்வான ஸ்ரீபாதுகைகளைபெறறு மீண்டது.	நிஉஅ
ககங.	பரதாழ்வான திருவயோதிக்கெழுந்தருளியது.	நிங0.
ககச.	பரதாழ்வான திருவயோதி பாழாகியதைக்கண்டு புலமபியது	நிஙக
ககசு	பரதாழ்வான ஸ்ரீபாதுகைகளுக்கு கபிஷேகஞ் செயதருளியது	நிஙஉ
ககசு.	பெருமாளே ரிஷிகள அந்த வனதைவிட டெழுந்தருளுமபடி யுறைதத்தது	நிஙச
,,	,,	,,
ககள	பெருமாள அத்ரிமஹாரிஷி ஆஸ்ரமத்திறகு எழுந தருளியது	நிஙடு
ககஅ	வீதாபிராடியாருக்கும, அகஸ்தியகும, ஸமவாதம,	நிஙள
ககக	பெருமாள அத்ரிமஹாமுனி யாஸ்ரமத்தினினறும, தண்டகாவன மேற வெழுந தருளியது.	நிச0
,,	,,	,,

ஆயோத்தியாகாண்டத்தின் அட்டவணை

முறறிறறு

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீரங்கநாதன் பரபரஹ்மணேநமஃ.

ஸ்ரீமதவால்மீகிராமாயணம்

அயோத்தியாகாண்டம்.

கடவுள்வணக்கம்

நீலாம்போதவிபாநிசாகரவபுர்மூர்த்நாஜடாமண்டலம்
கோதண்டம்சரதிம்சரம்சுநிசிதம்கட்கம்ச தத்ஸ்யாம்பிபர்த்ருதம்
வைதேஹீஸஹிதம்ஜடாலமஜிநம்வீரம்ப்ரஸாதாநநம்சுபம்
தாதருக்ஷேணசலக்ஷ்மணேநஸஹிதம்ஶ்ரீராமசந்த்ரம்பஜே.

நீலாமபோதநிபமநிசாசரசமூ நிர்மூலநோதயோகிநம
கோதண்டமசரதிமசரமஸுநிசிதம நிஸ்தரிம்சம்மாபிபரதம
வைதேஹீஸஹிதமஜடாலமஜிநம ப்ரமவஸாநமசுபம
தாதருக்ஷேணசலக்ஷ்மணேநஸஹிதம் ஸ்ரீ ராமசந்த்ரமபஜே.

முதலாவதுசருக்கம்

ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் திருமுடி சூட்டச சபை சேர்தல்

ஸ்ரீபரதாழ்வான் தம அம்மானை ரகதநிறஞ் செல்லுங்காலையிலும், உடபகைகளாகிய காமாதிகளோயும, தெவவேஙதர்களோயும வெனறவரும், தமமுடன வருவதிலே பெரும்கிழவுகொண்டவருமாகிய சத்துருக்களை வானையும உடன கொண்டு சென்று, அசுவபதியென்னும் தம் அம்மானை ராகிய யுதாஜிதனெனபவரால், அவா தமது செலவசகிறபிளையிடத்துக் செய்வதுபோல அன்பு கூர்ந தாதரஞ செயயபபட்டவராகி வாழ்நதிருந்தனர். ஆயினும், இவவிளஞரிருவரும, மூப்பினராகிய தந்தை தையாரையே கருதிக்கொண்டும், அவரது செயல்களையே ஒருவருகொருவா புகழ்நது சொல்லிக்கொண்டு மிருந்தனர்கள தசரதபுரவலா பெரும்மானும், இந்திரவருணர்களைநிகர்த்த இம்மைநற்களிருவரையும், நினைந்துநினைந்து எம்புதல்வர்கள்; இப்பொழுது எங்குறைகின்றனர்களோ? என்செய்கின்றனர்களோ வென்றும், இவர்களது நறகுண நற்செய்கைகளையே புகழ்ந்து புகழ்ந்து கொண்டு மிருந்தனர். இவ்வண்ணம் நான்கு திருக்குமாரர்

களும தமதுடலிற்றோன்றிய நாலகு தோளகளில் பரிவுசெய்வதுபோல ஆனபுசெய்வதற் குரியாகளாயினும், அந்நால்வருளரும், அளவில்லாத நற்குண நிறைவுளளவராகிய ஸ்ரீராமசந்திரனே சேதனர்களுள் பிரம தேவன் தலைமையானவன் போலத தநதைககு மிகுதியும் சிறந்த பிரிய புளளவராக இருந்தனர்.—

సహి దేవై రుదీర్ణస్య రావణస్యవధార్థిభిః
ఋక్షోమానుషలోకే జజ్ఞేవిష్ణుస్సనాతనః

ஸஹிதேவைருதீர்ணஸய ராவணஸயவதார்திபிஃ
ஆரிதோமாநுஷேலோகே ஜஜ்ஞேவிஷ்ணுஸஸநாதநஃ

அந்தச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் தவத்திறமையா லிறுமாந்து யாவ ராயும் வென்று, நீதிவழியை யழித்த இராவணனைக் கொலைபுரிவிப்ப தன் பொருட்டுப் பிரமன், சிவன, விண்ணவரரசன் தொடக்கமாகிய வான வர்களால், பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டவனுய்த் திருவவதரித்த தொல்லை மூலப் பரஞ்சுடரும், எல்லாப் பொருளகளுக்கும், அகமும் புறமுமொக் கக் கரந்தறைபவனும், எல்லாம் வல்லோனுமாகிய ஸ்ரீமகநராயணனுத லால், இப்பெருமான் மற்றவரினும் சிறந்த நற்குணஙகள் நிறைந்து எல் லாச் சேதனர்களிடத்தும் அன்பினராக வளர்வதொரு வியப்போ? சிறந்த ஒளிதங்கிய இத்திருகுமாரனுல், கௌஸல்யாதேவியும் உம்பர்களுக்குள முதன்மைபெற்ற இந்திரனுல் திதிதேவி விளங்குவதுபோல விளஙகினள. இச்சக்கரவர்த்தித் திருமகனர் பல்லாயிர ஐங்கணைக் கிழவருமொவவாத கட்டழகர்; வீரியமுடையார்; மாறசரிய மில்லார்; இவவுலகத்து இளைஞ ராவரும் ஒப்பாகாதார்; குணங்களினுல் தந்தைக்கு நிகரானவர; எப்பொ ழுதும் அமைதிக் குணமுடையார்; எல்லாரிடத்தும் இனிமையாகவும், மேன்மையாகவும் வார்த்தையாடி மியல்பினர்; எவரோனும் சினங்கொண்டு வனமொழிகூறினும், தாமும் கடிஞ்சொல் உரையாது பணிவாகப் பேசுபவர.—

కథంచిదుపకారేణ కృతేనైకేనతుష్యతి
నస్మరత్యపకారాణాం శతమప్యాత్మవత్తయా

கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேநதுஷயதி
நஸமரத்யபகாராணும் சதமபயாதமவததயா.

உட்பகையறவருக்கும் பகைஞராதலால், யாவராயினும் ஒருவர் எழு தாறு பிழைசெய்யினும், அவற்றுள ஒன்றையும் திருவுளத்தில் கொள்ளா மல், அவர் அறியாதுசெய்த யாதேனுஞ் சிறிய உதவியையே பெரிதாக நினைத்து, அவர்களைப் பாதுகாத்தளிக்குந் தன்மை யுடையார், கைவிடு படைகைவிடாப்படைகளைப் பயிலுங்காலமல்லாத காலத்தில், கல்லொ

.ழுக்கமுடையாரோடும், மெயஞ்ஞான முடையாரோடும், முதுனீப பருவ முடையார்களாய், மூன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாதாரோடும், கள்தோறும் அவரவர்களுக்குத்தக்க நூல்களின் துண்ணிய கருத்துக்களைத் தெளிவாக உரையாநின்று, காலத்தைப்போக்கு மியல் புடையார்; கூரிய நுண்ணறிவுடையார்; தம் பேதைமையால் பிழைசெய்தவர்களிடத்தும், அப்பிழையைப் பாராட்டிப் பெருமிதமாயிராமல், அவர்கள வாத்தையாயிதற்கு முன்னதாகவே முகமலர்ந்து முகமன்கூறி, இனிதாகவார்த்தையுமிம் இயல்புடையார், கேட்போருடைய செவிவழியே நுழைந்து உளத்தைத்தக் குளிர்ப்பிக்கும் இன்சொல் உரைபவர்; பேராண்மையுடையாராய்த தாமிருந்தும், அதுபற்றிச் சிறிதாயினும், இறுமாப்புக் கொளளாதவா, வினையாட்டுகாயினும் பொயமமொழி தம் திருவாயால் சொல்லியறியார்; உலகவொழுகுகமோடி அருமறையொழுக்கமும் முற்று முணர்ந்தவர்; பெரியோகள வருகையைக கண்டமாத்திரையில், தம் மிருக்கையினின்று பொருகெனவெழுந்து, அவரவர்களுகுத் தக்க வழிபாடுசெய்பவர்; எல்லாரீாலும் அன்புசெய்யப்பட்டவர்; அவவாறே அவர்களிடத்துத் தாமும் பரிவுசெய்பவர், சிறந்த அருளுடையார்; சிவத்தை முற்றும் வெற்றிகொண்டவர, அநதனர்களேப பணிபவர்; வறிஞர் கீர் வேண்டியவறறை வேண்டியவாறு குறிப்பறிந்து ஈந்து, அறங்களே யுணாந்து, அதற்குத்தக்கபடி ஒழுகுவோர்; பிறாபொருளுக காசைகொளளாதார்; தம் மரபுகளுத்தகக பேரறிவுடையார், அரசாக்குரிய அறவொழுக்கத்தை நன்குமதிப்பவர்; தத்தம் வருணத்துக்குரிய செயிகடன்களே வழுவாமல் புரிவதனால், ஒருவா பெரும்புகழ இமமையில் பெறுவாராயின் அவர்களு மறுமையில் நற்கதியுளதாமென உணர்த்தும் முதனூலே ளன்றென்றி எண்ணுபவர், புகழதராத செயல்களே ஒரு சிறிதஞ் செய்யார்; பகைமைவினைதற கிடமாகிய செய்தியை ஒரு காலத்தும் கூரார்; வியாழப்பகவானேப்போல யுத்திகளகூறி, தியோருடைய வாதங்களே மறுக்க வல்லார்; பிணியில்லார்; இளம்பருவமுளளார்; சிறந்த வாக்குடையார்; கட்டழகமைந்த திருமேனியுடையார, தேசகாலவங்களுக்குத் தக்க வாறு நடப்பவர்; ஒருமுறை நோக்குங்காலேயிலே பிறர் கருதுதை இன்னதெனக் குறிப்பாக உணரவல்லார, யாவுமறிந்தும் அறியாதாபோலி அறிமடம்பூண்டு நிற்பவர்; மற்றுமளவில்லாத மேம்பாடுளள குணங்களேயுகீட்யார்; ஆதலால், பிரஜைக ளெல்லோர்க்கும உடலிவிட்டு வெளியே உருக கொண்டுலாவுகின்ற உயிரெனக் கருதுதறகுரியராயினர, ஆசிரியருறை யுளிலுறைந்து வேதவேதாங்க முதலிய வித்தைகளே வரலாற்று முறைமையோடி கற்றுத் தேர்ந்தவர்; படைக்கலக் கல்விகளிலும், தந்தையாரினும் சிறநதவர்; சகல மன்னாங்குலல்லாவற்றுக்கும் பிறப்பிடமாயிருப்பவர்; வேதத்தைப் பிரமாணமாக நிலைநிறுத்துபவர, எவ்வகைத் தூண்ப நேரிடினும் கலங்குதலில்லாத ஊக்கமுடையார, எஞ்ஞான்றும் வாயமை

தவறுதவர், வஞ்சமில்லார், அறநூலினமுறை முற்றுமுணர்ந்த அருமறை யாளர்களோடு பயில்பவர், அறம்பொரு ளின்பங்களினுடைய உண்மை நிலை யறிந்தவர்; ஒருமுறை உணர்ந்ததைக கனவிலும் மறவாதவர்; கற் பனையுடையார், பெரியோரொழுகிய ஒழுக்கநெறிகளே நிலைநிறுத்துந்தன் மையுடையார், பணியத்தக்காரிடத்தப பணிந்தொழுகுபவர்; தமது திரு வுளத்துக் கருதியதைப பிறர் அறியாவண்ணம் அடகுந் திறமையுளளார்; காம செயதுமுடிகக எண்ணியதொனறு மும்முறபபெறுமளவும், பிறர் அறியாவண்ணம் அம்முயற்சியை மறைப்பவர், சிறநத தூண வலியுடை யார்; பயன்படத்தகுநத சினமும், களிபபுமூடையா, வறையாது கொடு ப்பதற்குரிய இடமின்னதெனபதும், திரமறவாங்குதற்குரிய இடமின ன்பதும் சூழ்நமறவுணர்ந்தவர, பேரறிஞரிடதது உறுதியாகிய பத்தி மையுடையார், கலகமற்றுத் தூயதாகிய நீலகெடாத நல்லுணர் உடை யார்; நான்மறையொழுக்கங் கடந்தொழுகும் தீயோரைத் தம்மருகே சேர விடாதவர, சோமபலில்லார; மனகிளரச்சியுளளார; பிறர் குற்றம் போலத் தமது குறறதையும் அறிபவர், சாஸ்திரங்களெல்லா மொருங் குணர்ந்தவர, செய்நன்றி மறவாதவர; உயாமகளை கீழமகளுடைய தன்மைளைக கண்டினைர வல்லவர, நீதிபபடி ஒருவரை கூடபுகொளவதி லும், பிறகு நீஙகுவராது, பாதுகாததுக கொளவதிலும் அவாவுளளார்; நட்புக்கொளளாமல் மெலல நழுவவிடிம இடமறிநதவர், பொருளை ஈட்டு வதிலும், தக்காரை அறிநது ஈதல செய்வதிலும், மறறமுளள அறுபத்து நான்கு கலவிகளிலும பேரறிவாளரென்று அறிஞராகளால் புகழபெறறவர; அறம்பொருள்களுக்குக் குறைவுவராதபடி இன்பத்தை துகாபவர்; பாடல் களிலும், பாடலுக்குரிய தோறகருவி முதலிய வறறிலும, சித்திரமெழுது வது மூதலிய கைத்தொழில்களிலும் ஒப்பறறவர, யானையேறறத்திலும், குதிரையேறறத்திலும், பயிறசியுடையார, வில்லின் விஞ்சையிலும் அதி ரதமஹாரதர்களால் கொண்டாடப்பட்டவர், பகைவேந்தாமே லெதிர் சென்று பொருது வெறறிகொளபவர, அணிவகுப்பதிலும் நிகரில்லாதார; பெருஞ்செருவில் விண்ணவர்களும் தானவாகளும் சினந்து சமசெய்யி னும் வெல்லவொண்ணதவர, பொறுமை, சினம், செருக்கு, பகைமை கொள்ளல் முதலிய தியவியல் பில்லாதார, இழிமகளையும் அமைதிப்புச் சேர்ச்சயாதார; காலத்துக்கு வயப்பட்டு கடவாதவர், இவவகையாகிய மேன் மைக் குணங்களையுடையாரா யிருந்தமையால் மூவுலகிலுமுள்ள யாவர்க் கும் பிரியாகவே இருந்தனர். அன்றியும், பிறர் குறறங்களைப் பொறுத் தக் கொள்வதில் நிலமகளையும், அறிவில் பிருகதபதியையும், விறலில் வானவர் வேந்தனையும், உலகத்தை மனுமுறை கோணதாண்டு, தம் கீர்த் கைக்குள் தங்கிய யாவரையும் மகிழ்வித்பதில் தம் தக்தையையும் ஒப்ப வாய, கதிரவன்போல ஒளிபெற்று விளங்கினர். இவவளவில்லாக் குணங் களை யுடையாராய, ஏத்தன்மையோராலும் வெல்லவொண்ணாத தோளா

ன்மை யமைந்து உலகபாலர்போனற ஸ்ரீராமபத்திரனே நிலமகளும் திரு மணம்புணர விருப்பமுறறனள. சகரவாத்தியாரும் இத்தன்மை வாய்ந்த தமது பெறலரிய செல்வபபுதல்வனைக் கண்ணுறற, இவனுக்குப் பட்டாபி ஷேகஞ்செய்து, தொன்றுதொட்டிவந்த மணிமுடிசூட்டிக் கன்குவிர காணவேண்டுமென்னும் விருபபம எனகு மிருகின்றதே, யான உயிர் உய்ந்திருக்கையில் இவன எங்ஙனம் நிலவேந்தனகலாம், உலகினைப் பெரிதகவாழவிப்பதில் பெருவேட்கையுளனவனும், மன்னுயிரகளிடத்துத் தண்ணளியுடையானும், மழைபொழியும் கருமுகில் விருப்பமாயிருப் பதுபோல யாவர்கருகும் என்னினும் விருபபமாயிருபபவனும், தேளாறற லின்ல் கூறறுவனுகரும், விண்ணவராஜனுகரும ஒபபானவனும, அறிவால் வானவராசிரியனுகரு நிகரானவனும, துல்கலாகாத நிலைமையினல் மலை களுனேரானவனும், என்னினும உயாகுணஙகளை யுடையவனுமாகிய என் அருமைத்திரு மைநதனுகரும பட்டங்கடடி, அவன அரசுபுரிவதைக கண்ணுரகண்டு போரவுகநது, இமமுதுமைபபருவத்தை யுடையேனுய் விண்ணுலகை எங்ஙனமடைவேனென இவவாறு பலபடக் கருதி, தேர்ச் சித் துணிவதாதமபாலவருவித்து, அவாகளோடு தமதென்னத்தைத் தெரியக்கூறி, ஆராயந்து, இவரசபபடடம கட்டிலிக வேண்டுமெனத் துணிவு செயதுகொண்டு, மண்ணுலகததிலுமை, விண்ணுலகததிலும் நீய நிமித்தங்காணப படலையும, தாம முதுமைபபருவ முடையராயிருத்தலை யும். அவவமைசசாகளுகருனாதது, மறுநீங்கிய முழுமதிபோன்ற திரு முகமண்டலமுடைய ஸ்ரீராமசந்திரனுகரும பட்டாபிஷேகஞ் செயதாலல் லது தம்மனமின்புறுதெனபதை யுறுதிகொணடு, இது தமக்கும், மறற மன்னுயிரகளுகரும நனகென்றும், இதுவே தகக காலமென்றும், அனை வோாக்குந தெரிவித்து எல்லோரையும உடன்படித்திப் பின்னைத் திரு முடி சூட்டவேண்டுமெனப பற்பல நகரத்தரசாகளையும், அவவநகர நாடுகளிலுறைகின்ற குடிகளில் தலைமையானவாகளையும், அழைப்பித்த னர். அப்பொழுது சகரவாததியார், கேகயநாட்டுப பெருமானையும், ஜனகப்புரவலனையும் வருவித்தால், காலதாமஸமாகு மாதலால், அவாகள பின்பு இம்மஙகளச்செய்தியைக் கேளவியுற்று மகிழவார்களென்று, அவ விருவரை மாத்திரம் அழைபபிககவில்லை, பினபு விரைவாக வந்தி வேந் தாகளுக்குத் தகவாறு முகமன்கூறி வழிபாடுசெய்து, தாம் கொலு மண்டபததில் சிங்கஞ்சுமநத அணையின்மீது வீறறிருநது அவரவாக்குத் தகுந்த தவிசளித்து இருக்கச்செயய, அவாகளெல்லோரும் தசரதசக்கர வர்த்திதிருபக்கங்களிலும் உரியதவிசுகளிலுட்கார்ந்து தமது திருமுகத தையே நோக்கி வணக்கமாகச் சூழநதுகொண்டிருக்கையில், அமரா வதியில் சுதாமாசபையில் அமரர்களால் சூழபபட்ட இந்திரன்போல விளங்கினர்.

அயோதியாகாண்டததில முதலாவதுசருக்கம் முற்றிறறு.

இரண்டாவது சருக்கம்.

நகரத்தாலெலோரும ஸ்ரீராமசந்திரனுகுப படடாபிஷேகஞ் செயவதற குடன்பட்டது.

அநநதரம் சபையிலுளள யாவனையும அழைததப பேரிமுழங்கியது போலவும், கருமுகில காஜனே செயதபோலவும், தன தொனியால் சம்ப யெகும் பிரதிதொனி எழுமபடியாகக் கம்பீரமாகிய தொனியுடன தசரத சகரவாத்தி யுரைசெயயத தொடஙகினர். சபையாகளே! எம்முனனோர்கள குடிகளேத தம் மகளேபபோலப பரிவுடன பாதுகாதது வநதார்களெனபது உங்களுகுத தெரியவருமல்லவா? அவவாறு எமபெரியோர்களால காகப பட்ட இவவுலகனேதததகும நலத்தையே செயதறகு யாமும விருபபும் றிருகினறனம், அதுபறறி யாமும் முன்னோர்களசெயத கடடளேக கழிவு வராதபடி எம் ஆற்றலுகு இயனறமடடும வஞ்சமின்றி இதுகாறும் பரிபாலனஞ் செய்துவந்தோம. எமமுடைய சரீரமும இவவாறு அரசாடசிக குக குறியான வெணகுடையின நிழலிலே மூத்தநரை தோயுறற தனறே? இவவண்ணம் அறுபதினாயிரவருஷம் உயிரவழநது முதிராத எம்முடைய உடலுகு இவவுலகின பெருஞ்சுமை சுமகுக வருததநதீர்நது, இளேப பாறறிச தூநதோஷமுறுவிக எண்ணுகினறேம, அரசின பெருமை வாயகபபெறற, ஐம்புலவாசையில மூழகினவாகளால பொறுகை முடியாத உலகப பாதுகாபபெனனும பெருஞசுமையை நீதிவழுவாமல இது வரையில தனியே சுமநது மிகவும இளேபபுறறவனுயினேன; ஆதலால, எம் அருகிலிருகினற இநத வேதியர்களெலலோரையும, உடனபடதித எம மூதத அருங்காதலனுக்குப பட்டங்கட்டி உலகளச்செயது, யாம இளேப பாற விரும்பு கினறனம. எமது மூதத திருமகனகிய ஸ்ரீராமனும எலலாக குணங்களாலும எவ்னே நிகாததவருக இருகினறனன; வீரியத்தில புரந தரனே யொத்தவன், தெவவேநதர்களது நகரஙகளே வென்று வெறறிகொள ளூந நிறமையுளளவன, தரும்முணமூளளவர்களுள நிறநதவன, அவன இஷ்வாகுபபட்டமபெறறு பூசகஷ்தரிததோடுகூடிய சநதிரனேப்போல விளங்குபவனைச் செயய கருதுகினறோம; ராஜலக்ஷ்மியுடன கூடியும, இனியபெருமானுகு மூததவனுமான இவவிராமசநதிரனே உங்களுகுத் தகுநத நாதனுவான்; இவன மூனறுலகஙகளுகும் ஏகாதனுயிலுந், அதுவும் அவனுகு மிகத தகுதியாயிருகுமாயின, இபபூதலமென்றுகும நாத னுகுதல தகுதியற்றதாகுமோ? இத்தனமையனுய ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுக்கு மணிமூடிசூட்டிராஜஜியபாரத்தை யவன்து புஜத்திலிறகவிடடுக களிபபுற நினைகினறோம், இவவாறு யாம் யோசனைசெயத நனறெனறும, தகுமென றும், உங்களுகுத் தோற்றுமாயின் நீங்களிதற குட்பாடி கூறுகட்டீர்கள்.

இது கன்றும், தகைதது மலலதாயின், யாம் இனி யாது செயலவேண்மே; இதனேயும விளம்புவீராகளாக, எமது கருதது இதனமையது; இதனினும சிறநதது, நலமுளளதுமாக வேறுவகை உளளதேல அதனேயும் இயமபு வீராகளாக; பலா சோநது ஒருபொருளேப பறறிப பேசிக கடையில், எது தேறுகினறதோ அதுவே சிறந்ததாவதல்லது எம கருந்து மாத்திரம நனகு மதிபபதறகுத் தகுகனறு எனறிவவண்ணம உரைசெயத காலேயில, அவ குளள அரசர்க்ளெல்லோரும, மேக கர்ஜனேயைகேடடு மயிலகள மகிழ வதுபோல அரசாபெடடமான மொழியைக கேடடு மகிழநது புகழநதனர்கள. அக்காலேயில அசசபையில அனபுகூரநது பிரதிதிதொனி பொருநதிய ஜன ங்களின ஆரவாரத்தால எழுநத நாதமானது அநத விமானம கிகிகிடெனறு நகுருமபடியாகத் தோனறி யொலத்தது.

அப்பொழுது அவகுளள அறுதொழிலாளர்களும், மறறை வருணத் தத் தலேவர்களும, நாடடார நகரத்தாகளோடு வேறறுமையினறிக் கூடிப் பல்வழியாலும ஆயநது தவகளுகருள தணிவுசெயதுகொணடி, சகராவர்த்தி மூபபினாதலால, இனி யுலகப பாதுகாபபினகண ஆறறல்றறவனெபதைத தவகளில் நனகுணாநது தேறித் தசாதமஹாராஜரை நோகஇச சகராவர்த்தி யீரே ! நீர அறுபதினுயிரவருஷம வாழநது மூபபுறறீர; இனி ஸ்ரீராமசநதி ரனே இளவரசாகவேல நலமென றுரைததனா.

இச்சாமோஹிமஹாபாஹும் ரகுவீரமமஹாபலம
கஜேநமஹதாயாமதம ராமம்சதராவருதாகமே

அரசுபெறுதறகுமுன ஆமிம மகளகீராடடங் கண்டருளி, மணிமுடி சூட்டி, அனேவோரையும மகிழவிகருக தனமை இயறகையா யுளளோனுய், முழுக்தாளளவுநீண்ட திருகைகளேயுடையானுய, உலகனேதையும ஓரு சிறிது தீங்கும நோதவண்ணம புரததலசெயயும தோளாறறலுடையானுய, எளியாரிடதது தண்ணருளுடையானுய, அடியோகளேகாகவும் ஊக்க முளளவனுய், விளங்கும ஸ்ரீராமபதிரன தோ கரி பரி காலாடபடைகளால, சூழப்பட்டவனுகவும, தன் போழகினுகருக கண்ணைபடாமைக காகவும், வெயில தாக்காமைகாகவும, தெருவினகணெழுக தூளிகள படியாமைக் காகவும், பெருங்கூட்டத்தி லிவனே ஸ்ரீராமனென்று தாண்போர் கண்டு கொள்வதறகாகவும், ஓருவனையும வணகுகமல தனிககோல் கூரத்தும் அரசர்பிரானெனனும் வெற்றிக்குறி தோற்றுதற் காகவும், பிடிக்கப்பட்ட

மூச்சகநிமுறறு மூழுமநி வெண்குடையால மறைகபபடட திருமுகமண்டல முடையவனகவும, எலலோருககும ஒரு தனமைததாகச சேவைசாதிபபவனகவும, முனனோ முறைமை ரவமுறதவனகவும, மத்தமாதகக காமியான தனககு மதக்கிமாதிகமே கருமெனபதறகாகப் பருத்தியர்ந்த சததருஞ்சய மெனனும பட்டதது யானெயினமீதேறி, முடவா, முதியா முதலானோரும கணமி களிபபுறுமபடி ஊககோலமாக ராஜவீதியில வீறிகளதோறும நின்று நினறு திருவடிகழிதது மகிழநது வரும பேரணியைக கணமி யாக ளேல லோருக் களிகக முனனமே அவாவுறறுருகினறனம; ஆயினும உமது கருத்தியாது எமது அவாவை விளமபலாகாதெனறு உளளததிலடகி யிருநதனம். இபபொழுது உமது கருதைபப புறததே காடடினமையால எம விருபபை வெளியிடடனம; எகள வாயசசொலலால பயனெனன ? மணிமுடி சூடுக நிறமை யுமமிடத்தலலவோ இருகினறதென யாவரும ஒருதனமை யராய பேரவாவோ டுரைசெயதனரகள. இவவாறுரைதத அசசபையோரது கடமிரையை செவியேறறு, அறிகதும அறியாபோலச சகரவாதிதியா அவர்களே நோககி, அவைகளததோகளே ! எமகோயமூனதாயிறறு; அதனே நீங்கள கேட்டித தீர உரைகககடவீரகள அதெனனெனில? யாமோ இதுவரையில சிறிதும நீதிவழுவாமல அரசாடசிசெயத வராநிறகவும, எம்மை நனகுமதிபபிலலாமல சிறுவனகிய எம அருமபுதலவனே இளவரசாக வேணடுமென விருபபுககொணடீரகளே எனனெனவினவினர். அவவினவை யுளளததுககொணட சபையினகணணுளள அறிஞர யாவரும திருவயோதி மன்னா மன்னனே நோககிப புரவலா பிரானே ! அழிவிலலா றகுண நிலய ஞகிய கடவுள போனற உமமுடைய மைநத லிடத்தில் யாவரும விருபபுக கொளளததக அளவறற கிவய கலியாண குணகள கிறைநதிருகின்றன; அவறறை எம அறிவினுக கியலுமளவுக கூறுகினறோம கேடடினரகடவீர ஸ்ரீராமனுனவன திவயிகுணகளினுல இகநிரனுகு நிகரானவன, உண்மையான பராககிரமமுடையவன, நீர ஒருவரே அன்று, இகூவாகு குலத்தில பிறநத எலலா அரசாகளினும உயாநதவன; உலகில இவனெருவனே ஸத்புருஷன; ஸத்தியதிறகும தருமதிறகும பிறபபிடமாயினவன, அறம் பொருளிரணடும இவனிடத்தில தோறறஞசெயது பெருகி, இஞ்ஞாலததில முறறையோரிடததுச சென்றன, உலகததை மகிழவிபபதில சநதிரனுகும், பொறுமையில பூதேவிககும, புததியில பிருஹஸ்பதிககும, வீரதனமை யில் ஆயிரங்கண்ணுககும நிகரானவன்; தருமமறிநதவன, சொனனசொறறவராதவன், நலலொழுக்கமுறறவன, பொறுமையறறவன, பொறாமையுளளவன், சினம்கொண்டவர்களேயும சமாதானஞசெயபவன், யாவரிடத்தும இனசொல் கூறுபவன், செய்நனறி மறவாதவன, ஐம்புலனகளே வெனறவன், தஞ்சமடைநதவரைப் புறமபோக விடாதவன், மாறுதலறற மனமுடையவன், எப்பொழுதும் தன் தொண்டர்களுக்கு இனகமைய நடப்பவன, பிறர் தன் பால் செயதமை கொள்ளுதற்கிடமாகாதவன்.

ப்ரியவாதீவபூதாநாம் ஸத்யவாதீவராகுவம்
பஹுஶ்ருதாநாம்ருத்தாநாம் ப்ராம்ஹ்மணாநாமுபாஸிதா

பிரியவாதிசபூதாநாம ஸதய்வாதிசராகவம்
பஹுஂசுருதாநாம வருததாநாம பிராஹமணாமூபாஸிதா.

(ஸதயமபரூயாதப்ரியம பரூயாதஃந பரூயாதகிஞசிதபரியம)

எனகிறபடி தனனைப புகழ்ந்தவர்களிடத தன்றியும, ஏனையோரகளிடத தும இனிமையாகப பேசுதலனறிக கமிமையாகபபேச அறியான, உரைகக உளளம எனனினும நாவால மெயமமை யலலாமல் பொயமமை உரைகக வறியான; இத்தனமைகள யாவும மரபின சிறப பியலபாயபறனவே யனறிப புறத்தே பாவனைசெயவனவலல; இனைய சிறபபுத தன்னுழையுளதென் றிறு மாபபுறுமல, பல வாசிரியாகளிடததமசெனறு பலவாறுகப பலநூலகளினையுங கறறுங கேட்டிம கலகமறற மனததினராகி மெயயுணாவினைலும, பருவத்தி னிலும, ஒழுகததினாலும முதிரநத பறபல அநதணர்களை நாடிபபோயக காதறப பலவாறுகப பலநூலகளின் கருததினை யறிபவன. அதனாலிவனுககு இவவுலகினில ஒபபறற கீரதியும, சூரனெனனும தோறறமும, பராகிரம மும பெருகிவளர்கினறன; தேவதானவமான வாகிகளின அஸ்திரஙகளையு முணாநதவன, முறையாகவே வேதாஙகஙகளை உணாநது நியமததை முடி தத வன, காநதருவ வேதஙகளிலும சிறநத ஞானமுளளவன், நனமனமான தாய தநதைகளின மரபுடையவன, பிறபபுமுதல பரிசுத்தமான மனமுடையவன, சிறநத மதியுளளவன, அறமபொருளுணாநத சிறநத செநதிவளர்பபவா களால பழுகபபடடவன, எபபோதாயினும ஊகையாவது, நகையாவது, பகையாளிகள தகைநதால அபபோது இனையபெருமாளுடனசெனறு அவர் களுடன போரசெயது அவாகளை வெனறு வெறறிகொளளாமல திரும்புவ தில்லை, திருமபிவருங்காலையிலும களிறறினமீதாவது தேர்மீதாவது ஏறிக கொணடு வழியில கானபபடிம நகரததவரொலலோரையும, தனனினத்தாரை பபோலப பரிவுடன அழைதது நலததைக குறிதது பலவாறு வினவி, நும சிறுவா மனைவிமார் பிளளைகளினறி இனபுறறிருககின்றனரகளா ? அகனினி காரியஙகள முதலிய செயகடனகள இடையூறினறி நடககினறனவா? சிடசனர் முதலானேரும குசலமா? மாணகாகள தமதகடடளைகளுளளபடிகபபணி விடை செயகினறனரகளா ? எனறிவவணணந தநதை தன் மகனைக கண ணுறறுங கேடபதுபோல எனகனைக காணுமபோதெலலாம கேடகினறான. எனகளுக்குளளாவனுககாயினும மனகவலியுளதாயின, அது தனகுளளது போல மிகுதியும உளளம வருநதுகினறான்; ஒருவனுககுச சநதோஷம்வரு ஙகாலையில தநதைபோல இவன மீக கவிபபுறுகின்றனன, உயிர்போகுவ காலையிலும பொயய்ஞானன, சிறந்த கோதண்டமுடையவன; பெரியோர்

களேப் பணியு மியலபினன், புலனகளே வென்றவன, முகமலர்ந்த புனனகை யுடன பேசுபவன, தருமஙதவறுதவன், நனமை பயககும் தன்மையன, ஜல்ப விதண்டா வாதஙகளில அவாவறறவன், மேன மேலும் யுகதி சொலவதில பிருஹஸ்பதியோனறவன, சிறநத அழகுவாயநத புருவமுடையவன; ணீண்டு செவவரிபரநது சிவநத அருள சுரநது மடைதிறநத திருககணகளே யுடைய வன, ஸ்ரீமநநாராயணனேயெனறு சொலலத்தககவன, ஆதலால இநத ஸ்ரீரா மன சௌரியவீரிய பராககிரமஙகளால,லோகாபிராமன, அரசுபுரியும செயல இனனதென மாசற உணர்நதவன், பிறாபொருளே வெளவக கருதாதவன, இததனமையுளிய இவன மூவுலகையும ஆளதறகக திறமையுளளவன, என்று லிபபூமியாளுக . திறமையுளளவனெனபது வியபபோ ? இவனது சினமும மகிழவும் பயனறறதலல. பிழைசெயதவரிடதது சினங்கொணடு தண்டனைசெயயாது விடிவதிலலே; பிழைசெயயாதவரிடதது சினஙகொள வதேயிலலே; யாரிடதது மகிழவுறுகின்றனனே ? அவருககு மிக்க பொரு ளளிக் கினறனன, கதிரவன கிரணஙகளால விளகுவதுபோல ஸ்ரீராமன இவ்வகையான அளவிலாக கலியாண குணங்களால உலதக்குத தான தவரி யனுக விளங்குகின்றனன, இநத ஸ்ரீகோதண்டராமனேப பாமகளும விரும பினளன்றே ? கீர் செயத நலவினேயா லுமககு நனமையகதத் தக்கவனுக இபபுதலவன திருவவதரித்தனன; உம்முடைய நல்வினேயால மரீசிபுதிர ராகிய காசியபர்போலச சிறநத புத்திரகுணஙகளால நிறைநதவராயினீர, இவருககுப் பலமும, ஆரோகியமும,ஆயுசும,மேனமேலும பெருகவேணடு மெனறு விண்ணவா, அசுரா, மகள, கநதருவா, பனனகரும, தனனடு பிற நாடடார்களும, தன்னகர் பிறநகரததாகளும, இனததா அயலவரும, கிழவி தருணிகளும தினநதோறுங் காலேமாலேகளில, விரதம பூணடவர்களாகிச சகலரவாதத்தித் திருமகனருககு நலமபெருகுகவெனத தத்தம தெயவங்களே வணஙகி வேணடுகினறார்கள. அவாகளுடைய கோரிககையெலலாம இப பொழுது உமதருளினுல முடிவுபெறகடவன. ஆதலால, ராஜாதிராஜனன உம்முடைய திருமகனும, கருகெயதல மலாபோலக கரியதிருமேனியனும, பகைஞர்க்கே வெலலுக திறலுடையவனுமாகிய ஸ்ரீராமன இளவரசுபபடடம பெற்று, மணிமுடிபூண்டு வீற்றிருபபதைக காணக கருதுகினறனம. ஆத லால, தேவதேவர்களுககுத் தலேவனே ஒததவனுகியும, எலலாவுலகததாருக கும கலவனுகியும, பெரியோர்களால சூழப்படடவனுகியுமுளள உம திரு மகனுககு எங்கள நனமையின பொருடடு கீர மகிழவுகொணடு திருவபிஷே கஞ் செயயகடவீரென்று வேணடி மொழிகதனாகள.

அயோத்தியாகாண்டததில இரண்டாவது சருககம

முறறறறறறு.

மூன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரானுகு அபிஷேகஞ்செயும்படி முடிவு செய்தது.

இவவணணம விணணபபஞசெயத சபையாருடைய செகமல மொக குளகூபோனற அஞசலிசெயவதறகுகொணடி தசரதசகரவரத்தியார் மீளவும அவாகளுககு அனபுயும, இனிதாகவும, ஒருசெயதி மொழியலுறற னர. அவையினகணணுளள நல்லறிவாளாகளே! எமமுடைய பாககியமேபாகவி யம, அளவுகடந்த பெருமகிழவை யடைநதோம; எமது பெருமையும ஓப பறறுகையிறறு, நீஙகளெலலோரும் ஒரேமனமாக என்னருமைப புதலவனுகய ஸ்ரீராமன யுவராஜனகவேணடுமென அவாவுறறீர்களேவெனறு அவாகளேப புகழநது அவாகளுக கெதிரிலேயே வசிஷடமஹாமுனிவரையும, வாமதேவ முனிவரையும நோககி, ஆசிரியாகளே! இதநதிரகள சிததிலாதநதிரக ளாதலால், எலலா மரகஙகளுந தளிரததப பூதது, எஙகும் மணமபரபபித் தழைததச சீரபொருந்தி இருகஙகுறறது. அன்றியும, வேளவி முதலிய நற்செயலசெயதறகும இநதிரகளே தலைமையனது, அதுபறறி ஸ்ரீரகுகுல திலகனுககு இளவரசப படடாபிஷேகததுக குரிய பொருளகளேக குறை வெலலபதினறிச சேகரிகக கடவீரகளென உரைசெயது மெனனமாக விருக தனர். அசசொலலேககேடடவுடனே ஸ்ரீராமருகுத திருமுடிதரிகிறதென பதைபபறறி மாநதர்கள பெருமகிழவுகொணடி மனனா மனனனேப புகழ வதும, ஸ்ரீராமன குணஙகளேப பாடுவதும, உலகததா நலவினேயை வியப பதும், மறறும பலபல கூறுவதுமாகப பேரிரைசசலிட்டனாகள. அபபே சொலியும் அடங்கிய பினனர், தசரதபபெயாபபுரவலா தலைவர் வசிஷ்டமகா யோகியை நோககி ஸ்ரீபகவானே! ஸ்ரீராமனுககு அபிஷேகததுககு வேண்டி வனீ யாவறறையும் இபபொழுதே சேவர் ஆஜஞைசெயயல வேணடுமென உரைததனர் அமமொழியை அருநததி நாயகனுஞ செவிசாத்தி வேநதனுக் கெதிரிலிருநத மாநதிரகளேநோககி, வாரீர அமைசசர்களே! ஸ்ரீரகுகுலதிலக னுடைய படடாபிஷேகத்துககுச செமபொன, வெளளி, நவரதினகள், நவதானியங்கள, வெணணிற மலா மாலைகள, பொரிகள, தேன், நெய, புதிய் வஸ்திரங்கள, வெணகுடை, துவஜம, நாறு பொறகுடஙகள, பொறகுபபி கடடிய காளை,முழுபபுலி,தோல,மறறும வேளவிககுரியனவறறை எலலாம் நனறாதநதிரம பொழுதுவிடியுமகாலையில மஹாராஜாவின் செநதிவளாகதும் வேளவிசசாலையில நிரபபுவிகக கடவீரகள. அரண்மனே வாயலிலும, மற் றும் புரமுழுதிலும் பனிநீர் தெளிப்பித்து நறுஞசுண்ணபபொடி தூவுவித் தி, தோரணமாலைகள தூககுவித்தி, மலர்கள சிதறுவித்தி, அகிறபுகைகள கமழ்வித்து, நகரமெஙகும் அலஙகாரஞசெயவிகக கடவீர்கள. மிகலுங் குறைதது மில்லாமல் சமஙக அழைந்த அறுவகைசசுவையுள்ள நிறைண்டி

கூளையும், நெய பால தயிர காய கறிகளையும், பறபல உணடிகளையும, சிறநத பலவகை அடிசிலகளையும ஆயததஞசெயது, பலலாயிரம அநதணர்களஞ்ள யார் யாரகக,எவவெவவுணவில் விருபபுளதோ அவரவருகக அவவவுணவை அவரவர் அவாய கெடுமளவு மிடடு, மிகுதியாகக காணிகைகளுங் கொடிதது மகிழவிகக கடவீரகள நாளைததினம் கதிரவன குணதிசையில தோறறுமபோழதே ஸவஸ்திவசன மெனனபடுமி, நன்மை பெருகுவதர்கப் பாடிம பழமறையின இசைபபாடல பாடிவிகவேணடுமி, அதறகாக அநத ணர்கள காலநதவறறமல் வருமபடி இனறே தெரிவிகவேணடுமி, அவாகள வீறறிருககும பீடஙகளையும ஆயததஞ செயவீரகளாக. புரமெஙகும பதா கைகளைக் கட்டுக ராஜவீதியில பனிநீர தெளிதது தூளியெழாமல செய யக கடவீரகள. வேசியாகளும சிவகாரிதது கொண்டு தாளம, மததளீம முதலிய மேளத்தோடு அரசனது இரணடாவது கோடடை வாயிலில நிறகக கடவாகள. கடவுளர் கோயிலகளிலும, நறசநதிகளிலும, அனனபான கநத யுஷபாதிகள சித்தபபடுததக கடவன. படைவீராகளும தூயமையாகிய உடுபபுகளை யுடுதது நீண்ட கததிகளை இடையி லிறுகிக கடடிககொண்டு அரசன அரண்மனையுட் புகுகக்கடவாகள. மறறும பறபலவாறு கடடளையிடடு வாமதேவருடன் செயயததக சடஙகுகளை அரசா பெருமானுகுத தெரி விதது முறையே முடிததுவிட்டு, எலலாம ஆயததஞசெயதோமென வேத தா வேந்தனுகு அறிகைசெய்து மகிழவோடு விறறிருந்தனர். அபபொ ழுது சகரவர்த்தியார் சுமநதிரரைத தமபால வரசசெய்து, சுமநதிரரே ! நீர கடிகிசசென்று, ஸ்ரீராமனை உடன் கொணடி வாருமென ஆஜஞைசெயய, அதுகேடடசி சுமநதிரர் அஙகனமே ஆகுகவென விரைநது சென்று, ஸ்ரீராம பிரானைத் தேர்மிசை ஏறறிகொணடி மீண்டி ராஜவீதியில, வருகையில, தசரதசக்கரவர்த்தியார தமமைச சூழநதிருகுகினற கிழககு மேறகுத் தெறகு வடகுத் திசைகளிலுளள அரசாகளோடு கூடி, சகல தேவகணஙகளுடன் கூடிய இநதிரனபோல விளங்குகின்றவராகித தாம வீற்றிருநத மாளிகை யின மேனிலையிலிருநது, கநதருவர் வேநதனபோல அழகுளளவரும, உலக மெலலும புகழபபட்ட பராகிரமமுடையாரும, முழுக்காலளவும நீண்டிரு ண்ட் திருத்தோளுடையாரும, அளவறற தோளவலி யுளளவரும, மதக களிற்றுககு நிகர்தத நடையுடையவரும,—

சம்ரக்தாம்தாநநம்ராம்மதீவப்ரியதர்சநம்
ரூபௌதார்யகுணைர்பும்ஸாம் தருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்.

சதுதராகாதாகம்ராம மதீவபரியதாசம
ரூபௌதார்யகுணைர்பும்ஸாம் தருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்.

மூழுமதிபோல விளங்குகின்ற திருமுகமையுடைய முண்டியவரும், தம் குணஙகளால் பாவையும் மகிழ்வித்பவரும், பலமுறை சேவித்தவர

களுக்கும் மேன்மேலும் சேவிக்கவேண்டுமென்னக் காதல் பெருக்கத்தக்க சேவையுளளவரும், தம் வடிவழகினாலும் யாவருந் தம்மை அனுபவிக்கும் படி செய்யும் எண்மையாகிய தன்மையாலும், யாவரும் ஏற்பொழுதும் கருதத்தக்குரிய நலலொழுகைத்தாலும், இளகாத நெஞ்சுளள ஆண்மக்களீரும் இவரைகண்டு உளளமுருகி யாங்களும பெண்ணுருவாயினேம மல்லேமே, பெண்ணுகையிருந்தால், ஒருகாலிவரைக கட்டியணைத்து இன்ப மூறும நல்வினையுளதாயினு மாகுமேயெனக காமுறத்தக்க திருவழகை யுடையாருமாகி, ஆண்டெண்ணலி முதலிய யாவரும் விருப்புகொண்டு திகைத்து நிற்கச்செய்யும் ஸ்ரீராமபிராணே மருகாந்தாரத்தில் கொடிய வெயிலில் நெடுங்கால மடிபட்டு, நீர நிழலறறு, வழுந்தித் தவிகின்ற பிறைகள மழைபொழிந்துகொண் டெழுகின்ற கருங்கொண்டல் வரக கண்டாற்போலத் திரம் கண்குளிரக கண்டு திருப்திபெறலற்றவராயினர் அக்காலியில் சுமந்திரரும் திருத்தேரை அரண்மனை வாயிலில் நிறுத்தி, அதினின்றும் சகரவர்த்தித் திருமகனுரையிறகிய தந்தைகெதிராகச் சென்றருளும் அவா பினகை குவித்துத தொடாந்து சென்றனர் கோசலியின் பெருஞ்செல்வமகனுரும தகதையைக் காண்பதற்காகக கைலை மூலியின் சிகரமபோல வெண்ணிறமா யுயர்ந்த அத்திருமாளிகையின் மேல் மாடத்தின்மீதி வர்ந்து பிதாவைக கண்ணுறறு வணக்கத்துடன் அருகிற்சென்று ஜன் குலகோத்திர சாகா சூத்திரஙகளைச சொல்லி வந்தனஞ்செய்து, திருகைகளை முகிழத்து நின்றனர். சககரவர்த்தியாரும பெறலருஞ சிறபபமைந்த மைந்தனைக கண்ணுரக்கண்டு கரத்தைப்பறறி மாபோடணைத்து, நவமணிகள குயின்ற உயாந்த ஓரசனத்தின்மீதிருக்க ஆஜ்ஞைசெய்ய, அக்கட்டளையின்படியே சககரவர்த்தித் திருமகனை ஸ்வாமியும் மேருமலைமீது உதயமாகின்ற சூரியன் தன்னெளியினுலே அனைத்தையும் பிரகாசிகசச் செயது தானும் விளங்குவதுபோலத தம் திருமேனியி னெளியினுல், தாமே அவவாசனத்தை விளஙகச்செய்து, கார்த்திகைத் திங்களில் பூர்ணமி இரவில் ஒன்பது நவகிரஹ நக்ஷத்திரங்கள் சூழநத ஆகாசத்தைச் சந்திரன் மிக விளங்கச செய்வதுபோல வேநது, அமைச்சு முதலியோராலால் சூழப்பட்ட அச்சபை தன்னையும், சிறப்பாக விளங்கச செய்தனர. அப்பொழுது வேநதர பிரானுரும் கண்ணடியிற் சேறற்றும் தம முருப்போன்ற இவவருமைத் திருமைந் தனே நோக்கிச் சில வார்த்தைகளை உரைத்து, அதன்மேல் புன்னகையோடு "மைநதா! ஸ்ரீராமாவென்றழைத்து நீ எனக்கு முதல் பத்தினியினிடத்தில எனககுத் தக்க நற்குண நற்செய்கை யுளளவனுக்கே பிறந்தாய்; ஆதலினுலே, இச்சபையிலுளள யாவரும் உன்னுடைய அளவிலிகளாகிய கல்யாணகுணங்களி லீடுபட்டுப் பெருமகிழவுகொண்டு, நீயே அரசனுகவேண்டுமென விரும்புகின்றனர்களை, ஆதலின் பூசகநக்ஷத்திரத்தில் நீ அவ்வரசை யடையக்கடவை. நீ இயற்கையிலேயே மிகுதியும்

நமருஞை நம்செய்கை யுளர்வன்; ஆயினும், அன்பினுல் நலாதருவதைக் கூறுகிறேன்; நீ அபிஷேகம்கொள்ட பின்னும், மிக வினயமுடையவனு ய்க் காமக்குரோதாதிகளாலுண்டாகும் தன் பங்களைக் களைந்து, ஐம்புலன் களையும் வென்று, அகத்தும புறத்தும் எதிரிலும் மறைவிலும் ஒரே தன் மையனுகி, மந்திரிகள முதலிய பிரஜைகளே மகிழவிக்கக் கடவை. யாவ ஞெருவன் தனதாளியவகளையும், ஆயுதங்களையும், மேன் மேலும் குவித் துகொண்டு பிரஜைகள மகிழந்து அன்பு செய்யும்படி யரசுசெய்கின்ற னனே ? அவனே வேந்தனுகப் பெறறு, அப்பிரஜைகள தேவர்கள அமிர் தத்தைப் பெற்று மகிழவதுபோல மகிழ்வுர்கள. ஆதலின் நீயும் உன்னு டைய தன்மையை இவவண்ணம் பழகுகிகொண்டு அரசுசெய்யக் கடவையென்று ஹிதமகூறினர். இம்மொழியைக்கேட்டு அமைசுளள ஒல நட்பினர் மகிழமதோடிக் கௌஸல்யுடன் உரைசெய்கையில் அவள மீகக் களிப்புற்று,அவர்களுகுச் சிறந்த பசுகளையும், தங்கங்களையும், பற்பல மணிகளையும், வெகுமதி செயதனள பின்பு ஸ்ரீரகுநாயகராகிய ஸ்வாமி யும் தந்தையை வந்தனஞ்செய்து விடைபெற்று மீண்டு தேர்மிசையேறி யங்கஙருளள குழாங்களால் புகழப்பட்டவராகித் தம் மனைவந் தெய்தி னர். பிறகு அச்சபையிலுள்ளோரும ஸ்மஹாராஜர் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிறந்த லாபம கிடைத்ததுபோ லெண்ணி அரசனைப் புகழந்து விடைபெற்றுக கொண்டு தத்தமிடம் வந்து சேர்ந்து மகிழவுகொண்டு தத்தங் குலதெய்வங்களுக்குப் பூசனை செய்தனரகள.

அயோத்தியாகாண்டத்தில மூனறுவது சருகமம

முற்றிறறு

நான்காவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தமக் கபிஷேகமென்பதைத் தாய் முதலாரேர்க் குரைத்தது

அநந்தரம் நகரத்தோர் தத்தமிடஞ் சென்றபின் தசரதசக்கரவர்த்தி மந்திரிகளுடன் கூடி யோசனைசெயது நாளைத்தினமே பூசகநக்ஷத்திரமாத லால், காளைத்தினமே ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகஞ்செய்யவேண்டும், செந் தாமரைமலர்போலச் சிவந்தகண்களையுடைய ஸ்ரீராமபிரான் நாளைத்தினம் யுவராஜனுகக் கடவனென்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு தன் மனைக்குட் புக்குச் சுமந்திரனையழைத்து மறுபடியும் ஸ்ரீராமனே இக்கழைத்துவாரு

மென்று கட்டளையிடச் சுமந்திரரும் விரைவாகிச் சென்று ஸ்ரீரகுநாயகனை வாயிலில் நின்று வாசல் காப்பவருடன் தாம் வந்த செய்தியைச் சொல்லியனுப்பினர். ஸ்ரீகோதண்டராமனும் அச்செய்திகேட்டு மீண்டும் நம்மைத் தந்தை யழைப்பதற் கேது என்னமோவென்று ஐயமுற்றுச் சுமந்திரரை யுளளே யழைப்பித்துச் சுமந்திரரே ! நீர் மீண்டும் வந்தென்னை யழைக்கும் விதமென்ன அதனை யுண்மையாக முழுதலும உரைசெய்யக் கடவீர் என்று வினவினர். சாரதி யதுகேட்டு ஸ்ரீரகுராமா ! நான் வேறொன்றும் அறியேன், மஹாராஜா உமதைப பாராகவேண்டுமென்று அழைத்துவரச சொல்லின ரென மொழிந்தார். ஸ்ரீராமபிரான் அம்மொழியைக கேட்டு உடனே புறப்படடுத் தந்தை மண்வாயலில் நின்று தான வந்த சேதியைத் தந்தைக் கறிவித்தது அவரது கடடளைபின்மேல் உளளே சென்று தந்தையைக் கண்ணுறறுக கைகூபபிப் பிரணமஞ்செய்து நிறக, இறையுமப் புதல்லனை எடித்துத் தழுவி யாதரஞ்செயது ஓசாசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து மகனேநோககி ஸ்ரீராமா ! நான் நெநொளவாழ்ந்து கோரின போகங்களை யெல்லாம் அனுபவித்ததச் சிறந்த அநகதானங்களுடனும நிறைந்த தட்சிணைகளுடன் கூடிய யாகங்கள பல தாறுகளைசெய்து புகழகொன்டே மூபபினனுயினேன், இப்பொழுது எனககு ஒப்பாருமிகாரு மில்லையென் னும்படி நீ எனக்குச் சதபுத்திரனைப் பிறந்தமையால், பிளளையில்லாக் குறைநீஙகினேன், பற்பல தானஙகளுஞ்செயதேன், பல வேளவிகளுமிய ற்றினேன, பறபல நூலகளும் ஓதினேன, வேண்டி மினபங்களை யனுபவித்தேன், ஆதலால் யாகததால தேவாகள கடனையும, ஓதலால் ரிஷிகளின் கடனையும், மக்கட்பேறுடைமையால் பிதிராகள கடனையும, தானங்களால் வேதியர்கள கடனையும், இன்பமுறுவிதலால் உடலின் கடனையும் தீர்த்துவிட்டேன ஞயினேன

ஆதலின் உனக கபிஷேகஞ் செய்விப்பதொன்று நீங்கலாக வேறொரு வேட்கையு மெனக்கில்லை, ஆதலால் யான் யாதுரைகின்றேனே அஃதை நீ கேட்டு கப்புறசெய்யக் கடவை. மேலும் எல்லாப் பிரஜைகளும் நீயே யுவராஜனகவேண்டுமென்று கோருகின்றனாகள. ஆதலின் உனக்கு யானிபபொழுது யுவராஜப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப் போகிறேனு;. மேலு மிப்பொழுது நித்திரையில் கொடிய கனவுகாண்கின்றேன், ஆகாயத்து நின்றும் இடியுடன் கொளளி முழக்கங்கொண்டு வீழகின்றது, நான் பிறந்த நகூத்திரமும் ஞாயிறு செவவாய் ராகு என்னுங் கொடிய கிருஹங்களால் பீடிக்கப் படுகின்றதெனச் சோதிடரு முரைகின்றனர். இவ்வாறு கெடடசகுன மாவதற்கு ராஜனிறக்கவாவது வேண்டும், இறப்புக் கொப்பான கொடுந் துன்பத்தையாவ தடையவேண்டும், ஆதலால் என்மனன் கெடுவதன்முன்னமே அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளக் கடவை. பிராணிகளின் மனம் நிலையற்று நிமிஷந்தோறும் மாறுபடுகின்றதன்றே ?

இன்று சந்திரன் புனர்வசு நக்ஷத்திரத்துடன் கூடியிருப்பதால் நாளைத் தினம் பூசநக்ஷத்திரத்துடன கூடுகிறானென்று தெய்வஜ்ஞாக ளுரைக் கின்றனர்கள், நாளைத்தினமே உனக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய எனை மனம் துரிசெய்கின்றதுபோல வாக்கொண்டிருக்கின்றது, ஆதலின் நாளைய தினம் அபிஷேகஞ் செய்வேன, ஆதலால் இனிரவு மனையாளுடன் தூய்மையனகி யுண்டி நீங்கி யுபவாஸமாகத் திருப்புல்லணையில் துயி லுறக் கடவை. உனனுடைய நேசத்தார்களும் இனிரவு முழுதிலும் உனக்குத் திங்குவராவண்ணம் ஊக்கத்துடன காக்கக் கடவர்கள். இவ வகையான நற்செயல்களுக்குப் பலவகையார்க் இடைட்யூறுகள வருகின்றன வனறே ? பரதனிப்பொழுது தேசாநதரிம்போ யிருக்கினறனனே அவன திரும்பி வருவதற்கு முனனமே உனக் கபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென் பது ஏன் கருத்து,உனக்குப் பிராதாவாகிய பரதன கல்லொழுக்கமுளீடைய வனும், அண்ணனை உன்னுடைய மவதுக்கினியவனும், தர்மமுடைய வனும், தயை யுளளவனும், பற்றற்றவனும் ஆகினறன. ஆகிலும் மனிதர் மனம் நிலையறற தாதலால், ஒருக்கால் எப்படி இருகருமோவென் றெனக் குத் தோற்றுகின்றது, ஆனல் சீற்புருஷர்களுடைய மனமோ வெனில், நன்றியால் விளங்குந் தனமையுடையது, ஆதலால் நீ என் சொற்படி நிய மங்கொளளப் போவெனறு ஆஜ்ஞைசெய்யப்பட்டு ஸ்ரீராமபிரானும் அவனை வணங்கி விடைபெற்றுத் தம் மனைவந்து சோந்தனர்.

இந்தச் செய்தியைத் தம்மைப் பெற்ற தாய முதலானேருடன் கூற வேண்டுமென றுடனே புறப்பட்டுக் கௌஸல்யாதேவி யரண்மனைக்கு வந்து பார்க்குவ காலையில், கோசலே இச்சேதியை முனனமே கேட்டுணர் ந்தவ ளாதலால், சுமித்திரை, லக்ஷ்மனா. சீதை, இவாகளே யழைப்பித்துக் கொண்டு பிரியமுரைதது அவர்களுடன கூடித் தன புதல்வனுக்கு நன்மை யுண்டாவதற்காக நீராடி வெணபடமடுத்ததுத் தூய்மையளாகி, மனவு விர தம்பூண்டி னளமை பயகவேணடுமென்று தன குலதெயவதைப பணிந்து தியானஞசெயதுகொண டிருந்தனள. படடாபிராமனும வணகங்கொன டவரருகிற் சென்று பணிந்து தாயே எனறுதை எனக்கு நாளைத்தினம் பூட்டாபிஷேகஞ் செயநிறேனென்றும், அதற்காக நீ சீதையுடன இனிரவில உபவாஸஞ் செயயவேணடுமென்றும், எனனை யழைப்பித்து அருளிசசெய தனர். ஆதலால் அதற்காகச செயயவேண்டுமெ மங்கள காரியங்களை எனக் கும வைதேஹிக்கும செயவிக்க கடவை யென்று விளம்பினர். கெளஸல யத் தாகி விருப்பங்கொண்டிருந்த இசசெய்தினைச செவியுறறது, ஆனந்த நீர பெருகக் களிப்புகொண்டு ஸ்ரீராமசந்திரனை நோக்கி அபபா என மகனே ! நீ நெடுகாலம் வாழ்க, உன பகைகளை ஒழிந்தவர்களாக கடவாகள. நீ பட டாபிஷேகங்கொண்டு என்னைச சோந்தவர்களையும், சுமித்திரையைச் சேர்ந தவர்களையும் மகிழவிக்கக்கடவை. நீ என்னிடத்தில நலலநானிறபிறந்தவன்,

இலலையாகில உனனுடைய குணஙகளேக கணடி உன்பிதர களிப்புக கொ ணடி தானே முடிசூடட முயல்வரோ ? யான் சநதாமனைக் கண்ணனுகிய ஸ்ரீஹகாராயணனேக குறித்துச செயத தவங்களும் பயனுள்ளனவாயின் ? ஆதலாலே நீ அபிஷேகக கொண்டி மணிமுடி பூனடி கொள்வதைக கண்டி ஆனநதமடையப போகிறே னெனறு மகிழநது இனிமையாக மொழிநதனள. சகலீரவர்ததித திருமகனுருக தாய மொழிநத மாறறதைச செவியுறறு, அருகில வணககமாயக கையைக குவிதது நிறகினற இளையபெருமானே நோக்கிப புனனகை ஹொணடி தமபி லக்ஷ்மண ! யான அபிஷேகக கொணடேனபினும், இபபூமிமூழுதும என்னுடன கூடி, நீயே அரசாடசி செயயகடவை. இநத ராஜிய லக்ஷ்மி வெளியே வேறுருகொணடி உலாவு கின்ரு எனனுயிரபோன்ற உனனைச சோநததே யனறோ! ஆதலால் விரும்பிய போகஙகளேயும், அரசின பயனகளேயும, நீ அனுபவிகக கடவை ராஜிய செலவத்தையும, உயிர்வாழவையும, உன பொருடடேயான விருமபுகிறேன்; என்றிவவணணம பிரியமொழி யுரைதது கோசலே சுமித்திரைகளேயும, வநதனருசெய்த விருதமபூணடி உபவாஸ மிருகரும்படி ஜானகி தேவிக கும் ஆஜனருசெய்து விடைபெறறுகொணடி மீளவும் தனனரண்மனேவநது சேர்நதனர்.

அயோத்தியாகாண்டதில நான்காவது சருககம்

முறறிறறு

ஐந்தாவது சருக்கம்.

சகரவாத்தி புரோஹிதரைகொணடி ஸ்ரீராமபிரானுகரு நியம்ஞசெயவித்தது

அநதபபுர மெயதியது.

இவருக் தசரதசகரவாதியும ஸ்ரீரகுநதனனே அனுபபிய பிஷ்னா வசிஷ்டமஹாமுனிவரை யழைபபித்துப பெருநதவச் செல்வரே ! தேவர் ஸ்ரீராமனிட மெழுந்தருளி ஸ்ரீரகுநாயகனுகரும், சீதாபிராட்டிக்கும், நியமந தரிபபித்து உபவாச மிருகசசெயல் வேணடும்; இவைஞ் செயவிததால, பொருளும், புகழும், ராஜ்ஜியமும், நிலபெறறிருகருமன்றே ? எனறரை செயதனர். புரோஹிதரும மனனன் மொழியைக்கேட்டி அவவாறே செய விபபோமெனறு உறுதிகூறி, ஸ்ரீராமபிரான திருமாளிகைகரு முனிவர்கள் ஏறுவதறகுரிய சிறநத தோமீ தேறிக்கொண டெழுந்தருளி,மூனறு கோப் டை வாயலகளேயும் அத்தேருடனே கடநது செலலுகையில, வசிஷ்டர் வரு திருனெனிற செயதியை ஸ்ரீகோதணடராமன செவிசார்ததி விரைவாக எதிர

கொணடி ரதத்திற் கெதிரார்க வாது, தானே அமமுனிவனைத் தேரினின்றும் இழேயிறகுகி வநதனஞ்செயது நிறகையில், ஆசிரியரும் ஆசீர்வாதஞ்செய்து நல்வாழ்வு விஞ்வி, மீணமும் சகரவர்தநித் திருக்குமாரனே நோகுகி ஸ்ரீரகு குல் திலகா ! உன தந்தை உனமீது மிக வன்புகூர்ந்து இருகுகினறனர். ஆதலின் நீ நாளேதநினம் யுவராஜதிய பட்டாபிஷேகஉகொண டரசுசெயயபோகினறாய, ஆதலால நீ இன்றைத்தினம பிராப்டியுடன உபவாசஞ செயயக கடவை யென றருளிசசெயது சீதாதேவியுடன ஸ்ரீரகுநாதனுககு விதிபபடி மநதிரபூர்வமாக உபவாஸ விரதஞ் செயவித்து, ஸ்ரீர்மபிரான் செயத பூஜைகளேப பெறறுககொண்டு, பினறொடாநது வழிவிடும் ஸ்ரீகோதண்ட தீகூனே மீளச செலலவிட்டு, அம்மாளிகையி னினறும் புறபபடடு எழுநதருளினா.

சகரவர்தநிதநிருமகனரும் அங்குளள அனபாகளுடன கலநதுபேசி, அவர்களால் துதிசெயயபபட்டவராய, அவாகளிடதநில விடைபெறறு மனன சகுட் புகுநதனர். அபபொழுது ஸ்ரீராமபிரான திருமாளிகை ஆணபெணனடகளும, பெருமகிழவு கொண்டதனால, மதவுணடி மதமேறிப பனகள பாமம வண்டி மடவனன முதலிய பறவைகளுடனும அனறு மலாநத கமலங்களுடனும் கூடிய தாமரை யோடைபோல விளங்கியது. வசிஷ்டமாமுனியும தசரதா மாளிகைக் கொபபான ஸ்ரீராமபிரான திருமாளிகையி னினறும் வெளியே வநது ஸ்ரீரகுநாயகருக கபிஷேகமாகப போகிறதெனறு ஜனங்களெலலோரும் தெருவெங்குங் கூடடங்கூடடமாகநிறைநது,செலவதறகும வழியினறி நெருகி, மேனமேலும் பெருகி, ஆனநதத்தால அலகடல் பொஙகி மேலெழுநதாறபோலப பெருகதொனிசெயது மகிழவதையும், புர மெஙகும பனிநீர்தெளித்து விளககித் தோரணஙகள கடடி, வீடகள் தோறும் பதாகைகள கடடி விளஙகுவதையும, அபபுரத்திலுளள ஆணபெண் அலி பல விருததர் முதலிய யாவரும் தயிலமுறறமல, எப்பொழுது ஆதித்தன் உதயகிரியி லுதயஞ செயவான் ? யாம எபபொழுது ஸ்ரீராமாபிஷேக மஹோறசவத்தைக கணகுளிரக் காணபோம்; இன்றிரவும் ஒரு யுகம்போல வளருகினறதே யெனறு பலவாறுக சிநதை செயதுகொணடி காதநிருப்பதையும், கணணுறறு அந்த ஜனஙகளே முறைமுறையே விலகுக கொண்டி மெலல மெலல அரசன்மனே சேர்ந்து வெண்முகிலபோல வெளுத தயர்நத மாளிகைமேலேறி, பிரஹஸ்பதி இநதிரன அருகிற சோவதுபோல தசரத மஹாராஜனருகிறசேர்நதனர். தாரவேந்தரும ஆசிரியர் எழுநதருளுவதைக கண்டு ஆசனத்தினின் றெழுநது வழிபாடி செயது சுவாமி ஸ்ரீராமனுககு உபவாஸ் விரதஞ செயவித் தருளினீரோ வென்று விஞ்சி, ய்ாவுஞ் செயவிததோமெனறு வசிஷ்டமாமுனிவர் அருளிசசெய்த விடையை யுளளததுக் கொண்டி மகிழநது தானெழுவதறகு மூனனமே எழுநது நிறகினற அசசபையாருகளு விடைகொடுத் தனுப்பி, வசிஷ்டமஹாயோகி யிட்டத்தத் தாமும விடைபெறறுககொண்டி அவர் தம்மாசரிமத்துக்கு எழுநதருளியபின், மூரி

நிமிர்ந்த சிகரம், மலைக குகைகளுட் புகுவதுபோல அந்தபுரத்தகுட் புகுந்து, சிறந்த வஸ்திரங்களை பூண்ட தாழ்குழலார்களால சூழப்படடுத தேவேந்திர னதபபுரமபோன்ற தன மனையை தன்னொளியால விளங்கச செய்பவராகி, விண்மீனகளின குவைகளால நிறைந்த ஆகாயத்தச சந்திரன விளங்கசெய தடைவதுபோ லடைந்தனா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐந்தாவது சருக்கம்
முற்றிற்று

ஆறாவது சருக்கம்.

நகரத்தார சக்கரவர்த்தித திருமகனார அபிஷேகத்துக்காகத்
திருவயோத்தியை அலங்கரித்தது

இபபால ஸ்ரீரகுகுலதிலகரும், வசிஷ்டமஹாமுனிவர எழுந்தருளிய பினபு ஸ்நானஞசெயது தெளிவுறற மனமுடையவ்ராய, நீண்டி மலார்ந்த திருக்கணகளையுடைய சீதாபிராட்டியுடன் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத தொழுது ஹவிஸ்ஸு நிறைந்த பாத்திரத்தைச சிரத்தில லெடித்து வந்து, அக்கினிஷ்டிய வளர்த்தி முத்தரபெருந தேவராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணரை யுத்தேசித்து ஹோமஞ செயது மிகுதியைய புசித்து இஷ்டங்களை விருமபிகொணடு தாபபசயனத்தில வீறறிருந்து, ஸ்ரீமந்நாராயணராகிய ஸ்ரீரங்கநாதரைத் தியானஞசெயது கொணடி மஹனியராகிய சீதாதேவியுடன ஸ்ரீரங்கநாயகர் கோயிலிலே தாமே துயிலகொணடி பொழுது விடிய ஒரு யாமபபொழு திருக்கும நேரத்திலே துயிலுணர்ந்து அம்மனை முழுதும அலங்காரஞ செயவித்து ஸுதமாக தவருதிகளினியவாக்கியங்களைச செவியுறறுகொணடே நித்திய கருமானுஷ்டானஞ செய்து முடித்து,—

तुष्टावप्रणतश्चैव शिरसामधुसूदनं
विमलक्षेमसंवीतो वाचयामासवद्विजान्

தஷ்டாவப்ரணதச்சைவ சிரஸாமதுஸூதனம்
விமலக்ஷேமஸம்வீதோ வாசயாமாஸத்விஜான.

வெண்பட் டணிந்தவனுகி மதுசூதனனையும பணிந்து திருச்செய்து வேதியர்களை யழைபபித்தது துல்லஸ்திவாசனஞ செய்வித்தனன. அவ்வகை ஸ்ரீகளின மதுரகமபீரமாகிய புண்ணியா ஹகோஷமானது தூரியகோஷத்தின் கலந்து அவ்வயோத்தியெங்கும் நிறைதொலித்தது. திருவபிஷேகம

கொள்வதற்காக ஸ்ரீராமபிரான் சீதாபிராட்டியுடன் விரதங் கொண்டனரென் பதை நகரத்தோர்கேட்டு களிபபுகொணடு பொழுது விடியுமுகாலையில, புர மெஙகும் அலஙகாரஞ்செயய மூயனறனர்கள. உயாநத தேவதா மகதிரஙகளி லும, நாலுசநதுகளிலும, வீதிகளிலும், புததாலயஙகளிலும, கோட்டைச சுவாகளின மேறபுறஙகளிலும, பலவகைப பனடஙகள நிறைநத கடைததெ ருக்களிலும, பொருண மிகுநத இல்லறததோர மனைகவிலும, பறபல சபா மண்டபஙகளிலும, உயர்ந்த மாஙகளிலும, குறிபபுளளனவு மிலலனவும்மிய பதாகைகள உயரமாகக கட்டபபட்டன நடநர்த்தக காயகாகளும அஙகஙகு ஆடிபபாடி மகிழநதனாகள ஜனங்களும் அஙகஙகுக கூட்டஙக கூட்டமாக ஸ்ரீராமபிஷேகததைப பறறிய கதைகளேயே எடுதது ரைதது கொண் டிருந தனர்கள வழியெஙகும் பனிநீர் தெளிதது நறுமலர தூவித தூபஙக மழ விதது மணகசெயயபபட்டன. பெருஙகூட்டததாலஇருளகொண்டதினால இரவு நீஙகவிலலையோவெனச சிலர் ஐயகொணடு குததுவிளக்கேறறிப புர மெஙகும் வைத்தனாகள. இவவண்ணம் புரததிலுளளோர புரமெஙகும் அலஙகாரஞ செயது, ஸ்ரீராமபிரானுக கபிஷேகம எபபோதாகுமெனறு அதனையே கருதிக்கொண்டு அஙகஙகு குமபசோகது கேளீர அனபாகளே! தசரதசகரவர்த்தி மிகவும நறகுணமுடையவர்; அவர்தான மூபபினின் றுணர்நத ஸ்ரீராமபிரானுக் கபிஷேகஞ செயவிகக போகிறாரனறோ? நாமெ லலோரும் இதனையே கருதிகொணடிருகின்றனம; ஸ்ரீராமபிரான அனைவ ருடைய ஹாரதமமியத்தை நனறுக கண்டறிநதவர், செருகுகுகொளளாத மனமுடையவர், யாவுமறிநதவர், தருமமுடையவர், உடனபிறநதாரிடததுப் போல நம்மிடத்தும் அனபு செயபவர, இததனமையராகிய ஸ்ரீராமபிரானே நமககரசனுக அருளசெயதமையால, தசரதமஹாராஜா நெடுநால வாழ்ந தின புறகடவரென றிவவாறுகத் தசரதமஹாராஜாபை புகழநதனர்கள. இசசெய தியை நாட்டாருஞ் செவியுறறு, ஸ்ரீராமாபிஷேகததைக கண்டு களிபபோ மெனறு கூட்டங்கூட்டமாகவநது நிறைந்தனாகள. இவவகையாகவநது நிறை நத ஜனங்களின் கோஷமானது, பருவகாலத்தில் பொங்குகினற கடலொலி போல வெழுநதது. தேவேநதிரன நகருகபோபான அநத திருவயோத்தி யானது ஸ்ரீராமபிஷேகததைக காண்பதறகாக வநத நாட்டார் நகரததார் களால பல நதிகளாலும, ஜலஜநதுகளாலும், பெருங்கடல் போலுலாவது போல ஆகுலமாயிறறு

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஆறுவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது சருக்கம்.

கைகேயி ராமாபிஷேகத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து மந்தரைக்கு வெகுமதி செய்தது.

சகரவாதத்தித் திருமகனார் உபவாச வரதங்கொள்ளுந் தினத்திலே, கைகேயிக்குத் தாதியாகிய மந்தரையெனனுங் கூனி கைகேயி மனையின் மேல்மாடத்திலேறித் தற்செயலாய்ப் புரத்தின் நான்கு புரதத்திலும் பார்க்கையில் எங்கும் நீர் தெளித்து மலர்களை தூவிச் சூளிகைகளை கட்டி, அகிற் புகை போட்டுக் கமழுந் திருவீதியையும், நீராடி மாலைகளையும், மோதகங்களையும், கையிற்கொண்டு நிற்கின்ற வேதியர்மோது மந்தணாகளாலும், மற்றுமுள்ள நாநாஜாதி ஜனங்களாலும் நிறைந்திருப்பதையும், தேவாலயங்களில் துவாரங்களிலும் சுண்ணம்புபூசி, மோதாளவாத்தியங்கள் முழங்குவதையும், ஜனங்கள் உவகையொலி செய்வதையும், ஆனைகள், குதிரைகள், பசுக்களும், மகிழ்சிகொண்டிருப்பதையும், எங்கும் மகரதோரணங்களை கட்டியிருப்பதையுங்கண்டு, இவ்வண்ணம் மிருப்பதற் கென்ன காரணமோ, வென்று மகிழ்வும் வியப்புங்கொண்டு சமீபத்தில ஆசுத்தத்தால் மலர்ந்த கண்களை யுடையவளும், நின்மலமான வெண்பட்டை யுடுத்தவளும், சிறந்த அணிகளை யணிந்தவளுமாகி நிற்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானுடைய வளர்த்த தாயைக்கண்டு அடி! ஸ்ரீராமசந்திரருடைய பெற்றதாய பெருமகிழ்வுடையவளாகி, ஜனங்கள் பொருட்டுப் பொன்களைக கொடைசெயகின்றனளே? ஜனங்க ளெல்லோரும், மிகக களிப்புற் றிருகின்றனர்களே ? இதற் கென்ன காரணம் அதனை எனக்கு உரைசெயக கடவை. மஹாராஜர் சந்தோஷத்தால் ஏதாவது நற்செயல் செய்யப போகின்றாரோ ? என்று வினவினள.

அதனை யுபமாதா கேட்டு ஆசுத்தக் கடலில் மூழ்கினவளாகி, கேளடி மந்தரை ! இச்செயதி உனக்குத் தெரியாதா ? காலைத்தினம் புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில் நற்குண நற்செயல்களுள ஸ்ரீராமபிரானுக்கு மஹாராஜா யுவராஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்கப்போகின்றார். ஆதலால் எல்லோருக்கும் இவ்வளவு சந்தோஷம் உண்டாயிற்றென்று உரைத்தனள. கூனி அவ்வுரையைக் கேட்டவுடனே கடுஞ்சினங்கொண்டவளாய்க கைலைமலையின் சிகரம்போன்ற அம்மாடத்தினின்றுஇறங்கிக கீழுறையில்படுத்திருக்கின்ற கைகேயி யண்டையில் வந்து, கொடிய மனமுடையவளாய்க கைகேயியைப் பார்த்து அடி கைகேயி! ஏன் படுத்திருக்கின்றாய்; அடிமடங்கொண்டவளே எழுந்திராய, உனக்குக் கொடுந்துயரம் நேருகின்றது; இதனை நீ அறிந்திலையே, நானேகட்டழுகியென்றும், அரசனென்னிடத்தே மோகங்கொண்டிருக்கின்றானென்றும், அடிக்கடி பிதற்றுகின்றாய்; ஆராயுங்கால்

அரசனுக்கு நீ இஷ்டமுள்ளவளென்று இதுவரையும் அவரது தேன்மொழி யைக கேட்டு நம்பி மோசம் போயினே, உண்மையாக நீ அழகியாயினும், முன்னவனிற் பருவத்தில் ஆற்றிலேட்டில குறைவதுபோல உன்னுடைய அழகும் பருவத்தான்டினால் குறைவிடுமென்றே வென்று படபடவென்று உரைத்தனள். இவ்வாறுகப பாவியாகிய கூனியின் வாக்கியத்தைக் கைகேயி கேளவியுறறு என்ன தீங்கு வாய்த்திருக கின்றதோ வென்று துயரமுறறுக கூனியை நோககி அடி மந்தரையே ! உன் முகத்தைப் பார்த்தால் மிகவுந் துயருற்றவளபோலத் தோறறுகின்றது, அஃதென்ன, உரைசெயவாயென்று வினவினள். மதுரமார்க உரைசெயத அந்தக கைகேயி மொழிதனைச் செவியுறறு மந்தீரை இருமடங்கு சினங்கொண்டு, மனககலலேயும் மிகுதி கொண்டவளாகி, கேகயன் மகளே நோககி, அவளுககு ஸ்ரீராமசந்திரன் மீது பொறுமையுளதாகும் வண்ணமும், அத னும் துயரமுளதாகும் வண்ணமும் மொழியத் தொடங்கினள கேளாய் மஹாராணி ! உனக்கு நீங்காக கவலையொன்று நோந்திருககினறது; மஹாராஜா ஸ்ரீராமனுக்கு நாளைத்தினம் யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்போகின்றார். ஆதலால், ஆழந தகனற சோகககடலில் முழுகிவிட் டவளாகின்றாய். இது செவியுற்றுத தீப்பறறி எரிககப்படுகின்றவளபோல வருந்தி, உனக கிதமுளாபபதற்கே இவகெயதினேன், உனக்குத் தன்பம் வரினும், அஃதும் எனறனுக்கே, உனக கின்பம் வரினும், அஃதும் என்ற னுக்கே யன்றே ? இவ்விஷயத்தி லேயமிலேயே, நீ ராஜகுமாரி யாகவும், ராஜமஹிஷீயாகவு மிருகினறனை; ஆகிலும், அரசின் தன்மை கொடிய தென்பதை நீயேன் அறிந்திலை, உன்னுடைய பர்த்தா புறத்தே தரும முறைக்கின்றார், அகத்தே வஞ்சனைகொண்டிருககின்றார; வாயினு னினிய மொழி மொழிகின்றார், செயலால் கொடியராகின்றார் ஆகிலும், நீ கசடற்ற மனத்தின ளாதலால், கணவ னித்தன்மைய னென்பதை யறிந்திலை போ லும்; அதனால், நீ இவ்வண்ணம் வஞ்சனைசெய்யப்பட்டவளாயினை; உனக் குக் கேடுசெய்யு மினிய மொழிகளாலே உன்னை யுடன்படுத்திச் செல்வப் பெருமைதனைக் கோசலிபாலாக்கிவிடப்போகினறார் உன் கணவர்; இந்த எண்ணத்தினாலேதான் உன்னருமைப் பிளளையாகிய பரதனை அம்மான் வீட்டுக்கு முன்னமே யோட்டி விட்டனர். நீ மடப்பெண்ணதலால், பகை யினைறியாமல் கணவனொன்று நம்பிப் பாம்பினைப்போல் மடியி லேற்று வித்துக் கொண்டனையே யன்றித் தூக்கவில்லை; பகைவனை யாயினும், பாமபையாயினும், வேரோடு களையாமல் வளர்த்தால் அவாகள வளாத்த வனுக்கு யாது செய்வர்களோ ? அஃது உன் கணவனுல் அருமையாக ஒரு பிளளையைப் பெறறு வைதிருகின்ற உனக்கு கேர்ந்தது. தாம் செய்யும் இச்செயலை உனகருத் தோன்றுத வண்ணம் மறைத்து, உனக் குப் பொய்ம்மொழிகளை இனிதுரைத்து ஸ்ரீராமபிரானுக்குபிஷேகஞ்செய் கின்ற ராஜனுல் நீ உன் இனத்தாரோடு வஞ்சனைசெய்யப்பட்டவளாயினை;

ஆதலால், கைகேயி காரியம் முடிதுவதறகு மூன்னமே தகுவாறு உனக் கிதத்தைத் தேடிக்கொள்ளக் கடவை அதனால், உன் பிள்ளையையும், உன் னையும் பாதுகாத்துக்கொளபவளாவா யென இவ்வகையாக உரைத்தனளே. மந்தரை உரைசெயுக கேட்டும், கைகேயி மனம் சிறிதுமே வேறுமைப் படாமல் பெருமகிழ்வுகொண்டவளாயப படுக்கையினினறு பொருக்கென வெழுந்திருந்து, கூதிர்பபருவத்தி லெழுநததுண்ட வெண்பிறைபோலக் களங்கமற்றவளாய், மங்கலமொழி யுரைததனளே யெனப் பெருமகிழ வெய்தி, மந்தரைககு ஓர பொன்னணியைப் பரிசாகக்கொடித்து மந்தரை யை நோகஙி,—

இதந்துமந்த்ரேமஹ்ய மாக்யாஸிபரமம்ப்ரியம்
ஏதன்மே ப்ரியமாக்யாதுः கிம்வாப்யாயः கரோமி தே
ராமேவாபரதேவாஹம் விசேஷம்நோபலக்ஷயே
தஸ்மாத்துஷ்டாஸ்மியத்ராஜா ராமம்ரா ஜ்யேபிஷேக்ஷ்யதி

இதகதமரதசோமஷ்ய மாக்யாவிபரமமபரியம
ஏதனமேபரியமாகயாதுः இமவாபூயுःகரோமிதே
ராமேவாபரதேவாஹம விசேஷமநேபலக்ஷயே
தஸமாததஷடாஸமியதராஜாராமம் ராஜயேபிஷேக்ஷயதி.

அடி மந்தரை! ஸ்ரீரகுகுலதிலகனுகுப் பட்டாபிஷேகு மாவதை எனகுப பிரியமன்றெனக கருதுதக கொணடாயே, அவவன்னம் என் னைக்க, என்னைக, எனகு மிகுதியும களிப்பைபபெருகுகின்ற இமமன கலச் செய்தியை நீ கூறினை யாதலால், உனகு மற்றும் வேண்டுவற்றை யெல்லாம தருவேன்; கேட்டுகொள, அடி கூனி! ஸ்ரீராமனென்றும், பரத னென்றும, அவவிரண்டு சிறுவாகளில் எனகு வேறறுமை யுண்டோ? யான ஒருக்காலும் அவவிருவரினும வேறுபாடு கொளளேன், ஆதலின சக்கரவாததியார் ஸ்ரீரகுநாயகனுகு அபிஷேகஞ செய்ய முயல்கின்ற னெபதனால், யான மிகுதியும மகிழச்சி கொண்டவளாகினறேன; அனறி யும், எனகு இதனைப் பார்க்கினும் வேறு பிரியமுளளது, இதுவுமாயும் உண்டாகியது மில்லை, இனி உண்டாகப போகிறது மிலலை, ஆகையாற்ச், மிகுதியும பேருவகை தரத்தகுந்த இங்ஙனமொழியை நீ கூறினமையால், உனக்கு வேண்டுவன வறறைத் தருவேன, விரும்பிக கேட்டுகொளளென மகிழ்ந்து மொழிந்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஏழாவது சருக்கம்
முற்றிறறு.

சாவஸவாமிய்ங்கிய ஸ்ரீரகுநாயகர் யாவாகுமும இனியராக இருக்க, மாதரை க்குமாதிரம் அபபெருமானமேல பொருமையுணடாவதறகுக் காரணமென்னெனில்,

எட்டாவது சருக்கம்.

மந்தரை கைகேயியை வேற்றுமை யுண்டாகச் செய்கின்றது.

அநந்தரம் மந்தரை கைகேயி கொடுத்த ஆபரணத்தையும், கையிற் கொள்ளா தெறிந்து விட்டு, நான சொல்லிய நலந்தருவதாகிய மொழியை ஏறறுகொளளவில்லே எனபதனால், கோபத்தையும, ஸ்ரீராமபிரானுககுப் பட்டாபிஷேகமாகிவிடின இவளுகருக கௌச்ல்யா தேவியினுல், இகழவு வருமென்னும பயனறற கருத்தினுல், துயரத்தையும் அடைந்து, கைகேயியை நோக்கி, அடி ? இஃதென்ன வியபபு ? கேடுவருகாலேயில் மகிழவு கொண் டிருககின்றனேயே, நீ மதியற்றவளாதலால், துயரக்கடலில் மூழ்கியிருபபதையும் தெரிந்து கொளளவில்லேயே, ஆதலால், நானதனே அறிந்து துயரமுறறது, நீ இதனே அறியாவிடினும், சொனனலும் கேட்டுணர்ந்து கொளள வில்லேயே யென என மனததில் உனனே இகழந்து பரிகாசஞ் செயகினறேன துன்பம நேரிஙக காலேயிலும், நீ மகிழநதிருபபதைக கண்டு மிகுதியும வருநது கின்றேன், அடதோ ! இககாலத்திலும் மதியுளள பெண் மகிழவளோ ? தருமகுணமுளளவாகளும் பகைவனிடத்திற கருணைசெய்வரோ ? ஸ்ரீராமபிரான நறகுணமுளளவனென நீ நினைத்தாலும், அவன் சகளத்தி பிளளேயாதலால், உனகருப பகைவனல்லனே? அவனுக்கு* யுவராஜாபிஷேகமாவதை யறிந்தும, நீ மகிழவதாகுமோ ? மேலும் ஸ்ரீராமனுக்கு நேரிளேயவன் பரதனதலால், பரதன ஒருகாலத்தில் தான்

---

* சாவாகதாயாமியாகிய ஸ்ரீராமபிரானுபட்டாபிஷேகமகொணடதிருவயோதயிலே தானே அரசுசெயதுகொணடு இருபபாராயின, இராவணுயினுகேக கொலசெயவது இயையாதெனத தேவாகளொனறுசேரநது யோசனைசெயது, காமனே ஏவி, மாதனாயும் ஸ்ரீராமபிரானுரிடததில பேரனபுடையவளாயினும, அவள மனதனத வேறு படித்தி அபிஷேகதனத கெடடூறு செயது, ஸ்ரீரகுநாயகனாக கானகமுறுவிதது, முறையே அரகாகளேக கொலவிதனத தானகள வழிபாடுசெயது வேணடிகொணடு, இவ விறைவனே அவதாரஞ செயவிதத பபனே முடிவிதனத கொளவதறகாக, விணணவாகள் இவவணணஞ செயவிதனதாகளென வேறு வைதிக நூலகளில இருபபதை இஙகு ஸ்ருகிதனதகொளளுக. இககவிஞா பெருமான பிரமன முதலிய விணணவருலகமகளுகுச செயதருளிய இராமாயணமகளில சரிதனதில ஒரு சிறிதம ஒழியாத அருளிசசெயதவராயினும, இநத ஸ்ரீமதராமாயணத்தில் தேவரகளியமாகிய செயதிகளேப பலவிடததும் வாயபப கூறுமல, அகருதனதினே மொழியினுலாயினும், தொருளினுலாயினும், மூன்பின தொடாசசியினுலாயினும், ஆங்காஙகுக் குறிபபிதனதிருக்கினறனர. இஙகும் சருகனத்தின முதலில (யதோஜாதர) எனபதனுலும், (யதருச்சயா) எனபதனுலும, இகருதனதக குறிபபிகபபட டிருகினறனது. (யதோஜாதர) எனபதனுல், ஸ்ரீராமபிரானமேல் சினனகொளவதறகு, இஙகு யாதொரு பறறம அறறவனெனவும் (யத்ருச்சயா) எனபதனுல, அது தெயவசசெயலாலனறி, இவளது செயலாலனெனவும் கருத்தாகினறது.

அரசனுவதற்காகத் தீங்கு நினைப்பானெனக் கருதி, ஸ்ரீராமனும் பரத னிடத்தில் அச்சந்தோன்றிப் பரதனைக் கெடுக்கவே முயற்சி செய்வா னன்றே ? தனனைக் கண்டு பயமுகொண்டிவரிடத்தி னினனும் தனக்குப் பயம்வருதலனறே உலகவழக்கம்;இலக்ஷ்மணன் ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய சொல்லுக்கு வேறுபட்டு நடவானுதலாலும, சத்துருகனன் பரதன சென்றவழி செல்லும் தனமைய னுதலாலும், அவ்விருவரிடத்தும் ஸ்ரீராம பத்தினனுக்கு அஞ்சுதலிலலை; மேலும அவவிருவரும் பரதனினும் சிறுவ ராகையாலும், ஸ்ரீராமனுக்குப்பின பரதனே பட்டத்துக் குரியவ னுகையாலும், ஸ்ரீராமனும் அரசுமுறை அறிந்தவனும், காலத்துக்குத் தக்கபடி நடப்பவனு மாதலாலும், பரதனுக்கே பொல்லாங்கு செய்வா னெனறு கருதி, மிகுதியும வருந்து கினறேன; கௌசலீயனறே நல்வினை செய்தவள, நினகருச் சக்கரததியாகிய கௌஸலை மகன் நாளைத்தினம பூசுநட்சத்திரத்தில யுவராஜ பட்டாபிஷேகங் கொளளப் போகின்றன பின்பு சக்கரததிக்கே நீயும் தாதிபோலப் பணிசெய்யவேண்டும்,இங்கவ ணரியின காங்களும் உலகருப் பணிவிடை செய்வது தவிரந்து, நீயும் எங்களுடன் கூடி, அவளுகைகல்லவோ கைக்கட்டி வாய்பொத்தி நின்று குறறேவல்கள செய்யவேண்டும், உன் பிளளையும் சகலைத்திப பிளளைக் கன்றே சேடன்போலப பணிசெய்வான; இவவண்ணமாயின், ஸ்ரீராம னைச் சேர்ந்த சிதை முதலிய பெண்களும் இது கண்டு மகிழவுற்றுப் பரிகாசஞ் செய்வார்களே; பரதன இவவண்ணம அவ திப படைடந பின்னா உன மருமக்கள முதலானேர் மகிழவெனபது சிறிதுமின்றி, மனக்கவலைகொண்டு வருநதுவாகனோ என்றிவவகையாக மொழிந்தனள இங்ஙனம் மனக்கலகக முறுமபடி மொழிந்த கொடிய மநதரையினது குறளைச் சொறகளைக் கைகேயி செவியுற்றும் உளளம் வேற்றுமை கொளளாமல், சகலராவாத்திப திருமகனருடைய குணஙகளையே கருதிக் களிப்பெருமகிழவெய்தி, மநதரையை நோக்கி, அடி கூனி ! நீ ஸ்ரீராம னுடைய நறகுணங்களை உணராமையால், வாளா இவவாறுரைகின்றனை, ஸ்ரீரகுகுலதிலக னெருகாலும் எனகையினும், பரதனுக் காயினுங் தீங்கு நினையான்; ஸ்ரீராமன் தருமமுனாந்தவன், ஆசிரியாகளால கல் லொழுக்கத்தில் நன்குபயின்றவன், நனறிமறவாதவன், எக்காலத்தும் பொய்ம்மைமொழி யுரையான்; கசடற்றவன், அன்றியும, இவன் வேநத னுக்குத் தலைமையாகிய புதல்வனுதலால், இவனே யுவராஜனுவதற குரி யனெயன்றி, பரதன் இதற்குரியனுவனே ? மேலும் ஸ்ரீராமன் நிறைவுள ஆயுளுடையானுய், உடன் பிறநதோர்களையும், அடியா களையும, தந்தை போலப் பாதுகாப்பாவே அலலாமல, தீங்குசெயக கருதவே கருதான்; அடி கூனி ! இத்தன்மையனகிய கௌஸல்யை திருக்குமாரனுக்கு யுவராஜாபிஷேகமென்னுஞ செய்தி கேட்டு, மகிழாது ஏன வீருநதுகின்றனை ?

நூறுண்டான பின்னா ஸ்ரீராமசந்திரனுகுப பின்பு பரதன் பட்டத்துக் குரியவனுவான்; ஆதலால ஸ்ரீராமசந்திரனுகு நடகும் அபிஷேகமென் பதோ எங்களுக்குத் திருவிழாப போலவும், திருமணம போலவும் மகிழ்ந்து கொண்டாடத்தக்கதே யலலது, துன்புறத்தக்கதன்றே, எனக்குப பரதன் எத்தன்மையனே ? ஸ்ரீராமன் அப்பரதனினும் பதின்மடஙகு மிகுதியாக மகிழ்ந்தன்பு செயயுந் தன்மையன், எனென்று கேட்பாயோ? அவன கௌஸலியைகுச செயவதினும் பதின்மடஙகு என்னை மதித்துப் பணிசெய்கின்றனே, நீ கண்ணாரகண்டுணரவில்லையா ? அரசுரிமை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு வருமாயின் அபபொழுதே அது பரதனுகும் உரிய தன்றே ? ஸ்ரீராமசந்திரன் தன்னை எண்ணுவது போலவே உடன் பிறந்த வாகளையும் எண்ணுபவனன்றே ? என்றிவவண்ணம் புகழந் துரைசெய்த னள். மந்தரை இம்மொழியைகேட்டு மிக வருந்தி, வெப்பமாக நெடு மூசசெறிந்து கைகேயியைநோககி, என்அமமனியாகிய கைகேயி! நீமடத் தன்மையால் இதத்தை யாராயந்துணராமல் கெடுவதையே நன்குமதித்து உன் நலத்தையும நீ உணராதிருகின்றாய், கெடுமதிகண்ணுககுத தோன்றுதன்றே ? பரதனுக்கு இனி வருந தீஙகிலை வினையும துயரத் தாலும், நினைக்கின்ற மின்மையாலும், சக்கரத்தியாகிய கௌஸலியைக்கு நும்நேவல் இனிச்செய்யும் நெடிதாகிய துன்பமென்னும் பெருஙகடலில வீழந்தமுந்தி அழிகினறனனே, அடி கைகேயி ! கௌஸலியை புத்திரன அரசனகின்றன். உன் செல்வமைநதனே ? அவனுக்கு அடிமையாவான, ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குப் பின்பு அவனுகுப் பிறகுமை மகன் அரசுரிமை பெறுவானே அல்லது, உன் பெறலரிய மைந்தன் பெறுவானே ? ஆக லால். பரதன் அரசுரிமை பெறுனயின் நகரத்தினின்றும் அரணியத்தில தூரத்திவிடப்படுவானே, அரசனுக்குப் பல பிளைகளிருகினும் யாவரை யும் அரசுக் குரியராகச செயவதில்லையே, எலலோருக்கும் பட்டங்கொடுத் தால் ஒருவரோடொருவா ஒருமைபபடாமல் நீதிகெட்டு நகரத்தை யழித்துவிடுவார்களெனக கருதி, முதற புதல்வனுககே பட்டங்கட்டுவது வழக்க மல்லவா ? மற்ற பிளைகள் திறமையுளளவர்களாயினும, அவர் களுகுப் பட்டங்கட்டுவதில்லை யென்பதை உணராயோ ? ஆகையால், உன்பிளை மிகுதியும இகழவும்பவனுவான்: அதுபற்றி நான் இதனை நூனுணர்ந்து வருத்தமுற்று, உனகு நன்மைக்காகவே யான் இங்கு வந்து முன்னதாகத் தெரிவிததேன்; இங்நலத்தை நீ யறிந்து கொளளா மல் மதிமயஙகி என்னையும், என் மொழியையும், இகழகின்றனை, உன் சகளதத்திக்குப் பெருமைவருவதைக் கேட்டும், நீ எனக்கு தீவகுமதி செய்வது எத்தன்மையது; சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ராஜியத்தை யடை நதவுடன் பரதனைக் கொலைபுரிவான், அஃதல்லாவிடின் தூரத்திவிடுவா னென்பதில ஐயமேயில்லை,—

கோலபவஹோமாதுல்யம் ப்ரதோகாயிதஸ்தவயா
ஸங்கிகாஷாசசௌஹாதம ஜாயதேஸதாவ்ரோஷ்வபி,

அன்றியும், நீ பரதன் சிறியனு யிருக்குங் காலேயிலேயே அம்மா னகதிற்குச் செல்ல விடுத்தாய், எதிரிலிருந்தால்தான மாறுகவினிடத் தழ் நட்புண்டாகின்றது; மறைவிலிருப்பவர்களிடத்து நட்புளதாகா தனறே ? சத்துருக்கனனுயினும இங்கிருப்பானுயின், அவனைப் பறறி யீவது அரசனுகுப் பரதன்மீதன்புகீலை பெற்றிருக்கும், அவனும் பரதனுடன் போய்விட்டானே, லக்ஷ்மணன் இங்கிருப்பதனால், ஸ்ரீராமனுககு அடங்கி இருக்கும் அவனும ஸ்ரீகோதண்டராமனுககே உதவியாவான.—

ஸ்ரேயஸ்தேஹ்ரமணிகஶ்சி ச்சேத்தவ்யோவனஜீவிபிஃ
ஸன்னிகர்ஷாத்பிதீகாஷி ஸோஉசித்யாத்பரமாப்யயாத்

சரயதேஹிதருமஃகசிச சேத்தவயோவனஜீவிபிஃ
ஸனனிகாஷாதிஷிகாபிமோ சிதஃபரமாத்பயாத.

காடடில் கட்டை வெடடுபவாகள் ஒரு மரத்தைகககண்டு வெடட வம தாலும, அதனைச சுற்றி யிருக்கின்ற முளைகளா முதலியவற்றால் உடபுகக கூடாத புதாகள அம்மரத்தை வெட்ட வொட்டாமல் காபபாற்றுகின்றவ வெனறு கேட்டிருகினறே மனறே ? ஆதலால், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாக ளிருவரும் ஒருவரை யொருவர் பாதுகாத்துகொண்டு நட்புடையார்க ளாய் அச்சுவினி தேவர்கள போல இணைபிரியா திருகினறார்களெனபது உலகமெலலாகு தெரிந்ததனறே ? அவ்வாறு இணைபிரியாத லக்ஷ்மனன மீது ஸ்ரீராமன ஒருகாலத்தும தீங்கு செய்ய நினையான, பரதன்மீது தீங்குசெயய நினைபபானென்பதில் ஐயமேயில்லை யனறே ? ஆதலால், ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டமாகும் பட்சத்தில் உனபிளளை இங்காட்டைத் தம நது காட்டிற் சென்று உறைவது நலலதென்று எனக்குத் தோறறுகினறது, இவ்வனனமாயின உன் சுகளத்தியைச் சோந்தவர்களுக் கெல்லாம் நனமை பெருகுகின்றது; பரதன் தந்தை கட்டளையினால் அபிஷேகம்கொண்டு ஈகரத்துரிமையை யடைவானுயின் உனனைச் சோந்தவாகளுக் கெல்லாம் பெருமகிழவு சிறக்கும்; உன அருந்தவச் செலவனுகிய பரதன் ஸ்ரீராம னுக்கு இயறகைப் பகைஞனு யிருந்து ஸ்ரீராமன் பட்டங்கட்டிகொ ண்டு மகிழந் திருப்பதைக் கண்ணுறறு எவ்வண்ணம் உயிருய்ந் திருப்

பானி! கானகத்தில் சிங்கத்தாலெதிர்க்கப்பட்ட மதயானைபோலக் கொல்லப்பட்ட தேவியை திருக்குமாரனுல் பிடிக்கப்படும் பரதாழ்வானை முனனதாக நீயு எடுத்துப்பாதுகாத்திடாய்; நீ முன்பெல்லாம் மிக்க கட்டழகுடையோமெனச் செருக்குக்கொண்டு கௌசலியையை மதிக்காமல் அரசனை நினவசஞ் செய்துகொண்டு, அவளை அவமதித்தனையே அப்படகையை அவளு இபபொழுது "காறறுளளபோதே தூற்றிக்கொளளெனறபடி" பரதனுக்குத் தீங்குசெயவித்துத் தீரத்துக்கொளளாமல் விடுவளோ?! அலை கடல மலை காடு நாடு ஈகரங்களடங்கிய இப்பூமிக்கு ஸ்ரீராமன எப்படி பாழுது அரசனுகினறானே? அப்பொழுதே நீ பரதனுக்கும், உனனைச சுரந்தவாகளோடும், நீ மிகுதியும் யாவராலும் இகழபபட்டு ஈனகுமதிப்பை யிழப்பாயென்பதில் சிறிதேனும் ஐயப்பாடுளதோ? ஆகையால் ஸ்ரீராமன அரசுரிமையைப் பெற்றுப பரதனைக் கெடுபபதற்கு முன்னமே உனை செல்வப்புதல்வனே யுவராஜனுகவும், ஸ்ரீராமனே காட்டுகுப்போகவும், தக்கவாறு யோசனைசெயது பகையைக களைந்து மகிழாது வாழவடையக் கடவை யெனறு மொழிந்து அறிவுமயங்கச செயதனள.

அயோத்தியாகாண்டத்தில எட்டாவது சருககம

முற்றிறறு

இசசருககத்தில (ஹ்ருஷ்டாகேஷபிவிஷயகதிராமஸய பரமாஸஸதிரியஃ) எனறும், சுநதரகாணடத்தில (ஸதிரீபிசசமனயே விபுலேகூணபிஃ) எனறும், உயுதத காணடத்தில (புலஜஃபரமகாரீணம) எனறும, உததரகாணடத்தில (மாதரசனசவ ஸாவாமேகுமாராஸஸதரீகணநிச) எனறும இருபபதினால, சகலரவாதத்தில் திருகுமாரனுகிய ஸாமிகருச தீதபிராட்டியாரோடு மறறும பல மனிவிகளுளளொனறு தோறறுனறது, ஆகையாலே பிராட்டியாராக காடடில விட்டிருகுகு காலியிலும, அசுவமேதயாகஞ செயதாரொனபது இதறகு இசைகினறது, ஸவாமிகருப பிராடடியாராகிய சீதையொருவரே மனிவியாரெனபதம, யாகஞ செயவதறகாகச தோ பிராட்டியாராகருப பதினாகத தங்கதகால செயவித்தகதாகொணடதும, பிராட்டியாரிட தலிலேயே ஸவாமிகரு மிக்க காதல இருபபதைப்பறறி, யெனச சிலர கருதலுக கொளளுகினறனர. இங்கு (ஸதியஃ) எனபதறகுச சீதை முதலிய மனிவிகளெனபது பொருளனறு, மறறுச தாஙகள் சேடிகள முதலிய எலலாப பெணகளு மெனபதே பொருள். சுநதரகாணடத்திலும, பிராட்டியாருடைய வாகிய மாதலால, தானிஙகி இலஙகையில சிறையிருகினறமையால, ஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீராமபிரான வனவாசகதீரதது, அயோதத்திக்குச் சென்று, அபிஷேகஞகொணடு பல ராஜகுமாரிகளினத திருமணஞ செய்துகொண்டு எனனை மறறது இன்பக்கடலில் மூழகி யிருபபாரெனறு தாம் கருதலில கொண்டிராதத வாகியமாதலால், அக்கருதது உணமையனறு; உயுத்தகாணடத்திலும, வால்மீகிபகவான, ஸ்ரீராமபிரான் ஸ்ரீமகராயணனே யென்றறிந்த அம்முனிவர், ஸ்வாமி தர்ப்பசயனத்தில படித்திருகுத நிலையைப் பிரமன் வரதால் கட்டபபடியதுபோல உணர்ந்து, ஸ்ரீபூமி நீளாதேவிகளின திருத்தோள்களால

ஒன்பதாவது சருக்கம்

திருமுடிசூட்டுதலுக்கு இடைப்படுதற்காக மந்தரை கைகேயிக்குத் தசரதர் கொடுத்த திருநாத இரண்டு வரங்களை எடுத்துரைத்தது.

இவ்வண்ணம் மந்தரை உரைத்த வார்த்தையைக் கைகேயி கேட்டு நல்ல அறிவு மயங்கி, அஃதில்லையென்னக் கருதிக் கடுஞ்சினத்தால் முகஞ் சிவப்புற்று, வெப்பமாக நெடுமூச்சுப் பெறிந்து, கூனியை நோக்கி, அடி கூனி! நீ யுரைசெய்தன யாவும் உண்மைதான; யான இப்பொழுதே ஸ்ரீராமன திருமுடி பொறுக்காமல காடுகொடுச் செலலும வண்ணமும, என அருந்தவக் காதலனுகிய பரதன திருமுடி பெறறுகொணடி அரசுசெயயும வண்ணமும செயகினறேன; இவவாறு அரசன தலறுமல உடனபடும வகையாலுளது? அதனை நீ நன்காராயந்து உரைசெயவாயாக வென வினவினள.

தழுவி யனுபவிக்கபபட்டவனும, அனைத்துலகங்களுக்கும ஆதியாகி,சகல லோகங்களாலும் தருசமெனறடையப பட்டவனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே கபடநாடக சூத்திரதாரனுகிச சகரவாத் திதிருமகளுக அவதாரருசெயது, தன தெயவதத்னமையை மறைத்தது எளியாரைப்போல இகடநகடவுள அருளே விருமபித திருப்புலலாணியில படுத்திருகினறனேயெனறு வியந்து மகிழ்ந்தருளிச்செயத வாகியமாகியால அதனால ஸ்ரீராமனுகுப பலா தேவியனெனறுங் கருதது வெளிபபட விளங்காது, உதரகாண்டத்திலும, ஸ்ரீராமன சீதாபிராட்டியாராக காட்டில விட்டுவிட்டபடியால, தமகும பிளளையிலலாமையால (குமாரர்) எனபதறகுப பரதாதிகளின குமாராகளெனறே பொருள கூறவேண்டி மாதலால, அதறகு மேலிருகினற (ஸஹிரகணி) எனகிற பதத திறகும, பரதாதிகளுடைய மனைவிகளெனபதே பொருளாகவேண்டும், தகுததால பிராட்டியைச செயதுகொணடமையால, ஸ்ரீராமன சீதாபிராட்டியாராக காட்டில விட்டபொழுதும் யாகஞ்செயவதறகுத் தடையிலலை, ஆதலால ஸ்ரீராமனுகுச் சீதா பிராட்டியா ரொருவரே மனைவியாரனறி, வேறொருவரும இலலையெனறு சிலா சமாதானம் கூறுகினறனர. எமது கருதது திறகும சகரவாதத்தித திருமகனுக்குச் சீதாபிராட்டியார ஒருவரே மனைவியாரெனபது இசையும, ஸ்ரீராமபிரானுகு வேறு மனைவிகள் இருகையினும் சீதாபிராட்டியாரிடத்தே காதல மிகுதியு முள்ளதெனில, ஆதலினனறுவது, சடனென்றுவது இகழவுவரும், அனறியும, ஸ்ரீராமசந்திர சீதாதேவியாரிடத்து வைதத காதலால, தகுசசிதை செயதுகொணடாரெனின, முனபே செயதிருக்கவேண்டும், யாகஞ்செயய தொடஙகுமபோது செய்துகொணடதினால், வேறு மனைவிக ளிலலெனல ஒரு சிறிதும் ஒவவாது, இக்கருததினையே பலபுலவோகவி உததரராமசரித நாடகத்தில (அறுபாசரிதோனயயாராம பாஹுரூபதானமேவுதே) எனனும் சலோகத்தாலும் (வாஸஸஹி + பரிவரீதமபி) (ஆதரோபி + சஹிசஹி-ஹிரண்மயி வீதாப்ரதிக்ருதி) எனனும் வினவிடைகளாலும் வெளிபபட உரைத்திருகினறனர்; இக்கருத்து ஸ்ரீமத சாமர்யணத்திலேயே பலவிடங்களில் நன்கு விளங்கு கினறது, இங்கு எடுத்துரைக்கின விரியுமாதலின உரையா தொழிந்ததனம.

கூனியும அமமொழியைச் செவியுற்று, மகிழ்ந்து கேகயன் புதல்வியை நோகஇ, கேகயி ! இபபொழுது மகிமயக்கமறற உறறியுணாநது விஸ்வ ஜினறமையால, அதறகு விடை யுரைகஇனறேன; முன்பு நடந்த செய்தியை நீ மறநதணீயோ ? அறிநதிருந்தும் மறைகஇன்றணியோ ? முனபு நீயே எனக கதணை உரைத திருக்கையில, இப்போது அதணை யான சொல்லிக கேட் டினர ஏன விருமபுகினறணீ ? யான் உனாக, நீ கேட்கவேண்டுமெனறு உனககு விருபபமிருகஇனுரைசெயகஇனறேன; கேட்டினர்க தாராயஇயாக வென உரைகககேடடு, பஞ்சியணையிலிருநது பொருக்கென வெழுந்து, அடி தோழி ! பரதன் அரசுசெயயவும, கௌசலியாதேவி மைந்தன அரசிழ ந்து கானகத்தக கேகவும செயய ஒருபாயமும எனககுத தோற்றவிலலியே; அதணை நீயே உரைத்தறிவியாயென வேண்டிககொளள, கூனி மீளவும் கைகேயியை நோகஇ, என் அரசி கைகேயி! முன்பொருகால் தேவாசுர யுத் தத்தில் விண்ணவரரசனுக்கு உதவி செய்யும் பொருடடு உன் கணவா உன் னையும உடன்கொண்டு அநேக ராஜரிஷிகளுடன தெனறிசையில தண்டகா ரணியத்தில திழித்தவனெனவும, ·மபரனெனவும் பெயர்பெறறுப் பற பல மாயைகள் செய்து, தேவகணஙகளால வெல்லவொண்ணுமல இநதிர னுடன போர் செயதுகொண்டிருநத வைஜயநதமெனனும அவவசுரனது பட்டணஞசென்று, அததானவர்களுடன நெடுநாள போரசெயதனர. அப பொழுது இராகஙகாலத்தில் படைவீரர்கள துயின்றுகொண் டிருகஙகு காலை யில, பிரிநதாசனர வந்து வீழநத கொலைசெய்வார்கள. அவவகைப்பட்ட கொடியவாகளாகிய அவவரக்கர்களோடு உன கணவா வெகுளிகொண்டு அவர்களைப போரில சஸ்திராஸ்திரங்களால துணித்தக கொலைசெது, தாமும அவர்களுடைய கொடியபடைகளால சிதறுணடு, மூர்சசை யடைந தனர். அபபொழுதும் தருமநதபபி அசுராகள பறபல ஆயுதஙகளை ஏயய, அவற்றை உன கொழுநா மீது படவொடடாமல தடிதது, இவரைப் பாது காதது மோகஙதீர உபசாரஞ செயதனை; உன் கணவரும உடனே மயஙகந தீர்ந தெழுநது, நீ செயத பேருதவிகருப் போறவுகநது, உன்னை நோகஇ, என் பிராணநாயகி ! யான உனக கிரண்டு வரமளிபபேன; அதணை நீ கேட் கெ கொளளெனறுரைத்தனர். அதறகு நீயும் அவரை நோக்கிப பிரசண ஙதமே ! இவ்விரண்டு வரங்களையும், எனக கெபபொழுது வேண்டுமோ அபபொழுது கேட்டுக்கொள்வேன்; அகாலத்தில அவறறைத் தடையின்றி, நீர் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று கேடடுகொண்டதறகு, மன்னவரும் அதற்குடனபட்டு அவ்வணமே செய்வேனென வஞசினம் கூறினர்.

இச்செய்தியை யான் அறிநதிலேனுயினும், நீயே எனனுடன் மொழிந் தணை; இதணை நீ மறநது விடினும், உன்னிடதது யான் வைததளை போன பால் இதணை மறவாது நினைவில் வைத்திருந்தேன்; ஆதலால இவ்விரண்டு வரங்களையும் தருமபடி உயிர்தது்ணவகை கேட்டு மூன்னே உறுதிசெய்து

தொண்டு, பினபு ஒருவரம பரதனுக்குத திருமுடிசூடடவேணடுமெனவும, மறறொன்று ஸ்ரீராமன் பதினைநதுவருஷம வனவாசஞ் செய்யவேணடுமெனவும, கடையில் வாயவிட்டுசசொலலியாக; பதினைநதுவருடம ஸ்ரீராமன வநதுசேருமபோது விடடாலுதான, நாடு நகரத்தோலெலலோரும ஸ்ரீகோதண்டராமனை மறறது விடடுப பரதனது நறகுணஙகளைக கண்டு பரதனிடத்தே மிகுதியும் அனபுசூர்ந திருபபாரகள். அதன்மேல உன பிளளைகுக அரசுரிமை உறுதியாய நிலைத்துவிடுமெ, ஆதலின நீ இபபொழுதே பிணைகு வருகு காலியில உறையும அறையிறபுறமென்று அணிகலன கள்ளுதெறிகது, அழுகாடைகரிதது, நறமலரணையைத் தளளித தரையிலேதானே பிணைகுடையாள போலப படுததிருகக கடவை. உன் கணவர் அருகிலவநது யாது கூறினும், அவரை நீ முகமேறெடுதது நோககவேணடா; விடைமொழிகளு முனை செயலவேணடா; அவரைக் கணணுறறபோதினும், கணணீர பெருகி அழுது புழுதியில புரணடி தனபுறறு இருகக கடவை. சககரவாதிகு நீ மிகக பிரியமுளள காதலி யாதலால, உனபொருடடு நெருப பில்விழசசொலலினும, அவர் வீழநது விடுவனெபதில ஐயமில்லை, உனனை சினைகொளளுமபடி செயயவும, நீ சினைகொளளுகிலையில, அதைத் தணிகாமல் உனனை எதிரத்துப பார்க்கவும அவர் மனங் தணியமாடடாது, அவர் உயிரைவிடுவது உனகு விருபபமாயின, அதையும் விடுவரொன்பதையான செலலவும வேண்டுமோ?

नह्यधिक्रमितुंश्रेष्ठं सत्ववाक्यमुमापतिः
मंदस्त्वभ्यवेक्षध्यस्व सौभाग्यबलमात्मनः

நஹயதிகரமிதுமசசரதஸதவ வாகயமமஹபதிஃ
மநதஸதவபாவேபுதயஸவ ஸௌபாகயபலமாதமநஃ

பேதைமையுள்ள என் பேரரசியே! உன் மொழியை நின்கொழுநர் ஒரு காலதது தவிரமாடடார, உன கடடழகின வணமையை நீயே ஆராயந் தணர்வாயாக; உன கணவர் உன நிலையைக கணடு உன சினதததை தணிபபதறகாக வரததினகளையும், முத்து வடஙகளையும், பொனனணிகளையும கொடுப்பார். அவறறிலோ நீ மனம் சிறிதும வைகவேண்டா; முனபு வானவர்களுகும், தானவர்களுகும் நடநத அமரில அவர கொடுத்த வரங்களிரண்டையும் நினைபபூட்டி, அவவிரண்டு வரஙகளையும் இபபோது தரும படி உறுதி செயதுகொள; அவரதற குடனபடி அப்படியே ஆகுகவென்று உனனை யெடுத்து அணைதது நனிமோழி யுரைகுஞ் சாலியில, கௌசலயாதேவி சுமாரணைப் பதினைநதுவருஷம வனவாசம போக்கவேண்டுமென்றும், பரதனுகு திருமுடிசூடடவேண்டுமென்றும, இவவிரண்டு வரஙகளையுங் கேடடுப பெறறுகொள்ளக கடவை.—

చతుర్దశహివర్షాణి రామప్రవ్రాజితేవనం
రూధశ్చకృతమూలశ్చ శేషంస్థాస్యతితేసుతః

சதுர்தசஹிவர்ஷாணி ராமேபரவ்ராஜிதேவநம
ரூடசசக்ருதமூலசசசேஷம ஸ்தாஸ்யதிதேஸுதஃ

பதினன்குவருஷம கௌசலியா குமாரன கானகஞ்செனறானெனற உன பினனோயினது செங்கோல நகரததில நிலைபெறறு வேருனறி, ஸ்ரீராமன மீண்டு வந்தானெயினும், வெலலவொண்ணாமல் ஏஙகி நிறக, மூற காலகளி லும நிலைத தாசுசெயவா னதாலால, இவவாதாதை நீ உறுதியாக கேடடுக கொளளவேண்டும; இவவண்ணஞ செயவாயாயின, உன திருமகனுககு ஸ்ரீரு பமெல்லாங்கைகூடும; இஙனம ஸ்ரீராமன தாகத்தபபட்டால காடுசேர்நது, தூயரடைநது, தனியனாகி, மீணமி எதிரக வலியில்லா னாகிவிடிவான; உன் செலவ புதலவன் பரதனும, ஸ்ரீராமன வருவதறகுள ஆசுரிமையில் நிலை பெறறு, பல பெரியோருடைய துணையுமபெறறு நிலைததுவிடிவான. ஆத லால், இக்காலத்தில சோரந்திருபபாயாயின காரியம முநதிவிடி மாதலால், காரியம முறறுபபெறுவதறகு மூன நாணமுறுமனும, அசசங்கொளளா மலும, இவவகையாக அரசனிடததில வரமபெறறு, ஸ்ரீராமனது பட்டாபி ஷேகமுயறசியை நிறுததி விடிவாயாக வென் றிவவணணம உரைதது முடிக தனள. ஒருகேயி இககூனியின மொழி நலநதருவதனாலுயினும, நலநதருவ தெனவே தனனுட்கொணடி மகிழவுறறு, அறிவிலலாச சிறுபெண போல வும, பெண்குதிரை போலவும, முறைகெடட வழியிறசென்றவளாகி, மிகுநத வியபபடைநது, தாதியை நோகி, அடி கூனி! இதுவரையும யான உனனை அறிவில சிறந்தவளெனவும், மேல் விளையும விளைவை முன உணாபவ ளெனவும, காலததுகேறறத் தககவாறு ஆராயசசிசெய துணைப்பவளெனவும், என் பேதைமையால அறிநதிலேன; உலகத்தில கூனிகளே நுண்ணறிவுள வர்கள, அவர்களுகளுளளும் நீயே சிறநதவள; நீதான எபபொழுதும எனக ரூப பெரும்பேற்றையே கருதபவள; அடி கூனி! இதுவரையில யானே அரசனுடைய எண்ணத்தையும, இராமனுககுத் திருமுடி சூட்டும முயறசி யையும சிறிதும அறிநதிலேன; உலகததில கூறறில்லாமல், உடலுறப்பு மட்டும்வளர்ந்து விகாரவடிவினாயப பலகூனர்களுளா. நீ முளரிமலர்போல வாயுவின் செயலால் வளைநதிருநத போதிலும், பார்கக பிரியமாயிருககின் றாய்; உன்னுடைய மார்பு தோள்களுடன் பகைகொண்டாறபோல உயாக திருபபதைப் பொறுககாமல, கூனும் தோளளவு முயர்நதிருககின்றது, சிறநத காபியுடைய வயிறும, உயர்நத மார்பைக் கண்டி காணமடைநததி போல இனறுள்ளடஙகி யிருக்கின்றது; தொடையினுப்பகமும் பருத் திருக்கின்றது; கொங்கைகளும் மிகவும பருத்திருகினறன. உன முகமோ மாசில்லாத சநதிரன் போன்றது; அடி கூனி! பேரழகுடையாளாய விளங்கு

கின்றன; உன்னகனமும் ஒடடிணசசதங்கைளால் ஒலிகொண்டி விளங்கு கினறது; மணகைகால்களும மிகுதியும இசைநதிருக்கின்றன; இரண்டி காலகளும் நீணடிருக்கினறன; நீணடதெணடைகளுடனகூடி வெண்படலே புடவையுடிதது என்னெதிரில் செல்லுகையில் அன்னவரசபோலத தோறறு கின்றனை; சம்பாசுரனிடத்திலுள்ளமாயைகளும, மறறுமுளள பறபலமாயை களும் உன்னிடததி லிருகினறன; சிறந்த பேரறிவுகளும, வஞசககலவி களும், பறபல மாயைகளும் உன நெஞ்சில் நிறைநதிருகினறமையால் தான உனமார்பு தோதடடின முனேபோல மேன்மேலும உயாநதிருக கின்றது. அடி கூனி ! ஸ்ரீராம்ன் காடடுகசசெனறு பரதனுகசுப படட மானபினபு உன்மார்புகசுச சிறந்த சநதிரஹாரமும், மேலுஞ சிறநத தங் கத்தை யுருகசிசெயத அணிகளும, தகசசரிகைகளால் நெயத ரவிக்கை யும பூடடி, நறுஞ்சாநதும அபபி, உனனே மகிழவிபபேன. உன முகத்திலும தகசததிலகமிடடசி சிறநத ஆடை அணிகளையும அளிபபேன்; அவைகளே யெலலாம் நீ அணிநதுகொணடி தெயவகனனிபோல் உலாவபபோகின்றய. சந்திரனபோனற முகமுடைய நீ இவவாறு சிங்காரஞசெயதுகொணடி என மாறறுடடிகளுக கெதிரில செருகுகோடி குலுகுகிக குலுகுகி அடிவைத்து நடகசபபோகினறய; நீ எனகசுக காலவருடிவதுபோல உனகசும் பல கூனிகள சிறநத ஆடை அணிகளை அணிநதி காலவருடச செயகினறே னென்றிவவகையாகவுரைத்து மநதரையை மகிழவித்தனள. மநதரையும் அம்மொழிகேடடு மகிழநது வேளவிமேடையில நிகபொழுநதுபோலச சிறநத மலரணையில படுததிருகினற கைகேயியைநோகசுக கிககேயி !

गतोदकेसेतुबन्धो नकल्याणिविधीयते
उत्तिष्ठकुरुकल्याणि राजानमनुदर्शय

கதோதகேஸேதுபநதோ நகலயாணிவிதீயதே
உத்திஷடகுருகலயாணி ராஜாநமநுதாசய.

கலயாண மூடையவளே ! மகளமுணடாகச செயபவனே ! வெள்ளம் சனறபின, ஆறறில அணகடடுவதிற பயனிலலை; நீ பொழுது கழிவு செய்யாமல எழுநது, யான சொலலியவண்ணம செயது, அரசர்பிரானை எதிர் பார்த்துகொண்டிருவென்று மொழிந்தனள. உடனே கைகேயி வீணாந் தெழுநது கூனியுடன் சென்று, கோபகுறி யுணர்த்தும, சிறறறையிற் சென்று, சிறநத முததுவடஙகளையும, பறபல பொனமணி அணிகளையும் கழறறி யெறிநது, கூனிமொழிகசு வசபபட்டவளாய்த தரையிற படுத்துக் கொண்டி, அடிகூனி ! நீ என்னை இவவிடததிலே இறநதவளாகப புரவல னுகசு நீ தெரிவிக்கப்போகினறீர்; அலலது சகலததி மைநதன கானகஞ் சென்று, என்பின்னை அபிஷேகந கொளவதையாயினும நீ பார்கசப்போகின

ரூய, எனக்குப பொன்னிலுலும, மணிகளிலுலும், அணிகளிலுலும் பய னிலலே, ஸ்ரீராமன திருமுடிபெறுவானுயின, அதுவே எனனுயிர்கு இறுதி ஆவதெனக கொளவாயென முடிதுகூறிப படித்தனள அதுகேடடுக கூனிபும, கைகேயி எண்ணத்தை உறுதிசெயயககருதி, மீண்டும அவளே நோகி, என அரசி கைகேயி ? ஸ்ரீராமன் திருமுடி கவிபபானுயின நீயும் பரதனும அவமதிபபைப பெறுவீர்களெனபதில் ஐயமேயில்லே; ஆகலால் கௌசலியை மைந்தன காடுசெனறு, பரதன திருமுடி தாங்கும் வண்ணஞ் செயதுகொளளாய், இவவுறுதியை நீ யாதுநேரிலும் விடவேணடாவெனறு பலமுறை யெடித்துரைதது அவள கருதததை உறுதிசெயதனள. கைகேயி யும இவவாறு அடிகடி தூணடபபடடவளாய், மேனமேலும கடுஞ சினம்பெருகிக கைகளே மாரபிலவைதது படித்தபடியே கூனியைநோகி, அடி நீ என பலமுறை பன்னுகினறுய, யானுவது இறததல வேண்டும; ஸ்ரீராமனுவது காட்டிகசுச செலலலவேண்டும, இததனிவைவிடடு, என கசு ஆணிமுததது தாழவடமுதலிய அணிகளாலும, மறறெவறறினுலும் பயனிலது, ஆதலின அவறறை யான விருமபுவதேயில்லே, ஸ்ரீராமன நகரம் நீஙகிக கானகம புகானுயின, யான உயிராமாயவதே துணிவென்றுரைதது, அணிகளேகழறறி யெறிந்துவிடடுச சாபமடைந்து பூமியில்வீழநத கின்னரிபோலத் தரையில படித்தனள. இவவாறு வருவிததுகொண்ட கோப மென்னு மிருளாற சூழபபடட முகமுடையவளும், சிறநத அணிகளே கழறறினவளும, துயரமடைநதவளும ஆகிய கைகேயி இருளமூடி விண் மீனகள கீரிமேகஙகளால மறைநதுளள ஆகாயம்போல விளகமறறவ ளாயினள.

அயோத்தியாகாணடததில ஒன்பதாவது சருகக மு றறறிறறு

பத்தாவது சருக்கம்

தசரதா கைகேயி முகஞ்சுளிததிருகக்கண்டு தனமொழி கூறியது.

இவவண்ணம் கைகேயி கூனியினுல எபபொழுது கடுமொழி யுளாகக் கேட்டனளோ அப்பொழுதே விடாதேரிய்நதகணேயால தைபபுணட கின்னரி போல நிலத்தில்வீழ்நது ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய திருவபிஷேகததைக் கெடுப் பதையே மனத்தில் பதியவைத்து வெப்பமாக நெடடுயிர்ப்பெறிநது ஒளி யிழநத முகத்தினளாய, நெடும்பொழுது ஆராயநது தணிநது மநதரை யோடும் இதனிவை மீண்டும் உரைசெய்து படித்திருந்தனள். பொரு ளின் பெருவேட்கையுள்ள அக்கூனியும் இவரைறுதியை அறிந்து தனக்குப்

பேறுகிடைத்ததுபோலத தனனையறியாத பெருமகிழச்சியினுல் பலவீரு புகழுகதனள. பினபு தசரதர் தேவியும, அவவுறுகியையே இருதபதத்ழ் கொண்டு,கோபமிகுநது புருவத்தை நெறித்துகொண்டி தாயிலபடிதத்ப் பறபல மணிமாலைகளையும, பொன்னிகளையும அறுததெறிநதனள, அம் மாலைகளும, அணிகளும, உடுகள விணணகதைத் விளஙகசசெயவது போல அமமனனை விளஙகசசெயதன. அநதகைகேயியும அழுகுகடைநத ஆண்டையுடிதது குழலை ஒரோபுரியாகத் திரித்துகடடி மகிமை கெகிய இனனரிபோலப புவியில படிததிருநதனள.

இகுச சகரவரத்தியாரும் பரந்தாமனுகிய ஸ்ரீராமனுக்கு பட டாபிஷேகஞ செயவிபபதறகுரிய காரியஙகளை இடைமுறினறி நிறைவேற மூடிபடி கடடளைசெயதுவிடடு, வசிஷடாமுதலிய சபையாரிடததில விடைபெறறுகொணடு, தம்மனைகுடபுகுநது, ஸ்ரீராமனுககு அபிஷேக மெனனுஞ செயதி இபபொழுதுதான எல்லோருகுங தெரியுமாதலின ஆநதபபுரததிலிருகுகினற கைகேயி அறிநதிராள, ஆதலின இந்நறசெய தியை அவளுககுரைத்து அவளையும மகிழவிகசவேணடுமெனறு எணணி, சிறந்து வெளுததியாநதழகாய, கைகேயியுடன கூடிய அவவீடடில, வெள்ணிறமேஙகளை யுடையதாகி, ராகுவுடன கூடிய, வினணனிலத துச சநதிரன்செலவதுபோலச சென்று, கிளிகள ஒனறோடொன்று கொஞ சிக கொஞசிப பேசுதலும், மயிலகள கூவி யாடுதலும, ஒன்னபபறவை வெணணைபபறவை முதலியவை சிலம்புதலும, நிருத்தகித வாதியங்கள முழஙகுதலும் அமைநததும, சுனகளாலும, குறளகளாலும நிறைநததும், லதாமணடபங்களாலும, சித்திரமணடபஙகளாலும, சமபகம, அசோகம, புனனகம, மருவகம, குரவகம, தவன முதலிய வைகளினுல எபபோதும் தளிரத்துப பூததுப பழுததுச செழிதது வளாநத பறபல மரஙகளாலும சூழபபடடதும, நநதததினுலும, வெளளியினுலும இயறறபபடட நின் ணீகளோடிம, தவிசுகளோடிம் கூடியதும, நடைவாவிகளால குளிரநதும, நாகாவிதயகளாகிய அனனபானஙகளாலும, பலவகை பகூிய போஜிய காதிய லேஹிய பேயங்களாகிய உணவுகளாலும, குறைவற நிறைநததும, விலே யுயாந்த ஆடையாபரணஙகளால் நிறைவுளளதுமாகி, விணணுலகுபோலக கைகேயி மாளிகை விளஙகசகணடி, காமவேட்கை மிகுநது அவள படுகை யறையிற சென்று, அகுருக கைகேயி படிதிருததலைக காணுமல தனபுறறு அநகுளளோரை நோகக்ித தாதிகளே ! என பிராணநாயகி எகதெயினள. முன்பு ஞபபொழுதும இககாலியில இவகிருநது எனனை எதிகொளளா திருபபவளலலலேயெனறு விணவினுர். அதுகேடடி வாயிலகாபபவள பயத் தினுல நடுகஙகொண்டி கைகூபபிவேநதாகோமானேநோககி மகாபபிரபு, மஹாராணி சினமுடையாளாய்க கோபமனையுள எயதினள. அதன் காரணம் யானறிநதிலேனென்று விண்ணப்பஞசெயய, அதுகேடடே சகரவாததி

யார் மிகத் தன்வமுற்றுபு புலங்கள் நைந்த மனக்குன்றிக் கோப இல்லத் நிற சனறு, அங்கு வேரறுந்த பூங்கொடிபோலவும், சாபததால் புயிரில் வீழ்நத தேவகன்னி போலவும், பிழைசெயயபபடட கின்னரி போலவும், விண்ணினினறும் வீழநத அபஸரசு போலவும, கெடுதியடைந்த மாயை போலவும், கட்டுண்ட பெண்மான போலவும தனையில் வீழநது படத்திருக கினறவளும், இளம்பருவமுடையவளும், தமமுயிரினும மிகப பிரியமுள்ள வளுமாகிய அகைகேயி தனனைகனடி தாம மூபபுடையாராதலின மிக காதலகொண்டி அவளது கெடட எண்ணததை அறியாதவராய அவளைத் தேறறுவோமென்று அடர்நதகாட்டில வேடுவளுல நஞ்சூட்டிய அமபினால் எயபபடட பெண்யானையை ஆணயானை இடத்துத் திதிகையினால் தடவி யிணபபதுபோலத் தம் காதத்தால தடவிப புழுதியைத் துடைததுக காம வேடகை பெருகினவராய அணைது, ஏன் சுளிததனளோவெனறு அசசங் கொண்டி கைகேயியை நோகி, அடி என் பிராணநாயகி! நீ என்மீது சினங் கொளளுங் காரணததைச சிறிது மறியேன்; யாவராயினும உனகளுக குறறஞ்செயதனரோ ? யாவராயினும உன்னை அவமதித்தனரோ ? யான உயிருளளவையும உன மனபபடி நடக்கக சித்தமாயிருகையில, நீ ஏன இவவண்ணம நிலததில படித்திருகினறனை ? அன்றி, பேயபிடித்த திருக கினறதோ ? வேறே யாதேனும பிணியுறறிருகினறதோ ? அதனை நீ உரை செயவாய, எனனிடததில சிறநத வைதியர்களிருகினறனராகள. அவர்களை அழைபபித்து கொடிபபொழுதில அநநோயைத தீரத்துவிடச செயகின றேன்; யாருக்காயினும நீ நனமை செயயவேணடுமோ ? யாராயினும நினகுத் தீஙகுசெயதனரோ ? யாவனுக கிப்பொழுது நனகு செயயவேணடும? யார்க்கு நீ தீங்குசெயயவேண்டும ? அதனை யுரைசெய; வீணுக அழுது என்னையும தனபுறச செயயவேண்டா; எவனை இபபொழுது கொலலபுரிய வேண்டும்; கொலலசெயவதறகுரிய யாவன இபபொழுது விடுவிகக்கடவன? பொருளின்றி வருநதுகினற யாவன மிகப் பொருளுடையவனுகக்கடவன ? யாணும எனனைச சார்ந்த மறறெலலோரும உன கட்டளைபபடி நடப்பவர்க ளாக உன வசததிலிருகின்றேமன்றே ? நினது விருபபம் சிறிதாயினும் அதனை மறுக்க எனக்கு மனமில்லை; என்னுயிர்மேலாணைபிட டுகைகின் றேன்; ஆதலின் உனனுடைய எணணத்தை உரைசெயவாய்,—

बलमात्मनिजानंती नमांशंक्षितुमर्हसि
करिष्यामितवप्रीतिं सुकृतेनापितेशपे

பலமாதமநிஜாநதி நமாமசம்ஸிதுமர்ஹஸி
கரிஷ்யாமிதவப்ரீதிம் ஸுகருதேநாபிதேசபே.

நீ கருதியபடி செயயுக் நிறமை எனகிருபபதையும், செயவித்துக் கொள்ளுந நிறமை உனகிருப்பதையும் உணாகிருகனும், என்னிடத்தில

நீ ஐயப்படுவது முறையன்று; உனகு விருப்புள்ள காரியத்தைத தவறுமீல செய்கின்றேன்; என்னுடைய நல்வினைமேல் ஆணையாகசசொல்லுகின்றேன்; பிராசின, சிகத, ஸௌவீர, ஸௌராஷ்ட, தக்ஷிண, வங்காங்தமசச, காசி, கோஸலாதிகளாகிய பூமியுள்ளவரையுமுள்ள தேசங்களெலலாம ஏன் ஆளுகைகக உடபடடிருககின்றன. அததேசங்களில் உறபல சிறநத தன தானியங்களும, ஆடையாபரணங்களும, மறறும் பல சிறந்த பொருளகளும உணடாகின்றன. அவறறுள உனககு வேணடுவதியாதோ ? அதனை உரை செய்வாய; அடி என்னருமதே ! ஏன வீணகு வருததமுறறுப படிததிருக கின்றாய? எழுநதிரு எழிலதிரு;உணமையை நீ எனக்குரைபபாய; ஏதஞல் உனககு அச்சமதோன்றியது? வெயயோன் பனிததளியைப போககடிபபது போல அபபயததை யான ஒழிவுசெயவேன், என்றிவ்வுகை இன்சொற களைச் சொலலித் தேறறினாள. இவவாறு சகரவர்த்தி உரைதத மொழி களகேகடடுக் கேகயராஜன் மகளும உளளங்தேறி மிகுதியும கொடியதாகிய தன்னெணணததை உரைத்து, அவரைப பெரிதும வருத்தமுறச செயயத தொடஙகினள.

அயோதியாகாண்டதில பத்தாவது சருகக்ம்

முறறிறறு.

பதினொன்றாவது சருக்கம்.

கைகேயி ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கனுப்ப வரங்கேட்டது.

அநந்தரம் கேகயநாட்டரசன் மகளும் மன்மதன் கணைகளாற் சித றுண்டு காமவெறி தலைகேறி வேண்டுகினற தசரதபபுரவலரா பெருமானே நோக்கி, என் உயிராகாதலரோ ! யான் இபபொழுது பிணியுற்றவளுமல் லேன்; ஒருவராலும் அவமதிப்படைந்தவளுமல்லேன், எனகுகொரு விருப்பமுளது; அதனை நீர் முடித்துக கொடுககவேண்டுமென விரும்பு கினறேன்; அதனை நீர முற்றுவித்துத் தரவேண்டும்; அதனை நிறைவு செயய உமக்கு மனமுளள துண்மையாயின் செய்வேன் செயவேனென வஞ்சின முரைக்கக் கடவீர.' உரைத்ததன்மேல் என் விருபபம யாதோ அதனை உரைசெய்வேனென வஞ்சமாகக கொஞ்சி உரைத்தனள. தார் வேந்தர் பிரானும அம்மொழியை நெஞ்சில் அமைத்துப் புன்னகை கொண்டு காதல்பெருகித் தம்கரத்தால் கைகேயியினதுசுரிகுழலீத்தடவி வெண்ணகைகொண்ட அப்பெண்களிற் கொடியாளே நோககி, அடி என் கண்மணியே ! கடடழகின மதமய்க்கினளே ! இச்செய்தி நீ அறிந்திலை யா ? ஏனக்கு மாதர்களிற் உன்னிலும், மக்களில் ஸ்ரீராமனிலும் விருப்ப

மானவாகளுளரோ ? ஒருவருமில்லையே; யாவராலும் வெல்லவொண்ணுத வெறறியாளனும், யாவரினும் சிறந்தவனும், ரகுகுலதிலகனும், யாவரினும் மேம்பாடிடையோனும், என்னுயிர் வாழக்கைகக்குக காரண்னுமாகிய ஸ்ரீராமன்மேல் ஆணையாக நீ சொல்லுங் கரியத்தை முடித்துக கொடுபபேன்; இவவிராமனை விட்டுப பிரிந்து இமைபபொழுதாயினும், உயிரவைத்திரோனனறே ? என்னுயிரையாயினும், மற்றுளள பிளளைகளையாயினும, தனத் தாரா சுற்றத்தார்களையாயினும விட்டுப பிரியினும், பெறலரிய காதலஞ்சிய இந்த ராமனைவிட்டுப பிரிவேனே ? அந்த ராமன்மேல் ஆணையாத உன் விருப்பத்தைச் செய்வேன்; அதனை நீ உணாக்க கடவை. அதி நன்மையே செய்பவனே ! என் உளளம இத்தன்மையதென்பதை நீ நன்கராய்ந்துணாந்து உன விருப்பத்தை உரைத்து, என்னை உயிர்வாழுகினின் புறச் செய்வாயாக; நீ என் மனங் கவருங் கட்டழகு என்பதை உணாந்தும் என்மீதையமுறலாகாது; உன விருப்பத்தைத் தடையின்றிச் செயவேன், என் நல்வினை ஆணையாக வஞ்சினங்கூறுகின்றேனென் றிவவாறு கெஞ்சி உரைசெய்தனர். கைகேயி அவ்வுரையைகேட்டுக கணவர் தன்னெண்ணத்திற் கிசைந்தாரென்று தேறிப பரதன்மீதுகொண்ட அன்பினாலும், ஸ்ரீராமபிரான்மீதுகொண்ட பொறுமையினாலும் பெரு மகிழவடைநது, பகைஞருமை எடுத்துரைத்தற்கரிய வன்மொழியை மொழிவதற்குச் சற்றுநேரமயோசனைசெய்து, தசரதசக்கரவர்த்தியாை நோககித் தற்செயலாய் எதிர்த்த கொடுங் கூற்றுவன்போன்ற கொடிய கடுமொழிகளை உரைக்கத் துணிந்தனள. சகசரவாத்தியாரே ! முறையே வஞ்சினமுங்கூறி, வரமளிப்பதாக ஒப்புககொளளுகின்றீர, இதனைத் தேவர்கள முதலிய முபபத்துமூன்று கடவுளர்களும, சந்திராசூரியாகளும, விண்ணும், நவக்கிரஹங்களும், இரவும, பகலும், திசைகளும், விண்ணுலகும், இம்மண்ணுலகும், கந்தரவராட்சசாதியர்களும், இரவில் திரிகின்ற பூதங்களும், மனைகளிலுளள கிருஹதேவதைகளும், மற்றைப் பூதங்களும் அறிந்திருகக கடவர்கள். சொல்லியசொல் தவறுதலரும, பெருந்தோற்ற முடையவரும், தருமமறிந்தவரும், கலகமறறவரும, நீலையுளள வருமாகிய இபபேரரசர் எனக்கு வரமளிகின்றீர். இதனைத் தேவதைக ளெலலோரும் கேட்ககடவீரகளென்று இவவனம் உரைதது, அரசா பெருமானைச் சொல்லியசொல் தவறவொட்டாமல் நிலையில் நிற்கச்செது தேவர்களை சாட்சியாகக்கூவிப் பின்பு காமவேட்கை மிக்கவராகிய மன்னர்மன்னனை நோக்கி, என் உயிர்த்துணைவரே ! முன்பொருகால் தேவாசுரயுத்தத்தில் நடந்தசெய்தியை நினைந்துணாரக்கடவீர். அக்காலையில் சம்பராசுரன் சமயம்பார்த்து உம்மை மோகமடையும் வண்ணம் கணைதொடுத் தெய்தானன்றே ? அப்பொழுது யான் சோம்பலின்றி ஊக்கத்தோடு உம்மை உபசரித்துப் பாதுகாத்து, மோகத்தைத் தணித்தேன்; அபபொழுது நீர் மோகந்தெளிந்து எழுந்து என்மீது மகிழ்ந்து

என்கிரண்டுவரம் அளித்தீரல்லீரோ ? அவ்விரண்டு வரங்களையும் வேண்டும்போது யான் பெறறுக்கொளளுவேனென உம்மிடத்திலே, இருப்பாக வைத்திருக்கின்றேனன்றே ? அவவிரண்டு வரங்களையும்? கொடுப்பேனென்று வஞ்சினஞ்செயதது கெடுநாளாயினும் இப்பொழுது தருமவழிதவறிகொடாமற்போவீராயின் இங்கொடிப்பொழுதிற்றானே உமக்கெதிரில் உயிர்மாயத்தகொளவேனென மொழிந்தனள்.

वाङ्मात्रेणतदाराजा कैकेय्यास्यवशेस्थितः
प्रपन्नसन्दिनाशोऽयं पाशंमृगइवान्तिकं

வாங்மாதரேணததாராஜா கைகேயியாஸவவசேகருதிஃ
பரசஸகநதவிநாசாய பாசம மருகஇவாதமஃ

வேடனுடைய வாயினல் பாடபபட்ட தொனியினலே தன்வச மழிந்து மான் தானிறபபதன்பொருட்டே வலியுளவந்து அகப்பட்டுக் கொளவதுபோலத் தசரதசகரவாத்தியாரும கைகேயியினல் முன் கொடுதத வரங்களை கேட்டமாத்திரத்தினலே தம்வசமழிந்து, தம் உயிருக்கு இறுதிதருமெனபதை உளளாமலே நீ கேட்ட வரங்களைத் தருவேனென்று ஒபபுக்கொண்டு தருமமினின்னும் வலியில் சிகிக் கொண்டனர். பினனா இவவண்ணஙக காமவிடாய்பபட்டுத் தன் விலைக குபபட்ட சகரவாத்தியாரை நோகிக் கேகயன்மகள சொலல லுற்றனள். கேளீர என் உயிராகுத்தலிவராகிய அரசாகரசரே! முன்பு எனகு நீர் இரண்டுவரங்களை அளிததிருகின்றீரனறே ? அவவிருவரஙகளையும் யான் விரும்பி உரைக்கினறேன்; இன்று ஸ்ரீராமனுகு அபிஷேகததின்பொருட்டுச் சேகரிகபபட்ட பொருளகளினல், பரதனுகு இப் பொழுதே அபிஷேகஞ்செயவிகக்கடவீர இது முதல்வரம, ஸ்ரீராமனே இப்பொழுதே மரையுரியுடுத்துச் சடைதரிததது தவசியாகி ஒன்பதும ஐந்துகூடிய வருடஙகள கழியுமளவும் கானகஞ்சென்று வாசஞுசெய்யக கடவன். இது இரண்டாவது வரம்; இவவிரண்டுமே எனகு முதன்மையாகிய விருப்பு; நீர முன்புகொடுத்த வரஙகளைத்தான் இபபோது கேட்டேன்; அல்லது புதியதாக யான் ஒன்றுங கேட்கவில்லீ, ஆதலால் இப பொழுதே ஸ்ரீராமனேக காட்டுகனுப்பிவிடபப பரதனே அழைபபித்து அவனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்வித்து, சொன்னசொல் தவறுமல் சத்திய வாதியாகி, நல்லொழுக்கத்தையும் உயாகுடிப் பிறப்பையும காததுக் கொளவீராக. வாய்மையே மகனுகு இம்மை மறுமை இன்பங் களுக்குக் காரணமென்று மகரிஷிகள அருளிச்செய்கின்றனாகள்ன்றே? என்றனள.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினெனறுவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது சருக்கம்.

தசரதசக்காவர்த்தியா கைகேயியைப பலவாறு வேண்டிகொண்டல.

இவவண்ணம் உரைதத கைகேயினுடைய கொடிய கடுமொழிகளைச் சக்கரவர்த்தியார் செவியுறறுச சறறுபபொழுது 'எண்ணி எண்ணிச்சால மனக்கவலேகொணடு ஒன்றுதோன்றுமல், இஃது கனவோ? நனவோ? அல்லது மோகமோ? அலலது மூறபிறப்பில நடந்தது இபபிறபபில நினைவில் தோன்றியதோ? அலலது மூபபுபபசி பிணிகளாலாகிய அறிவுமயக்கமோ? எனறிவவகைப பலவாறுராயந்தும உளளதேறுமல சிறிதின்பு மில்லாராகி மயக்கமடைந்து, நெடும்பொழுதுசென்று மூர்சசை தெளிந்து எழுந்து, புலியைககண்டமான்போலக கைகேயியைககணடு பயநது, வருந்தி, மந்திரத்தால கோடடுக்குள தடைகட்டபபடட பெரும்பாமபுபோலக கடடுணடு; யாதோராசனமுமின்றி வெறுநிலத்திலுடகார்ந்து கெட்டியிற்பெறிந்து அந்தோ! அருமை யருமையென்று கடுஞ்சினத்தோடி உளை செயது மீளவும் மூர்சசையாய, மறிததும நெடுநேரங்கழித்து மூர்சசை தெளிந்து, எழுந்து, கொடுஞ்சிறறத்தால கணனளசிவநது கண்ணுலெரிப் பவர்போலக கைகேயியைநோக்கி உரைக்கின்றார். அடிசண்டாளி! உன விஷயத்தில கணமணியாகிய ஸ்ரீராமனுலாயினும், என்னுலாயினும எனன தீஙகுசெயயபபடடது? அடிகைகேயி! ஸ்ரீராமன் கௌசலியைககுச செயவதினும நினகுப பணிவாக ஒழுகி, வழிபாடுசெயகின்றானே, அவன் விஷயத்திலே நீ ஏன் கேடுசெயய முயலகின்றனை; கொடிய நசசராவோ மறை வதுபோல உன்தன்மையை உணராமல் யான் காதலின்றிபாருட்டே உன்னை மனனுசெயது வீடகெகுள வைத்தறைநதேன்; இவவுலகில ஒருவர் தப்பாமல் எலலோரும ஸ்ரீராமனுடைய கல்யாணகுணஙகளை எடுத்துப் புகழகினறாகளே; அததனமைய்னுகிய ஸ்ரீபரதநாம னிடததில எனன தவறுசாதகிக காட்டுகுகுத தாதகிவிடுவேன. கௌசலையையாயினும், சுமித்திரையையாயினும, இவவுலகாடசியை யாயினும, மறறுமுளள செல்வத்தையாயினும விடடாலும் விட்டுவிடுவேன்; கடையில் எனனுயிரையாயினும் விடுவேனே அலலாமல, நற்குண நறசெயகையின் வைப்பாகிய ஸ்ரீரகுநாயகனை நான் மனமிசைந்து ஒரு நொடியும விட்டுபபிரிக்துய்யேன். என்னருமை மைநதனுகிய ஸ்ரீரகுகுலதிலகனை எதிரிலகண்டால எனீமனங்களி சிறகுகின்றது. மாத்திரைப்பொழுதாயினும் காணுமல் பிரிந்தால் அறிவு கலங்கி மெய்ம்மறந்து விடுவேனே அன்றி உயயேன் உய்யேன்; சூரியனின்றி உலகமிருப்பினுமிருக்கும்; நீரின்றிப் பயிர்செழிக்கினுஞ் செழிக்கும்; ஸ்ரீராமசநதிரனுகிய என் கண்மணியை நீங்கிச் சிறிதுபொழுதும்

எனனுயிர எனனுடனுளளிருக்கமாடடாரதெனபது நிணணம்; ஆகையால, அடி கெடட எணணங்கொணட கைகேயி ! இவவெணணததை நீ விடடு விடகதலை, உனகாலபபிடிததுககொணடு தலியினமேலவைததுவேணடுகிறேன, நீ இதனை யஙகீகாரஞசெயது திருவுளமிரஙகி அருளசெயயகடவிய. அடிபாபி ! நீ இதெனன எணணங்கொணடாயடி ? கைகேயி ! நீ மூனபு பரதணபபறறி எனனிக கேளவி கேடடிருககிறாயனறே ? அவ வாறே இப்பொழுதும. பரதனுககு நலஞசெயயவேணடி அவனுககு அபி ஷேகஞசெயயவேணடுமெனக கேடடகேளவியை ஒருவாறு ஒபபுககொளஞ கிறேன, நீ இதறகு முனனெலலாம ஸ்ரீராமனைககுறிதது எனனுடன பலமுறை, ஸ்ரீராமன உமககு மூதறபிளளையாதலால் அழுத்தின முறையில எனககும அககெளசலை திருமகன் முதறபிளளையெனறு நீ சொல்லியிருக கினறாயனறே ? அது ஸ்ரீராமன உனகிறகில செயயும வழிபாடுகளுககுகக தோ ? என கருதினபடி இனியமொழிகூறி எனனை மகிழவிகக கருதி யோ ? சொல்லியிருககலாம. ஸ்ரீராமனுககு அபிஷேகமெனறுகேடடு நீ உள ளங்கவனறு என்னையும வருததவதும, ஸ்ரீராமனை ஒருபிழையுமினறிக காடடுக்குசசெலுத்தி விடவேண்டுமெனக கேடபதும சிறிதும நலமெனறு தேனறவில்லையே. இவவனம யாவரேனும நினகுகுகறபிததாகளோ ? அல் லது உனமதத்தகொண டிருககினறனனையோ ? பேயக கோடபடடு ஆடுகின றனனையோ ? தெரியவிலலையே, அடிகைகேயி ! நீ இபபொழுது அறிவுககெட டால கொண்டஎணணமானது இகஷவாகுகுலததிறகுப பெருங்கேடுவிளைக் கததகக கொடிய தீசசெயலாய விடடியேம. மூனபுஒருபொழுதும எனககுக கெடுதியையாயினும, எனமனததிற கிசையாச செயலகளேயாயினும நீசெயத திலலையே; ஆதலால இபபொழுதும நீ எனககு நனமைசெயதலொழிநது தீமைசெயவாயெனறு நான நமபேன; நீ மூனபு பலமுறைகளில எனககு ஸ்ரீராமனும பரதனும ஒத்தவரே அனறி வேறறுமை யுடையாரலலரென எனனுடன பலமுறைசொலலி யிருககினறனனையனறே ? அகனனம நினகுவிருப புளள செல்வன பதினொருவருடம அசசநதருவதாகிய காடடில உறைதல செயயவேண்டுமெனறு நீ ஏன நினைகினறனனையே; மிகுதியுங கோமான கானகத்தில, மிகக மெனமையானவனும, சிறுவனும், அறததையே கருது பவனுமாகிய ஸ்ரீகோதணடராமன எனனனம உறைநது பிழைபபான ? கௌசா லலகுமாரன உன்குமாரனைககாடடிலும உனககுச சாலகருறவல செய கின்றனனே; அதுபறறி ஸ்ரீராமனபயாகிலும பரதனிடத்திலஒருவிசேஷ முங தோறறவிலலையே; ஸ்ரீராமசநதிரனை அடவிக்குச்செல விடப்பா யாயின் பினனர்நினைகுக குறறேலலையும், பெருமைலயயும, வழிபபடையும் எவன் செய்வானே ? எனனரண்மனைக்குள பலலாயிரமபெண்களும் ஆண் களும் இருகினறனராகள, இவர்களுள ஒருவராகிலும் ஸ்ரீராமன் நற்குண மூடையவனலலனென்றுவது, நறசெயலுடையவனலலனென்றுவது இக ழ்வாரிலலையே; கசடறறுத்தாய்மையுளள உளளமுடையோனுகிய ஸ்ரீராமன

சிற்றம் சொண்டவர்களேயும இன்மொழிகளுரைத்துச சிறறத்தை ஆற்றி, அமைதியுறசசெயது, இங்காட்டிலுளளயாவரையாயும்தனனிடத்தில அனபுளள வர்களாகசசெயது கொண்டிருகினறனனே.---

सत्येनलोकान्जयति दीनान्दानेनराघवः
गुरून्शुश्रूषयावीरो धनुषायुधिशात्रवान्

सतयेनलोकानजयति दीनानदानेनराघवः
गुरूनशिशरूषयाविरो दनुषायुधिशात्रवान

ஸ்ரீராமன வாயமையினுல சுவாகசாதி உலகஙகளேயும, நன்கொடையி னுல வறுமையாளாகளேயும, தொணடுசெயலால பெரியோரகளேயும, விலலி னுல பகைஞாகளேயும தனவசஞசெயது வெறறிகொணடனனே. ஆதலால ஸ்ரீபாதராமனிடததில ஸததியமும கிரகஞதிச் சிறநதகாலஙகளில நான முறைபபடி தானமும, தவமும, காலதேசததை எதிரநோகாமல தனனை கண்டவாகளுககு அவவபபொழுதே அவாகளமகிழும்படிசெயயும கொடை யீம், யாவாகமுநேசனுக இருபபதம், எபபொழுதும தாயமையுடையானுக இருபபதமு, வஞசமறறிருபபதமு, எல்லாககல்விகளேயுங்கறறிருபபதம், பெரியோாகளுககுக குறறேவலசெயவதம, மறறஙகசெயலும், நறகுணமும எபபொழுதும நிறைஙதிருகினறனன. அடிகைகேயி ! தேவதைபோலஉருவ மாகியவனும, மகாவிருடியர்போல மெயஞ்ஞானமு முடையானுமாகிய ஸ்ரீராமனவிஷயத்தில நீயேன்பாவஞசெயத துணிவுபெறுகின்றனை ? அவன ஒருககாலுமயாரைகுறிததாயினும் பிரியமலலாச்சொல உரைக்க யானகேட டதுமிலலையே. அவவணணம யாவர்களும பிரியஞகிய ஸ்ரீராமனைநோகி, யான் உனபொருடடு என்னருமைசெலவனுகிய ஸ்ரீராமா ! நீ அரசுபுரிதத்லை விட்டுக காடடுக்குபபோவெனறு எனவாகினுல எங்ஙனம்உரைசெய்வேன்? பொறுமையும, ஐமபொறிகளினடகளும், கொடையும, வாயமையும, நன்றி யறிதலும், அறமும, தையையும், எவனிடத்தில நிலைபெறறிருகினறனவோ? அங்ஙமபியைவிடடு எனககு வேறுஉயயும வழியாது ? நான முதுமையுடை யானும், எளியானும, உனக்குக கணவனுமாதலால எனவேணடுகைகளை நீ உடன்பட்டு எனனிடததிலஅருள்செயயக் கடலவ; நாறகடலகளுகுகுட்பட்ட இப்பூமிகருளிருகினற எபபொருளை நீ விருமபினும அதைஉடனே அழை பபிததுதருவேன். நீசினஙகொளளவேண்டா; நான உனக்குச் சூகூபபிடி காலேபபிடித்தவேண்டிக்கொளளுகிறேன். நீ ஸ்ரீராமனை அருளசெய்துகாத்து, எனனேயும அறமலலாத வழியினின்றும் காக்ககடவையென்றிவ்வகையாக உரைத்து மனம்நொந்துமதிமயங்கிப்புலம்பி மூர்சசைகொண்டு சுழன்றதுண் பக்கட்டின கராைணமல கிடந்தனர். இங்ஙனம் வேண்டினுந்த சக்காவர்த்தி யாைநோகிகைகேயிமிகவும்கொடியாளாதலால் இனியமொழிகூறமல்மறு

படியும் வன்மொழியே மொழியலாயினள். அரசரேறே! எனக்கு முனம் இரண்டுவரங்களைக் கொடுத்தபினபு அதைக கொடுபபதிலலையெனறுசூடி விட்டுவாயமைதவறுகினறீரோ? இனி இவவுலகினில யாம அறமூடையோர் மென எவவணணஞ் சொலலிக்கொளவீர

அறவொழுகமுடைய ராஜரிஷிகள பலாகூடி உமமை யழைபபித்து நீர் ஸ்ருகேயிக்கு வரமளித்து மீளவும் கொடாமல ஏன தவறினீரென்று வினுவின், அவாகளுக்கு நீர யாதுவிடைமொழி உரைபபீர? யாவளுடைய அருளால யான பிழைத்தேனே? யாவள என்னைப பாதுகாத்தனளோ? அகைகேயியினதிறத்தில் யான நெயமமை தவறிபபோயினவுயினேனென றனறே செலலவேணடுமெ, இதனால அரசாகளெலலோரும, பொயம்மை யாளகீனனும ஒரு இகழமொழியை இவவுலகில நிலைகசெயகினறீரே,முத லில வரதைதகொடுத்துப பினபு வெவவறு மறுமொழியுரைகினறீரே;இத னினும மிகுதியும் கடோரமாகிய செயலகளைசசெயது வாயமையொனறும் தவறமல புகழைப படைததாகளனறே? முனனோர்கள, முறகாலததில சைபியனென்னும பேரரசன சததிரசந்தனைக உலகாணடுவந்தனன், அப பொழுது விணணவராஜனும, தீககடவுளும இவனுடைய மனவுறுதியை ஆராயவேணடுமெனறு இநதிரன பருநதுருவுமு, அகனின புறவுருவுமுகீ கொணடு, புறவைப பருநதுரதைதகொணடு வருவதுபோல வந்தனாகள. அபபொழுது அபபுற அசசுறறு ஓடிவநது அசசைபியன் மடிமீது வீழநது சரணமடைநதுநிறக, உடனே பருநது விரைநதுவநது, சைபியனை நோககிப புரவலனே! எனகுணவாயுளள அபபுறவைக கொடுககவேணடு மெனறு வினுவியது அரசாபிரான அதுகேடடுப பருநதைநோககி இபபுற எனனைச சரணமடைந்தமையால இதனைஉனகு நானகொடுபபதில்லை, இத ற்குமாறுகவேறுனவு அளிபபேனெனறு மூடிவுசூறினன பருநது அரசன் இன்மொழியைச செவியேறறு, மன்னவாமன்னனே! நீர இபபுறவைககொடா விடின இபபுறவை ஒருதடடில்வைத்து மறறொருதடடில உமமுடையதசை யைக்கொய்துவைததசை சமனகநிறுததுதக கொடுககவேணடுமென்று கேடக, அரசனும அபபடியே தனஉடலில அறுததுதகொடுததனனன்றே? அளாகக னெனனும் ஒருமனனனும தன கணணையே கொடுககும்படிகேடட கடபுல னிலலாத ஓர அநதணனுக்குக கேடடவணணமே தன கணணைககொடுத்துத் நறகதி யடைந்தனனன்றே? ஸுமுதிராராஜனும கரைசடநது செலவதிலலை யெனவிண்ணவாகளோடு பிரதிஜனுசெயது,இபபொழுதும அவவாறேதன னிலை பிறழநிறகினறனனனறே? நீரும உணமைதவறவேண்டா; மூன்னோக ருடைய நலலொழுகத்தை ஆராயந்துணரும; நீர அறதைதத்வி,ஸ்ரீராம னுக்குத் திருமுடிசூடிக் கௌசலியீர்வுடனகூடி எஞ்ஞானறும, இன்புற நினைகினறீர், நான்கேடடவரம அறமோ? அறமல்லதோ? சதியமோ? அசதியோ? அஃது எவ்வனமாயினும ஆகுக. நீர எனகு வரமளித்தபடி நான்

'கேட்டதில இனி மாறுதலில்லே ஸ்ரீராமனுககு கீர்படடகாகடுவதாயிருககின் இபபோதே உமமெதிராக நஞ்சுண்டி இறபபேன; உமது செலவமைநத ஜுககு அபிஷேகஞ்செய்யும் படசததில அரசனதாயெனறு எலலோரும கொஞ்சலையுமே கைகுவித்து வணங்கி, எனனே யுபேகூடிசெயவார்களாத லால ஒருநாளாயினும, அதனைகணணிலேகணடி வருந்துவதினும இப பொழுதே இறபபது நலமனறே ? ஸ்ரீராமனே வனததுககு ஓடடிவிடடீரென லலலாமல வேறெருவிதததினலுமநானசந்தோஷமடைவதேயிலலெனறு உமமீதும், பரதாழவான்மீதும ஆணையாகவுஞசினஞசெயகினறேனென நீவ வணணமாகக கைகேயிஉரைசெயது, பேசாமட்நதையாயினள சகரவாதத யாரும கைகேயியின இகழமொழிகளைககேடடு, நாம எவவளவுநயநதுவேண டியும இவள உளளம இளகாமல ஒரே உறுதியா யிருககினறனளே யெனப பெருநதனபமும்முகைகேயிககுமாறுஒனறுகு கூறுமல, முகூரதநேரம மயகி,'மீண்டுமகண்களே விழிதது, கொடியவளாகிய கைகேயியைபபார்தது அவளுடைய பிடிபபையும, தாம வரமளிபபதையும, ஆராயநது, சோக மதிகமாய ஆ!ராமா!!ராமா!!!எனறுசொலலி, வேரறறமரமபோலத தரையில வீழநது உனமதஞகொண்டவனபோலவும, சனியாற பிடியுணடவனபோல வும, பலபிடிகின அரவுபோலவுமமெயமமறநது, அறிவுகுலைநது, மகிழவிழ நதுகிடநதனர். பினபு தெளிநதெழுநது மீளவும கைகேயியைநோக்கி அடி கைகேயி ! இகெகிவகையை நலலவகையெனறு உனககு யாவா தூப போதனைசெயதனாகள ? பேயபிடிகபபடடவனபோலும எனனிலைமையை க்கணடுமீ இகவனம உரைசெய உனககு ஞானந்தோனறவிலலேயா ? நீ இவ வண்ணம ணனனடகையறறக கொடியாளாவரெனபதை, நான உனனே மணம்புரிநதுகொளளும் காலியிலேயே அறியாமறபோனேனே. அசசோ! இபபொழுது வயதுமுதிரந்தபினபு முனனைய ஒழுகமெலலாம மாறுகின றனையே. நீ எதறகாக அசசங்கொணடி பரதன் அரசுகு வேணடுமெனவும், ஸ்ரீரகுகுலதிலகனே வனததுக கேகவேணடுமெனவும வரங்கேடகினறனை ? நானும் இவவுலகமும் பரதனும் இனபமுறவேணடுமெனபதே உனகருத்தா யின, இககெடட எண்ணததை விடடுவிடடகடவை, அடிகொடியாளே!கெடு நீனைபபுடையாளே ! புலலறிவுடையாளே ! பாவசசெயல செயபவளே ! என னிடத்தாவது ஸ்ரீரகுநாயகனிடததாவது எனன குறறததைககணடி நீ இவ வெண்ணமகொண்டனை ? அனறியும, ஸ்ரீராமனேபபாகினும் பரதன மிகக தருமபுததியுடையானதலால ஸ்ரீராமசந்திரனைவிடடுப பரதன ஒருககாலும் திருமுடி பொறுததுகொண்டி நகரத்திலிருகக விருபபமுறுனை ? தன்பம் ஒருசிறிதும்அறியாத ஸ்ரீரகுகுலதிலகனேகாகி, அபபாஸ்ரீராமரி நீ வெங கானகதது கருசசெனறு உறையக் கடவையென நான் கடடளையிடின், அப பொழுது கிரகணம்பிடித்த முழுமதிபோல வண்ணம்மாறிய அவன திருமுக மண்டலத்தைகண்டி நான எவ்வாறு உயநதிருபபேன. நாடடாரகரத்தார் அமைசசர் புரோஹிதர்முதலிய பல.அன்பர்களுடன கூடித் தணிவுசெயத

ஸ்ரீராமனுடைய அபிஷேகம் பகைஞர்களால அடிபடட படைபோலகேட் எபபடிபாதது பொறுததிருபபேன ? பலதேசவகளிலிருந்து வந்திருக கினற புரவலர்களும், நெடுநாள அரசுபுரிகதும் இவன பெண்ஏவல செயபவ் னெனறும், ஆ ! ஆ ! சிறுவனகிய ஸ்ரீராமன அபிஷேகஙகொண்டு நெடுநாள அரசாட்சிசெயதானெனறும், எனனேகலன்டி அவமதிதது சிரிபபாகளே? பலதிசியோகள ஒனறுகூடி எனனேநோகி, ஸ்ரீராமனே எனனகுறறதால காணகூதுக கோடடினேயெனறு விஞவின ! அதறகு யான எனனவிடை உரைசெயவேன ? கைகேயிகு நான முனவர கொடுத்திருந்தேன, அவரிபபோது ஸ்ரீராமனைச் சாடுகிகுச செலுதத அவவரதறைக கேடக, அதறகு இணங்கி அவள செபத வருதத்தாலெனறு உண்மையைச தெரிவிததாலும, அதனே அவாகள உண்மையென நம்பாமல பெண் அறிவினேககேடடு ஸ்ரீரகுநாயகனேக கானகதறகுச செலலவிடதது, இபபொழுது பொயகூறித தன சுற்றதறகுப போகருரைகினறு னெனறே நினேபபாகளோ ? ஸ்ரீராமன காடடிகுச சென்றபினபு கோசலே எனனேநோகி யாதுரைபபள ? யானும அவளேககலன்டி ஏது ரைபபேன ? கௌஸலியை எனனிடதில எகாலதநில எவவனம இரு க்கவேண்டுமோ ? அகாலத்துகுத் தகபடி, அடியாளைபபோலவும, தோழியைபபோலவும், மனியாளைபபோலவும, உடனபிறநதாளைபபோல் வும், தாயைபபோலவும, அவரவாகள செய்யும செயல்களைச செயது, முகக்கோட்ட மில்லாமலும், மனமவருதத மிலலாமலும, உபசாரஞ் செய்பவளாயிருந்தும், உனபொருட்டு அவளைப் பலவாறு நடேபடசை செய்துவிடடேன, இபபொழுது உன கொடுமையையும், அவாது நன மையையும எண்ணி, அபதநியஞ்செய்தோமே யெனறு பிணியாளர உனனுவதுபோல யானும் அவளை யுபேகூதசெயது உனகு நனமை செய்துவந்தேனே யெனறு எண்ணி எண்ணி, எனமனம இபபோது தவிகினறதே; நான ஸ்ரீராமனுகு அபிஷேகததை நிறுததிக் கானகத துக்குச் செல்ல விடிபபதைக கன்டு சுமிததிரை எனனிடதில எவவண் ணம நமபிகைகொன்டு எனனே விருமபுவாள ? சீதாதேவியும, மாமனு நிறந்தாரெனறும், நம் கணவர கானகஞசெனறனரெனறும், இவவிரண்டு வனமொழிகளேகடடு மனம்வருநதி, பனிமலையருகில் கணவனை விட் டுப் பிரிந்த இனனரிபோலப புலம்பி உயிரைவிட்டுவிடுவாள ஸ்ரீபரதாம ஞகிய ஸ்ரீராமன வனத்துகுச் செல்வதைக கண்ணுறுமு, நானும சீதா தேவியும, உயிருயாதிருப்போமென யாவ நம்பவேயில்லை, பினனா ஈ கைப்பெண்ணைப் பினனேயுடன அரசாட்சிசெயயப் போகினறய, மூன்புனனே நல்லாளென்றெண்ணி மனமபுரிந்தேன, பினபுபொழுது நினனடக்கை அறிந்து கெட்டவளென்னு, நஞசுகலந்தகனிகுடிததவன இறக்கத்தக்க மயகனகொளஞக்காலையில், அதுவிடஞ் சேர்ந்தெனறு தேறுவதுபோலத் தேறினேன; இனியகுடிலோசையினல், மானே நிற்

கச்செய்து, வேடன் அதனை எய்வதுபோலப் பொய்யான பல நல்வார்த் தைகளால எனனை நின்வசப்படச்செய்து கொல்லுகினறாயே; களளைப் பருகிய அந்தணனைப் பழிப்புதுபோல என்னையும் பெரியோர்கள அருமையாகப பெற்றெடுத்து வளாத்த செல்வம்மனைக் காட்டிலோட்டியாவது புனைச்சியினபத்தை நுகர்தலேபெரிதெனறு கருதினனென எனனைப் பழிப்பார்களோ ? அந்தோ ? என்னதன்பம்நேரிட்டது, ஐயோ ? எனன வருத்தம் நேர்ந்தது ? வாய்மைக்குக் கட்டுப்பட்டதினாலனறே ? உனனு டைய கடுமொழிகளையெல்லாம் கேட்டும் பொறுத்திருக்கினறேன; அடி பாவி! உன கொடுமையைத் தெரியாமையினாலனறே?கழுத்தில் ஒரு வன தானே கயிறறை சுருக்குப்போட்டுக கொளவதுபோல உனனை நெடு நாளாய் அனபுபாராட்டி வளாத்துக காத்தேன; உனனுடன புனாந்து இன்பமடைநததெல்லாம் உனனைக சூறறுவனென உணாந்துகொளளா மையினாலனறே ? சிசு கரும்பாம்பைக் கையினால் பற்றுவதுபோல உன கையை யான மேல்விளைவை உணராமல் பறறினேன்; கொடியனுகிய நான பிழைத்திருந்தும், என அருஞ்செல்வப புதல்வனுகிய ஸ்ரீராமன தந்தையில்லாதானபோல ஆயினன்;' இவ்வுலகத்தாரெல்லோரும் என னைக் காமுகனெனவும், பெண்வழிசசெனறு ஸ்ரீராமனைக் கானகத்துக்குச செல்லவிட்டானெனவும், ஸ்ரீராமன பிரஹ்மசரிய முதலிய விரத ஒழுக கங்களினாலும், ஆசிரியர்களுக்குத் திருப்பணி செய்வதினாலும் வருத்த மூற்று, இன்பமுறுங் காலியிலேனும், இனபத்தை நுகராமல காட்டில் வருத்தமுழப் போயினனேயெனவும், அறிஞா என்னைகண்டு பழிப் பாாகளே.—

நாலம்த்விதீயம்வசனம் புதரோமாமபராஜிதம்
ஸவநமபரவரஜேதயுகதோ பாடமிதயேவவக்ஷ்யதி
யதிமேராகவஃகுரயா தவநமகசசேதிசோதிதஃ
ப்ரதிகூலமப்ரியம்மேஸ்யாந்ந்துவத்ஸ்யகரிஷ்யதி.

நான் ஸ்ரீராமனைபழைத்து அடா ராமா ! நீ காட்டுக்குப்போவென்று கட்டளையிடின், உடனே அப்படியே ஆகடடுமெனறு சொல்வர்னே அல் லாமல், எனனை கோக்கி இரண்டாவதுசொல் சொல்லான்; நான் காட்டுக் குப்போவென்று கட்டளையிட்டும், ஸ்ரீராமன் நான் செல்லேனென மறுத் தனைப்பானையின் அது எனக்கு மிகுதியும் விருபபமாயிருக்கும், என்

பெரிய குழந்தை அவனண்ணஞ்செயயானே? நான கைகேயி நிர்ப்பந்தத்துக்காக ஸ்ரீராமனே அழைத்து அடா, நீ காட்டுக்குப்போவெனவே னுயின், என கருத்தறியாமலே போகினறேனென்ற சொல்வான; இவ வண்ணம் ஸ்ரீராமன அரணியத்தை யடைந்தால், எல்லா உலகத்தாராலு மிகழ்ப்பட்ட நான இறப்பேனே அல்லது, உயமேன் உய்மேன; மனுஜ சார்த்தூலனுகிய ஸ்ரீராமன் வனஞ்சென்று, யானும் மரணமடைந்த பினனா, நினை என்னிஷ்டஜனங்கா விஷயததில் எனனகொடுமைசெய்ய நினைக்கின்றனனோ ? சுமித்திரையும், கோஸலையையும, என்னையும, ஸ்ரீராமனையும, தனபிளைகளையும் விட்டுப் பிரிவாராயின எனனுடன அனுமானஞ்செய்திறப்பாலல்லது உய்யார, ஆதலால் கௌசலியையும, சுமித்திரையையும், எனனையும் மூன்றுபிளைகளுடனகூட நகத்தில் விழ வித்து, நீ மாத்திரம் இன்பமுறு வாழவாய், எனனையும, ஸ்ரீராமனையும் திறந்து துன்பமுறுகின்ற இக்ஷ்வாகுகுலத்தை நீ நனகு பரிபாலனஞ் செய்யப்போகின்றாய்; ஸ்ரீராமன் இவவாறு காட்டுக்குச்செல்வது பரதனுக்கு விருப்பமாயின், அவன லோகாந்தரமடைந்த எனக்குச் சரமகைங்கரியஞ்செய்யக்கடவனல்லன். அடிதாமமாகி! எனகுப் பகையானவளே! நானிறந்து ஸ்ரீராமன் வனமடைந்து வருந்த நீ மட்டும கைம்பெண்ணுகிப் பிளையுடன் பாராண்டு மனங்களித்து வாழக, என் குலத்திறகும்முற்று அபகீர்த்தியோ ? கிலேத்த இகழவோ ? கேகயன் டைனைனறும், கைகேயியெனறும் பெயர வாயகபபெற்று என் வீட்டில் குடியிருந்ததே அல்லது, நீ என் மனவி அல்லை, பாவஞ்செயதவனுக்கு எல்லா உயிரகளிடத்தும் அவமதியுண்டாவதுபோல எனகுமை நீ அவமானக கூறுயினை; அடி சண்டாளி ! என குழந்தை தோமீதும, பரிமாமீதும, மதமாமீதும், ஏறிசெல்லவேண்டு மிடங்களிற் சென்றும, கலமுவ மலை மரங்களால் அடர்ந்த பெருங்காட்டில் செந்தாமரைமலாபோனற கழல்கள சிவக்க எப்படி நிரிவான் ? எந்த என் மைந்தனுகு மணிகுண்டலாதிக ளாகிய நவமணியணிகளை அணிந்த பாசகாகள நான்முன நானமுன் னென்று ஒருவருகுகொருவா முந்தவேண்டுமெனக் கருதி, அறுவகை யுணவுகளை யமுதுபோலச செய்துவைத்துக காத்திருகினறனவாலோ? அந்த என் செல்லுபபுதல்வனே காடுதிரிநது, கைப்பாகவும், உவாபபாக வும், காரமாகவுமுளள பல நீராளைக குடித்தும், வேளைகடநது காய கிழங்குகளைத் தின்றும், எங்ஙனம் உயிரவாழவான.

இதுவரையும் பொன்னுடையுடுத்து இன்பமாக வாழ்ந்து, காட்டில் காவியுடையுடுத்து எங்ஙனம் என்னினை இவவுலகினில் வாழவான்; ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குப் போகவேண்டுமென்றும், பரதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், யாரும் எண்ணத்தகாத இம்மாற்றம் யாருடையது? யார் சொல்லத்தக்கது? தியமடந்தையர்களெல்லோரும் வஞ்சமுளள

வர்களும், அறத்தின்முறை தவறியாயினும் தங்களுடைய காரியங்களையே முடித்துகொள்வதில் ஊக்கமுடையாராகளும், ஆதலால் அவாகள், யாவராலும் இகழ்ச்சிசெயத் தகாதவர்களே, ஆ! ஆ! மறறபெண்களெல்லோரும் இத்தன்மையர்களாவாராகளோ? ஆகமாட்டாராகள். பலா தருமசிந்தையுடையார்களாய்க் கொழுநன் உளத்துக் கினியராகளாய், யாவராலும் புகழத்தக்கவர்களுமுளா, ஆதலால் எல்லாமாதாகளையும் யான் பழிக்கேன், பரதன்தாய் ஒருத்தியைகுறிததே யான பேசுகின்றேன்; அடிகெடுமதியுடையாளே! பொருளாசையுடைய்ளே! கொடியுவளே! எப பொழுதும என்னை வருத்தும் வகையிலே மனமுடையாளே! கலமுடையவளபோலப பாயனைசெய்த சண்டாளி! என்னிடத்திலாவது ஸ்ரீராமனிடத்திலாவது என்வகுறமத்தை நீ கண்டு எங்களை அழிக்க இவவாறு முயன்று வரஙகேட்கின்றனை? ஸ்ரீராமன காகங்செல்வதைக் கண்டால், தந்தைகள பிளைகளையும், பிளைகள தந்தைகளையும், கணவாகள மனைவியாகளையும், மனைவியாகள கனவாகளையும் துறநது விடுவாகள. மேலும், உலகமெல்லாம் உன்மேல சினங்கொண்டதாகும; ஆதலின் ஸ்ரீராமன் காட்டுகெருச் செலவானுயின், உனகரு அரசாளுகை நிலைபபதும் அரிது; யாணும் தேவகுமாரன்போன்ற நாநாவிதமாகிய திருவாபரணங்களை யணிந்த ஸ்ரீராமன் உலாவும்பொழுது கண்குளிரககண்டு மகிழ்ந்து, மூப்பினனுயினும், பதினுறுவயதுள பாலகுமாரன்போல ஆகின்றேன், கதிரவன் தேரிந்றஞ்செய்யாவிடினும், மழைபொழியாவிடினும், இவவுலகம் ஒருகால் பிழைகினும் பிழைக்கும், ஸ்ரீராமன் வனம்போவதைக் கண்ணுற்று இங்கு ஒருவரும் பிழைகமாட்டாரென்று நான் நம்புகின்றேன், கெடுபுத்தியுள்ள உன் தன்மையை அறியாமலே நெடுநாளாய் மனையில் வைத்து, கச்சரவத்தை வளாதாரபோல வளாகபபட்டுக கடையில் கூறறுகி என்னைகொன்றனையே, உன்னுல் நான் நாநாவிதத்திலும் கெடுதியடைந்தேன்; ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மனனுடனவனஞ்செல்ல, யானும் உயிர்மாய, பினபு என பந்துஜனங்களையும், இத்தேசத்தாருகையையும், இங்ஙகரத்தையும் நிலைகெடித்து, பரதன உனனுடனகூடி இவ்வுலகினை ஆளுவான, நீயும் என பகையாளிகளை மகிழவிபபாய், அடிபாவி! மனஞ்செய்த கலவனுகிய எனனையும் சிறிதும் மதிக்காமல், யாவரும் இகழச்சி செய்யத்தக்க இககொடிய மாறறத்தை நாணமென்பது சிறிது மிலலாயுளைத் தனையன்ரே? உன பறகள ஆயிரம்பொடிகளாகச் சிதறுண்டு உன முகத்தினின்றும் ஏனே? இனனும் கீழே உதிர்ந்து வீழாமலிருக்கின்றன. இஃது வியக்கத்தககதே; ஸ்ரீராமன் இன்னமையாயாவது, விருப்பமல்லதாயாவது ஒருபொழுதும் மொழிந்ததில்லையே; கடுஞ்சொல் சொல்வதையே அவனறியான, இவவண்ணம் எஞ்ஞான்றும் இனியசொல்லினனுகிய ஸ்ரீராமன் திறத்தில் ஏனே? பாவஞ்செய்கின்றனை; நீ வருந்தினும் வருந்துக, நீ எரியினும் எரிக, நீ இறக்கினும் இறக்க, நீ ஆயிரம் சிறு

துண்டுகளாகச் சிதறுண்டு தரையில் விழினும் விழுக; அடி கேகய குலத்திறபிறந்த கொடும்பாவி ! நீ எப்பாடுபடினும், யாவருக்கும் நலந் தராத உன பாழ்த்த எண்ணத்தை யாஞ ஒருகாலும் செய்ய உடன படேன; வாளபோலக் கூர்மையுளளவளும், எப்பொழுதும் விரும்பத் தகாதவற்றை மொழிபவளும், கெடுமனமுடையவளும், தன குலத்தைக் கெடுப்பவளுமு, எனமனத்தை ஒழிவில்லாமல் வருத்துகினறவளுமாகிய நீ பிழைத்திருக்க யாஞ பொறுதிதிரேன; ஸ்ரீராமன காட்டுககேகின நான உயிர்வைத்திரேன, இனி மகிழச்சியேது ? இனபமேது ? என மனைவியாயிரு்து எனக்கு விரும்பமல்லாத காரியத்தை நீ செயய மூயல் வது நலமனறு; உன பாதமபணிந்து வேண்டுகினறேன; அருளசெய்யக் கடனவயென்றிவவண்ணமாகக கைகேயியை நோககிக் கொடுமையாக வும், இனிமையாகவும் மொழிந்து பயமுறுத்தியும், வேண்டியும், விகாரம் பிறந்தவாபோலக் கைகேயியின காலகளப பிடிககச்சென்று, அது செய்யாமலே தரையில் தவறிவிழுந்து வருநதினா.

அயோத்தியாகாண்டததில பனிரண்டாவது சருக்கம முறறிறறு.

பதின்மூன்றாவது சருக்கம்

தசரதசகரவாதநியா கைகேயியை வருநதி வேணடல

அநநதரம கைகேயி நானமறறவளும், கொடியவளுமு ஆதலால, நல வினை தீநதவடன் வினனுலகததினின்றும மீழநத யயாதி அரசன் போல மகிழவறறு ஒளிருலேநது வருந்துகின்ற சககரவாதநியின் வேணடு கோளுக கியையாமல, மீளவும அபபுரவலா பெருமானை நோககி, அரச ரேறே ! நாம வாயமையாளரென்றும, சொலலியசொல தவறறவரென் றும, அடிககடி உமமை நீரே புகழநது கொள்ளுகிறீரன்றே? அததனமை யுடையீராயின், எனககு வரமளித்து மறுபடி அதனைத தநிதததாககின் றீரோ ? இஃது பெரியோர் பெருநதன்மையோவென்று இகழ்ந்துரைதத னள. அதுகேடடு மீளவுங கைகேயியை நோககி, அடி கொடியசணடாளி! யானிறநது, ஸ்ரீராமனும வனவாசஞசென்றபின்னா, நீ மடடும தனியே மகிழவுறக்கடவை. நாளிவ்வுலகிலும இகிழவறறு, வினனுலகஞசென் றும, அங்குள்ளோர என்னை நோக்கித தசரதரோ ! நீர பெண்ணறிவு தேடடு, ஸ்ரீராமனை அசணணியததுக கனுபபலாகுமோ ? என வினவின், யரின் அமமொழிகரு யாதுகூறுடையுரைத்து மகிழவெயதுவேன; நெடுநாள

மகுடப்பேறின்றிப பற்பல ஜபதபங்களால் நற்குண நற்செயகை நிறைந்த ஸ்ரீராமனே அருமைச செலவமைந்தனுகபபெற்று, இபபொழுது அவனே ஏங்ஙனம காடுசெலலவிடுவேன்; சூரனும, பறபலகலே வலலவனும், வெகுளிவென்றவனும்,பொறுமையுளளவனும, செந்தாமரைமலர்போன்ற திருகணகளுள்ளவனும், கருநெயதலபோன்ற திருமேனியுடைய னெும, முழுங்காலளவுகீண்ட சுந்தரத திருததோளகளுடையவனும், சிறந்த திணமையுடையவனும, எககாலும வருத்தமென்பதறியாமல் இன்பமுறறவனும ஆகிய ஸ்ரீராமசந்திரனேக காணகம போகவிடடு, அவன் வருததமுறுவதைககணடு பொறுததிருபபேனே ? ஸ்ரீராமன் வனவாஸம் போவதைக கணணுறறு வருநதுவதறகு முன்னமேதானே எனகு மரணம் நேரிடுமாயின், யான் விணணுலகையடைந்து மகிழுவுற திருபபேன்; அடபாவி ! கொடிய கைகேயி ! என்னருமைத திருபபுதலவ னாகிய ஸ்ரீராமனே என்னகாரணம்பறறிக காடுசெலலக கருதுகின்றனை ? எனகுகில்வுலகினில அபகீரதியும், அழியாப பழிபபும உணடாகின் றனவேயென் றிவ்வகையாகப புலமபி மயகுகுகொண்டு வருந்துகையில, கதிரவனும குடடிசை சேர்ந்து சகுகரவாரதியாரது சோகததைகுகணடு உளளம்பொறுதவன்போல அலைகடலில வீழுநது மூழுகினான்; இவரது மயகுகவிருளே இவ்வுருவாகத திரிந்ததோவென்று கணடோர் ஐயுறும படியாக இருளெழுந்து இரவுவளர்ந்து சந்திரனுடன்கூடி பொளிபெறற தாயினும, சகுகரவாதியார்குகு ஒளியற்றதாகி, முசசாமமுடையதாயினும காளராததிரிபோல மேன்மேல பெருகியது; பேராசர்பிராளும, இடை யிடையே மையல் தெளிகதெழுநது, புலமபி, இரவைகுகுறிதது அடி இராவே ! நீ ஒழிநதுபோகாமல, இவ்வாறே வளர்ந்துகொண்டிருபபா யாயின, யானும் இவ்வாறே புலம்பிககொணடு வருந்தியபோகிலும, ஸ்ரீராமனே அழைத்தக காட்டுக்குபபோவென்னுங காலம நீ அலலாமை யால், அத்துன்பததை யடையேன்; ஆதலின், யான் உன்னைக கைதொ ழுது வேணடுகின்றேன்; நீ என்மீதருள்செய்து இங்கிலியிலேயே வளர் ந்து விடியாமலிருக்கக்கடவை. கேளாய ராததிரியே ! நீ விடிகின்றதா யிருக்கின் விரைவாக விடியகடவை. இப்பாவி சண்டாளியாகிய கைகேயி முகுகதைப பார்ததுக்கொண்டிருக்க மனமிலலை; நீ விரைந்து விடிந்து போவாயாகில், யாரும் இவள் முகத்தில் விழியாமல் வெளியே போய விடுவேன்; என்றிவ்வண்ணமுரைதது, மீண்டுங் கைகேயியை நோக்கிக கைகூபபி, அடி கைகேயி ! நற்செய்கையுடையே ரதலின் இபபொழுது வருத்தமுறற்வனும, உனககு வசப்பட்டவனதலால இறக்குமபடியான துயரகொண்டவனும், வயதுசென்றவனும், சகுகரவாதியும், உனக்குக் கணவனுமாகிய என் நிறத்தில் நீ அருள்செயயக்கடவை. அடி கைகேயி ! இதுவாயில யான் உனனைப் பழித்தேன், துயரம் மிகுந்தமையால் என் மனம் மருள்கொண்டிருந்தது; யான் தனியே அன்றிச் சபையுளேில

ஸ்ரீராமனுகருத் திருமுடி சூடுவேனென்று சொலலிவிடடேன்; அதனைப் பொய்யாகசசெயவது இகழ்வு; யான இதுவரையிலுாைதததையெலலாம் காட்டில அழுகையாக நினையறக; என்மீதருஞ்புரிநது, களிபபுறுவிப்பாய, நான் அரசுசசெலவ முறறும உனக்களிதததாகககடவது. அதனை நீயே ஸ்ரீராமனுக கருள்செயதளிபபாய ? இவ்வகை நீ செயயின், பெரும்புகழ் பெறுவாய; எனகும, ஸ்ரீராமனுகும, ஆசிரியாகளுகும், பரதனுகும, நீ இவ்வகைசெயவ துகபபாகும்; என்றிவ்வண்ணம் வஞசமின்றிச சககரவர்ததியா வேணடிககொண்டும, கெமிநதியுளா கொடியபாவியாகிய கைகேயி அவ்வீவண்டுகோளை ஏறறுககொள்ளாமல, ஒருபிடியாக நிறகையில, சககரவர்ததியார் தரணியில் வீழநது மூர்சசையடைநது வருநதி. விடியறகாலையில, தம்மை எழுபபுவதறகாக முழகும, வீணை முதலிய வாத்தியஙகளையும, வநதிகள பாடுவதையும மறுதது, மகிழவறறுக கிடநதுயர் கொணடிருநதனா.

அயோதயாகாண்டதில பதின்மூனறுவது சருகம
முறறும்றறு

பதிஞன் காவது சருக்கம்.

தசரதசகரவாதயாரது கருநதையுளாநது ஸ்ரீராமபிரானை அழைததுவரக கைகேயி கடடளையிடடது.

இவ்வண்ணம் புதநிரவியோகநதின் அசசஙகொணடி தரையில வீழந்து மூர்சசையடைந துழலுகின்ற சககரவர்தியாை நோகக்கி கைகேயி மீளவும சககரவர்தியாரே ! எனகு வரமளிபபேனென்று பிரதிஜஞை செயது பின்பு அதனை நிறைவேறறுமல ஏனோதாயிலவீழநது வருந்துகின்றீர்;—

ஆஹுஸ்ஸத்யம்ஹிபரமம் தர்மம்தர்மவிதோஜனாஃ
ஸத்யமாஶ்ரித்யஹிமமா ந்வம்தர்மம்ப்ரபோதிதஃ

அஹுஸ்ஸத்யமஹிபரமம தாமம்தாமவிதோஜனாஃ
ஸதயமாச்ரித்யஹிமமா தவருசதாமமப்ரசோதிதஃ.

அறநெறியைக் கடைபபிடிதத பெரியோர்கள மெயமமையே சிறந்த அறமென்று உரைகின்றனர்கள். யானும உண்மையாகிய் அறததை மேறகொணடே உம்மை, விஞவினேன், சைபபியமஹாராஜனுக் தான் பரந்துள்ள சத்தியஞசெய்து, தன் உடலி யறுதது கொடுதது புகழ

பெறறு நறகதியையு மடைநதனனன்றே ? அனர்க்கமஹாராஜனும் ஒரு வேதியனுகருக தன் கணகளே அகமகிழசசியோ டளித்தனனன்றே ? பெருங்கடலும் சததியததினுலன்றே ? சிறிதேனும் தன கரைகடந்து செலலவதலலே; சத்தியமே பிரஹ்மம்; சததியத்திலே தருமம நிலைபெற் றிருகின்றது; சத்தியமே அழிவற்ற வேதஙகள; சததியததினுலே மோட் சம் வாயகின்றது. ஆதலின் நீர் அறமவழுவாத நெஞசுடையீராயின், சததியந்தவறறமல அவ்வழியில செலலகடவீர். நீர எனகளித்தவரம் பயனுளளதாக கடவது. அறத்தை வளரபபதன்பொருட்டு யான் உமமைத தூணடுகின்றமையால, ஸ்ரீராமனேக காடடுகனுபபிவிடக கட வீர். மூன்றுமுறை யுரைதலேன, இவ்வணணம நீர செய்யாவிடின் உம மெதிரிலே யுயிரைமாயததுக கொளவேன், என்றிவவண்ணஞ சிறிதே னும ஈணமின்றிப படபடவென்றுரைசெயதனள. அரசர்களரசரும் அது கேட்டு இந்திரனிடட பாசததை அவிழதததுகொளளப பலிசகரவர்த்தி திறனற்று நினறதுபோலக் கைகேயியிடட தருமபாசததை விடுவிததுக கொளளத திறனற்றவராகி, மனஞசூனறு, துகதினிடையி லிறுகுகிக கடடி அடிகக படுகின்ற காளைபோல வருததமுறறு நடுகடுஙகிக கடை யில ஊககததோடு கணகள சுழனறு, காறறாறபோலக கைகேயியை நோககி, அடிபாவி கைகேயி ! யான முனபு திருமணம புரியுங்காலையில மந்திரபூர்வமாக உன கையைப பிடித்தனனன்றே ? அநத கைகேயியை யும் விடடுவிடடேன்; இனி எனகரு நீ பகையே அன்றி, மனையாடடி அலலே; ஆதலின் பரதனுடு நினனையும விடடுவிடடேன, இரவுகழிநதது வைகறை வநதது; இனி வசிஷ்டமாமுனி மூதலானுகள வநதெனனை ஸ்ரீராமனுக கபிஷேகரு செயவதறகாகச சித்தஞ்செயத சாமானகளைக் கொணடே ஸ்ரீராமன என்றனகரு பிரோதகாரியஙகளைச செயயகடவன. நீயாவது உனபிளளையாவது எனகருச செயகடனகளைச செயயவேண்டு மதேயிலலே; அடி நீச்செயலுடையாளே ! ஸ்ரீராமனுக கபிஷேகரு செய வதைத் தகைவாயாயுல, முன்பு என் கண்மணியாகிய ஸ்ரீராமனுகரு அபி ஷேகமென்று பெருமகிழவுகொணட மாநதாகளெலலோரும மகிழ்வற் றுத தலைவணங்கி வருந்துவாரகளே; அவர்களே யான பார்த்தது எவ்வண் ணநீரு சமாதான முரைபபேன், எனறிவவண்ணம புலமபிகொண்டிருக கையில, மதி விணமீனகளாலழகாகிய இரவுகடந்து பொழுது விடிந்தது. சிறிதும் இளகுதலிலலாமல பாவமே குடிகொணட நெஞசையுடைய கைகேயி கடுஞ்சினங்கொணடு சக்கரவாததியாரை நோககி, மன்னவா மன்னரே ! பரவிய விஷம்போலவும, பெருமபிணிபோலவும், என் உள் ளத்தை வருத்தும்படி யுரைகின்றீர்; விரைவில ஸ்ரீராமனே இங்கழைத்து வரசசெயது, காடுசெல்லக கட்டளையிட்டனுப்பிவிடுமை, என் பின்னேக ருப பட்டங்கட்டிவிட்டும், என்னைப பகையற்றவளாகசசெய்து, வாயமை யைப பீதுகாதது பின்பு மகிழ்வுறகடவீர் என்று சொல்லினள். அத்

தியசொலலைகேடடுக கசையினலடிகபபடட சிறந்த பரிமாபோல் மேன்மேலும துயர தூணடபபடடவராகிக கடங்கோபங்கொணடு, கை கேயியை நோககி, அடி பெணைகளில தீயாளே! நான அறமெனறும வரல் கருளகபபடடுக கட்டுணடேன; என்னுணாவும எனனினறும குடிபோயினது; அறமுறை தவறுதலவறும, எனனருமபெருந் திருமகறுமாகிய ஸ்ரீராமன திருமுகமணடலததைக காணவிரும்புகினறேன்; எனறிவ்வகையாக கூசாசெயகையில, பொழுதுவிடிந்து வெயபோறு முதயாசல சிகரஞசேர்ந் தொளிசெயய, நலல முகூர்ததததில நலல நகஷததிரதிலவசிஷ்டமஹாமுனிவர் தம்மாணைக்காகபோடு அபிஷேகததகருகிய பொருளகளை எடுபபித்துகொணடு வழியெங்கும பனிநீர தெளித்து விளகபபதாகைகட்டி, மகரதோரணஙகள நாடடி, மலர்கள தூவிய பூமாலைகள தொங்கவிட்டு, சிங்காரிகபபடடும பெருமகிழவுகொணட மகளகள நிரை நிரையாக நிறையபபெற்றுப பறபல பணடஙகள நிரமபிய கடைதெருகக ளோடு கூடியதாகி, சநதனப புகைகளும, அகிறபுகைகளும கமழசெயயும, எஙகும பெருமகிழவுகொணடாடுகினற அநதநிருவயோததிமாநகரைக கடாடசிததுகொணடு; அமராவதிநகரவில விஞசுகினற தேவநதிர னரண்மனைபோலச சிறந்து, பொருளகள நிறைநதும, பறபல பறவைக ளூட்ன கூடியும, நாடடார நகரததாரகளாலும், வேதவேதாஙகஙகளறிநது உயர்ந்த வேதியர்களாலும நிறைநத சகலகலவர்ததியாரது அந்தபுரதது ளடபுகு, அஙகுசசெலலுகினற சுமநதிரனைலுஞ ஜாதியைக கணடழைதது தேறபாகமே!நீர விரைவாக வேநதாபெருமானிடஞ்செலலு, யாம இஙகு வநதிருககினறோமெனவும், நாறவிசைகளிலுமுளள கடலினனும், கஙகைமுதலிய மஹாநதிகளினினும், பொறகுடஙகளில தீர்ததஙகள நிறைதது கொணடுவந்து வைகபபடடன. அதறகுகடடையாறசெய பதநிரபிடமும், அபிஷேகததினபொருடடு அழைபபிகபபடடது; நவதானியஙகளின விதைகளும, நவரதனஙகளும, கந்தபுஷபஙகளும, தேன, தயிர், நெய, பொரி, பால, தருபபைகளும், அழைபபிகபபடடன. எடடுக கனனிபபெணைகளும, மநதமாதஙகமும, நாலு குதிரைகள கடடி, அலஙகாரஞசெயயபபடட தேரும், வாள கோதணடம் கணைகளும, காவகாரர் நீஙகு சிவிகையும, முழுமதிபோனற குடையும், வெண்மைபொருந்திய சாமரைகளும், தங்ககிணணியும், தங்கசகிலி பூடடி வெளளதுயாந்த காளையும், நானகு கோபைபபறகளுடைய சிங்கமும், சிறந்த பரிமாவும், சிங்காசனமும், புனிததேனும, எரிகினற அகினியும், ஸ்லவாத்தியஙகளும், அலஙகாரஞசெயதுகொணட பொதுமடனதையரும, ஆசிரியர்களும, வேதியர்களும, தேனுகைகளும, அறம் விளைகதத்தக மற்றுள்ள விலஙகு பறவைகளும, நாடடார நகரததார்களும, மற்றுமுள்ள பலவகை வருணததாரகளும, ஸ்ரீராமாபிஷேகததின்பொருட்டுக களிபபுடன் சித்தமாயிருககின்றனர்கள் எனவும், காற்றிசை வெற்றி

மனைனர்களும், காததிருக்கின்றனர்களெனவும், சகரவர்த்தியார்க்குத் தெரிவித்தது, அவனைக் கடுகசசெயது அழைத்துவருவீராக; ஸ்ரீராமன் நல்லகாலத்தப்பாமல் அபிஷேகங்கொணடு இராசசியபரிபாலனஞ செயயசடவனென்று கட்டளையிட்டனர். சுமந்திரரும் வசிஷ்டமஹாமுனிவரது ஆஜ்ஞையைச் சிரமேறகொண்டு, சகரவர்த்தியாைத துதிசெயது கொண்டே அரசாபிரா னிருக்குமிடஞ செல்லுகையில, வாயிலகாபவர் இவனைகணடு, சக்கரவர்த்திமார்கு இவர் மிகவேண்டியவனெனததடை செயயா திருந்தமையால, இவர் வேந்தர் வேநதனருகிற்சென்று, சககரவாதிதியினது மனகவலியை உனராமையால, வழுகபபடித தேரதனி ரனு செயயததொடஙகி, சூரியனுதயமாருங்காலியில, (பூர்ணசந்திரனுதிக கையில) பெருஙகடல மகிழ்ந்து பெருகுவதுபோல அனபுடையராகித தேவரும் எங்களை மகிழ்விகக்கடவீர். இகாலியில மாதலி தேவேந்திர னைத துதிசெயதனன். வாஸவனும், எல்லாத தானவகணஙகளையும் வென்று, ஜயங்கொண்டனன். அவ்வண்ணம் யானும் தேவனைத துதித்து எழுபபுகினேனை, வேதஙகளும், வேதாஙகஙகளும், சுயம்புவாகிய பிரம தேவனை எழுபபுவதுபோல யானும் தேவனை எழுபபுகினேனை; சூரியன் சந்திரனுடனகூடி, இங்கிலத்தை இபபொழுது எழுபபுவதுபோல யானும் தேவனை எழுபபுகினேனை; அளவிலாப பெருஞசெலவராகிய தேவா துயிலுணாந்து அலங்காரஞ செயதுகொண்டு, மேருவினின்றெழுந்த செங்கதிரவனைபபோல ஒளிபெற்றுலாவகடவீர். செஙகதிர வெணகதிர களும், சிவவைசசிரவணர்களும், அகனி வருணர்களும், இந்திரோபேந் திரர்களும், தேவருகு வெறறிதந்தளிகககடவர்கள ராஜசார்த்தூலரே! பொழுது இனிதாக விடிந்தது; தேவா கட்டளையினபடி செயயததகக செயலகளஞ செயயபபடடன. ஆதலின தேவா துயிலுணாந்து கண்விழி தது மேறசெயயத்தகக செயல்களைச் செயயகடவீர். ஸ்ரீராமாபிஷேகத் துகருரியன ஆயததமாயின; வசிஷ்டபகவானும், நாட்டார், நகரததார், வேதியா மாணகர்களுடன சித்தமாக எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். ஆத லின், தேவர் ஸ்ரீகோதணடராமனுக்கு அபிஷேகஞ செயயுமபடி கடடளை யிடக்கடவீர். மேயபபவனில்லாது நிரிகின்ற பசுக்களபோலவும், சேனைத தலைவனில்லாத படைகள்போலவும், சக்திரனில்லாத இராதிரிபோலவும், ரிஷபமில்லாத ஆனிரைபோலவும், அரசனில்லாத தேசம் விளஙகாதன் றே! என்றிவ்வண்ணம் இனிமையாகத துதிசெயகையில, தசரதசக்கர வர்த்தியார் இன்புறறு, துன்பம் மிகுதியுமடைந்து, துயிலற்றமையினலும், சோகத்தினலும், கண்கள் சிவந்து சூதரை நோகஙகி சுமந்திரா! இம் மொழிகளினல், என் மார்பை ஏன்றுக்கின்றனனென்று தீரமாக உரை செய்கையில, தேர்ப்பாகர் அம்மொழியைக்கேட்டு, அரசர்பிரான் வருந்தி யிருப்பதையுங் கண்ணுற்று, என்னகாரணமோ? என்றையமுறறுக் கைகுவித்துக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டு சென்றனர். அபபொழுது

சகசரவர்த்தியா ஸ்ரீபரந்தாமனுயிய ஸ்ரீராமபிரானே அழைத்துவரச சுமந் திரருக்குக் கடடளையிடவேண்டுமெனக கருதது ராபினும், தனபமிகுதி யினுல, வாயதிறந்து பேசதகிறமையறறுக கிடகினறலமபறறிக ஸ்ரீ கேயி அவரது கருத்தையறிநது, 'சுமநதிரரை யழைததுச, சுமநதிரரே ! அரசாபெருமான் இராமுழுதும் துயிலின்றி, ஸ்ரீராமனையே நினைந்து செறணடிருநதமையால, இபபொழுது துயிலகொணடிருகின்றனா. ஆத லின் தீர் விரைந்து சென்று, ஸ்ரீராமனே இஙகழைததுவரக்கடவீர உமக்கு நன்மையுண்டாகுகடவது; இவ்விஷயததில சிறிதும் யோசனைசெயய வேணடுவதறறில்லை யென்க கூடடினாள். சுமநதிரா அம்மொழியைக் கேடடுக கைகேயியின் கருதறதை அறியாமையினுல, ஸ்ரீராமபிரானுககு அபிஷேகஞசெயவிபபதறகே அழைததுவரச சொலலினுளென்றெணணி, உளளமகிழந்து, அஙகிருந்து புறபபடடு, ஸ்ரீராமபிரானேகணடு களிக்க வேண்டுமெனறு விரைந்து, ஸ்ரீராமபிஷேகதறதைகணடி களிபபுற வேண்டுமென்று அவாவுற்றுக கோடடைவாயில முதல எஙகும் அடங்காது நிறைந்துளள, நாடடார, நகரததார, சுறறததார், வேதியா, வேந்தா, சூத மாகதவநதியா, நடநாததகாயகாகள, சேடி, சேட, விதூஷகாகள முத லிய பற்பல சாதியோரையும், சதுரஙக சேனைகளையும் கணடனா

அயோத்தியாகாண்டததில பதினுன்காவது சருககம்
முற்றிறறு.

பதினேந்தாவது சருக்கம.

சுமந்திரர் ஸ்ரீராமபிரானே எழுந்தருளச் செய்துகொண்டு
வரசென்றது.

அந்தணாகளும் இரவைப்போக்கித் துயிலுணர்ந்து செய்கடன்களை முடித்து வசிஷ்டர் முதலிய புரோகிதர்களுடன கூடிச சபாமண்டபஞ் சேர்ந்து, அமைச்சர்கள, படைத்தலைவர்கள, நகரத்தலைவர்களுடன் ஸ்ரீராம பிரான பட்டாபிஷேகங்கண்டருளும் வைபவமகளைக் கண்ணுறும்படி பெரு மகிழ்வுகொண்டி இரவி தூயதை உதயமாகி ஒளிர்கையில் பூசநட்சத்திரத் தில் கடகலக்கினத்தில் ஸ்ரீராமாபிஷேகத்துக் குரியனவாகிய தங்கத்தாற் செய்த பூணகும்பங்களும், சிலகரிகபபட்ட மங்களானமும், சிற ந்து புலித்தோல் தைத்தழகாகிய தேரும், கங்காயமுனை சங்கமத்து நின்று மழைப்பித்த தீரத்தமும், மற்றுளள பாவனமாகிய ஜோகூப தடாகங் களினின்றும் நாற்கடல்களினின்று மழைப்பித்த தீர்த்தங்களால் நிரப்பப

பப்டுக் கமலம், காந்தள், குவளைகளுடன்கூடி நறுமணம் வீசுகின்ற பொற் குடங்களும், தேன், தயிர், நெய், பொரி, தருபபை, மலர், பாலிகளும், வெகிகளும், தர்ந்திகளும், சந்திரகிரணங்களைபோல வெளுத்துத்திரண்டு நீண்ட வெண்சாமரைகளும், முழுமதிபோன்ற வெண்குடையும, வெண் மைநிறமுள்ள கொழுத்தகாளையும், வெளிலைக்குதிரையும், பட்டத்துக் குரிய சிறந்த மத்தமாதங்களுமும பலவகை மணிகளணிந்துலாவுகின்ற எட் டுகன்னியர்களும், பலவகை வாத்தியங்களும், வந்திமாகதர்களும் மற் றும் மனுகுலத்திற் பிறந்தோர்க்குச செய்யும் முறைப்படிக் கட்டளை யிட்டுச சித்தஞ்செய்துகொண்டு சக்கரவர்த்தியார் பொழுதுவிடிந்தும் துயிலெழவில்லையே? சூரியோதயமாகியும் மஹாராஜதிலகரே! திருவபிஷே கத்துக்குரியன யாவுஞ் சித்தமாயினவே? இச்செய்தியை வேந்தர் பெரு மானுக் கறிவிக்கத் தகுவன், யாவனும கட்புலனுகிலனேயென எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், சுமந்திரர் அங்கெய்தி, அங்குள்ள வேந்தர்களை நோக்கி, யான் அரசர் தலைவன கட்டளையினபடி ஸ்ரீராமபிரானே யெழுந்த ருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருவதறகாக, யான் புறப்படடுச செல்லுகின் றேன்; நீங்கள் புரவலர்பிரானுக்கும், ஸ்ரீராமசந்திரனுகும் மிகுதியும் இஷ்டமுளளவர்களாதலின, உங்களுக்கு யான இப்பொழுது செயயவே ண்டுவதென்ன வெனவினவ? அவவேந்தர்களும் சுதனைநோக்கிச சுமந்தி ரரே! முனபு மஹாராஜனை எழுப்பி யாங்கள காத்திருப்பதைத் தெரிவித் துப் பினபு சக்கரவர்த்தியார கட்டளையினபடி செய்வீராகவென மொழிந் தனாகள. சுமந்திரர் அதுகேடடு அதனவே ஒக்குமென அவாகள சொல்லைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் அந்தப்புர வாயலில் சோந்து அதனுடபுகுந்து புரவலர் பெருமான படுத்திருக்கு மிடத்தருகில் நிறைக்குவெளியேனினறு பூமண்டலா கண்டலர் குலத்தைப்புகீழநது பாரத்திவேந்திரனையும் துதி செய்து, சோமசூரிய சிவகுபேர வருண வைசுவான சேந்திரோ பேந்திரர் களை தேவருக்கு நன்மையாக்கக கடவர்களென; ஆசீவாதஞ்செய்து, மேலும் அவனி மணுளனைக்குறித்து ராஜாஜேந்திரா! பொழுது விடிந் தது; தேவரீருடைய கட்டளைப்படி யாவுஞ் சித்தஞ் செய்யபபட்டன. ஆதலின, தேவர் எழுந்து மேலே செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செயயக்கட வீர்; அந்தணாகளும், படைத்தலைவர்களும், நாட்டா ஈகாத்தார்களும், நாற்றிசைவேந்தாகளும், வந்து காத்திருக்கினறனர்கள. எனறிவவண்ணம் புகழ்ந்துரைத்தனர். வெற்றித்தார மன்னர் கோமானும் துயிலுணர்ந்து சுமந்திரரை நோக்கிச சுமந்திரா? ஸ்ரீராமசந்திரனே அழைத்துவாருமெ னறு இக்ஷ்வாகேயிகட்டளையிட்டனளன்றே? அது என் கட்டளையென்று தெரியுமன்றே? அந்த என கடடளையை செய்யாது மீளவும் இங்கு வந்து நிற்பதற்குக் காரணம் யாதி? யான் துயில் கொண்டவனல்லனை கண்விழித்தே யிருக்கின்றேன். நீ பொருக்கெனச் சென்று, என் அரு மைத்திருமகனை இவ்வழைத்துவரக் கடவீரென்று மறுபடியும் ஆஜ்ஞை

செய்து அனுபவிஞர் தேர்வலவரும் அவ்வாணையைத் தலைமேல் தாங்கித்திருவபிஷேகத்தின்பொருட்டே ஸ்ரீபரந்தாமனுகிய ஸ்ரீராமபிரானே அழைப்பிக்கின்றார், மஹாராஜனைக்கருதித் தம்மையறியாத களிப்புக் கொண்டு அங்கிருந்து புறபபட்டு அரசர் மறுகிலுளள விநோதங்களையும், மஹாஜனங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்தவராய, ஸ்ரீராமபத்திரன் திருக்கலியாண குணங்களையே யாவருமெடுத்துப் புகழவதைச செய்யும்றும், இந்திரன் அரண்மனைபோல அழகாகியும, கைலைமலையின நுனிபோல வெளுத்துயாகத பெருங்கவாடமும் காட்டியும், பல திண்ணைகளினால் விளங்கிப் பொன்னுஞ் சிகரங்கள கூட்டிப் பொனனம்பாவைகளை அமைத்துச செய்த முனையுடையதாயும், நவமணிகளிழைத்துப் பவளக்கொடிகளினுலியறறிய தோரணங்களபூட்டப்பட்டு, மாரிகாலமேகம்போலவெளுத்து, மேருகிரியின் குஹைகபோல எஙகும் பொன்மணிகணஙகளநிறைந்து விசாலமாயும், நவமணி மாலைகளால் அலங்கரிக்கபபட்டும், முத்துகளால் பரபபபடடும், சந்தன அகிறகட்டைத் தூபங்கள கமழுதலும், தாதாரமென்னுஞ் சந்தன மலையின் சிகரம்போல எங்குஞ் சந்தனச சாந்தின வாசனை சூழ்ந்தும், வெண்ணுரை மயில் முதலிய பறவைகளின ஒலி பரவியும், உயிருளளனபோலச செய்வித்த் செந்நாய முதலிய பதிமைகளால் நிறைந்தும, காண்போர்களுடைய மனத்தோடி கண்களையும் தனனுள கவர்ந்து கொண்டும், குபேரனமாளிகைபோலப் பலவகை நிதிகள் நிறைந்தும், இந்திரன் திருமனைபோலச சகலபோகங்களும்பொருந்தியும், நாநாவித மிருகபகஷி நிஷவுளதாகியும், வசிரபதுமமாகாதி மணிகளினெளியினுல், சந்திர சூரியர்களபோல இலங்கியும், ஸ்ரீராமபிரானை ஏத்திப பணிகொளவதன் பொருட்டுக கைகூப்பி நிறகினற மகளாலும், ஸ்ரீராமபிரானைக் காண்பதறகாகக காணிக்கை கைக் கொண்டு நிறகினற நாட்டார நகரத்தார்களாலும், கூன குறளா கஞ்சுகமாக்களாலும் சூழ்ந்தும் அழகாய விளங்காகினற சர்வசுவாமியாகிய ஸ்ரீராம சந்திரன் திருமாளிகையைக கண்ணுறறுத் தரமகமகட்டிய தோமீதேறி ஸ்ரீசகுலதிலகனைத திருமுடி சூட்டிதற பொருட்டு அழைகபபோகின்றனென றபாப்போர் மகிழசசெனனு, தேவேநதிரன மாளிகைபோனற அத்திருமாளிகை சோநது, அங்குளள விநோதங்களையும், காத்திருக்கும் மஹாஜனங்களையுங் கண்ணுறறு, ஸ்ரீராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய கதைகளையும், மங்களவாத்திய கோஷங்களையுஞ் செவியுற்று, சதுரங்க சேனைகளையும், சத்துருஞ்சயமென்னும் பட்டத்துக்குரிய யானையுங்கண்டு களிப்புற்றுப் பெருங்கடலில் மகரமீன் தடையினறி உட்புகுவதுபோல ஸ்ரீசகுநாயகர் திருமாளிகைக்குள தடையின்றிப புகுந்து மகிழ்ந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினேந்தாவது சருக்கம்
மு ம் மி ற் று.

பதினாறாவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனைச் சுமந்திரா அழைத்தது.

சுமந்திரர் ஜனங்கள் நிறைந்த எல்லாவாயில்களையுந்தாண்டி, அந்தப் புரவாயில் சேர்ந்து, அங்கு வில்வாள் கேடயமுதலிய படைக்கலங்களைக் கைப்பிடித்துச் சிறந்த அணிகளை யணிந்து, ஊக்கத்துடன் காக்கின்ற படர்களும், மூபபினராய்க் காவித்துணியுடுத்துப் பிரப்பங்கடி யிடித்து நிறகின்ற கஞ்சுகமாக்களும் தம்மைகண்டு விரைவாக வெழுந்து வினயத்துடன் நிறகக் கண்டு, அவர்களைவழைத்து வாயில் காப்பாளாகளே! நீங்கள ஸ்ரீராமபிரானிடங் கடிகிசசென்று, சுமந்திரன வாயிலில் வந்து நிற்கினறானென்று தெரிவிப்பீர்களாகவென மொழிந்தனர, அவாகளதுகேட்டு விரைந்து சீதா பிராட்டியுடன வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீரகுலதிலகரைக் கிட்டிச சுவாமீ! சுமந்திரா வாயிலில் வந்து நிறகினறானென வுரைசெய்தனர்கள். உடனே ஸ்ரீராம சநதிரரும், இவர் நம தந்தையார்கு மிகுதியும் அந்தரங்கனெக் கருதிக் கௌரவஞ்செயதழைப்பித்தக கொண்டனர். சூதரும், அங்கெய்திச சித்திராசனம்போட்ட பொற்பீடத்தில் எல்லா அணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வைசிரவணனைபோல விளங்குகினறவரும, ஏனத்தின குருதி போலச சிவந்த பரிமளகந்தம்பூசி, வெணசாமரை பிடித்து அருகில் நிறகின்ற ஸீதாதேவியுடன சேர்ந்தவருமாயச் சித்திரையெனனும் நாணமீனோடு கூடிய சந்திரன்போலவும், ஒளியினால் கோடி சூரியர்போலவும் ஒளிசெயகினற ஸ்ரீராமசந்திரர் திருவடித் தாமரைகளிலே தண்டஞ் சமாப்பித்துக் கைகுவித்தகொணடு, விஹாரசயநாஸநாதிகளில் சூசலம் வினவி, சக்கரவாத்தித் திருமகனரே! கோசலியின நற்புதல்வரே! தேவருடைய திருத்தகப்பனர் கைகேயி மஹாதேவியுடன வீறறிருந்து, தேவரீரைக்கண்டிகக்க அவாக்கொணடிருக்கினறனர்; ஆதலின காலதீட்டியாமல் எழுந்தருளவேரோகவென இனிமையாக விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனரும் அதனைத் திருச்செவிசாத்தி உளளமகிழ்ந்து வீரதாபிராட்டியாரைக் கடாகூர்த்து என பிராணாயகி! என் திருத்தந்தையரும், கைகேயியும் கலாது, எனக் கபிஷேகஞ்செய்வதைப்பறறி, ஆலோசனை செயதுகொண்டிருக்கினறனாகள். கைகேயிதேவியும், பர்த்தாவின் திருவுளளத்தை உணாந்து கடப்பதினாலும், எனமீதுளள அனபினாலும், என்னை அழைத்துவரும்படி சுமந்திரருக்குக் கட்டளைசெய் தனுப்பினள்; வேந்தர்பிரான் எனக்கிப்பொழுது யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்விப்பதறகாகவே என்னை விரைவாக அழைப்பிக்கின்றனரெனக் கருதுகின்றேன்; ஆதலின், யானிப்பொழுதே சென்று, தந்தையாரைக்கண்டு சேவித்து வருவேன்; நீ இங்கு தோழி தாதிமார்களுடன் சுகமாக வீற்றிரு

ந்து இன்புறுவாயென்றிவ்வணணம் அருளிச்செய்தனர். தொபிராட்டியாரும்மகிழ்வுகொண்டு ஸ்ரீராமபிரான எழுந்தருளுகையில், தாமும் அந்தப்புரத்துவாயிற் வரையில் பின் சென்று, இரஞ்ச சூயயாகஞ செய்வதற்குரிய சிறந்த அந்தணர்களுடனகூடிய தேசத்தை நான்முகக்கடவுள தேவேந்திரனுக் களித்தாப்போல அரசர் பெருமானும் தேவருக்களித்து, இனிது செய்யுக்கடவர். யாகதீக்ஷாபூண்டு விரதந்தரித்து நீராடித் தூயமையராகி, மாயுரியுடித்துக் கலைக்கோட்டைத் திருகுகாததில் பறறி, வீற்றிருகினற தேவரை அடியாளடைந் தின்புறுவேன்; தேவருகுகுக கீழத்திசையை வச்சிதபாணியும், தென்திசைகிய இயமனும, மேற்றிசையை வருணனும், வடதிசையைக் குபேரனும் போதுகாகக்கட்வாகளெனறு, தியானஞ செயதுகொண்டிருந்தனர் ஸ்ரீகோதண்டபாணியும், ஜனக நந்தனுக்கு விண்டுகொடுத்தாளேபோகவிடுத்தச சுமந்திரருடன தம் திருமாளிகை விட்டுச சிங்கக்குருளே மலைகுகையைவிடடுப புறபபட்டாறபோலப் புறப படடு வாயிலில் கைகுவித்து வணகத்துடன நிறகினற இளையபெருமாளையும் கடாகூவித்துக்கொணடு, நடுபபிராகாரததில் கூட்டங கூட்டமாக நிற்கின்ற நட்பினாகளுடன கலநதுபேசி, இரவலாகளையுங் கணடு, அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு இனிமையாகச சமாதானமொழி அருளிசசெயது, வெளளியினுற் செய்யப்பட்டுப் புலித்தோல தைத்து, நவமணிமாலைகளினு லலங்காரஞசெயது, மேகம்போலக் கம்பிரமாயத் தொனியுடையதாகி, தங்கமிழைத்து, விசாலமாய், மினனல் மின்னினுறபோலக் கணணுறறுப பார்த்தறகரியதாய விளங்குகினற யானைகளனுகள போலப பரூத்தவலியதாயுயர்ந்த குதிரைகள் கடடிய திருத்தோமீது ஏறிச செலலுகின்ற தேவேந்திரன்போலவும், ஆகாயததில காசசனே செயகினற நீர்கொணடகொணடல் போலவும், மஹேந்திரமலே நீஙகி எழுந்த பூரணசநதிரன்போலவும் எழுந்தருளினா இளையபெருமானும அத்திருத்தோமிசையேறிப பினபுறத்தினினறு, ஒரு திருகுகையினுல் வெணகுடைபிடித்து, மறறொரு திருக்கையினுல் பொற்சாமரை வீசிகொணடு, தமையனாைப பாதுகாத்துச் சென்றனர். ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளுகினறனென மகிழவுகொணடு, மக்களெல்லோரும் பேரிசாசலிட்டுகெகாணடு பின செல்லுகையில், பற்பல அணிகலணிந்து அலங்காரமாயுள்ள நால்வகைப்படைகளும முன்னும பினனுமாகச் சென்றன. அபபொழுது பலவகையவாத்தியங்களின் ஒலிகளும, வந்திமாகதாகள திதிசெயயும ஒலியும், சூராகளுடைய சிஙகாரதங்களும், யானைகள பிளிறலும், குதிரைகளின கணைப்பும், கலந்தெழுந்து ஒலித்தன. நகரிலுள்ள பெண்களெல்லோரும், பெருமகிழவுகொண்டு நீராடி யாடையுடித் தணிகளணிந்து, மேல் நிலையிலேறிச் சாளரத்தின் வழியாக ஸ்ரீபரந்தாமனைக்கண்டி உவகைகொண்டு மலர்மழைசொரிந்து, ஸ்ரீராமபிரான் தங்களைக் கடாட்சித் தருளசெய்ய வேண்டுமென்று வணஙஞ்செய்து, கோஸலே திருக்குமாரரே ! தேவருடைய பெற்றதாயாகிய

கோஸலை அபிஷேகங்கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற தேவரைக்கண்டு பெருமகிழ்ச்சி யுறப்போகின்றனரென்று துதித்து, சீதாபிராட்டியின பாக்கியமே பாக்கியம், அவள காமகோடி சுந்தரரான இந்த ஸ்ரீராமசந்திரரைக் கணவராகப பெறறனளனரே? நம்மூள எவளும அப்பாக்கியம பெறவில்லையே; ஆதலின் இவள முற்பிறபபில்சிறந்ததவஞ்செய்தவளா யிருத்தல்வேண்டும்; அவவருந்தவம் செய்தமையினலன்றே? உரோகிணி சுகந்திரனைச் சேர்ந்தது போல இவளும, ஸ்ரீராமசந்திரரைச் சோந்தனளெனறு சீதாபிராட்டினியயும புகழநதனர்கள. ஸ்ரீரகுகுலநந்தனரும், இம்மடந்தையர்களது இனியமொழிகளைத் திருசசெவிசாத்திச் சென்றனர். இந்த ஸ்ரீராமபிரான தந்தையின அருளுபபாட்டால் அபிஷேகங்கொண்டு நம்மெல்லோரையும பாதுகாத்தருளப்போகினறனர். நமக்கிதனினும மகிழவுயாதுளது!—

लाभोजनस्यास्य यदेष सर्वं प्रपत्स्यतेराघ्स्यमिदंचिरायय
नह्यप्रियंकिंचनजातुकश्चि त्पश्येन्नदुःखंमनुजाधिपेऽस्मिन्

லாபோஜநஸயாஸயயதேஷஸாவம் பரபதஸயதேராஷடரமிதமசிராய
நஹ்யப்ரியமகிஞ்சநஜாதுகசித பசயேநநத்துகமமனுஜாதிபேஸமின.

இந்தச் சக்கரவர்த்திதிருமகனர் நெடுநாளைக் கிந்த ராஜ்ஜியத்தை யுவராஜனகி யடையப்போகினறனனெனபதே நமமெல்லோருகுஞ் சிறந்த பயனனரே? இமமஹாபுருஷர் மஹாராஜனபிருகையில், இவ்வுலகில் ஒருவருமதனபத்தையாயினும், வெறுப்பையாயினும தாகமாட்டாரனரே? என்று மஹாஜனங்கள செய்யும் துதியையும் கேட்டு மகிழந்து, கர்ஜனை செய்கின்ற சதாரங்கசேனைகள் சூழவெழுந்தருளி, சூத மாகதவந்திவாதக காயகர்களாலும புகழப்பட்டு, ரதகஜதுரகங்களாலும், மஹாஜனங்களாலும் நெருக்கமாய், நவரத்தினங்களினலும், பற்பல சிறந்த பண்டங்களினலும் நிறைந்து விளங்குகினற பெரிய ராஜமார்க்கத்தைக கடைக்கணித்துக் கவிப்புக் கொண்டனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினறுவது சருக்கம்
மூற்றிற்று.

பதினேழாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தம் தகப்பனரிடத் தெழுந்தருளியது.

அநந்தரம் சக்கரவர்த்தித் திருமகனரும், பெருமகிழ்வெய்திய சுற்றத்தாரால் சூழப்பட்டவராகி, சிறந்த அகிற்புகை கமழ்வித்து, உயர்ந்த பதாகைகளை காட்டி, நாநாஜனங்கள் நிறைந்து, கூதிர்ப்பருவத்தில் விளங்கு

கின்ற வெண்முகில்க ளினிசையோவென ஜயமுறத்தக்க வெள்ளைமாடங்கள் சூழ்ந்தழகாகி, சிறந்த சந்தன அகலின கந்தங்களினலும, வெள்பட்டுப் பிதாமபாங்களினலும, வாயில்களோறும் குவித்திருக்கின்ற நித்திலங்களினலும், சிறந்த படிகங்களினலும் வேறுவேறுக நிறைந்தும், பலவகைப் பண்டங்களினலும, பகுதிய போஜயிங்களினலும, தயிர், அக்ஷதை, ஹரிசு, பொரி, தூபம, அகில் சந்தனங்களினலும, பலவகை மலர் மாலை களினலும், எஞ்ஞானறும மணமவீசுகின்ற நாற்சந்தியுடையதாய் விளங்கு கின்ற ராஜமார்க்கத்தில்சென்று, அன்பர்கள செய்யும் ஆசீர்வாதங்களையுங் திருவுளத்துக்கொண்டு, அவ்வாகளுகருக்குத் தக்கவாறு வழிபாடுசெய்து, பித்ருபிதாமஹ ப்ரபிதாமஹாதீகள செயத முறைபைச சிறிதுந் தவறுது யுவராஜனுகி, எங்களுப் பாதுகாத் தருளுவீர் இனி போங்களினலும, ஜப்பிய ஹோமாதிகளினலும் பயனேது மிலது; ஸ்ரீரகுநாயகர் திருவபிஷேகங்கொண்டு எழுந்தருளுகையில், கண்குளிரக்கண்டு பேராநந்த மெய்துவோமனறே ? ஸ்ரீராமபிரான திருவபிஷேகங்கொண்டு நமகசுகரசனுவதினும வேறு விருப்புள தொன்றுமிலலே, என்றிவவகை மாந்தாகள கூறும் மொழிகளைக்கேட்டுக் தீரோதாத்த கமபீரத் திருகலியாண குணமுடையவ ராதலால் சிறிதும் உளளம வேறுபடலில்லாமல், விருப்பும வெறுபபுங்கொளளாதெழுந்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமசந்திரருடைய வடிவழகிலீடுபடோருள, ஒருவனுகிலும, ஸ்ரீராமபிரான் திருமேனியினின்றுவ கண்ண ரிரண்டையும, இழுத்துத் தனவசமாகங்கொளளத் திரணுடையவனுயினலல்லன்.—

யச்சராமம்நபஶ்யேத்து யஎரா மோநபஶ்யதி
நிந்திதஸ்ஸவஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேனம்விகர்ஹதே

யச்சராமம்நபசயேதது யஞசராமோநபச்யதி
நிநிதஸ்ஸவஸேல்லோகே ஸவாதமாபயேநம்விகாஹதே.

யாவனுருவன ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்ணாரகண்டு கொந்திலனே ? யாவனுருவனை ஸ்ரீராமபிரான கடாக்ஷித் தருளசெய்திலனே ? அவவிருவரும, இவர்கள் கொடியபாவிகள; இவர்கள முயற்சியில்லாதிருக்கையிலும், ஸ்ரீராம பிரான தாமே எழுந்தருளிச் சேவைசாதித்தும, அவர் தம்மைக் கடாக்ஷிக்குமாறு தாமவந்து சேவித்திலரன்றே வென உலகத்தாரால் பழிக்கபபட்டவாகளாவது மன்றி, ஸ்ரீராமபிரானை நாம சேவிகாமல், உலகிநதைக்கும ஆளாகி, இகமுங்கெட்டு நற்பேறு மிழந்தோம; அந்தோவெனறு தம்மைத் தாமே இகழ்ந்துகொளவார்கள. சக்கரவர்த்தித் திருமகனர் ? அந்தணர், அரசர், வைசியர், சூத்திரர், இந்நால்வரிடத்தும், அவரவாகளுக்குத் தக்கவாறு கருணைசெய்கினறானறே ? அதுபற்றியும, யாவரும் இவரிடத் தனபுகூர்ந் திருக்கின்றனாகள். ஸ்ரீதாபிராமரும் நாறசந்தி தேவாலயம், நற்சந்திகளி

இள்ள அரசமரமுள்ள பூமி; பெரியோர்கள் வீற்றிருக்கும் சபை இவைகளெல்லாம் வலமாக வெழுந்தருளி, வெண்முகில்களினிரைபோலவும், கைலைமலையின் சிகரங்களபோலவும், திவ்யவிமானங்களபோலவும், வெளுத்துயர்ந்த மணிமாடங்கள் சூழ்ந்து, தேவேந்திரன மாளிகைபோன்ற திவ்ய தந்தையாருடைய திருமாளிகையைக்கண்டு, ரணதீரபடர்களால் காக்கப்பட்ட மூன்றுகோட்டை வாயில்களைக் கடந்து, திருத்தேரினின்று இறங்கி, மற்றிரண்டு கோட்டைவாயில்களையும் தம திருவடிச் சமபந்தத்தால் பரிசுத்தஞ்செய்து, தமமுடன தொடர்ந்துவந்த மக்களெல்லோரையும் நிறுத்திவிட்டு, அந்தப்புரத்துக்குள ளெழுந்தருளித் தீவீ தாத்தையருகிற் சென்றருளினர். வெளியே நின்ற ஜனங்களும் பெரிதமகிழவுகொண்டு, சந்திரனுதயமாயினபொழுது, பொங்கியெழுந்த பெருங்கடல் அவன் மறையுங்கால், மீளவும் அவனுதிப்பதையே கோருவதுபோல, ஸ்ரீராமசந்திரர் எப்பொழுது வெளியே எழுந்தருளுவானெப் பெருவேட்கையோடு காத்திருந்தனர்கள.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

(* யசசவெனனும் சுலோகததின பதசாரம்)

ஸ்ரீராமசந்திரருடைய திருமேனியி லீடுபட்டோ ஆனந்தகடலில் மூழ்கிய பரவசமாவது வியப்பனறெனபதை, இவா பரபாஹ்மமெனறும், இவனாத தரித்ததத தன்னியராக்கீதா பழிப்படைவானென்றும், வயதிரேகமுறாதத உறுதிசெய்கினறனா. "யசச" எனனுஞ் சுலோகதனுல, வலுவில்லாத வாய்ததை பேரினபததை யிழாத பாவியின் பெயரைக் கூறினும், பாவமணுகுமெனறு குறித்தக் கூறுது, (யஃ+யம்) என்று பொதுபபடக் கூறினா. (யசச+யஞச) எனனும இரண்டு சகாரங்களும, (காகாக்ஷி) நியாயததால் இருபுறமும் சேருகினறன. அதனல், (யச்ச) எனவும், (ராமஞ்ச) எனவும, (யஞ்ச) எனவும், (ராமச்ச) எனவும், சோகபபடுகின்றன. (யச்ச) ஸ்ரீசக்கரவாத்தித திருமகளைகண்டு, களிபபுறுததக்க கோசலராட்டில் மொண்டி மூடன் குருடன இவர்களன்றித நிறலுன் கட்புலனுமுடைய ஆணியினும், பெண்ணியினும், அலியாயினும், பசுபக்ஷி முதலிய ஜந்துக்களாயினும், (ராமஞச+யதாயதாஹிதா மஸ்யக்லா நிர்பபவதி பாரத+அப்யுததான மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாமயஹம்) எனவும், (பரிதராணய ஸாதூனாம் விநாசாய சதஷ்க்ருதாம், தாமஸம் ஸ்தாபகார்த்தாய ஸமபவாமியுகேயுகே) எனவும், ஸ்ரீமகாநாராயணன் தானே அருளிச செய்தபடி யோகிகளும் காண அரியனுமினும, சேதனர்கள் தண்டித தரித்துப் பேறு பெறக்கடவர்களென அருள்செயத ஆனுஷவிகமாகத் தஷ்ட நிகிரஹஞ் செயது, அதருமவழியடைத்துத் தருமத்தை நிலைகசசெய்து முகியமாக பக்த ஜனங்களைக் காத்தருள்வதன்பொருட்டே (ரமஸ்தே யோகிகோகாகதே லக்ஷியாகதே தொத்மனி+இதிராமபதே காலைபரம் ப்ரஹ்மாபிதியதே) என்றபடி தன் பரத்துவ தோற்றமாறு அவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்ரீராமபிரானியும்,—ராமஞ்ச (ருபௌ தார்யருண்யம்வர்த் தருஷ்டித்தா பஹூனிஞம்) என்றும், (சன்தீகாந்தாகம்ராம மதிவப்ரியதர்சனம்) என்றும், (ஸ்ரீயோசமணலாமர்த்யுதி லொனர்தர்யுண தெள

வாத - ஸ்ரீராம இதிநிர்மேதம அஸயவிஷ்ணோ: பரோததிதம்) எனறும், (கதரபீப கோடிலாவணய:) எனறும் சொல்லுகிறபடி நிதநிய நிரவதிய நிரநிசய நிருபம ஞைனாதயமுடைய ஸ்ரீ ராமபிரானேயும், (ராமஞ்ச + ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸய) என்றும் (அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோததாமியேதத்வருதமமம) எனறும, (அரீருதம் நோகதபூர வும் மேநசவகூஷியேகதாசன) எனறும, (ததயாகர பரதிகருஹ்ணீயாத) எனறும சொல்லுகிறபடி பிரதிபலன நிரதம் நோராத, பகதஜன பரிபாலனததில் தீக்ஷை கொண்டிருகினற ஸ்ரீராமபிரானேயும, (ராமஞ்ச) தோதேவியையாயினும், (நபச யேதத) ராமபிரானே ஸ்ரீபரதெயவமென றுணராவிடினும, பசுகூஷிகளபோல வாவதி காணவிருமபுதறகுரிய உருவமெனற கணடுகதிலலேனே ? கறகணடென றுணரா தணபவாகருங் கறகணடு நிதநிக்குமேயனறிக கைகாளிறே, (நபசயேதத) ஒருகாலுங் கணடேபிலலேனே ? (நபசயேதத) குருடனுயினும, கனவிலுகண்டே பிலலேனே ? (நபச்யேதத + நபசயேச்ச) கேடபிலலேனே ? நிணைதது பிலலேனே ? தியா னஞ செயதபிலலேனே ? (யஞ்ச) குருடி செவிடி கூன முடமாயினும, ஸ்ரீராமபிரான தானே வெளியே எழுநதருளுகால அவர கடாக்ஷததுகபப பாததிரமாகமால நிவர பீதம்போல அகததுளிருநத யாவனைருவனேயும, (ராமசச) பகதபரிபாலனததின பொருட்டே அவதாரஞசெயத (ரஸ்மரதயபகாராணும் சதமபயாதமவதயா - கதஞ சிதபகாரண கருதேனகேதனஷயதி) எனறபடி சேதனா செயயும பலகோடிக கெரீடிய அபராதஙகளையும் திருவுளததிறகொளளாத, அவாகள அபுததி பூவமா யாவது செயயுஞ சிறிய உபகாரதததையே ணகுமதிதருளபுரியுமீ பேரருளாளனுயிய ஸ்ரீராமபிரானும (நபசயதி) கடாக்ஷிகளிலலியோ, (ஸ:) பேரும புதவொணணாத அபபெரும பாவிகளாகிய ஆவிருவரும (லோகே) இவவுலகிலில (லோகே) மஹாஜன கோஷடியில (நிநதிதா:) நிநதை செயயபபடடவாகளாகி (வஸேத) இருபபாகள. (ஏனம) இவாகளீ, (ஸவாதமாபி) தாணும, (ஸவாதமாபி) தனகரும, அநதாயமி யாகிப பொதவாயுளள ஸ்ரீமநநாராயணனும, (விகாஹதே) மிகவும இகழசசியதுவா, இவவிகழவுககு மூடிவிலலியெனபது தோறறகவி (விகாஹதே) எனறு நிகழகாலமாக அருளிசசெயதனா. இதகாமும, அனபுளராயிருநது இபபொழுது மாததிரம் கெடுமதி கொணடு ஸ்ரீராமபிராணிகளணடு களிகமமும், ஸ்ரீராமபிரானுல போரவுகநது கடா கூஷிகபப்படாகலு மிருநத மநதரை கைகேயி இருவரும, நீயகா நிநதைக காளாயி னுர்களனறே ? ஒருகாலும காணதாரும், கடாகூஷிகபபடாதாரும், நிநதைகளள ளாவாரெனப இலலையுளளதோ ? கறகணடுகினறன கூலிகொடுக்கவேணடுமோ ? வடு வில நிலவி மஞ்சுவிக்கினற நிலவினை மடையரும ஆடையினுல மறைததுகொளவார களோ ? ஆதலின ஸ்ரீராமபிரான திருமேனியழகி லீடுபட்டோரெலலோரும் பரவச மாயினுரென்பது வியப்பிலதென உறுதிசெயயபபட்டது.—

ப. நினைட்டாவது சருக்கம்

கைகேயி ஸ்ரீராமபிரானே வநத்துக்கேகக் கட்டளையிட்டது.

அகந்தரம் ஸ்ரீராமச்சந்திரர் தம திருத்தமப்பனுரருகிறசென்று முனபு திருத்தாதைக்கும, பினபு கைகேயிக்கும தண்டம்சமரப்பித்துச் சக்கரவர்த் தியார் கடுந்துயரங்கொண்டவரா யிருப்பதைக்கண்டு, இதற்குக் காரணம்

யாதேனெனச் சிந்தைசெயுதுகொண் டிருக்கையில், அரசர்பெருமானும் ஸ்ரீராமாவென றழைத்துச் சோகமதிகரித்துக் கண்ணீர் தளும்பி நின்றமை யால், மேலே செய்திசொல்வதற்கும்-பார்ப்பதற்கும் திறமையற்று நிற்கை யில், ஸ்ரீராமபிரான இஃதென்னவென அரவையடியினுல் மிதித்தவனபோல அச்சமடைந்து, புலவர்களின் திறமைகுலைந்து, சோகஸந்தாபத்தாபத்தால் வருந்தி நெட்டியிர்ப்பெறிந்து மனஞ்சுழன்று ஒருவராலுங்கலக்கவொண்ணு அலைகடல் கலக்கமுறறதுபோலவும், கிரகணத்தையடைந்த கதிரவன்போல வும, பொய்ம்மொழியுரைத்த முனிவனபோலவும் துயரங்கொண்டு கலங்கி யிருக்கினற மனனர் பெருமானைக்கண்டு, பருவகாலத்தில் பனிக்கடல் கலக்க முறுவதுபோலக் கலங்கி, இதுவரையும் ஒருகாலும எனனைக்கண்டு சக்கர வாத்தியார் இவ்வண்ணமிருந்திலரே ! சினஙகொண்டிருக்கினும் என்னைக் கண்டவுடன சினந்தீர்ந்து மகிழவரே ? இப்பொழுது எனனைக்கண்டு ஆயா சங்கொள்வதேனெனச் சிந்தைசெய்து மிகவருந்தி ஒளியிழந்து கைகே யிக்கு வந்தனஞ்செய்து தாயாரே ! யான அறிவினமயக்கத்தால் மஹாராஜ ருக்கு யாதேனும அபராதஞ்செப்திருகஇனறேனே ? என்தந்தை எனனைக் கண்டு சினங்கொண்டிருகக காரணம்யாது? அதனை நீர்எனக்கு அருள்செய் தருளிச் செய்வீர்; யான் ஏதேனும குறறஞ்செய்திருக்கினும் நீர் இவனைச் சமாதானஞ் செய்து சீறறத்தைத் தணிதததருளவீர்; மஹாராஜா என்னைக் கண்டு மனம் வருநதி இனியமொழி ஏன அருளிச்செயிலர்; ஆதிவியாதிக ளிவரை யணுகிப் பீடைசெய்யாம லிருகஇனறனவா ? கர்மானுகுணமாகத் தானபவினுபுங்கள் மாறிமாறி வருமேயனறி இனபமே நிலைபெறறிருப்ப தரு மையன்றே? என அருமைத் தம்பியாகிய பரதனுக்காவது, சத்துருக்கனுக் காவது, என்தாய்களுள யாருக்காவது யாதேனுந் தானபமகேரிடடிருக் கிறதோ ?

ஸுகோபயன்மஹாராஜ மகுர்வன்யாபிதுர்வசः
முஹூர்தமபிநேச்சேயம் ஜீவிதமகுபிதோருபே
யதோமூலமரர்தஸ்யேத ப்ராதாபாவமிமாத்மநः
கதம்தஸ்மிந்வவர்த்தேத ப்ரத்யக்ஷேஸதிதைவதே.

மஹாராஜரை மகிழ்வியாமலுக் அவர்கட்டளைப்படி நடவாமலும், அவர் சினங்கொண்டிருக்கையில, ஒரு கீணப்பொழுதாயினும் யான் உயிர் வாழ்வதை நன்குமதியேன்; ஒருவன்தான் இவ்வுலகினில பிறப்பதற்கு

முத்தகாரணம் யாரோ ? கட்புலனகிய பரதெயவமென்னப்படும் அத்தக தைக்கு நலலதிவும், நன்றியறிதலுமுடையவன ஏன உடபடடு நடவான?, அன்னையாரே ! நீர ஏதாயினும் இவர்மீது சீறறங்கொண்டு, இவருள்ளக வருந்துமாறு வனமொழியுரைத்தீரோ ? புரவலாபெருமானுக்கு இதுகாறு மிலலாமல இபபொழுது இததனமையதாகிய மனககவலி வாயததறகுக காரணம்யாதோ? அதனை இனனதென அருளிசசெயவீரெனப பலமுறை வேணடிககொணடனா.. இவ்வண்ணம கோசலேதிருகுமாரர் அருளிச செயத இனமொழிகளைக் கைகேயி செவியேறறு ஞானமென்பது சிறிது மிலலாளாயத தன்னலததையே கருதித தீரங்கொண்டு, ஸ்ரீராமபிரானை நோகி, ராமா ! மஹாராஜர் சினங்கொணடது மிலா, தீனபஞ் சிறிதும் கொண்டது மிலா, இவருளளதில ஒனெண்ணமுளது; உன அசசததா லதனை யருளிசசெயதிலா போலும; மிக பிரியமுகிய உனனை நோகி, உனகுப பிரியமாகா மொழியுகாக இவாகது வாயெழுந்திலது, இவா எனகது ஒருகாரியமு செயதுகொடபபதாய வஞசினங்கூறி யிருகினறனர்; அதனை நீ தவறாது செயயவேண்டும், இவா எனகு முனபு வரமளி ததுப் பினபு அதனைசசெயவதறகுப பேதைமைபபோலத் தவிகினறார், இவா எனகு வரமளிபபெனென றுறுதிகூறி, ஆறறுநீர வெளளதில பெருகிப்போனபின்பு அதறகு அணைகடட முயலவதுபோலத் தடிகக முயலகின்றார, இவ்வுலகில தருமமேமூலமென்பது பெரியோகளா லறிந திருக்கின்றனரனறே ? இவா உன்பயனைககருதி எனமீது சினங்கொண்டு அவவாயமையைத்தவற நினைகின்றார. இவர் வாயமைதவறாதவண்மை நீ இவரைப பாதுகாகக கடவை, இவர் நினகது நன்மை யுரைசெயினும், தீமையுரைசெயினும், நான வழுவாமல செயவேனென நீ முனபு உறுதி சொலவாயாயின் பினபதனை யானுரைசெயவேன. இவா எவியதை நீபய னறறதாகசசெயயாயாயினும், அதனை இவா உரைசெய்யார்; யானேஅதனை மொழிவேன ? எனறிவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமபிரானிடததும் முன்பு உறுதி மொழிபெற்றுக் கொளள வேண்டுமென்று கூறினள. சக்காவாததிதிருக்குமாரர் அம்மொழியைத திருசசெவிசாததில் மனம்வருந்திக் கைகேயி யைநோக்கித் தாயரே ! என் தன்மையுணாநத நீரும்என்னைநோகி இவ் வண்ணமிழிமாழிவதுதகுகியறறது; குருவும்,தாயரும்,மஹாராஜரும, என் நலத்தைநினைபபவருமாகிய இவர்கள் எனனைத தீயிலவிழுவாவது, நஞ சுண்ணவாவது, பெருங்கடலில் மூழ்கவாவது கடடளையிடினும் உடனே தடையினறி அவ்வாறேசெயவேன.

தத்ப்ரூஹிவசனம்தேவி ராஜ்ஞோயதபிகாமகூஷிதம
கரிஷ்யேப்ரதிஜானே ராமோத்விர்நாபிபாஷதே.

மஹாராஜருடைய திருவுள்ளம் யாதோ ? அதனைநீ அருளிச்செய்யும்; அதனை யான் அவசியம் செயவேன்; பிரதிஜ்ஞையும் செயகின்றேன்; ராமன முன்பொன்றுரைதது பின்பொன்றுரையான். என்றிவ்வகையாகவஞ்சமின்றி யுரைசெயத் ஸத்தியவாதியாகிய ஸ்ரீராமபிரானேநோக்கி, அடாராமா ! முன்பொருகால விண்ணவர்க்கும, அசுரர்க்கும் நடந்த போரில உனதமபபனுர் மிகுதியும அடிபடடு மூர்சையடைந்திருந்த காலையில யான்அவரைபபாதுகாத்து உபசரிததேன். அபபொழுது அவர் மூர்சைதெளிந்து எனமீது மகிழசிகொண்டு எனக்கிரண்டு வரமளித்திருந்தனர். இபபொழுது யான், பரதன் அபிஷேகங்கொளள வேண்டுமென்றும், நீ இபபோதே வநததுக்குசெலல வேண்டுமென்றும், அவ்விரண்டுவரங்களையும் கேட்டேன. ஆதலின் தந்தையையும் சதயஸநத ராகசசெயது, நீயும் ஸதநியஸநதனாக எணணங்கொளவாயாயின், என் சொறபுடிகேட்டுத் தந்தையார் எனக்கு வரமளிததபடி நீ பதினனகுவருடம் வநவாஸஞசெயயக கடவை ? உன்பொருட்டுச் சிததஞசெயத இநத வபிஷேபு பொருளகளைக்கொணடே பரதன் அபிஷேகம் கொளளக்கடவன். நீ இந்த வபிஷேகங்கொளவதைவிடடு, மரவுரியுடிதது சடைதரித்துப பதினன்குவருடம் வனமேகக்கடவை. சதுரங்க சேனைகளுடன கூடிப பலவகைபபொருளகளை நிமைந்த இவ்வயோததியில பரதன் அரசு செய்யக்கடவன். மஹாராஜர் நின்னிடதது மிக அனபுடையர ராதலின், இசசெய்தியை நினக்கு மொழிவதறகும், நின்னைபபார்ப்பதறகும் அசச முறறு வருந்துகின்றனர்; ஸ்ரீராமா ! நீ இவ்வன்னஞசெயது தகையாரைச சதயத்தினுல நிலைநிறுத்தக்கடவை. எனறிவ்வண்ணம் கைகேயி உளமிசைந்து வனமொழிகூறினள. சசசிதானந்த ஸ்வரூபாகிய ஸ்ரீராம பிரான் இவ்வகையாகிய கைகேயியின் வனமொழிகளைத திருசசெவி சாரதீதியும் சிறிதும துன்பமுறறிலர்; மஹாணுபாவராகிய தசரதசக்கரவர்த்தியார்மடடும் புததிரஷியசனததால தாபங்கொணடவராய் மிக வருத்தமெய்தினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினெட்டாவது சருக்கம் முறறிறறு.

பதினான்பதாவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான கைகேயியினது சொற்படி, வனத்துக்கேக உடன்படுக் கௌசலியா தேவியின்பால விடைபெற்றுக்

கொள்ளச செலலுகை.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனர் இறப்புக்கொப்பாகிய அவ்வன்மொழியைக் திருசசெவிசசார்த்தியுங், சிறிதேனும் மனக்கவலைகொளளாமல் கைகேயியைநோக்கித் தாயரே! உமது கடடளியினபடி என்பிதாவின பிரதிஜஞையைப பரிபாலனஞசெயபவனாகி, சடையையும், மான்தோலையும்தரிதது, யான் வனதறகுச செலகினறேன; இவ்விஷயததில நீர சிறிதும ஐயமுறறக; அடியேன தேவரா விஞவவேணடிய தொனறுளது; மஹாராஜா எனனைக்கணடு முன்போல மகிழசசிகொண்டு ஏன்வாததையாடிலர்; இதை எனகுத தெரிய உரைததருளும்; நீ ரொனமீது கானகமெய்தாஞவெவ வையுற்றுச சீனமுறறக. இபபொழுதே உமது கண்முன்பாக மரவுரியுடத்துச சடைமுடிதது, வனமெயதுகினறேன், நீர் மகிழசசியுறுமின; ஹிதரும், குருவும இறையும நனறியுளளரும தந்தையுமாகிய இவர் எனகு எதனைக கடடளையிடினும், அதனை யான தவறாது ஏன்செயயேன; எனனருந்தமபியாகிய பரதாழவானுக கபிஷேகஞ செயவிபபோமென்று என்னைநோக்கி மஹாராஜா மகிழநதுகூறினசெயது, எனனையும் மகிழவிதிலரோயெனறும ஓர்மனகலவே என்னெயிகினறது; ஒருவாசொலலாவிடினும நானே பரதாழவானபொருடடுச்சேதையயும, ராஜ்யியததையும, உயிரையும், பொருளகளையும, மகிழநதளிபபேன்; மஹாராஜா கடடளைசெய்தின யான பரதாழவானுககு இநதராஜ்ஜியத்தை யளிபபேனெனபதில ஐயமுளதோ? ஆதலின உமககுப பிரியஞ செயவதன பொருடடும், தநதையின் பரதிஜஞையை நிறைவேற்றுவதன் பொருடடும், யான் வநததுகுபபோவதிற சிறிதும் காலம நீடடியேன்; புரவலர்பெருமான் தலைகுளிந்து கணணீரபெருகி ஏஞே? வருத்தமுறுகினறனா, நீர இவரை வருந்தாது ஸமாதானஞசெயயககடவீர். இபபொழுதே அம்மானழைதது அமமாவினை அழைததுவரத் தூதாகள் சிறந்த பரிமாணீதேறி மஹாராஜர் கடடளையினுல செலலககடவர்கள. காமம தந்தையின் வாகயித்தினபடி இபபொழுதே புறப்பட்டுப் பதினான்குவருஷம் வனவாஸஞ செலவேனென் றருளிச்செய்தனர். கைகேயி இவ்வாறு அருளிசசெயத ஸ்ரீராமன திருவாய் மொழியைக் கேட்டுப் பெருமகிழவுகொணடு, ஸ்ரீராமபிரானேநோகி சாமா? நீ மொழிந்தவாறு பரதனை அழைத்துவரத தூதாகள செலவார்கள். நீயும் வனதறகுச்சுடக மனமுண்டையாயாதலால் நீ காலகழிவுசெய்வது நலமன்று, நீ

இப்பொழுதே புறப்படடி வனஞசெல்லுகடவை. உனனோநோக்கி வரும் போவெனறுசொலல வெட்கமுறறு, வேந்தர்பிரான் பேசாததலேவணங்கி யிருக்கினறனர்; இதைபபறறி நீ சிந்தைகொளறக; நீ வருவாஸம்போகும் வரையும், உனறந்தை நீராடவும் ஆடடர், உணணவும் உணணுசொன்று சிறி தும் கூசுதலின்றியுரைசெய்தனள். மன்னாபெருமான இதனைககேடடு இச சணடாளி இவ்வாறு பொய்யுரைதது என அருமைசசெலவப புதலவனு கிய ஸ்ரீராமனே இபபொழுதே காடடுக் கனுபபுகினறனளே; ஐயோ! யாது செய்வேனெனக கடிந்துன்ப மெயதிப பொனனந்தவிசின் மிசைவீழந்து பெருமூசசெறிந்து மூர்சசையடைந்தனர். உடனே கைகேயியினறு வன் மொழியா லேவப்படட ஸ்ரீராமசநதிரர் கீசையாலடிககப்படட சிறந்த பரி மாபபோல அனபோடு விரைந்து, அரசாபெருமானெயுபபி உசசாரனு செயது ஆசனததினமீ துடகாரசசெயது, கைகேயி மொழியைககேடடு மிகவருநதி, அவளைநோககி அனனையாரே ! நீர் என்னைப பொருளாசை கொணடவனெனவும், இவ்வுலகினை அரசாட்சிசெயய விருபபமுறறவனெ னவும் எணணாக, யான் அத்தனமையலலலேன; நீர் எனனை அறமொன றினையே மேறகொணடவனெனவும், முனிவர்களுககு நிகராக பறறற றவனெனவும, எண்ணகடவீர். நான் உயிரைவிடுவது இம்மஹாராஜ ருககு விருபபமாயின் அதனையும் யான் செய்பவனுகலே எணணுக.

నహ్యతోధర్మచరణం కించిదస్తిమహత్తరం
యథాపితరిసిశ్రూషా తస్యవావచనక్రియా

ந்ஹயதோதாமசரணம கிஞசிதஸ்திமஹததரம
யதாபிதரிசிசரூஷா தஸயவாவசனகரியா

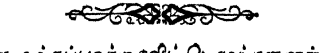
தந்தைககுவேணடிய திருபபணிசெயவதையும், அவர் ஏவிய கட டளையை தவறாது செயவதையும்விட வேறு சிறநத அறமெனபது ஒன்றுமிலலையனறே? சககரவரத்தியார் நேரில் எனகருக கடடளைசெய்யா விடினும், உம்முடைய வசனத்தால் பதினைகுவருஷம் காட்டில வாசஞ செயவேன்; நீர் அடியேனுடைய தனமையை நன்கறிந்திலீரோபோலும். நீர் எனனைக் கடடளையிடும் முறைமையுள்ளவராயினும் நேரில் எனக்கு ஆஜ ஞைசெய்தால யான மனமகிழந்து பரதாழ்வானுககு இந்நாடடுப பெருஞ செல்வத்தையளிதது தடையின்றி வநமேகுவேனென்று என் தனமை உணராமல், யான் உமதுசொற்படி செயயேனென்றெணணி மஹாராஜரை வருத்தமுறச்செயதீரன்றே ? நான்போய் என்னானதை தாயகண்டு செயதிசொல்லி, அவளிடத்தில் விடைபெற்றுச சிதையையும நன்மொழி கூறிச் சமாதானப்படுத்திவிடடு, உடனே வனமேசெல்வேன். பரதாழ் வான் விரைவில் அபிஷேகங்கொண்டி தந்தைக்குத் திருப்பணிகள்செயது

கொண்டு அரசாட்சிசெயயும்மாறு நீர முயற்சிசெய்யகடவீர்; அவ்வரீறு செய்வது அநாதியாகிய அறமனறே ? என்று கேடடுககொண்டனர், இவ்வாறு மொழிநத ஸ்ரீராமபிரானுடைய மென்மொழிகளே மஹாராஜர்கேடடு மிகவும சோகததால பீடிகபபடட்வராய், அதிகமும் கணணீர்பெருகி வாய்விட்டுப புலம்பினர்; ஸ்ரீராமபிரான தந்தையார் அீவ்வண்ணம் புலம்பி அறிவுகலஙகி யிருகையிலும், அவர் திருவடிகளைத் தொழுது, கொடிய ளாகிய கைகேயிககும் வந்தனஞசெயது, இருவரையும் வலம்வந்து அந்தப புரத்தினினறும் வெளியேபுறப்படடு, அஙகுகாத்திருகும் தம இஷ்ட ஜனங்களையும்கணடு, அபிஷேகததுகருிய பொருளகளின்மீது கணகளைச செல்லவிடாது, அவற்றுககு விலமாக வெழுந்தருளினர். இளையபெருமானும ஸ்ரீராமபிரானருகில் நின்று கைகேயியின் வனமொழிகளைக கேட்டு ஊழிததியைபபோலக கடுஞசினஙகொண டெரிகினறவராயினும தமையனார திருவுளாததுக கியையாதவரசெயவது நலமறறதெனக கருதிச சினதததைஉளளடககி, ஐயனுககுக கொடுவிதியுற்றமேயெனக கடுநதுயரங கொணடுகணணீரபெருகி, ஸ்ரீராமபிரான் பினனேடர்ந் தெழுந்தருளினர். லோகாநந்தனுகிய சந்திரனுககுப் பகலீநிகி, இரவுவருவதினால் ஒளிகுன ருதுவளர்வதுபோலஸ்ரீராமசசந்திரனுகியஸ்வாமிகளுமஅரசாடசியினழவு வாய்ந்தகாலியிலும், முகத்தில மகிழசசி மேனமேலும வளாநததே யனறிக் குன்றவிலலை; பாரிழுந்து வநம்போகுகையிலும பறறறற மஹா யோகிகளுபபோல மனஞ்சிறிதும் விகாரமுறவிலலை; வெணகுடையையும், வெணசாமரைகளையும் வேணடுவனவலல வெனற தடைசெயது, திருத தேரையும் நிறுத்திவிட்டு இளைத்தார் சுறறததா நாடுகளதாதாரையும திருபபிவிடடுத துன்பமெனபது சிறிதுமுறறதடகி, ஐமபுலன்களையும் வென்று, கோசலாதேவியாரது திருமாளிகையுட புகுந்தெழுந்தருளினர். எழுநதருளிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமுகமண்டலத்தில் ஒருவாக்காயினும் சிறிதுமவிகாரந்தோறறவிலலை, சந்திரன் தன்னுடன் பிறந்த நிலாவினை யெபபொழுதும் பிரியாததுபோல ஸ்ரீராமபிரானும் தமகையல்பாயுள்ள பேராநந்ததைத விட்டிலர். அங்குத் தமமைகண்ட வர்களும் இன்மொழிகூறி வழிபாடுசெயது, தீரமுடையராகவே தம்தாய ருகிறசென்று, கடுநதுயரமவந்து வாயதிருகினும, தாமசோகநகொள் ளின் தாயமுதலாரேனருஞ சோகங் கொளவாராகளெனத திருவுளத்திற கொண்டு சோகததை யடச்கிகொணடனர, இளையபெருமானும் கடுந துயரையுள்ளடக்கிப பினசென்று நின்றனர.

அயோத்தியாகாண்டததில பததொன்பதாவது சருக்கம முறறிறறு.

இருபதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் வனவாசம் போகினறேனென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுக கோஸலே புலம்பல்.

ஸ்ரீராமபிரான அந்தப்புரத்தைவிட்டெழுந்தருளுங்காலையில், ஸ்ரீராம பிரான் வனவாசம போகின்றாரென ஸ்ரீசக்கரவர்த்தியாரது தேவிமார்களெல் லோரும் கேட்டுக் கடுஞ்சோகங்கொண்டு வாய்விட்டலறிப் புலம்பத்தொடங் கினார்கள். தந்தை கட்டளையிடாவிடினும், நம்மெல்லோருடைய காரியங் களையுந் தலையினறி முடித்துத் தஞ்சமும் ரக்ஷகனுமாகிய சக்கரவர்த்தித் திருமகனவனம்போகின்றனே! பிறந்ததுமுதல் கோஸலையிடத்தும, அவளிட த்துப்போல நம்மிடத்தும் பக்தி விசுவாசம்வைத்து, நம் குற்றேவல்களைச் செய்கின்றனனே! யாவரேனும ஒருவர்சினஙகொண்டிவைதாலும, தான்பேற்ற மெனபது சிறிதும் கொளளாமல், ஒருவா சினஙகொளளத்தக்க செயல் கீக்கி, சினங்கொண்டவாகளையும், நன் மொழிகூறிச சமாதானஞ் செய்கின்ற னனே ? நம் புரவலாபெருமான மதியிலராகி, சகல பூதங்களுக்குந் தஞ்ச மாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனைக காட்டுக்குச்செல்ல விடுக்கின்றாரே! இனி இவவுல கினை யழிகினறாரே யனறி, இவவுலக மினபுறுதென் றிவவகையாக மஹா ராஜனை யிகழ்ந்து, நெடுங்குரலிட்டழுதனர்கள். இவவழுகுரல் கேட்டு, வேந்தர்பிரானும், யாவரும் பழிகவும், நகைக்கவும், இடமாயினேனே யென்று துயரமும், நாணமுங்கொண்டு, அந்த ஆசனத்தின்மீதே அடங்கி யொடுங்கி வருந்தினர். சக்கரவர்த்தித் திருமகளுமு தாம் வனவாசம் போவதில் சிறிதும துயரமுறாவிடினும, தமபொருட்டெல்லோரும் இவ் வண்ணம வருந்தினறார்களேயென மிகவும் தக்கங்கொண்டு, இருபபுச் சங்கிலிபோட் டிறுக்கிகட்டிய களிறுபோல நெட்டியிாப்பெறிந்து, புலன் களையடக்கித் தம்பியுடன் கோஸலைதேவியி னகதப்புரவாயலிலெழுந்தருளி, அயலுளளவர்களால், ஜயவிஜயீபவவென்று வாழத்தப்பட்டவராகி, முதற பிராகாரநதான்டி, இரண்டாவது பிராகாரத்தில், வேதமோதும் வேதியர் களைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்து, மூன்றுவது பிராகாரம் புகுந்து, அங்கு வாழ்கின்றகும் பாலவிருத்தாளாகிய பெண்களாலும் ஜயவென வாழத்தப் பட்டு, அவர்களைத் தம் வரவைத் தெரிவிக்குமபடி தாயிடம் மூன் விடுத் தத் தாமு முடனே பின்புகுந்து மாதாவைக் கண்டருளினார். அப்பொழுது கோஸலை ரோடி, வெண்பட்டுடுத்து விரதநியம முடையாளாய், தன் திரு மகன் கல்யாணையைக் கருதி, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைத் தியானித்து பூஜித்துத் தயிர், அருந்தம், நெய், மோதகம், அவிஸ்ஸு, பொரி, வெண்மலர்மாலை, பாயசம், எள்ளோதை, சமித்து, பூர்ணகும்பம் இவற்றைச் சித்தஞ்செய்து, வேதியர்களைக்கொண்டு தீவளர்த்தி ஓமஞ்செய்வித்து, தீர்த்தத்தால் விண

ணவர்களுக்குத் திருப்பணஞ செய்துகொண் டிருந்தனள். ஸ்ரீராமபிரானே அவற்றையெல்லாம் கடாக்ஷித்தகொண்டு, அருகே எழுந்தருளுகையில், தாயும தன்னைப்பிரிந்து மீளவும் தன்னருகில் வருகின்ற தன் கன்னறைக் கண்டு, பெண்குரினா மிழந்து எதிர்கொண்டோடிவருவதுபோல எதிர்கொண் டழைத்துவந்து தனக்கு தண்டம்மாபித்தபின் கைகளாலெடுத்தணைத்து உசிமோந்து ஞானத்தினாலும், பருவத்தினாலும, நல்லொழுக்கத்தினாலும், விருதீதர்களாகியும, தரும சீலர்களாகியும், மஹாத்துமாக்களாகியும், ராஜ ரிஷிகளுமாகிய மிருந்த. மூன்னோர்களுடைய நிறைந்த ஆயுளையும, கீர்த்தி யையுடி, குலத்துக்குரிய அறக்கொதயும் பெற்று வாழவாயாகவென வாழத்தி, உன திருத்தமப்பனார் மிகவும் சத்தியமூடையர், தாமாத்துமா, முனபுளர செயதபடி இபபொழுதே உனக்கு யுவராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செயவிக் கப்°போகினறனரனறேவென மகிழந்தரைத்து, போஜனஞ்செய்வாயென வீற்றிருக்கத் தவிசு அளித்தனள. நடநத செய்தி யறியாமல், தாய் இவ வகை மகிழந்தவித்த திருத்தவிசைபபற்றி னினறு, இயறகையிலே வினய முள்ளவராயினும, தாயே ! முதற்றெயவமெனனும கள்ணியத்தால், மிக வணக்கமுடையவராய், ஸ்ரீராமசநதிரர் கோஸலேயை நோகதி, என் தாயரே! நீர் நடந்த சங்கதியை யறியீர போலும; உமக்கும, சீதைக்கும், லக்ஷ்மண னுக்கும், பெருந்துயரம நோநதிருக்கின்றது; நான இப்பொழுதே தன்ட காரணியம் செல்கினறேன; ஆதலின், இபபொன்மூயாலெனக் கென்ன செய்யத்தக்கது? ரிஷிகளுக்குரிய இருபத்தைந்து தருப்பைகளாற் செய்யப் பட்ட விட்டரமென்னும ஆசனதில் லூட்காருகாலமனறே.!எனக்கு வாய்தநிருக்கின்றது; இதுமுதல் பதினனகுவருஷம முனிவர்போல மனத் தக்கினிய அரசுனவுகளேவிட்டி, கந்தமூல பலாதிகளைப் புசித்தகொணடு, ஜனஸஞ்சாரமற்று, அசசந்தருவதாகிய வனத்தில் வாசஞ்செயயப் போகி றேன; என் திருத்தமப்பனா எனகுரிய யுவராஜ்ஜியத்தைப் பரதனுகுக் கொடுத்து எனனைத் தண்டகாரணியம்போகும்படி விடித்தார். ஆத லின் யான முனியாகி, ஆறுமெட்டியகூடியவருஷங்களில் வனத்தில்வாசஞ் செய்வேனெனறு அருளிச்செய்தனர். உடனே கோஸலராஜன் திருமகள குட்டாரத்தினுல்வெட்டுண்ட ஆசசாமரத்தினுனிபோலவும, சாபத்தால்விண ணுலகத்தினின்றும் வீழந்த தேவதைபோலவும, வெட்டிச்சாயத்த வாழை மரம்போலவும, தனையில்வீழ்ந்து மூர்சசையடைந்தனள. உடனே ஸ்ரீராம. பிரானஎடித்து, சுமையைச சுமந்திறகினிலத்தில்புரணடெழுந்த பெணகுதி ரைபோன்ற தம் தாயின திருமேனியில் படிந்திருந்த தூளகளைத் தமது திருக்கையால் தடைத்துத்தேற்றினர. கோஸலேயும தெளிந்தெழுநத இனியபேருமாளுங் கேடடுக்கொணடிருக்கையில் தன்னருமைமைந்தனை நோக்கி, என்செல்வத்திருமகனே ! கானமிகுதியும தூயரப்படுவதன்பொ ருட்டே நீஎனக்குத்திருமகனுகப்பிறந்தனை;பிறந்திலியேயாயின் நான் மல டியாயிருந்து இவவகையான கடுநதன்பங்களை யடையேன்றே ?

ఏకఏవహివంధ్యాయా శోకోభవతిమానసః
అపుత్రాస్మీతిసంతాపో నహ్యన్యఃపుత్రవిద్యతే

'ஏகஏவஹிவகத்யாயாச சோகோபவதிமானஸ:
அப்ரஜாஸ்மீதிலகதாபோ நஹ்யன்ய:புதரவிதயதே.

மலடிக்கும் மனததில ஒருசோகமேஅன்றே ? இருக்கும். பிள்ளை யில்லையே யென்பதைவிடடு வேறேஒரு வியஸனமும், அவளுககிராதன றே ? உன்பிதாவினுல் நானிதுவரையிலும் சிறந்த ஆடையாபரணங்களா யினுமை, ஆவலுடன் கலவியின்பதைதயாயினும், பெற்றறியேன்; நீபிறந்த பின் உன்னேப்பறறியாவது அவைகளேப்பெற்று மகிழ்வடைவேனென எண்ணங்கொணடிருந்தேன. நான் எலலோர்களுள்ளுங் கலேவியரியிருந் தும் இனிமேல நான் சக்களத்திச சிறுகஇகளின் இகழ்வான மொழிகளேக கேடடுக்கொண்டேயன்றே ? காலதைதப போகவேண்டும், பெண்டு களுகுச சக்களதிகளிடத்தில தாழ்மைப்பட்டுப பிழைபபதினும் வே றேதுகமென்பது மொன்றுணடோ ? நீ எதிரிலிருந்த காலையிலும, சக் களத்தி யென்னைதாழ்மைப்படுததியதை யறியாயோ ? நீயும் வனவாசம் போயப பரதனுக்கும்படட்மானபின் சகளததி என்னே அவமதிபபுச செயவளென்பதில் ஐயமுண்டோ ? நீவனம்போனபின் நான்மரணமடைய வேணடியதே அல்லாமல வேறேதுணையில்லே. பாத்தாளன்னே உபேகூஹ செய்து கைகேயியை முதன்மையாகச செய்தமையால, நான் அவளுககு உயர்ந்தவளாகவோ அலலது நிகரானவளாகவோ இருந்தும, கைகேயி யைசசோந்த ஒருவெளளாட்டியும என்னே மதியாமல அவமதிபபுச் செய் தாள். இனிமேல் அரசனுகிய பரதன் கணணேட்டததால எல் ஏவலாளர் களும் எனகுகு கீழமைந்து பணிவிடைசெயயாகளே ! எனகுஇதமாக என்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களும என்னுடன் பேசார்களே. எப பொழுதுங் கோபமேயன்றி மகிழவென்பது சிறிதுமினறி வன்மொழி யுரைகின்ற கைகேயியின்முகத்தில நான எப்படிவிழிபபேன்.

దశసప్తచవర్షాణి తవజాతస్యరాఘవ
ఆసితానిప్రకాంక్షంత్యా మయాదుఃఖపరిక్షయం

தசசப்தசவாஷாணி தவஜாதஸ்யராகவ
ஆஸிதாநிப்ரகாக்ஷமத்யா மயாதுகபரிக்ஷயம்.

நீ அவதாரஞ்செய்துஏழுவருஷஞ்சென்றபின் எட்டாவதாகியகர்ப்ப வாசம் முதலொன்பதாவதாகிய பருவத்தில் உனக்கு உபநயனஞசெயயப பட்டதன்றே?அது உனக்கு இரண்டாவது பிறபபாயிற்று; அதுமுதலாக

இத்வரையில் உனக்குப் பதினேழுவருடங்களாயின. ஆக உனக்கு இரு பத்தமூனறு வயதுசெனறு, இருபத்துநான்காவது வயதன்றே ? இது இதுவரையும், நான் துகமெல்லாந்தீர்ந்து இன்பமடைவேனென்றே எண்ணி எணணிக காலத்தைக கழித்தேன, இவ்வணணம் சக்களத்தி களுககுக கீழ்ப்படிநதிருந்தே மூபபையடைநதும, இனிமேலும் கீங்காத தன்பதைத நான் பொறுததிறேன்; மூழுமதிபோன்ற உன் திருமுகத்தை யுங் காணமல யான் எஙஙனம் உயந்திருப்பேன, விரதஙகளினலும், யோகஙகளினலும், மநறும் பறபல வருதத முயறசிகளினலும, உன்னை நான டிருதியும் அருமையாகபபெறறதேனன்றே ? மழைகாலத்தில மேன் மேலும் பெருகிவருகின்ற சிறநத நதியின பிவளவுக் தாகஙின மாத்திரை யில அதினகரையிடிந்து களைந்து அழிவதுபோல இங்கீங்காத தன்பவௌ ளத்தால மோதபபட்ட என்னுளளமும, இடிநது களைந்து நைந்தன்றே போய்விடல வேணடும, அவ்வணணம் போகாமையினல, இவ்வுள்ளம் அழிவறற சிலேபோன்றதென நினைகினறேன், இறப்பெனபதே எனக கிலலையோ ? யமனுலகத்தில எனககு இடநதானிலலையோ ? இலலாவிடின துயரஙகொணடு சுவகினற பெணமானைச் சிஙகம்பிடித்த முறிதத்துக் கொண்டு போவதுபோல யமன் எனனையென கொணடுபோகவிலலை; எனடினம் எஃகினுலே செய்யபபடடதோ ? அலலாவிடின, ஏல பிளந் தாவது சிதறியாவது போகவிலலை; இவ்வகைத தனபங்களையடைநது மழியாதோ ? காலமலலாக காலதநில, யாவாகாயினும் மரணங்கிடைக குமோ ? களா நிலதநில விதைதத விதைபோல நான செயத தூலஙகளும், விரதங்களும, தானஙகளும், நருமஙகளும, பலனறறன வாயினவே; மனிதாகளுககு நினைததபொழுதே இறகுகு திறமையிருகுமாயின, கன்றுவிட்டுபபிரிநத பசுபபோல, உனனைவிடடுபபிரியும யானும் உயிரை விடடு, யமலோகமபோயச சேவேன், உனனைவிடடு நானமாதநிரம் இஙகுப பிழைதநிருபபதில பயனயாது ? பசு கன்றுசென்றவழியே போவதுபோல நானும் உனனுடன் காடடுகு வருகின்றேன; என்றீவ் வண்ணம பிடித்துக கடடப்பட்ட தன பிளளையை நோகஙின கினனரி புலமபுவதுபோல வாயவிடடுப புலமபியழுதாள.

அயோதநியாகாணடதநில இருபதாவது சருகம்

முறறிறறு

இநதச்சருகதநில (தசஸப்தசவாஷாணி தவஜாதலயராகவ)எனறு ஸ்ரீராமபிரானை நோக்கிக் கௌஸல்ய பதினேமூவயதுளளவராகக்கூறினள. (ஜனஷோடசவரிஷோமே ராமோராஜீவலோசனரி) எனறு பாலகாணடதநில சகரவர்தநி விசுவாமிதநிரரை நோக்கி,ஸ்ரீராமபிரான் பதினறுவயதுக்குங் குறைநதவனெனறுரைதநமையால,விவா ஹத்திறகு முன்பே, ஸ்ரீராமபிரானுக்குப பனனிரணடு வயதுக்கு மேலாகி இருகக

வேண்டுமென்பதில் ஐயமேயில்லை; (பாலோதவாதசவர்ஷோயம் அக்ருதாஸ்த்ரஶ்ச ராகவ:) என்ற மாரீசன் ராவணனைக் குறித்த, ஸ்ரீராமபிரான் விசுவாமித்திரர் யாகத்திற்கு வருங்காலியில், பனனிரண்டுவயதுள்ளவனென்று கூறினன். (உஷித்வாத்வாதஶ்ஸமா இக்ஷுவாகூணும் நிவேசநே) என்றும, (ததரதரயோதசேவர்ஷே ராஜாமரத்யதபரபு:) என்றும், (மமபர்த்தாமஹாதேஜா வயஸாபஞ்சலிம்சக:) என்றும், (அஷ்டாதசஹிவர்ஷாணி மமஜனமநிக்ஷயதே) என்றும், தோபிராட்டியார் வனவாசம் புறப்படுமபோது ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைநது வயதெனறும், தமக்குப் பதினெட்டு வயதெனறும்,அருளிசசெயதின்ரூர. இவறறுள் தோபிராட்டியாரதுவாக்கியதைதையும, மாரீசன் வாகயியதையும் பற்றி, ஸ்ரீராமபிரானுகரு. இருபதாவது வயதெனவும, கோஸலியின வாக்கியதைப்பறறிய பதினேழு வயதெனவும், சக்ரவாதநி வாக்கியதைபபறறி, இருபதெடடு வயதெனவும், தோறறுகின்றமையால், இவ்வேறு பாட்டிகருக காரணம் யாதோ வெனின், தோ மாரீசாகளின வாகயிப்படி இருபத்தைநது வயதெனபதே உணமை; கோஸலி வாக்கியதிலும, (ச) எனறிருப்பதிஞல, மற்ரெரு (ஸப்த) என்னும பதததைச சேர்தது, இருபதது+னானகுசெனறு இருபதைநதாம் வயதெனறே பொருள் கூறவேணடி மாதலால, விரோதமிலலே; கர்ப்பவாசம முதல், எட்டாவது வருஷத்தில ஆதனாகளுகரும், பதிஞென்ரவது வருஷத்தில் க்ஷத்திரியாகளுகரும, பனனிரணடாவது வருஷதில வைசியர்களுகரும, உபநயனம் செயயுவேணடுமென்ற விதியிருகினறமையால, உபநயனதகருமுன ஏழுவருஷஙகள் சென்றனவெனறும், பின பதினேழுவருஷங்கள் ஆயினவெனறும் பொருள; கோஸலி வாகயியதகருக கூறவது சரியேவெனில, பதிஞெனரவது வருஷமென ஒருமையாறகூறுது, வருஷஙகளிலெனப பனமையாற கூறினமையால, ஒனபதாவது பதாவது வருஷஙகளிலும், ராஜாகளுகரு உபநயனரு செயயலாகுமெனப் பொருள கொளளவேண்டி மாதலால, விரோதமிலலேயெனக் கொளக. சகரவர்த்தியான் ஙாகயிததிலும், பதினறுவயதகருக குறைதவ னெனபதனால, பனனிரண்டு வயதுள்ளவனெனறே மாரீசன வாகயிததக இசையப பொருள கூறினமையால், விரோதமிலலே, ஆதலின ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபதைநதாவது வயதும், தோபிராட்டியாருகரு பதினெட்டுவயதரு சென்றனவெனக கொள்க. இவ்வனமாயின, திருகல்யாண காலத்தில, தோபிராட்டியாருக ஆறுவயதும், ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பன்னிரண்டு வயதும் ஆயினவெனக கொள்ளவேண்டுதலால், (பதிஸம்யோகஸுலபம் யோதரூஷ்டவைவமைபிதா) என்ற தமக்கு விவாஹஞ்செயவதறகு முனபே யௌவனம் வாதராகக்கூறிய தோபிராட்டியாரது வாக்கியம் பொருநதுமோ வெனின், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! அயோநிஜையாகிப் பூமியிற பிறநதிருக்கின்றமையால், அவளுக்கு ஆறவயதிலே இளமைபபருவம் வருவது வியபபனறெனக் கொள்க. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி! இலங்கையில் ஓர் தடாகத்தில் தாமரை மலரிறபிறநது, அகஙிருது பூமியிருகுள் பிரவேசித்து, மூனறுவருஷமிருநது, பினபு மிதிலியில பூமியினினறு, வெளியே அவதாரஞசெயதனனென; வேறு புராணததிலிருகின்றமையால், அக்கணக்கினபடி தோபிராட்டியார்குத் திருமணக்காலததில, ஒன்பதவயது சென்றமையால், யௌவனம் வரக்குறையில்லையே; பதினெட்டுவது என்றது, மிதிலியில் அவதாரஞ்செய்தது முதல கணககிட்டி அருளிச்செய்தமையால் விரோதமில்லே; சிலர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தெட்டு வயதென மொழிவார்கள். அவர் மொழி தோபிராட்டியாரது வாக்கியததோடும், மாரீசன்வாக்கியததோடும் பேதபபடுகின்றமையால், உண்மையல்லனவெனக் கொள்ளவேண்டி மாதலால், அப்படிக் கூறுவோர் கருத்தியை யாதெனவுணர்க.

இருபத்தொன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் வனம்புகுத தண்டசெயத தம்பிக்குந் தாய்க்கும் நீதி யருளிச் செ

அவ்வலீகயாகப புலமபுகின்ற கோஸலவரசன திருமகளை நோககி, இளையபெருமாள தமமெணணததை வெளிபபட உரைசெயய இதுவே சமயமெனச சொலலலுற்றனா தாயீரோ! ஸ்ரீராமபிரான கைகேயிக்காக ராஜ்ஜியலக்ஷ்மியை விடடுவிட்டு, வனவாசததுக கெழுந்தருளுவது எனககும் தகுதியாகத தோற்றவிலலை; வயது சென்றவரும, காமவிகாரங் கொணடவரும், போக விருபபுடையவரும, அறிவி னிலகுலைந்தவரு மாகிய சகரவர்த்தியா கைகேயினு லேவபபடடவராய, எதுதான் கட்டளைசெயயார்? ஸ்ரீராமபிரானை நாடடிலிராமல காடடுக்கு ஓடடிவிடும படி இவரென்ன அபராதஞசெயதார? என்ன குறறஞசெயதார? எப் பொழுதுமபிரியாதிருகின்ற நானுமிவா சிறிதுங் குறறஞசெயயக் கண்டி லேன்; பகைஞனையினும் புறததில, ஸ்ரீராமபிரானைத துதிசெயகின்றனே யன்றிச சிறிதும் பழிகக கேடடிலேன், கடவுள போனறவருமு வஞ்சம் சிறிது மறியாதவரும, ஐம்புலனகளையும வெனறவரும், மருவலரிடத்தும் அனபுசெயபவருமாகிய சறபுதத்தினைக் காரணமின்றி, தருமமூணாந்த யாவனையினும, காடுசெலலவிடபபனே? மிகுதியும மூபபை யுடையா ராயினும், மீணடும் பாலனபோலக காமவேடகைகொணடி மெயம்மறந்து கிடகின்ற வேந்தர் வேந்தர் மொழியை அரசுநெறியுணாந்த எந்தபபுத்தி ரனிலும் இதயததில கொணடு, அதறகுடபடடு நடப்பானே? இச்செய தியை மன்னாபெருமான் அறிவதறகு முனனமே என்னுடன் கூடித் திரு வபிஷேகங்கொணடு, இநநகரததை ஸ்ரீராமபிரான் தம்வசஞ செய்து கொள்ளக் கடவர். விலலைக கையிலேநதி யருகிலிருந்து, எனனுல பாது காக்கபபடடு, காலாந்தகனபோல எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானை எதிர்த்து, ஆஜ்ஞையை மீறி நடககவலலவன யாவன? பரதனேசசேர்ந்த யாவராயினும, ஒருகால தடைசெயவாராயின், அவாகளை யெலலாங் கூர் மையுள்ள கணைகளால, துணிதததக கொலவேன்; சூளுரையினும, எபபொ ழுதும் பிறறமைபூண்டு சாதுவாக இருபபானுயின், அவன யாவராலும், அவமதிசெய்ய படுகின்றனன்றே?கைகேயி வார்த்தையைக் கேட்டு, இம்மஹாராஜரும் இங்குசெயவாரியின, அவரையுங் கொல்வோம்; அல லது பிடித்துக் கட்டிவிடுவோம;—

గురోరప్యవలిప్తస్య కార్యాకార్యమజానతః
ఉత్పథంప్రతిపన్నస్య కార్యంభవతిశాసనం

குரோரப்யவலிப்தஸ்ய காரயாகாரயமஜாநதः
உத்பதம்ப்ரதிபணணஸ்ய காரயம்பவதிசாஸநம்.

செய்யத்தக்கதும் செய்யதகாதது மறியாமல, கர்வதினால் அல் வழியில செலலுகின்றவன் குருவாயிருந்தாலும், அவனைத் தீசசெயல செயயவிடாமல தடைசெய்து, அடககவேண்டியதே தருமசசெய்கை; ஸ்ரீராமபிரானுகருகிய இநத ராஜ்ஜியதைச் என்னபலத்தினால, என்னகார ணத்தினால, கைகேயிகருகொடுகக நினைகிறார். மஹாராஜா ஸ்ரீராமபிரா னையும, என்னையும் பகைதது, அரசுப பெருளுசெல்வதைப பரதனுகருக கொடுகருமபடி அவருக்கு என்னதிறமை யிருகின்றது ? எனதாயே ! நான் உளளூற உம திருமகனரிடதில பதிதலைகொண்டு, இவர் திருவாத்துக கிசைய நடபபதே என கருதது. இவ்வணணம சூதகி யத்தின் மேலும், என் விலலின மேலும், தானதின் மேலும், யாகத்தின மேலும் ஆணையிடடு, உமகரு உறுதிசெய்து கொடுகினறேன,—

தீ ப்ரயுஞ்ஜ்யமர்ண்யம்வா யதிராமஃப்ரவேக்ஷ்யதி
ப்ரவிஷ்டம்தத்ரமாம்தேவி தவமபூவமவதாரய.

தீபதமக்னிமரணயம்வா யதிராமஃப்ரவேக்ஷயதி
பரவிஷ்டம்தத்ரமாம்தேவி தவமபூவமவதாரய.

ஸ்ரீராமபிரான் எரிகின்றதீயில விழுவராயினும, தண்டகாரணியம் புகுவராயினும, என்னையவர்கரு முன்பே தீயில விழுந்தவனுகவும், அர ணியம புகுந்தவனுகவும், நீர நம்புவீராக இனி உமமுடைய துயரத்தைச சூரியன் இருளை நீக்குவதுபோல அடியேன நீகக, இன்பமுறச செய் வேன்; என் திறமையை நீரும் கண்ணுரகாண்க; ஸ்ரீராமபிரானுமகாண்க; என்றிவ்வண்ணம் அருளிசசெய்தனர். இவ்வாறு அருளிசசெய்த இளைய பெருமானுடைய மொழியைககேட்டுக கோஸலைதேவியார் ஸ்ரீராமபிரானை நோககி, அடா எனனருமைத திருமகனே ! என் சக்களத்தியின் நீதியற்ற சொலலைக்கேட்டுப பெற்றதாயாகிய என்மொழியைக் கேளாமல், என்னை விட்டுக் கானகஞ்செல்வது நலமன்று; தம்பி லக்ஷ்மணன் மொழியைக கேட்டுஒழுகுந்தாயன்றே ? இதன்மேல் உன் உள்ளத்துக்கு யாது கல மெனத் தோன்றுமோ அவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து செய்வாய்; நீ தரும மூனர்ந்தவனுதலால், தருமஞ்செயயவேணடு மென்பதே உன்னெண்ண மாயின், தாயக்குத் தொணடுசெயவதே சிறந்த தருமமாதலால், நீ என்

சொற்படி இங்கிருந்தே எனகுபு பணிசெயுவாயாக. காரியபமஹரி முனிவா இலலறம் வழுவாமல், தம் திருமாளிகையிலிருந்தே தம தாய்க் குத் தொழும்புசெயது, அதனால நற்பேறு பெறறாரன்றே? மஹாராஜா! பிதாவாதலால, அவா சொலலித தவறலாகா தென்பது உனகுக் கருத் தாகில, நான மாதாவாதலால, என் சொலலியும், தவறலாகாதன்றே ? நானுனகு வனமபோகுமபடி அணுமதி கொடுபபதிலலே; நீ இவ்விடந் துறந்து வனம்போக கூடாதென்று மறுகினறேனெனதலால, நீ இவ்விடத் தைத துறந்து போகதகூடாது, உனனைப பிரிநதபின் இன்புறுவதினும், உயிர் பிழைபபதினறு மபிழைத்தாலும எனகுத துன்பமிலலே, எனனைவிட்டு நீ வனம்புகுவாயாயின, நானிஙகுப பரமபதததைக கருதி, இறததலே நோக்கிகொணடு, உயிர மாய்வேனே அலலாமல, உயிர வைததிரேன்; அநதரம இந்த அதாமததால பிபபலாதமுனிவா நிறததிலசெயத அதர் மதினாலும், மாதாவின பணி தவறிய அதர்மதாலும, சமுததிராஜன பிரஷ்மஹதததிசெய்தவ னடையதததக துனபதைத யடைந்ததுபோல நீயும்உலகமெலலாமறியதகக துன்பதைதையடைவாய; என்றிவவணனம் புல்மபாரின்றனள. அஙஙனம புலம்புகினற தம்மாதாவை நோகஙி, ஸ்ரீராமபிரானதருமவழிகோணமல,அருளிசசெய்கினறார். தாயாரே! நதைதை யார் ஏவுதலிக கடந்து நடகக எனகுத திறமையிலலே; நான் உம்மைத தலிவணஙகி வேணடிககொளளுகின்றேன; நான வனவாசமபோக எண் ணஙகொண்டிருகினறேன்; கணடிமஹாமுனிவர் நதையின வாககியத தினபடி பசுககொலை செய்தனா. நமபெரியோர்களாகிய சகரர்கள அறு பதினாயிரம் பேர்களும், பிதாவின் மொழியினாலே நில் லதைத தோண்டிப பாதலஞசென்று, கபிலமஹாரிஷியால மாணத்தையு மடைநதனாகள். பரசுராமரும் நதையின வாககியததின்படிக கோடாலியால, தம்மை ஈன்றாளாகிய ரேணுகையை வெட்டிக கொலிசெயதனா மற்றும பல பெரியோர்கள, பிதாவின் வாககியததைப பாதுகாபபதறகாகப பறபல செயல்களைச செயதிருகினறார்கள. நானும் தந்தையின் சொறபடி நடப பேனேனனறி அதைச்சிறிதும் வழுவேன, நானெருவனே இப்பொழுது புதி தாக உமக்கு விரோதமாகத் தருமததைககற்பித் தனைசெய்யவில்லே, மேற சொன்ன ஜவர்களெல்லோருஞ் செய்தே யிருக்கினறார்கள, பெரியோர்கள நடந்து தேய்நதவழியிலே நானுஞ் செல்லுவேனல்லது அதை வழுவிநட வேன்; பிதாவின் வாககியத்தின்படி நடப்பவன ஒருவனும் இகலவுலகில் இகழ்வையடையான, புகழசசியையே அடைவானெனறிவ்வகையாக நீதியரு ளிச செயீது, இனையபெருமானையும் நோகஙி, லஷ்மண ! உனக்குி எனமே லுள்ள பத்திமையையும், விசுவாசத்தையும், உனதோணணமையையும், வலி மையையும், சௌரியத்தையும், நான்நன்கறிந்திருக்கின்றேன். என்தரயானவர் தருமத்தின்தூட்பத்தையறியாமல் மிகத் துன்பமடைகின்றீர். யாவுமுணர்ந்த

நீயும், அதற்கிணங்கி யுரைப்பது தகுமோ ? உலகத்தில் தருமமன்றே சிறந்தது; தருமத்திலன்றே வாயமை நிலைமைபெற்றிருக்கின்றது, நம் பிதாவின வாக்கியம், தருமத்தைச சார்ந்தேயன்றித் தருமத்தைசசாராததனறு; தந்தைமொழியையாயினும், தாயின் மொழியையாயினும், அந்தணமொழியையாயினும், செய்வேனென முன்பு வஞ்சினஞ்செய்தது, பின்பு செய்யாமல் தருமத்தையுணர்ந்த நான தவறுவேனே?நான் பிதாவின வாக்கியத்தின் வரம்புகடந்து ஒருகாலும் நடவேன. தநதையின சொல்லின்படி கைகேயியா எனக்குக் கட்டளைசெயதனர். நாணு மதனைச்செய்வேனெனவுப்புக்கொண்டேன. அம்மொழியை நானபொய்மையாகச்செய்யேன. வஞ்சகத்தை மேற்கொண்ட இத்நீயஎணணத்தையிடடுக் கொடுமைநீங்கிச் சமம் பூண்டு தருமத்தை மேறகொண்டு என்கருத்துக்கிணங்க நடப்பாயாகவென். றிவவண்ணம அன்புகூர்ந்தருளிச்செயது, மீளவும கோஸலையைநோக்கிக் கைகூப்பி வந்தனஞ்செய்து, என்தாயே ! நான் வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீர் அருள்செய்து கட்டளைசெய்யக்கடவீர். என உயிரினமேலாணையிட்டு வேண்டிக்கொளளுகின்றேன. இதற்குக் குறுக்குச்சொல்லாமல் வழியிலெனக்கு நன்மையுண்டாகும்படி ஆசீர்வீதஞ்செய்தருளவீர். நானபதினனகு வருஷம் வனவாஸஞ்செய்து என் பிரதிஜஞையை முறறுவித்துச் சுவர்க்கத்தினின்றும் வீழந்த, யயாதிப்புரவலன மீண்டும் விணணுலகஞ்சேர்ந்து மகிழ்ந்ததுபோல மீண்டு வநதிங்கு மகிழச்சியுடன உமக்குப் பணிசெய்து உம்மொழியையும், நிறைவேற்றுவேன; சோகததை யுளளடக்கிகொள்ளீர, தன்பமுறறவேண்டாம்; பிதாவின மொழியைப் பாதுகாத்து மறுபடி இங்கு வருவேன; தாயீரே ! நீரும், நானும், சீதையும், லக்ஷ்மணனும், சுமித்திரையும் எல்லோரும், என் தந்தையின் கட்டளைபினபடியே நடக்கவேண்டும்; இவவாறுநடபபதே அநாதியான சிறந்ததருமம், தாயரே ! தனபத்தையுளளடக்கிக்கொண்டு தந்தையினசொற்படி நானவனவாசம்போவதறகு அனுமதிசெய்யக் கடவீரென் றிவ்வண்ணம் தருமநெறிகோணுமல் ஒரேபிடியாக வுரைசெயதனர். கோஸலை அதுகேட்டு மைந்தனைப்பிரியும பிரிவைச்சகிக்க மாட்டாமல், உடனே மூர்ச்சையடைந்து சிறிதுபொழுதகழித்து, மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, ஸ்ரீராமபிரானே நோக்கி, அடா என்னரும்புதல்வனே ! உனக்குத் தந்தைபோலுத் தாயாகிய நானுங் குருவனறே ? நான் உன்னை அனபினுல் வளர்த்தமையினுலும், தேகசம்பந்தத்தினுலும், நீ வனம்புக நான் விடைகொடுப்பதில்லை; துன்பமடைந்த என்னைவிட்டு, நீ போவது தருமியமறறது, உனனைப் பிரிந்தபின், நான் பிழைத்திருப்பதனுலென்ன ! பிதிரருலக மடடுவதினுலாகிலும், தேவருலகமடடுவதினுலாகிலும, என்னுடன்கிருமுகத்தக்கெதிரில் மூசூர்த்தகாலீம் வாழ்ந்திருநதாலும், அதுவே இன்பங்களிலுஞ் சிறந்ததென் றிவ்வண்ணஞ் சோகத்தோனைசெய்தனள். ஸ்ரீராமச்சந்திரர் அவ்வுரையைத் திருச்செவிசாத்தியும் மனிதர் பலர்கூடிக் கொள்ளிக்கட்டைகளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு,

நாட்டில் தன்வழிபற்றிச செல்லுகின்ற மதயானையைத் தடைசெய்யினும், அது மீளாமல், தன்வழியே செல்லுவதுபோலத் தன் மனநிலை குன்றுமல், வனஞ்செல்லவே துணிவுகொண்டு, சோகங்கொண்ட தம் திருத்தாயையும், தம்பியையும்நோக்கித் தனித்தனி இன்சொல்கூறித் தேறுபலராயினர். இலக்ஷ்மண ! எனமீது உனக்குள்ள பத்தியையும், வலிமையையும், நான் கன்றிவே னாயினும, என கருத்தினை யுணராமல என்மாதாவுடனகூடி, நீயும் சீனனைத் தனபழுதசெயலாகுமோ?இவவுலகினில் தருமம அடியாக வுள்ள நற்பயனகளுக்குக் காரணமாக தருமப பொருளினபங்களன்றே? காணபபட்டன. அவற்றுள்ளும்,அறமினறிப்பொருளினபங்கள்மட்டுமபயன படா; தருமமொனறே முதறகாரணமாகும், மனத்துகினியாளும்,கடடழகி யும், நனமக்களைப பெறறவளுமாகிய மனையாளொருத்தியே முறையே அறமபொருளின்பங்களெனனும் மூனறுபேறுகளையும தருகினறனளனறே? அல்லாவிடின,ஒருதருமத்தால் அர்த்தகாமமோகூங்கள்சித்தியாகாவிடினும, தருமம் வளருமே ? அத்தனமையதாகிய அறத்தைச்செயய முயறசிசெய்ய வேண்டுமே; தருமத்துகினசையாத பொருளினபங்களை ஒருகாலும் செய்ய லாகாது; பொருளின்பங்களை மாத்திரமே தேடுவோர் யாவர்க்குமபகைஞரா கின்றனர்களல்லரோ ?

गुरुश्च राजा च मतौ स्थितौ वृत्तौ क्रियाफले प्रत्यवमर्शकारणात्
यदा व्यतीतौ गुरुराज्यमाश्रयेत्तदा हि कः स्तम्भितुमुद्यतं रथम्

குருசசராஜாசபிதாசவ்ருத்தஃ கரோதாதபரஹர்ஷாதயதிவாபிகாமாத்
யதவயாதிசேதகாயமவேக்ஷயதாமம கஸதனனகுயாதாருசமஸவருத்தஃ.

ஆசாரியீனும், புரவலனும், தந்தையும, மூபபினருமாகிய ஒருவர் பிறற த்தினலாயினும, பெருமஙிழவினலாயினும், காமத்தினலாயினும, வரய்மை தவறுமையாதியாகிய அறத்தைக காக்குமபொருட்டு யாதேனுமொரு காரிய த்தைச் செய்யக்கடவையெனத் தம் புத்திரனை நோக்கி ஏவுவாரயின், தீச்செயல் புரிபவனல்லாத யாவன அக்காரியத்தை யாவலுடன் செய்து, தந்தையைப் பாதகத்திலழுநதாமல் பாதுகாவான ? அடா எனனருமைத் தமபி ! ஆதலின நான் நம தநதையாருடைய கட்டளையை முறையேசெய்து முடிக்காமல தலறிவிடேன; புரவலா பெருமான நம்மிருவருக்குவ குரு; என் தாயக்கும் பர்த்தா ? ஆதலின் நம்மூவருள ஒருவரும் அவா கட்டளைக் குக் கேடு நினைப்பது தகுதியறறது; அவரே நமக்கு தருமம; அனறியும் வாய்மையுளாரும், அறநெறி யொழுகுபவரும், மனனர் மனனருமாகிய மஹாராஜா உய்ந்திருக்கையில்; என தாய், கணவனில்லாத கைம்பெண் வேது தஞ்சமின்றி, மகன் போகுமிடமே போவதுபோல அரசர்பிரானை விட்டு, எனபின் வனம் வருவேனென்பதும் தகுதியாமோ ? என்தாயே

நீன வனம் செல்ல விடைகொடுத்து, ஆசீர்வாதஞ்செய் தனுப்புவீராக; வாயமையினல், யயாதி மீளவும பொன்னுலக மடைந்தாற்போல யானும் மீளவும மீணடு வருவேன்.—

यशोहयहं केवलराज्यकारणात्
नपुण्यकृतंकुलमंमहोदयं
लदीघकालेनतु देविजीविते
वृणेवरंमद्यमहामतर्धृतः

யசோஹயஹம்கேவலராஜயகாரணத நபருஷடஃகாததமலமமஹோத்யம்
அதீகககாலேகதுதேவிஜீவிதே வருணேவராமுதயமஹீமதாமதஃ.

யாக்கையென்பது அழியுந் தனமையுடையதேயன்றி, நெடுநாள் நிலை பெற்று வாழவதன்று; அதன்மேற்கொண்ட விருப்பினல், இழிவாகிய இவ வரசுச் செல்வத்தின பொருட்டு, உடலழிந்தும், உலகமுளளவளையும் அழி வறற நிலைபெறற மேன்மையடக்கும் புகழினைப் பின்புறத்து நிறகசெய்து நில்லேன; ஆதலின தருமவழிசென்று, புகழினைப் பெறுவேனேயல்லது, தருமத்தைத்தவறி அற்பமாகிய இந்த பூமியையாள நான விருப்பமுறேன்; எனறிவவண்ணம, தாய்கும, தம்பிக்கும், நீதிமொழி யருளிசெய்து, மனந்தேறறி, பேராற்றலுடைமையால், தன்டகாவனம் புகுவதிலே துணிவு கொண்டு, தம திருத்தாயைத் தமமிதயத்துள் வலம்செய்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தொன்றுவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

சககரவர்த்தித் திருமகனர் இளையபெருமாளைத் தேறறியது.

அநந்தரம் திருத்தமையனருளிச்செய்த நீதிமொழிகளைக் கேட்டினர்ந் தவராயினும், அவர்மீதுளள பத்தியின் மிகுதியினல், அவருக்குக் கடுங் துயரம் வாயத்ததேயெனச் சோகமும், கைகேயி இவவண்ணஞ்செய்தனளே யீனக் கடுஞ்சினமுங்கொண்டு, கன்களை சிவந்து, கட்டின்ட மதயானை போலப் பெருமூசசெறிந்துநிற்கினற இளையபெருமாளைக்கடாகூடித்து, சக்கர வர்த்தித் திருமகனர் தமமீதுள்ள அன்பினல், இவவண்ண மிருக்கினறு சினத்திருவுளத்தணர்ந்து, ஊக்கத்தையும், தோளவலியையுமே மேற்கொ ண்டு, அடா தம்பி! இதென்ன அறிவிலர்போல வருந்துகின்றனை; சினத் தையுஞ் சோகத்தையும் உள்ளடக்கித் தீரமொன்றையே மேற்கொண்டு, என்னபிஷேகத்துக்குத் தடைநேர்ந்ததுமன்றி, வனவாசமும் போகும்படி

கேரிட்ட இவ்வமானத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாமல், இயல்பாயுள்ள மகிழ்வையே கடைப்பிடித்து, எனபிஷேகத்தக்காகச சோத்த பண்டங்களை யெல்லாமெறிந்ததறிவிட்டு, இகழவிலாச் செய்கைகளைச் செய்யக் கடவை. அடா லக்ஷ்மண ! சுமித்திரைபெறற நற்காதலனே ! என்னபிஷேகத்தின் பொருட்டு மனமகிழச்சியோடு பண்டங்களைச் சேர்த்ததுபோல நான் காடு றையப் போவதற்குரிய கருவிகளையும், உளமகிழவோடு சேர்க்கக்கடவை. எனக்கு அபிஷேகம் ஆகவில்லையேயென மனம கெழுகினற என அனனை யார வருந்தாதவண்ணம், நீயும் தன்பமகொளளாமல் மகிழவுட்னிருந்து அவரையும் மனந்தேறும்படி செயயகடவை. நான் வனமபோகாதவரையில் எனக்கு அபிஷேகமாகிவிடுமோவென்னறு கைகேயியார் தவிக்கின்றார். அவருக்கு இவவண்ணஞ் சமகையுறுதபடி முயலக்கடவை. அனறியும், நான் இதகாறுமம பிதாவினிடத்திலாவது, மாதாகளிடத்திலிலாவது, அறிந்தாயினும், அறியாமலாயினுமம, அபராதஞசெய்ததாக எனகருச் சிறிதுந் தோற்றவில்லை, பொய்மமொழி யுளையாதவரும், சொல்லியசொல் தவறாதவரும், சிறந்த பராக்கிரமமுடையவருமாகிய தமப்பனார கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்தபடி யான செயயாவிடின் நரகத்தை நேரிடுமேயென அஞ்சுகினற அந்த அசுரஞ்சீர்ந்த மனமகிழ்ககடவா நான அவர வரமளிததபிடி அபிஷேகங் கொளவதை நிறுத்தி, வனவாசம போகாவிடின, வாயமை வழுவிப் போயினுமேயென என தந்தையார் மனந் தவிபபாரீல்லது உகந்தருளார, அவர் மனம் வருந்துவதினுல், என மனமும் மிக வருத்தமுறுமேயல்லது சிறிதும் மகிழவுறாது, லக்ஷ்மண ! ஆதலால், அபிஷேகங்கொளளும் முயறசியைத் தவிர்த்து, இபபொழுதே இவ்விருந்து புறப்படடு வனமபுக விரும்புகின்றேன; எனனே வனதகுசெலல விடுவதினுல், கேகயராஜனமகளா மனமகிழவுகொண்டு, பரதனே யுழைபபித்து அபிஷேகஞ் செய்விபபா, நான மனையுரியுடுத்தசு சடை தரித்துகொண்டு தவசியாகிக கானகஞ்சென்றால அல்லது கைகேயியார மனமகிழவுறார; நான வனவாஸம போகவேண்டுமென்று யார போதனே செயதாகளோ ? அதைககேட்டு யாகரு அவவெண்ண மொக்குமெனத் தோன்றியதோ ? அவர்களையும, சதுரியதத்தில் கடடுண்ட சக்கரவாத்தியாரையும் வருததமுறச்செயய என மனந் துணிவுகொளள வில்லையே, எனகரும் இவவிஷயத்தில சிறிதும் தனபமும் தோற்றவில்லை; இனிக் காலநீட்டியாமல், நாளிபபொழுதே புறப்பட்டு வனஞசெல்வேன்; தம்பி ! நான காணுறையப போவதறகு விதியே காரணமனறி, வேறுகாரணமில்லை; அவ்வனமல்லாவிடின, என்பால மிகக அனபுளள கைகேயியார்க்கு எனனைக் காடு செல்லவிடு வேண்டுமென எண்ணமுண்டாவதற்குக் காரணம் யாது ? லக்ஷ்மண ! நான பெறறதாயாரிடத்துப்போலவே மற்ற தாயர்களிடத்தும் வேற்றுமையின்றிக் குற்றேவல் செய்துவருகிறேனென் பதையும், கைகேயியாரும் பரதனிடத்துப்போல எனனிடத்திலும் மிக

அன்புள்ளவரா யிருந்தனரென்பதையும், நீ கன்றறிந் திருக்கின்றனையன்றே? அத்தன்மையராகிய கேகயன் திருமகளாரே?என்னபிஷேகத்தை ஏன் தடை செய்யவேண்டும்;நான் காடுறைதல் செய்யவேண்டுமென ஏண்ணங்கொண்டு, மோழிவதறகுங்கூடாத வன்மொழிகளே யுரைத்தாரென்பதறகு விதியே யனறி, வேறுன்றும் காரணமாகதென நான் கம்புகின்றேன; இங்ஙன மன்றி, நறகுண நற்செய்கையுடைய கேகயராஜன் மகளும், தன் பர்த்தா முன்பாக இவவண்ணம கொடுமொழிகளே ராணமற்று, மொழிவரோ ? யாவ ராலும் தடுக்கவொண்ணுத அவவிதியே என்மீதும, கைகேயியார்மீதும், வீழந்ததெனபதில் சந்தேஹமேயில்லை; சுமித்திராதேவி குமாரா ! பலனில் ஆழந்தாராயப்பட்டுக் கட்புலனகாம லொழுந்திரிகின்ற விதியை எதிர்த்து அதனைவி போர்செயயவல்லவன யாவலுளன ? இன்பந்தருவதும், துனபந் தருவதும, அச்சமுறுவிப்பதம, சினமுறச்செய்வதம, பயன் பெறுவிப்ப தும், பயனை இழப்பிப்பதம, படைபபதும, தடைப்பதும், இவை முதலிய செயல்களெல்லாம் தெய்வச்செயலகளேயன்றே ? ஐம்புலனகளையுமவெனறு கடிந்தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்களும், தெய்வத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்க ளாகிக் காமமுஞ் சினமுங்கொண்டு விதிதலரிய நியமங்களைத் தவிர்ந்து, தவந்துறந்து, கிலேசுலந்தனர்களன்றே ? ஒருவன் ஒருகாரியத்தைசசெய துமுடிக்கத் தொடங்குகையில், அதற்கு யாரும் எண்ணங்கொள்ளா திருக் கையிலே தற்செயலாய்த் தடைநேர்ந்து, மாறுகத்தன்பமோ இன்பமோ விளைவதென்பது தெய்வத்தின செயலே யனறி, வேறுனறினுலனறு; என நிவவண்ணம் கூறிவினுலும, உண்மையாக ஆராயுங்கால எனக்கு அபிஷே கம் நின்றவிடடதேயெனச சிறிதும் துன்பமுண்டாகவில்லை; நீயும சிறிதும் மனம வருந்தாமல், என கருத்துக்கிசைந்து, என்னபிஷேகத்தின் முயற சியை விட்டிவிடக்கடவை. அடா லக்ஷ்மணு ! அபிஷேகத்தின்பொருட்டி சித்தஞ்செய்யப்பட்ட இந்த பூர்ணகுமபங்களே நான் தவசியாக விரதஸ்நா நஞ்செய்வதறகு பயனபடக்கடவன. அனறியில், இவை அரசன் உடைமைப் பொருளகளெனப் படிதலால், இவற்றால் நான் விரதஸ்நாநஞ்செய்வதில்லை; நானே வனத்திறசென்று, என் கையினுலே கொண்டுவரப்பட்ட தீர்த்தமே விரதஸ்நாநத்துக் குபயோகமாகக்கடவது. தமபி லக்ஷ்மணு! அரசுச்செல்வம போயிறறேயென நீ சிறிதும துன்பமுறல்வேண்டாம்; இராச்சியமேயாயினு லென்ன ? வனமேயாயினுலென்ன ? ஆராயுங்கால, அரசுச்செல்வத்திலும், காடுறைதலே சிறந்தது, செங்கோல் வழுவாமல், உலகத்தாரெல்லோர்க்கும் இனியனகி, அரசுசெய்து எல்லோரையும் மகிழவிப்பதென்பது மிகுதியும் வருத்தமாகியதன்றே ? வனத்துக்குப்போனல், ஒருசிலரை யும் பின்றிப் பற்பல வினைதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, சிறந்த தவங்களையும் விட்டின மின்றிச் செய்துகொண்டு மகிழ்வுறலாகுமன்றே ? இதனை உணர்ந்து நீ உள்ளங்கவலற்க.

கலங்ஙணம்ஸ்மின்கலுகர்மவிகனே மாதாயவீயஸ்யதிசங்கனீயா
தைவாபிபன்னஹிவதத்யனிஷ்டம் ஜானாஸிதை வம்மதாஸ்துபாவம்

கலங்ஙணம்ஸ்மின்கலுகர்மவிகனே மாதாயவீயஸ்யதிசங்கனீயா
தைவாபிபன்னஹிவததயநிஷ்டம் ஜானாஸிதைவஞ்சததாப்ரபாலம்.

ஆடா இலட்சுமணு ! நம்மினேயதாயார் அபிஷேகத்தைத் தடைசெய்த னரேயெனச சிறிதும அவர்மீது சினங்கொளளற்க; தெயவத்தினு லேவப் பட்டவராகி, அவர் அநிஷ்டமுழைத்தனரேயன்றி வேறில்லே; தைவம் அத் தன்மியதாகிய மகிமையுடையதென நீ யுறியாயோ ? இனியாயினும், நீ கோபசோகங்களே நீகடி, மனமகிழ்வுறக கடவையென் றிவ்வண்ணம நீதி கூறி, மனந்தேற்றி யருளினர.

அயோத்தியாகாண்டததில இருபத்திரண்டாவது சருககம முறறிறறு.

இருபத்துமூன்றுவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரானே வனம்போகவேண்டுமென இளையபெருமாள மறுத்தது.

இவவண்ணஞ் சக்கரவாத்தித்திருமகனு மருளிசசெய்தலும், அதிலு டன்பாடினமையால், இளையபெருமாள தலேகுனிநக அதனேகேட்டுத் திருத்தமையுர யார்சொல்லியுங் கேளாமல், தருமத்தையே கடைப்பிடித் தனரேயெனமகிழசசியையும, ராஜஜியம் பாதுகாக்கவல்ல இவாகருகாடு புகும்படித் தானபம் நேரிட்டதேயெனக் கடிநதனபத்தையு முறறவராகித் திருவபிஷேகத்தைத் தடைசெய்தவர்மீது சினம பெருகபபெருகப் புருவங் களே நெரித்துப பெட்டியிலடைத்துக கோல்கொண்டு தாண்டிய நச்சரவம் போலப் பெருமூச்செறிந்து, சினமகொண்ட சிங்கம்போலப் பார்ப்பவர்கள் அச்சங்கொளளத்தக்க முகமுடையவராய, மதயானேயின துதிக்கைபோனற தம் திருக்கரத்தின் துனியை யுதறிக்கொண்டு, கழுத்தைத் தோண்மே லெடுத்துக் கடைக்கண்ணினுல் தமையனே நோககி, என்னய்யனே ! தந்தை யின் வாக்கியத்தைப பரிபாலனஞ்செயயாது விட்டாரென உலகத்தார் பழிப் பார்களென றுணிந்துத் தேவர் வனவாஸஞ்செல்ல முயற்சிசெய்வது மிகத் தகுதியற்றது, இவவிஷயத்தில தேவர் மயக்கங்கொண்டிருக்கிறீரோ ? அன்றியும், தேவரைப்போன்ற மஹாரூராகள், தேவர் அருளிசசெய்த வண்ண முரைசெய்வார்களா ? சொரியமுளளவாகளிட்டத்தைத் தெயவமென் பது தாழந்ததேயன்றி, ஜீரமுடையதாகாதனறே ? நம் விஷயத்தில் நிறமை

யிற்று, ஒடுக்கிடக்கின்ற தெயவத்தைத் தேவா எடுத்துப் புகழ்வதென்ன புதுமை ? தாய் தந்தையர்களது சொல்லைத் தவறுவது குற்றமென நினைக் கின்றீரே; அது தவறுகாது. அவர்கள் சாதுக்களாகித் தருமமாக வாழ்ஞை செய்து, அதைச செய்யாவிடின் பாவமணுகுமேயன்றி, அவர்கள வஞ்சம் கொண்டு முறையல்லாதன வுரைசெயில், அதனைச் செயயாதொழியின பாவ மணுகுமோ ? அவவிருவர்களும் நியோகமென்று தேவருகளே சங்கை தோற்றவில்லே; இவவுலகில் அகத்திற கசடுகொண்டு புறத்தில் தருமம்முள்ள வர்கள்போல நடிப்பவர்களுந பலருளரொனத் தேவா அறிந்திலீர்போலும், அவவிருவரும் கசடற்றவராகளாயின, தேவருடைய திருவபிஷேகத்தை ஏன் தடுக்கினறனாகள். அன்றியும், இவா கைகேயிக்கு முனபே வரமகொடித் திருந்தாரெனபதும் பொய், அஃது உண்மையாயின், அவள முனனமே வரத்தைப பெறறுக்கொண்டிராளோ?இவரும் வரங்கொடுத்துவிடடாரோ? ஆதலின, அது பசும்பொய; இவாகளுக் கைகேயிமீதுள்ள காதலினுல், அவள சொறபடி தேவராக் காடடிலோட்டக் கருதி, உலகத்தார் முன தம் பழியைக் கழித்துக்கொளவதறகாக, இருவருமகூடி இவவண்ணம ஆலோ சனை செயதுகொண்டனர்களெனவே நம்பவேண்டிய; மூத்த திருகுமார ராகிய தேவர் எழுநதருளியிருகையில், தேவரைவிட்டு மறறொருவனுக்குத் திருமுடிசூட்ட முயறசிசெயதது, உலகநீதிககு விரோதமாகியதனறே ? என்னய்யனே ! தேவரைவிட்டு மற்றொருவன் திருமுடிசூட்டிக்கொளவதைக கண்ணுறறு, அடியேன சிறிதுபொழுதும் பொறுத்திரேன; இவவிஷயத் தில் அடியேன செயயும பிழையைத் தேவா பொறுத்தருளவேண்டிய, எவ விதத்திலும தநதையின மொழியைப் பாதுகாபபதே தருமமென வேற் றுமைகொண்டி வனம்புகுவேனல்லது, திருமுடி பொறுககேனென மருள கொண்டருளிசசெயகினறீர; அது தருமமாயினும, எனக்குப் பகையே யன்றிச செயயத்தக்க தாகாது ? தேவா கருதியவாறு செயது முடித்துக் கொளளுந் திறமையுடையாராயினும், பெணணறிவுக்கு வசப்பட்டி மயங் கிய தந்தையின நீதியறற வாக்கியத்தைச செய்ய ஏன முயலுகினறீர; தாய தந்தைகள பரதனுககு அபிஷேகஞ் செயவிப்பதன்பொருட்டே கபடஞ் செய்து நம்மைக காட்டுக்குச் செலலவிட நினைத்தாகளெனத் தேவர் நன குணராவிடின, என்னயயனும் ? தருமமல்லாததைத் தருமமென மருள கொண்டி, கடுந்துன்பத்தை யுறுகின்றாரே யென்னுந தன்பம் எனக்கு ஒருபொழுதும் நீங்காது; அவவண்ணம் தேவா செயவதும் இகழத்தக்கதே யன்றித் தருமமாகாது; காமாதுராகளாயும, நமக்குத் தாய தந்தையரென் னும் பெயருடையர்களாயிருநதே பனிகளுர்களுமாகிய அவவிருவர்களுடைய எண்ணத்தைத் தேவர் எவவணணஞ்செயய முயல்கின்றீர, இவ்வண்ணம் நேர்ந்தது, தெயவத்தின் செயலேயன்றித் தாய தந்தைகளின் செயலன் றெனத் தேவருக்கு நம்புதலிருப்பினும், அது செய்யத்தக்கதாக அடியே னுக்குத் தோற்றவில்லே; அஃது தேவரால் நீக்கத்தக்கதே யாகும்.

விகலபோவீர்யஹீனோய ஸ்தைவமனுவர்ததே
வீராஸ்ஸம்பாவிதாத்மாயோ நதைவம்பர்யுபாஸதே
தைவம்புருஷகாரேண யஸ்ஸமாததஃபரபாதிதம
நதைவேவ்பன்ஜீர்தஃ புருஷஸ்ஸோவஸீததி.

விகலபோவீர்யஹீனோயஸ ஸ்தைவமனுவாதததே
வீராஸ்ஸமபாவிதாதமாநோ நதைவமபாயுபாஸதே
தைவம்புருஷகாரேண யஸ்ஸமாததஃபரபாதிதம
நதைவேவ்பன்ஜீர்தஃ புருஷஸ்ஸோவஸீததி.

யாவனெருவன பயமுறறவனும, திறமையற்றவனுமா யிருப்பானே அனனே தெய்வம் தெயவமெனறு தெயவத்தை யனுசரிபபான்; யாவர் ஊக்கமுறறுப் பயமற்றவரும, திறமையுற்றவருமாயிருப்பார்களோ அவர்கள தெயவமெனபதைச சிறிதும் மதிககமாடடார்கள தம திறமையினால தெய வத்தைத் தடிககவல்லவா, ஒருகாலும தெய்வததால கெடுதியடைந்து வருந் தார்கள. ஊழின் திறமையையும், ஆன்மையின் திறனிமையையும், ஜனங்கள இப்பொழுதே காணபபோகின்றாகள ஊழினவலி ஆண்மகன்வலி இவற் றின ஏற்றத்தாழசசி இப்பொழுத வெளிபபட விளங்கப்போகின்றன. மதமேறித் தடையினறிக் கொழுத்தத கிரிகளிறுபோனற தெயவ மன்றே ? தேவருடைய ராஜஜியபிஷேகத்தைத் தடைசெயதனெ வருளிச் செயதீர்; அத்தெய்வத்தை யான் ஆன்மைபினால தடுத்தோட்டி விடுகின் றேன கடசூபித தருளவீராக. அஷ்டதிகபாலாகளும, மற்றும் மூவுலகிலு முள்ள சூராகளுங்கூடி எதிர்தது, தேவருடைய திருவபிஷேகததைத தடைசெயய முயறசிசெயயினும், தடிகக வலலவராகாகள. அங்ஙனமா யின நமபிதீரவொருவன தடிகக வலலவனுவானே ? யாவாகள கூடித தூர் யோஜனைசெயது தேவரை அரணணியத்திற கெழுநதருளிப பதினன்கு வருஷம் வாஸஞசெயய வேணடுமெனறாகளோ ? அவர்களே பதினன்கு வருஷம் அரணியஞசெனறு வாஸஞசெயயகடவாகள கைகேயிகளும், மஹாராஜனுகளும், தேவரைக காடடிலோடடிப பரதனுகளுப படடங் கடட வேண்டுமென்பதன்றே ? எணணம், அவ்வெணணததை யான்கெடு ததுவிடுகின்றேன். தெயவமும என ஆணமைக்கஞசி நடகுமாதலால என் ஆண்மையோடு பகைததவர்களுகு ஊழினவலி ஒருகாலு முண்டா காது, எனது கொடிஆண்மை எவ்வணனைத் துன்பந்தருமோ ? அவ்வண் ணம் இனபதருவதறகுத தெயவம் திறமையுளளதாகாது, அதேகமாயி ரம்வருஷங்கள் தேவா லோகபரிபாலனஞ செயததனமேல தேவருடைய திருகுமாராகளே இவ்வுலகதைத யாளகடவாகள, அப்பொழுது திருக குமாரர்களிடததில இவ்விராஜியத்தை நிலைகசசெய்து, மூன்னோர்கள் நடந்தவாறு தேவரும வனவாசத்துக் கெழுந்தருளக்கடவீர்; நம்தன்தை

"நிலைமையற்ற மனமுடையசர்தலால் இபபொழுது நாம் அபிஷேகங்கொண்டபின் குறைவுநேரிடின் பெருங்கபபுக கிடமாருமெனக் கருதி இப பொழுது இவ்வபிஷேகங்கொளள விருப்பமுற்றிலீரோ? இககாரியத்தில் தேவா ஐயங்கொளளற்க கடலேகைகா காப்பதுபோல அடியேன் தேவருக்டைய ராஜ்யதைதப புரளவிடாமல் காதலிபபேன். இவவணணம் வஞ்சினஞசெயது கொடுகக்கிறேன். இவ்வஞசினத்தைத தவறினேனுயின், வீரலோகம்பெறுமல் நரகில்விழுகடவேன். ஆதலின் மஙகளகாமாகிய்த திரவியஙகளைக்கொணடு அபிஷேகஞ செயதுகொள்ளுகடவீர். ராஜ்யபரிபாலனத்தில தேவர் ஊககமுடையீராகக டவீர். அடியேனெருவனே இதற்கெதிர்த்தவரும் வேந்நாகளைத் தடிததடிதது மடிததுத் துரத்திவிட வலலேன்.

नश्च भार्थाविमौ बाहू नधनुर्भूषणाय मे
नासिराबन्धनार्थाय नशरास्तंभहेतवः
अमित्रमर्दनार्थं मे सर्वमेतच्चतुष्टयं

நசோபாததாவிமௌபாஹூ நதனுரபூஷணாயமே
நாஸிராபநதநாரதாதாய நசராஸதமபஹேதவஃ
அமிதரமாதனூர்தம் மேஸாவமேதசசதுஷடயம.

எனது இவ்விரணடுதோளுகளும், அழகுசெயவன மாத்திரமேயல்ல இககோதணடமும், அலஙகாரஞ செயவதன்பொருட்டேயன்று; வாளும் அழகுக்குசகடடிககொளளுநம பொருடடன்று, இககணைகளும ஊனறிநட பபதினபொருடடலல இந்நானகும் பகைவாகளைக கொலவதனபொருட்டன்றே ஒளிசெய்கினறன. சாணைபிடிததுக கூமையாகிய இவ்வாளைகையிற்பிடிதது யான போமுகத்திற செலலுகையில தேவேநதிரனே எதிரத்துவரினும், அவனேயும், மதிககாமலவெனறு வெறறிகொளவேனே யல்லது பொறுததிரேன். பேரர்க்களமும என கூரியவாளினுலை வெடடுணடு சிதறிக கிடகின்ற நாலவகைபபடைகளின உடலகளி னுருபபுகளினுல் நிறைந்துநடபபதற்குமிடமின்றிப பயமுறுவிபபதாகும்,என்வாளின்முனையினுல வெட்டுண்டு வாள்எலும்புகளில தாகுகையில தீககணஙகளினுல, ஒளியுளளனவா யெரிகினற குன்றுகளபோலவும, மின்னுடனகூடிய காளமேதஙகள்போலவும் விளஙகுகினற பகைஞர்களது களிறுகள தாயில் வீழுபோகின்றன. யான் உடம்புத்தோலினுல கைவிரலி மறைதததுகடடிக் கோதணடதைதக் கையிலேந்திப் போர்முகத்தில் நிற்கையில யாவனென்னை யெதிர்த்து ஆண்மைகாடட வலலவன், பலகணைகள் தொடுத் தொருஞூணியும், ஒரோபாணந்தொடுத்துப பல வீரர்களையும், கொல்லுமாறு தோயானை குதிரைகாலாள்களின் தொடபடுறுப்புகளில் சரங்களைத் தொடுதலையேன். இப்பொழுதுதான்எனதுகணபபயிற்சித்திறமையின்

பிரதாபம், தந்தையினசாளுகையைக் கெடுப்பதற்காகவும், தேவரீருக்
கதனே நிலைகசசெயவதற்காகவும், வெளிப்பட விளங்கப்போகின்றது.
நற்சாந்தமப புரிவதறகும், தோளவலிகளணிவதற்கும், இரவலர்களுக
குப பொருள்களே யீவதற்கும், அன்பர்களிப்பாதுகாததல் செயவதற்கும்,
தருந்தனவாயினும், அடியேனுடைய இவ்விரணடுகரங்களும், தேவருக்
குக குற்றேவலசெய்யக்கடவன. அடியவர்களுககு மெயயாகிய என்னய்
யனேதேவருடைய திருவபிஷேகத்தைத தடைசெயபவாகளேத தடுக்கும்
விஷயததில இபபொழுதே எவரோயாயினும், அவர்களது யிரையும் மாய்த்
துக் கீர்தியையும், கெடித்து உறவினரையும், வேரறுத்து அவமானஞ்
செயயக்கடவேன் இந்தஎவலிதத தேவா அடியேனுக கருளிசசெய்யக் கட
வீர். இந்த வியனுலகமுழுதும், தேவருககு வாப்படடு நிலைதிருக்கு
மாறசெயயும்படி அடியேனுககுக கட்டளைசெய தருளகைகடவீர அடி
யேன் தேவருககுக குறறேவலாளன்ரே ? என்றிவ்வண்ணம் கினத
தோடும், சோகததோடும், விண்ணபபஞ்செயதனர். சகைகரவர்ததிதிரு
மகனுர் அவவிணணபபததைத திருவுளதகிற கொணடவராயினும், சிறி
தும் மனந்தளராமல இளேயபெருமாளேக கடாசூழிதது தம் திருகைகத
தால் அவரதுகணணீரைத துடைதது கன்மொழிகூறித் தேறறி, அடா
என்னருமையிளைஞனே ! நீ எங்ஙனமுறைசெயினும, எனமனம வேறறு
மைப்படாது, நான பிதாவின்மொழியைப பரிபாலனஞ் செயவதிலேயே
உறுதியுளளவனென நம்பகைகடவை இதுவே நலலவழியாகுமலலது நீ
யுரைபபது சிறிதும் நலலவழியாகாது இனிநீ எனனே மறுபபதையொழி
நது என்கருததுகைகிசைந்து நடநதுகொளளுக கடவையென மூடிவு அரு
ளிசசெயதருளினர.

அயோதகியாகாண்டததில இருபத்துமூன்ரூவது சருக்கம
முறறிறறு

இருபத்துநான்காவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தான்வனமபோகத் தாயைச சம்மதிகைசசெயதது.

ஸ்ரீசக்கரவர்த்திக் திருமகனுர, இவ்வண்ணம் யாவாசொல்லியும்,
கௌாமலபித்ருவாக்கிய பரிபாலனததிலேயே உறுதிகொண்டிருபபதைக்
தோலைரோஜன் திருமகள் நன்குணர்ந்து இனி இவனேத்தடுபபதில் பய
னில்லையெனத் தோந்து, கண்ணீர்பெருகி அந்தோ, எனனருமைதிரு
மகன் சக்கரவர்தகிக்குபபிறந்து, எல்லாவுயிரகளுக்கு மினியனுகவு மிரு

நீது, திககற்றவன்போல்வனஞசென்று பிசசையெடத்து எங்ஙனம்பிழை
கதிருப்பான், இவனுடைய ஏவலாளர்களும், அடுத்தவர்களும், அறுவகை
யுண்டிகளையுமூண்டு மகிழ்ந்திருக்கையில் இவன்மட்டும் காடுசேர்ந்து
கந்தமூலபலங்களே எபபடி உண்ணலாம் ? ஸ்ரீராமன் வனவாஸம்போகி
ன்றனென்பதைககேட்டு யாவனதான் இஃது ஒக்குமென உடன்படுவான்.
இதைககேடட யாவர்கும் தான அசசந்தோறறது. நறகுண நற்செயகை
யுடையனாகி, யாவர்கு மினியனாகிய ஸ்ரீராமனும காடடிலோடடுபபடு
கின்றனனறே ? ஆதலின் தெயவமென்பது மிகசசிறந்தது அதைததடை
செயய யாவராலும முடியாது. என்னருமைபுத திருமகனாகிய ஸ்ரீராமா ! நீ
லோகாபிராமனாகவிருந்து என்னைப்பிரிந்து கானகத்துக்குச் செல்லுகை
யால ஏன் உளளத்தினுள்தோன்றிய சோகமென்னுந தீயானது உன்திரு
முகத்தைக்காணுமை யெனனுங காறறையுடையதும், புலம்புவதனால
கிய துயரமென்னும் ஓமவிறகையுடையதும, அழுவதினாலாகிய கன்னீ
ரென்னும், ஓமஞசெயயபபட்ட ஆஹுதியுடையதும், கவலையினாலாகிய
கொதிபபென்னும, மிகுந்த புகையுடையதும, நெட்டுயிரபபினாலாகிய
ஆயாசத்தினால் வளாகபபட்டதுமாகிப் பனிகாலமகீங்கிய பின்னர் புதல
களைகாட்டுத தீபபறறி யெரிபபதுபோல எனனைபபறறி யெடுகெரியெரி
த்துவிடுமே நீ எனனும கார்முகில ஆனாதமெனனும மழைபொழிந்தா
லல்லது அத்தியணையாதே யான் எவ்வண்ணம பொறுததிருபபேன்.
ஒரு பசுவானது தன்கன்று சென்றவிடம செலலாமல எவ்வாறு பாதது
நிறகும், என் திருமகனே ! நானும நீ செலலுமிடமே வருவேன். என்
றிவ்வகையாக மிகுதியும் துயர்கொண டிரைசெயதனள கோஸலி தன்
திருமகனரும், தம்தாயின் மொழியைககேடடு மீளவுந் தாயைநோககி,
என் தாயிரே மஹாராஜர் கைகேயிதேவியினால வஞசனைசெயயபபடடு,
மிகவுந் தன்பமுற்றிருகின்றனர். யானும அரணியஞசென்று, நீரும்
அவரருகிலிருந்து உபசாரஞசெயயாமல எனனுடன்வந்து விடுவீராகில
அவர் கணபபொழுதாயினும, உயிருயந்திராரென நான உறுதியாயுரைப
பேன்.—

भर्तुःकिलपरित्याग्रो नृशंसःकेवलं स्त्रियाः
सभवत्यानकर्तव्यो मनसापविचिन्तितः

பாத்துஃகிலபரித்யாகோ நருசம்ஸஃகேவலம்ஸ்த்ரியாஃ
ஸபவத்யாநகர்த்தவ்யோ மநஸாபிவிசிந்திதஃ

குல்மகள் கணவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதென்பது மிகக்கொடியது
ஆதலால் நீர் உலகத்தார் பழிப்புகளுள்ளாவீர் அதுபற்றி மனத்திலும்,
அவ்வண்ணங் கொளலாகாது. என்தநதையார் ஜீவிததிருகுமளவும், நீர்

அவர்க்குப பணிசெய்யகடவீர். இதுதான் பெண்களுக்குத் தொன்மை யான தருமமென்று மேலியோர் அருளிசெயதனசொன்றனர். கோலலை யும், தன் திருமகன வாக்கியததைக கேட்டு, நன்காராய்ந்து,மிக மகிழ்ச்சி கொண்டவளாகி, அடா என பெறலரும புதலவனே ! நீ யுரைசெய்த வண்ணமே யான் நடந்துகொளவேனென உடன்பா டுரைதனள்.

ஸ்ரீராமசந்திரர் மீளவும கௌஸலியாதேவியை நோக்கி, என்தாயீரே ! மஹாராஜர் எலலோர்களும இறையும், குருவும, போஷகருமாயிருத் தலால, நீரும் நானும சசகரவுதநியா கடடளையை வழுவாமல, பாது காக்கவேண்டுமேயலலது தடைசெயவது தகுதியாகாது; தகுதியாக யான் ஒனபதும் ஐந்துங்கூடிய இவ்வருஷங்களே யரணியதது லெளிதில கழி ததுவிட்டு, மீணடிங்கெயதி நின கடடளையின்படி மகிழ்ந்து வசிப்பே னென உரைசெயலகேடடும், ஸ்ரீராமபிரானது பிரிவைப் பொறுக்க மாட் டாமல, அடா என் திருமகனே ! இசசகலதிகளி னடிவில நான் வாசஞ செயதுய்வது தகுதியன்று, ஆதலின, எனனையும பெணமானபோல அளிழதுகொணடு போகச கடவையென்று, கோஸலை யழுது புலம்பு தலும், ஸ்ரீராமபத்திரரு சோகங் கொணடவராயத தாயை நோகி, அமமா ! நீரும இவ்வணணம உரைசெயவது தகுமோ ? குலமகளுகு நாயகனே தெயவம, நாயகனே பிரபுவாயிருததலின, உமக்கும எனகும மஹாராஜரே பிரபுவாவார, லோகநாதராகிய மஹாராஜா பிழைதிருக கையில, நாம அநாதர்களலலோம, அனறியும, நாம வனருசெனறு, பரதன அபிஷேகங்கொணட போதிலும, உனகுக குறைவிலலாடாது; கைகேயியா மனம வேறுகயிருகவிலலும, பரதன அததனமையனலலன், அவன தருமசிநதையுடையவனும், தாமிகனும, எலலாவுயிராகளுகு மினியனுமாருவான, ஆதலின, அவன உமது திருவுளததினபடி நடபபா னலலது, வேறுக கூடவான; நான வனமபோன பினபு மஹாராஜா புதிர சோகத்தால வருநதாதவணணம் நீர ஊககததுடன் அவாகளு உபசாரஞ செயது பாதுகாததுத் தேறறகடவீர மிகக கொடிய இச்சோகம அவனைப பறறி எரிகாதவணணம நீர பாதுகாகக்கடவீர்.

व्रतोपवासनिरतायाः नारीपरमोत्तमः
भर्तारंनानुवर्त्तेत साधुपापगतिर्भवेत्
भर्तुश्शुश्रूषयानारी लभतेस्वर्गमुत्तमं
अपियानिर्नमस्कारा निवृत्तादेवपूजनात्

வ்ரதோபவாலயநிரதாயா நாரீபரமோத்தமா
பர்த்தாரம்நானுவர்த்தேத ஸாதுபாபகதிர்பவேத
பர்த்துசசிர்ரூஷயாநாரீ லபதேஸ்வாகமுத்தமம
அபியாநிர்நமஸ்காரா நிவருத்தாதேவபூஜநாத.

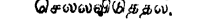
யாவளொருத்தி விரதோபவாசங்கள்செய்து, பரபுருஷனேக்கண்ணுற் பாராமல, பரிசுதனாகி யிருந்தும், தன் பர்த்தாவை மதிக்காமல், அவனுக கிசைந்து நடவாளோ? அவனை நரகத்தை யடைவளே யலது, சுற்கதி யடையாள; யாவளொருத்தி தேவதாபூசை செயயாதவளும், பெரியோர் களேத தொபூதவளுமாயக கொடியளாகியிருந்தும், தன் பர்த்தாவின் மனததுக கிசைந்தபடி ஏவலசெயது, தன பாதத்தாலை மகிழ்விப்பாளோ? அவள் சிறந்த வாறுலகதையே யடைவாளலது, கெடுதி யடையாள; ஆதலின், குலமகள பாததாவுகுப பணியே செய்யக்கடவள். இதுவே அநாதியாகிய தருமமென வேதததிலும்ஸ்த பபடுகின்றது;ஸ்மிருதிகளிலுங் கூறபபடுகின்றது; ஆதலின், என தாயரே! நீரும் மஹாராஜாகருத திருத் தொண்டு செய்துகொண்டே, என் பொருட்டு வேளவிமுதலிய காரியங் களில நனமலர்களினுல தேவதைகளேப பூசனேசெயது, வேதியர்களுக கும் பொருளளித்து, எனக்கு நன்மையுண்டாகவேண்டுமெனப பிரார்த் தனே செயதுகொணடு நான மீணடு வருங்காலதையே எதிர்பார்த்திருக ககடவீர். இவ்வண்ணம் நீர் நியமமுடையீராய, கணவருகுத் தொண்டு செய்து வருவீராயின, மஹாராஜரும் என சோகததைப பொறுத்துப் பிழைததிருபபார், நான மீண்டு வந்தபின்னர், நீர் மிகுதியும் மகிழசசியை யடைவீரென்று மனந்தேறறி யருளிச்செயதனர். கௌஸலியாதேவி அதனேக்கேடடுப புத்திரசோகத்தால பீடிகபபடடவளாய தன் திரு மகனேநோகி, ஸ்ரீராமா! காடுசெலவதில உனகுறற உறுதியைத தவிர்க்க யான வலலவளலல். விதியைத் தடுபபதற்கு யாராலும முடியாதன்றே? ஆதலின, என திருமகனே! நீ மிகுதியும ஊககதுடன் போயவரக கடவை. உனக கெபபொழுதும் நன்மையே யுண்டாகககடவது. நீ வனஞ் சென்று, தந்தைமொழியை நிறைவுசெயது, பெரும்பேறு பெற்றவனுய மீண்டு வந்தபினனர், உனனேகணடு நான பெருமகிழ்வுகொண்டு வாழ் வேன; தெயவகதி யாவர்களும் எணணுவதற்கு மரியது. தெயவமனறே? என்னேயும் போயவாவெனறு விடைகொடுகுகும்படி செயகினறது; ஆத லின், என திருமகனே! நீ சுகமாகச செலலகடவை. திரும்பிவந்தபின் என்னே மகிழவிபபாய்; இந்தக் காலமே அந்தகால மாகுமா? ஆகுமாகில், நீ ஜடாஜினதாரியாகித் திருமபிவரகணடு மகிழ்வுறவேனன்றே? என் றிவ்வண்ணம மொழிநது, நான் சோகங்கொணடு தடைசெயினும, புலம் பிக் கதறினும், ஸ்ரீராமனுகு நனமை பயகுகாதெனவும், பயனுமிலதென வந் தேர்ந்து, சோகததை யுள்ளடகி, மகிழ்வுடன் போய்வாவென விடை யுரைதது, ஸ்ரீராமபிரானுகு நன்மையையே மனத்தில் கருதிக்கொண்டு கவலையுறறு மீற்றிருந்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டததில இருபத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிறறு.

இருபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

கோஸலை ஸ்ரீராமபிரானுககு ஆசிர்வாதஞசெயது செலலஷிதததல.

ஜூஙந்தரம் கோஸலை சோகததை யுளளடகஙிக காலகைகளைச் சுத்தி செயது, ஆசமனமபணணிக் தூயளாகி, ஸ்ரீராமபிரானுககு ஆசிர்வாதஞ செயயலாயினள. அடர் எனனருமைத் திருமகனிய ஸ்ரீரகுகுலதிலகா ! உனனுளளதகினுறுதியைத் தடைசெயய யாராலும முடியவிலலை யாதலால், நீ சுகமாக வனஞசெனறு, விரைவில மீணடு இனிது வாகைகடவை. ஒருபொழுதும நலலொழுகைக வழுவாமலிருகக்கடகீவ. அடா ராகவ சார்ததாலா ! எவவளவு துனபம நேரிடினும, எததருமதததைக கைவிடலாகாதென நீ இடைவிடாது காததுவருகினறனனேயோ ? அததருமம் உனனைப பாதுகாகைகடவது. எனன அழிவிலலாப பெருவாழவே ! கற சந்திகளிலும, தேவாலயஙகளிலும, நீ தினந்தோறும எததேவகளுககு வநதனஞசெயகின்றனனேயோ ? அவாகளும நீ காடடில மீளுவிகளுடன வாசஞசெயதகையில, உனனைக காததருளகைகடவர்கள விசுவாமித்திரமகா முனிவர் உனகைகருளசெயதளித்த கணைகளும உனனைக காகைக்கடவன. மாதாபிதாகளுககுத் திருப்பணிசெயதலினாலும, சத்தியதலினாலும, காக்கபபட்டவனாகி, நீ கெடுகாள வாழவாயாக; ஸமிதகுகளும, தருப்பங்களும, பவித்திரஙகளும, ஓமம வளாததுமிடஙகளும, கடவுளர் மந்திரங்களும, தேவதாபூசைகைகாகச செயத இடஙகளும, மலிகளும, மரஙகளும, இலைகளும, மடிகைகளும, பறவைகளும, பனைகஙகளும், சிஙகஙகளும, உன திருமேனியைக காகைக்கடவன. சாதிய தேவாகளும, விசுவ தேவாகளும, மருதகுகளும, மஹரிஷிகளும, தாதாவிதாதா பூஷாபகன அரியமன எனனுந் தேவர்களும, இந்திரன் முதலிய லோகபாலாகளும, பகூஷம, மாசம, ரிது, ஸமவதஸரஙகளும, இரவும, பகலும, முகூரதமும, உனகைபபொழுதும் நனமையையே பயகைகடவாகள. தியானமும், யோகமும, தருமமும, உனனை இடைவிடாது காகைக்கடவன. ஸநதகுமாரும, ஷணமுகனும, சோமனும, பிருஹஸ்பதியும, ஸபதரிஷிகளும, நாரதரும, உனனை எலலாவிடங்களிலும காததருளகைகடவர்கள. மறறும எல்லாவிடஙகளிலும், நன்கறியுமபடி யுளளவாகளும, திக்குகளும விதிகருக்கும் இறைவர்களும், என்னுல தூதிசெயயப்படடவாகளுமாகிய தேவராகளெலலோரும், வனத்தி லுனனை அலலும பகலும பாதுகாத்தருளகைகடவர்கள். ஏழுகுலாசலங்களும, ஏழுகடலகளும், வருணனும, குபேரனும, தேவலோகமும், ஆகாயமும், பூமியும, எல்லாதிகளும, நகூஷத்திரங்களும, நவக்கிரஹஙகளும, அவைகளுககுத் தலைவர்களும, இராப

புல்களும், காலிமாலை சந்திகளும், வனவாசியாகிய உன்னைப் பாது காக்கக் கடவர்கள. ஆறு ரிதுக்களும், பனனிரண்டு மாசங்களும், வருஷங் களும், முகூர்த்தங்களும, நாழிகைகளும், விநாடிகளும், திசைகளும், உன் சேபாருட்டு நனமையளிகக்கடவன. மூனிவேஷங்கொண்டு நீ வனத்தில சஞ்சரிக்கையில, தேவர்களும், தைதியாகளும், உனக்குச சுகத்தையே பயகக்கடவர்கள. அரக்காகளிடத்தும், பிசாசர்களிடத்தும், கண்டவர்கள அச்சமுறத்தக்க தீசசெயல புரியும், மற்றமுளள மாம்ஸதைதத தின்னுங் துஷ்ட ஜந்துக்களிடததும், உனக்கு ஒருக்காலும் அச்சந்தோன்றுமை யுண்டாகக்கடவது. வானரங்களும், தேளசனும், காட்டுகளும், கெதகு களும், மலேப்பாம்புகளும், புழுகளும், கொடி, செடி, புதாகளிலு ளிருணடு, கோமாகிய வனதநி லுனகுப பீடைசெய்யாதன வாகக கடவன. பெரிய யானைகளும், சிஙகங்களும், புலிகளும், கரடிகளும், காடடுபபனறிகளும், காடடெருமைகளும், உனகுப் பீடைசெயவதற நிருகக்கடவன. அடா என திருமகனே ! மறறும் மானிடரைக கொலை புரிந் துண்ணும் தியவிலங்குகளும் எனனுலிங்கு வழிபாடு செயயபபட் டனவாகி, உனனை வருததாதிருக்கடவன. நீ செலலும் வழிகளும் மங்கலகரஙகளாக்கடவன. உனது தோளவலிகளும் பயனபெறக்கடவன. என்னருமைத திருமகனே ! பேறுகளெலலாம் கைக்கூடுவதனபொருட்டு நீ நனகுசென்று, மீணடெழுந்தருளுவாயாக. ஆகாயத்திலும், பூமியிலும், இருக்கின்ற தேவர்களெலலோர்களிடத்தினினறும், உனக்கு மஙகல முண்டாகக கடவது. உனகுப பகைஞராஞராயினும், அவர்களும் உனகு நனமையே செயயகக்கடவாகள. தேவகுருவும், சோமனும், சூரி யனும், குபேரனும், யம்னும், என்னுல பூசனைசெய்யபபட்டவர்களாகித் தண்டகாரணியத்தில வாளஞ்செகினற உனனைப் பாதுகாததருளக் கடவர்கள் அகினியும், வாயுவும, புகையும், ரிஷிகளுரைகின்ற மஙதிரங களும், உனனைக காகக்கடவன. எலலா உலகஙகளையும படைகும் பிரமனும், அவற்றையளிகும ஸ்ரீமஙநாராயணனும், மஹாரிஷிகளும், மறறுமுள்ள தேவர்களும், வனவாசியாகிய உன்னைப பாதுகாததருளக கடவர்களென ஆசீர்வதித்தனர. இவ்வணனம் கோஸலராஜன் திரு மகள் கந்தபுஷ்ப தூபதீபாதிகளினுலும், தோததிரஙகளினுலும், தேவ தைகளெலலோரையும் பூசனைசெய்து, பெரியாலுகிய அநதவனனைக கிராணடு தீவளர்த்தி, நெய், வெணமை நிறமுளள மாலைகள், ஸமித்துகள், வெள்ளைகடிகு முதலியவற்றுல் ஓமஞ்செய்விதது, மிகுந்த ஹவிஸ்ஸி னுல், வெளியிறசெயயததக்க பலியைச செய்விததுத் தூனபம் விலகச செயயும் கன்மஙகளையும், நன்மை பெருகும்படிசெய்யும் கன்மஙகளையும், தேன், தயிர், அகூதை, நெய்களால் மூடிப்பித்து, வேதியர்களைக்கொண்டு நலந்தருமொழிகளை ஒதுவித்துப் புரோஹிதருக்கும், மற்றுள்ள வேதியர் களுக்கும், தக்கபடி தகூழினைகொடுத்து, அவர்களையும் மகிழ்வித்துத்,

தன் திருமகனே கோக்கி, ஸ்ரீராமா! தேவேந்திரன் விருத்திராஸுரனைக் கொலைசெய்யப் புறப்படுகையில, அவனுகருண்டாகிய மங்கல முனகரு முண்டாகக்கடவது. வைகதேயன் அமிர்தம்கொணடுவரப் புறப்படு கையில, வினதாதேவி அவள்பொருடடிச செயத மங்கலமு முனகருண் டாகக கடவது. அமிர்தம் மதனஞசெயயுங காலையில, தைதயர்களுட்ன போர்செய்ய முயன்ற தேவாகளுகரு அதிதிசெயத மங்கலமும், உனக் குண்டாகக்கடவது. ஸ்ரீமந்நாராயணன வாமனவதாரஞ்செயது, மூவுலகங் களையும், மூன்றடியாக அளக்க முயறசிசெயகையில, அவருகருணடாகிய மங்கலமும், உனக் குணடாகக்கடவது. மங்கலங்களுகரும் மங்கலம் செயயும் ரிதுக்களும், சாகரங்களும், திவுகளும், வேதங்களும், உலகங் களும், திசைகளும், உனகரு மங்களமளிகக்கடவன. எனறிவவண்ணம ஆசிர்வாதஞசெயது, சிறறில அகநதைபிடடிச சந்தனபபபி இடுகவண யாவையும் போகவலல மூலிகையைக கையிலகடடி மங்கிரிதது ரனகூ, செயது, மனத்தில சோகங்கொணடவளாயிலும், புறமதில சிறறாந் தோன்றாமல மகிழவுகொண்டவளாகி, ஸ்ரீகோதணடராமனே எடுததணை தது உசசிமோகது மகிழகது, ஸ்ரீராமா! நீ குறையெனறனறி மகிழ்ந் தவனுகிச சுகமாகப போயவருவாயாக நீ வனவாஸந்தீராகது திருமபி இங்குசெயதி யபிஷே.கங்கொண்டி அரசநீதிவழுவாமல ராஜநியபரிபாலனஞ செய்கையில், நான கணகள குளிரகணடி மகிழுவேன; நீ யவ்வணமம அரசுசெயதுகொணடி சீதாதேவியினுடைய காதலியும், எனனுடைய விருபபையும், நிறைவுறச்செய்க. அடா ஸ்ரீராமா! இபபொழுது நீ சுக மாக வெழுநதருளக்கடவை. எனனுல பூசனைசெயயபபடட ஹரிஹராதி தேவகணஙகளும், மஹரிஷிகளும், பூதங்களும், தானவ தைதேயமஹோ ரகர்களும், பத்தாத திசைகளும், நெடுநாள வனவாஸஞ்செயயும், உன கருத்தகணஙக நலஙகளே செயயகடவர்களெனறு ஆசீர்வதித்தனர். எனறிவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரனுகரு ஆசீர்வாதம் முதலிய விதிகளை முறைபபடி செயது முடித்துச் சோகததை யடகியும், புதிதிரவாச்சரி யததால சோகததையடகக முடியாமல, கண்ணீர் பெருகத தன திரு குமாரனே வலம் வந்து, பலமுறை எடுததணைதது தழுவிகொணடனள

தத்ராஸ்தேவ்யாஸ்கருத்ப்ரதக்ஷிணோ நிபீட்ய மூர்துன்சரணோ புனர்சிரஸி
ஜகாமசீதாநிலயம்மஹாயசாஃ ஸராகவஃபரஜவலத்ஸலயயாஸ்ரீயா.

ததாசதேவயாஸகருத்ப்ரதக்ஷிணோநிபீடயமாதசசரணௌபுனஃபுனஃ
ஜகாமஸீதானிலயம்மஹாயசாஃ ஸராகவஃபரஜவலத்ஸலயயாஸ்ரீயா.

சிறந்த புகழ்பெற்றவரும் இயற்கையாகிய தமது திருமேனியொளியால் விளங்குகின்றவரும், பிதாவின் வாக்கிய பரிபாலனத்தில் உறுதிகொண்ட

"ஆருமாகிய, அந்த ஸ்ரீராமசந்திரா தம்மாதாவினுல் அவ்வண்ணம் ஆசீர்வசனஞ்செயது வலஞ்செய்யப்பட்டவராகி; அவளது திருவடிகளைப் பல முறைபணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, சீதாபிராட்டியினரண்மனைநோக்கி எழுந்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபதைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனர் தம்செயதியைச சீதாதேவிக்கு அருளிச செயதது.

ஸ்ரீராமபிரான் தண்டகாவன மெழுந்தருளுவதறகாகத் தம்மாதாவைப் பணிந்து, அவளால் ஆசீர்வசனஞ்செய்யப்பட்டவராய விடைபெற்றுத்தரும நெறிவழுவாமல் நின்று மக்கள நிறைந்த நெடுந்தெருவைத் தமதிருமேனி காந்தியால் விளங்கசெயபவராகித் தாம மிக நறகுணமுடையவ ராதலால் இவர் வனவாஸம் எழுந்தருளுகின்றாரேயெனத் துயரங்கொண்ட அம்மக் கள் மனத்தை முறிப்பவரபோலச் சீதாபிராட்டியார, அரண்மனைக் கெழுந் தருளினர். சீதாபிராட்டியார், இங்குநடந்த சரித்திர மொன்றினையு முண ராதவளாதலால் தம் பாத்தாவுகுத் திருவபிஷேகமாகபபோகின்றதேயென எண்ணித் தேவகாரியங்களை விதிப்படிமுடித்து அரசுக்குரிய தருமங்களை யுணர்ந்தவளாதலின் மனமகிழச்சியுடையவளாகி,ஸ்ரீராமபிரானை இங்கெழுந் தருளுவாரென்றே எதிர்பாத்துக்கொண்டிருந்தனள். அத்தருணத்தில் சக் கரவர்த்தித திருமகனர் அங்கெழுந்தருளித் தமக் கபிஷேகமென மகிழ் வுறறு நிறைந்திருக்கின்ற மாந்தர்களைக்கண்டு, வெட்கத்தால் குனிந்து கீழ நோக்கிச செல்லுகையில், சீதாபிராட்டியார, தம்பதி சிந்தைகொண்டு சோக மும, கோபமும், கொண்டவர்போல எழுந்தருளுவதைக்கண்டு, தாமும் சிந்தையுஞ் சோகமுமடைந்து பர்த்தாவைநோக்கி, என் பிராணநாதரே ! மகிழ்வடையத்தக்க காலையில் தேவர சோகங்கொண்டிருக்கின்றீரே ! இதற் குக் காரணமென்ன? இப்பொழுது பிருஹஸ்பதி தைவதமாகிய புஷ்யநக்ஷத்

---

* இச்சருகததிலகூறியது கூறனெனலும் நூறகுறறம பலசுலோகஙகளிலதோறறு மெனபார; சிலர், கோஸலை தன திருமகனமீதுளள அன்பினுலும், சூகாதிதினுலும், தேவாமுதலானோ தாமே தீமைசெய்யாமைகாகவும, தீமைசெயபவர்களை மறபப தறகாகவும், நனமைசெய்வதறகாகவும், தன்மகன பிழைசெய்யினும், அதனைப் பொ றபபதறகாகவும், சிலரைப் பலவாறு வேண்டிக்கொண்டமையால் அஃதி ஒருபொழு தும, நூறகுறற மாகாதெனவுணர்க.

நிரம் வந்திருக்கின்றதேனப் பண்டிதர்களாகிய அந்தணர்கள் சொல்லுகின்றார்களே ? ஆதலின இது திருவபிஷேகக்கொளளுங் காலமன்றே ? இப் பொழுதும் துன்பமடைந்திருக்கக் காரணம் யாது ? அதனை யாளிச்செயல் வேண்டும், தேவர் திருமுகமண்டலமும், நாறு சலாகைகளுடைய நிறை போல வெண்மைநிறமுள்ள திருக்குடையால் மறைக்கப்பட்டதாக ஏன் விளங்கவில்லை ? நூறிதழுத் தாமரைபோன்ற திருக்கன்னியுடைய திருமுகம் முழுமதிபோலவும், அன்னம்போலவும், நிலவுகின்ற வெண்சாமரைகளால் வீசப்பட்டதாகி, ஏனொளிசெயயவில்லை ? சிறந்த சூத மாகதவந்திகளும் துதிசெயகினறவர்களாகி, ஏன் தேவருடன் வரவில்லை ? வேதம்வல்ல மறையவர் அபிஷேகங்கொண்ட தேவருடைய திருமுடியில் விதிப்படி தேன் தயிர் முதலியவற்றை ஏன் அபிஷேகஞ்செய்யவில்லை ? நாடிநகரத்தவரெல்லோரு மேன் பின்றொடர்ந்து வந்திலர் ? நான்கு சிறந்த சேதிகைகள கட்டி அலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட உற்சவத்தின்பொருடடுச் செயயபபட்டுப் புதிய ரதமென்னுக தேர் தேவாமுன்பாக ஏன் செல்லவில்லை ? கீருண்டமேகம போலவும், அஞ்சனமலைபோலவும, விளங்குகின்ற சத்துருஞ்சய மென்னும், யானை ஏன் முன்னடந்திலது ? பத்திராஸனமுதலிய அபிஷேகத்துக் குரியன யாவுஞ் சித்தமாயிருககத் திருவபிஷேகங்கொளளாமல இவவண்ணம் இவகெழுந்தருளுவதறகுக் காரணம்யாதோ ? அதனை யருளிசெய்ய வேண்டும்; இதுவையில் தேவர் திருமுகமண்டலம் இங்ஙனம் வேறறுமை யடைந்ததேயில்லை; திருவுளத்தில் மிகச்சோகமுற்றதுபோலத் தோற்றுகின்றதேயென் றிவவண்ணமுரைத்துப் புலம்பினா. சக்கரவர்த்தித் திருமகனார அதுகேட்டுப் பிராட்டியாரைநோகஙகி கேளடிஜானகி ! ஸத்தியவஸ்தராகிய என்தந்தை கைகேயியார்க்கு முன்பு இரண்டுவரமளித்தனர். இபபொழுது குலமுறைப்படி சக்கரவர்த்தியார் எனக்கபிஷேகஞுசெயவிகக முயற்சிசெயதைக்கண்டு, நான் பதினான்குவருஷம் வனவாஸஞ் செயயவேண்டுமென்றும், பரதன் யுவராஜனாக வேண்டுமென்றும் கைகேயியார் அவவிரண்டு வரங்களையும் விரும்பினர். வாய்மை தவறலாகாதெனச் சக்கிரவர்த்தியார், என்னைப் பதினானகுவருஷம் காடடிறையச்செல்லும்படி கட்டளையிட்டனர். ஆதலின் நான் வனம்போகபபுறப்பட்டு நின்னைக கண்ணுற்றுப் போவதற் காக இங்குவந்தேன், நீ நற்குலத்திற்பிறநதவளும், தருமமுணர்ந்தவளும், நல்லொழுக்க முடையவளுமாதலால், இஃது, நலமேயென் றுடன்பட்டுக் கேட்டக்கடவை.

बुद्धियुक्ताहिपुरुषा नसन्तेषवरस्तवं
तस्मान्नतेगुणाःकथ्या भरतस्याग्रतोयथा

रुततियुकतहिपुरुषा नसंहरतेपरस्तवं
तसमान्नतेगुणःकतया भरतस्यागरतोमम.

மிகச்செல்வசெருக்குடையவர்கள, பிறருடையபெருமையைப் பொறுத்திராகாளாதலால் பரதன், இங்கு அபிஷேகங்கொண்டு இளவரசாயிருக்கையில், அவனருகில் என்னுடைய குணங்களே யெடுத்துப் புகழ்ந்துரை செயயவேண்டா; அவனெகொடிக்குங் ஆடையணிகளே ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்ந்திருப்பாயே அல்லாமல், விசேஷமாக ஒன்றையும் ஒருகாலும் விரும்பிக்கேட்கவேண்டா, சக்கரவர்த்தியார் இளவரசுப்பட்டத்தை அவனுக்களித்தமையால், அவன்மனததுக் கிசைந்தபடியிருந்தது, அவ்வினங் கொள்ளாமல் அன்புகூர்ந்திருக்குமாறு ஒழுகக்கடவை. பானும் இப்பொழுதே தந்தையாா மொழியை நிறைவேறறுடஅனுய, வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீ மனமவருந்தாமல் சோகத்தையுளடக்கித்தீரமாகவாழ்ந்திருக்கக்கடவை. யான் கானகஞ்சென்றபின்பு நீவிரதோபவாசங்களில் ஊக்கமுடையவளாய்த் தினந்தோறும் கௌலியெழுந்து முறைப்படி தேவதாபூசணைசெயது சக்கரவர்த்தியாரையும், என்னைப்பெறறதாயாரையும், மறறுமுளள தாயர்களையும், வந்தனஞ்செயது அவாகளுக்குத் திருத்தொண்டு செயயக்கடவை. நேசத்தினலும், அன்பினலும், இதஞ்செய்வதினலும், என்தாயர்க ளெல்லோருஞ் சமமாகியவர்களேயன்றிப் பேதமில்லை; என்னுயிரினும் பிரியமுளள பரதசத்துருக்கன ரிருவர்களேயும், பிளளைகளேப்போலப் பாவித்தருளசெய்யக்கடவையல்லது, பகையென எண்ணறக. பரதன் இக்குலத்துக்குந் தேசத்துகும் அரசனுதலால் அவனுக் கொருபொழுதும், தீங்குசெயயற்க; அரசர்கள தமக்கிசைந்தவர்களிடத் தருளசெயது, தமக்கிசையாதாரிடத தச சினஞ்கொளஞரிவரூர்க ளல்லரோ ?

ஔரஸானபுத்ரான்ஹித்யஜ ந்த்யஹிதகாரிணஃ
ஸமர்தானம்ப்ரகுர்வந்தி ஜனாஃபஜனாதிபாஃ

ஔரஸாநபிபுதரானஹித யஜந்தயஹிதகாரிணஃ
ஸமாததானஸம்பரகருஷ்ணகதி ஜகாபிஜநாதிபாஃ

அரசர்கள் தமககு நலமல்லன செய்பவர்கள் தம் மைந்தர்களாயினும், அவர்களே விட்டுவிடுகின்றாகள; தமக்குநலஞ்செயயும் பிறரையுந் தம்மோடு சேர்த்துக்கொளஞுகின்றார்கள. அடி வைதேஹி ? ஆதலின் யுவராஜனுகிய பரதாழ்வானுக்குக் கோபம்வாராதவண்ணம் நடந்துகொண்டு, தருமத்திலீம், மெய்ம்மையிலும், நோன்புகளிலும், விருப்புடையாயிரு யிருக்கக்கடவை. நான் இப்பொழுதே வனஞ்செல்லுகின்றேன்; நீயிவ்விடத்திலேயேயிருந்துகொண்டு, ஒருவருக்கும்ஒருதீங்குஞ்செயயாமல், என்சொற்படி தவறுமல் செய்து வாழ்ந்தின்புறக் கடவையென அருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தாறுவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது சர்க்கம்.

சீதாபிராட்டியார் தாம் வனத்துக்கு ஈடன் வருவேனென வருளிசெயதது.

சீதாபிராட்டியார், இவ்வண்ணம் தம்பர்த்தாவினு லுளாக்கப்பட்ட மொழிகளைக்கேட்டலும், ஈடல்நோன்டு தம்நாயகனாநோகஇ, என் பிராணநாதரே! தேவரும் இவவண்ணம்•அடியேனிடத்துச் சிறுமொழிகளை ஏன் அருளிசசெயகின்றீர்? இம்மொழிகள பெண்ணுகிய அடியாளுக்கும், நகைப்புசசெயலுத் தகுந்தனவாகத் தோற்றுகின்றன. என்பிராணநாதரே!

ఆర్యపుత్రపితామాతా భ్రాతాపుత్రస్తథాస్నుషా
స్వాణిపుణ్యానిభుఞ్జానా స్స్వంస్వంభాగ్యముపాసతే
భర్తుర్భాగ్యంతుభార్యైకా ప్రాహ్లోతిపురుషర్షభ
అతశ్చైవాహమాదిష్టా వనేవస్తవ్యమిత్యపి
నహితాతాత్మజోనాత్మానమాతానసఖీజనః
ఇహప్రేత్యచనారీణాం పతిరేకోగతిస్సదా

ஆர்யபுதரபிதாமாதா பராதாபுதரஸததாஸ்நுஷா
ஸ்வாணிபுணயாநிபுஞசாஞஸ ஸவமஸவமபாகயமுபாஸதே
பரீதாபபாக்யாதுபாயைகாப ராபஞேதிபுருஷாஷப
அதச்சைவாஹமாதிஷ்டா வனேவஸதவயமிதயபி
நஹிதாதாதமஜோநாத்மா நமாதாநஸகீஜனஃ
இஹபரேதயசநாரீணாம பதிரேகோகதிஸ்ஸதா.

தந்தைதாய உடன்பிறந்தார மக்கள் மனையாள முதலானோர்கள் தத்தம் நல்வினையின்படித் தத்தம் வினைபபயன்களை யனுபவிகின்றார்களேயன்றி ஒருவர் வினைப்பயன் மறறொருவனைசசாராது. பர்த்தாசெயத நலவினைப்பயனேயோவெனின் மனைவியொருத்தியே கணவனுடன்கூடி யனுபவிக்கின்றனளன்றே? ஆதலின் கானகஞ்செல்லலேவண்டுமெனறு சக்கரவர்த்தியாரால் தேவர் ஆஞ்ஞை செய்யப்பட்டபடியால், அடியாளுககு வேறு கட்டளை செய்யவேண்டுவதில்லை; அதனுலேயே அடியாளும், அக்கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டுவளாயினேன். பெண்களுக்குத் தந்தை மகன் தாய தோழி இவர்களொருவரும், இம்மைபிலும் மறுமைபிலும் தனுசமாகார்கள். கொழுந

னேருவனே எப்பொழுதும் தஞ்சமாவான். புருதம்கரியகாடடிலே வாஸஞ் செய்யத் தேவர் புறப்பட்டது உண்மையாயின் வழியில் மூனிதநிருக்கின்ற தூருபை மூனியிலுள்ள மூளிலுகள் தேவர் திருவடிகளில் தைக்காமல் மிருதுவாகுப்படி நான முனனடந்து அவைகளை மிதித்துக்கொண்டு செல் வேன்; ஜகதேக்கவீர்ராகிய எனபிராணநாதரே! பானஞ்செய்து மிகுந்ததீர்த் தத்தை வெளியில் கொடடிவிடுவதுபோல இவளும் மேனமையடைகின்ற னளேயெனப் பொறுமையையும், என்சொல்லை மறுத் தரைக்கினறீனளே யெனக் கோபத்தையும, நிருவுளத்திற்கொள்ளாது புறத்திற் செல்லவிட்டு அடியாளை உம்முட னழைத்துக்கொண் டெழுந்தருளக்கடவீர. எனனை விட்டிவிட்டுப்போகத்தகக ப்ரவம் எனனிடத்தில் சிறிதுமில்லை; பர்த்தாவை விட்டு மணிமாடத்தின்மே லிருபபதினும், தேவவிமானத்திலேறிச செல்வ தினும், எண்வகைச் சித்தியையும் பெறறு ஆகாயத்திறசெனறு மூனத்துக் கினியபடி திரிவதினுமவிட பர்த்தா இன்பமுறின தானும் இனபமும் றுத் துன்பமுறின தானும் தனபமுறறுப் பர்த்தாவுடன பின்சென்று, பர்த் தாவின திருவடிநிழல்போலப பிரியாதிருப்பதே குலமகளுக்கு நலமெனறு விதிக்கப்படிகினறதன்றே?நான எப்பொழுது எவவாறு நடக்கவேண்டுமோ? அவ்வகையை என தாயதநதைகள எனக்குப பலவாக உபதேசஞ்செய்து தெரிவித் திருகினறாகள. ஆதலின இப்பொழுது புதுமையாக எனக்கு உபதேசஞ் செயயவேண்டிய தொனறுமில்லை, நான தேவருடன புலி, செங்காய முதலிய பலவகை மிருகங்கள நிறைந்து, மானிட ஸஞ்சார மின்றிச் சோரமான வனஞ்சேர்ந்து, மூவுலகங்களின சிங்தையை ஈகஇப் புகியின விரதத்தையே மேனமையாக வெண்ணிப் புலனகளை யடக் கித் தினந்தோறறும திருப்பணிசெயதுசரித்து, என திருத்தாதையின திருமாளிகையில்போலச் சுகமாகவாழநது, எங்கும் பூத்து மலர்ந்து மதுப் பொழிந்து மணங்கமழந தழகாயுளள அவவனங்களில் இன்பமடைந்து வாச ஞ்செய்வேன. தேவா திருத்தோளின் பராக்கிரமத்தினால் பற்றெனறு மில் லாதையும், பாதுகாத்தருள வல்லமையுடையீரனறே ? தேவா திருவடி களையே தஞ்சமென நமபிவநத அடியாளைப் பாதுகாத்தருளீரோ ? என் னைத் தேவருடன செல்லவிடாமல் திருப்ப யாவராலுமமுடியாது; ஆதலின இப்பொழுதே தேவருடன் வருவேன்; தேவர் அமுதுசெய்து மிகுந்த கந்தமூலபலங்களையே புசித்து மகிழந்திருபபேன; தேவருக்கு ஒருவிதத் தினும் தனபமுண்டாகச் செய்யேன; புதுமையாகிய நதிகளையும், மலை களையும், குளங்குட்டை முதலியவற்றையுங்கண்டு சந்தோஷமடையவும் அன்னப்பறவை முதலியவறறில் நிறைந்து, தாமரைகள் மலர்ந்து அழகா யமைந்துள்ள தீர்த்தங்களில் தேவரீருடனகூடித் தினந்தோறும்நீராடவும் விருமபுகினறேன். இவவண்ணம அநேக நூறுயிரம் வருஷங்களாயினும், சிறிதும் தன்பப்படாமல் மகிழவேன்; தேவனாபபிரிந்து தேவலோகம் வாய்க்கினுமு நானவிருமபேன.

అహంగమిష్యామివనంసుదుగ్ధమంమృగాయతంవానరవారణైర్యుతం
వనేనివత్స్యామియథాపితుర్గృహేతవాపదావుపగృహ్యసంయతా
అనన్యభావామనరక్తచేతసంత్వయావియుక్తాన్మరణాయనిశ్చితాం
నయస్వమాంసాధురుపస్యయాచనాంకతేమురూగోరుతభవిష్యతి

அஹங்கமிஷ்யாமிவனமஸுதாகமம் ம்ருகாயுதம்வாரவாரணைர்யுதம்
வீநேநிவத்ஸ்யாமியதாபிதுர்க்ருஹே தவைவபாதாவுபகருஹ்யஸமயதா
அநந்யபாவாமநுரக்தசேதஸம தவயாவியுகதாம்மரணயநிசிதாம
நயஸவமாஸாதகுருஷ்வயாசனம் நதேமயாதோகுருதாபவிஷ்யதி.

ஆதலின் வானரவாரணந்தி மிருகங்கள் நிறைந்தவனத்தில் தந்தையின் திருஆவிகையில்போல மகிழ்ந்து வாஸஞ்செயது தேவருடைய திருவடி களேயே தஞ்சமெனக்கொண்டு நியமந்தரித்து வாழவும்றிருபபேன, தேவ ரீரைவிட்டு வேறொருவனையும, கனவிலும விருபபமுறுதவளும, தேவ ரிடத்தே பேரவாக்கொண்ட மனமுடையவளும், தேவரைவிட்டுப பிரியுங் கால் இறக்க நிச்சயங் கொண்டவளுமாகிய அடியாளையும், உடனகொண் டெழுந்தருளுக. அடியாளுடைய விண்ணப்பத்தை நிறைவேறறி யருளுக. இப்படிச் செய்தருளுவதில் அடியாளால் தேவருக்குச் சிறிதுமை பாரமாகா தெனறு பலவாறாக விண்ணபபஞ்செயதனர சகரவர்த்திக் திருமகன அதைத் திருச்செவிசாத்தியும, சீதாபிராட்டியை வனத்துக கழைத்துக கொண்டுபோகத் திருவுளமபற்றுமல் வனவாஸஞ்செயவது பலவித்தகிலும் தனபத்துகளிடமென்று ஜனகராஜன திருமகளோகவி நினறுவிடும்படிப் பலவாறுக அருளிச்செய்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் பதினேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

இதிலருளிதிருகினற இரணடுசுலோகஙகளாலும், வீதாபிராட்டிகு வனத தில் மாரீசன மானுருகொணடு வருவதும், ராவணன வருது தனனெயெடுதுதக்கொ ண்டு போவதும, லஙகையில் அசோகவனததில ஸ்ரீராமசகரிணியே சிறிதுதமகொர ணடிருநது உயிரைவிட முயறசெயவதும, ஸ்ரீமத அதுமான அஙகெழுநதருளித தம ஸமச் சமாதானஞசெயவதும, சகரவாதத்தித திருமகனுரொழுநதருளி ராவணுதிராக்ஷ ஸர்களைக்கொனறு தமமை மீட்டுக்கொணடெழுநதருளுவதும, முனனமேதெரியுமென தீதோறறுகின்றத. ஆகிலும், (ஆதமானம மானுஷம மனயோரமக தசரதூதமஜம்) என்று ஸ்ரீராமபிரா னருளிச்செயகிறபடி தாம பெரியபிராட்டியானெப பிறர்க் குத் தோறறுமைக்காகவும, குலமகளிருகள ஒழுகவேணடும் விதமதைத தாம் அனுஷ்டித்துக் காட்டி வெளிப்படுதலகைகாகவும, பொதுப்பட வருளிசெயதன ரொக்கொள்க (மிருகாயுதம்) மாயாமிருகததுடன் கூடியது (வானரவாரணம்)

இருபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமசந்திரர் பிராட்டியார்க்கு வனவாஸத்தின் வருத்தத்தை யருளிச செய்தது.

வீதாபிராட்டி இவ்வண்ணம் விண்ணப்பம் செய்யினும், ஆரணியத்தில பலவிதத்திலும் துக்கம் நேரிடுமென்பதை ஸ்ரீராமபிரான் ஆலோசித்துத தேவியாரை யழைத்துகொண்டுபோக மனமிலலாமல திருபபிவிடவே நிசசயித்துக கண்ணீரபெருகி யழுகின்ற பிராட்டியை நோக்கி, அடி வீதா! நீ உயர்குலத்தில் பிறந்தவளும், தருமத்தில நிலையுள்ளவளுமாகின்றாய; ஆதலால, நீ இவ்விடத்திலேயிருந்தே என்சொல தவறாமல், எனை மனம் சந்தோஷமுறும்படி தருமஞ்செயயக்கடனை. அடி ஜானகி! நான் சொலலுகிறபடியே நீ செயயததகாது; கானகத்தில் பலவகைத துனபங்கள நேரிடும்; அவைகளை யுரைகினறேன். கேள, காலும் உடனவருவேனெனனும் எண்ணத்தை விடடுவிடகடவை. பறபல குற்றங்களையுடைய காடே வனமெனப்படுகினறது; நான் உனக்கு இதஙகருதி இபபடி யுரைகின்றே னலலது வேறில்லை; வனமென்பது எபபொழுதுந் துன்பத்தையே தருமன்றி, இன்பந்தாராது; மலைகளில, குகைகளில வாஸஞசெய்கின்ற சிஙகஙகள் எபபொழுதும கர்ஜனஞசெய்யும்; அந்த நாதஙகள மலையருவிகளின் தொனியுடனும், குகைகளில் பிரதித்தொனியுடனுஞ சோந்து, கேடபதற்கு மிகவும் கோரமாயிருககும்; ஆதலின், வனமென்பது துன்பந்தருவது, மானிடஞ்சாரமின்றிக் கோரமான விடஙகளில் மதமேறித் திரிகின்ற சிங்கம், புலி, யானை முதலிய மிருகஙகள நம்மைககண்டு தின்பதற்கோடிவரும், ஆதலின், வனமென்பது துன்பம்; அங்குள்ள நதிகளும், பெருமுதலைகளுடன் கூடியும், சேறு மிகுந்தும், மதயானைகளுந் தாண்டிச செலவதற்கரியனவாகவு மிருகுமே; ஆதலின, வனமென்பது மிகத் துன்பகரமது, காட்டுவழிகளும் முள்ளுகளால் நிறைந்தும், கொடிகளால் சூழந்தும், காட்டுக்கோழிகளால் தொனிகபபெறறும், பலவிடங்களில பானளு செய்வதற்கும் நீரின்றியும், நடபபதற்கும் கூடாமலுமிருகுமே; ஆதலின்

யானைபோன்ற வானராகளாகிய அனுமான் முதலானோர்களால், (வனே) அசோகவனத்தில் என்று கூடார்த்தத்தில் பொருன்கொளக. மற்றப்பதங்களுக்குப் பொருளில் வேற்றுமையில்லை சக்கரவர்த்திதிருமகனும், தான் உலகமனைத்துக்கும், முதற காரணமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுதலால் பிராட்டியின கருத்தை யறிக்திவராயினும், பதிவ்ரதைகளின மனவுறுதி யிவ்வாறே யிருக்கவேண்டுமெனபதையே வீதாபிராட்டி மூலமாய் உறுதிப்படுத்தலதற்காகவே தாமும் மறத்து அருளிச்செய்தனரெனக் கொள்க.

வனமென்பது துக்கம்; பகலில இடமின்றி வெயிலில திரிந்து வருந்தி, இராததிரியிலும் தழைகளேயே பொடித்துப் பரபபி, அதில நித்திரை செயய, வேண்டும்; கேளாய் சீதா ! எப்பொழுதும் மரங்களில் தானே பழுத்து விழுகின்ற கனிகளேயே புசிதது பிழைகக வேணடும்; அடி மிதிலேசராஜன் மகளே ! சததியுளளவரையில உனவழிநடை யுபவாளஞ செயது, பற்பல நியமஙகள் செயயவேண்டும்; மாயுரியுடிகக வேண்டும்; ஜடைதரிததுகொளளவேண்டும்; தேவர்களுககும், பிதிரர்களுககும், அடிக்கடிவரும் அதிதிகளுககும், மிகவும் பதியுடன் விதிபபடி பூசனை செயயவேணடும்; தினந்தோறுமம நியமதரித்து, மூன்று வேளையிலும் ஸ்நானஞ்செய்யவேணடிம; தானே நேராக பூ முதலிய உபஹாரங்களைக கொண்டுவந்து ஓமவேதியில சித்தஞ்செயயவேணடிம்; ஆதலாலும், வனமென்பது உனககு மிகவுந் துன்பதைப பயகரும், மேலும, தறசெயலாயக் கிடைதத உனவுகளேயேயுணடு சநதோஷமடைநது ஆஹாரததை யொடிககவேணடிம்; காறறு மிகவும கோரமாகவீசும, இருள மிகுதியுங் தோறறும், பசி எப்பொழுதுந் தணியாமல் வருத்தும், பயஙகரமும் ஜந்துகளும் பலவாகவுளளனவாகும்; பலவகைப்பட்ட மலைபபாம்புகளும், எங்கும் இடைவிடாது திரியும், நதிகளில வாசஞசெய்துகொண்டு, நதிகள்போலவே குடிலமாகசசெலலும் நாகஙகளும் வழிகளைத தடுத்துக் குறுக்கிடபப பதிததிருககும், விடடிறபறவைகளும், மினமினிப பூசசிகளும், தேளகளும, புழுக்களும், காடடுகளும், கொசுக்களும், எப்பொழுதும் பீடைசெயயும், முளளுக்களையுடைய பல மரங்களும், தருபபைகளும், நாணறபுறகளும், எஙகும நெருஙகிக காற்றிலலசைந்து கொணடிருககும்; பலவிதமாகப பயமுணடாகும், பலவிதத்திலும் சரீரம் வருத்தமடையும்; ஆதலின், வனததில வாஸஞசெயவது அரிது, கோபததையும், ஆசையையும், விடடுவிடவேணடும்; தவஞசெய்வதிலே மனம் நிலைபெற்றிருககவேணடிம, பயமடையாதகக வைகளைக்கண்டிம, பயமடையாமல தீரமாயிருககவேணடிம; ஆதலின், நீ வனஞசென்ற போதும; உனககு வனம மிகுதியுந் தகுதியன்று, நானிங்கேயிருகஇனும், ஆராயுங்கால வனம மிகவுந் தோஷமுடையதென்று யோசிகினறேன்; என்றிவ்வண்ணம பலவாறுகத் தடுததருளிச்செய்து, காடடுகருத் தம் மூடன் அழைததுக்கொண்டுபோக உடன்படாது நிறகையில, ஸீதாபிராட்டியும் அதைககேடடு மிகவும் துன்பமடைந்து, அவ்வணணஞசெய்ய உடன்படாமல, ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி, விணணபபஞசெய்துகொளவாளாயினள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் இருபத்தெட்டாவது சருக்கம் முற்றிறறு.

இருபத்தொன்பதாவது சர்க்கம்.

சீதாபிராட்டி மறுபடியு முடன் வருவேனென வேண்டியதும் ஸ்ரீராமசந்திரர் உடன்படாது மறுத்தருளியதும்.

இவ்வண்ணம் அருளிசெய்த சக்காவர்த்தித் திருமகன் வ்ர்க்கியத் தைக்கேட்டு, மிகவும தன்பமடைந்து, ஸ்ரீதாபிராட்டிக் கண்ணீர் பெருக் கித் தம் பர்த்தாவை நோக்கி, என் பிராணநாதரே ! வனவாசஞ்செய்வதில தேவரால அருளிசெய்யப்பட்ட தோஷங்களெலலாம எனகருக் குணங்க ளென்றே அறியகூடவீர். காடடிலுள்ள மிருகங்கள, சிங்கங்கள், யானைகள், புலிகள, சாபபங்கள், மலைப்பாமபுகள், பறவைகள, மற்றும வனத்திலிரு ககும ஜந்துகளும, இதுவரையிலும காணத தேவருடைய திவ்விய ரூபத்தைககண்டி பயமுறறு ஓடிபபோகுமேயன்றி, எனகருப பர்ய்தரு வனவாகா ? அச்சமுறறக்கக உருவத்தைகண்டி, யாவும அசசமுறுகின் றனவன்றே ? அன்றியும, என் தாய தந்தைகள என்னை நோககி, அடி ! உன் நாயகன் எங்கே எழுநதருளினபோதிலும, நீயும அவரைபபிரியாமல உடன் செலலக்கடவை யெனக் கடடளையிடடிருகின்றாகள் ஆதலாலும தேவருடனேவருவேனேயல்லது இங்கிரோன்; என்னைவிடடுத தேவர் எழுந் தருளுமபக்ஷத்தில நான் உயிரை இஙகே விடடுவிடுவேன், தேவருடைய திருவடிப்பீக்கலிலிருகும என்னைபபிரைசெய்யத் தேவர்களுக்கெலலாம சக்தீசனுகிய இந்திரனும வலலவனுகான்; குலமகள கணவனைவிடடுப பிரி ந்து பிழைக்க விருபபமுறறென்று தேவரே எனக்கு உபதேசஞ செய தருளினீரன்றே ? அன்றியும, நான் கன்னிகையாகத தந்தையின் திரு மாளிகையிலிருக்கையில், சோதிடநூலே முறறுமுணாந்த அநதணர்கள என்னுடைய ஜாதகத்தைப பாரத்து நான் வனவாஸம போகுமபடி கோசார மிருகின்றதென வருளிசெய்தனர்கள. யானும் அதைககேட டது முதல வனவாஸம போகவேணடுமென்றும, அஙகுளள விநோதங களைக் கண்டி களிபபுறவேண்டுமென்றும், தினந்தோறும எணணிக் கொண்டிருந்தேன்; யானும் அந்த வேதியர்களுடைய கடடளையின்படியும், எனி தநதை தாய்களுடைய கட்டளையின்படியும், தேவருடன் கூடி வன வாஸஞ் செய்யவேண்டியதே கடமை. அதுபறறி, நானும் தேவருடன் வனம் வருவேனலலது நில்லேன்; அநத வேதியர்களின் வாக்கியம் பயன் படுங் காலமிப்போது நோந்திருக்கின்றது; ஆதலின் தேவருடனே யானிப போதே வருவேன்; அந்த வேதியர் வாக்குப பொயயாகக்கடவதலல; அன்றியும், தேவர் அருளிச்செய்தபடி வனவாஸஞ்செய்வதில் பற்பல துக்கங்களுளளன வென்பதையும் யானறிவேன்; அந்தத் துக்கங்கள் பெரி

யேர்களிடத்தில நல்லொழுக்கம் பழகாத தன்மையுடையவர்களுக்கு நேருமேயன்றி, என்னேபோன்றவர்களுக்குச சிறிதுமதன்பம் மனததில தோன்றுது; அன்றியும், நான் கன்னியாயிருக்கையிலேதானே என் தந்தையின் திருமாளிகையில, என தாய முன்பாக ஒரு தறவறம் பூண்டு, பிசகுமெமித் தன்பவள வந்து எனனே நோக்கி, இவள வனவாஸம செய்வனென உரைத்திருக்கின்றனள. நானும் தேவரைப் பிரியாமல் வனத்தில் சிலநாள் வாசஞ்செயது அங்குளள புதுமைகளேக்கண்டு மகிழ்நது வருவோம்; அருள செயயவேண்டுமெனறு தேவரைப் பலவாறுகவேண்டிகொண்டிருக்கின்றேனன்றே ? ஒப்பாரும மிக்காருமில்லாத ரணஞராராகிய தேவர் வனத்துக் கெழுந்தருளுங்கையில, அடியாளு முடன்றொடர்ந்துவநது கைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருப்பதே நலமெனறு தோறறுகினறது; இவ்விஷயத்தில் சிறிதும, தானபமெனபதின்றி மகிழசசிகொண் டிருக்கினறேன; இதனல் தேவருக்கும, நன்மையுளதாகுமல்லது தனபமிலது; நித்திய நினமல நிரஞ்சன நிர்விகாரநிருபம நிரதிசயதிவியரூபா ! யான் எப்பொழுதும, தேவரிடத்தில் பாபத்தி தலிகைகொண் டிருகினறேனன்றே ? ஒருவிதத்திலும; சிறிதும அபராதஞ்செய்திலேன, பதியே எனகருத் தெய்வமனறி, வேறுதெய்வமில்லே; அடியாளிவவண்ண முறுதிகொண்டி தேவரே தஞ்சமென நமபியிருகினறமையால் மறுபிறப்பிலும, எனகருத் தேவரே பதியாகுவீரல்லது வேறில்லே.

श्रुतिर्हि श्रूयते पुण्या ब्राह्मणानां यशस्विनाम्
इहलोकेऽपतृप्तिर्या स्त्रीयस्यमम मते
अद्भिर्दत्तास्वधर्मेण प्रेत्यभावेऽपतस्यसा

சீருதிராஹிசரூயதேபுண்யாப ராஹமணாநாமயசஸவிநாம
இஹலோகேசபிதருபிர் யாஸதிரீயஸயமஹாமதே
அதபிரததததாஸவதாமேண பரேதயபாவேபிதஸயஸா

இவவுலகில் யாவளொருபெண்ணே யாவனெருவனுகுத் தாயதந்தைகள் மனேவாக்காயங்களினலும, நீருட்ன தானஞ்செயது கொகின்றூர்களோ ? அந்தப்பெண் மறுபிறப்பிலும, அநதபபுருஷனுககே பதினியாக்கடவளல்லது இமமையிலாகிலும், மறுமையிலாகிலும, மனத்திலும் வேறு புருஷனேக் கணவனெனக் கருததகொளளக் கடவளல்லனெறு சிறந்த புகழுடைய வேதியர்கள வேதத்தி லோதுகின்றனர்களல்லரோ ? இவவண்ணம், விதிவினமுறைப்படி தேவருகுகே உரியவளும், நனனடக்கையுடையவளும், பதிவிரதை யாகியவளும, பத்தியுடையவளும், தேவரைவிட்டுப் பிரியுங்கால் மிகத்தனபமுறும் தன்மையளும, தேவருக்குத் தன்பம் வருங்கால் தனபத்தையும, இனபம் வருங்கால் இன்பத்தையும்

அடைந்து, தேவரை விட்டுப்பிரியு மாற்றலிலலர்தலுமாகிய என்னை எனனகாரணத்தால் விட்டுவிட்டுத் தனியே எழுந்தருளத் திருவுளமங் கொண்டிருக்கின்றீர்; எனனை விட்டுப்போகுங் காரணமொனறு மில்லை; யாதலால், என் வேண்டுதலைத திருவுளமபற்றி எனனையு மூடனகொண் டெழுந்தருளுக் கடவீர். எனனை விட்டுவிடடே போகவேண்டுமெனறு தேவர் உறுதிகொண்டிருக்கும பக்ஷத்தில், நானிப்பொழுதே விஷத்தையுண் டாவது, தீயில் விழுதாவது, நீரில் மூழ்கியாவது, இறந்துவிடுவேன்; என் றிவ்வண்ணம பலவாறுகத் தன்னையுட னழைத்துக்கொண்டு, வனத்துக் கெழுந்தருளுமபடி திருவடித்தொழுது வேணடிக் கொண்டனள். சக்கர வர்த்திக் திருமகன இலையாவற்றையும், திருவுளத்தில்கொண்டவராகிலும், தாமே பரதெய்வமென்பதை மறைத்து, உலகத்தார்போல பாவனைசெய்து அத்தருமவசனங்களில் அவரவர்களுக் கிருககவேணடும் மனவுறுதியை வெளிப் படுத்துவதனபொருட்டு வைதேஹியைக் கோரமாகிய காட்டுக் கழைத்துக் கொணடுபோக மனமிலாதார்போலத தாமுமுடன்படாமல் தம் தேவியை நோக்கி, அடி நீ எனனசொனனலும, உனனை நான அழைத்துக்கொணடு செல்லேனென அருளிசசெய்தனர். பிராட்டியார் அதுகேட்டுக் கமிந்துன்பங் கொணடு, கண்ணீர்பெருக்கி இவவணணம ஏன இவர் அருளிச்செய்கின் றார்; நான் இனி செயயத்தக்கது யாதெனறு சிந்தைகொணடு அசைவறறு நிறகையில்; ஸ்ரீராமபிரான் மறுபடியும பிராட்டியைச் சமாதானஞ்செய்ய வேணடுமென்று திருவுளங்கொண்டு பலவாக அருளிசசெய்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில இருபதைதொன்பதாவதுசருகக முற்றிற்று.

மூப்பதாவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான பிராட்டியாருடைய உறுதியையறிந்து அழைத்துக கொண்டுபோக உடனபட்டது.

ஸ்ரீராமச்சநதிரனுல் இவ்வண்ணம் பலவாறுக நல்லார்த்தை யருளிச் செய்து, நிறகும்படி வேண்டப்பட்டவராகியும், சீதாபிராட்டி அதைத் திரு வுளத்தில் கொள்ளாமல் தம்மை விட்டுவிட் டெழுந்தருளி விடுவாரோ வென்னும் சங்தேஹத்தாலும், பதியைவிட்டுப பிரியுக்கால் நம்முயிர் நிலைப்பதரிதென்னு முறுதியாலும், தம்மை யழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பாதுகாக்குங் நிறமையுள்ளவராகியும், உடன்படாமல் வீம்புசெய்கின்றாரோ யென்னும் கோபத்தாலும், (நன்மார்கத்யபகாராஞ்ச சதமப்யசதம்நரம்)

என்னும் விருதுள்ளபிராதலால் நாமெதிர்த்துக் கடுஞ்சொல் சொல்லினும், திருவுளக்கலக்காரெனனும் நம்புதலாலும,இதுவரையில்வேண்டியும்,உடன பட்டமையால் நிந்தனசெயின ரோஷக்கொணடாவது உடன் படுவாரொனனும் கருத்தாலும், மட்டிதையின தனமையேயனறி நீரத்தனமை இலலரீக் கில்லேயேயென்று நினைத்து இவர் அழைத்துக்கொண்டுபோக்ச் சன்தேகப் படுகினறாரோவென்று பதியையும், கமிமைகூறி எதிர்த்துப் பேசுதினால் தமக்குள்ள நீரத்தை இவர்க்கறிவிக்க வேண்டுமெனபதினாலும், பதியின் கருத்னீத யறிந்தவராதலாலும், ஒருகால் திருவுளம் கலங்குமோவென்று அசசத்தால் நடுக்கமுற்வளாகி அவரைநோக்கிகடுஞசொலகூறுகின்றனள.

ஃந்த்வமன்யத்ரவை தேஹஃ பிதாமேமிதிலாதிபஃ
ராமஜாமாதரம்ப்ராப்ய ஸ்ரியம்புருஷவிக்ரஹம்
அனுதம்பதலோகோய மஜ்ஞானாயஸ்திவத்ய்தி
தேஜோனாஸ்திபரம்ராமே தபதீவதிவாகரே

நிதவாமனயதவைதேஹ பிதாமேமிதிலாதிபஃ
ராமஜாமாதரம்பராபயஸ திரியமபுருஷவிகரகம.
அநுதமபதலோகோயம ஜனராதயதிவகூயதி
தேஜோநாஸதிபரமராமே தபதீவதிவாகரே

விதேஹவம்சததில பிறந்து, ஜனகனென்னும புகழபெற்று, மிதிலா புரியையாளுகின்ற என்நகதை ஸ்ரீராமபிரான்தமமனையாளேயும், வனத்தில காத்துகொளளத் திறமையறறு; புருஷவருவங்கொண்டு, பெணபோலப் பயந்துவிடடுபபோயினனெக கேளவிப்படுவாராகில,அவர் அழகிய மன வாளராகிய தேவரை என்னநினைப்பார. அடியாளேயும,ஆததிறமையின்றி விடடுபபோருந் தேவரைகாகண்டு, தேவாதன்மையறியாத இவ்வுலகும,ஒளி பொருநதிவிளஙகுகினற வெயயோனிடத்திறபோல,ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில சிறந்த தேஜஸ்ஸு இப்பொழுது இலலையெனறும, உளதாயின சீதையை ஏன் விடடுபபோயினுரென்றும, பொயயாக நிநதனசெயயுமாகில அதை விடததனபரும்,மானத்தாழவும,வேறுளவோ?தேவர்திருவுளத்தில எனன நினைத திவ்வணணம் துனபமுறுகின்றீர், தேவருகுப பயமெனபது எத னுளதாகினறது. வேறு தஞசமின்றி நமபியிருக்கினற அடியாளை ஈன் விடடுப்போகத திருவுளம் பறறுகினறீர ? தியமதஸேனன் குமாரனுகிய ஸத்தியவந்த னென்பவனேயே ! ஸாவித்திரியெனபவள தஞசமெனக்கருதி நம்பியிருந்தனளன்றே ? தேவா அடியாளேயும், அவள்போனறவளெனவே திருவுளதீதறிவீராக. குலத்தைக கெடுக்கும் குலவொழுகக் தவறினவள் போல நான ஒருக்காலும், தேவரைவிடடு வேறொருபுருஷனை மனததிலும நினையேன; ஆதலின தேவருடன வருவேனலலது நிலலேன், நலல பருவ

மூடையவனும், நெடுங்காலமாய் தேவதாசதோஷது பழகியவனும். கற்புடை யாரும், மனததுக்கினிய மனையாளுமாகிய எனனை மனையாளை பிறர்க்குக் கூடடிகொடுத்து பிழைப்புவனபோலப பிறர்பாலாகிக கொடுகஷினைக் கினீர். ஸ்ரீமாமியாருகு இதமாக எனனை யவளுகுப் பணிவிடை செய்துகொண்டிங்கிருவென அருளிசசெயகின்றீர். தேவரே அவளுக்குப பணிவிடை செய்துகொணடு வசபபட்டிருகக கடவீர. பரதனுக இதங் கருதி வனஞசெனறு எனனை அவனிடதில இசசகம்பேசிப பிழையென வருளிசசெயகினறீர. தேவரே! அவனுகு வசபபட்டு இசசகம்பாடிப்பிழை ககக்கடவீர்; நான வனத்தில அஞசுவேனென்வக கருதி, நிற்கும்படி எனக கிதங்கூறுகின்றீர; தேவர் தனியே வனமபுகின், மிக வருதீதமுறு வீர; ஆதலின, யானும் உடன வந்து தேவருகுக குற்றேவலசெயது கொண்டிருப்பேனென இதஙகூறுகினறேன; தேவரே என் வார்தைக்கு வசபபடடு, என்னை யுடனகொண்டெழுந்தருளுக கடவீரல்லது, நான தேவர்சொற்படி பிரிநதிரேன; தலமாகிலும், வனவாசமாகிலும், விண்ணுலக மாகிலும், தேவருடன் எனககும் வேண்டு மலலது, தேவரைவிடடு எனககு ஒனறும வேணடுவதிலலை; எனனைவிட்டி ஒருபொழுதும தேவர் எழுந்தருளுக கூடாது; தேவர் திருவடி நிழலிலபபறறிப பின தொடாந்து வருகினற எனககு உபவனததில விநோதமாக நடபபது போலவும், இஷ்டபபடி படிததிருபபதுபோலவும், மகிழவு தோற்றுமே யன்றிச் சிறிதும் துன்பம் தோறறாது. தருபபை, நாணல, சிறு மூங்கில, பெரு மூஙகில, மறறுமுளள முளளுடைய மரஙகள இவையாவும் எனககு இலலாம பஞசு மானதோல முதலியனபோல மெதுவாகும். பெருங காற்றில் பறந்து, தூளிகள் என சரீரதினமேல படிந்தாலும, அவை மனமுளள சிறந்த சந்தனச சாந்தமென றெணணபபடும; தேவருடன இரும்புலலுளள பூமியில படுககினும், படடினால தைதத மெதையுளள கட்டிலினமீது படிததாறபோல மிகவும் இனபநதருவதறகு எனன ஆதே ஹம் ? இலையாயினும், வேராயினும, கனியாயினும், கிழங்காயினும், மற றெதுவாயினும், தேவருகுக கிடைபபது அற்பமோ வெகுவோ அதைத தேவர் எனக்களித்தருளவீராகில, அதுவே எனககு அமிதம்போலாகும். அந்தந்தப் பருவங்களில் கிடைக்கும் கனியையும், பூவையும் புசிதது, மகிழ்ந்திருப்பேனே யனறித் தாயையாயினும், தந்தையையாயினும், நம்மனையையாயினும், அங்கு புசிதத நலலுணவையாயினும் கினைந்து, சோகங் கொண்டி, தேவரையும் சோகமுறசசெயயேன; ஆதலின, எனக்காகத தேவருக்குத் தீமையாவது, சோகமாவது நேராது; என்னைக் காபபது தேவருக்கு அருமையனறு; தேவருடன் வாளுஞசெலவ தென் பதே எனக்கு நற்பேறு; தேவரைப் பிரிந்திருப்பதே எனக்கு நரகு; இவ்வண்ணம் என்னுறுதியைத் தெரிந்து, என்னையும், உடன்கொண் டெழுந்தருளக்கடவீர். இப்படி நான வேண்டியும், என்னை யழைத்துக

கொண்டு போகாதபடசததில, நான் இப்பொழுதே விஷத்தையுண்டு இறப்பேனல்லது, ஒருபொழுதும் பகையாளிகளுக் கீழ்பபட்டுப பிழைத்திரேன்; தேவர் என்னைவிடடுப போன பின்னராவது, சோகத்தால நான் இறபபேனென்பது நிசசயம், அதைவிட இபபொழுதே உயிரை விடுவது நலமன்றே?தேவர் வனஞசெலலாமல, செல்வே னென்று இபபொழுதே இந்தச சோகத்தைப பொறுக்க எனனால் முடியவிலலே; பததுவருஷம் மேலே மூன்றுவருஷம், ஐயையோ ? அதறகுமேல ஒருவருஷம், அந்தோ ! இவ்வளவுகாலமும நான் பிழைத்து, தேவர் விரகத்தைப் பொறுததிருபபேனே? ஒருநிமிழுதும் பிழைதகிரேன; எனறு மிகவஞ சோகங்கொண்டு, ஆயாஸமடைந்து, பர்தசாலை யாலிங்கனஞ செயது கொண்டு கூவென்று கேவியழுது, விஷமூடடிய பாணஙகளா லடிகக பட்ட யானைபபேடுபோல முனபருளிசசெயத ஸ்ரீராமிபிராணுடைய கொடிய வாகயிஙகளால பிடிகக பபடடவளாகி, நெடுநாளாக உளளடஙகி யிருநத அக்கினியைக் கடையும்பொழுது, வனனிககடடை வெளிப படுததுவதுபோல இதுவரையில, உளளடகிய கணணீரை முழுதும் வெளியே பெருகவிடுகையில், படிகம்போன்ற அந்தக் கணணீர்த துளிகள் அவள் திருகணணிணையினனும் விழும்போது செந்தாமரை மலாகளினினும், நீர்த்துளிகள விழுநதாறபோல ஒளிகொணடு விளஙகின.

நீண்ட கண்களையுடைய முழுமதிபோன்ற பிராட்டியாரது அந்தத் திருமுகமண்டலமும், நீரினிறைய பறிதது, வெளியில போட்டபபட்ட கமலம்போல வாடி, ஒளியிழுநததாயிறறு; இவ்வணணம் பலவாறுக மூர்சசைகொணடவளபோல வாடி, வருநதிகிடகஙனற பிராட்டியாரைப பேரருளாழியாகிய ஸ்ரீராமசநதிரா கடாகூதிதது தம் திருகைகளால், அவளை யணைததெதிதது, அவள மனம்தோநது மகிழவு கொளளும்படி அருளிசசெயகினறார். கேளடி எனை பிரானைநாயகி ! நீ தன்பப்படடுக் கொண டிருக்கையில, உனனைவிடடு வினனுலகம பெறினும, அதனை நான் நணுமதியேன. நானமுகதேவனுகுமபோல எனகுகும ஒருவ ரிடத்தும் ஒருகாலும பயமெனபதிலலே, மறறெனனெனனை, உனனுடைய உள்ளத்தின் கருததை முழுதுமுணராமல, உனனை யழைததுகொண்டு போகலாகாதென்று, உனனுமுதியை யறிவதறகாக நான மறுத்தேனே யனறி வேறிலலே; காடடி னனைக காகக எனகுகுத திறமையறறிலது; என்னுடன் வருவதில, நீ உணமையாக நிசசயமகொணடவளாகில, சில மூள்ளவன் தீர்தகியை விடாததுபோல உனனையும யான விட்டிருபபது அரிது; பத்தினியுடன வனஞசெல்வது இனபமடியாக வந்தது மன்று, மூன்றோர்களாகிய ராஜரிஷிகளும், வானபபிரஸ்தாசரமத்துக் குரிய தென்று தாம் அநுஷ்டித்திருகின்றமையால், தருமமடியாக வந்ததே

ஆதலின், சுவர்ச்சலாதேவி சூரியனைப்பிரியாது உடன் செலவதுபோல என்னையும் நீ தொடர்ந்துவரக்கடவை. சத்தியவாதியாகிய என் தந்தையின வாக்கியம் எனக்குக் காடுசெலல விடுகின்றமையால, நான் இப்பொழுதே வனத்திற்குப புறப்படுகினறேன்;—

விபுதர்ஷபஸ்ய ஸுதோ பிதுர்மாதுர்ச்ச வச்யதா
மத ஸுதம்வ்யதிக்ரம்ய நாஹம்ஜீவிதுமுத்ஸஹே

ஏஷதாமலதலஸ்ஸரோணி பிதரீமாதச்சசயதா
அதஸ்தாதம்வ்யதிகரம யாசாஹம்ஜீவிதமுதஸஹே.

தாய தந்தைகளுககு வசபபடடு நடபபதெனபதே தருமமன்றே ? ஆதலின, அதனைச செய்யாது தவறி, நான கணப்பொழுதும பிழைத்திருக்க விருப்பங கொள்ளேன, நமககு ஸ்வாதீன மாகவும, பிரத்தியகூ மாகவுமிருகினற தாய, தந்தை, குரு என்னுங தெயவங்களைவிடடு, உபேகூ செயது, அசுவாதீனமாகவு முறைந்தும மிருககினற தெயவத்தைப பலவிதமாகப் பூசைசெயவதிலும் பயனுளதோ ? தந்தையின் திருவுளத்தின்படி பணிவிடைசெயவதினாலாகும பயன, சதகியதகாலும், தானத்தாலும, மானத்தாலும, சிறநத தகூஷிணையுளள யாகத்தாலும பெறலரிது; தாய தந்தை குரு வெனனும மூவர்களே மூவுலகஙகள; அவாகளுகுகு குறமேவல செயவதைவிட, வேறு நறசெயலதறகு நிகரானதிலலை; ஆதலின, யாவராலும் அதுவே முதன்மையாகச் செயயபபடுகின்றது. இதனால், வினனுலகமாயினும, பொருளாயினும், தானியமாயினும, வித்தைகளாயினும, மககட்பேறுயினும, பலவகை இனபங்களாயினும, கிடைப்ப தருமையனறு; தாய தந்தைகளுகுப பணிவிடைசெயத பல மஹாத்துமாக்கள, தேவகந்தருவ சூரிய சநதிராதியா லோகங்களேயும், பிரஹ்மலோகத்தையும அடைநது, மகிழவெயது கினறார்கள ஆதலின, என தநதை எனனை எவ்வண்ணஞ்செயயக கடடளையிடுகினறனரோ அவ்வண்ணமே செயய நான நிசசயங்கொணடிருக்கினறேன; இதுவே தொலலையான தருமம; எனனுடன வனதகில வாளஞசெயவேனென்று என்னுடன்வர நிசசயங்கொணடிருக்கின்றனே யாதலால, இபபொழுது உன்னை யழைத்துக்கொணடுபோக என் மனம் கிடமுளதாயிறறு; ஆதலின் என்னால் ஆஞ்ஞைசெய்யபபட்டவளாகி, என்னுடன தொடர்ந்து வரக கடவை. அரணியத்திலும் நான செய்யுந் தருமங்களுக்குச் சஹாயமாகக் கடவை; அடி வீரா ! எனக்கும உனக்கும நம்முடைய குலத்துக்குந் தகுமாறு என்னுடன் தொடர்ந்தே வருவேனென்னும் நிசசயங்கொண்டனை யன்றே?இது மிகவும் நன்று, உன மனமுறுதி யறிந்தபின் னிப்பொழுது உன்னைவிட்டு விண்ணுலகும் என் கருத்தில் பெரிதெனத்தோற்றே

தாதலின், நீ வனவாஸம் புறப்படுவதற்குமுன் நற்செயல்களைச்செய்ய முயற்சிசெய்யக்கடவை. சிறந்த வேதியர்களுக்கு ரத்தினங்களையும், பிக்ஷுமெடுப்போர்க்குப் போஜனத்தையும், விரைவாகக்கொடுத்துத் தாமசஞ் செய்யாமல் புறப்படக்கடவை. சிறந்த ஆடையாபரணங்களையும், நீற்றுங் கண்ணுறத்தக்க சிறந்த விலையுள்ளபண்டங்களையும், கடடிலமெத்தை முதலிய படுக்கைகளையும், சிவிகை முதலிய வாஹனங்களையும, மற்றும் என னுடைய பொருள்களையும, பிராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்த பின்பு, நமமை யபித்த பரிஜனங்க ளெல்லோர்களும கொடுத்துவிடக்கடவை. என்றிவ்வண்ணம் மனமகிழ்ந்து உடனபட் டருளிச்செயத தம பாததாவின் திருவாயமொழியைக் கேட்டு, ஆநந்தக்கடலில மூழ்கினவராகிச ஸீதாபிராட்டியார் உடன செல்வதில விரைவுகொண்டவளாகித் தம பாததாவின சூடலேபபடி தருமமூனாக தொழுகிய வேதியர முதலானோர்களுக்குத் தனம, ரதத்தினம் முதலிய யாவற்றையும கொடுக்கமுயனறனள.

அயோத்தியாகாண்டத்தில முப்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

கிருதவாமனய்த எனனும சுலோகத்தின கருத்துரை.

(வனவாஸோ மஹோதயஃ) எனற வனவாஸ ஸ்ரீமதராண சக்கரவர்த்தித திருமகனர ஸ்ரீஜனகராஜன திருமகளுடைய ஸ்ரீகுமாரமாகிய திருமேனியின் மேனமையைத திருவுளமபறறி, அவளையும் தண்டகாரணியத்தில செலலவிட்டு, விட்டத திருவுளமினறி, நாம மீணடு வருமளவு திருவயோத்தியிலே திருமாமனார மாமியார முதலானோரைப பரிபாலனஞ செயதுகொணடிருமெனறு வேணடிக்கொளள, அவ வாத்தை புண்மேல உபபுநீர தெளிததாறபோலப பிராட்டிக்கு மிகவும பொறுக்கக கூடாமல, பதிபதத்தினிகளுக்குப பிரணயத்திலும, பிரணயகோபத்திலும, (ஸ்ரீதேவக ளெனும்) எனகிறபடி மரியாதை மாறுபாடினள தாகுதலால, பிராட்டி தம் பாததாவை நோக்கி, இதுமுதினரா. கிருத்வா எனபதனால, (தவா) (ரூபமே ஒருவருடைய மகிமையைத தோறறுவிக்கின்றது) எனகிற சுருதியினபடி வடிவழகுடைய தேவரை (தவா) (குணக்ராமா விஸ்மாதி காமைவஹி மஹாத்மனும், யதாஸ்வாணச ஸ்ரீகணடரதகர ஸ்தாகராஃ) என்கிறபடி திருக்கலயாண குணங்களுக்குத் தக்க, ஸ்ரீராமபிரானென்னுந திருநாமமுடைய தேவரை (தவா) (கனயாவரயதேரூபம் மாதாவித்தம்பிதர, ச்ருதம் பாந்தவாஃ குலமிச்சநதிம ருஷடானனமிதரோஜனஃ) எனகிறபடி ரூபதன்விதயாபிஜன விதரணதிருகுணங்கள நிறைநத தேவரை (தவா) ராஜராஜாகளாலும முடியாத சங்கரன் விலகே முறித்தி, ராஜராஜேஸ்வர னெனனும்படியான தேவரை (தவா) குருகுலவாஸம்பண்ணிச சகல தாமானுஷடானங்களையு மறிநத தேவரை (த்வா) (அபயம ஸர்வபூதேப்யோததாம் தேததவரதமமம) என்று ஸர்வபூதங்களையும் காக்கக் கண்கணங்கட்டி நிற்கின்ற தேவரை (ஓம் அமனய) எனனிணைபபார, என்னசொல்வார், தோளாண்மையற்றவ ரொன்னவொணணுதே, ராஜரீதியறியீ ரென்னவொணணுதே, குலமகளை யுபேக்ஷசெய்யாமைக்கு முதறகாரணமாகிய ஏகதாரவ்ரதம

தேவருக்கில்லை என்னவொண்ணுதே, அற்பர்போல எண்ணியஞ்சி விட்டுப்போயினி
ரென்னவொண்ணுதே, பர்த்தாவைவிட்டுப பிரிததால், குலமகட்கு உயிர்நில சுலேயு
மெனபதை யறிந்திலீ ரென்னவொண்ணுதே, (ஹர்தார்ததே முதிதாஹ்ருஷ்டரோ
ஷிதே மலிகாருசா ம்ருதேம்ரியேதவாபதயெசாஸ்தீர்ஜேயாபதிவ்ரதா)என்கின்ற
மனுஸ்மிருதியில் கூறபபட்ட பதிவ்ரதாலகூணததை என்னிடத்தில் கண்டீரீ
ரென்னவொண்ணுதே, (வைதேஹி) நிமிசக்கரவரத்தி தொடங்கிக் குறறமென்பதின்
றிப் புகழடைநத நறகுலத்தவா (வைதேஹி) ஜனகரென்றும் வைதேஹரென்றும்
சுருதியிலும் புகழபபட்டவா (வைதேஹி) பறறகொட்டி காடெங்கும் கலப்பிக்க
வலலமையுளள விதேஹராட்டுகிறைவா, (வைதேஹி) தாமோரிடதறிருதம் காடெ
ஙகும் காத்தருளவலலவா,(மேபிதா) (கர்மணவஹ்நிலம்லிரிநி மாஸ்ஜிதா ஜனகாதயஃ)
எனறு கணப்பொழுதும இலலாம் தபபாமலொழுகு மென்தாதை (மேபிதா) திரு
மாமனாரோலத் தேவருகுக குருவெனன ப பிம்படியாகிய என தநதை (மேபிதா)
(ஜாமாதாவிஷ்ணுவரீபூஜயஃ) என்று தேவரைப்பூஜிதது மரியாதைசெய்யத்தக்க என்
தநதை (மிதிலாதிபஃ) தாம் அஸ்திர மெடாமையிலும தனனகாதை தகைநத மகளாளி
கீனத தவதறினறமையால வரமபெறருயிலும் படைகளால அடிதததத் தரத்திவிட்டு
மித்திலையை பாதுகாததவா, (மிதிலாதிபஃ) எபபொழுதும் ராஜபோகங்களையடைநது
தனபமெனபது சிறிதுமறியாதவா, (கிருதவாமன்யதமேபிதா) என் தநதை தேவரா
எனன நினைதிருப்பர், திருமாமனார தசரதசக்கரவாததியார கையிலாவது, ஸ்ரீகோல
கலயார கையிலாவது, மறறு வேரெருததர கையிலாவது, என்னைப் பிடிதது தகொடித
தாரோ (இயம்வீரதாமமஸ்ஹதர) எனகிறபடி தேவர திருகரததிலனறே ? எனனை
பிடித்தகொடுததது. அபபடியிருகக, எனனை நீர் விட்டுப்போவீராகில், அவர் தேவரா
அறபரொனறன்றே நினைபபர, பெரியோகளால இகழபபடுவதைவிட வேறே தனப
மெனபது மொனறுளதோ ? இதலலாமில அவர தன்பமெனபதை யறிநதிலராயினும்
(கணயாபிகரூதலம்தகாய) எனறு எனனை பெறறதனாலனறே ? அவாக்கு இநதத
தன்மீம் நோகதநதோ (ஜாமாதாதசமோகராஹஃ) எனறு தேவராலனறே ? அவா
க்கு மீளாததனபம் (மேபிதர) என தநதை கொடிய பிரதிஜஞைசெய்துவிட்டு எப்படி
யாவது பெண்ணுகுக கணணலம் ஆனல போதுமெனறு உமமுடைய தனமையறிந
தன் கொடுததுவிட்டாரே, (மிதிலாயாம பரதீப்தாயாம் நமேஞ்சித் பரணசயதி)
எனறுனைாததவராதலால, எனபேரில் (விகரஹம்) அபிமானமினமையை (பராப்ய)
அடைநது (அமாதரம்) தாயறற (ஸதரியம) பெணணெனிய எனனைபபறறி (நிகத-ஆமன்
யத) நன்றுக ஆலோசனைசெயதாரா எனன) சறறுமை ஆலோசனைசெயதிலர், ஆன்கர
யின புறததில் ஆணதோலணிநது அகததில பெணதனமையுளள தேவருகு எனனைக
கட்டிக்கொடுப்பாரோ (தவா) உருத்தலிலலீ யொடித்து உலகததாரை பூமதனுக்காய
நிற்றிமெயப்பித்த தேவரா - மேபிதா - பரமயோகியாகிய என தநதை அழகிய மண
வாளனென்றும், ஆணென்றும், பெணணெனறும், அறிநதாரோ (ராமஜ) லீலாதத
மாட அவதாரஞ்செயதவனென்றும (அமாதரம்) பிறப்பிலராதலால், தாயதன்தை யில்லா
ரென்றும், (ஸ்திரியம்) மோஹினிவேஷம் பூண்டவனென்றும், சசிதானநத ரூபியான
பரமபுருஷனெனறுமனறே அறிநதார், (மேபிதர) ஸர்வஜ்ஞராகிய என் தன்தையும்
(த்வா)பெண்டாட்டியையுங காக்க வலலமையறறவனென்றே விட்டுப்போவேனென்கின்ற தேவ
ரா (ப்ரர்ப்யஸ்திரியம்) எப்பொழுதும் அடையதக்க மணியாளுடையீரென்றும்,
(புருஷவிக்ரஹம்) அகதிலும் ஆண்மையுள்ள தன்மையுடையவரென்றும், (ராமஜ
மாதரம்) நமக்குத்தக்க அழகிய மணவாளனென்றும் (இம் அமன்யத) ஏன் பிரமன்
கொண்டார்.

இவ்வண்ணம் தம் நீநதை நகைபபரொன்று இடித்தக்காட்டி உலகத்தோரும் நகைபபாகளேயென்றருளிசசெயதினரும (அருதம) என்பதனால, ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் வெய்யோனிடத்தில்போல விளகுமொளி இபபொழுத காணபபடவில்லையென்று தேவருடைய ஞ்மையின்மையை உலகமுரைசெயமாதில், அது மிகவும் துன்பமனறோ? அருதம் (ஆணமமினமை) இவவுலகததோ ஸ்ரீராமபிரானிடத்தப் போலச் சூரியனிடத்திலும், தேஜஸ்ஸு இலலையெனபாகளே இபபொழுத காணப்படாமையால, அது மிகவும் பொய், (திவாகரே) விணணுலகுகும ஆதாரபூதனாகிய ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் சிறந்த சோதி (அலதி) உளதோ) (நதபதிவ) விளகுகையில்லை போலும்' (அஜ்ஞானத்) காணபபடாமையால எனறு இவவுலகம நகைகுமாதில (அருதம்) ஆணமையினமை (பத) கூடம, வாணுலகுகும ஆதாரமாகிய ஸ்ரீராம பிரானிடத்திலேயோ வேறு சோதி எனகுமிலலையெனறு இவவுலகம (அஜ்ஞானத்) தேவா ஸ்ரீமகாராயணனேயெனகிற் ணையததால் (அருதம) மானிடதனமை யறறவ ரொனறு தேவனைபபறறிப் புகழநத மகிழினரோ, அது (பத) மிகவும் வியபபு, அததனமையாகில தேவரோ தருசமெனறு நமபிய எனனிவிடுக காணகம புகத திருவுளகொளவீரா எனறு பிராடடி இகழ்தருளிசசெயதனள.

மூப்பத்தொன்றுவது சருக்கம்

ஸ்ரீராமபிரான இளையபெருமாளையும உடனவர வருள செயதது.

பிராட்டியாருடைய திருமாளிகைகுச் சகரவாதகிதிருமகனா முன்னமே எழுந்தருளியிருந்த இளையபெருமாளும, இவ்வணணமம தமையன், பிராடடியார், இருவருடைய ஸமவாததையும செவியுறறுத் தமையனுடைய விரஹதுககத்தைப பொறுகக திறமையறறுக் கணணீர் பெருகித துனபங்கொணடவராகி,—

सभ्रातुश्चरणौ गाढं पीड्यरघुनंदनः
सीतामुवाचातियशाः राघवंसमहाव्रतं

ஸ்ராதுச்சரணௌகாடம பிபீடயாகுநதநஃ
ஸீதாமுவாசாதியசாஃ ராகவஞ்சமஹாவரதம.

ஸ்ரீரகுகுலதிலகனென்று சொல்லுமபடியாகிய தமையன் திருவடிகளைத் திடமாகப பற்றிப பிராடடியாயையும, தம வேணடுகோளுககு அபிமுகராகும்படி செய்துகொண்டு, ஐயனே நோகி, ஐயனே! கோரமாகிய காநதாரதைதுக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்று, தேவர் திருவுளம் உறுதிகொண்டிருகுமாயின், அடியேனும் வில்லுங்கையுமாகத் தேவரைப் பின்தொடர்ந்து, வனததில் முன்னேசென்று, வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்

வேன; தேவருடன் பற்பல பறவைகளின் தொனிபொருந்தி விநோத மாகிய திருவரணியத்தில் சஞ்சாரஞ்செயவதைவிடடு, இறப்பற்ற தேவதைகளரயத் தேவலோகமடைந்து, பற்பல போகங்களே யனுபவிப பதையும், கனவிலும நன்குமதியேன்; தேவரினறி, மூவுலகினையும் ஆளுத தக்க தேவேந்திரன் பட்டம பெறினும், பிரஹ்ம பட்டம் பெறினும், அவறறைச் சிறிதும மதியேனென் றிவ்வண்ணம வேண்டிகொண்டனர். பினபு, ஸ்ரீராமசந்திரனுல பலவாறுக நிற்கும்படி மறுகப்பட்டவராகி, மீளவும ஸ்ரீராமசந்திரரை நோககி, என்னையனே ! (உபக்லுப்தஞ்சயத் கிஞ்சி தபிஷேகாததமதயமே ஸர்வம்விஸர்ஜ்யகூடிபரம் குருகார்யம் கிரத்யம) எனறும, (தஸ்மாதபரிதாபஸ்ஸன த்வமபய்னுவிதாயமாம் பரதிஸமஹாரயகூடிபரம் ஆபிஷேசனிகிம்க்ரியாம்) எனறும், அடியேனை யுடன்வர மறுகலமல, முனனமே அனுமதி செய்திருக்கின்றீர்; (பரார்ருபுதாஸமெளசாபித ரஷ்டவ்யௌசவிசேஷதஸ் தவயாபரதசதருக்னௌ பராணீப்ரியதெளமம)என்று, பிராட்டியாருடன் பரதசத்துருகநர்களே மாதகிரம இருகுப் பாதுகாததுகொண்டிருகுமபடி கட்டளையிட்டமை யால, அடியேன தேவருடன வருவது சித்தமாயிறறன்றே ? அப்படி யிருகக, இப்பொழுது அடியேனே மறுப்பதறகுக் காரணம யாதோ அதனை யருளிசசெயயகடவீர். இதைத தெரிந்துகொளள விரும்பு கின்றேன; எனகுக மிகச சிந்தேஹமுணடாயிருககினறதெனறு வேண்டிக கொண்டு வினவினர். சககரவர்த்தித திருமகனர் இளையபெருமாள் விண் ணப்பத்தைத திருச்செவிசாதது அவரைக கடாகூவித்துக கேளடா தம்பி ! நீ எனகுஞ் மிகவும அனபனும, தர்மசிந்தையுடையவனும், சூரனும், நல் லொழுக்கமுடையவனும், பிரியமுடையவனும், என்னுயிர்கு நிகராகிய வனும, எனகு அடங்கியவனும, தோழனும், எனகுச் சகோதரனும் ஆகி னறனே; நீயும் எனனுடன வனவாஸம வருவாயாகில, கோஸல்யாதையும, சுமித்திரையாரையும, யாவர் பாதுகாத்துத தேற்றுவாகள. மேகம் மழை பொழிந்து இபபூமியை மகிழவிப்பதுபோல வேண்டியவைகளை யளித்துப் பாதுகாதது மகிழவிககத்தக்க மஹாராஜா காமவேட்கைகொணடு கைகேயியாகுக் தொண்டாகி யிருகினறரோ? அந்தக் கைகேயியாரும், ராஜ்யதைபபெறறு, மதங்கொணடவளாகியிருபபாளாதலால், சக்களத்தி களதனபப்படுவதை ககணடு,மகிழ்வெயதுவளேயனறி,நன்மைசெய்யாள; பரதனும ராஜ்யத்தைப பெறறு, இறுமாபபுற்று, கைகேயிக்கு வசப்பட்டி அவள் தாகூணியத்துககு நந்தாயர்களே கெஞசாலும் நினையான்; ஆதலின், நீ இஙகிருநது சககரவர்த்தியாரது அனுமதியாலாவது, நீயே சுயமாயாவது, கோஸல்யாதைப பாதுகாத்துககொண் டிருகக்கடவை. இதை மறுக்காமல் இப்படியே செயவாயாக; இப்படி செய்வாயாகில், உனகுகென்னிடதிலுள்ள பத்தியும், வெளிபபட விளங்கியதாகும்; மாதா வுக்குப் பணிவிடைசெயவதனுல, ஒப்பறற சிறந்த தருமமும், செய்யப்

பட்டதாகும், நாம் வனமேகியபின் நம் தாயர்களுக்குச் சுகமென்பது சிறிதும உண்டாகாது; ஆதலின, நீ எனபொருட்டு இவ்வண்ணஞ செயயக்கட்டளை யென்று அருளிசசெயதனா. இளையபெருமாள், அவ்வருளிச் செயலைக் கேடடு, ஸ்ரீராகுநாயகனை நோககி, எனனையனே ! தேவருடைய திருககல்யான குணங்களே நினைந்தாராயந்து தேர்ந்தபடித்தினாலாயினும், தேவருடைய தோளவலியை நினைந்து, அதனால உண்டாகிய பயதனினாலாயினும, பரதன அபிஷேகம் கொணடபோதிலும், மிகவும விஸயமூள்ளவனகி, நம அனனையாகளையளித்துப பாதுகாப்பாவெனபதில, சிறிதும் ஐயமேயிலலை, ஒருகால் அவனை உபேகஷசெயவானகிலும, என்னைப் போன்ற ஆயிரமபேர்களையும், கோஸலியாள் பாதுகாககவலலர்; அவர் வசத்தில ஆயிரம கிராமஙகளிருககினறனவனறே? அதுகொணடு, கோஸலையார் தம்மையும, எனனனனையையும, எனனைபபோனறவர்களையும், பாதுகாத்துகொளளவலலர; அடியேனக கைஙகரியம செயயுமபடியருளசெயயகடவீர். இவ்விஷயததில தருதியறறதொனறுமிலலை, கோஸலியாரைப்பாதுகாக, அவரே வலலவராதலால, நானிஙகிருப்பதில பயனிலலை; தேவா அடியேனகு மூத்தோராதலால, தேவருககு அடியேன தொணடுசெயவதிலும இகழசசியிலலை; நிதகியதாஸனஞகிய அடியேனை விடடுபபோவதே தருதியறறது; அடியேன உடனவருவதனால, தேவருககே நனமை, வனதனில அதியேன தேவாக்குகாய கிழங்கு மூதலிய நலலுணவுகளைக கொணடுவந் தளிதது, பாணசாலைகள கடடியும, எப்போதும துயிலுமினறித தீங்குநேராமல காத்துகொணடு மிருபபேன; நிருபாதியாகிய கைஙகரியத்தையே நறபேறுகககருதி அடியேனஅந்தககைங்கரியததைசசெயது தனனியனருளேல, வில,பாணம் முதலிய ஆயுதங்களையும, மனவெடடி, புடடிற்கூடை முதலிய கருவிகளையும எடுதது்தக்கொணடு, தேவருககு வழிகாடடுமபொருட்டு முனனே செலவேன; காடடிலும, ரிஷிகள புசிககதகக காய கனி கிழங்கு வேர் முதலிய வறறைத தினகதோறும தேவருககுக கொணாந தளிபபேன;—

भवान्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषुरंस्यते
अहंसर्वं करिष्यामि जाग्रतस्स्वपतश्च ते

* பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸானுஷுரமஸ்யதே
அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி ஜாகரதஸ்வபதசசதே.

தேவர் சீதாபிராட்டியாருடன் மலைததாழவாகளில இன்பத்தையனுபவித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கையில ஒருவனே தேவர் விழித்திருக்கையிலும், தூயில்கொண்

'ஸர்வவித கைங்கரியமும் செய்துகொண்டு காத்திருப்பேன்; என்றிவ்வண்ணம் உறுதியாக விண்ணப்பஞ்செய்து வேண்டினார். பேரருளாளரும் அவரது விண்ணபத்தைத் திருவுளம்பற்றி, மிக மகிழ்ந்து, அடியேன் வீரமைத் தம்பி! நீ என்னுடன் வருவதில திடமுளவஞ்தலால், யானும் உன்ன பட்டேன், நீ சீகிரஞசென்று, உனககு வேண்டியவாகளுடன் விடைபெற்றுக்கொண்டு வாகாகடவை. ஜனகமஹாராஜர் யாகஞ்செய்யும் காலையில, வருணதேவன் தானே எதிராக வந்து, இரண்டு சிறந்த தோதண்டங்களையும், பிறர் பிளக்கமுடியாத இரண்டு கவசங்களையும, பாணங்கள் எப்பொழுதும் குறையாமல் நிறைந்துள்ள இரண்டு அமபறாத்தூணிகளையும், சூரியன்போல விளஙகுகின்ற தஙகத்தால் சிங்காரிகப்பட்ட இரண்டு வாளகளையும் அளித்தனரன்றே? அவைகளை நமமாசிரியராகிய வஷிஷடருடைய ஆசிரமத்து நின்றும் எடுத்துவரக்கடவை, எனக கட்டளையிட, இளையபெருமாள உடனே விரைந்து சென்று, தம்பந்துஜனங்களைக்கண்டு, அவர்களிடத்தில் விடைபெறறுகொண்டு, வஷிஷடர் திருமாளிகை சென்று, ஆயுதஙகளையெல்லாம் எடுததுக் கொண்டுவந்து தம்மையனுக்குக் கட்புலனாகி யுறிவித்தனர். ஸ்ரீரகுநாதனிலகா அதைக்கண்டு மகிழ்ந்து, அடா லக்ஷ்மண! நலல சமயத்தில் வந்தனை, யானும் உன்னையே எதிரபார்த்திருநதேன், எனக்குளள பொருளகள் யாவறையும், உன்னுடன் கூடித் தவசிகளுக்கும், வேதியர்களுககும் கொடுததுவிட்டுப போக விரும்பு கின்றேன்; யாவரும் இங்கு வந்து நிறைந்திருககினறாகள. நீ விரைவாகச் சென்று, நம் மாசிரியா குமாரராகிய ஸுயஜ்ஞரை எழுந்தருளப பண்ணிக கொணடு வரக்கடவை. பின்பு, பொருளகள் யாவற்றையும், அவர் முதலிய யோகிகளுககும், வேதியர்களுக்கும், நம் பரிஜனங்களுக்கும், அளித்து விட்டுப போவோமென் றருளிசசெயதனர்.

அயோத்தியாகாணடத்தில் மூபபதநானூறவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

---

* ஸபராதுசசரணௌ எனனும் சுலோகதத்தின் கருததனா.

சக்கரவாதததித்திருமகன வனவாஸோனமுகஞ்சி, இளையபெருமாளே நோக்கித தாம மீண்டுவருமளவும, திருவயோதத்திலில தாயாளைப பரிபாலனஞ்செயதுகொண டிருக்குமபடி யருளிசசெயலகையில, காட்டிலுங்கூடப்போயக கைங்கரியஞசெயவதி லுணடாகும், ஆனாதாதிசயததிலுணடான ருசிபாலே, அநத வார்ததை தமககு அஸஹியமாகிக் கூடபபோகவேணடுமெனறு பிராடடி முனனிலாகப பெருமாள திருவடிகளிலே சரணம புகுகினறார். (ஸுந) நிததிய தீபூஜியில் (நிவாஸயயா ஸன பாதுகாமசுகோ பதானவரஷாத பவாரணுதிபி:) என்றும,—

சென்றூல் குடையா மிருதாற சிங்காசணமாம
நின்றூல் மரவடியாம நீளகடலுளை—னெனறும
பூணையா மணிவிளகாம பூமபட்டாம புலகும
அணையாக திருமாற கரவு.....

என்றும் பெருமாளுகு ஸர்வதேச ஸாவகால ஸாவாவஸ்தைலீலும் ஸர்வவித கைகரியமுஞ் செயதுகொணடிருநத சேஷிலோகானுகிரஹாரதமாக லீலாவிபூதி யில லீலாமானுஷ விகிரஹானுகஅவதாரஞசெயகையில,அநத விசிலேஷம பொறுகக் கூடாமையாலும, விபவதிலும அநத கைகரியங்களைசசெயத தமகறற சேட னெனனும திருநாமம யதாரதமெனனீபதை மூடாகளுக கறிவிதது, அவாகளுக்கும் கைகரியதில ருசியை யுணடுபணணுகைகாகவும,.பகவத பாரதநதிரியமும, தகக ஹேதுவே யாதலால, நிரதிசயானநத ரூபமாகிய மோகஷதில, அது ஒவவாதெனறு பிதறறுகிற சிலராவாதிகளுகுத தான ராஜஸிய போகாதிகளேமவிடடு பரதநதிர ராதி, நிதிதிய கைகரியதிலே ருசிகொளவதினுல, இதுவே நிரதிசயானநத ஹேது வெனபதை விளஙகசசெயவதறகாகவும, (ஜயேஷடபராதா பிதருஸமஃ) எனறபடி தநதை தமை அனுஷடிதது காடடுவதறகாகவும அவதாரஞசெயது (பாலயாதபர பருதிஸ-ஸஙிகதஃ) எனகிறபடி எலலாவவஸதைகளிலும் பிரியாமலிருநது (நசவீதா தவயாராம நசாஹமபிராகவ, முஹூரதாதமபிஜீவாவோ ஜலாநமதஸயாவிவோத திருதெள) எனகிறபடி ஸமசலேஷததில உயிராவாழபவரும, விசிலேஷததில இறக்கு தனமமைய யுடையவருமாகிய இனியபெருமாள (பரா.தது) தாம தொணடு செயவதற குரிய திருமேனி சமபநத முடையவா, (பரா.துஇ) தாம செயயும சரணாகதிக கிரகமி பரணஞசெயயவலலவா, (பரா.தது) தமமையனுகிய ஸ்ரீமாகாராயணனுடைய (மாதா பிதா பராதாநிவாஸச சரணமஸ-ஹ்ருத, கதிகாராயணஃ) எனகிறபடி யாவாகும் சாவவித பநதவும காராயணனிறே, இநதலை தலையதநதினுடைய பூாவவாக்கு தநதி னுளள காமபதநதினுடைய விகிரஹாரதாதமதை வெளியிடடா கிறே, காராயணய சரணெள, எனறதாயிறறு, (சரணெள) சரகதிபகஷணயோஃ எனகிறதால, பலிண யடைவிபபதும பலனுமாகிய திருவடிகளே (சரணெள) கைகளேப பிடிதது வேணடி னுல, மறறகலாம மறறகவொணணுத பரமோபாயமாகிய திருவடிகளே (சரணெள) முகம வாய கை முதலியவறறைப பறறிகொணடு, தமமிலும கீழமகளேயும், தமக கொபபாயிளைாடு மிவரே வேணடிகொளளததகக, பெருமாள தமககொபபா ரும மிககாரும இணமையால, தமது சுபதது,தகும், கரதது,கவ கூட ஒருகாலும் பெறலரிய ஸாவஸமாசசரணியதா விருதளள திருவடிகளே (காடம நிபீடய) தம் மூடைய அபிநிவேசம் மிகத தோறறமபடி பறறி, (காடம நிபீடய) அஙகஙகளுள ஏதுவ்குறையினறிப பூாணபிரபததிபணணி ஸாவபலனகளுகும சரணாகதியேயிறே பரமோபாயம, (ரகுநநதனஃ) ஜியேஷடானு விருததியை யுகதருளும ரகுகுலதிதா சொல்லோரையும், தமமுடைய அனுவிருததியா லுகபபிததவா, (வீதாமுவாச) (யதபரூ பஙகாஃபரமாணம ஸ்ஙிரசாரசரஞசாரதமயே மூராரேஃ) எனகிறபடி பெருமாள பிரா ட்டியின் கண்ணேகின வழியே செல்லு மியலபின ராதலால, தாம செயத சரணா கதிகரு பெருமாள இரகும்படி கடாக்ஷிததருளுமெனறு பிராடடியுடன விணணப் பஞசெய்தா. வீதாமுவாச (பாபிஷடஃ க்ஷுதரபாதசச புண்டரீகசசபுண்யக்ருத் ஆசாரயவததயாமுகதென தஸ்மாதாசாரயவானபவேத)(ஆசாரயவானபுருஷோவேத) எனறும், (குருமுகாதஸ்ரீ சம்பர்பதயாதமவான்) எனறும சொலலுகிறபடி ஆசாய

வுததை யன்றியில் செயயும் பிரபததி ஸாவாதிகாரிக மாகுமென்று, பிராட்டியாரை யாசார்ய வரணஞ்செயது தம் பிரபததி தலைக்கட்டும்படி செயவிகவேண்டுமென்று விஜஞாபனஞ்செயதார். (அதியசா:) அனுகூலனெனறும், பிரதிகூலனல்லனென்றும், சொலலும்படியான சரணகதிக்கு முதனமையான அங்கமானயுடையானென்று புகழபெறறவன், (ராகவஞச) புருஷகாரம் வேணடாதபடி சரணகத பரிபாலனத்தையே தலைமை பாகக் கொணடவனா (மஹாவரதம்) (அபயமஸாவஹுதேப்யோ ததாம் யேததவரதமமம) எனறு சரணகத ரக்ஷணதனதையே விரதமாகவுடைய தம்மையனையும் பாரதது, தாம் செயத பிரபததி தலைகடடும்படியாக விஜஞாபனஞசெய்தருளினர். அதியசா , ரருகதன , ஸ , பராது , சரணௌ, காடம் நிபீடய, வீதாமுவர்ச, மஹாவரதம் ராகவஞச (உவாச) எனறு அனவயங ஞாளக.

* பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா எனபதின கருதது.

(ஸபராதா:) எனகிற சுலோகததால பணணின சரணகதிகருப் பலன் கைகூடியமே யெனறு இதஞ்ல் வெளிபபட யருளிசசெயகிறார். இனனியாழவான (பவாம்ஸது) (தாஸபூதாஸஸவதஸஸாவே ஸ்யாதமானா: பரமாதமன:) எனகிறபடி ஸர்வசேஷியான தேவரீரோவெனறால (வைதேஹ்யாஸஹ) (கசவீதாதவயாராம) எனகிறபடி அடியே னைப போலவே தேவருடைய வியோகததைப பொறுதவராகிய பிராட்டியுடன (வைதேஹயா) காட்டில ஏதோஷணஙகளைப பொறுதது பணிவிடைசெயயுந திறமையும, பழகமுமினறிச் சகமாக ஜனகமஹாராஜன திருமகளாகிய செலவமாய வளரந்து ஸகுமாரமாகிய திருமேனியையுடைய பிராட்டியுடன (கிரிசானுஷ-) காகாதது விசிதநிரமாகி ஸவமணி மாடமபோலயாததழகாகிய மலையடிவாரஙகளில(ரம்ஸ்யதே) திருவயோதயிலை போலவே இன்புறறு வீறறிருகக்கடவீர். (அஹம்) தேவர் கைங்கரியத்தினபொருட்டே பிறநத அடியேன, (அஹம) நிரநதர கைஙகாய விரோதியான பாரியை யனறியில, அடியனெருவனே (ஸாவம) உசிதாநுசிதவிசாரமினறி, எலலாக கைஙகரியஙளையும் ஸாவாவஸதையிலும செயது காததிருபபேனெனறபடி (ஸாமாநத ஸௌளி மணிரஞ்சிதசாஸனாகக மேகாதபதர மவனோததாப்ரபுத்வம், அஸ்யாஸஸ கேச ரணயோரஹமதயகாகத மாஞுகரதவ மதிகமயயதாகருதாதத:) எனறு ஸா வஜஞரான கவிஸாவபெமா மணடலாதிபதியாகி ஸாவஸவ தநதிராகியிருபப திலும் அபிமததமாஞுக்கு பரதநதிராயிருநது பணிவிடைசெயவதே பரமானநத மென்று உளாசெயதனரிறே; ஆதலின, பரமபிமதராகிய ஸ்ரீமநநாராயணருகுக கைஙகரியஞசெய்வதே மோக்ஷாநநதமெனறு இனையபெருமாளும் ததவாதாதத்தையருளிசசெயதனரெனவுணாக.

மூப்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் தமக்குளள பொருளாகவேயெல்லாம் வேதியா முதலானோர்க் கவிதத்தது.

அநதரம் இனனியாழ்வார் தம்மையனாரு கட்டளையின்படி ஸாயஜ்ஞருடைய ஆச்ரமஞ் சேர்ந்து, அக்னிஹோத்ரஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற அவரைக்கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்து, வாரீர் தோழரே! தேவரை

அயர்எழுந்தருளப்பணணுகின்றார் அங்கெழுந்தருளிசெயற்கரியசெயல் கண்டசெயகின்ற ஸ்ரீராமசந்திரனாக் கடாகூவித்தருளக்கடவீர் என்றுவிஜஞா. பனஞ்செய்ய, ஸுயஜஞருமுடனே நிததியகருமஙகளை முடித்துகொண்டு இனையபெருமாளுடன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவரஸ்மனைக் கேழுந்தருளி அத்திருமாளிகையின் அழகினைக கடாகூவித்துகொணடு உளளே புகுகையில், நெய்யாகுதியால் விளஙகிகொணடிருகின்ற அகினிபோல ஒளிபொருந்திய இவரைக்கண்டு, சக்கரவாத்தித்திருமகன் பிராட்டியாருடன் கையைக் கூப்பிகொணடுவந தெழுந்தருளப பணணிக் கொண்டுபோய் ஓராஸனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து, நவரத்தினங்களிழைத் தழகாகிய தோளவளைகள,குண்டலஙகள, அரிஞாண, புஜகீர்த்தி, தோடாக்கள் முதலிய அணிகளாலும், மறறும் பறபல மணிகளாலும் பூசைசெயது, வீதாபிராட்டியினு லேவபபட்டவராகி, சிறந்த முததுவட்தையும், ஒட்டியாணத்தையும, தஙகத்தால்செயத மின்னாலேபுமம, அவாகையிலகொடுதது, ஆசிரியர் திருகுமாரரே! இவைகளைத தேவருடைய பாரியைகருக கொடுககும்படி வீதையளிததாள இவைகளைப பாரியைகருக கொணடுபோய கொடித்தருளவேண்டுமென்று விணணபபஞசெயது, மீளவுஞ சீதாதேவியால் ஏவப்பட்டு, வஸ்தி, பாஜிபநத முதலிய அணிகளையும, சிறநத இலவம் பஞ்சிமெத்தையுடன் கூடிய கட்டிலியும், தமக் தம்மானுல் கொடுக்கபபட்ட சத்துருஞ்சயமென்னும் யானையையும், ஆயிரம் யானைகளுடன் ஸமாப்பித்துகப்பித் தருளினா. ஸுயஜஞருமு அவை யாவற்றையும பெறறுக்கொணடு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண வீதைகளுக்கு ஆசீரவாதஞசெயது வாழுத்தியேத்தியருளினர். ஸ்ரீராமபிரான பினபு இனையபெருமானை நோக்கி, லக்ஷ்மண! அகஸ்தியமாமுனியையும், கௌசிகமாமுனியையும எழுந்தருளபபணண, நவமணிகளாலும், மறறும் வேணடியவைகளாலும், பூசைசெய்யக்கடவை, அநேகமாயிரம் பசுகளையும், வெளளி, தஙகம், மணி முதலிய வைகளையும. கொடுக்கக்கடவை. நந்தாயாராகிய கௌஸலையாை யதிதவரும், தைத்திரீய வேதமோதுகின்றவர்களுக் கெல்லாம் குருவும், கொடைக்கு நல்ல பாத்திரருமாகிய வேதியரை யழைப்பித்து, அவருடைய வேடகை தீருமளவும், வாஹனங்களையும், தாதிகளையும், வெண்படுகிளையும், மற்றும் பலவகை யாடை யணிகளையும் கொடித்து மகிழவிகக்கடவை. அன்றியும், நெடு காளாய அடித்தவரும், அமைச்சரும், ஸுததவமிசத்தில் பிறந்தவருமாகிய. சித்திரரதர் என்பவர்க்கும், ஆடையாபரணங்களையும், மற்றும் சிறந்த மணிகளையும், சில்லறைபபுசுக்களாவையும், சிறந்த வைகளில் ஆயிரம் பசுக்களையும் கொடித்து மகிழ்விப்பாயாக; கடசாகையையும், கலாபிசாகையையும் ஒதிக்கொண்டு, உணவிலும் அபேகூஷயின்றிப் பலாசம் தண்டங்களைக் கையிலேந்திப் பிரஹமசரிய விரதீகொண்டு விளங்குகின்ற எண்பது பிரஹ்மசாரிகளுக்கும், எண்பது ஒண்டை ரத்தினங்களையும், ஆயிரம் தொடிமாடுகளையும், .இருநூறு உழவுமாடுகளையும், ஆயிரம் பசுக்களையும்

அளிக்கக்கடவை நந்தாயாரை யடித்த பிரஹமசாரிகளும் பலருளர், அவர் களுக்குத் தனித்தனி ஆயிரமாயிரம் பசுக்களைக் கொடித்தருளவாயாக; மற்றுமுள்ள வேதியர்களுக்கும், எவ்வண்ணம் தானஞ்செய்தால் நந்தாயா ருக்குத்தருவீர்களோ ? அவ்வண்ணம் கொடுக்கக்கடவை. என்று பிரஹமா தேவேந்திரனுக்குக் கட்டளைசெய்வதுபோலக் கட்டளையிடருளினர். இவ் யாழுவாரும் உடனே தமையன் கட்டளைப்படி எல்லா வேதியர்களுக்கும், குபேரன்போல அளவின்றிக கொடைசெயது, கண்ணும் கண்ணீருமாகா கிறகின்ற தம்பரிஜனங்களுக்கும், மற்றெருவரையுமித்துப் பிழைக்காமல், இன்புறும்படியாக மிகக பொருளளிபுடி தனித்தனி யளித்துவிட்டு, அவர்களோ நோகஇ, நாங்கள 'திருமபிவருமளவும், நீங்கள தன்பமடையாமல் மகிழவுற்று, நந்திருமாளிகைளைப் பாழடையாமல் காத்திருக்கக்கடவீர்க ளென வருளிச்செய்துவிட்டுத் தம்முடைய கோசாதிகாரியையுழைத்து என்னுடைய பண்டாரத்திலுள்ள பொருள்கள யாவற்றையும் கொண்டுவரக கடவீரகளெனக கட்டளையிட்டு, உடனே மலைபோலக் குவைகுவையாகக் கொண்டுவந்த கொட்டப்பட்ட பொருளகளெல்லாவற்றையும், அங்குள்ள பாலகர், மூபபினர், பிணியாளர முதலிய பொருளற்றவாகளுக்குப பங்கிட் டுக கொடித்துவிட்டருளினர். அத்தருணத்தில், பொருளின்மையால் பிங் களவர்ணமுடையவரும, டுஞ்சவிருதத்தியால ஜீவனஞ்செய்பவரும், மூப பினையுடையவருமாகிய திரிஜடனென்பவர, தன்பாரியையால் ஸ்ரீராமபிரான் எல்லோாகளும் வேண்டிய பொருளகளாக கொடித்தருள செயகின்றாம்; ஆதலால், தேவ ஸ்ரீராமபிரானைபபோய்க் கண்டுவாரும், அவர் தேவர்களும் எதேனும் அளித்தருளசெய்வ, இந்தக கோடாலியையும், மண்வெட்டியை யும், விட்டெறிந்துவிடும், என் வாகயத்தைக கேட்டருளு மென்று ஏவப் பட்டவராஇ, ஒரு கந்தற்றுணியையெடித்து உடுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டு, ஸ்ரீராமபிரான் திருமாளிகை சோநது, ஒருவராலும் தடுக்கப்படாமல், ஸ்ரீராமபிரானருகில் வந்து, ஸ்ரீராமசந்திரனை கண்டு, சக்கரவர்த்தி யார் திருக்குமாரரே ! யான் பெரிய குடும்பியாகியும், பொருளின்றிக் காடடில் தினந்தோறும் உஞ்சவிருத்தி செய்து பிழைக்கின்றேன்; என்னைக் கடாகூவித்தருளுமென்று அருளிச்செய்தனர. சக்கரவர்த்தித் திருமகனா அதுகேட்டாராயந்து, வெளியிலுளள அநேகமாயிரம் பசுக்களில், ஓராயிர மும், ஒருவருக்கும் அளிகவில்லை, அதைக் கொடுக்கலாமென்று மனததில் உதீதசித்து, இவ மூப்பினாயினும், மிகவும் தேஹ்பலமுளளவராகத் தோற்றுகின்றதென்று, அவர் திருமேனியைக் கண்டறிந்து, ஆகிலும் அதைக் கடாகூவிக்கவேண்டுமென்று குதூஹலத்தால், அம்மஹாத்துமாவை நோக்கி, 'ஸ்வாமி அடியேன் குதூஹலத்தால் ஒரு விண்ணப்பஞ் செய் கின்றேன்; சீற்றங்கொள்ளற்க வென்று, அவர்சமத்தில் நியமனம் பெற்றுக் கொண்டு, மஹாயோகியே ! நீர் இந்தக் கோலைச் சுமற்றிக் கோட்டைக்கு வெளியிலுள்ள என் பசுக்கூட்டத்தை நோக்கி, 'எறிந்தருளக்கடவீர். அது

எவ்விடத்தில் வீழ்கின்றதோ ? அதறகுட்பட்ட பசுக்கள் யாவற்றையும், தேவர் திருவுளம்பற்றி எழுந்தருளக்கடவீரென விஜனபனஞ் செய் தருளினர். திரிஜடா அம்மொழியைகேட்டு, உடனே இடுப்பில் உத்தரீயத் தைச் சுற்றி இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு, அக்கோலைத் தம்.பலமுள்ள வரை யில் சுழற்றி எறிகையில், அந்தக கோல ஸரயூநதியின் கரைக கபபுறத்தி லுள்ள ஆநேகமாயிரம் பசுக்கூட்டங்களைத்தாண்டி எருதுகளின் கூட்டத் தருகில் வீழந்தது; ஸ்ரீராமபிரான் அதைக கடாக்ஷித்து அவனாயிணைத்தக கொண்டு மகிழந்து, அககோல் வீழந்தவரையிலுளள பசுகளையெல்லாம் மேயப்பவர்களுடன் திரிஜடருடைய ஆசரமத்தக் கனுப்பிவிட்டு, இவனை யும நோககி, ஸ்வாமி ! தேவரீ சிற்றகொளறக, விநோதமாக அடியேன் இவவண்ணம் தேவரை வருத்தினேன், தேவருடைய சிறநத தேஹபலத்தை யறிவதன்பொருட டிவவண்ணஞ் செயதேனே யனறி, வேறில்லை; ஆதலால இநத அபராதத்தைப் பொறுத்தருளக கடவீரென்று, மறுபடியும, அவனை நல்வாத்தையினால மகிழவித்து, மறமுக தேவருகுவேண்டிய பொருள யாதோ அதையும் கேட்டருளவீராக, அடியேன பொருள யாவும வேதியர்களுக் களிப்பதன் பொருட்டே யன்றி, வேறில்லை, இதுவே என் பொருட்டு நலந்தருவது, இது விஷயத்தில் தடையில்லை, போசனைசெயா மல அருளிச்செயயககடவீ ரென்றும, பலவாறுக வேண்டி யருளினர். திரிஜடரும் பத்தினியுடன் அபபசுகளைபபெறறு மகிழநது, கீரத்தி, பலம, பிரீதி, இன்பம், இவைகள் மேன்மேலும் வளருமபடி ஆசீரவாதஞசெய்து எழுந்தருளினர். ஸ்ரீராமபிரானும் மறறமுளள பொருளகளையும, அவருகுள வேதியர், நட்பினர, பணிசெயபவர, இரவலர முதலிய யாவாகருகும அவரவர களுகருத் தக்கபடி சம்மானஞ்செயவித் தருளினர. அட்பாழுது அவரு ளள யாவரும் மனகுறையின்றி மகிழநது புகழநது உகந்தனரேயனறி, ஒருவரும் மகிழவறறிருந்திலர்.

அயோத்தியாகாண்டததில மூப்பத்திரண்டாவது சருககம

முறறிறறு.

சகரவாதத்திருமகன திரிஜடரை யவவாறு பரிஹாஸஞசெயதது எனனெனில ஸ்ரீராமபிரான தமகு ராஜ்யாபிஷேகமறறி வனமபோகிறேமேயெனறு மனககலஸ்சிறிது மில்லை யெனபதை வெளிபபடுத்துவதறகாகவும, தம்மை யடுத்தவாகள நமகஷவளளவு பசுக்களை யளித்திலரே, தூதனமாய வநத திரிஜடருகு மாத்திரம எலலாப் பசுகளை யும கொடுத்துவிட்டாரேயென றபசுயைபபடாமைகாகவும், சுபபடுகிறவரிகளைவிட வருத்தபபடுகின்றவாகளுககே தேஹபலம மிகவுளதெனபதை வெளிபபடுத்தியதனால், தாம அரணியத்தில வருத்தமுறினும், வ்லிமைகுனறுதெனபதைத தாயார முதலா ஞோக கறிவிபபதறகாகவும, இவவணண மருளிசசெயதனரெனவுணாக.

மூப்பத்து மூன்றுவது சர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் சக்கரவர்த்தியைக் காண வெழுந்தருளியது.

இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும், ஸீதாபிராட்டியாருடன் வேதியர்களுக்கு மிகப்பொருட கொடை செய்துவிட்டுத தந் திருத்தந்தை யைக் கண்டு, மூவரும் வனமேகும் செய்தியை யறிவித்து, விடைபெறறுக் கொண்டு, வனவாசமெழுந்தருளநிச்சயங்கொண்டு, காணமகரிதாய்சகிறந்து விளகியும், ஸீதாபிராட்டியால் மலர் மாலை முதலியவறறால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டு மிருகின்ற வில் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துகொண்டு புறப்பட்டு வீதியில் எழுந்தருளினாகள. இச்செயதி யறிந்து, 'அத்திரு வயோத்தியிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும், அரசாகளின் மாளிகையி னுசசி யிலும, தேவாலயங்களின் கோபுரத்திலும், நறசெல்வர்களின் மேன் மாளி கையிலும், ஏழுமாடியுள்ள உயர்ந்த வீடுகளின மீதும் ஏறிக்கொண்டும், புறத்திலிருந்து வந்தவர்கள வீதிகள் தோறும் எளினமுனை தழையவு மிடமின்றி, நெருங்கி நின்றுகொண்டும், கண்ணிழநதவர்போலவும், பொரு ளிழந்தவர்போலவும், மக்களைப் பறிகொடுத்தவாபோலவும், இடிவிழுந்தவர் போலவும், முதங்குலைநது மனங்கலைந்து நொநதவர்களாகி, அரசறகுரிய வாஹனங்களின்றி, அம்பாபோலத் திருவடித் தாமரை யினைகள சிவந்து நோவநடைந்தும், இளவரசுக்குரிய முசசக நிழறறு முழுமதித் திருக்குடை யிழந்தி, வெயிலின் வெபபத்தால் திருமேனிவாடியும், யாவர்க்கும் அன்பரு மின்பருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரர் பெரியபிராட்டியாருடனும், இளையபெருமா ளுடனும் எழுந்தருளுவதைகளகண்டு, சோகஸாகரத்தில் மூழகினவர்களாகிப பலவாறுகப் புலம்பலுறறனர்கள. எம்பெருமான் வீதியில் எழுந்தருளு கையில், இதுவரையில், நால்வகைபபடைகளும் அலைகடல் பொங்குவது போலச செலலுமே, இப்பொழுது அவா சீதாதேவியுடன் செல்லுகையில், இளையாழவானெருவரே பின் செல்லுகின்றனரே, இவர் நறசெல்வத்தின் நிலைமையறிந்தலரும், கேடபோக்குக் கேடடவாறு கொடித்தருளு மியல பினரும், தருமநுட்ப மறிந்தவரு மாதலால், தந்தையைப் பொய்யராக்கக் கூடாதென்னும் திருவுள்ளத்தாலன்றே ? பிறர்செயற்கரிய வனவாஸம் செல்லத்துணிந்தனர். அந்தோ ! யாவளொருத்தியை இதுவரையில் ஆகாயத் திலுஞ் செல்லும் வல்லமையுள்ள பூதபிசாசரகஙகளும், கண்ணுற வல்லமை யற்றன வாயினவோ ? அந்தச் சீதாதேவியும், யாவருங் காணும்படி எழுந் தருளுகின்றனளே ? நம்சாந்த மழ்புவதற்கேபுரிய இவள திருமேனியை வெம்மையும் குளிர்மையுமாயுள்ள மழைத்துளிகளும், மண்ணிலெழுந் தகளகளும்படித்து, மனிமுகச்செயய மாதோ ! இபபொழுது மஹாராஜா

பேய் பிடித்துப் பித்தேறினது மதிமாறினா பேலும், அவவாறிலாயினீ, மிகப பிரியமுள்ள நற்புதல்வனாக காட்டிலோடட விருப்புமுரூர், மைந்த னெருவன் நற்குணமுடையானல்லனயினும், அவனையும் பெற்றூர் ஒட்டார் களே ? இந்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருகலயாணகுணங்களீ லீடுபட்டு இவவுலகமெல்லாம ஸ்ரீராமாராமாவென்று ஏத்திபபுகழ்ந்து, ஸ்ரீராமமயமாகி யிருகின்றதே ? இத்தன்மைய ரகிய நறசெல்வத் திருமகனைச் சகரரவர் தரியர் ஏன் வனஞசெல்ல விடுகின்றூர்.

ஆனருசம்ஸ்யமனுரோச சுருதமசீலந்தமசமம்
ராகவமசோபயந்தயேதே ஷடகுணோபுருஷோத்தமம்॥

ஆருசம்ஸயமனுகரோச சுருதமசீலந்தமசமம்
ராகவமசோபயந்தயேதே ஷடகுணோபுருஷோத்தமம

நல்லோரைகொலலாமை, துன்பமடைந்தார்மேலருளசெயதளித்தல், பெரியோரிடதது பறபல நூலகளோகற்று ஆராயநது தேறுதல், நறசெய கை உடைமை, புலனகளை யடகிய தன்வசமாகிகொளகை, பிழைசெய தோரிடத்தும் சீறறமகொளாது பிழைபொறுத்தல, என்னு மிவவாறு குணங்களும, (யஸமாத்சூரமதிதோஹ மசூரதபிசோததமஸ், அதோஸ் மிலோகேவேதேசப ரதிதஸ்புருஷோததமஸ்) என்கிறபடி ஸாவாநதாயாமி யாகவும், சகல ஜகத்காரணனகவும, சகல ஜகதசரண்யனுகவும், சர்வவ வியாபியாகவு மிருகின்றமையால், புருஷோததமனென்று திருநாமத்தை யும, (அஹந்தாசரதிர்பூதவா) எனகிறபடி சகரவாகதித் திருமகனுக அவதாரஞசெய்து, ராகவதரந்தரனென்னும விருதுபெறற ஸ்ரீராமபிரானே விளகசசெறீகினறனவன்றே ? அததன்மையனுகிய ஸ்ரீராமபிரானுகுப பீடைநேநதமையால், அவனையே தஞசமாகவுடைய நாமெல்லோரும,முது வேனிறபருவத்தில நீர வறறுகையில், அநகநிலுறையுஞ சநதுகளபோல மிகவும் பீடைசெயயபபடுகின்றே மலலோமோ ? இநத ஜகததுகெல்லா மிவரே நாயகராதலால, இவாகுத தனபம நேர்நதமையால், உலகமெல்லாந் தன்புற்றன. ஒரு மரததின் வேரை யறுதது விடின, அமமரம் பூ கனி காய்களுடன செழிதது வளருமோ ? தரும தேவதை யாகிய ஸ்ரீராமசநதி. ரரே இவவுலக மனைத்துக்கும், வேராகின்றனரன்றே ? மற்றுளள உயிரக ளெல்லாம,அவவேரகுப பூ கனி காய் இலை கிளைகளாகின்றூகளே,ஆதலின நாமெல்லோரும, இனையபெருமாளை போலப் புறப்பட்டி, புத்திர மித்திர களத்திராதியாகளுடன், ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளும் அரணியத்துக் குடன் சென்று மகிழவோம். பூநதோட்டங்களாலும, நிலங்களாலும், மசசு மாளிகைகளாலும பயன்யாது? அவைகளைவிட்டி, ஸ்ரீராமபிரானுடன்சென்று,

அவா இன்பமுறின் இன்பத்தையும், துனபமுறின் தீங்பத்தையும், அடை ந்து வாழவோம், நமமால் விடபபட்டிம, புதையலெடுக்கபபட்டும், அவ க்ணங்கள மூறிகசப்பட்டிம், பறிகசப்பட்ட தனதானிய பசு முதலியன வரகியும், எடுத்துகசகொளளபபட்ட சிறநத வஸ்துகளுடையனவாகியும், புழுதிகள படிந்தும், கிருஹதேவதைகளால் விடப்படிம், எல்லா விடய் களும், எலிகளால துவாரஞ் செயயபபட்டிம், நீர தெளியாமலும், அகிற் புகை கமழவியாமலும, தகளபோக விளக்காமலும், பலி யாகம் ஜப ஹோம மந்திரங்களின்றியும, உடைந்த பாஜனங்களை யுடையனவாயும், °கெடுங் காலத்தா லிடிநது முளள நம்மனைகளைக்கைகேயி யடைந்து, மகிழவுறக் கடவள். நாம் செல்லுங் காட்டிலுளள பாழபுகள பிலங்களியும், சிங்கங்கள தாழவுகளையும், யானைகள காடுகளையும், விடடோடக் கடவன. இங்ஙனே காடாககடவது. கிடே நகராககடவது. வவத்திலுளள ஜந்துக்கள யாவும் நம்மால் விடப்பட்ட இநதத் தேசத்தையேயடையக்கடவன. புலி கர்டி நாய் நரி மான பாம்பு முதலிய ஜந்துக்கள் நிறைந்து, புல்லெழுந்து பாழடைந்த தேசத்தைக் கைகேயி பிளளையுடனும், பந்துஜனஙகளுடனும் கூடிப்பெறறு மகிழக. நாமெல்லோரும, ஸ்ரீராமபிரானுடன் அரணியத்திலவாழந்து மகிழ வோம்; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறுகப புலமபினர்கள. இவவாறுளைகின்ற ஜனங்களின் வாகியஙகளைச் சக்ரவாத்திந் திருமகன் திருசசெவி சாத்தி யும், சிறிதேனும் திருவுளத்தில் விகாரத கொளளாமல், மத்தமா தங்கம் போன்ற விகரிம முடையவராய, கைலமலையின் சிகரம்போல வெளுத் துயாந்த தந் திருத்தந்தையின் திருமாளிகையை நோகி எழுந்தருளித் தம்முடைக்கீண்டி வினயமுடையராய நிறகின்ற படாகளையுடைய அத்திரு மாளிகையி னுட்புகுநது, மிகவும் தனபமும் சிந்தையுங்கொண்டி வருந்துகின்ற சுமந்திரரைக் கடாகூடிததுத் தாம் வனவாஸ மெழுந்தருளு வதற்காகவே இவா துன்பமுறறிருக்கின்றரென்று திருவுளதறிந்தும், மகிழசசிகொண்டவர்போலப புன்சிரிப்புகொண்டவராகி, மஹாராஜ ருடைய நியமனத்தைத் தடையின்றி விதியின்படி செய்யவேண்டுமென்று நிசசயமகொணடவராயத தந்தையிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண் டெழுந் தருளவேண்டுமெனறு திருவுளம்பறறிச சுமந்திரரை நோகி, வாரீர் சுமந் திரரே! நீர் சக்ரவாத்தியாரிடஞ் சென்று, நாமிங்கு வந்திருப்பதைத் தெரி வித்து, சன்னிதியில் வரும்படி அனுமதிகேடடு வரகட்டுரைத்து கடடளை யிட்டனுப்பி யருளினர.

அயோதயாகாண்டததில் முபபத்தி மூன்றாவது சருக்கம முற்றிறறு.

மூப்பத்துநான்காவதுசருக்கம்.

சகரவாத்தியார திருமகனுக்கு விடை கொடுத்தது.

அநந்தரம் புண்டரீக பலாச விசாலாக்ஷரும, நீலமேகசியாமள திவ்
வியதே திருமேனியாரும, ஸ்ரீதாமோதரரும, புருஷோத்தமருமாகிய
ஸ்ரீராமசந்திரா, நாம வந்த செயதியை மஹாராஜருகது அறிவியு
மென்று கடடளேயிடத்தலும், ஸுமந்திரா அவ்வாஜ்ஞையை சிரத்தில
கொணடு மிகச் சநதாப முடைடீராய உளளேசென்ற, கடடுண்ட மஹா
நாகமபோலப பெருமூசசிடடும, இராகு கேதுகளால பிடிகபபட்ட சூரி
யன்போல ஒளிகுனறுமதும, நீறு பூதத நெருப்புபோல உளளே லெபபங
கொண்டும, நீர வற்றிய தடாகமபோல ஸாரம வறறியும, ஐமபுலனகளின்
திறமை குலைந்தும் வருந்துகினற மஹாராஜனாக கணடி, இருமடங் கான
சோக முடையராகி யருகிறசென்ற, மஹாராஜனை நோகிக கைகுவித்து
ஜய விஜயீப வென்று வாழ்தது, கேட்டருளீர மஹாபபிரபு! தேவருடைய
திருமகனர் பிராஹ்மணாகளுகும, பரிஜனங்களுக்கும், பொருளனைத
தையும கொடை செயதுவிடடு, தேவராகள் காணுமபடி அரண்மனை
வாயலில வந்து நிற்கின்றார. சூரியன கிரணங்கள சூழ்ந் தொளிரவது
போல ராஜகணங்கள் நிறைந் தொளிர்பவரும, ஸததியவாதியும, தாம
மாத்துமாவும், சமுததிரமபோலக கம்பீரமுடையவரும, ஆகாம்பீரமான
களங்கமறறவரும, இவவுலகங்களுக கெலலாம ராசருமலலவோ?
தேவா ஆதலின், ஸ்ரீராமசந்திரர் தேவா நியமனப்படி வனவாஸஞ
செல்லத் தணிவுடையராகித தம் பந்து ஜனங்களிடததில விடைபெறறுத்
தேவரிடததிலும் நியமனம் பெற்றுக்கொண்டுபோக வந்து நிறகினறார்;
ஆதலால், அவர் தேவராக்கண்டி களிகக்கடவா. தேவருக்கும் மனமை
யுண்டாகக் கடவது. தேவரும அத்திருமகனேக கடாக்ஷித் தருளக்கடவீ
ரென்று, பயத்தால தமமாறியும, மெதுவாயும விணணபபஞ்செயதனர்.
மஹாராஜர் அதைக கேடடுச சுமந்திரரே! நான என் பத்தினிமார்
அனேவாகளுடனும கூடித திருமைநதனேகக்காண விரும்புகினறேன;
ஆதலின், விரைவாத என மனேவியரெலலோரையும இங்கழைதது வாரு
மென்று கடடளேயிடதலும, சுமந்திரர் அவவணணமேசென்று, தேவிகள்
யாவரையும அழைத்து வருகையில, மஹாராஜா கட்டளேயின்படி மூன்
றாற்றம்பது தேவிகளும் கோஸல்ல, ஸுமித்திரைனேச சூழ்ந்து
கொண்டு, மஹாராஜருடைய சமீபதத்தில் வந்து சேர்ந்தனாகள். சக்கர
வாத்தியும உடனே சுமந்திரரை நோகி, ஸுதரே! நீர சென்று, ஸ்ரீராம
பிரானே யழைத்துக்கொண்டு வாருமென்ற ஆஜ்ஞைசெயயுக தக்ஷணமே
சுமந்திரர் ஸ்ரீராமசந்திரரைச் சீதா லக்ஷ்மணாகளுடன் அழைத்துக

கொண்டு, மஹாராஜர்க கெதிராக வருகையில, சகரவாதத்தியா ஸ்ரீர்ம பிரா னெழுந்தருளுவதைக் கணடு, விரைவாகச சிங்காஸனம் விட்டெழு ந்து எதிர்கொணடோடிச சோகவேகததால ஸ்ரீராமபிரானைத தழுவிமேல தரையில தவறி வீழ்ந்து மூசசை யடைந்தனா. உடனே ஸ்ரீராமபிரான இளையபெருமாளுடனும, பிராடடியாருடனும் பறறி எடுத்தருளினா. அபபொழுது ஆ ! ஆ ! ராமா ராமா வெனறு தொனி ஆபரண தொனி யுடன் கலந்தெழுந் தொலிதத்து. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மனாக ளிருவரும், மஹரா ராஜராக கடடி யணைதது ஸீதாதேவியுடன கடடிலினமீ தெழுந்தருளச செயதனர்கள். பினபு முகூரதத்காலஞ் சென்று மூசசை தெளிந்து, சோகக்கடலில் மூழ்கியிருக்கினற தந்தையை நோகக கைகூபபி வநத னஞ்செய்து, எந்தாதையரே! அடியேன வனவாஸம போகுமபொருட்டு தேவரை விடைகேடகின்றேன, அடியேனக குளிரக கடாக்ஷிதது வாழ தது விடைகொடுத் தனுபபக்கடவீர. எங்களெலலோர்க்குந் தேவரே இறையவரலலீரோ ? இளையோனும, ஸீதையும், என்னுடன வருவே னெனறு வீம்புசெய்கினறீரகள. இவ்விருவரகளுகும் என்னுடன வருமபொருடடு விடைகொடுத்தருளிகடவீர அநேகாரணங்களாலிடடு வெகுவாக நான் கடடுரைசெயதும இவாகளோ கேடடிலர்; ஆதலின, துனபதத்தை விடடு விடடு மகிழவுகொணடு, எங்களை யனுபபி யருளக் கடவீர. எலலா வுயிர்களும், பிரஹமாவின கட்டளையை எதிரோகக யிருபபதுபோல ஸீதாலக்ஷ்மணாகள அடியேன மூவரும தேவருடைய கடடளையே எதிர்நோகக்கொண டிருகினறோம, எனறு இனிமையாக விண்ணபபஞ்செயதனா. இவ்வணணந திருமகனருளிசசெயத வாசகி யத்தைககேடடு, மஹாராஜா ஸ்ரீராமபிரானை நோகக, அடா எனனருமைத திருமைந்தா ! நான கேகயினுடைய வரதானததால மோகங்கொண்டிருக கினறமையால், நீ எனனை நிராகரித்ததுவிடடு, சுயமாகவே அபிஷேகங கொணடு அரசனுகி, இபபூமியையாணடு வாழவுறகடவையெனறு உரை செய்தனா. ஸ்ரீராமபிரான அவவுரையைக கேடடுக கைகூபபிகொணடு மீளவுந் தந்தையை நோகக, மஹாராஜரே ! தேவரே அநேகமாயிரம வருஷங்களை இபபூமிகு இறையாக வீறறிருகககடவீர அடியேன அர ணியததில சுகமாக வாஸஞ்செய தினபுறுவேன்; எனபொருடடுத தேவா தொயயராகககடவீர ரலலீர, பதினஞ்குவருஷம காடடில விநோதமாக வாஸஞ்செயது பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேறறி, மீணடுமகுவநது தேவர் திருவடிகளைத தொழுது, மகிழவுறுவே னெனறு அருளிச்செயதனர். இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீராமபிரானுடைய அருளிச்செயலைகேடடு, கைகேயி யால அடிக்கடி நிர்ப்பந்தஞ் செய்யப்பட்ட மஹாராஜர் மிகச் சோகங் கொண்டு புலம்பி சத்தியமென்றுங் கயிறறிலை பினைத்த கட்டப்பட்ட வராகி, மிகவும் பிரியமுள்ள திருமகனை நோகி, அடா என் பெறலரிய நறபுதலவா ! மறுமையிலும், இம்மையிலும், நனமை பெறுவதன பொரு,

டமும, மீனடெய்துவதன பொருடமும, ஊகமுடையவனுகி, அசசமினறி நலவழிபற்றி எழுந்தருளுகடவை அடா ஏன திருமமநதா ! நீ ஸதகிய ஸ்வரூபியும, தருமசிநதை யுடையவனு மாதலால, உனனுடைய மனவுறுதி யைத திருபப யாராலும முடியாது; ஆயினும, இனனிரவுமாதகிரமமாவது இஙகிருந்து, நாளைதினனு செலலுகடவை இநத ஒருதினமாவது உனனுக கணடு மகிழவுறுதி கிரிவேன, ஆதலின, இனனிரவுமாதகிரம எனனியும, உன தாயையுங் கணடு, மகிழவுறுவிபபாயாக, நாளைதினம சகல போகஙகளுடனுகூடி வனளுசசாரது மகிழவுறுவாயாக, அடா என திருமகனே ! என பெருடபிய பிரியமுளளான வெலலாம துறநது, கோரமான கானகஙசெலல முயலவது யாவராலுனு செயறகியது, சூல முறையைக கெடுகக்கினற இககொடிய கைகேயியால வஞசனைசெயயப பட்ட னனனே நீ மெயமமொழியனுப செயது, கையேறறத துணிவு கொணடிருகக்கினறனை, நீ எனகு மூதத திருமகனுதலால, நீ எனனைச சதகியவாகியாகச செய்ய முயறசிசெயவதும வியபபனறெ றறு, விடை கொடுத்து மகிழநது புகழநதனா சகரவாதத்தின திருமகனுரும, சோகங தொணடினைதத தந்தையின வாகக்கியதததை திருசசெவிசசாதது, இளைய பெருமாளுடன கூடித தாமுனு சோகஙகொணடவராகித தந்தையை நோக்கி, என திருததமப்பனுரோ ! இணனைதத்தீனம தேவருளால, இஷ்ட போகஙகளைபபெறறிலும, இனி யடவியில அவைகளை யார கொடுபபாரகள ஆதலி னிபபொழுதே இஙகிருநது புறபபடடுப போக வேணடுவதையே யான மிகவும விருமபுகினறேன, தனதாளியஙகளை நிறைந்துளூரானஙக ளுடன கூடி விளஙகுகினற இநத ராஜ்ஜியத்தை யான பிருபபிககொடுத்து விடுகிறேன, இதைத் தேவா பரதன பொருடடுக கொடுத்த தருளகடவீர. தேவா மனசகிழந்து கைகேயிககு முனபு வரமளித் திருககினறமையால, அதைப பரிபாலனுசெய்வதன பொ நடடு, வனவாஸமபோக நிசசயங் கொணட என உறுதி ஒருக்காலும மாறறது, ஆதலின, எலலாவறறையும பரதனுக களிபபதனுல், தேவருடைய வாகக்கிய உணமையாகக்கடவது அடியேன, தேவருடைய நியமனதகினபடி பதினனகு வருஷம வனசராக ளுடன கூடி யரணியத்தில் வாழநது மகிழவேன, இவவிஷயதகில தேவா ஆலோசனைசெயய வேணடுவதேயிலலை, இபபூமியைப பரதனுக களித தருளக்கடவீர.

நஹி மேகாங்க்ஷிதம் ராஜ்யம் சுகமாத்மனி வாப்ரியம்
யதாநிதேசம் காதம்வை தவைவ குருதாம்தன.

கஹிமேகாகூஷிதம்ராஜயம ஸுகூமாதமனிவாபரியம்
யதாநிதேசமகாதம்வை தவைவ குருதாம்தன.

அடியேனுக்குத் தேவருடைய ஆஜ்ஞையை முறைப்படி செய்வதே பிரியமாகு மல்லது, இந்த இராஜ்ஜியமும அதனடியாக வந்த சிற்றின்பங களும் பிரியங்களாகா; ஆதலின், தேவருடைய துன்பந் தொலையுமட்டவது. இவ்வண்ணம் அழுது கண்ணீர்களால் நனைந்து வருந்தகடவீரல்லீர்; எல்லாதெய்வங்களுக்கும பதியாகிய ஆழகடல கலக்கமுறுவதுண்டோ ? என திருததந்தையாரே ! அடியேன ராஜ்ஜியதையாயி ரும, இன்பங்களையாயி ரும, ஜானகியையாயினும, இமமையிலுண்டாகுங் காமங்களையாயினும, வானுலகத்தையாயினும, உயிர்வாழவையுமாயினும, ஒருபொழுதும் நன்கு மதியேன்; தேவரைச சத்தியவாதியாகவும், பொய்யுரையாதவருமாகச செய்வ தொனதையே நனகுமதிபபேன, தேவா திருமுனபாகவே இவ்வ ண்ணம சதியத்தின மீதும, நலவினையின மீதும, ஸதியஞசெயது கொடுபபேன; ஆதலின, கணபபொழுதாயி னு மினிமே லிங்கிருக்க விருபபமுறேன, தேவா துனபதைத யடக்கிகொளளுக கடவீர். என உறுதிகு மாறுதலிலலை; அனறியும, கைகேயியாராலும், அடியேன், வன வாஸஞ செலலுமபடி யாஜ்ஞைசெயயப்படடேன; போவேனென்று யாலும பிரதிஜ்ஞை செயது கொடுத்தேன; ஆதலின, என்னுடைய பிர திஜ்ஞையைப பரிபாலனஞ செயயும பொருடடுமி, இபபொழுதே வனஞ் செலவேன, தேவர் சிறிதுந் துனபுறலறக; யாங்கள் அரணியத்தில் விநோதமாய வாஸஞசெய்து மகிழவோ மலலது, துனபுறேம; பற்பல மிருகஙகளும, பக்ஷிகளும, நிறைநத வனததில விநோத முணடாவதற கும ஐயமுண்டோ ?

பிதாஹி தைவதந்தாத தைவதானாமபிஸ்ம்ருதம
தஸ்மாத்தைவதமித்யேவ கரிஷ்யாமிபிதுர்வசஃ

பிதாஹிதைவதந்தாத தேவதானாமபிஸ்ம்ருதம

தஸ்மாதைவதமிதியேவ கரிஷ்யாமிபிதுர்வசஃ.

எல்லாத்தெயவங்களையும்விடத் தந்தையாரே முதன்மையான தெய்வ மென்று ஓதப்படுகின்றாரே ? ஆதலின, தெயவமென்கிற எண்ணத்தாலே தேவருடைய வாக்கியத்தை முடியேன பரிபாலனஞ செய்வேன்; பதினா ன்கு வருஷங்கள் சென்றபின் மீண்டுவந்த அடியேனைத் தேவா கடாக்ஷித தருளப்போகின்றீர; ஆதலின் பயனற்ற இந்த சந்தாபதைத விடக்கடவீர். கண்ணீர் பெருக்கி அழுகின்ற இங்குள்ள யாவரையும் தேறறவல்ல தேவரே இவ்வண்ணம் ஏன் விகாரங்கொண்டு வருத்தமுறுகினறீர; இந்தத் திருநகரியும், நாடும் கூடிய இப்பார் முழுதும், என்னு லலிக்கப் பட்டன; இதை பரதனுக்குக் கொடுத்தருளக்கடவீர். அடியேன், தேவ ருடைய நியமனத்தை நியமத்துடன் செய்வதன் பொருட்டு வனவாஸஞ்

செல்வேன்; என்னு லிளிகபபட்ட, காடி மலி யாறு கடலடங்கலுமுள்ள இப்பூமியைப பரதன பரிபாலனஞ செயயகடவன. தேவருடைய வரங்கள் ரிரண்டிம யதாததங்களாகக் கடவன அடியேனுகுத் தேவருடைய நியமன்த்தைப பரிபாலனஞசெயயும விஷயதகிலுளள மகிழவு ராஜ்ஜிய போகங்களில, சிறிதும, தோறறவிலலை, ஆதலின, தேனா சோகத்தை விடடு, சன்தோஷ மடையக கடவீர தேவராப பொய்யராகி அடியேன ராஜ்ஜியததையும, போகங்களையும, சீதையையும, உயிரவாழவையும, ஒருபொழுதும விரும்பேன; ஆதலின, தேவருடைய விரதம, சதகிய மாகித தலைககடடக்கடவது. அடியேன வனஞ சோநது, பல மூலங்களைப் புசிதது, ஆறு மலை முதலியவறறைக கணணுறறும, பறபல புதுமை களைக் கண்டும, சுகதததையே யடைவேன, தேவர இனபுறக கடவீர் சொனறு விண்ணபபஞ்செய தருளினா மஹாராஜா இவவண்ண மருளிச செயத தம் திருமகனை யாலிங்கனஞ செயது கொணடு, சோகம பொறுக் காமல மூர்சசை யடைகையில, கைகேயி நீங்கலாக, மறறுளள யாவருங கூவியழச சுமந்திரரும, மூர்சசைகொணடு விழ, அஙகுளள யாவரும ஐயோ ஐயோ வெனறு, கூவியழுதபுலமபினர்கள.

அயோத்தியாகாண்டதகில மூபபதது நான்காவது சருக்கம்

மூற்றிறறு.

மூப்பத்தைந்தாவது சருக்கம்

சுமந்திரர் கைகேயியைப பழித துரைசெயதது.

அநதரம மூர்சசை தெளிந் தெழுநத சுமந்திரா கைகேயிமீதுற்ற கோபததினால, தலையை யசைத்து அடிககடி பெருமூசசிடடுக கைமேல கையை வைதது முறுகஙகிப் பறகளைக் கடகடவெனறு நெரிதது கண கணிரணடுஞ் சிவனறு, முன்புறறவணணம மாறிக கடுநதனபமும, கோப மூங்கொண்டு, மஹாராஜருடைய திருவுளதையும அறிநது, கைகேயி யின் மனம் நடுக்கமுறறுமாறு கொடிய நிகரறற வசசிராயுதங்களபோலவும், கூரமையான விஷமூட்டிய சரங்கள போலவு முளள கொடிய வாகயங களால், கைகேயியின் மரமஙகளெல்லாவற்றையும், பிளபபவர்போலக கைகேயியை நோக்கி, அடி பாவி கைகேயி ! இவ்வுலக மனைத்துகும் பர்த்தாவாகியும், உனகுப் பதியுமாகிய நிநத மஹாராஜனையே நீ விட்டு விட்டமையால, உனகுவவுலகினில செய்யத்தகாத நீசசெயகையொன்று மில்லை; நீ இவ்வண்ணஞ செய்வதினால, நினையின கொலையும், கடையில்

இக்குலத்தின கொலையும், உனனைச சேருமென்று நம்புகினறேன்; இல்லையாகில், மகேந்திரனைப்போல வெலலவொண்ணாதவரும, வாயையாயுண்டபோல அஞசக்க வொண்ணாதவரும, பெருங்கடலைப்போலக கல்லக வொணணாதவருமாகிய மஹாராஜனை இவவணணம தாபமுறச செய்வாயோ? நீ கோரியவறறை யெலலாம கொடுபபவரும, பர்த்தாவுமாகிய இவரை நீ யவமதி செயயறக; பெணகளுககுப பர்த்தாவின இஷ்டப்படி நடபபதே யனறோ? பிளளையின இஷ்டப்படி நடபபதைக காடடிலும சிறந்தது, மஹாராஜர் தபோவனஞ சென்றபினனர், வயதின முறைப்படி ராஜகுமாரகள ராஜ்யித்தைப பெறுவதெனனு மிகுந்த முறையை நீ கெடிகக கருதுகினறீரே? உனனுடைய எணணத்தினபடி பர்தனே ராஜனாகி யரசாடசி செயயகடவன. நாங்க ளெலலோரும, ஸ்ரீராமபிரானெழுநதருளும வனத்திறகே செலலுகினறோம், உனனுடைய தேசத்தில பிராஹ்மணரகளில ஒருவராகிலும வாஸஞ்செயயக கடவரகளல்லர், அதனமையதாகிய செயலேயே நீ செயய நினைகினறனையே, உனனுடைய இதனமையதாகிய நடகைகளைக கணடு, மிகவும ஆசசரிய முறுகினறேன, உன சரித்தையைகக்கணடு, இந்தமேதினியும பிளநதிலதே; வசிஷ்டர முதலிய பிரஹ்மரிஷிகளால் அருளிசசெயயப்படட, உனனைக கண்டு, சீசீசீ எனனும சாபவாகயஙக ளுனனை எரிதத்திலனவே? மதுரமான கனியைப்பழுகளும மாமரத்தைக கோடாலியால வெடடிசசாய்த்துவிடு, வேபபமரத்தைப் பாலவாரத்து வளாத்தாலும, அதில மதுரரஸ முணடாகுமோ? உனனுடைய தனமையை, உன மாதாவின் தனமையைப் போன்ற தெனறே யான நம்புகிறேன, வேமபினைப்போல வெளிவருமோ? தாயின குணமே மகளுகும் வருமெனறும், "தாயைப பார்த்து மகளைக் கொளளெனறு" பழமொழி யுளளனவனறோ? உன தாயினுடைய நீசசெயலை நாம நனறாக கேடடுளளோம் திருகினறோம, உன தந்தைகு ஒரு மஹாயோகி எலலாவுயிர்களின பாஷைகளை யறியுமபடி வரமளித்திருநதனர ஆதலால, ா எறும்பு முதலிய உயிரகளின வாகயஙகளையும, அவர் அறிநதுகொணடிருநதனர. ஒருநாள படுகைகயறையில படுத்திருகையில, அங்கோர எறும்பின வாக்கியதின பொருளை யுணராது, ஹா? ஹா? வெனறு பலவாறாக நகைத்தனர.

அபபொழுது உன் தாய, உன் தந்தையை நோகக்கித தன்னைக குறித்தே நகைத்தனரென் றெண்ணி, கடுஞ்சினங்கொணடு, நீர சிரித்த தறகுக காரணம யாதென வினவினள. உன தந்தை அதுகேடடு, உன் தாயை நோகக்கி, அடி என பிராணநாயகி! நான உனனைப்பற்றி நகைத்திலேன; நகைத்த காரணத்தைப் பிறரிடத்துரைபபேனாகில, தகுநதணமே யான மரணமடைவே னென்பதில ஐயமேயிலலை; ஆதலின, நீ இவ்விஷயத்தில சீற்றங்கொளளறக வெனறு வேண்டிக் கொணடனர். உன தாய

அம்மொழி கேடடுமெ மாதான மடையாமல, மீளவும் உன் தந்தையை நோககி, மஹாராஜரே ! நீர எனனைபபறறியே நகைத்தீர. அதுபறறி நீர் உண்செய்யீர, நீர பிழைகளினும பிழைகளை இறக்கினும மிறக்க, நீர் நகை செயத காரணததைச சொலலியே தீரவேணடு மெனறு கமெயாகக் கூறினள. உன தநதை யவள மொழியைக கேடடு மறைசெயயாமல, இசசெய்தியை வரமளிததவருடன சொலலினர். அம்முனிவரு மிதைச் செயியுறறு, உன தந்தையை நோககி, கேளீர கேகயமஹாராஜரே ! நீர் மனனாவினறு அவளமேல அனபினு லிதை யுரைதது மரிகக்கடவீ ரலலீர; அவளே இறகஙினு மிறகக, வருநதினும வருநதுக, நீர அவளை மதிககவேணடாமென மருளிச்செயதனர. உவ தந்தை அதுகேடடு, உன தாயை நிராகரித்தது விடடுக குபேரனபோல விஹாரஞ செயதுகொண டிருந்தனரனறே ? அடி தீயொழுகக முடையாளே ! நீயும உன தாயைப போல இவ்வணனந தியளாகிப பாததாவைக கொலசெயயவே நினைக கினறனை,—

सत्यश्चार्यप्रवादोऽयं लौकिकः प्रतिभाति मा
पितरानसमनुजायतेऽहं रामादारमवक्ष्यतः॥

सतयसचसादयपरवादोयम लौकिकोपरतिभातिमा

पितरूनसमनुजायतेऽहं रामादारमवक्ष्यतः.

பிளளைகள தநதையைப போலவும், பெணகள தாயைப போலவும பிறகினறனரகளென இவவுலகில வழஙகும பழமொழி எனகருணமை யெனவே இபபொழுது தோறறுகினறது, ஆகிலும, நீயும் தாயைப போலக கொடியெனனப பெயர பெறுமல, இநத எணணததை விடடுவிடு, இமமஹாராஜா அருளிசசெயவதைககேடடுணர, பாததாவின திருவுளததினபடி நடநது எஙகளெலலோரகளுக தருசமாயிரு, நீ பாவி களின தூபபோதனையைக கேடடு, தேவராஜனபோல இவவுலகமனைத் துககு முனகரும பாததாவாகிய இமமஹாராஜனை, மூததோனையோடடி இனோயோனுககுப பட்ட மளிததாரெனறு யாவரும பழிகருமபடி செய யறக; உனபொருடடளிதத வரதததையும, மஹாராஜா பொயயாகச செய யார, இவர மணடலாதிபதி யாதலின, உனகெனற ராஜஜியததுககும் தீகுந் த விலையை யாயினும, மறறுளள தேசஙகளை யாயினும, கொடுதததருள செயவார; ஸ்ரீராமபிரான மூதத்தோனும, கொடையாளனும, வலலமை யுடையோனும, தருமஙகளைப பாதுகாப்போனும, எலலா வுயிரகளையும காகதவலலவனும, சிறநத தோளவலியுளளவனு மாதலால, இத்திருவ யோத்திககு இப்புருஷோத்தமனே அபிஷேகங்கொண டரசனகதகடவன். அம்மா கைகேயி! ஸ்ரீராமபிரான தநதையைவிடடு, வனத்துகெழுந்தருளி

விடுவானேயில், உனக்கு அழிவிலலா இகழவு இவ்வுலகமெங்கும் பரவு மன்தோ ? ஆதலின், அரசுக்குரிய அந்த ஸ்ரீராமபிரானே இந்த ராஜ்ஜியத் தைப் பாதுகாத்து வரக்கடவன். இதுவிஷயத்தில், நீ பொறுமையையும், தன்பத்தையும், அடையவேன்டாம்; ஸ்ரீராமபிரானே விடடி, வேறொரு வனும், இவ்வயோத்தியை யாள வல்லவனல்லன; இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந் திரன் இளவரசாகி யிருக்கின், மஹாராஜா முன்னோர் நடந்த முறையை நினைந்து தவமியறறமனமகிழந்து வனம்புகுவாரென்றனர். என்றிவ்வண்ணம் நல்வாத்தைகளாலும, வன்மொழிகளாலும, சக்கரவர்த்தி முன்பாக்ச சுமந் திரர் கைகுவித்துகொண்டு, கைகேயியைய பலவாறுகக் கலகஙப் பய முறுத்தியும், கைகேயி சிறிதேனும மூன்கலகக முறறில்ல, சிறிதுங் தன்பமுறறில்ள, அவளது முகத்திலும சிறிதும் நாணத்தாலாயினும், அச்சத்தாலாயினும, விகாரமுந் தோறறவில்லே

அயோத்தியாகாண்டத்தில் மூபபதைந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

மூப்பதாறாவது சருக்கம்.

தசரதமஹாராஜா கைகேயியை இகழந்து பயமுறுத்தியது.

இவவண்ணம் சுமந்திரா சொல்லியவாத்தையைக் கேடடும் மனமிரங காமல், கைகேயி யொரேபிடியா யிருபபதைக்கண்டு, தசரதமஹாராஜர் சத்தி யதஞல் கடடிலடமையால், அவளை நிராகரிக்க வகையின்றிச் சுமந்திரனை நோக்கிக கண்ணீர் தளும்பப் பெருமூச்சுவிட்டுமாகக லுறறனர். ஓ சுமந்திர ரே ! மிகப் பொருளகளுடனும், இரத்தினங்களுடனும், மற்றுமுள்ள சிறந்த பண்டங்களுடனுங் கூடி, நால்வகைப் படைகளும், இப்பொழுதே ஸ்ரீராமபிரானுடன செல்லும்படி சித்தஞ்செய்யக்கடவீர். மிகுதியும் அழகு டைய பொதுமகளிர்களும், மிகச செலவமூடைய வர்த்தகர்களும், நந்திரு மகனுடைய படைகளை மகிழவிக்கும்படி செல்லக்கடவாகள. நந்திருமைந் தனை யபிஷேபபிழைபபவர்களுக்கும், இவன் கன்மிகக்குந் தோளாள்ன்மை யுள்ள சூரர்களுக்கும், மிகபி பொருளளித்து உடன் செல்லும்படி திடடஞ் செயயக் கட்வீர். சிறந்த படைக் கருவிகளையும், திறமையுள்ள நகரத்தார் களையும், வண்டி முதலிய வாஹனங்களையும், கானகத்தில் முரியவல்ல வேடர்களையும், உடனனுப்பக் கடவீர். ஸ்ரீரகுகுலதிலகன் இவவண்ணம் கானகஞ் சென்றும், அங்குள்ள மிருகங்களையும், யானைகளையும், சிங்கம், புலி, கரடிகளையும், மற்றுமுள்ள ஜந்துக்களையும், வேட்டையாடி யடித்தும்,

அன்குள்ள தேன்களே நீகர்ந்தும், பற்பல நதிகளேக் கன்னுற்றும், மகிழ் வுறவானல்லது, கம்மை நினேகது வருந்தான். அன்றியும், இப்பொழுது கமமிட்டிலுள்ள தானிய வகைகளும, பொன் வெள்ளி முதலிய நாணயங் களும், ஸ்ரீராமபிரானுடன் செல்லுகடவன, என அருமைச்செல்வனேத்தன் வனத்திலும், யஜ்ஞயாகங்கள் செய்துகொண்மிம, பூரி தக்ஷிணே கொடித்துக் கொண்டும், பற்பல ரிஷிகளேச சேவித்துக் கொண்மிம, சுகமாக வாஸஞ் செயவான்; பரதனும், இவவயோத்திமாநகருக கிறைவனுகிப் பரிபாலனஞ் செயயக்கடவன. ஆதலின, ஸ்ரீராமபிரானேப் பிரயாணஞ்செய தனுப்பி விட்க் கடவீரென்றனர். •எனநிவ்வணணம், சக்கரவாத்தியார் உரைசெய்த வளவில், கைகேயி இதுகேடும்ப• பயமுறறு மூகமவாடித் தொனியொடுவகி கூடிக்குறறுத் தனபமடைந்து, மகாராஜருக்கெதிராகினறு, அவரைநோக்கி மஹாராஜரே ! ஓ ஓ ? இது நல்ல அழகு, ஸாரதகைப் பானஞ் செயது, மிகுந்த ஸாரத்தின தேடடைபோலச சிறநத பணடங்களேயும, படை களேயும, பொருளகளேயும, ஜனஙகளேயும, ராமன பின செல்லவிட்டு, ஸாரமினறி யுறஙகிக கிடக்கும இநத ராஜ்யிகதைப பரதன் மாதரிமு விருப்புறறுப பெறுவனே ? ஒருகாலும பெறுனெனறு சிறிதும நான மினறியுரைசெய்கையில், சக்கரவாதியார அக்கேயியைநோக்கி, அடிகொடி பாளே ! தீசசெயலினளே ! உன சொல்லினபடியே ராமனேக காட்டி லோட் டவும, பரதனுகுப் பட்டங கட்டவும, முயறசிசெய்கினற எனனே மறுபடி பும மேனமேலும் ஏன எதிரதது வருத்துகினறனே; நீ ஸ்ரீராமன வன வாஸம போகவேணடுமெனறு வரங்கேட்டனேயனறி, அவனுடன ஒரு வரும போககூடாதெனறு வரங்கேட்க விலலேயே, அதலின, ஸ்ரீராமபிரா னுடன சேனேகள போககூடாதெனறு ஏனே தடுகினறனேயெனறு மிக்க சினமுறறுரைததனர். கேகயியும அதுகேட் டிருமடமகு கோபங்கொணடு, பர்த்தாவை நோக்கிக் கேளீர மஹாராஜரே ! உங்களுடைய குலதில சிறந் தவராகிய சகரசக்கரவாதியார தமகு மூத்த குமாரனுகிய அசமஞ்சனேக் காட்டிலோடடிவிட விலலேயா ? அவவணணமே நீஙகளும ராமனேத் தனியே காட்டி லோடடிவிடக கடவீரகளென துரைததனள அதைககேட்டு மஹா ராஜா சீச்சி அரிதரிது, உன ஜனமததைச சுடிகவெனறு இகழநதனர். சுறறுமுளள ஜனஙகளும, இவள வெடகமுமுமபடி சீசசி எனறிகழந்தாகள. புத்தியில்லாதவ ளாதலால், இவள அதை யறிந்திலள. அபபொழுது மிக மூப்புறறவரும, மந்திரிகளுள சிறநதவரும, மஹாராஜருககு மிகவும பிரிய மானவருமாகிய சித்தார்த்தனெபவர, கைகேயியைநோக்கி, அடிமதிகெடட வளே! அசமஞ்சன் ஊரிலுளள பாலகாகளெலலாரையும எடுத்துச் சரயூநதி யில்போட்டு அவைகளமூழகி நீர்குடித்து மடப்பதைப்பார்த்துநகைத்து மகிழ் ந்துகொண் டிருந்தனன. அதனுல நகரத்தாரெல்லோரும சினமும, சோக மும் கொண்டு, சகரமஹாராஜரைக் கணடு, மஹாராஜரே ! அசமஞ்சனே யாவது யைத்துக்கொளளும, எஙகளையாவது வைத்துக்கோள்ளும, அவ

ளிருக்கும்பக்ஷத்தில நாங்கள ஒடிபபோகின்றோமென்றுமுறையிடட்டார்கள. சகரசக்கரவர்த்தி அதுகேடடு, அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் இவவண்ண முறைப்பதறகுக் காரணம யாது ? உங்களுக கெனன பயமுறறதெனறு கினைவ ? ஜயங்கள, ராஜனே நோக்கி, எம்மரசே ! உமமுடைய மூததகுமாரன வினோபாடிகதொண்டிருகிற எங்கள குழந்தைகளையெலலதுச் சரயூநதியில போடடு, மடமையால மகிழவுகொளளுகினறனர. இளவரசு செய்வதை நாங்கள எப்படி தடைசெயவோம, இதற்குத் தேவரே தஞ்சமெனறீர்கள. சகரசக்கரவர்தி அதுகேடடு, ஜனஙகள கனமைக்காக பிழைசெயதோ ரைத தணடிககவேண்டுமெனனும நீதியினபடித் தன பிளளையைப் பத் தினியுடனும, பரிஜனங்களுடனும, தேர்மீதேற்றி, உயிருளளவையில, காடடிலேதரனே நியமபடியாக ஒட்டிவிட்டார. அதஞல அவன காடடில காய் கிழங்குகளைத் தினறு திரிந்தனன. தருமசிநதையுளள, அரசன பிளளையாயினும் பிழைசெய்யின காடடிலோடடிவிடுவான; அமமஞ்ச னைபபோல ஸ்ரீராமபிரான எனனகுறறஞ செயதான்?அதனை யாவரு மறியும படி சொலலி, அதன பிறகு ஸ்ரீராமபிரானைக காடடிலோடடி விடக்கடவை. ஸ்ரீராமபிரானிடததில சிறிதேனும தூரகுணததை நாங்கள கணடிலோம ? சந்திரனிடததில களஙகமபோல ஸ்ரீராமசநதிரனிடததில ஒருபொழுதுங் களஙகமுணடாக மாட்டாது அமமா கைகேயி ! நீ சிறிதாயினும, ஸ்ரீராம பிரானிடததில தோஷததைக கணணுறறனையாகில, அதனை யுசிசெய; இபபொழுதே ஸ்ரீராமபிரானை யோடடிவிடுவோம; சிறிது குறறமுமின்றி, நறகுண நற்செய்கை யுடையவரைத தூரதது வது சிறந்த பாவம, அது செய்பவன இநதிரனுயினும, அவனும தன பட்ட மிழநது, நரகில வீழந் துழலவன்; ஆதலின, அமமா கைகேயி ! ஸ்ரீராமபிரானுடைய அபிஷேகத தைத தடைசெய்யறக; உனககுத தருமசிநதை யில்லாவிடினும, உலகத தார்கீகாயினும, அஞ்சவேணடாமா ? ஆதலின, இனி இநதக கெடுமதியை பறறற விட்டு, உலகததார் உனனை இகழாமல காததுகொளளக கடவை யெனறிடிததுரைத்தனா மஹாராஜரும அதுகேட்டு மீளவும கைகேயியை நோக்கி, அடி பாவி ! இநதச சிததாதாதருடைய வார்த்தையையும, இத மெனக கொணடிலலையா ? உனக்கும, எனககும, யாவாககும, இதமித்தன மைய தென்பதையும் அறிந்திலையோ?உன செயலகணடு, கலலோர்களெல லோரு மிகழந்து நகைகக்குகாலம நோந்ததந்தோ ? அடி பாதகி ! நானும் ராஜ்ஜியத்தையும, போகத்தையும, செல்வத்தையும விடடு, என திருமக ஞுடன் வனமே செலவேன்; நீ பரதனுக கபிஷேகஞ்செய்வித்து இருவரும் உலகாண் டின்புறறு வாழுங்கோளெனறு கடுநதுன்பமும, சினமும் கொண்டு, கடுங்க வுரைசெய்தனர்

அயோதத்தியாகாண்டததில் மூப்பத்தாறுவது சருக்கம் முறறிற்று.

மூப்பத்தேழாவதுசருக்கம்.

ஸ்ரீ தாபிராடடியாரை மரவுரி யுடுக்கவேணடாமெனறு வஸிஷ்டர் கைகேயியை யிகழ்ந்தது.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனரும சித்தாதாதகா வாகயிதாதைத் திருச் செவிசாத்தித தந் திருத்தாதையை நோகாகித தாநதையரே! போகாங்களைத் துறந்து, காடுசேர்ந்து, காய கிழங்குகளே யுணடு, மூவகைகளுறறமு மறறு ரிஷிபோல இருகாகபோகினறீ எனகருப படைகளாலும, பொருளக ளாலும, பரிஜனங்களாலும, பயனயாதுள்ளது?—

योहिदत्त्वादिवंराज्यं कृच्छ्रान्नियममास्थितः
रज्जुसर्पोहयकिंतस्य तयजतःकुशलंरथम

யோஹிதத்வாதிவம்ராஜ்யம் கரூச்ரான்நியமமாஸ்திதஃ
ரஜ்ஜுஸர்போஹயகிந்தஸ்ய தயஜதஃகுஸலம்ரதம

யாவனெருவன யாணயை விறறுவிட்டு, அதைககடடுங காயிறறைக் கொடுபபதில்லை யெனறு அதில ஆவலுறறு கினறானே? அவனுகு யானையைவிறறபின, அகயிறறினுல் எனனபயன்? அதுபோலத் தவரியாகி வனமபோகினற எனகரும இததானேகளினு லெனனபயன்? ஆதலின, இவையெலலாம பரதனுககே உரியவவாகககடவன யான அனுமதி கொடுககினறேனை; பகினுனருவருஷம யாளை வனவாசஞசெயயப போகி னறமையால, மரவுரிகளேயும, மணவெடடி, புடடிற்கூடைகளேயும கொடிதாதருளகடவீரகள. இவையே எனகருவேணடுங கருவிகளென வருளிசசெய்தனர். உடனே கைகேயி அநதச சபைநடுவில சிறிதும ஈணமினறித தானே நேராக மரவுரிகளைக கொணாநது, ஸ்ரீராமபிரானே நோக்கி, இதனே உடுததுகொளளென வுரைத தளிததவள. ஸ்ரீராமசநதி ரரும அவைகளை வாஙகிகொணடு, பீதகவாடையை அவிழுத்து விடடு, ரிஷிகளேபோல அமமரவுரியையே யுடுததுகொணடனர். இளையபெரு மானும் அவ்விடதிலே தானே தன பீதாமபரததையு மவிழுததுவிடடு, மரவுரிதரித்து நின்றனர். அநதரம வஸிதாபிராடடியாரும் தாமுடுபபதற காகக் கைகேயியால அளிக்கபபடட மரவுரியைககணடு, பெணமான தன் னைபபிடிபபதறகாகப போடட வலையைக கணடாற்போல நடுகமுறறுப் பழக்கமிலலாமையால, அதை யுடுகக தெரியாமல பிறர் நகைபபார்களே யெனறு வெட்கமுற்றும, பதிவிரதா தருமத்தை யறிந்தவ ராதலால, அதைத் தம் பர்த்தாவைப்போல தாமும உடித்துகொள்ளத் துணிந்து,

கீந்தருவராஜன்போன்ற தன நாயகனை நோக்கி, என் பிராணநாதரே! வன தில வாஸஞ்செயகிற ரிஷிகள மரவரியைப் எப்படி யுடுத்துக் கொள்ளு கினரூர்களோ ? எனக்குத் தரிந்திலதே யெனறாரைதது, அதிலொன் றனைத் தம கண்டத்தில் போட்டுகொணடு திகைத்து வெட்கி நின்றனள். ஸ்ரீராமபிரானுர் உடனே யதனைப் பிராடடியாரிடையில வெண்படடினமே லுடுத்தருளினர். உடனே அங்குளள கோஸலையார் முதலிய தாயமார்கள் கணணீர்விடடழுது, ஸ்ரீராமபிரானை நோககி, அடா எம அருமைதகிரு மைந்தா ! பாவி கைகேயி உனனைமாதகிரம வனமபோகும்படி வரங்கேட டாளோ யனறிச சிதையும வனமபுகுமபடி வரங்கேடடிலளோ ? ஆதலின, தந்தையின வாக்கியத்தினப்டி நீ வனம சென்றாலும இவளை இங்கு விடடு விடடிச செலலுக. இவளைக காணபதினலாயினும, எங்களுடைய கண்கள பயனபெற்று மகிழவுறறிருகககடவன. லக்ஷ்மணனைத துணையாகக கொண்டு, நீ வனஞசெலலுக. ரிஷிபோல இவள வனத்தில வாஸஞ செய யதகககவால்லலோ!ஸீதை இஙகே நிற்கககடவள; எங்களுடைய வேண்டு தலைப் பயனுளதாகச செய்க; தருமசிநதை யுடையவ ஞதலால, தடை செயயினும நீ நிலலாயெனறு வேணடிகொணடனர்கள அருளாளஞகிய ஸ்ரீபரந்தாமன இவர்களுடைய மொழியைக கேட்டுந தமமைப பிரிநது ஸீதைநிலலாளெனனு முனுதிபால், அதறகுடனபடாமல, அமமரவுரியைக கடடிவிட்டனர். இவ்வணணம சீதாதேவியார சீரத்தையெடுதது உடததுக் கொள்ளுமபடிநிறகையில, வசிஷ்டமஹாமுனிவர் மிகத்தனபமும் கோப முறகொண்டு, அதைததடுத்து உடுககறகவெனறு, பிராடடியாரைத்தடுத் துகைகேயியை நோககி, அடி மதிகெடடவளே ! குலத்தைக் கெடுகக பிறந்து புகுந்தவளே ! அசசம நாண மிரணடு மினறி, நீதி தபபி நடபப வளே ! அடி பாவீ ! எனனவரமபுகடறது செலலுகினறனை ? மஹாராஜனை வஞசனைசெயது, ஸ்ரீராமபிரானை வனஞசெலல விடுததது மன்றிச சீதை யையும், மரவுரியணிந்து வனஞசெலல விடுகின்றனையே!அடிகெடுஞசெய வினளே ! ஸீதாதேவி யொருககாலும் வனஞசெல்லத் தகவல்லளே! ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய சிங்காஸனத்தில, ஸீதாதேவியே யிருந்து அரசு செயயகடவள.—

ఆత్మాహిదారాస్సర్వేషాం దారసంగ్రహవర్తినామ్
ఔర్వీయమితిరామస్య పాలయిష్యతి మేదినీం

ஆத்மாஹிதாராஸஸாவேஷாம தாரஸங்க்ரஹவாததினும்
ஆதமீயமிதிராமஸ்ய பாலயிஷ்யதிமேதினீம்.

இல்லறம்பூண்டயாவர்க்கும் பத்தினியென்பவள ஆத்துமாவன்றே! ஆகலின், ஸீதாதேவியே ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய இப்பூமிதனக்கு மூரி யதேயென்று பரிபாலனஞ செய்யப போகிறாள். ஒருக்கால் ஸீதாதேவி

யும், ஸ்ரீராமபிரானுடன் வனமே செலவாளாகில், நாங்களும் உடன செல வோம், இங்கரிலுளளவெலலோரும செலவார்கள; சேனைகள் மூத லானேரோடு படைகளும செலலும, இவ்வணண்ம யாவருடனும, ஸ்ரீராம பிரான் வனத்திலெழுநதருளி யிருகஙகையில, பரதனும சத்துருக்கனனுடன் இசசெயதிகேட்டுத் தமமையனிடஙகோநது, தானும மீளாவரியுடித்து, ஸ்ரீராமபிரானுககுப் பணிவிடைசெய திருபபானே யலலது, உன சொல லினபடி யபிஷேகங கொளளான இவவகையாக யாவாகரும தீமைசெயது ஒருவருமினறிப் பாழுடைநத இவ்வயோதகியிலிருநது, மரஙகளுடன கூடி நீ யொருதனியே அரசுசெய தினறீரவாய

நஹிதத்பவிதாராஷ்ட்ரம் யத்ரராமோமஹீபதிஃ
தத்வனம்பவிதாராஷ்ட்ரம் யத்ரராமோநிஹன்யதே

நஹிததபவிதாராஷடரம யதரராமோமஹீபதிஃ
ததவனமபவிதாராஷடரம யதரராமோநிவதலயதி.

மபிரான அரசாகிப பரிபாலனஞ செயயாத தேசம, காடாகு ாகாது, ஸ்ரீராமபிரான எவ்விடத்தி லெழுந்தருளி வாஸஞசெய ர்? அது காடாயினும, திருநாடாகு மலலது, காடாகாது, நவுள மகிழாத தனிததருளாத இநத ராஜ்ஜியததைப பரதனு மொருக்காலும, அரசாகிப பரிபாலனஞ செயயான; அவன உனனிடத திலெ மஹாராஜருககே பிறநதிருபபானுகில, உனனிடததிலும பிளளைபோ லிருந்து, உன சொலலுககேகட டரசுசெயயான, அடி பாவீ! நீ பூமியி லிருந்து, ஆகாசததில எழுமபி வீழந்தாலும, (துளளிப பறந்தாலும) தமமுனனோ முறைமையை நனகுணாநது தோந்த அந்தப பரதன தங தையின திருவுளதறகு வேறுகச செயயான, ஆதலின, உன பிளளைகரு நலஞசெயய நினைதது கெடுதியையே வினைதனை;—

லோகேஹிஸனவிதேயத யோநராமமனுவ்ரதஃ
த்ரக்ஷ்யந்த்யத்யவகை கேயி பசுவ்யாலமிருகத்விஜாக
கச்சத்தஸ்மஹாரமேண பாதபாம்ச்சதுஸ்முகா

லோகேஹிஸவிதயேத யோநராமமனுவரதஃ
தரக்ஷ்யஸயதயுவகைகேயி பசுவயாளம்ருகதவிஜான
கச்சதஸ்ஸஹாரமேண பாதபாமசசதனமுகான.

அடி கைகேயி! ஸ்ரீராமபிரானே தஞ்சமென்று அவன் திருவுள்ளத்திற் கிசையாது நடப்பவர் இவ்வுலகினில் நீ பொருத்தி தவிர வேறொரு ஜந்துவு மில்லை யன்றே? ஸ்ரீராமபிரான் இப்பொழுதே ஆணியிடித்துக் கெழுந்

தருளுகையில், பசு பக்ஷிஸர்ப்பாதிகளாகிய அஃறிணையுயிர்களும், பிரஹ்ம க்ஷத்திராதிகளாகிய உயர்திணை உயிர்களும், ஸ்ரீராமபிரானுடைய பிரிவைப் பொறுமலுடன் செல்வதையும், மரம் முதலிய அசையா வுயிர்களும், உடன் சேல்லத் திறமையின்மையால், தளிர்கள் வாடி, மலர்கள் கருகிக் கனிகள் சூம்பி, ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளுந் திசைநோக்கிச் சாய்ந்து கிடப்பதை யும் கண்டு, என்சொல்லுண்மையென்று நீயே அறிந்துகொள்ளப் போகின் றாய, ஆதலின், நீ இந்தக் கொடுமையை விட்டு, உன் செல்வமருமகளாகிய ஸீதாதேவிக்குச் சிறந்த ஆடையாபரணங்களை யளித்து, இம்மரவுரியை யுடுக்காமல் தடுக்கக்கடவை. மரவுரி இவள்தான் திருமேனிக்குத் தகுதியற்றது என்று அம்மரவுரியை உடுக்காமல் தடுத்தருளி, மீளவும் கைகேயியைநோக் கி, அடிநீ ராமனொருவனே வனம் செல்லக் கடவனென்று வரங்கேட்டாயே யன்றிவேறிலலை, ஆதலால், ஸீதாதேவி சிறந்த வாடையாபரணங்களை யணி ந்து சிங்காரஞ் செய்துகொண்டு, சிறந்த வாஹனங்களுடனும், பரிஜனங்க ளுடனும், சிறந்த தனதானியாதி வஸ்துக்களுடனும் கூடி, ஸ்ரீராமபிரா னுடன் வனம் செல்லுகடவள. இது கூடாதென்று நீ முன்னே வரங்கேட் டிலையன்றே? ஏன்றருளிச்செயதனர். ஏன்றிவவண்ணம் குலகுருவாகியவஸி ஷ்டமஹாயோகி யருளிசசெய்கையிலும், பாத்தாவுமித்த தடுத்து, உன்ப தன்றி, மகிழவதேகற்புடையாளுக் குரியதென்று தருமத்தைக் கருதியும், கைகேயி யுடன்பட்டிலளே யென்றுஞ் பிராட்டியார் அமமரவுரியை யுடுப்ப தில், மனங்கொண்டில ளாகிலள.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் மூப்பததேழாவது சருக்கம்
முற்றிற்று

மூப்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

கைகேயியையிகழகின்ற தந்தையைநோக்கி ஸ்ரீராமபிரான் தன் மாதாவைப் பாதுகாக்கும்படி வேண்டி விண்ணப்பஞ் செய்தது.

அருளுருவாகியபிராட்டியார இவவண்ணம் அநாதைபோல மரவுரியை யுடுக்கையில், அங்குளள ஜனங்களெல்லாருங் தசரதரைச் சியென்றிகழ்ந்து புலம்பினர்கள். அதனைச் செவியுற்றமஹாராஜரும் மிகவுஞ்சோகங்கொண்டு, உயிர்வாழவதிலும், தருமத்திலும், புகழிலும் ஆசையற்று, வெப்பமாக நெட் டியிர்த்து,அந்தக் கேகயியை நோக்கி, அடிபாவீ கைகேயி! நீதாபிராட்டி மர வுரியுடுத்துச செல்லத்தக்கவளல்லள; காட்டுவாகைப பூவினும் மென்மை யுடையாளும், சிறுவயதுடையாளும், சுகத்தையே யல்லது, துக்கத்தையிது வரை யடையாதவளு மாதலால், ஸீதை வனவாஸஞ் செய்யத் திறமை யுள்ளவளல்லளென்று வஸிஷ்டமஹாமுனி யருளிச்செய்த துண்மையே ?

ஜனகமஹாராஜன் திருமகளாகிய இவளை யார்க்கு என்ன அபகாரஞ் செய்தனள்? அநாதைபோலாகித் தூறவறம் பூண்டவளைபோல மரவுரியுடுத்து இச்சபை நடுவில் நிற்கும்படி ஏன் செயகிறாயடி பாவி! சீதை மரவுரிகளை விட்டுவிடுசெ சிறந்த ஆடையணிகளை யணிந்து மகிழ்ந்து தன் கணவனுடன் வனமே செலலக் கடவை. இவளை மரவுரியுடுக்கும்படி நான் வரமும் கொடுத்திலேன்; காளிறக்குங்காலங் கிட்டினமையால், நீ கேட்டவரக் தருவேனென்று முதலில், பிரதிஜ்ஞைசெய்து கொடுத்து விட்டேன்; நீயும் மடமையால், இதமென்பதறியாமல என்னுடனிருந்து இகழொடிய வரங் கேட்டு, மூங்கி லொன்றுடன்று இழைகத நீப்பொறியுண்டாக்கி எரிகத விடுவதுபோல, நீயுங கெட்டு என்னையும் கொல்லுகின்றனை, அடி பாவி! ஸ்ரீராமபிரான் உன் விஷயத்தில் கிஞ்சிததாயினும் அபராதப் படடிருகின்றனனை? அடி கெடடவளே! சீதையிடத்திலாவது ஏதேனுங் குற்றங்கண்டிருக்கின்றனையா? மான்பேடுபோல நீண்டகன்று மலர்ந்த திருக்கணகளையுடையவளும, யாவரும் புகழுதகக நமகுண நற்செயகை யுடையவளுமாகிய சீதை எனன அபகாரஞ் செயதனள்? அடி பாவி! ஸ்ரீராம பிரானைக காடடிலோட்டின பாவமொனறுமே நீ ஊழிகாலம் வளையும், கும்பீ பாக முதலிய மஹாநரகங்களில் மூழகி மீளாமைகளுப் போதுமான தாயிற்றே; மேனமேலும இவவண்ணம சீதை மரவுரியுடுகசச செயவதா முதலிய கொடும்பாவங்களையும ஏன் செயகின்றனை? இவறறு ளனகளுப் பயன் யாது? ஸ்ரீராமபிரான முதலில் இயகபிஷேகத்தின் பொருட்டு வருகையில், நீ என் முன்பாக ஸ்ரீராமபிரானை நோகடி, என்னகடடளையிடடனையோ அது மாத்திரமே நான் உனகு வரங்கொடுத்தது, அதைவிடடு வீடையும் மரவுரியுடுகுமபடி செயகின்றமையால், நாகத்தையடையவே நினைகின்றனை என்றனர். என்றிவவண்ணம மஹாராஜர் வெகுவாகபபுலம்பிச் சோகக் கடலிலழுந்தி அதன் கரைகாணுமல், ஸ்ரீராமபிரானுகுறற தனபத்தையே நினைந்து தரையில்வீழந தழுதனர். இவவகையாகத தரையிலுடகாரந்து கிலகுனிந்து புலமபுகின்ற தாதையை நோகடி, ஸ்ரீராமபத்திரா வனமேகத் தணிந்து, என திருதகாதையரே! இதோ இருகின்ற என தாயாகிய கோஸலையார் மிகவும் மூபபுடையவா, கபடம் அறியாதவா, தேவர் இவளை யுபேகூசெய்யுங்காலும, தேவதா இகழாமல் மகிழந்திருந்த கற்புடையவா, இவர் என்னைப் பிரிந்தவுடன் சோகஸாகரத்தில் மூழகி, இதுவரையில் தன்புறறதவ ராதலால, மிகவும் வருத்தமுறுவா, ஆதலின், இவர் வருந்தாத வண்ணம் தேவர் தேம்றியருளுகவடவீர் தேவா செயயுங் தேம்றுதலால், இவா என்னை நினைந்து வருத்தமுறினு முயிர்வாழந்திருப்பா, எந்தத்தை யரே! இவர் நான வனஞ்சோந்தபின், என்னை நினைந்து தன்புறறு உயிரை விட்டு லோகாந்தர மடையாவண்ணம் தேவரிவரைத் தேம்றி யருளக் கடவீ ரென்று வேண்டி விண்ணப்பஞ் செயதருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் முபபத்தெட்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

மூப்பத்தொன்பதாவது சர்க்கம்.

மஹாராஜர் கட்டளையின்படி சுமந்திரர் திருத்தேர் கொணர்ந்து ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரயாணப் படுத்தியது.

இவவண்ணமருளிச்செயத ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவாய்மொழியைக் கேட்டும், அவாபூண்ட் முனிவேஷத்தைப பாத்தும், மஹாராஜா பக்தினிக ளுடன் மதிமயகமுற்றுச் சோகசகடலில் மூழகித்தலைகுனிந்து, மறுப்பி யும் இவரைப பாரகவும் பேசவுந் திறமையுற்று, வருந்தி மூர்ச்சையடைந்து பின்பு தெளிந்தெழுந்து ஸ்ரீராமபிரானையே நினைந்து,—

மன்யேஹலுமயாபூர்வ விவதோ்ஸபஹவஃகருதோ்
ப்ராணிோஹிம்ஸிதாவாஉ தஸ்மாதிதமுபஸ்தித்ம.

மனயேகலுமயாபூவம விவதஸாபஹவஃகருதாஃ
பராணிோஹிமஹிதாவா பீதஸமாதிதமுபஸதிதம

அந்தோ நான் முறபிறப்பில் பல பசுகளைக கன்றுகளுடன் சேர விடாமல் பிரித்தோட்டினேன்போலும், அநேகமுயிரகளை வருத்தினேன் போலும், அப்பாவத்தினாலேதான் இவவகைத் துன்பம் எனகு நேர்ந்தது, காலமுள்ளாக் காலத்தி லுடலினின்று முயிரபோவதில்லையே, ஆதலின், கைகேயியால் பிடிக்கபபட்டும், எனகு மரணம நேராதிலதே, மன்னு சையே மேலெனகொண்ட கைகேயியின் பொருட்டு, என் திருமகன் பிதாம்பரதைவிட்டு, மரவுரியுடைது எனமுன் நிறக, என்னுடலெலலாம் துன்பதாற் பற்றி யெரிகின்றதே நான் என்செய்வேன் ? என்றிவவிதமாகப் புலமபி, ராமா வென றொருதர முறைதது, மேல சொலலத் திறமையறறு மூர்ச்சை யடைந்து, பின்பு தெளிந்தெழுந்து, கண்களில சோகநீரபெருகச் சுமந்திரரை நோகி, ஸாரதி ! நீர ஸ்ரீராமபிரான எழுந்தருளத்தக்க திருத் தேரைக் கொண்டி வாது, ஸ்ரீராமபிரானை எழுநதருளப் பண்ணிககொண்டி இக்கோஸல நாட்டிககு வெளியேவிட்டி வாகசுட்வீர். நறகுணத்தோர்களின் நற்செயலின்பலன, இவவண்ணம் வருத்தமுறுவதென்று நான் நினைகி றேன்; ஸ்ரீராமபிரான் நற்குண நறசெயகை யுடையவனகியும், தாய தந்தை களாலே பிழையின்றி, காட்டிலோட்டிவிடப் பிறகின்றனன்றே ? எனறு கட்டளையிடடனர. உடனே தேர்பபரகரும் விரைந்து சென்று, திருத்தேரில் சிறநத நான்கு குதிரைகளைக் கட்டிச் சிங்காரித்துக கொணர்ந்து, ஸ்ரீராம பிரானிடம் வந்து வந்தனஞ்செய்து கைகுவித்து, ஸ்ரீராமச்சந்திரரே ! திருத்தேர் சித்தமாயிருக்கின்றதென விண்ணப்பஞ்செய்தனர். மஹாராஜர் உடனே கோசாதிகாரியையழைத்து, நீ விரைவாகச் சேனாபிரட்டி பதினான்கு

வருஷங் காடடிலிருக்கு மளவும், போதுமான சிறந்த ஆடையாபரணங்களைக் கணக்கிட்டுக் கொணாதது கொடுக்கக கடவையென ஆஜனை செயதலும், உடனே அவன் பொருட்சாலைகளுள சென்று, யாவுமெடுத்ததுவந்து, வீராபிராட்டிக்குச சமாப்பணை செய்தனன். வீராதேவியும், தருதிரு மேனிக்குத் தகுதியாயுளள அருதச் சிறந்த அணிகளை யணிந்து கொணடி, காலையிலுதித்த கதிரவ னெளிபோல அவவந்தபுரமெல்லாம விளஙகச் செயபவளளாகி, வனம்புகுவதில் பெருமகிழவுகொண்டி நின்றனள். கோஸலாதேவி தன் செலவமருமகளுடைய நற்குண நறசெயகையைக கண்டு மகிழந்து, அவளைத் திருக்கைகளால் தழுவியணைத்து உசசிமோந்து அவளை நோககி, அடி என் கணமணி ! உலகத்தில வனிதையாகள் தருதம பர்த்தாகளை குறையின்றி, நற்செல்வராயத தாம வேண்டுமவற்றையளிதது மகிழ்ச செயயு மளவும, அவாகளுக கிசைந்து நடநது, மூல வினைபால் பொருளிழநது துன்பமுறுகால அவாகளைத் தாறநது, தமமிசசையின் படித திரிவாாகளலலரோ? பதி குறைவின்றி யிருகுமளவும், கூடியிருந் தின் புறஙய பின்பு அவனுககுச சிறிதேனும ஆபததுவருஙகால், வேறுபட்டுப் பதியை நீஙகித தமமிசசையினபடி திரிநதழிவ தென்பதே பெணகளின பன்பு, பெணகளென்போாகள எபபொழுதும பாவசிநதையுடையவாகள ஒரு கணப்பொழுதில் தானே பதியை வெறுத்துவிடதத்தகவாகள பதியின் உயாகுலத்தையாயினும், உபகாரதையாயினும், கல்வியையாயினும், வெகுமதியையாயினும, அகஙினிதேவன முனபாகச செயதுகொணட சததியத்தை யாயினும நீஙகாது, பதியை நன்குமதியாாகள் அவாகள சபல சித்தர்களலலரோ ? முறசெயத நல்வினையால, சில பதிவிரதாதருமமுடையவர்களது மனமோ வெனில, நறசெயலிலும, சததியததிலும், தருமதாலகளைக கேடபதிலும், புலனகளை யடகஙிப பொறுமை கொளளாமல் பொறுமை கொளவதிலும, பதியைப் பிரியாது அவனே தஞசமென நினைதது, அவன சொறவிடஞ சொனறு, வாழநதிருபபதிலும, நீலிகொணடிருக்கும, காகதையாகளுக்குத தெயவஙகளிலும பதியே சிறந்தவ னல்ல னெ ? ஆதலினை, நீ பொருகாலும, பதியை இகழாதுரையாய; அவன செல்வம் பெறினும், வறுமைகொண் டிருகினும, அவனே உனககுத் தெயவமாகக கடவ னெனறு நற்செய லுரைசெய்தனள. சீதாபிராட்டியாரும் அீந்தப் பாசுரஙகளைகேட்டுத் தம திருமாமியாரை நோகஙிக கைகூவிதது கோஸலையாரே ! தேவரருளிச்செயதபடியே அடியாளும நடந்து கொளவாள; பாத்தாவினிட்டதில, எவவெகாலங்களிலு எவவெவவகையாக நடந்துகொளளவேண்டுமோ ? அவவவவகையை அடியாளு மறிந்திருகினருள. தாய தந்தையாகளிடத்தில் கேட்டி மிருகினருள. தேவா அடியாளையும், குலங்கெடுக்கும் குலடையென எண்ணாத கொளளாதக; நிலவைச் சந்திரனினறும் பிரிபப தரியாதபோல, அடியாளும் தருமநிலையினறும் பிரிகக அரியளாகுவ னென்று நம்புக;—

நாத த்ரிவாத்ய தேவீநா நாவக்ரோ ஸ்ரீத்ரேரதஃ
நாபதிஸ்யுஃ மேதேத யாஸ்யாதபிசதாத்மஜா
மிதஸ்ததாதிஹிபிதா மிதமமாதி மிதமஸ்ஸுஃ
அமிதஸ்யஹிதாதாரம பாததாரமகாரபூஜயேத

மணிகளிழைத்துப் பொனகட்டிப்போட்டிச சிங்காரிகபபடினும், வீணைதக தந்தியினறி, வாசித்தல்செயயபபடாது, தோ மறற உறுப்புகள நிறைந்திருந்தும், சக்கரமினறிச செல்லாது, அவவாறே ஒருத்திக்கு நூறு பிளளைக ளிருக்கினும், பதியினறி இனபமடையாள; பெண்ணுக்குத் தகுதை யாடையாபரண முதலிய வேண்டி மவற்றை யளிகினும், அவை யும், அற்பமேயனறே ? தாய் சிற்றுணடிகளை யளிகினும், அவையும் அற்பமேயனறே ? பிளளை வேண்டியபடி குற்றேவலகள செயயினும், அவையும், அற்பமேயனறே ? இம்மையில் பேரினபத்தையும, மறுமையில் நற்போகங்களையும கொடுககவல்லவா பர்த்தா வொருவரே யனறே ? இப் படி பெரும்பயனதரும் கணவனை விவேகமுளள யாவள பூசனைசெய தின புற்று மகிழ்நதிராள; ஆதலின, பெரியோகளிடத்தில தருமஙகளை முற்று முணாநத அடியாள பாத்தாவை ஏன அவமதிசெயவாள, பெணகளுக்குப பாதாவே தெயவமன்றே ? எனறு திருவாய மலர்நதருளினர். இவவண ணம் பிராடியாருடைய அருளிசசெயலைகேட்டு, ஆநடதமும் சோகமுங கொண்டி, கண்ணீபெருகத் தனபுறமு நிற்கினற கோஸலராஜன திருமகளை நோக்கி, ஸ்ரீராமபிரான வலஞ்செய்து கைகூபபி அம்மா ! எனனன்புசூர்நத மாதாவே ! நீர் தன்புறறக; என திருதாதையைக காத்தருளவீராக, இத்தப் பதினொருவருஷ வனவாஸமும், தூங்கியெழுந்தாறபோல விரை வில் கடத்துவிடும், பினபிஙகு யான அனபாகளுடன கூடிவருவதைக கண் ணும்து மகிழவா யென்று சுருக்கமாக அருளிச் செயதுவிட்டி, மறறுமுளள மூன்றரைமபது மாதாக்களையும், முறையே கணடி வணங்கி, 'அவர்களை நோக்கி, எனை ஜகதியாகளே ! யான் அதிபரிசயத்தாலாயினும், அறியாமை யாயினும், ஏதேனும் பிழைசெய்தேனுயினும், அதனைப் பொறுத்தருளக் கடவீர்கள். அனறியும், வனவாஸம் செல்ல விடைகேட்கினறேனு; விடை யுரைத் தாசீர்வாதஞசெய தனுப்பக்கடவீர்க ளென்று அருளிசசெய்தனர. இவவண்ணம் அருளிச்செய்த ஸ்ரீராமபிரான வாக்கியத்தைக்கேட்டி, அவவந் தப்புரத்திலுள்ள மஹாராஜர் பத்தினிகள யாவரும், கிளைஞ்சபகஷியின் பேடைகள்போலப் புலம்பி யழுதனர்கள். இதுவரையில் முராஜ பணவா முக

வேணு வீணை சாரங்கி சல்லரி முதலிய வாத்தியங்களின் தொனிகளாலும், ஸங்கீத நாதங்களாலும், விநோதகரமாயிருந்த அவலந்தப்புரம் புலம்பல் அழுதல், வெதுதல், இகழுதல் முதலிய தொனிகள நிறைந்து, துனபத தருவதாயிறது.

அயோத்தியாகாண்டததில முப்பததொன்பதாவது சரக்கம

முற்றிறது.

நாற்பதாவது சருக்கம்

சக்கரவாத்தி திருமகனுர சீதாபிராடடியாருடனும் இளையபெருமாருடனும் திருததேரூாது எழுந்தருளுகையில் மஹாராஜா பின்சென்று புலமபி யழுதது

அநந்தரம ஸ்ரீராமபிரான் சீதாதேவி இளையபெருமாள் இம்மூவரும் மஹாராஜனை வநதனஞசெயது வலம் வநது தேறறி விடைபெறறுக கொண்டு, கோஸலையாரையுஞ் சுமிததிரையாரையும் வந்தனஞசெயது நின் றனாகள. அபபொழுது சுமிததிராதேவி தன் மைநதனை யணைத்தெடுத்து உசசிமோந்து அவளை நோக்கி, அடா என்னருமை நறபுதல்வா ! உலக மனைத்துகது முறறவாகிய ஸ்ரீராமபிரானிட்டதில் பதறறமில்லைகொண்டு கணபபொழுதும பிரியாமல அவாக்குக குற்றேவல் செயவதனபொருட்டே நீ பிறந்திருகினறமையால, அவருடன் வனவாஸஞ செயவதன் பொருட்டு என்னலும் விடைகொடுகக்பபடடவனுகினறனை, ஆதலின், நீ வனஞ்செலலுகையில், ஒருகாலும் ஸ்ரீராமபிரான விஷயததில் ஊகக்மற் றிருகக்கடவை யல்லை, அவா இபபொழுது ராஜ்யியமும மிழநது, செலவமு மின்றி யிருக்கின்றரே, இவரால என்னபயனென நினைதது, உபதேசஞ் செயயறக;—

व्यसनीवासमृष्टोवा गतिरेषतवानघ
एषलोकेसतांधर्म्यो यज्ज्येष्ठवशगोभवेत्॥

வயஸநீவாஸமருஷ்டோவா கதிரேஷதவாநக
ஏஷலோகேஸதாதாமோ யஜ்யேஷடவசகோபவேத்.

இவர் பொருளறறவராயினும், மீகப் பொருள் பெற்றவராயினும், இவரே உனககுத் தஞ்சமெனக் கருதி, பய்பத்தியுடன திருபபணி செயது வாழ்க; தம்முன பிறந்தார்கு வயப்பட்டு நடபபதென்பதே இவவுலகினில்

பெரியோர்களால் புகழப்பட்ட சிறந்த தருமமாகும், மூத்தோர்களுக் கீழ்ப் படிந்து நடப்பது, கொடை செய்வது, யாகதீக்ஷை வகிப்பது, போரில் முன்னிட்டகால் பின்வாங்காமல் உயிரை விடுவதிலுங துணிந்து போர் செயவது, இவ்யாவும் இவவிக்ஷ்வாகு குலத்திற குரிய குணங்களெனப் படும், என்றிவவிணண மிதங்கூறி, நிலலேல் போபோவென விடை கொடுத்து, —

రామస్త్వంవిద్ధి మాంవిద్ధిజనకాత్మజాం
అయోధ్యామటవీంవిద్ధి గచ్ఛనాతయథాసుఖం

రామనతసరథమవితథి మామవితథిజనకాతమజామ
అయోధయామటవీమవితథి కసచనాతయథాసుఖమ.

அடா என்னரும் புதல்வா ஐயரைப் பிரிந்தோமேயென்று எணணற்க, ஸ்ரீராமபிரானேயே ஐயராக நீனே, என்னைப் பிரிந்தோமேயென்றும் வருந் தறக, பிராட்டியையே நானெனவுணர், படைவீடடைவிட்டுப் போந்தோமே யென்றும் உன்னறக, காடடையே பகிடவீடெனவுணராத சுகமாக ஸ்ரீராம பிரானுடன் போய்வரக் கடவையென வாதரத்தால் மீளவு மிதமுரைத்து வாழததி விடைகொடித் தனுப்பினள அகத்தரம் விசயமறிந்தவரும், விசய முடையவருமாகிய சுமநதிரரும் தேவஸாரதியாகிய மாதலி தேவேநதிரனை நோககி, விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோல ஸ்ரீராமசந்திரனை நோகக்க கைகு வித்து, சகரவாதத்திற் திருமகனரே ! இநத திருததோமீதறி வீற்றிருந் தவுகாரஞ் செய்தருளவீர் தேவா திருவுள முகநதருளிய விடததில விரைவி லெழுநதருளப பண்ணிகொண்டுபோய விடுவேன; கைகேயி வரங் கேட்டுகொணடபடி பதினன்குவருஷம தண்டகாரணியததில் தேவா வாஸஞ்செய் தருளவேண்டி மன்றே ? என்று விணணபபஞ் செயதனர். உடனே ஸீதாபிராட்டி தம் மாமனரளித்த ஆடையாபரணங்களை யலங் காரஞ் செயத கொண்டி, சூரியன்போல விளஙகுகின்ற அத்திருத் தேரின் மீது திருவுளமகிழந்து முன்னமே ஏறியருளினள பின்னர் சக்கரவாத்தி திருமகனரும், இளையபெருமாளும், தங்கத்தால சிங்காரிககப்பட்டி அக்கினிபோல ஜொலிக்கின்ற அத்திருத்தேர்மீதிலேறி வீறறிருநதருளினார கள. இவரகள வனவாஸஞ் செயயும், பதினன்கு வருஷத்துக்குக கணக் கிட்டி மஹாராஜரால் அளிகபபட்ட ஆடையாபரணங்களையும், ஆயுதங் களையுந் தேர்மிசை வைத்தக கொணடி, சுமநதிரர் சிறந்த ஜாதியிற் பிறந்து வாயுவேதமுடைய குதிரைகளை யோட்டித் திருத்தேரை நடாதினர். இவ வண்ணம ஸ்ரீராமபிரான் நெடுநதூரம் பிரயாணமாகிப் புறபபடுகையில், அங்குளள நாடடார் நகரத்தார்களும், யானை, குதிரை, பசுககள முதலிய மிருகங்களுடனும், பலவகைப் பகஷிகளுடனும், பாலவிருதத்தர்க ளடங் கலும், துன்பம் மேற்கொண்டி மூர்ச்சையடைந்து பின்பு தெளிந்தெழுந்து,

மனமும் புலன்களும் கலங்கியும், தனபத்தால் பிதீதேறிய மதயானைகளின் பிளிறல்களையும், கட்டிவாரறுத்துத் திரிகின்ற குதிரைகளின் பூஷண கோஷங்களையும், தங்களுடைய புலம்பலின் கோஷங்களால பெருங்யெழும் தொலிக்கச் செய்பவாகளாகி, ஆன் பெண் அலி கூன குருடு முடம இனனோர் மூபபினாகள அடங்கலும, முதுவேனிற் பருவதத்தில் வெயிலிலடிபட்டு, நீர்வேட்கை கொண்டவாகள, நீலாகசன் டேரடுமாபோலே ஸ்ரீராமபிரானேயே தின தொடர்நதோடி, திருததேதாப பகதகளிலும பன்னும பிடித்துகொணடு மிகவும வருதத முறறவாகளாகிக கண்ணீர பெருகி சுமநதிரனை நோககிக், தோபபிாகளே! நீர குதிரைக கலினைகளின கயிறுகளை இழுதது பிடித்து மெல்ல மெல்லத் தேரியோடடியருளகடவீர ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமுகமணடலம இனி எஙகளுககுக காணபகரிதாகுமாதலின், யானைகள சம்றுநேரம கண்டு மகிழவோம, ஸ்ரீராமபிரான் மாதாவாகிய கோஸலையா மனம, எஃகினுல் செயயப படடதுபோலும, இலதாகில், தேவகுமாரனபோனற திருமகன வனவாஸ மெழுந தருளுகையில, உடனே பிளநதிறமுச சிதறுண்டழியாதோ? ஸீதாதேவி யநதோ? நலவினேயினள. அவள பதிவிரதா தருமதைத் தவறுமல, சூரியன் ஒளாநதி மேருகிரியை விடடி நீஙகாததுபோல ஸ்ரீராமபிரானே விடடி நீஙகாமல உடனசெலலுகின்றன எலலோ என்றும, ஒய லக்ஷ்மண! நீ யொருவனேயனறே? நல்வினேயன, நீ எபபொழுதும இணைபிரியாமல, ஸ்ரீராமபிரானுடன் சென்று, கைகளகரியஞசெயது மகிழவுறறு வாழகன்றனே யனறே? நீ ஸ்ரீராமபிரானே விடாது தொடாநது செலவதெனபதுவே உனகுச சிறந்த நற்பேறும, சிறநத நல்வாழவும, சிறநத நறகதியுட, நலவழியு மாகினற தெனறும, இவவண்ணம புலமபி யழுது கண்ணீர பெருகி, ஸ்ரீராமபிரானேப பிரிநது தனபததைப பொறுத்திருகக திறமையிலாளாகிப பன்றொடாந்தே சென்றனாகள பினபு மஹாராஜரும, மிக வருததமுறறவராகி, மிகத் தயரமகொணட தேவிகளுடன ஸ்ரீராமபிரானேக கணணாரக காண்போமென்று வெளியே புறபபட்டி வநது யூகபதியைப பதுகுபோட்டுப் பிடித்துக கடடி விடுகையில, யானைபேடகள புலமபுமாபோல புலமபுகினற வனிதையாகளது புலமபலகேடடி, இராகுவினால பிடிகக பட்ட பூரண சநதிரனபோல வொளியிழநது, மகிழவழிநது, தனபககடலி விழிந்து வருநதினாள ஸ்ரீராமபிரான இவாகளைக கடாகஷித்து இவாகள படிந் தனபததைக கஷ்டாறறலறறுத் தோபபாகளை நோககிக குதிரைகளைக கடுகவோட்டு மென்றும, அநத ஜனக்களெலலோரும, ஐயோ சுமந்திரரே! தேரை நிறுத்து மெனறும வேண்டுகையில, சுமந்திரர் தேரையோட்டவும நிறுத்தவுங்கூடாமல், வருத்தமுறறு நிறகையில், இநத் மகாஜனங்களில் திரளகளின பாதவைப்புகளினால் மெழுந துகள, அத்திரளகளின கண்ணீர்ப் பெருக்கால் நனைகபபட்டுச் சேறாகி யழுநதி யடையது; இவவண்ணம ஸ்ரீராமபிரான புறபபடுகையில, அநநகரியெல்லாம் புலம்பலும்

றும், கண்ணீர் பெருக்கியும், ஹாஹா ! காரக்கொண்டி மதிமயங்கியும், மிக வருத்தமுறற தாயது. அப்பொழுது வனிதையர்களது கன்களினின்றும் கண்ணீரகூ மீனங்களின கல்க்கத்தால், கமலங்களினின்றும் ஒழுகும் தேன போலபபெருகின. இவவாறு புரமெங்கு மொரேதனமையாயிருப்பதை மகா ராஜாகன்டி, ஏவலாவெட்டிச சாய்த்த மரம்போல விழந்து மோஹமடைகை யில், ஸ்ரீராமபிரானைத் தொடாந்து செல்லும் ஜனங்களெல்லோரும மஹா ராஜாகை கன்டி, கூவெனறு கூவியழுது, ஐயோ ராமா ! எனறு, சிலரும், ஐயோ கோஸலியேயென்று சிலரும் புலம்பி, முனனமே புலம்பியழுகின்ற அந்தப் புரததோரை மேனமேலும், அழச் செயதினர்கள. ஸ்ரீராமபிரானும் இவவண்ணம் வருந்தி, உட்ன தொட்ர்ந்து வருகின்ற தாய தநதையர்களை கடாகூடிதது, தருமபாசத்தில் கட்டுண்டவ ராதலின, வலியிலகப்பட்ட மானகுடடிபோல அவர்களைக் கிட்டி, இனபுறுவிகைக் கூடாமையால், மீளவும, அவாகளைக் கணணுறுமல, திருத்தேர்மீ தெழுநதருளத் தக்கவர்க ளாகியும், பதாதிகளாகியும், சுகத்தை யதபவிக்கத் தக்கவாகளாகியும், தன புறறவாகளாகியும, தாய தநதையாகள வருவதைக் கன்டி பொறுமல், தேரைக கடிகு ஓட்டும்படி பாகனைத் தூண்டி யருளினர் பினபு கௌஸலை யார் பகலில் மேயவதறகுச சென்று, மாலையில கட்டுண்ட தானீன்ற கன் றினை நினைந்து, கற்று வீட்டிறகுத் திருமபி யோடிவருமாபோலவே ஓடி, ஸ்ரீராமபிரான திருத்தேரையே நோககி, ராமா ! ராமா !! என்றும், அடி சீதை ! சீதை !! எனறும், லக்ஷ்மண ! லக்ஷ்மண !! எனறும் கூவிகொ ன்டு, இவாகள பொருட்டே கணணீர் பெருக்கி, இஙகு மஙகு மலைநதி திரிநது வருநதிச் செல்வதைக் கன்டு, மஹாராஜர் தேர்ப்பாகனை நில்லும நிலலுமெனறும், ஸ்ரீராமர் செல்லும செல்லும் எனறும், கூவிக கட்டளை யிகையில், இரண்டு சக்கரங்களிலிடையி லகபபடடுக் கொண்டாற போலத் திகைத்து நிறகையில, ஸ்ரீராமபிரான அவனை நோககி, சுமநதிரரே! ஒருகால் மஹாராஜா என சொறபடி ஏன கேட்டிலீரெனறு கோபங்கொள விணும், நானதேவர்கட்டளையைக கேட்டிலேனெனறுசொலலக்கடவீரல்லீர். இபபொழுது இவாகளுடைய தனபத்தை நான பொறுப்ப தரிது, ஆதலின, தேரை விரைவாகச் செலலவிடுமெனத் தூண்டி யுரைசெய்தருளி னர. உடனே ஸ்ரீராமபிரான அருளிச் செயலினபடி சுமந்திரா உடன தொடாநதுவநத ஜனங்களுக்குத் திரும்பிச் செலல விடை கொடுப்பித்து, குதிரைகள விரைவாகவே ஓடிக்கொன் டிருக்கினும், மிகவும் விரைவாக ஓட்டினர். மஹாராஜனைச சோந்த ஜனங்க ளெல்லோரும் விடை பெறறுக் கொணடு, ஸ்ரீராமபிரானை வலஞ்செய்து சரீரத்தால திரும்பினவர்க ளாயி னும், மனத்தினாலும், தன்பத்தினாலும், மீணடிலர ராயினர்கள்.

यमुच्छेत्पुनरायान्तं वैदेह्यारमणमुत्रजेत्॥

- யமிச்சேத்புராயாநதம் ஸைநயாரமணமுவ்ரஜேத்.

.யாவனொருவன் தேசாந்தரஞ்சென்று, சுகமாக மீண்டு வரவேண்டு மென்று இச்சிக்கப் படுகின்றானோ ? இஷ்டபந்துக்கள் அவனுடன் நெடுந் தூரஞ் சென்று விழிவிடலாகா தென்று, மந்திரிகள மஹாராஜருக்கு இதம் கூறினர்கள். சக்கரவர்த்தியும், மிக நன்மை விளைக்கத்தக்க அவ்வசனத்தைக் கேட்டு இதமெனக் குறித்து, மிகத் தனபமுற்றவ ராயினும், மனவிக ளுடன் தினறுகொண்டு, ஸ்ரீராமபிரானைக்கணகொட்டாமல் பார்த்துக்கொண டிருந்தனர்.

அயோதயர்காண்டதில நாறபதாவது சருககம்

முறறறறது.

இவன இளமைபபருவமுடையா னுதலாலும, நலலுணவுகளீளும், நறபோகங களீளுக தறநத, வனம்புகுவத முனிவாகரு மரிதாதலாலும், ஸ்ரீராமபிரான பேரரு ளாள*னெனபதையும, பிராடடியா பெரியபிராடடியாரே யெனபதையு மிவனறிந திலனே வெனனு மையததால, இவனொருகால ஸ்ரீராமபிரானுடன் செலலாமல நினறுவிடுவனே வெனறு ஸதேஹித்ததும், நமகருப பாததாவி னிடத்திலுளள பர தநதிரியும, ஸ்ரீராமபிரானுடன செலலாமைககுக காரணமாகித தடுத்துவிட்டதே நதிருமகளே யாவது அவருடன செலலவிட்டீக ளிருஷிதகாரம் பெறுவோமெனறு ஆதரகொணடும், (வாசாதாமமவாபதுஹி) எனகிறபடி இவன சமயாகவே ஸ்ரீராம பிரானுகு நிதிய கைஙகரியததில முயறசியுடையவனு யிருகினும், அனுமதி செய வதினலாயினும, அதன பலனபபெறறு றகதி யடைவோமென்ற எணணியும், (ரஹிததபவிதாராஷடரம யதராராமோரபூபதிஶ் ததவனமபவிதாராஷட்ரம் யதீர ராமோ நிவதஸயதி) எனறு வஸிஷடமாமுனி யருளிசசெயததை நினைந்து அவ்வாறே யாகுமெனறு நக்பியும, ஸ்ரீராமபிரானே விட்டு இவரும், இவரை விட்டு ஸ்ரீராமபிரா னும், பிரியுஙகால இருவரு மினபுற நிராரொனபதைப பிறகது முதல நிகழநததை யாராயநதும, கைகேயிபோல மகனுகரு னனமையெனற நீமைசெயயாமல, நீமை யென மூடாகருத தோனறினும, னனமையேசெயத பெருமபுகழ பெறக கருதியும, சுருகுகமாக யாவுமுணர ஒரே சுலோகந்தால தன திருமகளே நோகவ, மீளவும அருளிசசெயகினறனள.

రామస్తరథంవిద్ధి మాంవిద్ధిజనకాత్మజాం
అయోధ్యామటవీంవిద్ధి గచ్ఛతాతయథాసుఖం

ராமரதசரதமவித்தி மாமவித்திஜனகாதமஜாம
அயோதயாமடவீமவித்தி கசசதாதயதாஸுகம.

அடா என பெறலரு மைதா ! ஸ்ரீராமபிராணியே (ஜயேஷ்டபராதா பிதரு ஸமஃ) எனகிற நியாயததால தநதை யெனவும், வீதாதேவியையே அரத நியாயப படியே எனனைபபோலவே தாயெனவும், ஸ்ரீராமபிரா னெழுநதருளியிருக்கும் அரணி யத்தையே அயோததியெனவும நினைதது சுகமாக மழிழ்நது செல்லக்கடவை. க—

அனறி, ஸ்ரீராமபிராணியே (தசரதம) கருடவாஹனராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனென நினைத்துபபோ, தேவிபிராட்டியையே (மாம்) ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியென நினைத்துப்போ, அடலியையே (அயோத்தியாம்) ஸ்ரீவைகுந்தமென நினைத்துபபோ., உ—அனறி, "பெறறூ பெறறெழிகதார" என்கிறபடி ஔபாதிக பாதக்களாகிய எங்களைக குவலயாக் நினைத்திராதே (தேவதேவோஹமிதி) எனறும், (பிதாதவம) எனறும, ஒனியுளாராதாமே யனறே, தகதையுக தாயுமாவா என்றுஞ சொலலுகிறபடி நிருபாதிக பிதாவாகிய ஸ்ரீராமபிராணியே தஞ்சமென வெணணிபபோ, அவவண்ணமே ஔபாதிக மாதாவாகிய எனனைக குவலாக நினையாமல (தவமமா தா ஸாவ ஷோகாநாம்) எனறும, (அகிலஜகனமாதரம) எனறும, (ஸ்ரியமகில லோகஸயஜனநீம) எனறுஞ சொலலுகிறபடியே பிராட்டியையே" தஞ்சமாக நினைத்துபபோ. கூ—அனறி, கஷாய பானம்போலே சாலதிரவசியராய வாததிகளை யனறி, பாலே மருதாமா (போலே (ராமோரமயதாம்வரி) எனகிறபடி பேரினபதருமைமீ ராகையாலே, அதறகடியான குணவததையில (குணோததசரதோபமः) சனறு உங களையரோ டொபபொன நினைத்துபபோ, கைகேயிபோலனறிககே நானுங்களையர்களு அறகுணையா யிருகுமாபோலே இவளும் உனக கேறறுங கோல மலாபபாவை யெனறும, (தலயசீலவயோவருதாம) எனறுஞ சொலலுகிறபடியே பெருஷாளுக கறகுணமான ஆகாரததாலே உமமை புகபிகருமென நினைத்துபபோ, இதறகு வயோததி (ராமாபிஷ்டவஸமயுகதாः) எனறு படைவீடாக அனுகூலமா யிருகுமா போலே திருவரணியமும (மங்களாபிராயுஞசாகாः) எனறு அனுகூலமாயிருகுமென நினைததபபோ. ஙு—அனறி, உங்களைப பிரிநத ஐயரினி உளராகார், இனிமே லெலலாவறவமுறையும பெருமாளென நினை, (அஸதலமாவிதவா) எனகிறபடி நானுமொருததியுண்டென வெணணாத, அதத வறவும பிராட்டியெனவே நினை, இனிப படைவீடி மொனறுணடென நினைகக்வேணடா, புலலெனறெழுஙுதென் கெரி லெனறு படைவீடி மினறே காடெழுநதென நினைததபபோ ரு—அனறி, உங்களையா கைகேயி வாரததையைக கேடடு, உங்களைக காடேறப போகவிடிமா போலே ஸ்ரீராமபிராணும பிராட்டியார வாரததையைக கேடடு, மாயா மாரீசன பின போகத தொடஙகுவாகிடார, ஆதலின, ஸ்ரீராமபிராணைத தசரதமஹாராஜனெனவே நினைததிரு, நானும்மை இபபொழுத போகவிடிமாபோலே பிராட்டியும, உனனை ஸ்ரீராமபிரான பின நிரபபாதிதத்ப போக விடுங்கிடார, ஆதலின, பிராட்டியையும, எனனைபபோலவே நினைதத்பபோ, இபபடைவீட்டில நிறகபபெருமல, காடேறப போகுறபபோலே அககாடுதனனிலும நிறகபபெருமல, கடறகையிலே போகக்கூடிய கிடார, ஆதலின, அடவியையு மிவவயோததியைபபோலவே நினைதத்பபோ. கூ—அனறி, ஸ்ரீராமபிரான வெறும் வடிவழகனொனறிராதே ராக்ஷஸரோடே வினை யொதத காலஙகளிலே உங்களையைப போலவே தனிவீரம் செயயவலல ஆணசிங்க மென நினைததிரு, பிராட்டியையும், அபபூசல நிழிததம் பயபபடிகை யனறி, தேவாஸுரர்த்தத்தில் உங்களையருடைய வீரபபாடிகண்டால நமமுக ளுக்குமா போலே அவவாணபிளனைத் தனைகண்டால் (தருஷ்ட்வா சத்ருஹதாரம்) என் றபடி மதிதத்ப பாரிதோஷிக கொடுப்பாளொரு வீரபதனியென நினைததிரு, அபபோ திவளைப் பேணுகைககு மதிஞரு சிறபுமாயிருபபதொரு படைவீடில்லை யென நினைததிராதே காட்டோடி நாட்டோடி வாசியிலலை புலிகினற தூறெனனுமா போலே நிறகிறவன் பக்கல் மதிப்பாலே அக்காடிதானே யொருவராலும், மேலிட வொண்ணுதென நினைதத்பபோ. எ—அம்மன மன்றி, உங்களைப் பிரிகில பாடாறற மாட்டாதாபபோலேகிடார, உங்கள் தமையனரும் (ஜீவேயம்க்ஷணமபி

(விஸாதாமவிதேகூஷணும்) எனறும், (அதையவாஹங்கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணோகதாஷி கதிம்) எனறும், உங்கள் பிரிவில பாடாறற மாட்டாதாரென நினைதது, "நானிப்போ தங்களைப் போகவிட்டு எறறுகென பிளளையை போக்கினேனெலலே பாவமே யெனறு அறறதபக்க போகிறபோலே இவளு முகஙகளை போகவி டீனதபபடி னெனிறிரு, இப்படைவீடி உஙகளைபபிரிநத (அபபரஷடமனுஷயாச தீனாகாதுஷக சமா) (ஆததலவரபூரிக்லான) எனறு படபபோகிறபபோலே உஙகளோடு பிரிவுண்டாஞல (பரிசுஷடபலாசாகி) எனறும, (அபிவருஷூஃ பரிமலாஞஃ) எனறும, அககாடு தானும் பாடுபடுமென நினைதபபோ. அ—அஙஙனனறி, பெருமா ளெஞ ஞானமு மிப்படி பாரிழநது திரியுமோவெனறு நினைதிராதே உஙகளையபோ பாதி முடியுஞ சூடிப பதத திசைகளிலும், ஆணையுஞ செஙகோலும, நடாதமென நினைதிரு, பிராடடியு மபபடி யுடனே கோடகத திரிகையனறி, நான பட்ட மஹிஷியாகி இருக்குமாபோலே அபிஷேகஙகொணடு மஹிஷீபதத திலே யிருது, நிரவாஹஞசெயயுமென நினைதிரு, இபபடிகருத திருவபிஷேகம பணணின வனரதம் (அமஜனல்தானமபோடலிகனம லபதவாஸமாரபதததவோடஜாகி அதயாஸதேரபருதோயதாலவம சிரோசதொனயாசரமமண்டலாகி) எனறிக காடதானும படைவீடோ பாதி நிறைகுடியெனறு நினைதபபோ. க—அனறி, (ராமரதசரதம வித்தி) (பதாதிவாஜஜிதசசரதம) எனறும, "தேரொழிது மாவொழிது வனமே மேவி யெனறும, கலியுகரியும பரிமாவுந திரியுமி காணஙக கடாதபோய" எனறும், அறுசந திதவாகள வயிறு பிடிகுமபடி, யெனறும இககால நடையோவெனறிராதே, பதி தித திகஙகளிலும புஷபகர தொடகமாகிய தேர்களினமீதேறித திரிவரென நினைதிரு, (மாமவிதி) "தானுவையிலவுறததெவமபறமேற பருசடியாள மனனனி ராமனபின வைதேகி யெனறுரைகும அனனநடை யவணஙகு நடாதனளே" எனறு பிராடடியும திரிவதறகரிய காடடிலேயெனறு திரியுமென நினையாத, காணுங்க ளேயரருகே தோததடடி லிருகுமாபோலே இருகுமென நினைதிரு இககாட்டிலே யுருவதறிதுவிட புகுறிறதெனறிராதே! இஙகிபோது நிதியஸஞசாரம்பணணிப புகுறிறபோலே மீணடி புகுது இபபடைவீட்டிலே நிதியஸஞசாரம பணணப புகுறிறதெனறு நினைதபபோ. ம—ஆக இபபடி போகிறவிடதில அஸவாஸதி யதையை யதுஸநதிதபப பிறகாலித நிலையபெருமாளோடேறறி வாததைசொலலிற முக இறே ஆபாதததிறறுறறுகிறத, இத (பராகேவதமஹாபாகஸ மௌமிதாரிமித தாஸதனஃ பூரவஜஸயாதுயாதராததேத ருமஸீரைரலஙகருஃ) (பாஷபபாயருல முகச சோகமவோடமகனுவன) எனறும், (குருஷவமாமனுசரம வைதாமயநகேஹ விதயதே) எனறும, வியதிரேகததில நிலைமையைபபிடித திலலியாமபடியாயப போரு கைகரு முறறகோலிநிறகினற இளையபெருமாள நினைகுசசேராத; இது சேருமபோது இஙகனே பொருளாகவேணடுமெ, (ராமரதசரதமவிததி) (அஹதாவனமஹாராஜே பிதருதவநதோபலகூலே) எனறுஙகளையரளவில நீர நெழுது நிறகினற தொணு றுண்டு அதனைவிடடுப பெருமாளை பெறறுமெனறு மாகாரததாலே யாகிலும், அவ ரோபாதி இவரு மொருதரருண்டெனறு நினைதிருக்கவேணடும, எனகையும் அவர் கைபிடிததாரெனனு மாகாரததால நெழுநதிராதே பெருமாள ஸம்பநதததாலே பிரா டடியிடதில பிரதிபததி பணணியிருக்கினற மாததிரம அவா குடறறவகளாலே நானு மொருதரியுணடெனறு நினைதிரு, (வனமகரிமேவாஸது யேகசசதிராகவஃ) எனறு பெருமாளவிரும்பின காட்டையே படைவீடாகநினைதது இவ்வூரைநெழுநதிருகினற தொணுறுண்டு, அதைவிட்டு அவரி தஙக ளேயாசொல மாறுமைகாகக் காட்டை விரு பினபோலே நம்பிசொல் மாறுமைகாக இபபடை வீட்டையும விரும்புவா, இத

தையும அவரோ பாதி உதறதெரியமெனறு நினைததபபோ. யக—இப்படி இனைய பெருமாளதிருவுள மிதவேயாஞலும்,ராமவாதசலியததாலே கலஙகிசசொலலுகினறு ளாகையால், முன்பு சொனனவையும் பொருளாகக குறையில்லை; அனறி, நீஙகள தாடேறச சொனற பினனா, உஙகளையா (ராமம) ஒழிநதவரெனவுணரு; எனனே கணவருபிறநத, மகனும பிரிநத, பகைமுன பிழைதத ளரிதாதலால், தநதை மீனை சோநதவளெனவுணரும், திருவயோததி யுககளையும பிரிநது, உஙகளையரும் கெழுமுத பின, புலலெழுக தடவியாமெனவு முணாநத, இவரு நிறஙில இவவகையாகத தன படமேயனறி, இனபமுறறதெனத தோநது சுகமாக ஸ்ரீராமபிரானுடன் போய்வா. யஉ—அவருளள குறைகளை நினைதது ஞெருசாறற பட்டிராதே, அவ்வோரிடங களுககுத தக்கபடியே பேணிக்கொணடு போகபபா, (கசசதாதயதாசுகம) கிழலு மடிதாறமாறெனமென்ற சொலலுகிறபடியே தொடாநது குறறேவல செய்யபபார், (கசச) அநதமில் பெரினபத்தடியரோ டிருகதமையெனறு சொலலுகிறபடி இருநத விடததேயிருநது ஙஙகளுகு கரியரு செயயவேணடுமெனறு நிரபராதரமிலே, பின சொனறி லிலலியெனறு போபெறப பா, (தாத) பகவான விஷயததில பரதிதிலகொண டவாகளாக கௌரவருசெயத வாரததைசொலலக கடவதெனகிற மரியாதையாலே ஐயனெறு சொலலுகினறாள, (யதாசுகம்) நனமைகளும வருதது வரக்கணடு போகப் பா, இவா ஸ்ரீகததகருக் குறைவெனபது (பவாமஸதஸஹவைதேஹ்யா சரிஸா ஹஷுசரம்ஸ்யதே அஹம்ஸாவம் கரிஷ்யாமி) எனறு அசசோதயிலே அடிமைசெய யப் பாரிதது அவருககு அது கடையாதே அம்மிதனம அகலையும் இகலையும் யகபபிரிநது, ஏகதேச கைஙகரியமாகையிறே, அஙனனன்றியிலே, (யதாஸுகம்) ஸ்ரீராமபிரானுக்கு எவ்வணணம சுகமாருமோ அவவண்ணம (பாவஜ்ஞோ கருதஜ ஞோ தாமஜ்ஞோ சலக்ஷ்மண தவயாபுதறோனதாமாதமா நலம்வருதது:பிதாமம) எனறு அவா உம்மை யுடையவ ராகையால், யாதொரு விதததிலும ஞெஞிற குறை யறறிருந துகதருமாறு (யதாஸுகம்) (ஜசவாயம் வாபிலோகாஞ்ய காமயேதவயரீ விரா) எனறு பெருமாளைப் பிரியாமையிறே உமகினபம், அபபோன்பம வழுவா திரு க்குமாறு (யதாஅஸுகம்) சோமபேறி மெயவருததாது கைஙகரியததை நழுவவிடா மல் மெயவாட்டதிலும் கைஙகரியருகியால் தனபகளைபபொறுகுமாறு(கச்சதா) காடேற வெழுதருளும் ஸ்ரீராமபிரானுடன (அத) இடைவிடாது செலலுக. (ஸுகம்) நல்ல மனமுடைமையை (யதா) அடவியிலும் திருவயோததியிலே போலவே (கசச) அடையகடவை. அன்றியில், (ராமம்விததி தசரதமவிததி) ஸ்ரீராமபிராணையும பார், தசரதனையும் பார், உஙகளையரைவிட உம் தமையரே மேலல்லரோ ? (மாம்விததி ஜனகாத்மஜாம்விததி) என்னையும் பா, பிராடடியையும் பா, எனனைவிடப பிராட் டியே மேலல்லளோ ? (ஜயோதியாம்வித்தி அடவீம்விததி) அயோததியையும பார், அடவியையும் பார், இத்திருவயோத்தியைவிட ஸ்ரீராமனெழுநதருளுக திருக் கான கமே மேலன்றே ? (அயோதயா ஜும்விததி) அயோத்தியின் தன்பதையுமுணர், (தீடவீ ஈம்விததி) அடவியின அழகினையும் உணர், ஸ்ரீராம்பிரான செனறவிடமே அழகுற்றும், அவர் பிரிநதவிடமே தனபுறற மிருக்குமென உணர்நது அவ்விண்பம் குலையாவண்ணமுடன செல்லுக. நக—என்று சுமிதிரையார் ஸ்ரீராமபிரானிடதது ளள யாற்சலியத்தாலும், இலையபெருமாளிடத்திலுள்ள ஹிதபரதையாலும், இவ வண்ண மிதங்கூறி விடைகொடத்து வாழ்தது யனுப்பினுளென்றுணாக.

நாற்பத்தொன்றாவது சருக்கம்

ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளியபின் அயோத்தியி லிருகதோரும் அவனையே நினைந்து வருந்தியது.

அகந்தரம இவவண்ணம சக்கரவர்த்திதிருமகனர் தந்தைதாய்களை நோகஙிக கைகூப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டெழுநதருளி விடுகையில, அநதப புரத்திலுளள ஸ்திரீகளெல்லோரு மொன்று சோநது, அந்தோ ! திகைதற நம்மெல்லோராகும் யாவனெருவன தஞசமாயிருந்தனனே ? அவன இப் பொழுது நம்மை விடடுவிட டெங்கே போய்விடிகிறான ? அவன தனனை யொருவர் வன்மையாகச சொல்லினும் அவாமேல் கோபங்கொளளாமலும், ஒருவா கோபங்கொளளத்தகக செயல்களைச செயயாமலும், சிறினோகளைச சமாதானப படுததிகொண்டு, பிறா துககமுறின் துக்கத்தையும், சுகமுறின் சுகத்தையும் அடைந்தும் இருந்தானே, அவன இப்பொழு தெஙகுச செல் கின்றான். அவன் தன்னை பெறறெடுத்த கோஸலையா பககலிறபோல நம பக்கலிலும் பத்தியுடன பணிவிடை செயதனனே ? அவனிபபோழ தெங் கேகின்றான். அந்தோ ! இநதப பாவி கைகேயியா லேவப்படடு, மஹாரா ஜர் சொல்கேட்டுக கடுங்கானகஞ்சேர்ந்து எங்குந்திரிநது வருந்துவானே ? அந்தோ ! மஹாராஜா மிகவும் மதியறறவா இலராகில் தருமமுடையவனும், ஸத்தியமுடையவனும் ஆகிய எம்மபி ராமனைக் காடேறச செல்லவிடுவரோ? என்றிவவண்ணம கனறினைவிடடுப பிரிநத பசுகளபோல்நினதனதால் வருந்திக கூவென்று புலம்பியழுது பழிததனராகள. முனனமே புத்திர சோகத்தால் பீடிக்கபபட்ட மஹாராஜா அவர்களி னழுகுரலைகேடடு மிக வருந்தி மருள்கொண்டனர. அபபொழுது வேதியாகள அக்கினிஹோத் திரம் முதலிய வைதிகச சடங்குகளையுஞ் செயநிலாகள. இல்லறத்தோர்கள அதிதிகளைப் பூசிப்பதற்காகச சமைத்து மிலா, மறறுமுளள ஜனங்களும், தந்தமக்குரிய செயகைகள் ஒன்றையுஞ் செயதிலர; சூரியனும இத்தியரத் தைக் கண்டு, பொறுதானபோல மறைந்தனன. மதயானைகளும் கவளங்களை விடடு நின்றன, பசுக்களும் கன்றுகளுக்குப பால்கொடாமல் உதைத்தன, நெடுநாள்மலடாயிருந்தவள நறபுதலவனைபபெறறும்மகிழ்க்திலள், திரிசங்கு, அங்காரகன், புதன், பிருஹஸ்பதி முதலிய கிரஹங்களும், சிலர் சந்திரனு டன் ருஜுகதியாலும், வக்கிரகதியாலும் சோந்தும், சிலர் ஏழாமிடத்திலும் மூன்று பத்து நான்கு எடடு திரிகோணம என்னு மிவ்விடங்களுள ஒன்றி லிருந்து சந்திரனைப்பார்த்தும, உலகத்தகுந் தன்பத்தை விளைபபவர்க ளாகிநின்றனர்கள். மற்றுமுளள கிரஹதேவாகளும், நகூத்திரங்களும், ஒளி யற்று மலினமாயினாகள. இகூஷ்வாகுகுல நகூத்திரங்களாகிய விசாகை களும, வழிதப்பித் தூமகேதுவுடன கூடி ராஜனுகுத் தீங்கினைத் தோறறு விப்பனவாகு ஆகாயத்தில் காணப்பட்டன. மழைமாரியுடன் பெருங்காற்

தெழுந்து பெருங்கடலும் மேலெழுந்து கலங்கிப் பொங்கியதுபோல அத்திருவயோத்தியும் நடுக்கமுற்றது; பகலைத் திசைகளும், இருள் கொண்டனபோலுத் தோற்றுமல் மலினமாயின; நகரிகரஹங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், விளக்கமற்றன, காரணமினறியே நகரிலுளவர்க ளெல்லோர்களும் பெரும்பயமுண்டாயிறது; ஒருவரும உணவிலும, உலாவுதலிலும், மனங் கொண்டிலர். யாவரும் கெடுயிர்ப்புகொண்டு தனபுற்று மஹாராஜனைக குறித்தே சோகங்கொண்டனாகள. பரிஜனங்களும, கணணுங் கண்ணீருமாயழுது வருந்தி நின்றனாகளே யனறி, ஒருவரும் மகிழ்நதிலர்; காறறும குளிர்ந்து வீசிலது, சந்திரனும அழகுறறு நிலாவியிலன, சூரியனும முனபோல ஒளிகொண்டு காயந்திலன, தாயகளைப் புதலவரும மூலியுண்டு மகிழவிததிலர. மனனியர்களைக கணவாகளும இனபநதந்து கலந்து மகிழவித்திலர். உடனபிறந்தோர்க ளுடனபிறநதோர்களோயும, தத்தமகுரியபடி நடநது மகிழவிததிலர்கள. எல்லோரு மெல்லாவறறையுந்துறநது, ஸ்ரீராம பிரானையே நினைநது வருந்தினாகள ஸ்ரீராமபிரானுககு நட்பினர்கள யாவர் நின்றனாகளோ ? அவர்களெல்லோரும மோஹங்கொண்டு வருநதமுறறுப் பகிகளையைவிட டெழுந்திலர. இவ்வண்ணம ஸ்ரீராமபிரான நீஙகி எழுந தருளிவிடுகையில், அததிருவயோத்தி புரந்தர நீஙகி விடுகையில, பூமி முழுதும பாவதஙகளுடனு கூடி நடுக்கமுறுவதுபோல யானை, குதிரை, தேர, பதாதிகளுடன கூடிப பயததாலும சோகததாலும பீடைகொணடு நடுக்கமுறறெழித்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில நாறபத்தொனறுவது சருக்கம
முற்றிற்று

நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

சகரவர்த்தி திரும்பிக் கோஸலையார் அந்தப்புரஞ் சோகதது.

அநந்தரம் மஹாராஜர் ஸ்ரீராமபிரான கடபுலனுகாவிடினும, அவரெழு நுகுகையிலெழுக தூளி எவவளவிற காணபபட்டதோ அவவளவில் கண்கொட்டாமல் பாரக்கையில், மஹாராஜர் இவ்வளவு ஆதகத்கால பார்க்கின்றமையாலும, மீணடுவுடன மிக வருநதுவ ராதலாலும், இன்னும் சில நேரமாயினும் என்னைக்கண்டு மகிழவுறக் கடவொன்று எண்ணிக்கொண்டு பூமியிலெழுந்து தூளி மேன்மேலு மெழுந்ததுபோலும, அப்பொழுது மஹாராஜர் வலப்புஜத்தைச் சாராது, கோஸலையாரும இடப்புஜத்தைச் சாரந்து, கைகேயியும் வருகையில், அவர் நீதிநயயும், தருமத்தையும், வியத்தையு மறிந்தவ ராதலின், கைகேயியைக கண்டு வெறுப்புக்கொண்டு

அவ்வே நோக்கி, அடிபாவி கைகேயி ! கொடியாவே ! நீ என்னவங்கண்ணச் சாரமுங்; உன்னைக் காண்பதிலும் யான் விருப்பும்றிலேன்; நீ எனக்கு மண்ணியமல்லே; பந்துவுமல்லே; உனனைச் சார்ந்தவாகள யாவருளரோ ? அவர்களும் என்னைச் சாரந்தவர்களலலர்; யாமும அவர்களுகு குறவினனு மல்லேன; மிகவும பொருளேயே முதனமையாககொண்டு தருமநிலைத் துறந்த உனனை யானும இபபோழுதே துறநது விடுகினறேன்; மூனபு யான உன் கையைய பறறித் தீவலஞ்செய்து விவாஹஞ் செய்துகொண்டே னெனபதையும், இமமை மறுமை இரண்டிலுங் துறநது விடுகின்றேன; பரதனும் ராஜ்ஜியங் கிடைத்ததே யெனபு மகிழந்து, முன்னோ முறைமை தவிர்நது பெறுவானுகில், அவன் செய்த தருபபணமும என்னைச சேராதொழியக் கடவது. எனறிவவண்ண மிகழந்து தாளியுந கணணுகளுக காணமையால், தரையில் வீழந்து புரண்டு தூகபபடிநது மயலகொணடு வருநதினா. உடனே கௌஸலியாதேவி மஹாராஜாவைக கைகளா லணைததெடுத்து மஹா சோகங்கொணடு திருமபினாள சகரவாகநதியும மனமறிநது பிரஹம ஹத்தி செயதவன்போலவும், எழுந்தெரியுந தீயில கையிடடவனபோலவும, தந்திருமகன் தவசியாகி வனஞ்சென்றதை நினைநது மிகவுந் தாபங்கொணடு அடிக்கடி திரும்பித திருமபி நோகுகித திருகுமாரனே யுனனி வருந்தி, ராஹுவினஞ்சி பீடிகபபடட சூரியனபோலக காந்தியற்றவராகித் திருமகன் நகரங்கடநது சென்றதைக கேடடு, அநதோ ! என திருமகனைப்பிரிந்து செல்லுகின்ற தோக குதிரைகளி னடிகளமாதத்திரம வழியில காணபபடுகினறனவே அம்மஹாரதமா காணபபட்டிலனே ? எனனருமைத் திருமகலன இது வரையில இலவமபஞ்சின் மெத்தையில மெதுவாகிய தலையணைகளில சிறந்ததை வைத்துகொணடு, சிறந்த தாதியாகளால, விசிறிகளால வீசப்படுத்துயில்கொணடு, இனிக காட்டிலோ மரததடியில ஒரு சிலையையாயினுங் கடடையையாயினும,தலைகணையாகக்கொணடேதுயிலகொளவானதோ? இதுகாறுங குளிராசாநத மபபிகொண்ட என மகன இனி காடடி யானே போல புழுதிபடிந்தன்றே துயினறெழுவான. காடடிலுறையும மனிதாகள என் திருமகன லோகநாதனுமியும, அநாதனபோலத கிரியகாணபாகனே? அந்த ஜாகையும, மிகவும செலவமாய வளாநது வனமெனபதையு மறியாதவளாதலால,கல்லிலும் முளளிலும நடநது கால சிவந்து கொடிய மிருகவகளின தொனியையுங்கேடடு, மிகப் பயமுறறு வருதுவ னெனோ ? அடி சண்டாளி கைகேயி ! நானஎனனருமைத திருமகனைப பிரிந்தும பிழையேன; ஆதலின, நீ கைமபெண்ணகி இவ்விராஜ்ஜியததை யாண்டு கோரிக்கையிலேறி மனங்குளிர்ந்து வாழுக, எனறிவவண்ணம் புலம்பியழுது மரித்தவர்க்காகத் தலைமூழகினவன்போல ஒளியறற தன் மனியை நோக்கிச் சென்று, புரமெஙகும், மனவாயில்களிலும, நாறசந்திகளிலும, ஜனங்களினறி வறியதாயும், கடைகளேயுந தேவாலயங்களேயுந திறவாமல் மூடியும், வாடியும், ஒலிமை குன்றியும், துனபததால வருந்தியும, ஒவ்வோ ரிடங

களில் ஜனங்களிருக்கவும் கண்டு, ஸ்ரீராமபிரானேயே சிந்தித்தவராகிப் புலம்பிக் கதிரவன மேகஜாலத்தைப புகுவதுபோலத் தன் அந்தப்புரம் புகுந்து பயங்கொண்டொளிந்த பனனகங்களைக் கருடன் பறறிப பிடித்துப்போன பின்னர், பெரிய படிக்களிருபபதுபோல ஸ்ரீராமர் வீதை லக்ஷ்மணர் இவர்களை இல்லாமையால், வாளாக்கிடக்கு மந்தப்புரத்தைக் கண்ணுற்று மீளவும் புலம்பி யருகிலுளளோரை நோகி, நீஙகள விரைவாக ஸ்ரீராமபிரானைப் பெறறெடுதத கோஸலையி னந்தபபுரதகி லெனனைக்கொண்டு சேர்க்கக் கட்டீர்கள். வேறேரிடத்திலும் என் மனஸ்துகீகுத தேறுதல பிறவாதென்று மெதுவாக உரைசெய்தனர். உடனே துவரீபாலாக ளிவர்ா யறைதது கொண்டு வந்து கோஸலையார் திருமாளிகை சேர்த்துச சென்றனர்கள. பினபு மஹாராஜர் கோஸலையார் திருவணையில படுக்கினும், மன மின்புறுமல் வருந்தி, அம்மூவர்களு மினறிச சநதிர னழிந்த ஆகாசம்போனற அமமனையைக்கண்டு கையை மேலெடுததுக்கொண்டு ஐயையோ ராமா! எனனை விட்டு நீ போய் விடுகினறனனையே யெனறும், நீ மீண்டு வருமளவும், பிழைத்திருந் தனனைகண்டு கட்டியணைத்த மகிழ வெயதுவார்களனறே ? கல்வினை செய்தார்கள என்றும் புலம்பி யழுதனர். அநநதரம் தமக்குக காளராத்திரிபோனற இரவாகி வளருகையில, தசரதமஹாராஜர் அர்த்தராத்திரி வேளையில கோஸலையாரை நோக்கி,—

रामम्मेमुगतादृष्टि रद्याऽपननिवर्तते
नक्त्वापश्याम्यकैऽल्पे साधुमापाऽनिशास्पृश

ராமம்மேனுகதாதிருஷ்டி ரதயாபிகநிவாதததே
நதவாபசயாமிகௌஸலயே ஸாதுமாபாணிகாஸபருச.

அடி ஏன பிராணநாயகி ! எனனுடைய கண்ணுக்கு (ரூபௌதார்ய குணோபும்வரை த்ருஷ்டிசிததாபஹாரிணம்) என்கிறபடி அபிராமனுகிய ஸ்ரீராமபிரான பின சென்று அங்கே கினறு விட்டது. என்னருமைத் திருமகன கட்புலனகடந்து செலலினும், இப்பொழுதும் மீண்டிலது; ஆதலின அருகிலுளள உனனையும் காண்கிலேன, நீ ஏனனைக் கரத்தால் நன்கு பறறிக்கொள் ஏனறனர். இவவணணம் ஸ்ரீராமபிரானேயே நினைந்து வருந்துகின்ற மகாராஜனைக்கண்டு கோஸலைதேவியும் அருகிலுட்காந்து அவனைக் கைகளால் பறறிக்கொண்டு சோகம் மும்மடங்கு பெருகி நெட்டுயிர்த்து மிகவும் தீனமாகப புலம்பலுற்றனள்.

'அயோத்தியாகாண்டத்தில நாற்பத்திரண்டாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

(ராமம்மேனுகதாத்ருஷ்டி:) என்பதின் கருததனை.

சக்கரவர்த்தியினுடைய கரணங்கள் பெருமாள் பக்கலிலே அனனியார்ஹ சேஷமானபடியைச்சொல்லுகிறது (ராமம்மேனுகதாதிருஷ்டி:) அத்யாபிநிவர்த்தநே

(ஸுஹ்ருத்ர இவகரம்பீயே) (ஸமஸ்தகல்யாண குணம்ருதோததிஃ) (ஸ்ரீநாசாக ரோம ஹரஸ்) என்று பெருமானைக் கடலாகச் சொலலுகையால், கடலகொண்ட வஸ்து மீளப்பெறலாகுமோ ? (ராமம × ஷடி:) (ராமோரமயதாமவரஃ) ஜன்றிபடி சேதனர சேதன விபாகமறததுவட்டினற அவா மீனுமினுகைக கொடுபோக்கியதுறறமோ? (ராமம் × ஷ்டி:) கணரூபமுடையதைக இரஹிகரும ரூபமுடையவுர் கண்ணைக இரஹிப்பதே, (அறகதா) ஒருபொருளைச காணபதறகுரிய கண, காலின தொழிலான பின் செல்வதைப பறறுவதே, (ராமம -- ஷ்டி:) பின செலவதெனபது ஒருசேதனன் செயலாகி மிருக்க, அசேதனமாகிய கண செயவதே, (ராமம -- ஷடி:) கணணுவா னென்றும், மணணுே விணணுேரகும்எனறு சொலலுகினற உலகமனைத்தகருக் கணணுகியத மூன் செலலுகையில, மறறுள்ள கணகளும அதன்பின செலவது வியபபோ ? (திருஷடி:)திருநில பிரகூஷணே எனகினற விதிபபொருளினபடியே சாராசார விவேகளு செயய வலலமையுளள தாதலினனறே?அவா பின தொடாநதது, (மேதிருஷடி:) அழகியதாக நெடுகாலம பழகிய என கணணுகியும, எனனைத தொடாது ஸ்ரீராம னைத தொடாநததேன, (மேதருஷடி:) இதுதான சுதந்திரமானு லிப்படி செயயலாம் என கண கணடீா, (மே) கைகேயி கணணுகி லிபபடி செயயாதிறே, (மேதருஷடி:) சபலனை எனனுடையது,(மேதருஷடி:)என சமபநதமுளள கைகேயிபோலக கருணையறறிராமல, சேதாபிராட்டிபோலப பின சென்றதேன,(மேதருஷ்டி:)சுகதரம்புருஷகாரதருஷடவா பராதரமபிதரமஸுதம) எனகிறபடி என கணணுகியும, என திருமகன பின செலவதே (மேதருஷடி:) (கலலறை தபபினது கணணறை தபபாது) (ராஜதருஷடி *கொடியது) எனகிற பழமொழிகள பொயயாகுமோ ? சககரவாதகியாகிய என கணணறையே என் திருமகனமீது தாஷகிறறே, ஆதலாலனறே ? இதறகெனகு நோநதது,(தருஷடி-மேராமம)எனறப பாவிகணணே என திருமகனமீதுதாஷகிறறே, (மே அதருஷடி:) பாவியாகிய எனனுடைய தீவினை ஸ்ரீராமபிரானேயுழபினசெனறு வருத்தினதறே, (மேஅதருஷடி:) எனனுடைய நலவினை ஸ்ரீராமபிரான பினனே சென்று விட்டது, இனி யான உயயேன, (ராமம கதாதருஷடி:மேறை) ஸ்ரீராமபிரான பின ரொடாநத கண எனனுடையதா?எனனுடையதாகில, ஸ்ரீராமபிரான பின செலலுமா? (மேதருஷடி:ராமஷகதாது) என கண ராமனபின சென்றதோ?(மேதருஷடி:) என்ஞானம ஸ்ரீராமபிரான பினனே சென்றது, அநதரம மீளாதோ வெனனில, (அதயாபி நிவாதகதே) (அதிகாரதேபிராகவே) எனற அவா தநகளைக் கடந தெமூதருளிய இபபொழுதம மீணடிலது, (தருஷடிரதயாபி நிவாதகதே) இவகேவினை கைகேயி மூகதகில விழிகவேணடி யிருகருமே யெனற பயதி லிபபோழதம மீளுகினறிலது. (மேதருஷடி-ரதயாபி நிவாதகதே) ஒருவாக கொருதனபம நோநதால, அவரைச சோநதவா அருஷலவாக தகவித தேறறி யுபகாரஞ செயயவேணடு மிறே, நான ஸ்ரீராமபிரான விரஹததா லிபபடி தனபமுறற இவ்வளவிலும என கண மீளா வநதெனக் குதவிசெயதிலதே, (மே + நிவாத்ததே) நெடுகாலம்பிணனின வாணினையெலலாம் விடடு விடடு, (நோபஜனமஸ் மராணிதம் சரீரம்) என்கிறபடி நம்மை நேராக மறநது வாரா தொழிவதே, (தருஷடி + ரததே) என திருமகனை மீட்க மாட்டா தாகிலும், தான மீளததட்டெனன ? (ராமீமே + நிவாத்தே) பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீராமபிரான பின சென்றமையால், (புகச்சநா வர்த்தே) என்கிறபடி மீட்கியிலதாயிறறிறே, (அதயா + தே) மீளுவகால உன தனபத்தைப் பார்த்தப் பொருக்க ஆறறலின்றியோ மீன்கினறிலது; (அதயாபி + வர்த்ததே) காருணியாகிச் சுட்டிதான் பின சென்றவளும், மீளுவளோ?(அத்யாபி + தே) திருவடிகளிலா லெனறும், எனனுனை மீளாதிறே, (அத்ருஷ்டி × நிவர்த்தே) நீயின இப்போழத

மென்னைக் கொன்றி செய்யாத மீளாதே, (அத்ருஷ்ட × தததே) எனனலவின்னை என் நிரு
ம்கன் மீண்டானுன்றே ? அவனுடன மீள்வது, (தருஷ்டிஃ) கனனும், (அத்யா) னை
னின புனர்விக்கும் ரூஸரமும், (அபி) மறறமுளள புனைகளும (ராமமதகதா ரஸிவர்த்
ததே) இவை யாவும் ஸ்ரீராமபிரான பினசெனற மீணடிலவே, (த்ருஷ்ட × கஸிவர்த்த
தே) என் கிணவுஷிபபோற்தம ஸ்ரீராமபிரானை விட்டு மீணடிலதே, மீட்சியில்லையாவ
தென, அது உம்மைவிட்டுப போயிற்றே மீளுகைகளென, அது ர்ாமனபின சென்ற
தற்குக் குறியென்ன, எனறு விஞவின. அதறகு விடையுரைக்கினரூர. (ரதவரபதயாமி)
ட்புளன் கட்புலனகாமையாலும அதன காரியததா லதனை யூஹைசெய்யவேண்டி
மாதலாலும், அருகிலிருக்கினற உனனைக கர்ணஙலே ஞதலால, என் கட்புலன
ஸ்ரீராமபிரான பின சென்றதே, (ரதவா) குனிகாபூர்ாக இனறேஞலிலும, கண் மீண்டு
வரக்காண்கிலேன, (ரதவாபசயாமி) ஈமலகாரஞசெயது தியாணஞசெயினறே ஞதி
லும் மீளுகினறிலதை (ரதஆபசயாமி) ஒரு பொருளையும நனருகை காணகிலேனே,
(ரத்வாபசயாமி) காணகிலேஞகிலும கேடகினறேன, (வசஸாஜஞாதலவதேஞைமூ்கஃ)
எனகிறபடி வார்த்தை சொலலுகையால, அருகிலிருகின்றனை யென்று ஊஹித்தேன,
(ரத்வாபசயாமி) அவா மூகதகிலே விழிகைப பெரு தொழிநதாலும, அவளாப பெறற
உண் மூகத்திலே யாகிலும, விழிக்கலாமெனறிருநதேன; அதவுஞ கிடையா தொழி
வதே, (ரதவாபஷ்யாமி) "அணடாகோ னணியரஙக னெனனமுதகினகணட கண்கள
மற்றொன்றினைக காணுவே" எனனுமாபோலே அவவிஷயதகிலே ஆழஙகால பட்டு
வேரொன்றைக காணவைத்தே னெனகிறான, இபபடி சகூ்ரிகதிரியை தனக் ஞதவா
மையாலே உரிஞதிரியததைக் கொணடாகிலும மனருதறுவோமெனற அவன்
பேரச் சொலலி யாறுகின்றான; (கௌஸலயாவிலோகயாதாதரம் ஸுஷ்ருவேயமமனஸ்வினீ) எனகிறபடியே நீ காடுவாழ மனேரதஞகொணடு பினனே
பெறறபடியும், ஆகெலலாஙகிடக்க, நாடொடு எனனுடு வாகியறக் கெடுமபடியாவதே
கௌஸல்யே (இஷ்வாகுஞாசசகோஸலாஃ) எனறு அவரவாகள கருத்தினைக் கோஸல
நாட்டார் இஷ்வாகுகுலே யறிகின்றாக எல்லரோ ? ஆதலின, கோஸலராட்டா
ரெல்லோர்க்கு மிறைவன திருமகளாகிய நீ இஷ்வாகு மறிநதவனெனபதிலையமுள தாகு
மோ ? ஆதலின், என மனக கருதறிநத நீ எனமீது னெமுறுமல அருள செயயக்
கடவை. இவளிப்படி தன தளர்சசி தோறற, கௌஸலயே எனறழைததவாறே இயை
னை இவளையும் இழக்கலாகாதே புகுவினரேும் எனறு தணுககோடே கிட்டுவதது
செய்யவேண்டுவது எனனென்று கேடக, (ஸாதுமாபாணிஸ்பருச) அணிமிகு
தாமரைக் கையை யுடதோ ? அடிசசியோ தலிமிசை நீ யணியாயெனறு அவவிஷ
யத்திஸ் சொல்லகடவ பாசுரததை அது கிடையாமையாலே தநியவிஷயத்திலே
சொல்லுகினரூர். என்னுடைய க்லேசமெல்லாந் தொலியுமபடி உனனுடைய குளிரநத
நிருக்கையாலே தடவி மகிழ்வதச செய்யக்கடவை. (ஸ்ப்ருசு) அருகிலிருகின்ற உன
னைக் காணுமையால், கட்புலன என் திருமகன் பின செனறானெனறறிந்தோம், உன்
டைய இனமொழி கேட்கின்றமையால, செவியுளளினே வுணாகதோமி, கௌஸல்யே
என்று உன்னுடைய திருநாமததை யுசசாகினறமையால, வாய வாய்த்தனென்று தேர்
ந்தோம், சாற்றமறியாமையால் அவர உச்சிமோந்த மூகருபபோய்தனென தெரி
ந்தேரம், ஸ்பருசம் உனதோ வெனபதை அறிவோமென்ற விருப்புற்றோம், அதி
தநியலாம்படி என்னை அணைத்துக் காணுய், கள்ளர் புகுந்தபோன வகத்திலே
கிடந்ததம் கிடந்ததும் ஆராய்வாரைப்போலே வந்த போகின்ற தாம வஞ்சக்
கள்ளரே, என்னிடமும் புனுமொழிநூல் சொன்னவரே பொருளைமூர்தருளிப்
போன புனிதரென்றாரே, (ஸாதுஸ்பருச) இந்நினபொழுதும் வகியாயிரே

நாற்பத்து மூன்றுவது சருக்கம்.

கோஸலையார மகாராஜருடன் தன் குறைகளைச் சொல்லிப் புலம்பியது

அசுந்தரம் புத்திரசோகத்தால் மனந்தளர்ந்து மகிழவறறுக் கவலையல மூழகித் திருப்பளளியில் ஒடுங்கிப் படுத்து வருந்துகினற மஹாராஜரைக் கண்டு கோஸலையாரும், மிகவும் சோகக்கடலி லமூழ்நி, மஹாராஜரை நோக்கிப பிராணநாதரே ! என்ஸ சக்களத்தியாகிய கைகேயி ! புருஷசிங்க மாகிய என் திருமகனிடத்தில் கபடமென்னும் விடத்தை விசதத்துத் தேரலுரித்த நசசரவுபோல அச்சமற்றுத் திரிவளே ? அனறியும், என் திருமகனைக் காடேறவோடடி ராஜஜியதையும் பெற்றுக் குறையற்று மகிழ் வுற்றுக் கொடிய பன்னகிபோல இம்மனையிலிருந்து அடிக்கடி என்னையு மச்சமுறச் செயவளே ? ஸ்ரீராமன பிச்சையெடித் தணடாயினும், இக் நகரில் வாஸஞ்செயது, பரதனுககு அடிமை செய்யும்படி நீர் வரம் தந்திரி ப்பீராயினும், அஃதெனககு நலமாகும், அங்ஙனமுஞ்செய்யாது கைகேயி மூலமாய் என திருமகன கெடுக்கப்படடு நிலைபோந்து பர்வகாலத்தில தேவர் ர்க்குரிய ஹவிர்பபாகமபோல ராசூஸர்பா லாக்குவிகபப்பட்டானந்தோ ? இப்பொழுது என் திருமகன் மதகஜம்போல நடந்து முழங்காலளவும் நீண்டிருணட திருக்கையில் கோதணடததை யேந்தி, ஸீதாதேவியுடனும், இளையபெருமானுடனும, வனததிடை புகுவானே, ஐயோ ! கைகேயியின் பொருட்டுத் தேவரால்காட்டிலோட்டபபட்ட அவாகள இதுவரையில் துன்ப மெனபதை யுறியா ராதலின, இப்பொழுது எபபாடுபடுவாகளோ ? இன்ப முறுங்காலத்தில் பொருளிழந்து, இனந்துறந்து, வனமுறைந்து வருந்தி, காய கனிகளே யுண்டு, எவவணணம் பிழைப்பார்கள. என் திருமகன்

ஒருமிடராய அவனைக காடேறபபோகவிடடு இபபொழுதாகினறு ஆரோதமமடி யா கின்ருன என்று நினைதிராதே, அவிதயாஸபருசததாலே இகலகக மிவனுக்கு வந்தேறின இபபாவி என செயவானெனறு நெஞசிறகததோடே தொடவேணமெ, (பாணிஞஸ்பருச) அன்று அகஸ்தி ஸாக்ஷிகமாக னை முகூர்தததில கௌதகத்து டன பிடித்த அக்கையாலே அநிஷ்டவுடன தொடி, (பாணிஞஸபருச) எலலா வவ யவங்களாலும் என்னை நினைதத வெள்ளகதோடாகாமல தணியுமபடி கையொன்றி லுலே தொடி, (ஸாமமாபாஸ்ரிஞஸ்பருச) பெருமானே எபெப தொபபிபபதாய் அவருடைய அங்கஸபருசததாலே பரிமளிதமான அகையாலே தொடவேணமெ, (மாஞபருச) ராமலபருசம பெறின உஜ்ஜீவிததம, பெருமையில முடிபபடியுடி இருக்கின்ற எனனை அவரைப்பெறற உனனுடைய அக்கையாலே யேனை, பெருமா னுடைய திருமெவி ஸம்பந்தம தோறக்க இடையா தொழிததால அவருடைய ஸம் பந்த ஸம்பந்திகளின் திருமேனி ஸபாதனமகொண்டி உஜ்ஜீவிக்கச்சுட்டதசியேற் பிறபபது (தஸ்மாத்பாஸ்ரவ்யவாமபிபருச) என்றவர். தாமுமை மைதிலியை பிரிநதபோது இபபடி பட்டாரிறே.

வஸீதையுடனுடி, இனையபெருமாருடனும வனவாஸங் நீாக்த, மீளாடி தாங்கி யெழுந்தவர்போல இத்திருவயோததிக்கு எழுந்தருளக்கண்டி, கான் சோகாதிர்ந்தி மஹிழ்ந்த, வாழுங்காலமும் நேருங்கொலலோ ? இத்திரு வயோத்தியானது மனமகிழ்ந்த ஜனங்களுடையதும், நன்குயாத்திக் கட்டப் பட்ட தலஜபீடங்களோ யுடையதும், நன கலங்கரிக்கப்படடதுமாகி, திரு வரணியத்து நினறும், மீணடெழுநதருளும், எனனரும் புதலவர்களோ எப் பொழுது மஹிழவிக்குங்கொலோ ? என் திருமகன திருத்தேரினமீது பிராட் டியை முனனிட்டுகொண்டி, பசுவை மூனனிட்டுவரும் காளைபோல இத் திருவயோத்தியகு எஞஞானறு எழுநதருளுங்கொல்லோ!என் திருமகந்தர் கள இங்கெழுந்தருளுகையில, அநேகமாயிரம் ஜனங்கள, ராஜமார்ககங் களில், பூமலாகளேபும், பொரிகளேயும், எபபொழுது தூவுக்கொல்லோ!என் புதலவாகள சிறந்த வாளகளேத் திருக்காத்திலேந்தி, முடியுடைய மதிதரங் களபோல விளங்கி நின்மலமாகிய குண்டலம் முதலிய திருவணிகளே யணி ந்து இத்திருவயோத்தியில் புகுகையில், நானெப்பொழுது கண்குளிரக் காணபேன்கொல்லோ?நல்வேதியாகளும், கனனியர்களும், நனமலாகளேயும், கனிகளேயும்மஹிழாது, உபகாரமாகககொடுகக எனனருஞ்செலவமைந்தாகள அவைகளே யுவகைகொண்டி அங்கீகரித்து ஆனந்தமுற்று, இத்திருவயோத் தியை எக்காலம் வலஞ்செய்வாகொலலோ ? நல்லறிவு சிறந்தவனும், வயதி னலும், வடிவழகினலும், தேவகுமாரன் போன்றவனும், தருமமுணர்ந்த வனுமாகிய என திருமகன் மூனறுவயதுள்ள குழநதைபோல என மனமகி ழச் செப்பவனோ, எப்பொழுதிங்கு எழுந்தருளுகொல்லோ?முற்பிறபபில் நான் கொடியளாகிக கன்றுகள பசிகொணடி, தாய் முலையுண்ண முயலு கையில் அவைகளே யுண்ணவிடாமல் தமித்துப் பிரிததேசடினேன போ லும, இவவிஷயதகில் சநதேகமேயில்லை; அன்றேல், சிங்கத்தினுல் பசு கன் றைவிட்டுப பிரிககப்படுவதுபோல, நான் என் திருமகனேவிடடுப பிரிக்கப் பட்டி வருத்தப்படுவேனே ? கேளீரென் பிராணநாயகரே ! கொடியி இக் கைகேயியினுல், இளங்கன்றினைத் தாயைச் சேரவிடா தோட்டுவதுபோல என் திருமகனும் வலுவிலோட்டப்பட்டன னந்தோ ? அளவற்ற நறகுணங்க ளிருந்தும், பறபல கலே நறறுணாந்தும், யாவர்க்கும் தணணளியுடையானுயு முள்ள என் திருமகனேவிடி, ஒரு கணப்பொழுதாகிலும் உயிர்வாழ்ந்த தய் யேன்; ஆரானுபாகுவாகியும்,பகைவர் வெல்லவொணாணைத் தோள்வலி பொ ருந்தியு முள்ள என்னருமைத் திருமகனேக் காணாரக் காணாத உயிர்வா ழும் நிறமை எனக் கெகுளது ? எனக்கிந்தத் திருமகன் பிரிவாலுண்டாகிய சோகச செழுந்தழல், முதுவேனிற் பருவத்தில் கதிரவன் கிரணாயிரத்தை யும் விரித்து, இப்பார் மடக்தையை எரிப்பதுபோல என்னேப் பற்றி எரிகி றின்ற தன்றோ ! என்றிவவண்ணம் புலம்பியழுது வருந்தினுர்.

நாற்பத்துநான்காவதுசருக்கம்.

ஸுமித்திராதேவி கௌஸல்யாதேவியைத் தேற்றியது.

ஸ்ரீவலண்ணம் புலம்புகின்ற கௌஸல்யாதேவியை நோக்கி, தருமநிஷ்யுளள ஸுமித்திராதேவி தருமநிலே தவறுத இதமுரைத்துத் தேற்ற லுற்றனள். கேளாய மகாதேவி! சிறந்த நற்குணங்களை நிறைந்த மானிட சிங்கமாகிய உன் திருமகன தருமவழி நோகஷ்ச செல்லுகையில, நீயேனிவ் வண்ணம் புலமபியழுத வருநதுகினறாய, அம்மா கோஸலே! உன் திரு மகன் தனி நதனையை மெயமமொழியாகக்க கருதி, ராஜஜியத்திலும் பற் றற்றுத் துறநது, காடேற வெழுநதருளி நற்செயலேயே செயதனன். இஃது பறபல நலலோர்களா நடந்த தேயநத நலவழியே யனறே? ஆதலின், ஸ்ரீராமபிரான் பொருட்டு ஒருபொழுதம வருநதறக்கு அனறியும், என் திருமகனுகிய லக்ஷ்மணன ஸாவதேச ஸாவகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், ஸாவவித கைங்கரியங்களைச் செயயத தணிவுகொண்டு பிழையெனபது கீஞ்சி, எபபொழுது மூகதத்துடன் பின்றொடாநது சனறிருகின்றன னன்றே? எல்லாவுயிர்களிலும அனபுகூடாநத இவன இவவணணங் குற்றே வல செயயப புகுந்தது, உன திருமகனுககு நமபேறனறே? இதுவரையில் தன்பமறியாத வைதேஹியும, வனவாஸதில் மிகத தபரீம் நேருமென் பதையறிநதும, உன் திருமகனே இனபுறுவிகருமாறு பினறொடாநது எழுந தருளினள. ஆதலின், கீரதியெனனும பதாகையை மூவுலகிலும் எழுற்று விகரும் உன திருமகன் எவவித நறபயனே யடைநதிலன? உன திருமக னுடைய தூயமையையும், மகிமையையும, உண்மையாக அறிநத சூரியனும், உன் திருமகன திருமேனி வாடியாறு காயான, எல்லாக் காலங்களிலும், மிகக் குளிரமையும, மிக வெபபமு மினற், காட்டிலுண்டாகிய மந்தமா ருதமு மூன் திருமக னினபமுறுமாறு வீசும, இரவிற் பல்லவசயனத்திற் பவளித்திருகின்ற உன திருமகனைத் தலைமதி தந்தைபோலக் குளிர்ந்த கரங்களால் தழுவி யணைத்த சநதோஷமுறச செய்யும்; உன் திருகுமா ரன் திமித்துவஜனென்கின்ற பாணஸுரனுடைய மகனைப் படைகளுடன் போர்செலியழித்து மடித்து வெறறி கொளளுகையில், ஞானமுகத்தேவன மிழுக் தெழுநதருளி, உன திருமகனுக்குக கௌசிகமஹாமுனிவர் உப தேசஞ் செய்யதொழிந்த பம்பல திவவியாஸ்திரங்களையு முபதேசஞ் செய் திருளி இருக்கின்றனனன்றே? ஆதலின், உன திருமகன் தன் தோள்வலி யினுலே தானே பாதுகாக்கப் படடவனுகி, பயமென்ப தின்றி, காணகத்தி லும், தனகருகத்திற்போலவே மனமகிழ்ந்த வாழ்வான்; எம்மையைப் பகை நருமே, பாவலருடைய பாணத்துக் இலக்காகில் வேற தஞ்சமின்றி, தெட்

பழிச் திறக்கின்றார்களோ ? அந்த உன் திருமகனுக்கு இப்பாரிலுள்ள யாவர்தாம் ஒப்பட்டு கடவாரகள் ? உன் திருமகன அழிவற்ற திருமேனி ழகையும், பிறரை வெல்லுக திறமையும், பிறர் வெல்லவொன்னாத் தேர்ளாண்மையையு முடையவ னுதலால், விரைவில் வனவாஸங் தீர்த்து, மீண்டிங் கெழுந்தருளித் திருபிஷேகங் கொள்வான; உன் திருமகன் சூரியனுக்குஞ் சூரியனும், அக்கினிக்கும் அக்கினியும், இறைவனுக்கும் இறைவனும், இலக்குமிக்கும் இலக்குமியும், தாத்திக்கும் தாத்தியும், பொறுமைக்கும் பொறுமையும், தெயவங்களுக்கும சிறந்த தெய்வமும், பூதங்களுக்கு மூளனும் புறமும் நிறைநதாளை சிறந்தபூதமும் ஆகுகின்றனன்: அவனுக்கு ஈடெனறும் சாடென்றும் வாசியுண்டோ ? அவனுக் கெவ்விடத்தில் குணங்களாகாவில்யாவை ? ஆதலின், சீகிரத்திலேதானே ஸ்ரீராமசந்திரன் பார்மடந்தையுடனும், பூமடந்தையாகிய வீதையுடனும், ஜெயலக்ஷ்மி யுடனும திருவபிஷேகஞ் செயயப்படுவான; அவரைக்காணது வருந்துகின்ற இத்திருவயோத்தியிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும், சோகநீரபெருக்கி அழுகின்றமையால, மழுரியுடித்து மகிழங் தெழுந் தருளின உன் திருமகனை வீதாபிராட்டிபோல இத்திருவயோதயின் திருவழகும் பின்றொடர்ந்து சென்றதுபோலும், அன்றியுந் திருகரத்தில் சிறந்த வில்லையும், சரத்தையும், வாளையு மேந்தி, லக்ஷ்மணன் தானே முனனடந்து பாதுகாக்கின்றமையால், உன் திருமகனுக்குப் பெறலரும்பொரு ளிப்புவியில் யாதுள்ள? ஆதலின, வனவாஸங் தீர்ந்து, மீண்டெழுந்தருளும் உன் திருமகனை நீ கண்ணுளிரக்கண்டு மகிழவாய்; இசசோகத்தையும், மோகத்தையும் விடுமகிழக; இவவிஷயத்தில் சந்தேக மில்லை, யான சத்யமாக உரைக்கின்றேன்; பூர்ணசந்திர னுதித்தாற்போல மீண்டிங் கெழுந்தருளி, நிலாவுமுன் திருமகன் உன் திருவடித் தாமரைகளைத் தொழுகண்டு, சந்தோஷமடைவாய்; உன் திருமகன் மீளவு மிங்கெழுந்தருளி, திருவபிஷேகங்கொண்டு செங்கோல் கடாத்தகண்டு, ஆனந்தநீர் பெருகி மகிழவாய்; ஸ்ரீராமபத்தினியிடத்தில் சோகமாயினும் தக்கமாயினும் தீமையாயினு மொருகாலையிலும் கோர; விரைவிலே லக்ஷ்மணர்களுடன் திரும்பி எழுந்தருளின திருமகனைக் காண்பாய்; இங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரையும், நீ அனறே தேறியருளவேண்டும்; அங்ஙனமாக, நீரிவவண்ணம் மனதில் தயரங்கொண்டு வருந்தவ தென்ன, உமக்கு ஸ்ரீராமனே திருமுனனி யவதரித் திருக்கையில், நீயு மிவ்வண்ணஞ் சோகமுறுவது தகுமோ ? இவ்வுலகினில், ஸ்ரீராமனே விட, வேறெருவரும் நல்வழி தவருது நடப்பவருளரோ ? ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடன். உன் திருமகன் மீண்டெழுந்தருளி, உன் திருவடிகளைத் தொழுகண்டு,மாமுகால மேகம்போலக் குளிர்ந்த வானந்த நீரைப்பெருக்குவாய்; வேளியைதன்றியும் பருந்துமாமுள்ள திருக்கரங்களால், ஸ்ரீராமன் [illegible]

பற்பல வாக்கியங்களால், ஸுமித்திராதேவி கோஸல்யாதே யுபசாரஞ் செய்து தேற்றி மௌனமடைந்தனள். கௌஸல்யாதேவிக்கு இவ்வாகியங் களைக் கேட்டவுடன, மனத்திலுள்ள சோகமானது சரத்கால மேகம் போலத் தேய்ந்தழிந்துவிட்டது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில நாறபத்தநான்காவது சருக்கம்

முற்றிறறு.

நாற்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பிராஹ்மணர்கள முதலாஞோகள ஸ்ரீராமபிரான பின்ஞடாந்து தமஸாநதீதீரஞ் சோநதது.

இப்பால் சகரகுலாத்தித்திருமகன் பிராட்டியுட்னும், இளையபெருமா ளுடனும், திருத்தேரை யலஙகரித்த தெழுநதருளுகையில், அங்நாடு நகரத் தவர்களெல்லோரும், ஸ்ரீராமசநதிரனைவிட்டுப பிரியமனமின்றி, அவருடைய திருமேனியழகிலும், திருகுகலயாணகுணஙகளிலுமீடுபட்டு, அவரைச் சேர்ந்த சுஹ்ருத்துகளுடம, மகாராஜருட கூட வலுவில் திருபபபபட்டுத் திரு வயோத்திககு மீண்டுசெனற காலையிலும, தாங்கள திருவுள்ளமல், தாமும் ஸ்ரீராமன் திருவரணியதாகி லெழுந்தருளி யிருககு மளவும், அவருடன் வாழ்ந் தினபமடைவோமென்று உறுதிகொணடு, அத்திருதேர்ப் பின் ஞொடாந் தோடினாகள. அத்திருவயோத்தியிலுள எல்லோர்களும சிறந்த நற்குணங்களையுடைய ஸ்ரீராமசநதிரன் பூரணசநதிரன்போல மிகவும பிரிய ராகவிருந்தன ரனறே ? அவவண்ணம அனபுகூாந்த அமமஹாஜனங் களால், பலவாறுக வேண்டப்பட்டும், ஸ்ரீராமபத்தரா தம திருத்தாதையை ஸத்தியவாதியாகச் செயவதனபொருட்டு வனமே நோக்கி எழுநதருளினு ரன்றி மீண்டிலர; கௌஸல்யாதேவி குமாரரும, தமமைத் தொடர்ந்த வரு கின்ற பிரஜைகளைத் தம் பிரஜைகளைபபோல அனபு கூாந்து குளிரக கடாக ஷித்து அவர்களை நோக்கி, அன்பர்களே ! எனமீது உஙகளுக்கு எவவளவு அன்பும் நஜ்ஜுமதிப்பு முளவோ ? அவவளவும் என் பரதனமீது வைத்து மீண்டு சென்று மகிழவீர்களாயின், அஃது எனககு மிகவும பிரியமாகும். பரதனும் மிகவும் நற்குண நற்செய்கை யுடையவனாதலால், உங்களுக்குத் தீங்கபடி பிரியங்களையும், இதங்களையுஞ் செயது, பரதகாப்பான், ஜ்ஞா னத்தால் முதிர்ந்தவனும், வயதினால் பாலனும், பொறுமை யுளளவனும், நெறந்த தோலவியனும், ராஜநீதியறிந்தவனுமாகிய அவனே உங்களுக்குத் தக்க ராஜனாவான்; அன்றியும், அவனே யுவராஜாகவு மஹாராஜாவால் நிய

மிக்கப்பட் டிருக்கின்றனன்; மஹாராஜருடைய கட்டளைப்படி நீங்களும் நாங்களும் மற்றெல்லோர்களும் செய்யவேண்டியதே கடமை யன்றோ? ஆதலின், வனவாஸஞ் சென்ற எனனை நினைத்து மஹாராஜா வருந்தா வண்ணம் நீங்களெல்லீரும் அவரருகிலிருந்து தேற்றி யவரைப பாதுகாப்பீர்களாகில, அதுவே எனகது மிகுதமா இதமாகும்; எனறிவவண்ணம் அருளிச செயதனர. மஹாஜனங்களும் அவவருளிசசெயலைக் கேட்டு, ஸ்ரீராமனை நோக்கி, ஸ்ரீராமச்சந்திரரே ! மஹாராஜா முதலில் எங்களை யழைப்பித்து, ஸ்ரீராமபிரானுககே இளவரசுபபட்டங் கட்டுகினறேனென்று அருளிச்செய்தனர. இதுவும் மஹாராஜருடைய கட்டளை யாதலால், இதைத் நீரும், நாங்களும், மற்றெல்லோரும் செய்யவேண்டி மனறே ? ஆதலின, தேவரே எங்களுகது இறையன்றி, மறறொருவருமாகா; ஆதலின, உம்மை நாங்கள, விட்டுப பிரியோமென்று உரைத்து, ஸ்ரீராமசநதிரன் பிதாவின வாக்கியததைப் பரிபாலனஞ் செயவதி லுறதிகொண்டாறபோல் இவாகளும் ஸ்ரீராமபிரான் பினனெடாந்து செல்வதிலே யுறுதிகொணடனர்கள இவவண்ணம் ஸ்ரீராமன் இளையபெருமாளுடன தமமுடைய திவியகல்யாண குணங்களாகிய கயிற்றினுல்கடடுண்டு, கள்களில் சோகநீரபெருகுகி வாடிவருந்துகின்ற அத் திருவயோத்தியா ஜனங்களெல்லோரையும பறறி, இழுத்தருளினர் போலும்; அவர்களுள ஜஞாநத்தினுலும, வயதினுலும், தவதிறமையினுலும முதிர்ந்த வேதியர்கள மூபபினுல தலைநடுங்க வோடிவந்து, ஸ்ரீராமனுடைய திருத்தோக் குநிசைகளே நோகஙக கேளீர நறகுலத்திறபிறந்து சிறநத தரங்கீர்களே! நீங்கள மீண்டு திருவயோத்திககே வரகடவீரகள. நீஙகள புகக்கடவீ ரல்லீர, எல்லா வுயிரகளுககும வாயாலபேசும் திறமை யிலலாபபினும், செவிபபுலனுளதன்றே? ஆதலின், எஙகளுடைய வேண்டுதலுக கிரஙகி, உங்களுடைய மஹாராஜருககும் இதத்தைச சிந்தித்து, மிகவுந் தருமசிந்தை யுடையவரும, நிலைமலரும, சூரரும, மஹாதீரருமாகிய உங்களுடைய பரத்தாவை இஙகேதிருபபி, எழுந்தருளப்பண்ணிகொண்டு வரக்கடவீ ரல்லது, செல்லகடவீரலலீர; என்றிவவண்ணம பலவாறுகச சோகத்தால் துக்கமுறறுரைத்துகொண்டோடிவந்தனரகள அவவாறு ஓடிவருகினற அவவந்தணாகளே ஸ்ரீராமசந்திரர் கடாக்ஷித்து, சீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் திருத்தேரினின்றுமிறங்கிக் கிட்டகிட்டத் திருவடிசாத்தி நடந்தெழுந்தருளினு ரல்லது, பெரியோர்களாகிய அவ்வேதியர்கள நடந்தெழுந் தருளுகையில், தாம் திருத்தோமிசை எழுந்தருளி விரைவாகச செல்லத் திருவுளங்கொண்டிலர; இவவண்ணம நடந்தெழுந்தருளும் நம்பேரருளாளனைக் கண்டு, சில அந்தணர்கள மிகவும் சோகமடைந்து, ஸ்ரீராமபத்திரனைநோக்கி ஸ்வாமி சென்தாமரைக்கண்ணு ! ஆழிவண்ணு ! எம் கண்ணு! மணி வண்ணு! சிறந்தவேதியர்களின்திரளெல்லாம் தேவரைப்பின்றொடர்ந்தேவருகின்றன; கார்மேகபத்தியம், ஆஹவனியம், தக்ஷிணாக்னியும்,மூவகையக்கினிகளும்,பிராஹ்மணர்களின் தோளின்மீதிலேறித்தேவர்பின்வருகின்றன; சுடர்ப்பருவத்தி

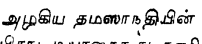
லுள்ள மேகங்கள்போனற வாஜபேய யாகஞ்செய்து பெரும்பட்ட எங்க ளுடைய குடைகளைக கடாக்ஷித் தருளீர் ; மூசசகங்முறறு மூழுமதித் தனிக்குடையினறி, வெயிலினுலை வாடி வருந்தி எழுந்தருளும், தேவருகு இகுடைகளே அடியோங்கள பிடித்ததகொணடுவந்து கிருதார்த்தீர்க ளாகினறோம; ஸுவகாம ஸமாராதத்தியா, சாவலோக சரணீயா, அடியோங களுக்கு வேதமோதுவதிலும, மநதிரம ஜபஞ செயவதிலும, தவம புரி வதிலுமுள்ள மனவுறுதி தேவா பொருடடு இபபோழது தேவருடனு வனவாஸஞ செலவதில் நிலைகொண்டிருகின்றது, எங்களுகருப பொரு ளைவிட வேதமே யாதலின், அஃது எங்களுடைய இருயதில தானே நிலைதிருகின்றது, எங்கள பதனிகளும, தங்கள கறபினுல காகப படடவாகளாகிக குடிலகளிலே தானே சுகமாக வாழந திருபபாகள. தேவருடன பின வருவதில, மூனனமே நாஙகள நிசசயமகொண டிருக் கினறமையால, இபபோழது தேவா மீடகிறும மீளோம, தேவரைத திரு பபி எழுந்தருளப் பண்ணவேணடுமெனறு யாஙகள நிசசயங்கொண்டிருக கினறமையால, தேவா மீளின, அடியோங்களும மீளவோம, தேவா தரு மதைப பாதுகாகக வன மெழுந்தருளி விடின, அடியோங்களுகுத தேவரே தருமமாதலின, வேறு தருமஙகள விடடுவிடக கடவன வலல து, செயயகடவனவலல, மூபபினுல நாறறத சிரங்களால தரையில வீழந்து வேணடுகினற அடியேங்களுடைய வேணடுகோளுக கிரங்கி, மீணடெழுந தருளகடவீர் மிக விரிவுளள எங்களுடைய யஜஞங்களெலலாந தேவ ரைத திருபபமபொருடடே நிறுதபபடடன. தேவரதிருமபி எழுந் தருளாவிடின, அநத யாகஙகள தேவராலே தானே கெடுகபபடடனவாகும, ஜங்கமா ஜங்கமஙகளாயுளள உயிராகளெலலாம, தேவரிடததில பதிதலகொணடி வருந்துகினறன, ஆதலின, வேணடுகினற அடியே ங்களுடைய பதனிகிரங்கித திருமபி எழுந்தருள கடவீர் காலினை மையால, தேவரைத தொடாந்துவர த திமமையறற பாதபஙகளும், வாயு வேகத்தால நிமிரந்து, தேவரைக கணடு, கூவி யழுகினறன போலத தோ னறுகினறன, பறவைகளும, உளளநீங்கி, மரததினமீது அசைவறறு உட் காரந்து சோகஙகொணடி, தேவரை மீளுமபடி யாசனை செயகினறன போலகக்காண்கினறன, இவவணணமஸ்ரீராமசந்திரனேவேணடிகொணடே வருகையில், நினமலமாகியதமஸையெனனும்மஹாநதி, ஸ்ரீராமபததிரனே வனவாஸ மெழுந்தருள் வேணடாவெனறு தடுபப துபோலக குறுகுகாகித தோறறித்தி; ஸுமந்திரரும் உடனே நெடுதூரம நடநது வாடிய திருத் தோக குதிரைகளே யவிழ்தது நீர புரணடெழச செயது, நீர குடிபபித்துக குளிப்பாடடித் தேயத்து இளைப்பாற்றித நமஸையினருகில மேயதனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பதைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிறறு.

நாற்பத்தாறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபத்திரன் ருசிரத்திரியில யாவரையும் தமஸாநதீரத்திலவிடுவிட்டு
வசிஷ்டாலசுமணாகளுடன திருத்தேரின் மீதேறிக்கொண்டு
காடுபாயக் தெழுந்தருளி விட்டது.

அங்தரம மிகவும் அழகிய தமஸாநதியின் கரையை படைந்து, சக காவர்தனித் திருமகன, பிராட்டியாரைக கடாக்ஷித்துக கொணடு, இளைய பெருமானே நோகஙித தமபி! இனறிரவும நாம வனவாஸம புறபபட்டபின முதலில இனியதாக நேர்ந்தது, ஆதலின, உனகு மங்கல மூணட்ரக் கடவது படைவீடு விடடு வந்து விடடோமே யெனறு நீ வருந்தற்க; இபபொழுது மிருகபக்ஷிகள தததமுறைவிடம சோந்து உறஙகுகினறன; இவவாணிய மெஙகும செயலறறிருபபதாலும, இங்குறற பறவை முதலிய வறறின தொனியாலும, நம துனபதைக கண்டு இதுவும கூவியழுது கொருந்துகினறது போலும; இபபொழுது திருவயோதயில, ஆணபெண் ணடங்களும பிரிந்துவந்த நமமை நினைந்து வருந்தி யழும, இவ்விஷயுதலில ஐயமிலது; அங்நகரியிலுளள யாவரும் மஹாராஜரிடதிலும, உனனிடத திலும, எனனிடதிலும, பரதசதருகநாகளிடதிலும,மிகஅனபுகூர தவர்க ளல்லரோ ? மஹாராஜரும, என மாதாவும, அடிகடி எனனை நினைந்தழுது மதிமயஙகி, அந்தகராசிச சோகசகடலில மூழஙிக கிடபபா ரவர் யென்றெணணி யான மிகவும சோகிகினறேன; துனபமுறறம தாய தந்தையர்களைப பறபல நலவாகயஙகளால தேறறிச் சோக த்தை யாறறும பரதனலலனே நலவினையினன, பரதனுடைய நற குண நறசெய்கைகளை யடிக்கடி யாலோசிததுத தாய தந்தையாகளைக குறித்து யான துனபுறறிலேன, நீ எனனுடன வநதது நறசெயலாயிறறு இவ்வரண்ணியததில ஜானகியைப பாதுகாககும விஷயததில நீ யுதவி செயய வேண்டி மனறே ? இவவிடததில் பறபல கனி காய கிழஙகு முதலிய நலலுணவுகள உளளனவீரயிறறும, நீரையுண்டே இன்றிரவைச சுகமாகப போக்குவோம, இஃது புணணியகேஷத்திர மாகையால, இவ் வண்ணம கூறுதறிரோபவாசஞ செயவதே நலலமெனக் தோறறுகின்றது என்றருளிசசெயது, ஸுமந்திரரையும நோக்கி, ஸாரதி ! நீயிவ் வசுவங் களைப் புறபபாடினறி, ஊக்கததுடன பாதுகாத தளிகககடவீர் என்று கட்டளையிடதலும, ஸுமந்திரரும சூரியாஸ்தமயமான பினனா, துரகங களை ஓரிடத்திற்கட்டி, மிகுதியும் புற்குவை கொணர்ந் திட்டு, மாலைப் பொழுதில செய்யததக்க நீர்க்கடன்களை முடித்து, இளையபெருமானுடன் கூடித் தளிர்களினால ஸ்ரீராமபத்திரனுகுத் திருப்பள்ளி யியற்றினர்

சக்கரவாத்திந திருமகனுரு செயகடனகளைச செய்தருளிப் பிராட்டியார் ருட்ன அத்திருத்தலிரபபகெகையில, இனிதுபடித்துத் தினைறருளினர். இளைபெருமாள ஹமஸதூளிகாமஞசதனில யோகிதிரை செய்யத் தக, தம்மைய னிப பல்லவ சயனத்தில, பிராடடியாருடன துயுலுவதைக் கண்டு மிகச சோகங்கொணடு, ஸுமந்திரருடன தமமையனுடைய பறபல திருக்கலயாண குணஙகளை எடுத்துரைத்துப் புகழநது மகிழநது, துயி லாது விழிததிருகையில, இரவுகழிநது பொழுது விடிநது, ஆதிதனு மூதித்தனன். பசுகூடடஙகள நிறைந்த அததமஸாதிரதனில, அமமஹா ஜனஙகளுடன கூடி யோகநிதனிரை செயது, ஸ்ரீராமன நடபபொழுதி லெழுந்து, ஜனஙகள துயிலுவதைக கடாகூதித்து, இளையபெருமாளை நோகி, ஸுமித்திராநந்தனு! இமமஹாஜனஙகள், மணணுசை பெண ணுசை பொருளாசைகளையுந துறநது, நமமிடதில பேரனபுகொணடு, மெயவாட நடந்து வருநதி, இமமரதததடிகளில படிதது மெயமமறநது துயிலுகினறூர்கள பாரத்தாயோ ? இவாகள நமமைத் திருபபுவதில உறுதிகொணடு பினறொடாநதாகள உயிரைவிடினு மிவ்வுறுதியை விடார்கள ஆதலின, இவாகளொழுகுதன முனனமே நாம தெரிநது வழி பற்றி விரைநது செலவோம, நமமெணணததை யாராயி நு மறிநதால, மீளவு மிவா தூஙகாமல காததிருபபாகள. இவ்ராகளை காமுடனகொணடு போய இவவணணம வருத்துவது திருத்தமனறு, காடடாரைக காடடா ராகவி வாடடாரு வேநதாகள எனறருளிச் செயயகேடடு, இளையபெரு மானும, இஃதொகுமெனு வடியேனுகரு முகபபாருமெனறு வினைபப பஞ்செயதனர். உடனேஸ்ரீராமபததிரனை தேரபபாகமாகீழைதது, ஸுமந் திரரோ! நாமிபபொழுதே காடடுநோகஙிச செலலகடவோம, நீர விரைவுக ரதத்தைக கடடி விததரு செயயுமெனறு கடடளையிட, ஸுதரும் வீரை வாகத திருததேரில குதிரைகளைக கடடி, ஸ்ரீராமரிடம வநது கைகூபபித் தணடமஸமாபபிதது, ஸ்வாமி மகாரஜகரே! திருததேர விததரு செய யபபடடு நிறகினறது, தேவருகருசு சுபமுணடாகுகடவது, பிராட்டியுட னும, இளையபெருமானுடனுமிதனமிசையேறி யலயகரித தருளகடவீர். எனறு வினனபபஞ்செய்ய, சகரவாத்திந திருகுமாரரு மதிலெழுந் தருளி விரைந்து சுழித்தலைதது பெருகுமு, அததமஸா நதியைத் தாண்டி அகனையிலிறஙகி, அசசமுறுவோ ரஞ்சத்தக நலலதோர் பெருவழியைபபறறி யெழுந்தருளி, அநாடடாரை மோஹிபபதன் பொருட்டு, ஸுமந்திரரை நோக்கி, ஸாரதி! நீரித திருத்தேரை வடகரு முகமாகக கொஞ்சதூரரு செலலவிடடு, மீளவுந திருபபி விரைவாகத் தென்முகஞ் செலுததி, நகரததோர நமமைகணடு பிடியாவணணரு செய்யகடவீர் எனறு கடடளையிடடருளினர். ஸுமந்திரரும அவ்வரு ளிச செயலைகேட்டு, அவ்வண்ணமே திருத்தேரை வடகதிகே கொண்டு போய், பிறகுபியாவண்ணந் தெறகே திருபபிவந் தோரிடத்தில நிறுத்தி,

ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்பிராட்டியாருடன் அதிகிருத்தேனை யலங்கரித்ததருளினாகள். உடனே ஸுமாத்திரா தேசாந்தரஞ் செலவோரா மூதலில், எமதிசைநோகஞ்செ செலஞ்லாகாதனனு, திருத்தேனை வடகருமுகமாகச் செலலவிட்டு, மறுபடியுந் தெறகே திருப்பிக குதிரைகளைத தூணடி யோடடிவா. ஸ்ரீராமன இவவாறு விரைவாக நெடுந்தூர மெழுந்தருளித தபோவனதஇடை சோந்து திகழந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நிறபதாறாவது சருககம
முறறிறறு.

நாற்பத்தேழாவது சருககம்.

ஸ்ரீராமன பின சென்ற மஹாஜனங்கள் தூஙகியெழுநது
ஸ்ரீராமனைத் தேடிக காணமல திருவயோத
திகதிருமபியது

இங்கு தமஸாதீரததில துயிலகொண்ட மஹாஜனங்களும, பொழுது விடிந்தெழுந்து, ஸ்ரீராமசநதிரனைகாணமல, மிகவுஞ சோகித்துச செயலறறு, மனம நொந்து கணணீரபெருகி, அஙகுமிஙகு மோடித தேடித் தேனையாயினுந்தோமுனையையாயினுதேரிலெழுநதுகளையாயினுங்காணமல; அவா சென்ற திகருமுணராமல, முகமவாடி ஒளியிழநது மனம நொந்து, அந்தோ ! இபபாழுத துயிலனறே ? நமமைக கெடித்தது, கவாடம்போலகன்ற திருமாபையும, முழுஙகாலாவு நீணட திருதோள்களும், செந்தாமரை மலரபோன்ற திருகணகளையுமுடைய நீருணடிருணட கொணடலவண்ணனை இபபொழுது காணபபெறறிலோமே? தநதை தன மகளைபபோல இதுகாறு மெமமைப பாதுகாத தளிததருளசெயத எம் பெருமானும், பகதிகொணடு தஞசமெனறு வநதடைநத எமமை விடடகன்று நெடுந்தூர மெழுந்தருளி விட்டனரே, ஸ்ரீராமனை விடடுப பிரிந்தபின் யாமுயிரவாழவது எனனதது ? ஆகலின, இவ்விடத்தில் பிராயோப வேசஞசெய திறப்போம் அன்றி, மகாபிரஸ்தானஞசெய திறப்போம்; அன்றி, இவ்விடத்தில் மிருதியாயுள்ள உலநத கட்டைகளை மூட்டிச சிதையடுக்கிச் செழுந்தழல வளாத்தி, அதில வீழந் திறபபோம்; யாமிங்கிருந்து திரும்பிபபோய் நம்மைககண்டி, ஸ்ரீராமனெங்கேயென்று கேட்போர்களுககு எனன பதிலுரைபபோம்; பொறுமையினறி, இனியமொழி கூறும் ஸ்ரீராமனைக் காடடிசெல்ல விட்டி

வந்தோமென்று, எவ்வுணமம விடுத துரைபபது, ஸ்ரீராமபிரானினறித தனியே உறஙகிவரும் நமமைகணடே அதகிருவயோதகி ஆணபெண் ணலி இளைஞர் மூத்தோ ரடஙகலும மகிழவறறு வருநது மொனபகி லேய் மிலலை. காழும் மஹாவீரருடன புறபபடடு நடிவழியி லவரை யிழநது பாழடைந்த வநநகரி லெவ்வணணம புகுவோமெனறிவ்வணணங் கைகளை யுயரவெடிதது கனமினேப் பிரிநத தேதுவைபோல ஓ வெனறு புலமபி யழுது தோ சென்றவழி பறறிச செலலாநசெனறு மேலே வழிகாண மையால், மிகவும வருநதித திருமபி வநது, அநதோ ! இதெனன யாது செயவோம ? தெயவமெமமைப பீகைததுக கெடுதததே யெனறு பலவா ருகப புலமபி வேறுவகை யிலலாமையால, சென்றவாறே திருமபிவந்து மிக வருந்தும ஜஜனாகளையுடைய அதகிருவயோதகியை யடைநது, எஙகுமுறஙகியிருபபதைக கணடி, கருடனு லெடுகபபட்ட பனைகங களையுடைய பெருமடிபபோல ஸ்ரீராமசநதிரனிறிவருநது மிகநகரி மிகத திகழந்திலதே ? சந்திரனறற வாகாசமபோலவும, கீரறற கடலபோலவ மாயிறறே எனறுசோகமகொணடிமோஹிதது மகிழவறறமையால, மிகப் பெரிருளுள்ள தகதநதம மனைகளையடைநதும, இஃது நமதெனவும, இவ ரினததாரெனவும, இவா சுறறததாரெனவும, இவா பிறரினவும் தோந துணரு மறிவறறு, அலலும பகலுந ததேசிந்தா யிருநதனா.

அயோதியாகாண்டத்தில் நாற்பதேழாவது சருககம

முற்றிற்று

நாற்பதெட்டாவது சருக்கம்.

திருவயோதியிலுள்ளோர் ஸ்ரீராமனை நினைந்தே வருந்தியது

இவ்வுணணஞ சோகத்தால மிகவும வருந்தி கனகளில சோகமி ததும்பி, இறபபதிலு முறுதி கொணடு, ஸ்ரீராமன பின சென ற திரும்பி நகரஞ சேர்ந்தவாகாது உயிர்கள மேலெழுந்தனபோல மூர்சசையடைநதனர்கள அவாகள ததமமனை சோகது, புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன கூடி, இஷ்டபநதுவை யிழந்து வநதவாகளபோலக கண்ணீரவிடடழுதனாகள. வாத்தகாகளும மகிழவறறு, உவகை குனறி, கடைகளிட பரபபியிலாகள, இலலறததேரு மதிதிபூஜையின பொருட் தித் தளிகை செயதிலர், ஒருவருகு கெடுபபோன பொருளை பெறறும், மிகுந்த லாபமடைந்துஞ சகே ரஷப பட்டிலர், மலடியும நன்மகனைப பெற்றெடுத்தும் மகிழ்ந்திலள்; மனைகளதோறு மூளள வனிதையர்களும,

ஸ்ரீராமனை விட்டுத் திரும்பி வந்த பர்த்தா மூதலானோரைக் கண்டு, ஸ்ரீராமபத்தினீக் கண்டு களிக்காமல், ஏன மீண்டீர்கள்; உங்களுக்கு இம்மனைகளினாலாயினும், இம மனைவியர்களினாலாயினும, இம்மக்களினாலாயினும், இசசுற்றின்பங்களினாலாயினு மெனன பயன் ? இவ்வுலகினில் இனியபெருமாள் ஒருவரோ யனறே ? ஸதபுருஷர்; அவர் லீதையுடன் கூடிய ஸ்ரீராமசந்திரருககு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸாவவித கைங்கரியங்களையுஞ செயயத்துணிந்து, ஸ்ரீராமசந்திரனுடன் மீளா தெழுந்தருளினரனறே?காடடிலுள்ள நதிகளும, தாமரைத் தடாகங்களும், ஆம்பலோடைகளும நல்வினைசெய்தன.; அவைகளில், ஸ்ரீராம னிறஙகி நீராடியருளுவரனறே ? மரங்கள் தழைத தழகாகிய காடுகளும், புளினமுடைய நதிகளும, தாழவரையுளள மலைகளும், ஸ்ரீராமபத்திரனை விளஙகசசெய்துமகிழவிக்குமே; காடாயினும, மலையாயினும், மறறுமுளள எவ்வஸதுவாயினும, பிரியமுளளா அதிதியாகி வரும ஸ்ரீராமபத்திரனைப் பூஜைசெயயா திருகுமோ ? விசிததிரஙகளாகிய மலர்களெனனும சிரோ பூஷணஙகளையும, பலவகைப் பூங்கொததுக்களையும், வெறிகொள் வண்டு பண்களபாடும் பாதபஙகளும, ஸ்ரீராமசநதிராகைகணடு மகிழவிக்கும; ஸ்ரீராமனைககண்டு அனபினால மஹீதரங்கள அகாலததிலும, பூ கனி காய கிழங்கு முதலிய வறறை யுண்டாக்கியும, அமிழதம்போனற சுவை நீரைப்பெருக்கியும, ஸ்ரீராமனுககுப பூஜைசெயயும ; மலைமிசையிலுளள பாதவஙகளும், ஸ்ரீராமபதிரனை இனபுறசசெயயும் ,—

यत्रैनामोभयत्रात्र नाऽस्तित्वपराभवः
सहितोरोमहाबाहुः फुल्लोदशरथस्यच.

yatrarāmobhayatrātra nāstitvaparābhavaḥ
sahitorāmahābāhuḥ phullodaśarathasyaca.

இவ்வண்ணம அசேதவஙகளும, ஸ்ரீராமசந்திரருடைய திருக்கல யாண குணங்களுக கீடுபடடு, ஸ்ரீராமபதிரனுக்கு உபசாரம் செயயு மாதலின, ஸ்ரீராமபதிரர் எழுந்தருளியிருக்கு மிடததில், பயமாகிலும, அவமதிபபாகிலும் உண்டோ ? ஒருகாலும உண்டாகா ? அவர் ஒபபாரு மிகீகாரு மற்ற மஹாவீரரும், மிகவும சூரராகிய தசரதமஹாராஜர் மூத்த திருகுமாராருமாகி, நமகரும மூலஸ்தாபகனுக்கும், மும்மூர்த்திகளுக்கும், மூக்குணங்களுககும், மூலமாகினறனரன்றே ? நாம் தாமஸஞ் செய்தால கெடுத்தூர மெழுந்தருளி விடுவாராதலின், நாமெல்லோரும் விரைவாகப் பின் செல்வோம்; அத்தனமைமயாகிய மஹாபுருஷருடைய திருவடி நிழலே நமக்குச் சுகந்தருவ தன்றே ? அவரோ நம்மெல்லோர்க்கும் இறைவர்; அவரே தஞ்சம், அவரே அடைக்கலம்; நாம் லீதாபிராட்

டியாக்குப் பணிவிடை செயவோம; நீங்கள் பெருமாளுக்குக் குறமேவல் செய்யிக்கடவீர்கள. இங்கேன் வந்தீர்கள ? எனது கஷ்டமே யங்குசத்தால் இடிதது நல்லறிவு மூடமிவதுபோல, இவ்வணனமுரிய வாகியவுகளா லிடித் திகழந்து, மேலும அவ்ர்களேநோகி, நாகாகளே ! உங்களுக்கு ஸ்ரீராமசந்திரரும, எங்களுகுக் பிராடடியாரும், நோகேஷ்மங்களேச செய்தருள்வர்கள ஒளியறறப பாழடைந்து சோகங்கொணட ஜவங்களுடைய இவ்வீடடில வாழ யாவனுயினும இசைகொண்டு மிழவனே? இவ்விராஜ்ஜியம நாதனற்றதுபோல் நீதிதபபிக கைகேயிபாலாகிப பெண்ணசாகுமாயின், நாங்க ளுயிர்விடடிழபபோ மலலது, உயயோம; அப்பொழுது இவ்வுயிர்களினுலும, வீட்டினுலும, பொருளினுலும், மகளாலும், பயனயாதுளது, அவள பொருளேயே பெரிதாக் எணணிய பாதகாயும், ஸ்ரீராமபதநிரனேயுமிழந்தனளனறே ? குலங்கெடுகுமபாவியாகிய அக்கைகேயி ! மறறெவரைவிடத் துணிவுகொளளார்; அவளுடைய ராஜ்ஜியத்தில அடிமைப்படடு கூலிகாரராகிய பிழைத்திரோம; அவள பிழைத்திருககு மளவும, நாங்கள இவவிராஜ்ஜியதில பிழைதிரோம; எங்கள பிளளைகளமே லாணயிடடுச சொலவோம, யாவனெரருத்தி அதனமையனுகிய சகரவாததித திருமகனைக காடடுக கோடடினுளோ ? அபபடிப்பட்ட கொடிய பாவியாகிய அவளை யிதது யார பிழைததிருப பார்கள கைகேயியினபொருடடே இவவிராஜ்ஜியமெலலாம பீடை செய்யபபடடும, ஆதாரமறறும, நாதனினறியும, நாசமடையப போகினறது; ஸ்ரீராமபத்திரா வநவாஸ மெழுந்தருளிய பின, மஹாராஜா பிழைக்கப போகின்றதிலலே, மகாராஜரிறந்தபின, யாவரும புலமபுவாராகவொனபதிலு மையமிலலே, ஆதலின, நாயகாகளே ! இங்கிருந்து இவ்வணனம் நலலினை யறறவாகளாகுவதைவிட, விஷததையுணடாயினும இறகக; ஸ்ரீராமசந்திரையாயினுந் தேடிப பினறொடாக, ஸமாசாரமும எடடாத தூரதேசதத்திற் காயினும ஓடிவிடுக; வளுசனே செயது, வீதாலக்ஷ்மணாகளுடன ஸ்ரீராமன காடடி லோடடப்பட்டு, ஊன விறபோனிடததில பசுவை விட்டுவிட்டாறபோல நாங்கள பரதனிடததில கொடுக்கப்படடோமோ ? பூர்ணசந்திரனபோனற திருமுகமணடலமும, நீர்கொண்ட மேகம போன்ற திருமேனியும, எலுமபுமறைந்து பருதததோளகளின ஸ்திரியும, பகைகளைக்கொலலுங் திறமையும, நீணட திருகைகளும, செதாமரை போன்ற திருக்கணகளும, செருக்கினறி முனனமே பேசுவிகரும நறகுணமும, மணிகளினறித் திகழுங கடடழகும, ஸதியமும, சிறநத தோள்வலியும, யாவர்க்கு மினிமையும, சந்திரனபோன்ற குளிர்ந்த காகதியும், மதயானைபோனற நடையும் பொருந்திய ஸ்ரீராமசந்திரன் இனைய பெருமாளுடனும், வீதாபிராட்டியாருடனும கூடி, ஸஞ்சரிபபவராகித் திருவரணியங்களை விளங்கச்செயவாரொன்பதில் ஸந்தேஹமிலலே; நாமிக் கேண் வாடி வருநதுகினறேமென் றிவ்வண்ணம் புலம்பி மரணமடையுங்

காலையிற்பேரில மிகத் துன்புறுறுக கூவி யழுதனர்கள் இவ்வண்ணம்இவர் கள ஸ்ரீராமசந்திரனேயேனேந்தழுகையில, கதிரவனு மித்துனபத்தைக் கணணுறப பொருதவனபோல அத்தமயகிரியையடைய இரவுதோன் றிறது; அபபொழுது அத்திருவயோததியும் ஒருவரும் அக்கினிஹோத் திரஞ செயயாமலும், பாகஞசெயயாமலும், தீபமேறறாமலு மிருநதமை யால விளகமறறும, வேதகோஷமும, புராணகதைகளு மினறியும், இருளமூணடி மருளகொணடதுபோலாகிக கடைதெருகக ளமூடப படடிம, ஜனஙகளின ஸஞசாரமறறும், விணமீனகளின ஒளியற்று, மேகஙகளா லிருளகொணட ஆகாயம்போல்வ தோறறியது; அவ்வரிதை யாகளும தமபிளளை யுடனபிறந்தார்களே யோடடினுறபோல மிகவருநதி மதிமயஙகிக கோவெனறு கேவியழுதனாகள ஸ்ரீராமபத்திரர் அவாகளுக் குப பிளளையைவிடப பிரியமுளளவராக இருநதன ரலலரோ? அபபொ ழுது அயோததியும், ஆடடமபாடட மினறியும், வேதாதிகோஷ மினறி யும,தொனியற்று ஊழிகாலததில பிரளயகாலாக்கினியால சோஷிபபிகபப படட கீாையடைய மஹாரணவம்போலாயிறறு.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்பத்தெட்டாவது சருக்கம் முறறிறறு.

நாற்பதெதான்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமன பலநதிகளைகடந்து எழுந்தருளியது.

இப்பால சகரவாத்திதி நிருமகனும், அனறிரவில பொழுது விடி வதன முனனமே, தந்தையின வாகயித்தை தலைகடபிவதில உறுதி கொண்டி, பினறொடாநது வநதவர்களைத தமஸாநதியின கரையில விடபி விடபி, அவரறியாவணணம் நெடிநதூர மெழுந்தருளி, உதயமான பினபு ஒருநதியில நீராடி, நிததியநருமங்களை முடித்துகொண்டி, உத்த கோஸல தேசததின தெனபுறத தெலலை சோந்து, பூறபல ஹோளையும், வீதை விதைபபதனபொருட டிழபபபட நிலஙகளையும், தளிரதது மலர்ந்த வனஙகளையும், விளைந்தெழுந்தருளிய மீவ்வவ்விஷயங்களின அழகி னில மூழ்கிய மனமுடையவ ராதலின், மெலலெனச சென்றுமென றுணருமாறு கடாகூதித்துக்கொண்டி, அவ்வவ்வூர்களிலுள்ள ஜனஙகள் தசரதமஹாராஜர் மிகவுங் காமவிடாயகொண்டி மதிமயக்குமுள்ளவ ராயினா. அந்தோ ! பாவி கைகேயியுங கொடும்பாவஞ் செய்யத் துணிந்து, மரியாதை தப்பிக கெட்டவளாயின்ள். இல்லையாயின, மிகவும்

நல்லறிவினனும், தயர்ஞவும், புலன்களி னடக்க முடையவனும், தரும சிந்தை யுடையவனுமாகிய இத்திருமகனைக் காடேறச செல்லவிடுவார் களோ? ஜனகமஹாராஜன் திருமகளாகிய வீதாதேவியும் இதுவரையி லொரு னனபமும மறியாதவ ளாதலின், இபபொழுது இகானகத்தின் கொடுந்துயரங்களை எவவண்ண மனுபவித்து வாழவுறுவள? அந்தோ! மஹா ராஜரும் மிகக் கருணையற்றவர், யாவாககு மினிய இததிருமகனைத் தரத்தி விடவும் துணிந்தன ரன்றே ? எனறிவவண்ணம் புலமபிக கூறுகின்ற வாக்கியங்களைத் திருச்செவி சாரத்திகொண்டும், அகோஸல நாட்டைக் கடந்தெழுந்தருளி, வேதசுருதியென்னும புண்ணிய நதியையுந தாண்டித் தெனறிசை நோக்கி, நெடுங்கால் மெழுந்தருளிப பறபல பசுக்கூட்டங்கள கூடிய கரையுடைய கோமதிநதியையும், மயூரஹம்ஸஸாரஸாதிகளினு லொ லிக்கப்பட்ட ஸ்யந்திகா நதியையுந தாண்டி, மூன்பு மனுமஹாராஜனுல இகஷ்வாகு மஹாராஜனபொருட் டளிகபபட்டுப் பறபல நாடுகளுடன் கூடி, நீரவள நிலவளங்கள பொருந்திப பொருள மிகுந்த தேசத்தைக கண்டு, வீதாதேவிககுங காணபித்து, ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே ! யான் வனவாஸம் நீாநது, மீள வந்து, தாய தந்தையாகளுடன் கலநது மகிழந்து, ஸரயூநதியின் நீரதநிலுளள மலாநத மணலகமழகினெற மஹா வனதநில் வேடடையாடுங் காலமும, எப்பொழுது நேருங்கொலோ ? இவ் வுலகத்தில் காடடில் லேட்டை யெனபது மனிமிழவிை பொருட்டும, கொடிய மிருகங்களின் பீடையைப போககுவதின் பொருட்டும, கறபிக்கப பட்டிருகினற தன்றே ? அஃது ராஜகிய காரியங்களையும் விட்டு, நிரந்தர மாகச் செயயபபடின், (ஸ்ரீதபூதமிருகயாமத்யவாக பாருஷ்யோக்ரதன் டதாஹ அாததஸயதுஷணஞ்சேதி ராஜஞாமயியஸனஸபதகம) எனனு நிந்திகபபடுகினறமையால, அதை நிராதரமாக யான் கோருகின்றிலேனி; ச்ராதகாதி காலங்களில, வேதியாகளாலும் ஒரிடத்திலும் நிலைகொளளாத குறிகளே யடிககுங் திறமை கற்குவ காலத்திலும, கொடிய மிருகங்களின பீடை வளருங் காலதிலும, அரசாகளாலுங் கோரபபட்ட அவவேட்டை யை விஞ்தமாக யானு மொருகால் வேண்டுகினறேன; இவவண்ணம வேடடையாடுவதில் ராஜரிஷிகளுககு விருபபு மிகுதியு முளதாகு மன்றே? என்றிவவண்ண மினிதாகப் பலபல வருளிச செயதுகொண்டே வழிகடந தெழுந்தருளினா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில நாற்பதொன்பதாவதுசருக்கம

முற்றிற்று.

ஐம்பதாவது சருக்கம்.

குகப்பெருமான சக்கரவர்த்தித் திருமகனேக்கண்டு இனிது உ
அருளிசெய்தது.

அனந்தரஞ் சக்கரவர்த்தித் திருமகன வீதாலசஞ்மணர்களுடன் விரிந்தன நழுகிய தகூணிணகோஸல நாட்டையும் கடந்தெழுந்தருளித் திருவயோத்திகு எதிராக நின்று, கைகுவித்துக் காகுதர்களினுல் பரிபாலனஞ் செய்யபபட்ட திருவயோத்திமாநகரே ! உன்னையும், உன்னைப் பாதுகாக்குந் தேவாகளையும், உன்னிடத்தில் நித்திய வாஸஞ் செய்யுந் தெயவகளையும், யான் வனவாஸஞ்சென்று மீண்டி வந்து வதனபொருட்டி விடைகேட்டுக கொளஞுகின்றேன்; வனவாஸஞ செயத தந்தையின கடனைத்தீரதது, மீள வந்து, தாய தந்தைகளுடன கூடி, உன்னைக்கண்டி மகிழுவறகுகடவே னெனறு, தேசாநதரஞ் செல்வோர் செய்யும் முறமைபபடி கருஹகராம நகராதி தேவாகளே வேண்டிககொண்டி தமக்குறற தன்பத்தை யறிநது வருந்துகினற அநகாடடியுளளோரை நோக்கி, வலதுகையை யுயரவெடித்து நாட்டியுளளோராகளே ! உங்களால என்மீது அருஞ மன்பும் நனகு செயயபபட்டன. ஆதலின, இபபொழுது என்னை நெடுஙகாலம் காணபது துன்பத்திறகிடமாகு மாகையால், உநதஞ் செயல்களைச செய்யச செலலக கடவீரக ளென்று, விடைமொழி யருளிச செய்தனர். அந்நாட்டாரகளும, அவவருளிசசெயலைக் கேட்டும், பிரிய மன்பினறி, தினமாகபபுலம்பி, ஸ்ரீராமனுககு தணடஞ் சமர்ப்பித்து, அத்திருத்தேரை வலம்வநது, அவகளுகு நினறுகொண்டி, ஸ்ரீராமன மறையு மளவும், பாரத்துககொண் டிருந்தனராகள சகரவர்த்தித் திருமகனும அவாகளிடத்தில விடைபெற்றுககொண்டி, சூரியன மாலைப்பொழுதில மறைவதுபோல அவர்களுசகுக கட்புலஞகாமல் மறைந்து, தநதானனியங்கள் நிறைந்தும, மிகவுங கொடையாளாகளுடன் கூடியும், பயமெனப தற்றதும், பறபல தேவாலயங்களாலும், யூபஸ்தம்பங்களாலும் விளங்கியும், பூஞ்சோலை மாஞ்சோலைகள செழித்தும, குளிரிந்த நன்னீராகளநிறைநத வாபிகூப தடாகங்கள பொருந்தியும, தனபமற்று மின்பமும்றும், மகிழ்ந்த ஜநங்கள திகழ்ந்தும், கற்ரு நிரைகள நிறைந்து ஆரசர்கள் கண்டி மகாவறுதற்கதும, வேதகோஷங்களால் ஒலித்தும, புண்ணிய கரங்களுங் காணம் இனியனவும், ராஜர்களின்புறத்தகனவும், மகிழ்ந்து திகழ்ந்து விளஙகுவது மாகிய அழகிய அக்கோஸலநாட்டின சிறப்புகளைக்கடாசூழித்துக்கொண்டே நடைவழியே நெடுந்தூர மெழுந்தருளிக் கடைசியில், கற்பேறளிக்கு நல்லாசிர சிறப்புற்றும், பாசிகளற்றும், மகாரிஷிகளின் ஆசிரமங்களினுல் திகழ்ந்தும், தெய்வப்பெண்களால் மகிழ்ந்து ஜலக்கிரீடைசெய்யப்படடும், தேவதானவ

கந்தர்வ கின்னர கிம்புருஷோரகாதிகளினுல் ஆச்சரியிக்கப்படும், பற்பல தேவர்க ளின்புறத்தக்க, மலைகளினுலுஞ் சோலைகளினுலுஞ் சூழப்பட்டும், வானவர்களினபொருட்டுப் பொனுலகம் மஞ்னியும், தேவர்களுக்குரிய தாமரைகளமர்ந்து,சிலைகளி லலிமோதியெழுந்த பேரொலியினாட்ட ஹாஸ்த்தால் பயந்தருவது. துளையெனலும நிரமலமாகிய புனனகைபொரிந்தியும், சில மேமபளளங்களில கூநதல்களின் பின்னல்போனற நீரினுபெருக்குடையதும், சில விடங்களில கொபபூழ போன்ற ஆழந்த சுழிகளா சுழித்தும், சில விடங்களில் அசையற்று கம்பீரமாகியும, சிலவிடத்தில் வேகம் பொருந்தியும், சிலவிடத்தில் துவனியுறீறும, சிலவிடதத்தில் துவனியற்றும், தேவகணங்களால் சூழகபபடடிமு, நெயதல தாமரை முதலிய கொடிகள படாந்தும், சிலவிடதத்தில் அகன்ற நொயயமனற குனனுகளும, சிலவிடத்தில் பெருமனற குவையுந் தோறறியும, மதகுகொணடு ஹமஸஸாரஸ சக்கரவாகாதி நீரப பறவைகளால் துவனிசெயயப்பட்டும், சிலவிடத்தில் இருகரையிலும் மூனறதத மாஙகளினினைகளால மாலை பூணடதபோலும், சிலவிடத்தில் கமல குமுத கைரவஙகளினுல மறைநதும, சிலவிடதத்தில் பலவனிக மலாகளின் பராகஙகளினுல படரபபடடி மதங்கொணடது போலும, சிலவிடத்தில் கல்மஷமினறி வைடூரிய மணிபோலநிமலமாகியும், மதமேறித் திரிகின்ற திசாகஜஙகளினுலும, வனகஜஙகளினுலும், தேவ வாஹனங்களினுலும், அடிக்கடி தொனிசெயயப்பட்ட நீரஙகளையுடையதும், கனிகளாலும், மலாகளாலும், தளிராகளாலும, புதாகளாலும், பறவைகளாலும, நீர் யானைகளாலும், முதலைகளாலும், நீர நாகஙகளாலுஞ் சூழப்பீடும், பலவகை யணிகள பூணடிம, மதகொணட மதத்தாசினிபோலும் விளங்குவதும்;—

விஷ்ணுபாதச்யுதாந்திவ்யா மபாபாம்பாபநாசிநீம்
சமுத்ரமஹிஷீம்கங்காம் சாரசக்ரௌஞ்சநாதிநீம்
ஆ சஸாதமஹாபாஹுஃ சுங்கிபேரபுரம்ப்ரதி.

விஷணுபாதசயுதாகதிவயா மபாபாமபாபநாசிநீம
சமுதரமஹிஷீமகஙகாம சாரஸகொளுஞசாதிநீம
ஆஸஸாதமஹாபாஹுஃ சுருஙகிபேரபுரமப்ரதி.

மூவுலகங்களையும் மூவடிகளாலளந்து மாவலியையடக்கி வானவர்களைப் பாதுகாத்த ஸாவலோக சரண்யனன ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் திருவடிகளினின்றும் அவதரித்து பொன்னுலகில்வீழ்ந்து பாவமற்றும், பிழர்களின் பாவங்களைப் போகியும், பகீரதன் பொருட்டாய மண்ணுலகிலும், பன்னாகலயத்திலும பெருகி, ஸமுத்திரராஜனுக்குப் பட்டமஹிஷியாகியும், ஸாரஸக்கொளுஞ்சாதி நீர்ப்பறவைகளால் ஒலிக்கப்பட்டும் விளங்குகின்ற

கங்காநதியின் ருகிலுள்ள சிருங்கிபேரமென்னும் குஹப்பெருமான் பட்ட ணத்தைக் கிட்டி எழுந்தருளிப் பேரலைமோதி பொலிக்கின்ற அந்த கங்கா நதியைக் கடக்கவித்து, ஸுமந்திரரை நோககி, ஸாரதி ! இன்றிரவினை இக்கிருந்து போக்குவோம்; இங்நதியினருகில் தளிர்களடர்ந்தும், மலர்கள் கமழ்ந்தும், உயர்ந்தும், படர்ந்தும், தழைத்தும், செழித்து முள்ள இவ் விங்குணமரம் மிக வழகியதாக விருக்கினறது; இதனடியிலே யிறங்கு வோம்; யாவராலும் புகழப்பட்ட இங்நதியையுங் கண்ணுறவு முகிழவோம்; என்றருளிசசெயதனர். இளையபெருமாளும், சுமந்திரரும், அவவணணமே யாகுகவென்று உடனபடி கூறி, அம்மரதினடியில் திருத்தேரை நடாத்தி ஸ்ரீராமசந்திரரை இரங்கும்படி விண்ணப்பிஞ்செயயப பெருமாளும், பிரா ட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், அத்திருத்தேரினினறு மிறங்கி, அம்மரத்தடியில் வீற்றிருந கருளினா. சுமநதிரரு மிறங்கிக் குதிரைகளீ யவிழத்து ஓரிடத்தில் கட்டி, ஸ்ரீராமபத்திரரிடம வநது கைகட்டி நின றனர். அவவிடத்தில் ஸ்ரீராமனுககு உயிரபோன்றவரும், தோழருரும், வேடிவசாதியிம் பிறந்தவரும், சிறந்த பலமுமையவரும, அங்நகாத்திற்கு இறையவரும், ஸ்ரீராமபக்தனெறும், பரமபாகவதனென்றும் புகழப்பட்ட வருமாகிய குஹபபெருமான, ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளியதைக கேடடுப் பெருமகிழவுகொண்டி சிறந்தமந்திரிகளுடனும்,தன்னினத்தா சுறறத்தார்க ளுடனும் கூடிப் புறபபடடி, ஸ்ரீராமசநதிரா வீறறிருக்கு மிடம் நோககி நடந்து வந்தனர். பக்தவத்ஸலரான ஸ்ரீராமசந்திரரும் அவர் வருவதைக கண்டி எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, இளையபெருமாளபோலவே இவரு மொரு தம்பியெனனும்படி நட்புச் செயதருளினர். குஹப்பெருமானும், ஸ்ரீராமபத்திரருக்குற்ற தனபங்களீ யறிந்து மிகத் துயரமுற்று, ஸ்ரீராம சந்திரரை ஆலிங்கனஞ் செயது கொண்டி அவரை நோககி, ஸ்வாமி ரகுகுலகந்தனரே !

यथायोध्यातथेयंते रामकिंङ्करवाणिते
ईदृशंहिममाख्याहो कृप्राप्स्यत्यतिथिंप्रियम.

யதாயோத்யாததேயமதே ராமகிங்கரவாணிதே
ஈத்ருசம்ஹிமஹாபாஹோ கஃப்ராபஸயதயதிதிம்பரியம்.

தேவருகருக் திருவயோத்தி எவவண்ண மூரியதோ ? இங்கரும் அவவண்ணமே தேவருக் குரியதனறி, ; என்னுடையதன் றுதலின, தேவரே இங்கபிஷேகங்கொண்டி, அடியேங்களைப் பாதுகாத்தருளக் கட்வீர். அடியேனும் தேவருக்கு நித்திய கைங்கரியஞ் செயது, ஆனந்த மடையக் கடவேன்; லோகநாதரான தேவரே இவவணண மருள்செய்து பரியாதிதியான வெழுந்தருளப்பெற்ற நல்வினையும் யாவனுவனிருவன் னின்று வெல்லுப் பகைவ னன்னம் முதலிய கல்லுணவுகளையும், அரிய

பாத்யாதிகளையும், விரைவிலழைப்பித்து, மீளவும், ஸ்ரீராமபத்திரரை கோக்கி, இகழ்வாருகுலகந்தனே ! தேவர் வரவு நல்வரவாகக் கடவது. அடியேனுடையதென் றபிமானிக்கபெற்ற இவ்விராஜ்ஜியம் மெல்லாம் தேவர் முண்டீரே ? அடியோங்களெல்லோரும் தேவரடியார்களே ? தேவரே யாவர்க்கும் பர்த்தர் ? அடியோங்களை யங்கீகரித்து, இவ்விராஜ்ஜியத்தை நீர்கு பாதுகாத் தருளகடவீர். வியஞ்சனம் முதலிய பக்ஷ்யமும், அன்னம் முதலிய போஜநமும், பானகம் முதலிய பேயமும, ரஸாயனம் முதலிய லேஹ்யமும், சிறந்த சயனங்களும், குதிரைகளுகும் தக்க நல்லுணவு களுஞ் சித்தஞ்செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன, இவைகளையு மங்கீகரித்து, அடியேனை யளித்தருளக் கடவீர். எனறிவவண்ணம பதற்மையால் வேண்டு கின்ற குஹப்பெருமானை சககரவர்த்தித் திருமகனும நோகித தோழா ! நீ தெடுங்தூர மென்பொருட்டு நடந்து வந்தமையாலும், கடபுகுத்தகபடி. இனிமை கூறுகின்றமையாலும், நாமுமமால நனகு பூஜிகபபடடோம், சநதோஷமு மடைந்தோமென்று அருளிச்செய்து, பருத்து நீண்டிருண்ட திருக்கைகளினால் அவனை ஆலிங்கனம் பண்ணிகொண்டு, நிஷாதராஜனே ! பந்துக்களுடன பிணியறற மகிழவுற்ற உனனை யானும் தெயவாதினமாகக் கணடேன; உனக்கும், உங்நாட்டிககும், நேசாகளுகும், பொரீருளகளுகும குறைவற்று, நலம் வளருகின்றதா ? என்னிடத்திலுள்ள வனபிரல் நீ விரித் தஞ் செய்யபபட்ட இவவுபசாரஙகளைக் கணடு, மிகவுஞ் சந்தோஷ மடைந் தேன, இவையாவையும நீ திருபபிக கொளளக் கடவை இபபொழுது யான தானம் வாஙகிக்கொளளும் தருமததை மேறகொண்டிலேன, இபபொ ழுது யான் குசசீராஜிநஙகளை தரித்துக கந்தமூலபலங்களை புசித்து வனத் தில வசித்து தவசியாகிப் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனம பண்ணுகையில், ஊககமுடையேனென வுணாக இபபொழுது இகருரைகளுகு மூண வளிக்கும் விஷய மொனறிலுமே நான யாசகனுகி யிருகினறேனனறி, மறறெவ விஷ்யத்திலும யாசகனுகேன, இவவொன்றினுலே யான பூஜிகபபட்டே னுகுவேன; என்றருளிச்செய்துக குதிரைகளுகு நீரு முணவுங் கொண்டளிக்கும்படி கடடளையிட்டருளினர். குஹபபெருமாளு முடனே அங்கிருந்து விரைவாக மனிதர்களை யனுப்பி, இக்குதிரைகள தசரதமஹா ராஜருக்கு மிகவும் பிரியமுளளன வாதலின், இவைகளை மகிழவிப்பதே சக்கரவர்த்திதிருமகனுர் திருவுளத்திறகு உகபபெனறு, நலலுணவுகளைக கொண்டுவரும்படிகட்டளையிட்டு, ஸ்ரீராமபத்திரா கடடளைப்படிசெய்வித்த னர். அகந்தழுஞ் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் மரவுரியை யஜ்ஞோபவீதமாகத் தரித்து, வெயயோன் அஸ்தகிரியை யடைகையில், ஸந்தியாவந்தனாதிகளை செயதருளி, இளையபெருமாளை கொணர்ந்த கங்கோதகத்தையே யமுது செய்து, கால்கைகளை சுத்திசெய்து, ஆசமனம் பண்ணிப பிராட்டியுடன் அம்மரத்தடியில் சயனங்கொண்டருளினர். இளையபெருமாளும் தகுக்குரிய கைங்கரியங்களைச் செய்து முடித்து, மற்றொரு மரத்தினடியில், சுறுப்

பெருமானுடனும், சுமந்திரருடனும் கூடி நின்றனன். குஹப்பெருமானும் வில்லும் கையுமாக நின்று, இளையபெருமானுடன் ஸ்ரீராமர் குணங்களையே புகழ்ந்து கொண்டு தூக்கமின்றி, பூக்கத்துடன் ஸ்ரீராமபத்திரரைப் பாதுகாத்து வந்தனர். இவ்வண்ணம தன்பமறியாதவரும், இன்புறத்தக்கவரும், நன்மதியுறறவரும், புகழபெறறவரும், மகாத்மாவுமாகிய சக்கரவாத்திருமகன அவ்வண்ணம் துயில்கொண்டிருக்கையில், அன்றிரவு நெடியதாக வளர்ந்து, தேய்ந் தொழிந்தது.

அயோதியாகாண்டத்தில ஐம்பதாவது சருககம்

முறறிறறு.

சிலா கங்கை ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின திருவடியினறும பிறகநிலதென்றும், விஷ்ணுபதியெனனும் பெயா, விஷ்ணுபதமெனறு லாகாச மாதலால, ஆகாயததில உறைகினறமையால, வாயதததெனறு முராகினறனாகள். அஃது மிகுதியுற தகுதியறறது, விஷ்ணுபதமென்று ஆகாசததுக்குப பெயருளதாயினும, விஷ்ணுபதியென்று பெயா, அதனடியாகவருவதறகு ஈகாராதாதலாவது பொருதாது, அவவண்ணமாவதற கிலக்கணசூததிராமிலலை, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின ஸ்ரீபாதததிலுண்டாகியதெனறபொருள் கொள்ளின, (பாதோதயதரஸ்யாம) எனனும பாணினிஸ்ருதிராததால், ஏகபதீ - தனி பதீ - எனனுமாபோல விஷ்ணுபதியெனற ஈகாராகாத மாவதறகுக் குறையிலலை, ஆகாசதிறகு விஷ்ணுபதமென்று பெயருளதேயனறி, விஷ்ணுபாதமென்று பெயா நீகண்டிகளிலு மிலலை, லோக வேதஙகளிலு மிலலை, ஆதலின, அவவண்ண முராசெயபவாகளுக்கு விஷ்ணு பாதசயதாமென்று இசசருககததி லிருபபது ஒருபொருதம ஒவவாது, மறறு மிவவிஷ்யததிலுளள சஙகைகளைப் பாலகாண்டதிலே பரிஹரிசு செயதுவிட்டோம, (ஹரிபரோஷயம் ஹரிஸகயம் ஹரிகேஹ நிஷேவணம்) என்ற ஈனருகடமை செயவதும, அவாகளுடன கட்புச் செயவதும, அவர்களின வீடேறசெலவதும, உபபாதகஙகளென அருளிசசெயயப படுகினறமையால, புருஷோததமனுன ஸ்ரீராமபிரான இழிகுலதிதோனறிய குஹபபெருமானுடன கட்புச செயதது தகுமோ வெனின், தகும, (நிஷாதஸதபதிமயாஜயேத) எனறு, வேமவ ராஜனும், யாகஞ் செயயிபபதற குரியவனென றிருபபதாலும, (ருகுதாராபகவதபக்தாவிப்ராபாகவதாஸ்மருதாஃ ஸாவவாணேஷுதேகுஹரா யேஹயபக்தாஜனார்தமே) எனறிருப்பதாலும், பாகவதாகளலலாத வேநிடாகள், சூதநிராகளபோல கட்புக கொளளத தக்கவர்களலலரெனறும, பாகவதர்களாகிய சூதநிராகள் வர்ணஸ்ரம நியதஙகளான கொளவது கொடுப்பது முதலிய ஸமபாதம் செய்துகொள்ளத் தகாத வாதளாயினும, நடபுக்கொள்ளத தடையிலலையிறே? இவவிஷ்யததிலுளள பல சஙகைகளையும், ஸ்ரீமத வேதாநததேசிகன திருமநதராரத்தத்தில் சுடறப் பூரிஹாரஞ் செயதருளி யிருகினறார.

* யதாயோத்யா என்னும் சுலோகத்தின் கருத்துரை.

ஸ்ரீராமதேவர்க்குத் திருவயோதி எவ்வண்ணம் ஸ்வாதீனமோ? இஙகரு மவ் வண்ணமே ஸ்வாதீன முடையது, அடியேன் தேவர்க்குத் தொணடனுகையால, தேவர்க்கு நித்தியு கைங்கரியஞ் செய்வதே-அடியேனுக்குரியது, தேவரா யதிதியாக

ஐம்பத்தொன்றுவது சருக்கம்.

இளையபெருமானும் குஹப்பெருமானும் ஸ்ரீராமரைக் குறித்து வியாகுலபபடுக்கொண்டே துயிலகொளளாமல் விழித்துப் பாதுகாத் திருந்தது.

அந்தரம கபடமினறி, யூக்கத்துடன விழித்திருந்து, ஸ்ரீராமசந்திரரைப் பாதுகாதருளும், இளையபெருமாளைக் குஹப்பெருமான் நோகி, மிகவுஞ் சோகமடைந்து, சக்கரவாத்தி குமாரா ! உமகாக இவவிடத்தில் தளிரகளாலும், மலாகளாலும, இனிய படுகைக செயயபபட்டிருகின்றது; இதில் நீங் படுத்துத் துயில்கொளளக் கடவீர். அடியோஙகள காட்டி மனிதர்க ளாதலால், தூஙகாமல் விழித்திருபபது முதலிய வருத்தஙகளைப பொறுபபோம்; நீர மஹாராஜா திருமகனுதலாலும், இதுவரையில் துன்பும் றறியீராதலாலும், நீர இனபுறறு வாழத்தகவா, ஸ்ரீராமபத்திரரைப பாதுகாப்பதன பொருடடி, நாங்களெல்லோரும விழித்திருக்கிறோம்; எனகு இவவுலகினில், ஸ்ரீராமபத்திரனை விட, வேறொருவரும் பிரியமுளளவராகார்; இவவிஷயத்தை நான் ஸத்தியமாகச சொல்ல யூணையுஞ் செயவேன், நான் ஸ்ரீராமசந்திரருடன நடபுககொணடி இவரது அநுகரஹத்தால சிறநத புகழச்சியுறக் கோருகினறேன, இவரது அருளினாலேதான் அறமபொருளின்பம வீடுகளு கிடைக்கினறன, ஆதலின, அடியேன் எனனினத்தார்களுடன விலலுங் கையுமாகச சூழநது நினறு, யோசித்திரைகொணடி பிராட்டியாருடன சயனகொணட பேரருளாளனை விழிதது காதது பேன, இவவளவில் யான எபபொழுதுந திரிந்தலகினறமையால, யானறி

பெற்ற யாவன தேவாகடிமை செயயாத ராஜலியததை விருபபுறுவான, இரகாத திருவயோதனிபோலக கைகேயிபோனறவாகளால தடைசெயயாவணண மடியேன அடிமைசெய்த பாதாபபேன, ஆதலின, மஹாராஜாபோல முனபு ராஜலியததை யளிதது பினபு அபகரிததுக காடேறச செலல விடுவேனே வெனறு ஐயமுறறக, தேவா விஷயததில இவவணணம யாவன செபவான, (இயமயதா அயோதியாததா ஜைகராவாணீ) எனறு அரவயம. உ—இயம, இரகாயதா அயோத்தியா எவ்வணணந திருவயோதனிபோலாகுமோ ? அவவணண மடியேன செயயகடவேன, இஷு இவவிஷயதனில தடைசெயவது யாவனுளன, இதற கரசஞகிய யானே மிழந தளிகையில, இதறகுந தடை செயபவா ஒருவரு மிலலே. ஈ—தேவா பதினாகு வருஷம் நகரம் புகாமல, வரவாஸ செயவேனென்று பிரதிஜைகொணடி எழுந தருளினமையால், திருவயோதனிபோல இரகரமும் புகவொணணாத தாயிறறே, அடியேன என்னசெய்வேன், இரத பாக்கியததை யாவன பெறப்போகினாரன்; அடியேனே பெருமையால, ராஜ்ஜியதனில் விருப்பமுறறே நட்புகொண்ட சுக்ரீவனும், விபீஷணனும், இந்தப பாகியத்தைபபெறுவாகளோ ? அவர்களும்பெரியர்கள். அவ

யாதது ஒன்றுமில்லை; பிறர் கால்வகைப் படைதொன்றுப் போர்செய்ய வெதிர்க்கினும், அவரனை வெற்றி கொள்ள வல்லோம், என்று இனிமை யாக வேண்டுகையில், இனையபெருமாள் அவரை நோக்கிக் கேளீர் நிஷாத நாஜரே ! எம்மைப் பாதுகாக்க நீரும் வல்லீர், இவ்விடத்தில் யாற்களும் பயிலும்றிலோம; ஆகிலும், நீர் சறறு தருமத்தை ஆராய்ந்து பாரீர், சக்கரவர்த்தித் திருமகனும், லோகனுதனுமாகிய எம்மையனை, வீதாபிராட்டியாருடன தனையில் படித்திருக்கையில், யான் நித்திரையையினும், நன்குயிர் வாழவையாயினும், இனபங்களேயாயினு மெவவண்ணமுறுவேன்? யாவ சொருவர் தேவாஸுராகவெல்லோரு மொன்று சேர்ந்து எதிர்த் தடர் செய்யினும, பின்வாங்காது வெறறிகொள்ளுங் நிற்மையுள்ளவரேர் ? அந்த இவவையரும், வீதாபிராட்டியாருடன் புல் அணையின்மீது படித்திருகின்றன ராதேதா ? யாவா சுந்திரஜபங்களாலும், தவங்களாலும், பறபல நியமங்களாலும் பிறபபற்று, மஹாராஜருக்கு முதற்குமாரரும், மிகப் பிரிய முடையவரும, யாவரும புகழத்தக்க நறகுண நறசெயகை யுடையவருமாயினரோ ? அத்தன்மையராகி, இவவையா பிரிந்து வனமேற வெழுந்தருளினமையால, மஹாராஜா கெடிகாள வாழநிரா, விசைவி லிப்பார் மடந்தை அரிசின்றிக கைமபெண்போலாகு மென்பதில் ஐயமில்லை; மஹாராஜர் திருமாளிகையில, தாய முதலிய வனிதையாகள யாவருங் கூவிக் கூவி யழுது மூர்சைடைகொண்டு ஒழிவாகளென எண்ணுகின்றேன, கோஸலையாரும், மஹாராஜரும், இன்றிரவு பிழைத்திருப்பார்களென நான் நம்புகின்றிலேன; என் மாதா ! சத்துருகனைக் காணபோமென்று மாசையினல், ஒருககாலையினு முய்வள; சிறந்த ஒரு திருமகனையே பெறறிழந்த கோஸலராஜன திருமகள இத்தனபத்தை எவவண்ணம் பொறுத் துயிர வழ்வாள, மிகவு மன்புடைய ஜங்கள நிறைந்து, மிகவும் கணணுறத்தக்க அத்திருவயோத்தி, மஹாராஜருடைய சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு மிகவு மழியும், முக்கடனகளேயுந் தீரப்பவரும், தெய்வத்தன்மை யுள்ளவரும், மூத்தவரும், பிரியமுளவருமாகிய எமமையனைக் காணமல், மஹாராஜருடைய உயிரோ ? அழியுந் தனமையுடைய அவா திருமேனியில் எவவாறு நிலைத்திருக்கும், இவவண்ணம் மஹாராஜர் மரித்த பினனர், கோஸலை யாரு மிறபபர், உடனே என மாதாவும் மாணமடைவள், என் தந்தை எமமையனுக்கு அபிஷேகஞ் செயத பட்டங்கட்டாமல், தங்கோரிக்கை யீடேறாமல் வினையில் மாணமுறுவா ரன்தோ ? நிகழந்தது நிகழநீதேயன்றி, நிகழுமதாகுமோ ? மஹாராஜர் மாணமுறுங்கால், அருகிலிருந்து சரம கைங்கரியஞ் செயவோர்க ளன்றே ? பாக்கியசாலிகள், யங்களாத பாக்கியத்தையு மிழந்து பிரிந்தோமன்தோ ? அழகிய நற்சந்தியுடையதும், நன்கு பிரிக்கப்பட்ட ராஜமார்க்க முடையதும், உயர்ந்த மாடமாளிகையுடையதும், சிறந்த பொதுமகளிர்களால் நிகழ்வுற்றும், சதகஜதுரகபதாதிக ளடர்வு றும், நிருத்த தேவாத்திய கோஷங்கள் முழங்குவதும், மங்களங்களெல்லா

வற்றும் நிறைந்ததும், மகிழ்ந்த பூரித்த மஹாஜனங்கள் வசிப்பதும், பூஞ்சோலை மாஞ்சோலைகள் சூழ்ந்ததும், பலவகை யுற்சவங்கள் நடப்பது மாகி விளங்குள்ள மஹாராஜா திருவயோத்தியில நல்வினையோர்க ளல லோ ? நீரிந்து மகிழவார்கள, யாங்கள் மீண்டு வருமளும், மஹாராஜர் உயிர்வாழவரோயாங்கள மீண்டுவந்த, அவரைக்கண்டு மகிழ்வுறுவோமோ? பிரஜைஞை நீர்ந்த எம்மையருடன் திரும்பித் திருவயோத்தி சேர்ந்து வாழவேமோ ? என்றிவவண்ணம துயரங்கொண்டு புலமபா நிற்கையில், அஸ்றிரவு கீங்கி, பொழுது விடிந்தது; இவ்வண்ணம், இளையபெருமாள் உன்னைகூறிப் புலம்பி யிழக்கண்டு, குஹப்பெருமானும அவாகளிடத்தி லுள்ள நேசத்தாலும, பக்தியாலும, மிகவுஞ் சோகமுறறு, சோகங்கொண்ட ஞகமபோலப் பதைத் நினைத்து, சோகீர பெருக்கி வாடி வருந்தினா.

அயோத்தியாகாண்டதில ஐமபததொனறுவது சருகக மும்முற்று

ஐம்பத்திரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீராமபிரான் சுமந்திரருககு விடைகொடுத்தது கலேமயினை ஜடைதரித்துக் கொணடு சீதாலக்ஷ்மணாகளுடன் கங்காநதியைத் தாணடி எழுநதருளியது.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தபின, சகாரவர்த்திதிரு மகன திருப்பள்ளி யுணர்ந்து, இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மண ! இரவுகீங்கி கதிரவ னுதிக்கும் காலை யாயிற்று; குயிலினினமையாகக் கூவுகின்றது; மயில்களின் தவனியும் கேட்கப் படுகினறது; ஆதலின, வேகமுடைய இகங்கா நதியைத் தாண்டிச செலலுவோமென்றருளிச்செய்தனா. இளையபெருமாளு முட்னே குஹப்பெருமானுடனும், ஸுமந்திரருடனும், ஓடம் சித்தஞ் செயயும்படி யருளிசசெய்து, ஸ்ரீராமபிரானருகில் வந்து நின்றனர். குஹப் பெருமானும் அவவண்ணமே செய்வேனெனறு, ஸ்ரீராமபத்திரருடைய ஆஜ்ஞையைச் சிரத்தில்கொணடு, விரைவாகத தம் மந்திரிகளை யழைப் பித்து, அமைசசர்களே! தடுப்புமுதலிய உறபபடைகளுடன்கூடியும், நிறமை யுள்ள * கர்ணதார னுடையதும, இனபந்தருவதும், ஸுகமாகத் தான்டி விக்கத் தக்கதும், திடமுடையதுமாகி யுள்ள சிறநத நாவத்தை விரைவில் துறைமுகத்தில் நிறுத்தக்கடவீர்களெனக் கட்டளையிட்டனா. அவர்களு முடனே யவ்வண்ணம் சித்தஞ்செயவித்து, இவருக்குத் தெரிவித்தனர்கள். அகந்தசம், குஹப்பெருமானும் கைகுவித்தகொண்டு ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி, ஸ்வாமி சருகந்தனு! இந்த நாவம் வித்தஞ்செய்யப்பட்டு நிற்கின்

* கர்ணதாரன் என்பது, படகை யோட்டுகிறவன்.

'றது; மீளவும் அடியேன் செய்யவேண்டியது யாது? தேவர் இத்தராணியில் ஏறியருளக்கட வீர்கள். அடியேனே இங்நியைத் தாண்டிவிப்பே னென்று விண்ணப்பஞ்செயதனர். சீக்கரவாத்தித் திருமகனும அவனை நோக்கித் தோழா! யானும் ஹித்தமாகவே யிருகின்றேனே; ஹீதையின ஆடையா பரணங்களேயும், எமதாயுதங்களேயும், ஒடத்திலேறறகடவீ ரென்க கட்டளேயிடடனர். அநந்தரம ஸ்ரீராமலக்ஷ்மனாகளிருவரும், அமபறறதூணீரங் களேயும், வாள்களேயுங கட்டிகொண்டு கோதண்டங்களேயுங கையிலேந்தி, பிராட்டியாருடன் கங்காநதியின் வழிபற்றி நடநதெழுந்தருளினாகள். சுமந் திரா அப்பொழுது வணககத்துடன் கைகுவித்து, ஸ்வாமி அடியேனு செய்ய வேண்டும் வகையேதோ? அதை யருளிச்செயயவேண்டு மெனறு விண ணபபஞ் செய்தனா. சக்கரவாத்தித் திருமகன அவனைநோககி, வலது திருககரத்தினால் அவர் கரத்தைபபறறி, சுமநதிரரே! நீர விரைவாக மீணடு சென்று, மஹாராஜரருகில ஊககமோடிருகக் கடவீ ராதலின, நீர மீணடு செல்லும, இதுவரையிலும மஹாராஜா கடடளேயின்படி நாடு களேத் தாண்டிக்கொணடிவநதுவிட்டீரன்றே? இனியாகுகள ரதமின்றிக்கால் களினால கடகுகானாகு கடந்து நடபபோமென றருளிசசெயதனா இவவண ணம் தமககு ஸ்ரீராமபத்திரா விடை கொடுத்து விடடதை யறிநது, ஸ்ரீராம சந்திரனை நோககி, ஸ்வாமி! தேவா அம்பா போலக் காடுகடநது திரிவதை இவவுலகினில ஒருவரும நனகென வுகநது உடனபடார; அத் தன்மையராகிய தேவரே வனவாஸ மெழுக தருளுகையில, அடியேனு மூடனவருவதற் கென்ன? தேவரே இதறகுன்ப மடைக தமையால, பரஹ்மீ சரிய விரதத்திறகும், வேதமோது வதற்கும், பொறுமைகொளவதறகும், கற்பு மின்மைக்கும பயனிலதென வுணர்கின்றேன்; தேவா இளையபெருமா ளுடனும, பிராடடியாருடனும், வனதனி லெழுந்தருளி யிருந்து, மூவுல கினையும் வெறறிகொணட ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுபோலப பெரும்புகழபெறறு வாழவுறுவீர, அடியோகளே தேவரை விடடுப் பிரிந்தவாகளாகியும், பாவிகைகேயிக்கு வசபபட்டவாகளாகியுந் தன்பமுறறுக் கெடடுவே மென்று தம்முயிர்க்கு நிகரான ஸ்ரீராமசந்திரர் தம்மைவிட் டெழுநதருளு வதைக் கருதிக கணணீர் பெருக்கி, நெடுநேர மழுத பினபு தாமே தேறிக் கணகளைத் துடைத்துக்கொண்டு, ஆசமனஞ்செயது சுசியாகிய பின் தொடரு மிவரை நோக்கி, ஸ்ரீராமபத்திரர் இனிமையாக மீளவு மருளிச் செயகினறனர். ஸுமந்திரரே! என் தந்தையர்க்கு, உமககு நிகராகிய இஷ்டர்க ளொருவரையுங் காண்கிலேன்; ஆதலின், சோகத்தினுல் மனம் நொந்தவரும், மூப்புடையவரும், கைகேயியினுல பிடிககப் பட்டவருமாகிய அவர் என்னை நினைந்து துன்புற்றழுருந்தாவண்ணம், நீர் அவரருகிலிருந்து தேற்றவேண்டி மன்றே? ஆதலின், நானு மும்மை மீண்டி செல்ல உரை க்கின்றேன்; மஹாராஜர் கைகேயியின் இச்சையின்படி எப்பொழுது என்ன கட்டளேயிடினும, தடையில்லாமல் உடனே அதனைச் செய்யவேண்டும்.

ఏతదర్థం హి రాజ్యాని ప్రశాసతి నరేశ్వరాః
యదేషాం సర్వకృత్యేషు మనోనప్రతిహన్యతే॥

ஏததர்தமஹிராஜயானி பூசாஸதிநரேசவராஃ
யதேஷாமஸர்வகருதயேஷு மநோநபரதிஹந்யதே.

உலகததில அரசாகள அரசாடசி செயவதனபயன; அவர்களது விருபபம ஒரு காரியமதளிலுங கெடாதி யடையாமல நிறைவேற வேண்டு மென்பதே யனறோ ? ஆகலின், மஹாராஜா தனபததினால வருந்தா மலும,பிரியமினமையுமலும,இனபமுறுமாறு நீர செயயகடவீர. இது வுனாயும தனப மறியாதவரும, மூபபினரும, யாவரும பூஜைசெயயத் தகுமவரும, எங்கள மீது மிகப பகூடமுடையவருமாகிய மஹாராஜனா என பொருடமத் தணடம சமாபபித்து, நான விணணபபஞ செயதாக விணனபபஞ செயயகடவீர என தந்தையரே ! திருவயோததியை விட்டு வநதாமே யெனறும, வனததில வாசஞ செயவோமே யென்றும், யான சிறிதும தனப முறறிலேன, லகூமணனும சோகங்கொணடிலன; ஸீதையும சிறுத செயதிலள, பதினைநது வருஷங்கள எளிதில் திரந்த வுடன் மீணடு வநத அடியோங்களோக கணடு ஆநந்தமடையபோகினறீர்; எனறிவவணணம தநதையுடன விணனப்பஞ் செய்த பின், கோஸலை சுமிததிரை கைகேயிமுதலிய தாயமாரகளெலலோரையுமநோகி, நாஙகள போவரும, ஆரோகயம விஞ்ஞியதாக விண்ணபபஞ்செயது, பணிந்து மகிழவிதது, மீணடும மஹாராஜனா நோகி, எம பிதாதேவ ! விரைவாகச சிரஞ்ஜீவி பரதாழவானே யழைபபித்து, அபிஷேகஞ்செயது பட்டங்கட்டி இளவரசனாகச்செயதருளகடவீரெனறும,விணணப்பஞ்செய; பரதாழ் வானேயுமநோகி, அடா பரதா! நீ மஹாராஜாரிடத்தில் எவவண்ணம பத்தி விசுவாஸ விஷயஙகளுடன நடகினறனனேயோ? அவவணணமே நம்மாதாகக ளெலலோராக எரிடத்தும, பக்ஷபாத மினறி, ஒரே சீராக நடந்து கொளளக் கடவை. உனகருக கைகேயி ஸுமித்திரையாகள எவ்வண்ணம அனபுசெய்யத தகுகவாகளோ ? என மாதாவாகிய கோஸலையாரும், அவ் வண்ணமே அனபுசெயயத தகுகவளனறே ? அனறியும, மஹாராஜர் கட் டளையினபடி நீ இளவரசுப படடங்கொணடு, நீதிவழுவாது பாதுகாத்து வருவாயாயின், இமமை மறுமை இரணடிலும், உனக கழியா நன்மையுள தாகுமெனறு நிவ்வண்ணம உரை செயயக கடவீரென றருளிசசெயது, ஸுமந்திரருகு விடைகொடுத் தருளினர். ஸுமந்திரா இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமசந்திரரால திருபபபபடடவராகி, ஸ்ரீராமபதிர ருளிச்செய்த வாக்கியங்களைக் கேடடிம, ஸ்ரீராமசந்திரரிடத்தில் தமக்குளள பத்தியை யினும் திருமப மனமினறிச சக்கரவர்தித் திருமகளை நோக்கி, ஸ்ரீராம சந்திரரைக்காதுத்தரே !

ദുഃഖമേവാപരം യദിമാം സ്നേഹാദവിക്ലബഃ
ഭർത്തൃസ്നേഹപരിത്യക്താം നാനുകമ്പസി രാഘവ ॥

யதஹமகோபசாரேண புரயாமஸகேஹாதவிகலபஃ
பகதிமானிதிததாவத வாகயதவமக்ஷகதமாஹதி.

அடியேன் இபபொழுது ஒருவிணணபபம் பணணுகின்றேன; இது ஸ்நேஹததினாலனறி, உபசாரமாகச சொலலுகினறிலேன; ஆதலின, அடியேன எதிரதது உரைகினறமேனென்னறு சிறியருளவமின; இவன ஈம பகலில பதியுடையவனெனபதைத திருவுளமபறறி, அடியேன் செயயு மிவவபராதததைப் பொறுததருளுகடவீர. தேவர் பிரிகதெழுந் தருளினமையால, பிளளையைப் பறிகொடுததவளபோல வொளியிழந்து பாழடைந்த அததிருவயோத்தியைத தேவரை விட்டு விடடு அடியேன மாததிரம எவ்வணணம புகுவேன, புறப்படுங்காலையில தேவா வீறறிருந் தலங்கரிதத இததிருகதேரை இபபொழுது தேவரினறித தனியே புகக்கண்டி, சோகத்தால அத்திருநகரி சிதறுணடழியாதோ ? போர்க சாததில ரகினனறித தோபபாகன மாததிரம தேரைத் திருபபிக கொணடு செலலுகையில, சேனைகள அதனைககணடு சோகமுழுவது போல வறியதாகசசெலலும இததிருத்தேரைக கண்டும, நகரிலுளளோர் கணடு சோகங்கொண டிறக்கார்களோ ? இபபொழுது தேவா கெடுந்தூ மெழுநதருளி யிருககினறும, நிரநதரம சிநதை செயவதனால, எதிரிலிருப் பதுபோலக கணணுறுமாறு தியானஞ் செய்பவர்களாகிய பிரஜைக ளெலலோரும, உணவு மினறி வருநதி இருபபாக ளெனபதில சிறிதும சநதேஹமிலலை; சகரவாததிதிருமகனரே! தேவர் வநவாஸம புறப்படு கையில, நகரததிலுளளோர் யாவரும சோகங்கொணடழுது புலமபிப் பட்டபாடுகளைத் தேவரே கணடருளினீ ரலலீரோ ? மூனபே தேவா பொருட்டிப புலமபி யழுத அவாகள இபபொழுது தேவரை விட்டுப பிரிந்து, திருமபிய இத்திருத்தேரைககணணுறறு, நாறுமடங் கதிகமாகப புலம்பியழுது வருநதாகமோ ? நான மீணடு திருவயோததி சேரின, கோஸலையா எனனைககண்டு ஸ-மநதிரமே ! என பெறலரும புதலவனே எங்கேவிட்டி வந்திரென்று வினவுவாராயின, அதறகு நான எனனவிடை யுரைபபேன்? அமமா மஹாதேவி ! நான ஸ்ரீராமபததிரைா மாதுலனுகிய கோஸலராஜனுடைய திருமாளிகையில விடடி வநதேனென்னு பொய யுரைக்கவேண்டும்; ஒருபொழுதும பொயயெனபதை யறியாமல, சததிய மாயப்பிழைத்த அடியேன இவ்வண்ணம்பொயமமொழியை எவ்வணணங் கூறுவேன்; அம்மா ! உன திருமகனே கலெயுங் கரியும் பரிமாவுஞ் திரியுங் கானங் கடகசச செல்லவிடடி வந்தேனென்று உண்மையுரைபபேனுயின், அவரகணமே அச்சோகத்தைப பொறுமல், மூர்ச்சைகொண் டுபப

பாரே அவ்வண்ணங் கொடுமைதங்கிய அம்மொழியை எவ்வண்ண முனா செயவேன; மிகவும அறிவுள்ள இசசிறுந்த குதிரைகளுந, இத வரையில், தேவரை எழுந்தருளப் பணணிகொணடு வநது, புகழும மகிழுமபடி, இபபொழுது தேவரை விடடப பிறகு தனியிதீங்க இத் திருத்தேரை எபபடி இழுத்துககொணடு மீணடு செலலும, ஆதலின, ஸ்ரீராமபத்திரரே! தேவரை விடடப பிறகு, அடியேன மாநகரம திரும பிச செலலேன, அடியேனையு முடனகொணடு வநவாஸஞசெயது, தன னியஞசும்படி யதுஜனகொடுத்த தருமகடவீர. இவவண்ணம் அடியேன வேணடியுமி இரஙகாமல, அடியேனே பூருகருத் திருபபி யனுப்பிக கைவிடவே திருவுளமுகொண டிருபபீராகில, தேவா விடடுச் செனற தகுஷணமே பெருநதியை வலாதது இகதிருத்தேருடன அடி யேனு மதிலவீழுந் திறபபேன, திருவரணியதனில தேவா தவமுயறசி கொணடி நியமநதரித திருககப போகினறமையால, அடியேன அருகி விருநது தேவரது நியமஙகளுககு விகனஞசெயது முயிராகளைத தகித் தடித் தோடடுவேன, தேவருகருக் தோபபாகனுகிக கிருதாதனுகுவே. னெனறு மெண்ணத்தினலேதான அடியேன தேரோடடுஞ செயலிற் பழகஙகொணடு, தேவா முனனோகளுகும தோபபாகனகி யிருந்தே னனறே! ஆதலின, தேவாகருச் சாரதியாகி யிருகும பெறலரு மினபத் தையும், தேவருடன வநவாஸஞசெனறு மகிழ்நது வாழு மினபததையும. அடியேன இபபொழுது விருமபுகினறேன; அரணியத்திலும் அடியேன தேவருடன வநது பணி செயது மகிழுமாறு அருள செயது, ஸுமந திரனே ! நீ எனகருத் துணையாயிருநது, நமகருக குரதேவலகளைச செயதுகொணடு வாவெனறு அடியேனுகு மகிழநது அருளிசசெயய வேணடுமெனறு பிராரதனை செயகினறேன, இகதிருநதேர் குதிரை களும, திருவரணியஙகளிலும, தேவாகருச செயற்கரிய கைங்கரியங களைச செயது, புகழசசியும பெறறு, நறகதியினையுமடையக கடவன.

तवशिरूषणंमूर्ध्ना करिष्यामीवनेवस-
अयोध्यांस्वर्गलोकंवा सर्वथाप्रजहाम्यहं ॥

தவசிரூஷணமமூர்தநா கரிஷயாமிவநேவஸன
அயோதஹயாமதேவலோகம வாஸாவதாபரஜஹாமயஹம.

தேவர கடடளையைச் சிரததில வைதது வநதநிலுமைநது ஸாவவித கைங்கரியங்களையும செயதுகொணடிருநது மகிழவேன, இவவண்ணம மகிழகையில, திருவயோதயையாயினுமு, தேவலோகத்தையாயினும், மனத்திலும நினைந்து வருகதேன; இப்பேரினபததைவிட, அவ்வின்பங்க ளெல்லாம் சிற்றினபங்களானமையால, அவை யறபமென விட்டு விடு கின்றேன்; தேவேந்திரன்து அமராவதி படடணம் பரிவஞ்செய்தலுல்

புகவொணாதபோலத் தேவரை விட்டுப் பிரிந்த அடியேனுல, திரு வயோத்தி புகவொண்ணுது; இந்த வியாஸம் தீர்ந்தபினபு இத்திருத் தேரினமீது, தேவரோ எழுந்தருளப் பண்ணிகொணடு, மீணடு திரு வயோத்தி யுடபுகவேண்டு மெனபதே அடியேனுடைய சிறந்த விருபபம்; தேவருடன கூடி வாழ்கையில, அடியேனுக் கிப்பதிணைகுவருஷங்களும் ஒரு கணபபொழுதாகததிரும; தேவரைப் பிரிந்திருகின, இப்பதிணைனகு வருஷங்களே பலகோடி நூறுயிரம் வருஷங்களாக வளரும்; அடிமைப படடோராகளுக கருளசெய்தருளும் ஆராவமுதரே ! சககரவர்ததித் திருகுமாரரே ! தேவர்களுப பகதணும, தொண்டனும், தேவா சென்ற நனனெறி பறறி நடபபவணும, தேவர் திருவுளதிறகு இசைவாக நடப்ப வனுமாகிய அடியேனைத் தேவா இவ்விடததில விடடுவிட டெழுந்தருளு வது தகுதியனறு; ஆதலின, இவவணணந திருவுளம பற்றகூடாதென றிவவணணம பலமுறை பணிநது வேணடிகொணடு வருநதி னினமனர். சககரவாததித் திருமகனுரும பகதவறசலராகையால, அவரைச சமா தானஞ்செய்யாமல எழுந்தருளத் திருவுள மினறிச சுமநதிராரை நோகதித தோபபாகரே ! உமகு எமமிடததிலுளள பததிமையினையும, அனபினை யும், நனகறிவோம்; ஆயினும, உமமை இங்கிருநது திருவயோதிகருக் திருப்பியனுபபுஙகாரணமுணாகின்றோம, கேளீர நீர எனனுடன வருவீ ராயின, கைகேயிததாயா ! நான வனமே சென்றே னெனபதை நமபாமல, புறநகாகளில சென்று வாழவேனெனறே எணணங்கொளவா, நீர மீண்டு செலவீராயின, உமமைககணடு, நான வனவாஸமே சென்றேனெனபதை நமபுவா; இதனுல மிக மகிழவுறறு, தாமிகராகிய மஹாராஜரைப பெரியரென றையங்கொளளாமலும, துனபப படிதாமலு மிருபபார. இவ்வணணம என திருதந்தையரும, மகனுல பாதுகாககபபடட சிறநத ராஜ்ஜியத்தைக கணடு சநதோஷமடைநது வாழவானெனபதே எனகுச சிறந்த கோரிகைக, எனனுடைய நனமையையும, மஹாராஜருடைய நனமையையும கருதி, மீணடு செலலககடவீர. அஙகுச சென்று நீர் சொலலவேணடிய சங்கதிகளை முனனமே சொலலி யிருகினறேன; அவ்வணணம அஙகு விண்ணபபஞ் செய்யகடவீரென றிவ்வணண மருளிசசெயது, பலமுறை தேறறி யருளி, குஹபபெருமானையும கோகி, நிஷாதாதிபதி ! நானிபபொழுது நாடடார நகரததாரிகளுடன் வாளஞசெயவது தகுதியறறது; தவசிபோலத் தனியே காடடிலுறையும் படியே கைகேயியாரால கட்டளையிடபபட டிருக்கினறது; நானும் அவ் வணணமே யாகுகவெனறு உடன படடி வநதிருகினறேனை; ஆதலின, நான் இபபொழுது மாதவத்தோர்க கணியாகிய ஜடை திரித்துக் கொள் வது முதலிய நியமங்களை மேறகொணடு, வீதாலக்ஷ்மணர்களுக்குத் தந்தைக்கும் ஹிதஞ்செயபவனுகிச் செலவேன்; ஆதலின, ஜடைதிரிததுக் கொள்வதன் பொருட்டு, ஆலின்பால் கொண்டுவந்தளிக்ககடவையென்று

கூடலோயிட்டருளினர். குஹப்பெருமானு முடனே நந்தப்பாலேக
ரெகாணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தனர். ரீண்டுருண்ட திருத்தோள்களையுடைய
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் அந்தப்பாலிலை ஜடைதரித்துக் கொண்
டும், மரவுரி யுடுத்தும் நினறமையால, சிறந்த மஹாயோகிகளீரபோலத
திகழந்தனாகள். இவ்வணணம ஸ்ரீராமசந்திரர் இளேபபெருமாளுடன்
வைகாஸவிரதமபூணடு, குஹபபெருமானேநோகக்கி தோழனே!நீ படை
களிலும, பொருடசாலேயிலும, அரணிலும, நாடடிலும, ஊககமறறிருக்
கறக; மிக ஊககங்கொணடு தககபடி பாதுகாத்து வருக, ராஜிய மென
பது மிகத திறமையுளளவர்களுகசும, எளிதாகப பாதுகாககத்தக தாகி
தனறே ? எனறருளிசசெயது, அவரையும நிறகுமபடி விடைகொடித
தருளி, வீதாலக்ஷ்மணாகளுடன விரைவாக வெழுநதருளிக கஙகையின
கணையில சிததமாய நிறஙினற சிறந்த ஓடததைக கடநதகறகி, அங்நதி
யைத தாணடி எழுநதருளுவதன பொருடடு, இளேயபெருமானே நோகங்கி,
லக்ஷ்மண ! நீ இநத நாவதத்தில மெதுவாக வேறபிச சிறதையையும பறறி
ஏறறுவிகக்கடலை யெனறு கடடளேயிடடருளினர். இளேயாழவானும,
தமமையன கடடளேயினபடி பிராடடியாரை யநநாவதத்தில முனனமேறறு
விதது பினபு தாமுமேறி நினறனர. சககரவாத்தித திருமகனேும உடனே
அமழசகலதத்திலேறியருளி, பிராஹமணாகள செயயதக்கவையும, க்ஷத்
திராகள செயயதக்கவையுமாயுளள மநதிரங்களே ஜபஞ்செயதருளினர.
குஹபபெருமானும அந்நாவததைக கடததுமபடி தமபரிஜனஙகளுக்குக
கூடடளேயிடடனர இளேயபெருமானும விதியினபடி யாசமனஞ்செயது
பிராடடியாருடன அநநதியினே மகிழநது பணிநதனர பெருமாளும
ஸுமநதிரருகும, பரிவாரஙகளுடன கூடிய குஹபபெருமானுகும,
விடைகொடுததருளி, ஓடதைச செலலுவிடுமபடி நாவிகாகளுகுங்கூட
டளேயிடடருளினர அநநதரம அநநாவ மநநாவிகாகளாலோடடபபடடுச
சிறநத துடுபபுகளின வேகததினுல விரைவாக அகரீனேக கடநது
சென்றது, வீதாபிராடடி ஆறறிலடுவில் செலலுகையில, கைகூப்பிக
கஙகையை நோகங்கி தாயே ! தசரதமஹாராஜா திருகுமாராராகிய என
பிராணநாதா தனதையின வாகயதைப பரிபாலனம பணணுவதல
பொருடடு வனவாஸஞ் செலலுகின்றனர இவர ஸுகமாக வாழநது
மீளுமபடி நீ யருளசெய்து பாதுகாகககடவை பதினனகு வருஷங்
களும ஸுகமாகத் தீர்நது குறைவினறி, நான பாததாவுடனும், லக்ஷ்மண
ருடனும, ஸுகமாக மீணடு வருவேனகில, மிக மகிழநது எலலாக கோரி
ககைகளு மீடேறி, உனனைக குறிதது யாகஞ் செயவிபபேன, நீ மூவுல
கங்களிலுஞ்சென்று, அங்கஙகுளள ஜனஙகளேயும வானேறறிச் சமுத்திர
ராஜனுக்கும பாரியையாகி மிகப் புகழ்பெறறிருக்கின்றனேயனறே ? என்
கணவர ஸுகமாக மீணடெழுநதருளிப பட்டாபிஷேகங் கொள்வாராகில்,
உன்னேபபூஜைமுறை தொழுது திறிசெயவேன; உனகுப் பிரியஞ் செய்

வதின பொருட்டு, அநேகநூறுயிரம் பசுக்களையும், சிறந்த ஆடையா பரணங்களையும், அறுசுவையுள்ள அன்னங்களையும், வேதியாகளுக்கு அளிப்பேன்; நியமங்கொண்டு ஆயிரம் சாராயக் குடங்களினலும், ழாம்ஸமே முதலாகவுள்ள அன்னங்களினலும், உன் பொருட்டி யாகஞ செயவிப்பேன்; உன்னுடைய தீரங்களில வாழும் தேவர்கள் பொருட்டும், 'மூறறுமுளள புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும், 'தேவாலயங்களி லும், * மணிக்ர்ணிகாதி கடடங்களிலு முளள தேவதைகளின பொருடடும் யாகஞசெயவிபபேன, ஆதலின, என பாத்தா ! இளையபெருமாளுடனும், எனனுடனும, ஒரு குறையு மின்றி வனவாஸம் தீர்ந்து, திருவயோதிக் கெழுந்தருளுமாறு அருளசெயது பாதுகாகக கடவையென றிவ்வண் ணம் வேணடிககொணடே அங்நிதியின தென்கரை வந்து சோந்தனர். பகைவாகளை வெலலுங திறமையுளள ஸ்ரீராமபததிரரும, வஸ்தால்ஷ் மணாகளுடன கஙகையின தெனகரை சேர்ந்து, வங்கத்தை விட்டழிந்து காடேறப புறபபடடெழுந்தருளி இளையபெருமாளேநோக்கி, ஸுமித்திரா ங்தனு ! இக்கானகம மிகக கொடிய தாதலின், ஜனங்களிருகஇலும், இலலாவிடினும், உபேகஷையாயிராதல், மிகவும ஊககததுடன பாது காத்து வரகடவை. இதுவையில, நாமிவ்வநதைக காணுமையால, சுவ்விடதது லெனனதீங்கு நேருமோ? ஆனதுபறறி, அவசியம ஊககமாகக காததுச செலலவேணடும, நீ முனபு செலலசகடவை. வீதை இடையில் செல்லகடவள் யானுனனையும, வீதையையும, பாதுகாத்துகொண்டு பினரெடாநது வருகின்றேன; இவ்வண்ணம நாம ஒருவர்க்கொருவர் பாதுகாத்துச செலலவேணடும; எகாலததில எஙகு செயயதகக்தோ? ஆநீதகாலம கடந்தபினபு, அதனேசசெயவது மிக வருத்தமாரும்; இப போழ்துதான வீதை வனவாஸத்திலுணடாகுந துன்ப மிஙகென வுனா வள. இஙகு ஜனங்கள ஸுகசார மின்மையும, உதயானம, நனசெய, புண செய நிலங்களலலாமலும், மேடுபளளமாகவும், பெருங்காறறு வீசவும, கோரமாகிய வனததை இபபொழுதுதான புகபபோகினறனனென றருளிச செயதனர இளையபெருமாளும தமமைய னருளிசசெயலைக்கேடடு முன்னடந்தனர். அவனைத் தொடாநது வீதாபிராடடி எழுநதருளினர். அவர்களேத தொடாந்து ஸ்ரீராமபததிரர் எழுநதருளினர. இவவுணணம் இவர்கள எழுநதருளும வழையில, ஸுமந்திரர் கங்கையின் வடகரையி னின்று பாரத்துகொண்டிருந்து, ஸ்ரீராமபத்திரர் நெடுந்தூர மெழுந் தருளி விட்டமையால, கணணுக்குக காணமல கடிந்துயரகூடைந்து கண்ணீர்பெருக்கி யழுதனர். சக்கரவர்த்தித் திருமகனும், அம்மஹா நதியைத்தாணடிப பலவகைப் பொருள்கள் நிறைந்தும், நீரவள நிலவளம் பொருந்தியும், மகிழும் ஜனங்களுடையதுமாகிய வற்சதேசத்தை யடைந் தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும், மாலைப்பொழுதாகு

* மணிகாணிகை எனபது, காசியில் அறபத்தினனகுபடித் தறையிலிரன்று.

மளவும், பிராட்டியாருடன் கூடி வழிநடந்து பசியினால பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி, க்ஷத்திரியர்களுக குணவாக விதிக்கபபட்ட சிறந்த வராஹத்தையும், கலிமானேயும, புளினிமானேயும, கறுபபுக கலிமானேயும், ஆகே நானகு மிருகங்களேயும, அடித்தெடுத்துகொண்டு, பிராட்டியாரை யோர் மரத்தடியில விடடு, மிருகங்களைத தேடிசசெனறமையாலும, மாலைபபொழுதாயினமையாலும, பசியதிகரித்தமையாலும, விரைவாகவந்து அம்மரத்தினடியிலிறஙகி, இன்புறறு மகிழநதனாகள.

அயோதியாகாணடதில ஐம்பத்திரண்டாவது சருககம முறறிறறு.

இஙஙச சருகத்தில இலலறம பூணடிருநத ஸ்ரீராமபதிரா வானபபிரஸதாச சிரம சரிததா மிருகஙனறத, இவா இலலறததை விட்டே அதனை மேறகொணட னரோ ? அலலத, இலலறததிலிருநதே அவறறதறகு குரிய நியமஙகளை மாத்திரம் செய்தீருளினரோ ? மேனமேலுயாநத ஆசரமததை மேறகொணடவா, மறபடியும கீழமைபபடட ஆசரமதறகு வரலாகாதென்றும, ஒருசாகையிலுளளவின மறறொரு சாகையினபடி நடநதால, சாகாரணட னெனனபபடுவதுபோல இவா ஆசரமரணட னெனப்படுகினரு னென்றும இருபபதினால, ஸ்ரீராமசநதிரா மீளவும இலவாழநது ஆரசுசெய்வது ஒகருமோ ? ஒவவாது, ஆதலின, முதலபகுதியும, இராணடாவ பகுதியுன கூடாவெனின, ஒரு ஆசரமததிலுளளவா ஸ்திரபரிபாலனதினபொருட்டாயினும, ஒருகாரியதனத ஸாதனருசெயதுகொணட னெபொருட்டாயினும, தமகருேரும ஆபததைப போகக்கொளவதனபொருட்டாயினும, வேறு ஆசரமங்களுக்குரிய வேஷஙகளைகொணடு தரதல காரியஙக ளீடேறினபினபு, மூனபோல்த் தரதமகுரிய ஆசரமததிலிருபபது தருமமே, (ஸமயகஸஙகலபஜுகாமோ தாமமூல மிதமஸமருதம) எனறு, இவவணண மொகருமென மறறுஸ்மிலும ஒதபபடுகின்றதை, ஆதலால, தருமபுதிரரும அஜஞாதவாஸதில ஸமயாவியாயினா, அரஜுனனும ஸுபதிரையை விவாகஞ செயது கொளவதன பொருடடு யதியாயினா, நம அருள் வளளலாராகிய ஸ்ரீமதபாஷயகாரரும வெளளாசாதிபருளினா. அவவணணம இஙகும் ஸ்ரீராமசநதிரா வைகானஸ விரதஙகொளவதுத தருமமெனறே புணாக. ஸ்ரீராம பத்திரா மிகவும பூதகுயை புடையராகியும், தம் பசியின ஆதிரத்தால மிருகஙகளைக் கொலசெயய எவுவணணந துணிநதனர. அபபடி கொலவதுத தருமமாகுமோவெனின், தருமமாகும, க்ஷத்திரியாகள மிருகஙகளை புசிககலாகுமென்று விதியிருகினறமையால, வேதியர்களும, யாகாதிவிதிகளில அஜததைக கொனறு ஹோமமுதலியவை செய்வதுபோலதகும, (சஹஜேஜினஜேஷி வினாதியேன ஹுஸேகமமவி வஜதணீயயே, பசுமாரண கம்மதாளுணே அணுயம்பராயி யெவவசொததியே) எனறு, ஸ்ரீகளிதாஸ மஹாகவி சொனனபடி விதிப்படி செயத இககொலியினால, ஸ்ரீராமபத்திரர் கொடியனென கொண்ணெனவு மூணக.

ஐம்பத்து மூன்று வது சர்க்கம்.

ஸ்ரீராமபத்திரர் தம் மாதாவின் துயரத்தை நினைந்து தம்மை வெறுத்து வருந்துகையில் இளையபெருமாள் சோகந்தணியத் தேறியது.

அநந்தரம சக்கரவாத்திதிருமகன வீதாபிராட்டி வீற்றிருக்கின்ற மரத்தினடியி லெழுந்தருளி, மாலேச்சந்திகடன்னோசெயதருள், இளைய பெருமானேநோக்கி, கேளடா லக்ஷ்மண ! நாம தேசம விட்டுக் காடு சோநத தமகு இனறிரவே முதன்மையானது, இபபொழுது ஸுமந்திரரும திருமபி விடடமையால், தனியே நினறேமேயெனறு நீ துன்புறறக, இனறு முதல் நாமிருவருமே வீழித்தக காத்திருகக வேணடும, இபபொழுது வீதை யைப் பாதுகாத் தளிகும பாரம் நமககே மிகுந்த தனறே ? இன்றிரவை இக்குளள புல முதலிய வறறைப படிககையாகப பரபபிப படித்துத் துயினறு, வருத்தப்படடாவது போகுவோம, என்றருளிசசெய்து, பூமியின்மீது வீற்றருளி, இளையாழவானை நோககி, மீளவும பற்பல கதை களை யருளிசசெயயலுற்றனர். லக்ஷ்மண ! இப்பொழுது மஹாராஜா நம்மை நினைந்து துனபுற்றுப படித்திருபபாரே யன்றி, இனபுற்றிரார். கைகேயி மாத்திரம தம் விருப்ப மீடேறிற்றேயென்று மகிழநதிருப்பள. அவள மன் பொருளாசையினால, மஹாராஜனைச சஙகைகொண்டி வருத்திக கொலைசெய்யாமல், பரதனை யழைபபிதது, அவனைககண்டி மகிழசியுற றிருபபாளோ ? மஹாராஜ ரிப்பொழுது அநாதராகவும், விருத்தராகவும், எனனைப பிரிந்தவராகவும இருகினறமையால், கைகேயியால பீடிக்கப் பட்டவராகி என்செயவாரோ ? இவவணணம நமககுறற தனபத்தையும், மஹாராஜருககுக காமத்தினாலுற்ற மதிமயகக தையும ஆராயுஙகால, அறம்பொருளைவிட இன்பமே சிறநததென வெனககுத்தோற்றுகினறது; இல்லையாகில், மஹாராஜா எனனைக காடேற விடடதுபோல மூடனையிருப பவனையினும, பெணபுத்திக கிணங்கி, இனிய குமாரனை யோட்டி விடி வானே ? பரதன மனனையருடன கூடி மகிழநது சிறந்து செழித்து மகிழந்த கோஸல தேசங்களை யெல்லாம் மஹாராஜர்போலப பாதுகாக்கப்போகினற னன. அவனெருவனே யன்றே ? நலவினையினன். தக்கையும மூப்பின ராகி, யானும் காடடைந்தமையால், அவனெருவனே எல்லா ராஜ்ஜிய தற்கும முதன்மையனகுவான.

அர்தரர்த்ரபரித்யஜ்ய யஃகாமமநுவர்ததே
ஏவமாபாத்யதேஸுப்ரம் ராஜாதசரதோயதா.

அர்ததரீமெனபரித்யஜ்ய யஃகாமமநுவர்ததே
ஏவமாபாத்யதேஸுப்ரம் ராஜாதசரதோயதா.

பொருள் அறங்கூறவிட்டுக் காமத்தை மாத்திரம் யாவனொருவன் முதன்மையாகக் கொள்ளுகின்றானே ? அவன் சந்தனத்தைபோலே விரைவில் சுமித்துயரத்தை யடைந்தழிவான், சந்தனத்தை இறப்பதன்பொருட்டும், நாம் காட்டைவதன் பொருட்டும், பரதனை அபிஷேக மடைவதன் பொருட்டுமே கைகேயி வந்து சோந்தனனென்று நான் நினைகின்றேன்; கைகேயி இபபொழுது தாமே அழகினனென்று மதமேறி மதிமயகுறாது, கோஸலை யையும், ஸுமித்திரையையும், வருத்தமுறச் செயயா திருப்பாளா ? அடா லக்ஷ்மண ! ஸுமித்திராதேவியும், என்பொருடடித் துனபுறவேண்டாம்; ஆதலின, நீ பொழுது விடிநதது மெழுந்து திருவயோதிகருப் போய்ச் சேர்ந்து தாயை மகிழவிகக்கட்டவை. நானெருவனே ஸீதையை யுடன கொண்டு தண்டகாவனஞ செலவேன, அநாதைபோல வருநதுமை, என மாதாவுகுமை நீ தஞ்சமாகக்கடவை கைகேயி மிகக கொடிய ளாதலால், அடிகடி காரணமினறிப பகைகொண்டு மாதாவை வருத்துவாள, ஆதலின, நீ தருமை முணாநத பரதனிடதில இவளை வருத்தாமல பாதுகாத் தருளெனறு என் தாயை யடைகலஙு கொடுகக்கடவை என தாய மூன்பிறபபில பெண்களோப பிளளைகளூடன்கூட விடாமல பிரிதது வருத்தி யிருபபாள அதனால, இபபொழுது அவளுக கிதனபம நேரநதது; கெடுக்காலம் தவமசெயது பெறறெமிதது வளாதது ஸுகமுறுங காலததில் கோஸலையார் என்னைவிடடுப பிரிநதனளே? ஆதலின், எனனைவிடத நீவினை செயதவனு முளனே ?—

மாஸ்மஸீமந்நிநீகாநி ஜநயேத்புத்ரமாத்ருசம்
ஸோஹமேவோஹமம்பாயா தத்ருஶோகமநந்தகம்

மாஸமவஸீமகதிகீகாநி ஜநயேதபுத்ராமீதருசம
ஸொமிதமேவோஹமமபாயா ததமிசோகமநநதகம

நானிப்பொழுது என அனனையாருகு முடிவிலாத துயரததை விளைத் ததுபோல இவவணணஙு தனப முறுவிககதத்கு மகனை யொருத்தியும் பெறக்கடவளல்ளள.

மய்யேப்ரதிவிஶிஷ்டாஸா மஹ்யோலக்ஷ்மணசாரிகா
யஸ்யாஸ்தஹ்யாயதேவாக்யம்ஶுக பாதமரேரதஶ

மகயேபரீதிவிஸிஷ்டாஸா மததோலகஷமணசாரிகா
யஸயாஸதசசரூயதேவாகயம சுகபாதமரோதச.

என தாயாரால் வளர்க்கப்பட்ட அந்தச் சாரிகைபபறவையும், எனனை விடச் சிறநததென நினைக்கின்றேன், தாயாரின்மேலிதற்கும், இதன்மேல் தாயார்க்கும், ப்ரீதி மிகுதியுள தாகுமன்றே ? இஃது கூடிலிருந்து பூனை

வருவதைக் கண்டு கிளியை நோக்கி, அடா சுகா! நீ பகையாகிய இப்பூனையின காலினைக் கடியெனறு உரைக்கும் வாக்கியத்தை அடா கிளிபோலழகிய ராமா! நீ சத்துருவின மூலத்தைக் கணடிக்கக் கடவை யென்று என்னைநோக்கிச் சொனனதாகவுமெண்ணி மகிழும்படி அம்ம எனை தாயார் கேட்க உரைகஞ் மனறே? இவவண்ணம் கல்வினையின்றித தனபுறற அனனையாரக்கு ஞான ஒருதவியுஞசெய்யாமையால, அவருக்கும மலடிக்கும் வாசியென்ன? அவள் எனனைப்பிரிந்து சோகககடலில் மூழகி இருகினறமையின், அவளை விட கல்வினை யற்றவர்களு முளரோ?—

ఏకోஹ్యహమయోధ్యాంచపృథివీంచాపిలక్ష్మణ
తరేయమిషుభిఃక్రుద్ధోనసురీర్యమకారణం॥

ஏகோஹயஹமயோதயாஞச பருதிவீஞசாபிலக்ஷ்மண
தரேயமிஷுபிஃகருதேதோ நறுவீரியமகாரணம்.

கேளாய லக்ஷ்மண! நான் தருமத்தை விடசெ சினங்கொளவே னுகில், நான ஒருவனே பாணஙகளால அயோத்தியையும், மற்றுமுளள பூமண்டலத்தையும் வென்று அபிஷேகஞ கொளவேன, இபபொழுது சினங்கொணடி வீரஞசெய்வது தகுதியறற தன்றே? அதருமத்தக்கும், பரலோகத்திறகும் அஞசி, இபபொழுது ஞான அபிஷேகஞ செயதுகொண்டிலேனனறி, திறமையினமையாலனறு, எனறிவவணணம், மற்றும் பற்பல மொழிகளே யருளிசசெயது, கண்ணீரபெருகவருங்கி, இரவில் மொழியற்று மவுனியாயினர். இவவண்ணம் அழுது வருங்கி, அனலறற நெருப்புப்போலவும், அலையினெலியற்ற ஆழகடல்போலவும் வீறறிருகினற ஸ்ரீராமபத்திரனிர் இளையபெருமாள நோகஙி, ஸ்வாமி எம்மையனே! இபபொழுது திருவயோத்தி முழுமதி நீங்கிய இரவுபோலத் தேவரை விட்டு நீஙகினமையால், ஒளியிழந்து இருளமூடி யிருக்கும், தேவ தீரோதாதத கம்பீர குணகண சாலியாராயிருந்தும், இவவண்ணம் மனஙதளரஙது வருந்துவது தகுதியறறது; இதனால் பிராட்டியாரையும், அடியேனேயும், தனபுறச்செயதலேதவிர வேறு பயனில்லை; தேவரை விட்டுப பிரியுஙகால், பிராட்டியாரும் பிழையார்; அடியேனும் பிழையேன; ஒருகால் பிழைக்கின, நீரினினறு மெடித்துக் கரையில் போட்ட மீனகள போலத் துடிப்போமே யனறு, நெடுநேரம் உயீர்போம்; தேவரைவிட்டு அடியேன தந்தையையாயினும், தம்பியையாயினும், தாயையாயினுங் காண விருபபுறேன், வானுலகம் பெறினும் வேண்டேன்; ஏனறிவவண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து தேறறி மகிழவித்தனர். அநதரம் அவவிடத்தில் வீற்றிருந்த ஸீதா ஸ்ரீராமசந்திரர்களிருவரும், இளையபெருமாளால், ஆலமரத்தடியில தளிர்களா லியற்றப்பட்ட சயனத்திலெழுந்தருளிப பபித்தருளினர்கள். இவவாறு இளையபெருமாள் விண்ணப்பஞ்செய்த இளியபவாக்கியங்களை ஸ்ரீராமபத்திரர் திருச்செவிசாத்திப்

பதினொன்குவர்ஷமும் தன்னுடன் கூடி இருக்குமபடியே அபிமதிசெய்து துயில்கொண்டருளினர். இவரிருவரும் மிகவும் தீரரும் வீரரும் சூரரும் ஆதலின், கிரிகந்தரத்தில வாஸஞ்செய்யும் இரண்டு சிங்கங்களபோல அந்தக கோரமான கானகததிலும் சிறிதும பயமுறாமல் இனிதாகவீற்றிர்ந்து மகிழ்ந்தனர்கள்.

அயோதயாகாண்டதில ஐம்பத்துமூனறுவது சரூகம

முறறிறறு

இதத ஸ்ரீமதராமாயண்மெனனும இதிஹாஸமஹா காவயததில ஸமபரதா யாததஙகள சருகஙகள தோறறும, சுலோகஙகள தோறறும, பாதஙகள தோறறும, பதஙகளதோற றிருகஙின்றன; அதலலாம, இதை ஆரமபம செயதீரகள, இவவாதத ஙகளயும விவரிதது கோடடசு செயயும பகூதியில மிக வளரு மெனபதனாலும, அவ வாதத ஙகள குருமுகமாக காலதேஷபஞசெயதே அறிநதகொளளவேணடு மெனபத னாலும், இவவிஷயததை முதலி லிருது உரைததிலெனன எணணுகினறேன; யானும அதனே யநுஸரிததே இதுவரையில செயதுவநதபோதிலும, சில விடஙகளில, சில விசேஷாரதத ஙகளே மாததிரம, சில தாரதேஷபஙகளுக்கு ஸமாதானமாக குறித துரைசெய திருகினறேன, இதில சகல சாஸதிரஙகளினுடைய முகயாரதத ஙகளும, சகல வேதஙகளினுடைய முகயாரதத ஙகளும, சுருஙக வருளிசசெயயபபட டிருகினறன, அறமபொருளினபம மீடெனனும ஞானகு புருஷாரதத ஙகளும, அவை களீனப் பெறும வகைகளும, நனகருளிச செயயபபடட அவறறுளளும ஸரவதேசங களிலும, ஸரவ காலஙகளிலும, ஸரவாவஸதைகளிலும, ஸரவஜனஙகளுகஙகும ஸுலபமாகவும, விரைவில பயன தருதே காபபதாகவும, நிரரூபரு செயயதக்கதாகி வருததாமல, ஒரே திரதத்தில ஒரே கூணதில செயயதக்கதாகவும, ஐஙகஙகளினே யுடைய தாகவும, மநநிர விசேஷாறறலநதானமடியாகவு முளளது, பெரிய பிராட்டி யாரூ தாமுமொனருகிப பரபரஹமமெனறு ஒதபபட்ட ஸ்ரீயபதியாகிய ஸ்ரீமந நாராயணருடைய திருவடியைச சரணமடைவதெனபதே, இஃது இதத்னமைத தெனபது வேதாநதஙகளின முடியி லோதபபடடினறது, பறபல மஹாயோகிகளும அருளிசசெய திருகினறனராகள இதனேயே முதனமையாக மதிதது, ஸ்ரீவான மீகி பகவான இதத பிரபநதத்தை யருளிசசெய திருகினறமையால, இதறகுச சரணகதி ஸாஸதிரமெனறு நமபூவாசாரியாகளால திருநாமம சாறறபபடடிருகினறது, இவவிசேஷாரதத்திலுளள நோகினலேதான சில விடஙகளில வெளிபபடத தோறறும, பொருளகளில விரோதமபோலத தோறறும, ஆஙகாஙகு லோகரீதி யாகவே ஸமாதானமுங கூறினேம, முறறுங குருமுகமாகவே அறிநதகொளள வேணடுமாயினும, முகயமான சில விசேஷாரதத ஙகளமாதரதிரம வநதவிடஙகளில் எடுதது ரைபோம, எலலாவிடஙகளிலும இவவண்ணமே ஊஹிததுக கொளக. இதத ஸ்ரீமதராமாயணம் இதிஹாஸ மெனபதையும, மஹாகாவயமெனபதையும, அனுஷ டுபும, தருமூடகாவயஙகளிற சிறநத மஹாரூடகமாகு மெனபதையும, மறறு மிதற குள்ள ஆக்ஷேபஸமாதானஙகளையும், பிரமாணஙகளுடனும, உதாரணஙகளுடனும, வேறே சிறதமாக எம திருததாதைகள அருளிசசெயதிகொணடிருகினறமையால, அவ்விஷயஙகளே இஙகு கூறுகினறிலேம, ஓ! ஓ! நிகைப்பூண்டை மிதித்து வழிதப்பி

நெடுந்தேர்ஞ்சென்றோம்; இப்பொழுது இச்சருக்கத்திலுள்ள விசேஷங்களே யன்றோ? எழுதமுயன்றோம்; ஆம ஆம இசசருகத்தில ஸ்ரீராமசந்திரர் தம தகதை தம்மை அறியாபமாகக் காட்டிலோட்டியதாகவும், அவா மிகவுஷ காமாதாரனெனபம் 'இகழ்த திருஷ்வென்ஞ. தாமும பலவாஞ்சித தயாகஙகொணடு அறபாபோல புலம்பி யழுனெ ஞ். ஆகலின், இவர் பரபரஹ்மமெனபதும, தீரோதாததகுணஙகளே யுடையவ ரென பதும, எவவணணம பொருநதுமெனின ? பொருநதும; (ஆதமானமமாநுஷம மனயே ராமஙு தசரதாத்மஜம) எனறு யுததகாணடததில ஸ்ரீராமபததீரரே பிரஹ்மருததி ரோதிராதி தேவாஙளேப பாரத தருளிசசெயகிறபடி இவா தம பரதவதவதை வெளிப் பதிததாமல மனுஷியபாவஙே செயகினறபடியால ஸாதாரணமாக இதஜனஙகளுககு இவ்வணணஙு தனபம் நேருஙகால எவவண்ணம தனபப்பட்டு வருதுவாகளோ ? அவவணணமே இவா அபிஙயம செயதனெவுஷாக. அனறியும், 'இவா தம்தையை இகழுஙது மிலா, தாம தனபுறறு மிலா, அவவிடஙகளில் தோன்றும உணமையான பொருளே யடியில எழுதுகினறோம்; (ஸதமன்யுமபித்யாதி), (ரமஙதேயோகிநோ ஙதே ஸதயாஙதேதி தாதமனி, இதராமபதேதஙளெ பூரபரஹ்மாபிதீயதே) எனகிற படி பரபரஹ்மமாகிய ஸ்ரீராமபிரான, (தவாஸ-பாணேதஷுதி) சருநியி லோதப படுகினறபடி விபவசரீரததைத திருவுளம பறறித திருவஙதாழவாணிரோகஙி, க—(அதயேயமிதயாதி) தமபி லக்ஷமண ! சுததஸதவமினறி, இருளகொணடிருகினறது இநதப பிரதேஶமணடலம, ஆதலின, நாம வநத காரியம முடிவதன முன்னமே நிதிய விபூதியை யடையவேணடுமெனறு விருமபுறறு, உ—(ஜாகாதத வபமித யாதி) கோபமினறிச சாதுகியுடைய ஸாதுபஙகியின யோகக்ஷேமஙகள். (அநயாச் சிநதயநதோமாம யேஜநாஃபாஸுதே தேஷாமஹிதயாபியுகதாஙம) யோகக்ஷேமம் வஹாமயஹமெனறு ஙான பிரதிஜஞை செயதிருகிறபடி நம மதீஙஙளாக இருகு கினறமையால, நாம மிகவும ஊககதுடன விழிததிருகவேணடும; ஙு—(ராதரி மிதயாதி) நாம காமவசிய ராகாமையால, எனனுடைய ஸஙகலபமாதராயததைக் ளாகிய போகோபகரண போகஸதாநாதிகளே யறபவிதது, ஸஙகலபிதத காலததைக் இநத லீலாவிபூதியிலே போகுவோம, ச—(ஸதஇதியாதி) நிதயவிபூதியில திருமா மஞ்சு மணடபததில திருவஙதாழவானமேல யோகநித்திரைகொணடருளதகவ ராயினும, பிரிருஞி மணடலததினமீது வீறறிருநதருளி இனியபெருமானே நோகஙி, மேலும் அருளிசசெயகினறனர. ரு-(ருசதருவமிதயாதி) லக்ஷமண ! நானிபபொழுது (ஸருஷடிலயதி) எனனு மிரணடு நிலைகளேயே செயதருளுகினறமையால, மூலப பிரகிருதியில லீனமாயிருந்த ஜீவான்மா இபபோழுது பூரவகாமாநுருணமாகிய பலங் களேயநுபவிதது மயஙகியறவகும, எனறு மாயை மிகவளராகாது மஙிழாதவாழும், சு—(ஸாஹி இதயாதி) எனமாயை ஜீவனமாவைப பொருளாகையினபொருடடு கலலினை வரயாததைககணடும, அதனைச சேரவிடாமல தீவினையில மூழகசசெயது, அழிவுறு வதது செயயாதிருககுமா? எ—(அஞாத இத்யாதி) ஜீவானமாவானவன, நீரினைகும நிழுந தருவிலிருதமம, மாயையின மயகுக குளளாகி மயஙகி எனனை இழாது நெடுங்காலஞ சுழன்று, ஸம்ஸாரவாஸனை மேலிட்டுக் காமாதனமையைக் கழியற றுத தவிக்கினறமையால், அவன யாது செயவான ? (பரிஹாராாதம்) ஏன தகாத தாமபாசததினுல் கடடுண்டு, கைகேயியின வசபபட்டவரும, விருதாதருமு, புத்திரப் பிரேம மூடையவரு மாதலின, நானிபபோது பிரிநதமையால, உயிரைவிடாம லென்செய்வார்; அ—(இதம் இதயாதி) ஜீவான்மா இவ்வணணம மதிமயங்கி தன்ப மடைகின்றமையால, அறம் பொருள்களே விடக் காமமே பிறாதெனெ வெண்ணு கின்றேன்; மஹாராஜா பொருளிழக்கினும், தருமம தவறினும், இவ்வண்ணம் தன்பு

சென்று என்னுன்றேன்; இவ்வா எனக்கப பிரியுறகால, மிகவுக் துன்/மடைந்தமை யால், மக்களாசை யறமபொருளிலிடச சிறநததென உணரின்றேன்; சு—(கோதி இத்யாதி) அகாரவாசியமாகிய பிரஹ்மததை யறிநதவனுமினும், (யிவ்யாஸ்மயிச் ஷதி) எனகிறபடி காமததை யடகக முடியா தாதலின, மாயையிலுழன்று வேண்டி மவைகளை யருளசெய தளிகக மெனனே ஜாவன விடாதானபோலும், எல்லோரும் விடடியாராகளலலரோ ? இவவணணம பறறுசை மிகவும சிறநததாயினும், எனை தநதை லததியவாகிய்யததின பொருடடி, மிகவும பிரியமுளள எனனை விடட விட்டா ரன்றே ? இவவணணம யாவன புததிரனை விடடாவது ஸததியததைப பாதுகாக்க விரும்புவனை, ம—யாவனொருவன ஸாவசேஷியாகிய பரபரஹ்மம்போலவே நிதிய முகதாகளுடன கூடி, உயாவற உயாநலமபெறறு, பரிபூரண பரஹமாகுதாறு பலம பேறறு மகழ்வானே ? ஆனமீறனு மீயாகளுடன நமபககளில பரஸமாபபணணு செயத அகத மஹாபுருஷனன்றே ? ஸுகியாவான, யக—உலகததாகளது தநதை மூதலானோர வயோதிகரான சிஷ்டரகளாகினறமையால, மைநதாகருககு இம மையில நனமைசெயவதையே முதனமையாக கருதுகினறமையாலும, யாமும அவரகளது காமாறுகுண பல பரதான ஸநகலப முடையவனுகி யவாக ளறியா வணணம வேதாரணியததிடை புகுநத, பரமயோகிகளுககும வாஙமஸாபரிச சேதயுனி இருககினறமையாலும, ஸகல சேதாகளும விஷயபராகளாகிப பேரின பததையிழநது, பறபல யோகிகளிறபிறகு ஜுருதவதைகைகணடி, அதறயரம தமககே நோறதபோலெணணி யவாகளுககு ஜுஞாரோபதேசஞசெயது நறகதிபெறச செய யும ஆசிரியனனறே ? எலலா யுலகததிறகும முதனமையாகிய புருஷகாரஞ செய கினறபிராடடியால, தறையாகினறுன யக—தன பொருளேயும, அஃதடியாக வாத தரு மஙகளேயும விடடுவிடடாயிறறும, யாவனொருவன நிருபாதிகமாகிய மோகஷகாமபததை யாவாகது முணடுபணணித தானம ஆசரிகினறானனறே ? அவன ராஜாதிராஜனுகிய ஸ்ரீ கருடவாஹனனைப்போலவே புகழபபடுகினறுன. யாவனொருவன அறமபொரு ளினபம மூனறினையும விடடு வீடடினபதுக காகவலல எமமை யறவாறறித நடுக கினறானனறே? அவன எம தநதைபோலவே புகழபபடுகினறுன யசு—சேதநா கடை சோவதனபொருடடும, எமமைச சரண மடைவிப்பதனபொருடடும, ஆசிரியனுக்குச் சிறபபு வாயபபதனபொருடடும, இமமாயை பரிணமிததது, யச—குணஙகளின பரிணமபேதததால விகாரபபடடு மயஙகுகினற இமமாயை கமமால பரிணபமளித் தருளசெய தளிகபபடட முகதாகளது பஙகினரையும, ஆசாரியருபமாய அவதரிபபித தனிதத நிதயாமசசேதனாகளேயும, வருததாதனறே ? யரு—காம நிதிய விபூதியை விடடு லீலாவிபூதியை யடைதோமாதலின, நிதய ஸூரிகளது குழாமனபொருட்டு ஒருககால வருதலினும வருதலும; ஆதலின, நீயும அசசிராதிவழியே செனறு வைகுநதம சோநது அவாகளே மகிழவிகக கடவை யசு—ராஜொருவனே பூமக ளுடன இவவீபூதியிலு சிலகாள வாழநது மீளுகினறானை; இபபொழுது காமிக கினறமையால, நாதனறற் நிதயவிபூதிககு நீயே நாதனுகிச் செலலகக கடவை. அகிறி யில, கான லோகாகோசரனுகிப் பிராட்டியுடன சஞசரிக்கின்றமையால, எனனுடைய சஙகல பாதீனமாகிய காமாது குணமாக ஜுநமமரணஙகளி லுழனறழியாவணணம் நீயே ரகஷகனுகிப் பாதுகாக்க கடவை. யஎ—மாயை மிகவும கொடுமையுடைய தாதலின, நம் தொண்டாகனே மேன்மேலும நீதிபபி வருநதச்செயயும், அவ்வண்ணம் வருத்தாமல் நம் மடியவர்களது திரளே ஆசாரி யாதீனஞ செயது பரமபபிரணஞ் செய்யும்படி செயது பாதுகாகக்கடவை. யஅ—முறபிறப்பில் நும் தொண்டர்கள் மிகக் கொடிய நீலிகைகள செயதமையால, இபபிறவியில் அதன் பயனை யநுபவித்

இன்றனர்கள். இங—கெடுகோளாகப பிறவிகள் தோறிம் நம்மைத் கொழுது, நம்மையே நினைவே, நம்பியிருநதபோதிலும, கர்மசேஷததால் பரகயாசம் செய்யாமையால், அநதிமஸ்மரணமினறிப பலன் கைகூடுகி காலத்தில் நமமை இழநத ஸ்மயால், ஹிதஸாகல பதைகருப பகம வாராமைகாக முதலி கொடாமல ஒழி னறமையால, எனனையே நான நிரகனே செயது கொளள வேணடும், வி—நான் ஸர்வசகதஞபிருநதம், அடிததவாகளையும கடைதேறு விகாமல, காமாதருண ஸதிய ஸகலபாதீனமாய பலனகளை யளித்தம், ஏகாலததில ஸர்வாகளுகும் முதலிகொடாமல் தனபதைதையே விளைவிகினறமையால, எனனைபபோனற பிளளை இம மாயை ஆசரியனுகப பெருமல அனுபூகூாகதவனைப பெறகடவள். உக—அடா லகஷமண! (மததை) எனனைக காடடியும (சாரிகா) பிரணவமாகிய விலலினல், ஆதிமாவாகிய சரததைப பிரயோகருசெயயும் ஆசரியாகளது திரளே? பத்த சேத நாகளிடததில மிகவும அனபு கூாகதெனறு நமபுகின்றேன; அஃதி எமமைச சரண மடைநது (ஹேசுக), கிரம்போனற பசிய திருமேனியையும் இனிய திருவாய மொழி யையும உடைய ஸ்ரீமகாராயண! (அரோ) பிரஷ்மாகாநதம் பெறவிடாத தடைசெயத சததருவாகிகினற இநத ஸமஸாரதினுடைய (பாதம) வேண (தசி) கணடிதத நிவ ருததி செயதருளுக. எனறு, பரஸமாபபணரு செயயபபட வாகியம இனிமையாகக கேடகபபடுகினற தனறே? உஉ—சேதனாகள கலவினையறறு வருநதியும, நான அவாகளை நறகதி யடைவிககாம லிருகினறமையால, எனனல இவாகளுக் கெனன உதவி செயயபபடடதாயிறறு, ஒனறுரு செயதிலேன, ஊ—தொணடாகள எனனை இழநத மிக வருநதுகினறமையால, அவாகளின கலவினை யறபமாதலின, அதறகு நாம செயயதகதது யாது, ஊ—காலரூருவனே யாவரையும முததி யடைவிகக வும், அவாகளத தீவினைகளை மாயகவும வலலேன, ஆயினும, புருஷகார மினறி ஸித்த ஸகலபதாகரும பகமுணடாகி, லீலாவிபூதிகரும இடையில அழிவு செய வது தருதியனறனறே? உடு—ஆதலின, என ஸகலபதாகருப பக்கம வராமைக் காகவும, மறறு மறேக காரணஙகளுகாகவும, நானிபபொழுது யாவரையும் முததி யடைவிபபேனெனறு ஸகறபிதிலேன, உசு—இநதி ஜமபதது மூனறாவது சருக கததி லிதில குறிதத கணகளபடி சுலோகதைத முறையே பாராயபுவாகளுகு இக் கருதத னைகு பொருதமெனறு மனமுகரும, இதனல, ஆக்ஷேபதறகும ஸமர் தானம் கணடு கொளக. இவவணணமே மேலும பொருள ஊஹிததுகொளக. இதறகு முனனும் பினனும் இவவணணமே எலலா விடஙகளிலும் பொருளதோறும, முக்கியமான இடஙகளில மாதரம எடுததகாடடுக படுகினறது, இவவணண முரை செயின மிக வளருமாதலின, மவுன மடைகதோம்.

ஐம்பத்து நான்காவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகன் பரத்துவாஜர் ஆசிரமத்தைக் கொழுந தருளியது.

அநதரம ஸீதா ராம லகஷ்மணர்கள் மூவர்களும், அந்தச சிறந்த மரத்தடியிலே ஆன்றாவைப்போக்கி, மறுநாளுதயமான பின்பு புறப்பட்டுச் சென்றபோதும், யமுனையும் கடந்தென்ற பிரயாகக்ஷேத்திரத்தை யுத்தேசித்துப்

பூமிப்பட்டுக் கடுங்காலிகத்தி னிடையிறசென்று, இதுவலியும் காணுத பற்பல விநோதங்களோக கடாகூழித்துகொண்டு, குறையெனபது சிறிது மின்றி, அர்த்தமண்டல காலம் வரையும், சுகமாகவி கானகங் கடந் தேதமுந்தருளினார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீராமபத்திரர் இளையபெரு மானோ நோகிதி தமபி ஸுமித்திராதேவி நந்தனு ! இந்தப்பிரயாகஷேத்திரத்தின் நாறபுறவகளிலும் பார, ஹோமதூமம் மேலெழுந்து சூழுந்து விளஞ்சினறது; ஆதலின, இவகு மஹாமுனிவர் எழுநதருளி யிருபபா னெனறு எண்ணுகினறேன், கங்கா யமுனைகளின் பிரவாஹம் ஒன்றோ டொன்றுதாக்கி மிகவொலிக்கின்றமையால், கங்கா யமுனா ஸங்கமஸ்தானம் வகது விடடோம்; அங்குளள தீநேகம் கடடைகளும வெடடபபட டிருக் கினறன; இங்கு பரத்துவாஜா ஆச்சிரமமென்று கேட்டிருகின்றோ மாதலினி, இம்மாவகள அவரது ஆசிரமத்தில் சோநதனவே யென்றிவண்ண மருளிச் செய்துகொன்டே அந்தப பரத்துவாஜா ஆசிரமத்தக கெழுந் தருளித் தாம் வாள கணை வில முதலிய ஆயுதவகளுடன் எழுநதருளுகின்ற மையின, தம்மைகதண டவகுளள விலவகுகள அஞ்சுமபடியாகச் சிறிது தூர மெழுந்தருளி, அவவாசிரமதத்தினுடபுகுநது, அநேக ஜீவிய ஜனங் களால சூழப்பட்டி வீறறிருகினற அநதப பரத்துவாஜமஹாமுனிவரைக் கண்டு பயபத்தியுடன கைகுவித்துகொண்டி, ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் தணடம் ஸமாபபித்து அவரை நோகதி, மாதவச செல்வரே ! நாஙக ளிரு வரும் தசரதசக்காவாத்திற் திருககுமாராகள. இவள அடியேனுடைய பத்தினி, ஜனகமஹாராஜா திருமகள், அடியேன தநதையின கட்டளைப்படி வனவாஸம புறபபடிகையில, இவவிருவரும் எனனைப பிரியோமெனறு உடன் தொடாந்து வநதாகள ஆதலின, நாங்கள மூவரும் தபோவனஞ் சோந்து, கந்தமூலபலஙகளைப புசித்து, வைகானஸதர்மத்தையே செய்து வாழுவோமெனறுணணபபஞ்செயதருளினா. பரத்துவாஜமஹாமுனிவரும் இவரது அருளிச்செயலைகேட்டு மகிழந்து, அரகியபாதயசமமீய மது பர்க்காதிகளா லுபசரித்துப் பூஜைசெயது, மிருகபக்ஷிகளுடனும, மற்று ள்ள முனிவர்களுடனும் வீறறிருந்து, இவாகளை நோகதி, கலவரவு விஞவி யருளினா. விசயதுடன் அப்பூசனைகளைப பெறறுகொன்டி, சக்கரவாத் தித் திருமகனும், ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அமமஹாமுனிவரது ஆஜஞை யால் வீற்றிருந்தருளினர். அப்பொழுது பரத்துவாஜமஹாமுனிவா இவரை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்திரா ! நீ இவவண்ணம் அகாரணமாயக காட்டுக கெழுந தருளவாயெனறு நான் முன்னமே யுணாநதிருக்கின்றேன்; இவவிடம் மிகவும ஏகாந்தமாயும், மநோஹரமாயும், புண்ணியகரமாயு மிருக்கின்ற மையால், இவவிடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கத் திருவுள மூளதாயின், அவ்வண்ணமே எழுந்தருளி யிருந்தருளுக. இன் திருவுளம் யாதோ அதனை யருளிச்செய்தருளுக எனறு அருளிசசெயதனர். கௌஸல்யா நந்தனரும், அம்மஹாமுனிவரை நோக்கிக் குலபதியாகிய மஹாயோகி ! இவ்வாசிரமம்

நாட்டிற கருகி லிருக்கின்றமையால், இவ்விடத்திற்கு அடிக்கடி அடியோங் களைக் கண்பதன் பொருட்டி, நாடு நகரத்தோர்கள வந்து சேர்வர்கள். ஆதலின், அடியேன் இவவிடத்தில் வாஸஞ்செய்ய விருப்பங் கொண் டிலேன்; பிறர புகவொண்ணும லேகாந்தமான விடம் யாதோ அதனை யருளிச்செய்யக்கடவீர். என்னேயாள மிகவும் சுகமாக வாழவுறவ ராதலின், அவவிடம இவர மகிழவுறத்தகதாக விருக்கவேண்டு மென்று விண்ணப் பஞ்செய் தருளினர். இவவண்ணம விண்ணப்பஞ்செய்த சகரவர்த்தித் திருமகனர் வாக்கியத்தைப் பரத்துவாஜமஹாமுனிவர் திருச்செவி சார்த்தி யவரைநோகி, ஸ்ரீராமபத்திரா ! இவவிடதிற கிரண்டுயோஜனே தூரத்தில் மிகவும் புண்ணியகரமாகியும், ரிஷ்வாகர கோலாங்கூலாதி மிருகங்களா லும், தேவகந்தருவ கின்னராதிகளாலும், ஹம்ஸ பூரமஹாமஸ வானபரஸ் த்த வைகானஸாதி முனிகணங்களாலும் சூழ நிறைந்துள்ளதாகியும், கந்த மாதன மலேபோனறதாகியு மிருகினற சித்திரகூடமென்னு மோ மலே யிருகின்றது; அதில நீங்கள ஏகாந்தமாக வாழ்ந்து மகிழவுறலாகும்; அந்தச் சித்திர கூடத்தின் சிகரங்களே எபபொழு தொருவன் கண்டு களிக கின்றனனோ ? அது முதல் அவன் கலவினேயையே செயவா னல்லது, தீவினே செயயான; அவன் மனமும பாவசெயலில்ல செல்லாமல் நீலேபெற றிருக்கும; அவவிடதில அநேகமகாயோகியா நெடுங்காலம் தவஞ்செயது நியாணதசையில் பிரஹமநாடிமூகமாகப புறபபட்டு முத்தியடை திருக் கின்றாகள. அவவிடம் நீஙகள வாஸஞ்செயயதகக ஏகாந்தஸ்தலமென்று நினேகின்றேன், அல்லதாயின், இவவிடதிலேதானே எனனுடனகூடி வாழ்ந் மகிழக்கடவையென றருளிச்செய்து, மிகவும பரியமூள அதிதியத லரி, வேண்டிய பதார்த்தங்களேகொணடு பலவித உபசாரஞ்செயது கொ ண்டாடி யருளினர். இவ்வண்ணமே மற்றும பறபல கதைகளே மஹாமுனி யருளிச் செய்துகொண் டிருக்கையில, மாலேபபொழுதாகி இரவுநேரதது; ஸ்ரீராமசந்திரர் வீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் அனறிரவைச் சுகமாக அவ் வாசிரமதிறம போக்கிப் பொழுது விடிந்தவுடன எழுந்து நித்திய கருமங் களே முடித்துகொண்டு, பரத்துவாஜமாமுனிவாக்குத தண்டம் ஸமர்ப் பித்து அவரை நோக்கி, மாதவச செலவரே ! தேவருடைய இந்த ஆசிரமத் திலி இன்றிரவைச் சுகமாகப போக்கினேம், பொழுது விடிந்தமையால், சித்திரகூடாசிரமத்திற்குச செல்ல அநுஜஞைசெயதருளவெனறு விண் ணப்பஞ் செயதருளினர்.. அமமஹாமுனிவரும ஸ்ரீராமசந்திரரை நோக்கி கௌஸல்யாதேவி குமாரா ! தேன காய் கனி கிழங்குகளுடன் கூடி யழகிய சித்திரகூடத்திற் கெழுந்தருள் வாக்கடவீர். அஃது நாகவித மரங்கள் தளிர்த்து, தக்கதென வெண்ணுகினறேன்; அஃது நாகவித மரங்கள் தளிர்த்து, மலர்ந்து, காய்த்துப பழுத்துச் செழிததும், கின்னரோரகாதிகளா லுணீர யப்பட்டும், யானே புலி சிங்கம் கரடி மான் முதலிய மிருகங்கள் சூழ்ந்தும், பற்பல பறவைகள தொனிசெய்யப்பட்டும், அழகிய சிகரங்களே யுடையது

மாகப்புகழ்பெற்று விளங்குகின்றது, மேலும், அது பாவங்களைத்தீர்ப்பதும், புண்ணியந்தருவதும், கண்ணுறத்தக்கதும், நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்தியதும், யானைக் கூட்டம், மான் கூட்டங்களால் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கப் செய்யப்பட்டு, காணுறு சுனைநீர்பெருகிய தாழ்வரையுடையதும், கமுகு, வாழை, பலா முதலிய கமழ்தலையுடையதுமாக விளங்குவதைக் கண்டு, வீரதாடியுடன் நீ சுகமே தாஷமடைந்து வாழ்வாய்; ஆகலின், முதலைகொண்ட நாரை குயில் முதலிய பறவைகளினுலிபொருந்தியும், மான மீன்களைகொண்ட யானை முதலிய விலங்குகளால் சூழப்பட்டு முளைவு அந்தச் சித்திரகூட மலையைச்சார்ந்து, சுகமாக மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருக்கக் கடவீரென்று அருளிச்செய்து அனுமதிகூறியருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்துநான்காவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பெருமாள் பரத்துவாஜ ஆசிரமத்தினின்றும் யமுனைத் துறைசேர்ந்தருளியது.

பெருமாளினியபெருமாளிருவரும், அந்தப்பரத்துவாஜ ஆசிரமத்தில் அன்றிரவில ஸுகமாக வாஸஞ்செய்து, மறுநாளுதயகாலையி லெழுந்து, நித்யகருமஙகளை விதிப்படி செயதருளிப பரத்துவாஜமஹரிஷிக்குத் தண்டம் ஸமர்பித்து விடைபெற்று, அந்தத் திருச்சித்திரகூடகிரியை நோக்கிப் புறப்படுகையில், அங்குள்ள பல முனிகணங்களும் உடன புறப்பட்டன. பரத்துவாஜமஹரிஷி அவர்களுக்குத் தனது தன மக்களுக்குப் போலப் பிரியவசன மருளிச்செய்து விடைகொடுத்து வாழ்த்திச் சகல வர்த்திக் குமாராளோடுகூடி, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணராளே! இவ்விரிர்ல் கங்கை யமுனை இரண்டு நதிகளுங் கூடுகின்றனவே அங்குச்செல்லுவோம், யமுனையின் கரைபற்றி, அங்கிருந்து குடதிசை நோக்கிச் செல்லக் கடவீரகள். கடையில் பலர் கடந்து சேர்ந்த யமுனைத் துறைசேர்ந்து, தெப்பங்கட்டி அதன்மீ தேறிச் சென்று அக்கரை சேர்ந்து, அங்குப படர்ந்து தயர்ந்து பருத்துக் கறுத்துத் தழைத்துள்ள ஆலமரத்தடி சேர்க சீதை அதனை நோக்கிக் கைகுவித்து விருப்பங்களை வேண்டிகொண்டு நடந்தினைப் பின்னே யுற்றவளாயின, அதனடியில இளைப்பாறக் கடவள. இலளாயின், மூன்றுழிப்பறறி நடக்கக் கடவள். அங்கிருந்து ஒரு குரோசதூரத்தில், இருந்தழைத்த காரகத்தைக் காணபீரகள். அஃது யமுனைநீர் பெருகி

வளர்ந்தமையால், மிகக் கறுத்ததும், பலாசு இலக்தை முதலிய பலவகை மரங்கள் நிறைந்ததுமாகி யிருக்கின்றது; அதுவே திருச் சித்திர கூடத் திற்குக் கலகரடற்று மெதிவாயுளள கல்வழி; யானும் அவ்வழியால் நேலமுறை சென்றிருக்கினறேன; என்றிவவண்ணம் சிறிதுதூரம் பின சென்று, கல்வழிகாட்டியருளி, அவ்வண்ணமே செயவோமெனறு பெருமா ளால தண்டம் ஸமர்ப்பித்துத் திருபபபபட்டவராகித் திரும்பி எழுந் தருளினர். பின்பு பெருமாள இளையபெருமா ளிருவ நும, பிராட்டியாருடன ராம்மும்பிறப்பில் மிக நலவினேசெயதனும், இம்மஹாமுனிவா நம்பால மிக அருளசெயது, இவவண்ண மருளிச்செயதனரல்லரோ ? எனறு மகிழ்ந்து புகழந்து, பிராட்டியாரை முனனிட்டுததாமாக பினனெழுந்தருளிக் கங்கை யின் தடையினுல் தேம்பி மேலெழாமல விளாவாகப பெருகும் அந்தி யமுனையின துறைசோந்து, அநகதியைத தாண்டிம வகையைச சிக்தை செயது, அவவிடதது்ல முறிந் துலாந்துளள கடடைகளையும, கோரை நெடடி முதலியவைகளையும் கொணாந்து தெப்பமாகககடடி, நீரவஞ்சித் தழைகளையும், நாவலின தழைகளையும்பரபபிப் பிராட்டியாரக்கு ஆஸனம் போட்டுச் சித்தஞசெயதனாகள உடனே பெருமாள பெரியபிராட்டிபோ லொளிவிடுகினற பிராட்டியாரை அநகதத் தெபபதது்லேறறி, அவரருகில் ஆடையாபரணங்களையும், ஆயுதங்களையும், மணவெட்டி புட்டில் முதலிய கருவிகளையும வைத்தருளிப் பின்பு இளையபெருமாளுடன கூடி, அந்தத் தெப்பத்தைப பற்றி, ஊககத்துடன் கடாதது யகனைசோக் தருளினா பிராட்டியாரும் அந்த யமுனாநதியினிடையிற செல்லுகையில, அந்நதிக்கு வநதனஞ்செயது அதனே நோகி, அம்மா காளிந்தி ! உனனே யான் தாண் டிச் செல்லுகின்றேன; உனக்கு மங்கல முணடாக கடவது என் பிராண நாதர் எளிதாக விரதத்தை முடித்துக் கரைசேர்ந்து மீணடெழுந்தருளக் கடவர். இவவண்ணம என கணவர் மீண்டு, திருவயோத்தி சேர்ந்து மகிழ்ந்து வாழவராகில், உன்பொருட்டு ஆயிரம் கோதானமும் செய்து, ஆயிரங்குடம் சாராயத்தால் யாகமும் செய்விப்பேன; எனறிவவண்ணம் வேண்டிகொண்டே அநநதியின் தென்கரை சேர்ந்து, பெருமாள இளைய பெருமாளுட னிறங்கி, அக்கரையிலுளள கடுங்கானத்திடையே யெழுந் தருளி, பரத்துவாஜமஹரிஷி சுட்டிக்காட்டி யருளிய செழித்துத் தழைத் துக் குளிர்ந்து கறுத் திருண்டு நீண்ட அந்த ஆலமரஞ்சேர்ந்து, அதனைப் பிராட்டியார்நோக்கிச சிறந்தமரங்களுக கரசே ! உன் பொருட்டு வந்தனஞ் செய்கின்றேன்; என்பர்த்தா விரதகடலின் கரைசேரக்கடவர். யானும் அவ ருடன் மீண்டு திருவயோத்தி சேர்ந்து, கோஸலையாையும், ஸுமித்திரா தேவியையும் கண்டு களிப்புறக்கடவேன்; இவவண்ணம் நீ யருள்செய; என்று கைகுவித்து வேண்டி வலம்வந்து நின்றனர். அப்பொழுது பெரு மாள் இளையபெருமானே நோக்கித் தம்பீ ! நீ வீதைக்கு முன் செல்ல; நீவளிடையில்வருக; யானிருவருக்கும் பின் நடந்து பாதுகாத்து வருவேன்;

நிவேழியி லிவள் தளிர் பூ காய் கனி முதலியவைகளைக்கண்டு விருப்புற்றுக் கேட்புளாயின், உடனே அவைகளைத் தந்தளிக்கக்கடவை யென்று ஆஜ்ஞை செயதனர். அவ்வண்ணமே எழுந்தருளுகையில், மதமேறித் திரிகின்ற கனிறுகள் இரண்டினடியிற் செலலும், யானைபடேடுபோலப் பிராட்டியார் திகழந்தெழுந்தருளி, இதகாறுங கண்ணுறு மாஞசெடி பூ கனி காயக ளைக்கண்டு விருப்புற்றுக கேட்கையில், இளையபெருமாள் உடனே அவ்வவ வஸ்துக்களைக் கொணாந்து ஸமர்பபித்து மகிழவித்தனர். பிராட்டியாரும் பறபல மணற்குனறுகளி யுடையுதும், ஹமஸஸாரஸ முதலிய பீர்ப் பறவைகளா லொலிகக்பட்டதுமாகிய பெருகிவருகின்ற அக்காளிந்தி நதி யினையும், கரையிலுளள பறபல விநோதங்களையுங்கண்டு மிகவு முளமகிழ்ந் தனர். பெருமா ளிளையபெருமா ளிருவரும இவ்விதமாக இரண்டுநாழிகை வழிநடதாரு மெழுந்தருளி, தூயமையுள்ள பற்பலமிருகங்களை யடிததெடுத் தகொணடு, மயிலினமகளாடிக்கூவியும, வாகரவாரணங்களான விலங்கு களுலாவியும, மணமகமழுதும, குளிர்ந்தமுள்ள அநத யமுனாநதியிள தீரத்தில் மேடிபள்ள மின்றிய பிராட்டியாக குகபபாயுள்ள ஓரிடத்தில் விறகவி இன்புறறு மகிழந தருளினாரு.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பததைந்தாவது சருககம்

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறுவது சருக்கம்.

பெருமாள திருச சித்திரகூடத்திற கெழுந்தருளியது.

• அநநதரம் இரவுவீங்கிய பொழுது விடிந்து கதிரவன குணதிசைச் சிகரம் வந்தணைகையில், பெருமாள் தூயிலெழுந்து, தூயிலினறிய புறத்தில விழித்துக் காத்திருககும், இளையபெருமாளை யழைத்து லக்ஷ்மண ! இக் கானகத்திலுளள பறவை விலங்கு முதலியனவும் தூயிலுணாந்து காலையில் இனிது கூவுகின்றன கேளாய; ஆதலின், நாம் புறப்பட்டு வழிநடக்கும வேளை வாயத்தமையால, நாம் புறபபடடுச் செல்வோம;—

ஸசு ஷ்ஸ்யமேத்ரா லக்ஷ்மண ப்ரதிபோதிதः
ஜஹீநிதாஷ்ச்த ஸ்தீஷ்ச ப்ரஸ க்தஷ்ச கதிஷ்யம

ஸஸுப்தஸ்ஸமயேபராத்ரா லக்ஷ்மணபரதியேதிதः
ஜஹௌனிதராஜசதாதரீஞ்ச ப்ரஸகதஞ்சபதிஷ்யமம

நாம் அவதாரஞசெய்தருளின பரயோஜனத்தை மறந்துறஙகிப் பெரு ராஜருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய முயன்ற இளையபெருமாள் தமது

அவதாரத்தின் பிரயோஜனத்தைக் கடிக முடிக்கத் திருவுளம்பற்றிக் கைகேயியை வியாஜமாகக்கொண்டு, திருவயோத்தியை விட்டுக் காட்டை வெழுந்தருள நிசசயங்கொண்ட காலையிலே தானே பெருமாளால், அறி வுபுகுதற்படாமையால, அபபொழுதே தயிலேயும், உணவினேயும், மோகத் தையும், சோம்பலேயும், கோபத்தையும், நிரந்தர கைங்கர்யலாப மஹாகங் தக்கடலில மூழகி, மகிழபபோகினறமையால், வனவாஸத்திற்றேனறும் புல்லிய வருதத்தையும், உறங்காமையால கனவிலுங் காழுறுது பற்ற விட்டிலிடடருளினவராதலின், மூனனடக்க ஸங்கதராயினர். உடனே எல்லோரும் துயிலெழுந்து பரதாவாஜமஹாமுனிவா சுடடிக்காடடிய நல் வழிபற்றிச் செல்லுகையில், பெருமாள் பிராட்டியை நோகக்கிப பாரடி வைதேஹி ! இபபலாசமரஙகள நாறபுறங்களிலும் செழித்துப் பூ மலரச் சூழந்தொளிரகின்றமையால், காடடுதனிபபறறி எரிகின்றனபோல காணப படுகினறன, அனறியும், இவவிடம் மானிடஸஞசாரமறறதாதலின, இங்குச சொராய் மரஙகளும தளிரதது பூத்தக காயத்துக் கனித்துத் தழைத் திருக்கினறன; இக்கனிகளேப புசித்தாயினும, யான் காலத்தைப போக்கிப் பிழைப்பேன்; அன்றியும், மரங்களதோறும இரணடு மரக்காலளவுள்ள தேனடைகள தேனீகளால் கட்டப்பட்டுத் தொங்குகின்றன காணுய, கச்சக குருவி இங்குக்கூவுகினறது, மயிலஙகுப் பிரதியாகக கூவுகினறது; இவவர ணியம் எஙகும் மலாந்து, மணங்கமழந்து வீசுகினறது; காடடு யானைக் கூட்டங்கள சூழந்தும், பம்பல பசுகூடடி மிருகங்களொலித்தும், சிகரங்க ளுயர்ந்தமுளள இந்தத் திருச் சித்திரகூடகிரியையும் கண்ணுறற மகிழ் வுறுயென றருளிசசெய்து, இளேயபெருமாளேயும் நோகக, இளேயோனே ! கர்மும் இம்மலேமிசையே மேடபள மின்றி, பம்பல மரங்கள் தழைத்துக் குளிர்ந்தளள விடத்திலேயே வாசஞ் செயவோமென் றருளிசசெய்து கொண்டே கடடந்தெழுந்தருளி, அந்தத் திருச சித்திரகூடகிரிசேர்ந்து, அதனழகினேக கடாக்ஷித்து, மீளவும் இளேயபெருமாளே நோக்கி, லக்ஷ்மண ! இவ்விடம் பம்பல கொடி பூண்டு செடிகளால் சூழபபெறறும், பலவகைக் காய கிழங்கு கனிகளால நிறைந்தும், குளிர்ந்து ருசியுளள நன்னீர பொருந்தியும இருகுகினறமையால், இங்குச சுகமாக வாழந்து மகிழசசியுறலாகுமெனறு எனக்குத் தோற்றுகினறது; அன்றியும், இம் மலேயில் பல மஹா முனிவர்களும் வாசஞ் செய்கின்றனாகள. ஆதலின், இவ்விடத்திலே வாசஞ்செய் தினபுறுவோமென் றருளிச்செயதனர் பின்பு வீர்ர ராம லக்ஷ்மணர்கள் மூவரும், அங்கிருகுகின்ற வான்மீகிமஹர் முனியி ஞசிரமத்தைக் கண்டு கைகுவித்துக்கொணடி அதனுட்புகுந்து அந்த மஹாரிஷியைக்கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்து நிற்கையில், வான்மீகி மஹாயோகியும், இவர்களுக்கு ஆக்கியபாத்யாதியாகவுள்ள உபசாரங்கள் செயது, ஆனமனித் தட்காரும்படி யதமதி யருளிச்செய்து கல்வரவு வீனுவி யருளினர். பெருமாளும் அம்மஹாரிஷியை நோக்கி, மாதவச்

செல்வமே! அடியேன் சகரவர்த்தியாக குமாரன்? இவள் என் பத்தினி இவன் அடியேனுக்கு இளையோன்? அடியேன் ஐபத்தீ மாதாவின வரங்க ளிரண்டினையும் பூரணதிசெய்த பிதாவை சத்தியவாதியாக்கி, தன்னியலுக நீனைத்தக் காடேறப் புறப்படுகையில், இவர்களும அடியேனே விட்டுப்ப பிரிய முனிமின்றித் தொடாநது வந்தனாகள். ஆதலன, அடியே னிவவிட்த தில் சிலகாள ஈஸஞ்செய்ய விருமபுகின்றே னென்று ஈிண்ணப்பஞ் செய்த, அம்மஹாமுனிவரது அநுமதிபெற்று, இளையபெருமானே நோக்கி,

लक्ष्मणानर्यदाऽऽह दृष्ट्वानिवसराघव
कुर्म्ववसधंसोम्य वासे मेधिरतम्मनः

लक्ष्मणाऽऽर्यतारुणी तरुणानिवसराघव
कुरुष्ववावसतमसौमय वासमेमिरतमनः

லக்ஷ்மணா! சிறந்தனவென விதிகசபபட்டவவும, வலிமை யுளளனவு மாகிய கட்டைகளேக கொணாநது பாணசாலே யியறறகடவை, பாணசா லேயில வாஸஞசெய்ய எனமனம விரூபபுற திருகினநதென் தருளிச செயதனர். உடனே இளையபெருமாள பறபல மரங்களேக கொணாநது மு றைபபுற பாணசாலே யியறறினர, ஆழக கடைககால வெடடி அஸ்திவா ரமபோட்டுச சுவாவைத்து, வாசபகால தூண முதலியன நிறுத்திச சரந் தூலம் முதலியன மேலெடித்து வலிமையாகக கடடித தழை நிறைத்து நனரு கட்டபபட்ட அநதப பாணசாலேயைக கடாக்ஷித்து மகிழநது பேர ருளான இளையபெருமாளே நோககித தமபி மான மரம்சங்கொண்டு வரக் கடவை டெநாள வாழவுறக கருதுபவாகள வாஸதுஹோமஞ் செயவீது கடமையனறே? ஆதலின விரைவாக மானே யடிதத்துகொண்டுவா! இவ வணணனு செயய வேணடுமெனறு விதிகசபபட டிருககின் றமையால, இவ்விஷயத்தில நமமைப பாவமணுகாது, நீயும முனனாலே னனகாரா ய்ந்துபாரென தருளிசசெயது, உடனே தன்கடடளைபபடி மாமஸங்கொன நாத தம்பியைநோக்கி, மீளவும அடாலக்ஷமனு! நாம கிருஹப பிரவே சனு செயவதற்குரிய நலல முஹூர்த்தமும தெயவ வசமாகக கூடி யிருக கினறமையால, விரைவாக இமமாமஸத்தைப பாகனுசெயக; வாஸ்துஹோ மஞ் செயவீரெமென தருளிசசெயதனர்.

இளையபெருமானும உடனே நீயைவளர்த்து அதனிடையில அங் தக் கறுப்பீமான மாமஸத்தைப்போடடு நனகுசமைத்துப பக்குவமான வுடன் பெருமானேநோககி, எமமையனே இநதககறுபபு மானினது மாம் ஸம் சிவப்புற திருகினும், நனகுபகுவ மானமையால முன போலலே கறுப்புற்று விளஙகுகினறது. ஆதலின தேவா வாஸ்துஹோமஞ் செய் யக்கடவீர்; தேவரே அதனை நன குணர்ந்தவரெனறு விண்ணப்பஞ்

செய்தனர். பெருமாளும் அம்மொழிகேட்டு, கீலோடி, நியமத்தரித்து அ தறகுரிய மத்திரங்களை ஜபித்து, சுருகுகமாக அந்தசசடங்குகளையெல்லாம் முடித்து, கிருஹ தேவதைகளைக் குறித்தது யாகஞ்செய்து மன மகிழ்சசி யுடன கிருஹப்பிரவேசஞ செயதருளி, வைசுவதேவபலியுஞ செயதருளி, ருத்திரனைக குறிததும, ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைக குறித்தும், ஹோமஞ செய்து கிருஹபீடைகளைப போககவலல சாந்திகளையும், நன்மை பயகக வலல புண்யாஹவசனம் முதலிய மந்திரங்களையும அநுசசந்தித்து, நீதிப் படி ஜபமுஞ செயதருளி விதியின்படி ருத்திரனைக குறித்து ஹோமஞ் செயதமையால, அந்த அசுசி நீங்கும்படி பூமியும் நதியில் ஸ்நானஞ் செய் தருளி, பாவங்கள்தொலையத்தகக பலியிடையும் நிறைவேற்றி, ஆசிரமத்திற குத் தககவாறு அங்கதேவதைகளுககும், முக்கியமான ஸ்ரீமந் நாராயண னுக்கும் சுறறிலும, ஆலயஙகள் செயவித்துப பிரதிஷ்டடை செயதருளி இளையபெருமாளுடனும, பிராட்டியுடனும, காடடிலுள்ள மலர்களாலும், கனிகளாலும, கிழஙகுகளாலும், பகருவஞ செயயபபட்ட மாமஸங்களா லும, நன்னீர்களாலும, ஜபங்களாலும, தாபபங்களாலும, ஸமித்துகக ளாலும், தூபபுற்களாலும, பூதங்க ளெலலாவறறையும விதிபபடி பூஜித்து மகிழவித்து, மறறமுளள ரிஷிகணங்களுடனசூடி, தேவதைகளுடன தே வேந்திரன ஸுதாமாலை பாப்பிரவேசஞ செய்வதுபோல நன்கியற்றப் பட்ட அந்தப் பர்ணசாலையினுட புகுந்து வாழநது, பலவகைப பறவைக ளாலும் மிருகங்களாலுஞ சூழப்பட்டும, பலவகைப்பட்டு விநோதமாயுளள பூ கனி காயகள நிறைநத மரஙகளால் செழிபபுற்றும், பாம்பு புலி கரடி யானை சிஙகம் முதலியவறறால தொனிசெயயபபட்டும, கோரமாகியும், அ முகாகியுமுள்ள அக்கானனத்தில விஹாரஞ செய்துகொணடும், பறபல நீர்ப் பறவைகளா லொலிகைப படடும், குளிராந்த நன்னீ ருடையதுமாகி, அங்குப பெருகுகினற மாலயவகி நதியில ஜலககிரீடைசெயதுகொண்டும், அந்தத் திருசசித்திர கூடதிலுள்ள விநோதங்களைக கடாகஷித்துக கொ ணடும், பெரு மகிழசசியடைந்து நிரு வயோத்தியைவிடடி வந்தோமே யென்ற சிறிதுந் தனபமூறுமல மிகவும் ஆநந்தமடைந்து வாழ்நதிருந் தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தாறுவது சருக்கம்

முறறிறறு.

இநதசருககத்தில (ஸஸ்ஂபதஃ) எனனும் சுலோகததிறகுச சிலா இளையபெருமாள் இப்பொழுதி தயிலகொண்டதாகவும், பெருமாள எழுப்ப விழிததத தயிலகீடைய தாகவும், பொருள்கூறுகின்றனர். அஃதொருபொழுதும ஒவ்வாத; இநதக்காண்டத்தில் ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கத்தில, குஹப்பெருமாள இளையபெருமானைத் தயிலம்படி கீவேண்டுகையில, அதறகிவர (கதந்தாசரதைளபூமௌ'சயாகேஷுஹவீதயா, சக்யாசித்

ராமயாலபத்தஞ் ஷேதம்வாஸ்ஃகாஷ்வா.) எனது தொடங்கிப் பெருமாள் பிராட்டியுடன் தனியில பதிதிருகையில, நானெவவண்ணை தூயில் கொள்வேனென்று புலம்பி விழிதிருந்ததாகவே அருளிசெய திருகின றமையாலும், உத்தரகாண்டத்தில் பதினைகாண்டி தியிலுண வறவலு லலலது மறறு யாராலும் தனகுக் கொலை நேரிகவெனது இராஜிதது வரமபெற் றிருந்ததாகவும, இனியபெருமாள் அவவண்ண மிருந்தமையாலே அவனக கொலிசெயதனெனவு மிருகின்றமையாலும, இநதச சுலோகதிறகு நாம எழுதியவணணமே பொருளகொளள வேணடுமென றுணர்க்.

ஈ லக்ஷ்மணாய எனஞ்ஞ சுலோகதின கருதது.

அடா லக்ஷ்மண! (தருடாநிச) வலிமைமதயி லெடுகாலம அழிவறறிருக்கத தகனவும், (வராணிச) யாவரும் மதிழநது புகழுமது பணிநது ஆராயிகத் தக நல்லினியுளளனவுமாகிய (தாருணி) காமசேஷ்டதால பிரகிருதியுள லீனமாயகூடைபோலச செயலற றிருகின்ற் சேதன விசேஷங்களை, (ஆய) எனகூடாஷ்டதிறகுப பாதமிரமாகுமபடி திருதிகொணா (ஆவஸதம) தத்தது குணஙகளான பிரம்ம ரூத்திரிய வைசிய முருதராதி பரிணதசரீர விசேஷங்களில (குருஷவ) இயறறு (மேமஏ) எனமனம (வாஸே) ததது பரவேசதகில (அபிரதம) மிகவும் விருப்புறறிருகின்றது, இதனால திருவாதாழவாரீ ஸ்ரீபாஷியகாரராக அவதாரஞ செயது விசிஷ்டாத்வை தமஸ்தாபனஞ்செயது, அநேகம அசிரியாகளை ஏறபடுத்தி யவாகளிடதது தாம அபரவேதித்து, மூடாகளைத திருதது பணிகொணடு, போரினபமளிதது ஸமஸாரகடல கரைசோக ஸஙகறபமுடையவன பேரருளாளனென்பது நனகுவிளஙகுமு, (தருடாநி) வலிமையுளளவும (வராணிச) பினனமாகாமல அசசாரமாக வெழுதருளபபணணத தகனவுமாகிய (தாருணிச) கடடை சில செமப வெளளி தஙகம முதலானவைகளேயும, (ஆய) பிரதிமைகளாகசசெய (ஆவஸதம) கோபுரமணடப பராகார வாபிகூப தடாகாதிக ளடஙகிய கோயில்களேயும, (குருஷவ) நனகியறறு, (மேமஏ) எனமனம (வாஸே) பிமபததில ஸாந்நிதியமகொணடிருத லீலாவிபூதியில யாவரு மெளிதில நமமைச சேவிதது நற்கதி பெறுமபடியாகூவாழவதில, (அபிரதம) மிகவும் ஆஸதியுடைய தாகினறது. இதனால ஸவயம் வ்யகத தெவயாஷ மானுஷங்களாகிய ஆசசைகளில பகவதஸார நித்யம நிரநதரமுள தெனவும ததஸேவாதிகள யாவாகரும் விதியெனவும் நனகு விளஙகும.

ஐம்ப ழாவது சருக்கம்

ஸுமந்திரர் திருமபித ராதிசோநது, பெருமாள தனியே
நடந் தெழுந்தருள்யமை யுரைசெயய சக்கரவர்த்தியா
முதலாஞோ மிகவுந் துயருற்றது.

அங்கே பெருமாள் குஹப்பெருமாளுகும, சுமந்திரருகும, விடை கொடுத்து நிறுத்திவிடடு, இளையபெருமாளுடனும, பிராடடியாருடனும், படவேறிக் கங்காநதியைத் தாண்டி எழுந்தருளுகையில, குஹபபெருமாளும, சுமந்திரருடனகூடினின்று, பெருமாள கட்புலன கடந்தெழுந்தருளு

மளவும், இமைக்காமல கண்ணுற்றுகொண்டு, மெரும்ளுடைய திருக் கலயாண குணதிசயங்களையும புகழ்ந்து, அவருகளும் தனபத்தை ணினை ந்து புலமபிக் கடந்துயரங்கொண்டு, தமகுளளே தேர்ந்து, திருத்தேர்ப் பாகரையு மூடனழைத்துகொணடு, சன்னரணமனேவந்துசேர்ந்து,காட்டி லடிக்கடி ஸஞசரிகின்றவாகள மூகமாயப் பெருமாள் பரத்துவாஜாசர மத்துக் கெழுந்தருளி யதையும, அங்கிருந்து பிரயாகக்ஷேத்திரஞ் சேர்ந்த தையும, அங்கிருந்து திருசசித்திர கூடம்வரையி லெழுந்தருளி யதை யுங் கேடடுணாகது, அலலுமபகலும ஸ்ரீராமசசநதிரனையே நினைந்துகொ ணடிருந்தனர். ஸுமநதிரரும பெருமா ளினி மீள்ன டெழுநதருளாரென நிச்சயித்து, நிஷாதபதியிடத்தில விடைபெறறுக்கொணடு, குதிரை களேத திருந்தேரில கடடி மிகவுஞசோகத்துடன திருவயோத்தியை நோ ககிசசென றும, மலர்ந்து மணங்கமழகின்ற காடுகளேயும நதிகளேயும தடாக ங்களேயுங் கடந்து, நாடகளிலுளள நகராமங்களேக கணணுறறுக கொ ணடு சிருங்கி பேரபுரம விடடதினத்திறகு மூனறாவது தினம ஸாயங்கா லத்தில் திருவயோத்தியை யடைந்து, ஒருயிருமினறி, மருகாந்தாரம டோலத் தெனியறறிருகக்கணடு, ஏகாகவாதகி முதலிய யாவரும பெரு மூளேப்பிரிந்த சோகவேகத்தைப பொறுகாத திறமையற் றிறதனரோ வெனறு ஐயமுறறு, விரைவாக கோபுரவாயல கடந் துடபுகுது வருகை யில், நகரத்தோ ரெலலோருங கணடு எதிரகொண டோடிவநது, ஸ்ரீராம னெஙகே ஸ்ரீராம னெங்கேயெனறு வினவினாகள. சுமநதிரரும அவாக ளேநோக்கிக கேளீர் நகரத்தோராகளே ! நான் கங்காநதியின் தீரத்தில ஓடை கொடுக்கபபடடு மீணடெயதினேன ; அவர் தருமவழிபறறிக கங்கை யைத கடந்து கரேடம வெழுந்தருளின ரென றுரைசெய்தனர அவர்களு மமமொழிகேடடுப பெருமாள கங்கையையுந தாணடி எழுந்தருளி விடட னரேயெனறு, கணணீரபெருகக அநதோ ? ஸ்ரீராமா ! எனறும அயயய யோ வெனறும புலமபினர்கள அனறியும திரள திரளாய னின்று அந தோ ? ஸ்ரீராமனேக காணுமையால, யாங்கள நலவினேயறறுக கெடடோம தானயஜுஞ விவாஹாதி காலஙகளிலும, மஹோதசவஙகளிலும சபை நடு வில நாயகமணிபோலத்திகழும ஸ்ரீராமனை மீளவு மொருகாலுங காணே மோ ; இவாக்கு நனமை பயககத்தகக தியாது ? இவாக்குப பிரியமளிப்ப தியாது ? இவாக்கு ஸுகங்கிருப்ப தியாது ? என்றிங் ஙகரிலுளள யாவ ரும மகளபோலவே ஸ்ரீராமனுல பாதுகாத் தளிக்கப் படடவர்களே என்று பலா புலமபவும, மாளிகைமேல் ஜாள்கத்தினினறு திருததேரைக் கண்டு, ஸ்ரீராமனேக் காணுமல வருந்தி யழுகின்ற வநிதையர் அழுவது கேட டுகொண்டே சோகத்தால முகத்தை மூடிகொண்டு ராஜவீதி வழியாக வே சக்கரவாத்தியிருக்கும் திருமாளிகைநோக்கியேசெனறு,அதனைவிட ரத்தி திருத்தேரை விடடிழிந்து அரண்மனைக்குள் புகுந்து, ஏழுபிராகார ங்களேயுங்கடந்து, மாடமாளிகை விமானங்களில் காந்தையாகள்கூடி ஸ்ரீராம

னைக் காணுமல கண்ணீர்பெருகவி அருதோஅந்தோவென் றழக்கண்டு, சக் கரவர்த்தியார தேவிமார்களும மகாராஜர் மிகச சோக மூறுவாரோ யென்று, கூவாமல மெதுவாகப் புலம்பி யழுது, சுமந்திரர் பெருமாளுடன் புறபபட் டுபபோது அவளைவிட டிவர்மாத்திரம வருகினறனரருதோ ? என் திருமக னெங்கேயென்று கோசலையார் கேட்பாராகி லதற் கிவரொனன பதிலுரை செய்வா ? திருமகன் காடேற வெழுந்தருளியும், கோசலையார் உயிரை விடாமல் பிழைத்திருக்கின்ரு ரென்பது மிகவும் அரிதெனறும் கடின மென்றும் மெண்ணுகினறேன; மழுமருத்தி இபபோதும் பிழைபபரோ? என்று; இவவாறு ஒருவாச்சொருவா சொலலிக்கொளளுகினற வாகிய த்தை மிகவும யதார்த்தமெனவே யறிந்து, சோகாகினியால் ஆவல் பற்றி எரிகின்றதுபோலிருகின்ற எடடாவதுபிராகாரத்தினடிவிலுள்ள மகாராஜா திருமாளிகையையடைந்து, புத்திரசோகத்தாலெரிந்து வருந்தி வாடி வதங்கி இனைத்து வெளுத்துத்தவிக்கினற சகரவாதத்தியைகண்ணுற்று, வந்தனஞ் செயது, ஸ்ரீராமசந்திரா விணணபபஞ் செயயுமபடி யருளிசசெய திருந்த வாகிய்யாக செல்லாவற்றையும, ஒருமொழியும் விடாமல் விஸ்ணப்பஞ் செயது நின்றனர். சக்கரவாதத்தியும மிளனமாகி யசைவறறு வீழறிருந்து, அவவாகியங்களை முற்றுஞ் செவிசாத்திநி சோகமபெருகி மனதளாந்து கணசுழனறு மூசசையடைந்து தரையில வீழந்தனர. அ பொழுது அநதப்புரதத்திலுளள யாவருங கூகுரலிட்டுப புலமபுகையில, கோஸலை யூா சுமித்திராதேவியுடன சகரவாதத்தியை எடுத்த தட்காரவைதத்துத் தேறறி, அவளை நோகி என் பிராணநாதா ! நநநிருமகனைக காடேற விடடுத திருமபிவந்து பணிந்து நிறகின்ற சுமந்திருடன ஏன் ஸலலாடஞ் செயகினறிரோ, ரகுகுல துரநதராகிய தேவர் ராகூதிகு விரோதமபோ லிருகினறும, ஸத்தியவாகிய பரிபாலனாத்தமாக ஸ்ரீராமனை வனவாஸஞ் செயயும்படி கட்டளையிடடனுபபி, இபபோழுதென் வெட்க முறுகின்றீர்; தேவா செய்தது நற்செயலாகக கடவதலலது, கெட்கதக்க தீச்செய லனறு; ஆதலின், சோகசகடலில மனத்தைமூழுதாமலெழுந்து மனமகிழக; பரதனை விடடி ஸ்ரீராமனிடத்தில் மாத்திரம இவவளவு பகூமபவை திருக் கின்ரூரோ யென்று கைகேயி கோபகொவாளென்று அஞ்சி, ஸ்ரீராமன செய்திபப பறறிச சாரதியைக் கேட்கினறிலீரோ ? இவவண்ணம அஞ் சறக; அகைகேயி இப்போ திஙகிலை, ஆதலின, அசசமற்றுச் சுமந்திர ருடன் ஸம்பாஷிக்கக் கடவீரென றிவவண்ணந் தீரயகொன் றோத்தும், சோகத்தை யுளளடக்க வாறறலறறுத் தரையில் வீழந்து புலம்பினள. இவ் வணணஞ் ஷக்கரவர்த்தி கோஸலையா நிருவரும வருந்தகணடு, ஆண் பெண்ணலி பாலவிருத்தர்க ளடங்கலும கூடிக கூயிபழுகையில், புரமெங் கும் அகதப் புலம்பலால் நிரம்பி யொலித்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐமபதாவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தெட்டாவது சருக்கம்.

சுமந்திரர் சக்கரவர்த்தியாரிடத்தில் பெருமாள் இளையபெருமாள சீதை இவர்களின வாக்கியத்தை விளணப்பஞ் செய்தது.

அநந்தரஞ், சக்கரவாத்தியார மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்து மனந்தேறி, ஸ்ரீராமசந்திரனது சரித்திரத்தைக் கேட்பதனபொருட்டு ஸுதரை யழைத்தனர். ஸுமந்திரரும கைகுவித்தவண்ணம டெதிரில் வந்து, ஸ்ரீராமபத்திரையே நினைந்து, தனபமும் சோகமுங்கொண்டு, மிகவும் தாபமடைந்து, அனைவர்தினமே பிடிக்கபபட்ட யானபோல்ப் பெருமூச்செறிந்து, பிணி கொண்ட யானபோலத் திகைத்துச் சிந்தைகொண்டு, மூபபினலு மிளைத வெளுத்து நரைத்து வீறறிருகின்ற சகரவாத்தியை நோகி நினறனர். தசரதசக்கரவாத்தியும், புழுதிபடிந்து கணணீரளும்பத் துன்புறறு நிற்கின்ற ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே! என திருமகன் காட்டிடையி லெவவண்ணம பிழைகின்றன, எவரு வாழகினறன, இதுவரையில மஹாராஜ போகங்களை யநுபவித்த என் செல்வதிருமகன மரதலத்தியில் படிதல எவவண்ணம் துயில்கொளவான், அவன எதனைப புசிகினறன; இதுவரையில் அவன திருவரணமனைவிடடு புறபபடிகையில, நாலவகைப படைகளும் அவனைச் சூழ்ந்து சென்றனவே? அத்தனமையனகிய என திருமகன நிராஜனமாகிய வனதில் எவவண்ணம் திருவடிதாமரைகளு சிவபபுற நட்பபான்; மலைபபாம்புகளாலும, பற்பல கொடிய மிருகங்களாலும் நிறைந்து கோரமான வனதிடையில என திருக்குமாரர்களு வீரையுடன் எவவண்ணம் திரிவாகளந்தோ? மிகவும் ஸுகுமாரியான வீரையுடன் என் குமாரர்கள திருதேரைவிட்டிழிந்து எவவண்ணம் நடந்து சென்றனர்கள. மந்தரமலையி னிடையில, அசுவினீ தேவர்கள சென்றும் போலக் கடங்காதகத் திடையில் என் குமாரர்கள் நடந் தெழுந்தருளக் கண்ட நீ ரொருவரே யனறே? மிகவும் நல்வினையினர். வனதிடை புகுகையில், ஸ்ரீராமசந்திரன் எனன அருளிச்செய்தனன்; லக்ஷ்மணன் யாது கூறினன; ஜனகமஹாராஜன திருமகள் யாது மொழிந்தனள; அவர்கள எவ்வண்ண மிருந்தனர்கள; எவவாறு பதிதனர்கள; எவவண்ணம உண்டனர்கள்; இவையெல்லாம் உரைசெய்க. யயாதி வானுலகினினறும, இந்திரனில் தள்ளப்படடும், ஸாதுஜனகளிடதில் விழும்படி இந்திரனே வேண்டிக்கொண்டு அவவண்ணமே விழந்தயாதிபோல யான ஸ்ரீராமனை விட்டுப்பிரிந்தும், ஸ்ரீராமன சரிதத்திரக்கினைக் கேடபதனலாயிறறும, மிகழ்ந்துயிவே னென்று வினவினர். இவவண்ணம் சக்கரவர்த்தியாலேவபபட்ட ஸுமந்திரரும், சக்கரவர்த்தியை நோக்கிக் கேட்டருளீர்; திருவயோத்தி னனனரே! தேவர் திருமகன் காட்டிடையில் தேவரைக் குறித்துக் கைகுவித்துச் சென்றில் வைத்துத் தலைவணங்கித் தண்டம் ஸமர்பபித்து, என்னை

கோசி, ஸுமந்திரரே! நான் செய்ததாக என் தகப்பையர்க்கு நீர் திருவடி தொழுது வணக்கஞ்செய்யக்கடவீர். அனறியும், அந்தப்புரத்திலுள்ள யாவரையும்நோக்கி, அவரவர்களுக்குத்தகுதிபடி மரியாதை செய்யக்கடவீர். எனை மாதாவை நோக்கிக் குசலமகேட்டு வந்தனஞசெயது தாயே! நீர் ஏப் பொழுதும் ஊக்கததுட னிருக்ககடவீர் அகனினறோத்திரஞ செய்யுங் காலங்களில், அங்கிருந்து தருமச்செயல்களைச செயயகடவீர் என தகதை யின நிருவடிகளைத தெய்வமென நமபிப் பணிநது பாதுகாகக் கடவீர். நாம் உயிர குலத்தின ஒன்னுன கரவுதனையும், நாம் பட்ட மஹிஷி யென் னும் அதருங்காரதனையும் விட்டு, எல்லாத் தேவிக ளிடதனிலும, அன்பு கூர்ந் திருக்கக்கடவீர. சக்கரவாதீதியாரது திருவுளாதனையும, கைகேயின ணணதனையும், அறுளிரித தொழுகககடவீர இளவரசனுகிய பரதனிடத் தும், சக்கரவாத்தியாரிடததுபோல மதிபபுகொணடி நடகககடவீர.

अर्धज्येष्ठहराजानो राजगर्ह्यमनुस्मर

அாததஜயேஷடாஹிராஜாநோ ராஜகர்ஹ்யமமனுஸ்மர.

ராஜாகள ஞானம் குலம் வயது புத்தி முதலிய வற்றுளே சிறியவாக ளாயினும, செல்வ மொன்றினாலே யாவரினு முயாகதோ ரல்லரோ? அரசு நீதியை நனகாராயக வென்று விணணபபஞ செய்யக்கடவீர. பரதனையும நோக்கிக குசலம் கேடடுக கேகயி நந்தனி! நீ மாதாகளெல்லோகளிடத் நிலும, பகஷபாதமினறிச சரியாக நடநதுகொளளகடவை. நீ இளவரசனு பீருப்பினும், சக்கரவாததியா நிருவுளமுகக்குமாறுநட நது பாதுகாததளிக் கக் கடவை. அவர் மிகவும் மூப்பின ராதலின, அவா திருவுளத்திறகு விரோதமாக நடந்து, அவரை வருததககடவையலலீ, அவரது கடடளையின படியே நீ இளவரசனுகி யொழுகக்கடவை. என தாயாரை யுன தாய் பேரலவே எணணி நடக்ககடவை யெனறும், நான சொலலியதாக உனா செய்யக்கடவீ ரெனறு கணணீர் தளும்பச சோகமகொணடருளிச்செயது சோகநீரபெருக்கி நினறருளினர்.

இளையபெருமானும் மிகவும் கோபமகொண்டி நெட்டியிரபபுற்றவராகி எண்ணோகி, சுமந்திரரே! எமமையரிடதனி லென்ன குறறதனைககண்டி கொடிய கைகேயியின புனமதிகேடடுசி சகரவாதனியா திருமகனைக் காடேற வேரட்டினீர். ஏந்தச்செயலால் யாங்கள மிக வருத்தப்பட்டோமோ? அச்செயல் நீசசெயலாயினும், நற்செயலெனவே செயயப்படடதனறே? வரமென்பதை வியாஜமாகக்கொண்டி, பொருளாசையினாலே எம்மையனை யோடடினமையால், அஃது எவவிதத்திலும நீசசெயலாகுமல்ல; நறசெய லாகாது? சக்கரவாதனிகான் யாவர்கும் இறையெனபதுபறறித் தம் மனம் போனபடி இந்தத் நீச்செயலைச் செய்தாரே யன்றி, எம்மையராக் காடேற் விட வேறொரு காரணதையுங காண்கிலேன்;—

ఆసమాప్త్యై సమారబ్ధా విరుద్ధంబుద్ధిలాఘవాత్
జనయిష్యతిసంక్రోశం రాఘవస్యవివాసనం

அஸமீக்ஷ்யஸமாரபததம விருததமபுத்திலாகவாத
ஜநயிஷ்யதிஸஙகரோசம் ராகவஸ்யவிவாஸநம

நனகாராய்மல மதியின்மையால, தீசசெயலி நற்சேயலென வுணர்ந்து விரைந்து செய்கையில, அஃது மிகவுங துனபத்தையே தருமுனறே? அவ்வண்ணமே சககரவர்த்தியாரும ஆராயாமல, 'எமமையனேக காடேற விடடு, இப்பொழுது துனபுறுகினறனா, (குரோர்பய வலிய்தஸ்ய கார்யா காய மஜாநதஃ உதபதம்பரதி பநஸ்ய ப்ரீத்யாகோ விதீயதே) என்று, நீதிதப்பி நடகினற தந்தையையும, விடடு விடக கடவனென்று விதிக்கபட டிருகினறமையால, நீதிதபபி எமமையைக் காடேறவிட்ட சககரவாத்தியை யான தந்தையென மதிகேன; எனகு அணணன, இறைவன; இனததார சுறறத்தார் தாய தந்தை மூதலிய யாவரும் எமமையனே! எலலாவுலகஙகளுக்கும, இதனுசெயபவரும, பிரியமளிபபவருமாகிய எமீமையனேக காடேறவிடடு, யாவாகரும பகைபோல நின்ற உமமைககண்டி யாவரும எவ்வணணம் அனுபுறறு மகிழந்து, உமது கடடளையினபடி நடப்பார்கள. நாம்நகரத்தேரிலலோாகரு மினியராகிய எமமையனே யோடடிவிடடு, நீ செவவணணம அவாகளுக கிறையாகி யரசாடசி செயவீ னெனறு தேவருடன விண்ணபபஞ செயயுமபடி யருளிச செயதனா. ஸ்ரீதாபிராட்டியோ வெனனில, இதுவனையில ஒரு துனபதையு மறியாதவ ராதலின, மிகவுங துனபமடைந்தவராகி, யான மீளுவதைக கண்டும யாதும அருளிசசெயயாமல, பெருமாள திருமுக மணடலததையே நோககிக் கணணீராதளுமப நினறனர். இவ்வண்ணம ஸ்ரீராமசந்திரா இளையபெருமாளால பாதுகாகபபடடவராகிய திருவயோதனியை நோககிக கைமுகிழத்து நினறருளினர. பிராடடியும, தேவர் திருத்தேரினையும, அடியேனையுங கணணுறமுக கண்ணீரபெருகித் துன்புற்று நினறனர.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் ஐம்பத்தெட்டாவது சருக்கம்
முறறிறறு.

இதச்சருகததில் இளையபெருமாள சககரவர்தியாரை இகழாததாகயிருக்கின்றது சரியோவெனில, உலகதில் இவ்விதத துனபத்தை யடைநதவர்கள இவ்வகையாக இகழ்வாரக ளெனபதைத திருவுளம்பற்றி, லோகபாவனே செயதாரென் றூணர்க. இதன்கருத தென்னெனில், ஓரிரியன உண்மையறியாமல பகவானேத திறநத மணஞசை பெண்ணாசை பொருளாசை கொண்டி ஸம்ஸாரக்கடலில் மூழகிக்

ஐம்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸுமந்திரர் வாகதியத்தைகேட்டு சகலரீவர்த்தியார்புலம்பியது.

கேடடருளீர சக்கரவாத்தி, பெருமாள காடேற வீவழுந்தருளிய பினபு ஞானதிருமபிவருகையில, திருததோகுதிரைகளும கண்ணீர்பெருகுக காலெழாமல தடடிததடுமாறி வநதனவேயனறி மகிழகதில. யாறுமே பெருமா ளிளையபெருமா ளிருவரக்குந தனடம ஸமாபபிததுக கைகுவித்துகொணடு சோகததை யுளளூகுகித திருத்தோமீ தேறிய புறபபடடுக் குஹப் பெருமாளுடன் ஈருஙகிபேரபுரஞ சேரநது பெருமா ளொரு, கால மீளவு மெனனே யழைபபரோ வெனறு மாசையினுல அவ்விடத்திலே மூன்றுநாளிருநது பாதததும காணுமையால திரும்பிவந்தேன

கிடகின்ற சேதனாகளே யுஜ்ஜீவிபபதனபொருடடு, தததுவோபதேசஞ செயயவேண டுமென்கிற யருளிசசெயகினறீரா (கோசாயம இதயாதி) ஸாவாகதா யாமியாய ஸர்வபரதவாய ஸாவஸ்ஹலபரா யிருகின்ற பெருமானே எனன காரணதினுல நீ தறநதீர். (ராஜஞா இதயாதி) காரனே காதாதாவெனனும அஹஙகாரமுடைய சேதனருல கை கேயிகேர்லக கொடிய மாயையின மயகதிலபபடடு நீமெல்லோரும தனபுறதததக செயலகள செயயப படுகினறன பரமாகமதம பெறறிகததக எமபெருமானே தோழாமல தறபபது இமமையில புனமையான பொருளாசையினு லாவதனறே? அஃது நீசசெய லாகுமலலது நறசெயலாகுமோ? இவவணணம பெருமானே தறப பதுதானே சுதநதிரனெனனும ஆஙகாரமடியாக வநததேயனறி யதறகு ஈம வேறோர் காரணததையும காணகிலோம, (அஸமீக்ஷ்ய) இதயாதி குருகுல வாஸுசெய்தே தாகதாததகனே யறிதது னகாராயாத விதிபபடி செயத இகழபபட்டன தறப பலாகள கடடையில பேரினபம பெறுவாரலலது தாமே வலலோரொனறு இறுமாப புறற காலதிகாளாகி நமபெருமானே தறநது மறறொரு தெயவதததை தொழுது தொணடு செயவாகளாகில இம்மையிலுங கெடடு மறுமையிலும நரகில வீழநது தனபமகடவாக ளெனபதிலும ஐயமுளதோ? (அஹதாவத இதயாதி) யாம பிரகிருதி ஸம்பநதததால உறவினராகிய இததாயதாதை முதலியவாகளேத தாய தாதை முதலானவாகளாக எணணுமை, (பிதாதவம மாதாதவம) எனறபடி காரணமினறி யுறவினராகிய பெருமானேயே தாயதாதை தமையன இனதாரா சுறறதாரா முதலிய எல்லா உறவினராக நினைபபோம், ஸாவலோக இதயாதி, நீ இவவணணம நாஸதிக ஞகி நம தெயவதததையே தறகினை இவவகை தீசசெயலிஞல உனனிடததில யாவர் அனபுசெயவார, யாவரும் பகைபபாராகளே! இவவணணம தெயவதததையுந் தறநது உலகதததையும பகைதது நிறகின நீ எவவாறு உயாநதோ ஞகுவாய; ஆதலின் நீ நம் பெருமானேச சரணமடைநது பெருவீடு பெறக கடவையெனறு ஆசிரியன் உபதேசஞ் செயய வேண்டும், முறையினே யருளிசசெய்தனர.

विषयेतेमहाराज रामव्यसनकर्शिताः
अविवृक्षाःपरिम्लानाःस्पृष्पास्पांकुरकोरकाः

விஷயேதேமஹாராஜ ராமவ்யஸநகர்சிதாஃ
அவிவ்ருக்ஷாஃபரிம்லாநாஃ ஸ்புஷ்பாங்குரகோரகாஃ.

மஹாராஜரே! தேவருடைய இந்நாட்டில அசேதநங்களாகிய மரங்களும், சேதனாகளபோலப பெருமாளுக ருற்ற வனவாஸ சோகதகினால் தளிரமொட்டு மலர காயகனிகளுடன் வாடி வதங்கிக கருகிக் குன்றிப் படபோயின, ஆறு குடைந்து குளங்களும, வெயிலின்றியே வெம்மைகொண்டு கொதிகினறநீருளளனவாயின, காடு தோறபுத்தோட டங்களும, உலாந்த இலைகளுளளன வாயின; அவ்வனதநிலுள்ள மான் புலி கரடி யானை நிஙகம முதலிய ஜநதுகளும சஞசரிகினறிலை, கொடியஜநதுகளும திரிகின்றில; அவவனமெஙகும, ஸ்ரீராம சோகசகதியில மூழகித தொனியறறதாயிறறு, தாமரை யோடைகளும, வாடிய மூடலுளளன வாகவும் கூலகமுறற நீருடையனவாகவும வெபபம கொணட தாமரை பொருநதினவாகவும், அடஙகிக கிடகினற நீரபபறவை மீன முதலியன சூழந்தனவாகவு மாயின, நீரிலுளள மலாகளும, நிலதநிலுளளமலாகளும, மூனபோல மணஙகொணடு மலாநதில; கனிகளும மூனபோல உருசி கொண்டு பழுதநில; எமமிறையே! இவ்விடதநிலும தோடடஙகள, அடஙகிய பறவைகளுளளனவாகி வாடி யிருகினறன, மூனபோலச் செழிப் பாக ஒரு தோடடத்தை யாயிறறு கணடிலேன, பெருமாளே விட்டுத தனியே புகுந்த எனகணகணடு ஒருவராயினும, மகிழநதிலா; திருநதேர் மீது பெருமாளக காணமல, எலலோரும பெருசசுவிடடுக கணணீர் பெருகி னினறனர்கள மாடமாளிகைகளில் மேலிருநத மஙகையாகளும, வெறுமையாகவநத இநதிருநதேதாக கணணுறறு, அநதோ அநதோ வெனறுசுவி யழுதனாகள இவ்வணணம யாவரும என்னைகணடு தன் புற்றுகினறனராகளேயன்றி இவா அனபா, இவா பகைவா, இவாஉறவினர், இவா உதாவீநர, எனபதறகு வேறறுமகுறி யொனறினையும யானகண்டி லேன; எம்மரசே! பெருமாளைப பிரிந்து கோஸலையார் எவ்வண்ணம் தனபுற றிருக்கின்றனரோ? அவ்வணணமே இத்திருவயோதயிபும மகிழ வீற்ற மனிதர்க ளுடையதும, சோகமகொணட யானே குறறைக ளுளள தும், அநதோ அநதோவென்று எஙகும தின்மான தொனி பரவியதும், எஙகும நெடுயிர்பபி னெளி பொருந்தியதும், அழகு குலைந்ததுமாகி எனகுத் தோறறுகின்றதென்று ஸுமந்திரர் சக்கரவாதநியரை நோக்கி, விண்ணப்பஞசெயது நினறனர். தசரத சகரவாத்தியாரும, இவருரைதத மொழிகளை மூற்றுங்கேடடு மிகவுந் தீனமடைநது கண்ணீர் தளும்பி வாய் தழுதழுத்துச சுமந்திரரை நோக்கிக் கேளாய் ஸாரதி! மிகவும

பாவசிந்தை கொண்ட் கைகேயியின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, மதிமயங்கி ஆலோசனையில் நிறமை யுடையவர்களும், ஜஞாவத்தாலும் வயதினலும் மூத்தவர்களும் ஆகிய நட்பினர்களுடனும், அமைசசாகளுடனும், மற்றும் நாட்டிலுள்ள பெரியோர்களுடனும் ஈனகாரயாமல, இவ்வண்ணம் பெண் புதஇலேட்டி மதிமயங்கி விளைந்து நீசசெயல செயது மிக்காளாயீங் கெடுத்து, காலுங்கெடடழிந்தேன ; இதுவரையிலும் யாதொரு செயலும் ஆராயாமல செய்யாத யான் இகழுலம முழுதும ஆழியதகக இதனிச் செயலே யாராயாமல் செயதது தெயவச செயலெனவே நமப வேணடிம ஸுமந்திரரே ! இதுகாறும யான உம்முடைய விஷயததில செயத ஈன நியை யிறிந்து என்மீது அனபுஷடையீராகில, எனனே விரைவில என திருமக னிருக்குமிடங் கொணடுபோயச சோகககடவீர, என பிராணனகள் விரைந்து செலலுகினறன போலத துடிகின்றன. இப போழதும் எனகடடளையே பயன படுவதாகில் எனகடடளையினபடி என் திருமகனைத் திருபபியெழுந்தருள ப பண்ணிகொண்டு வரகடவீர; என திருமகனை விடடு ஒரு முகூரததகாலமாயினும, யான் பிழையேன் ; என திருமகன் இதுவரையில நெடுநதூர மெழுநதருளி யிருநது, மீளாஞ்சில், எனனையே இதறகாக மிகழகொணடு என பெறலரும் புதலவனிருக்குமிடங கொணடுபோயச சோகககடவீர , அருமப போன்ற பற்களை யுடையவனும, ஒபபாரு மிகாரு மிலலாத தனிவிலலி யாகிய வனும, இளையோனுடனும, சீதையுடனுங கூடி மகிழபவனுமாகிய என் திருமகன எவ்விடதது லெழுந்தருளி யிருகினாரென்; அவனை யான கண் குளிரக காணபேனகில உயவேன, செந்தாமரை யிதழபோன்ற திருக கண்களையும, ஈனகிழைத்த மணிபொருந்திய குணடலஙகளையு முடைய என திருமகனே யான் கண்ணுறேனகி லிபபொழுதே யமலோகமபோயச் சேர்வேன ; இத்தருணததிலும என்திருமகன திருமுக மணடலததை இஙகே காண்கிலே னெனறால, இதனை விடக் கடுநதுயரமெனபது மொன றுளதோ ? ஆ ராமா ! ஆ லகஷ்மண ! ஆ வைதேஹி ! நீஙகள நெடுந்தூரதத்திலிருகினறமையால, கடுந் துனபங்கொணடு அநாதனபோல இறகும் எனதன்னை நீஙகள காண்கிலீர , எனறிவவணணம் பலவாறு புலம்பிக் கோஸலையை நோகி, அடி எனபிராணனாயகி ! என திருமகனு லுண்டாகிய சோகமெனனும் விஸ்தாரதததையும, சீதாதேவியின விரஹமெனனுங் கையினையும் நெட்டுயிராபபுக கொன்றும் சுழிகளையும, கண்ணீரென்னும் துளாஜலங்களையும், கைகளே யசைபபதெனனும மீனகளையும், புலமபலென்னும பேரொலியினையும, அவிழந்த கூந்தலக ளெனனும் பாசியையுமு கைகேயியென்னும படபாகநியையும உடையதும், என் னுடைய கண்ணீரென்னும் மழைமாரிகருக் காரணமாகியதும், மந்தரையின் வாக்கியமென் னும் பெரிய மூதலையையுடையதும், கொடிய கைகேயின் வாங்களென்னும் பெருக்கை யுடையதும ஆகிய இந்தச் சோக

மெனனும பெருங்கடல ஸ்ரீராமனெனனும, ஒடமிவ்விதாண்டிப பிழைப் பது அரிதாதலின யானிபபொழுதே அக்கடலில மூழகி யழுந்தி யிறபபே னந்தோ ! இத் தருணததில் நான் கணணுற விருபபுறறும லக்ஷ்மண னுடன கூடிய என திருமகனைக காணகிலே னதலின, இனி யான எவ் வண்ண மூய்வேன, எனறிவ்வண்ணம அழுது வருநதி யுடனே ரோச்சை கொணடு தளரபில வீழந்தனர் இவவணணம ஸ்ரீராமசநதிரன் பொரு டடிச சோகமதிகரிததுப் புலமபி மோகங்கொணடு வருந்துகையில, கோஸலையாரும அமமொழிகளைக கேடடு இனி யிவருயிர வாழாரெனத் தோனறு மிகவும பயங்கொணடு வருந்தினர.

அயோதயாகாணடததில ஐமபததொன்பதாவது சருகக

முழுமறறும

அறுபதாவது சருக்கம்

ஸ்மந்திரா சோகங்கொணடு புலமபுகினறம

கோஸலையாரைத தேறறியது

அநநதரம கோஸலையார பேயபிடிததவரபோல அடிககடி நடுகுறறு, உயிர மாயநதவரபோலத தரையில வீழநது தோபபாகரை நோககி, ஸ்மந்திரரே ! என திருமகன சீதாலக்ஷ்மனரகளுடன எவவிடததி லிருக் கின்றரனரே ? அவவிடததில எனனை விடடுவிடக கடவீர, அவாகளை விட் டுக கணபபொழுதாயினும, நான உயிரவாழநது பிழையேன; ஆதலின திருத்தேரை மீளவும திருபபி, எனனையும அவவிடததிற சோகக்கடலீர. இபபோழது அவனபின செலலேனகில, யமலோக போயசசேரவேன; எனறு வேண்டிப புலமபினர பிறகு ஸ்மந்திரா அதுகேடடு மிகச சோகங்கொண் டிவரை நோககி, அமமா கோஸலராஜன திருமகளாரே! சோகததையும, மோகததையும, துனபததாலாகிய இநதப படபடப்பை யும விடடுவிடடு மகிழக கடவீர, பெருமாள ஸநதாபம தீரநதுமின்றி, யிரணியத்தி லினிது வாழவுறுவர, இளையபெருமாளும், தருமமுணாந்தவ ராதலின், அல்லுமபகலு மிடைவிடாது, தெவ்வா திருமகன் திருவடிகளைப பணிநது குறறேவலகள செய்து, உயாவற உயாநல மடையத்தக்க நல வினையினராகி மகிழகினறார. சீதாதேவியும, பெருமாளிடத்திலே நிலை கொணட மனமுடையவ ராதலின, கோரமாகிய காட்டிடையிலும், தங் திருமாளிகையிற போலவே இனபுற்று வாழந்து, அசசமென்ப தின்றி, விசுவாஸம பூணடிருகினறனர. இவா கிஷ்கிநதாகாணதததிடைப புகுமும,

கெடுகொள் கானகத்திருந்து பழகக முடையவாபோல மகிழ்வுடன் சென்ம லோ யனதிச சிறிதேனும், விகாரபபடக கணடிலேன; வீதை இங்கே பூக்தோடடத்தில சென்று, எவவணணம மகிழநதனரோ ? அவவணணமே கடகுகானகத்திலும மகிழநது, களிகினறனர். பெருமரீ ருகி லிருககினறமையால, இாமையினாபோல மகிழச்சிகொண் டிருக கின்றனரோ யன.றி, அவர் சிறிதும, அசசங்கொணடிலா, இவா மனமும பெருமரீளச சோாநதது, இவ ராவியும அவரதினம, ஆதலின, ஸ்ரீராம ரினறிப பாழடைந்த இத திருவயோதது யவருககுக கடுகுகானகமே ? அக்கானகமும், இபபொழுது திருவயோதகியே யனறே ? இவர் வழியில ஊாகளையும, நகாங்களைும, ஆறுகளையும், பலவகை மராங்களையுங் கணடு, பெருமாளே யாயினும, இளையபெருமாளே யாயினும நோககி, இஃது எத்தனமையது, எனனபெயருடைய தெனறு கேட்டுளாநது, மகிழந்தே எழுந்தருளுகினறனா. இததிருவயோதது தாணடி இரணடு நாழிகைவழித் தூாத்திலேயே பெருமகிழவுகொணடுசெனறனர். ஆதலின் நீா ஆவர்களைக் குறிதது துன்புறறக, எனறாை செயது, கைகேயி விஷயமாகப் பிராடடி யருளிச்செயது வாககியம, கோஸலையாை மகிழ் விகருமெனறு மதிமயஙகி மொழியலுறறு, பினபு இவ்வாககியம இவரை மிகவும. துனபுறச செய்யுமலலது, மகிழசசெயயாதெனறறிநது, அமமா கௌஸலையாதேவி! அவவாககியததை இபபோழது மறநதுவிடடே னென ணும, அஃது இபபோது தோனறவிலலே யென்றும, சலம கூறுக கூறுத் தொடஙகிய அநத வாககியததை நிறுதது விடடு, மீளவுங கோஸலியாை மகிழவிககததகக வாககியஙகளை மொழிய நிசசயஙகொணடு, அவரை நோ ாக்கிக கேளீர கோஸலராஜன் திருமகளாரே! வழிநடபபதனலாயினும, பெ ருஙகாறறு வீசுவதினலாயினும, புலி முதலிய கொடிய ஜந்துகளைக கண் ணுறுவதினலாயினும, கதிரவன விரிகதிரின வெபபதினலாயினும, பிராடடியினுடைய முழுமதிபோலத் திகழுங திருமுகவொளி சிறிதும, நீஙகிற்றிலது, மலாநத தாமரைபோலவும, முழுமதிபோலவும, திகழகின றது; செநதாமரைபோன்ற அவரது திருவடிகளும, செமபஞசிரஸம் பூசாவிடினும, பூசியனபோலவே இபபோதும திகழகினறன, பெருமா ாடன விரைவாகப பின் செலலவேணடு மெனறு மாசையினலை, சிலம்பு தண்டைகளோ யணிநது கொளளாமல நடபபவராயினும, அவறறை யணிநது கொண்டவாபோல விநோதமாகவே நடககினறனா (இபபொ ழுதும அணிகளை யணிநது கொளவதி லாசையினல், தணடைகளையு மணிந்துகொணடு கல கல எனறு விநோதமாக நடககினறனா.) பெருமா ாடைய திருத்தோளகளைப பறறி யிருககினறமையால, யாரேனும யாயி னும, சிங்கத்தையாயினும், புலியையாயினும கணணுறினும, சிறிதேனும அசசமுறறிலர்; ஆதலின, தேவா அவாகளைக குறிததும, எங்களைக குறி த்தும், மஹாராஜாைக குறிததும, சிறிதும, சோகமுறகி கடவீ ரலலீர்;

இந்த ஸ்ரீராமர் சரிதம் யாவருங்கேட்டு உய்யும்படி மூவுலகங்களிலும் நிலை பெற்று அழிவற்றிருக்கப் போகின்றது; அமரர்களும், சோகமென் பதை விட்டு மனமகிழ்வுறறு, பெருந்தவச செலவாகள் சென்றவழியே நடந்து, வனவாஸம் பூண்டு, காய் கனிகளே யுண்டு, தனதையின் வாகியத் தைப பரிபாலனஞ செயது, பதினனகாண்டுகளை சென்ற பிறகு, மீண்டிங் கெய்தி மகிழவுறுவாக னென்றிவ்வணனம் உரை செயது, மனக் தேறச செய்தனர். கோஸலேயா ரிவ்வண்ணம, தோபபாகரால தேறறப்பட்டவ ரீயினும, புதந்திரசோகத்தை யடகக, ஆற்றலறறு; அடா என்னென்பா ! அடா என திருக்குமாரா ! அடா ரகுகுல நாதனு ! எனறு, கூவி யழுத னரோ யனறிப் புலம்பலேவிட டொழிந்திலர்

அயோதியாகாண்டததில அறுபதாவது சருககம்

முறறிறறு

இரணடு சருககததில பிராட்டி கைகேயியை இகழநத வாகியததைச சொலலத தொடஙகி, பினபு அதனைக கூறுதொழிறதாகவிருகினறது, மூனபெரும பிராட்டி யார் கைகேயியை இகழநததாக கவி யருளிசசெயதிலா, ஆயினும, மூனபு இனய பெருமாள மஹாராஜனா இகழநததாக கூருவிடினும, ஸுமநதிரா வாகியததால அவவணணம் மூன பிகழநதிருபபதாக ஒபபுகொளளவேணடும, அவவாறே பிராட்டி யும், மூனபு கைகேயியை இகழந திருபபரென வுடனபடுக. இவவணணம மூனபு கூறுது, பினபு கூறலாருமோ வெனில, இஃது நாடகசைலியை யனுஸரித திருககின்ற ஸையால, நாடகலக்ஷணபடி இவவணணம மொழிவது மொகருமெனக காணக. இவ்வாறே பலவிடஙகளிலும வரும, பிராட்டியார வாகியததை இஙகுள கூரு தொழிறதலையால, அஃது இஃதென றெவவணண மறியலாகுமெனின கேட்க; புதத காணடததில (விஜகாஹேதர கைகேயீம்கரோசதீ குரீயதா) எனறு தொடஙகி, (ஸகாமா பவகைகேயி ஹதோயஸ குலநாதஸ) அடி கைகேயி ! ரகுகுல நாதனரான இந்த ஸ்ரீராமர கொகசெயயப் படடன ராகவின, உன கோரிகைக யீடேறிறது; இனி நீ சாதோஷ மடைவாய எனறு, கைகேயியைப பிராட்டியார இகழநததாக வருளிச செயகினறமையால, அவ்வாகியததினுலே இதனும கைகேயியைப பிராட்டி யார் இகழநதார எனறுணாக. பரதனுகு ராஜஜிய மளிகுமபடி வரங்கேடபதினுலே கைகேயிகருத் தனபயன கிடைததிருக்கப பெருமாளைக காடேற வெழுதருளுமபடி வரங் கேட்டதற்குக கருததெனனெனில், ஸ்ரீராமர வனமபுகின, வீதையும அவர ஸ்ரீரிவை யாறறுமல் உடன்புகுவள; இவள மிகவுக கடடழகியாதலின், பாவனேனுமோ ரரக்கனி வனபபறித தோடிவிடுவன; மனிலியை யிழ்ந்தபின, ஸ்ரீராமன இறபபனல்ல தய்பான்; அவனிறநதபின, பரதனுக்கு ராஜஜியம் நிகிததவிடும்; ஸ்ரீராமன பிழைத திருபபஞ்சில், எக்காலத்திலாயினும், ராஜஜியத்திறகுத தீங்கு நேருமலலது, நில பெறுது, யாவரும் ஸ்ரீராமனுடைய திருக்கலயாண குணததி லீடுபட்டு, அவனிடத்தி லன்புகூர்நதிருக்கினறமையால,அவனிறநதாலல்லது சனக்கள் பரதனிடததில்அன்புள ராகார்; ஆதலின், ஸ்ரீராமர் அழிச் நிறகும்படியாகக் காட்டி லேற்டிவிடக்கூட வென்பதேயாகும்; இக்கருத்தினையே பெருமாள் ஆரண்யகாண்டத்தில் மஸ்சென்னாள

அறுபத்தொன்றுவது சருக்கம்.

கௌஸல்யாதேவி சக்கரவாத்தியை யிகழ்ந்து புலம்பியது.

யாவர்க்கு மினியான பெருமாள் காடேற வெழுந்தருளினுரென்றுக் கேட்டுக் கோஸலையா மிகவும் வருந்தி யழுது பாதசாலை நோக்கி, என் பிராணநாதரே! தேவா, அருளுடையவனெவும, பசசாத்தாப முடையவனெவும், கொடையாளனெவும, பிரிய வாககியங்களையே அருளிசெயபவனெவும், ரகுகுல துரந்தரனெவும, மூவுலகிலும் தேவாகுப புகழ மிக வளாந்து பரவி யிருக்கினறது, இதுவுமாயில, சுகமாக வளாகபபட்ட ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாக ளிருவரும, வஸ்தையுடன இப்போது வனத்திடையில் தன்பங்களை எவவண்ணம பொறுத்த துயவாாகள் முதிாந்த யௌவன முடையவருமும், மிகவும ஸுகுமாரமாவ திருமேனி யுடையவருமு, எப

கைகேயீ ஸுகிதாஸா பவிஷ்யதி, யாதூதவ்யதி ராஜ்யேந புதராதாதே தீர்கதாசிநீ) எனறும, (யதபிபாதே மலமாஸு பகியமவரவ ருதருசயக, ஸ்ரீசகேயாஸத தஸுஸம்வருத்தம கூறிபரமசயைவ லக்ஷுமண) எனறும, அருளிசசெயினரூா மூனு சருகத்தின கடையிலும, பிராட்டியா ஸுமந்திரா திருமபுகாலியில, அழுதும, மௌனமடைந்தும, முகவொளி குனறியும, பெருமானையும, ஸுமந்திரனையும கண ணுறறும, கணணீா பெருகியும, நினறனெள அருளிசசெய திருக்கினறமையால, பிராட்டியாா பெருமாளுக கருகி, மெலலெனக கைகேயியை இகழந்திருகினரு ரொனறு தோறறுகினறத, அகுகே பிராட்டியாா பெருமாளுக்குக கோளாதபடி இகழந தமையால, கவிய மனகு அருளிசசெயயா தொழிந்தனா அதைபபறறியே ஸுரதி, யாதம் உளைசெயதிலள எனறனா கோஸலையா மீத தனபுறவெனபதை இதுமும மற்றதனா, யுத்தகாண்டதகில பிராட்டியாா பெருமானிவிட்டுத தனியே யிருந்த மையால, அவகு வெளிபபட வருளினுரெனறுணாக

பிராட்டியார் இவவண்ணங கைகேயியை யிகழந்து, வருந்தலாகுமோ வெனில, லோக பாவனியெனறு முனனமே சொலலினுமிறே? அனருயின, கைகேயி! கொடிய மாயையே, (அயம) இந்த (ஸலஸுதனஸு) கலவுயிபறறிக குல மூகுகுமாறு கறபிறவி பூண்ட சேதனன, (ஹந்து) உனனுல மீளவும, இடுகுழியி லிழிஸது, மாயோனி மறஸது, செடடலியுமாறு செயயப பட்டனன, ஆகலின, கோரிகைக யீடேறிறனெனறு நீ மகிழவுகு எனறு சேதனாகள கறகதிபெறுமல, மாயைகளுள்ளகபபட்டுத கெட்டலிவதைக கண்டு, லோகமாதா வாதலின, மிகச சோகஞ்சொணடி, கணணீாபெருகஞ, இவாகளே யொரு விரகால மீடடுகொணடு கறகதி தந்தருள வேணடுமெனறு (யதபபரபுஸுகாஸு பரமாணம ஸுதிாசராசராதார ரதம் பேமுராரோஸு) எனஜபடி பெருமானைகடடங்ஸுதத, மாயையு மிகுஸுது, உப தேசஞ் செய்யும் விதத்தை இனியபெருமாளே அருளிச செயத விட்டமையால், யாவரையும் பேரின்ப முறுவிகருகுகால் மெபபொழுதோவென்று சிர்தைகொண்டு நினைத்து நின்றனள. எனற மூன சருகத்தின் கடையிலுள்ள பிராட்டியைப் பற்றி யுள்ள சுலோகங்களுக்கு உண்மையான பொருளொத தேர்க.

'பொழுதும் தன்பமென்பதை யறியாதவளாதலின், ஸுகமுறுவிப்பதற்கே தகுதியும்மவனும், ஜனகமஹாராஜன் திருமகளுமாகிய ஸீதை வனத்தில் வெமமை 'தணமைகளை எவவண்ணம பொறுத துய்வா, அவளிதுவரையி லநுசுவையுள்ள நல்லுணவுகளை யுண்டி, இபபொழுது காய கிழஙகளை எவவண்ணம புசிபபா, அவா இதுவரையில மிகவும செவிகஙளிய தெ வாத்திய கோஷஙகளைக கேட டின்புற றிபபோழுது மிக்க கொடிய புலி கரடி யானை சிங்கம் முதலிய விலஙகுகளி னொலிகளை எவவண்ணம கேட்பா, மஹேந்திரன தவஜமபோன்றவனும, கீணடிருணட திரிதோள களை யுடையவனும, சிறநத பல முடையவனுமாகிய என் திருமகன் இப போழுது தன திருகையையே தலையணையாக வைத்துகொண்டி எங்கே தூயில்கொள் டிருக்கினறனனே ? தாமரை யிலைபோனற வண்ணமுடை யதும், மிக வழகிய அளஙகளை யுடையதும், தாமரைபோல முணம வீசு கினற உயிரபபினை யுடையதும், தாமரைபோனற திருகணஙகளை யுடைய தாகிய என திருமகன திருமுகமண்டலதைத நான் கண்டி களிபப தெக காலம் ? என்னுடைய இருத இதயம வசரமபோன்ற வலிமையுடையது போலும, என திருமகனைக காணுவும், ஆயிரம சிதறுணடுபட டழி யாம லிருகினறதன்றே ? எனறு புலமபி, சகரவரத்தியையும நோகி, 'என் பிராணநாயகரே ! இனபுறுவிகதகத என் மைநதரகள தேவரால் காடடி லோட்டபபட்டவரகளாகி, ஓடி யலைநது திரிகினறனரகளே ? இவ வணணஞ செயததெனபது மிகக கருணையறற செயலனறே ? என திரு மகன பதினன்காண்டி வனத்தி லுறைந்து, பதினைநதாவதாணடில் இவ் வெழுந்தருளுவானகிலும், பரதனு லனுபவிகபபட்ட ராஜ்ஜியதையும, பொருளையும, விடடி விடுவானே யலலது, அஙகீகரிககான், உலகத்தி லெர்ருவா ஞானக ருலம வயது நலலொழுககம் இவைகளிற சிறந்த வேதி யாகளைச சிரார்தத்தில நிமநதிரணஞ செயது, பின்பு தம் முறவினாகளைக் கண்டி, அவாகளிடத்தில பகுத்தா லிவாகளைத் துறநது, அவாகளை முன்பு புசிபபித்து, சிரார்தத்தை முடிதது பின பிவாகளை இஷ்டபங்கியில் புசிக கும்படி வேண்டி, அமிாதமபோனற நல்லுணவுகளை யிடினும, இம்மை தமக கிழமெனை வுணர்நத இப பெருநதன்மையினர்கா அவருடன கலந தவ வுணவுகளை யுண்பார்களோ ? மறறொனறினல் மேயப்படடி துனிகளினறிக் கட்டையாயுள்ள புறகளை நல்ல ரிஷபங்கா மேயுமோ ? இவவண்ணம தனக் கிழையோனல் புசிககப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜியத்தை மூத்தோனும் திறமை யுளளோனுமாகிய என் திருமகன ஏனிகழந்து துறவான்; நீய நரிகளால, கொணாந் தண்ணப்படட மாம்ஸங்களை புலி பசியுறினும புசிக்க விருப் புமோ ? அவவண்ணமே என் திருமகனும் மறறொருவனல புசிகப்பட்ட ராஜ்ஜியத்தைக் காமுறுவனே ? ஈ நாய் முதலியவற்றால் தாக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸு நெய் புரோடாசம் (மாவினால் செய்யப்பட்டது) பூபன்தம்பம் முதலிய வைகளைப் பெரியோர்கள் யாகத்தில் மீளவும் உபயோகப் படுத்து

வாகளோ ? ஒருவனுல் கவலைபெறவுணணப்பட்ட ஸ்ரீயை மறறொரு சூரன் உண்பானே ? ஸோமயாகத்தில் தாழ்ந்தோனுல் முன் புன்னப்பட்ட ஸோம்ரஸத்தை யுயாதோ பின் புணபாகளோ ? அவ்வண்ணமே என் திருமகன் இவவுவமதிபபப் பொறுத்து, பரதனுல புசிக்கப்பட்ட இந்த ராஜலக்ஷ்மியைக் காபறுவானே ? தன் வாலே யொருவன்பற்றி யிழுகின், வீரருள்ள வேஙகைபபுலி பொறுத்திருகுமோ? அவவுணணமே என திருமகனும். இவவிகழவைப பொறுமல போசெயய முயலுவனுகில், பதினுன குலகிலுமுள்ள தேவாஸுரர்கள முதலிய வெல்லா வுயிரகளு மொன்று சேர்ந்தும, அவனே வென்று வெற்றிகொளளுங திறமையின ராவாகளோ? ஆகிலும், நாமே அதாமஞ செயது தருமத்தை யழிதது உலகீனக கெடுப் பது தகுகியறறென வெண்ணி யனறே ? என திருமகன இவவுவமதிப பையும பொறுத்தக காடேற வெழுந தருளினுன , இஷ்வாவிடின், சிறந்த வீரமும் தீரமும் வலிமையும கொணட என் திருமகன் தகைப் பூணணிநத சிறநத பாணஙகளால, ஊழிகாலத்திற போலவே எல்லாப பூதங்களையும், ஏழகடல்களையும், எரித தழித்து விடானே ? சிவகமபோனற பலமுடைய வனும், காளைபோனற நோக குடையவனும், அததன்மையனுமாகிய என் திருமகன மீன் தன குட்டியைத் தானே கொல்வதுபோலத் தகதையி னலேயே யழிகக பட்டனனே ? இவவண்ணக திருமவழி தவறுத என் திருமக்னும, தேவரால காடடிலோடடப் பட்டன னெனறுல, தேவரிடத் திலும, அரசநீதி யுளதோ?—

गतिरेकापतिनार्या द्वितीयागतिरात्मजः
तृतीयाज्ञातयोराज्ञ चतुर्थी नेहविद्यते॥

gatirekāpatirnāryā dvitīyāgatirātmajaḥ
tṛtīyājñātayorājña caturthī nehavidyate.

பெணகளுக்குப் பதியே முதலாவது கதி ? இரணடாவது பிளளை ? மூனறாவது தாய தநதைகள ? நான்காவது இஙகிலலை ? (பிதாரக்ஷந்தி கௌமாரே பாததாரக்ஷந்தி யௌவநே, வார்தக்யகே நயோரக்ஷேத் நஸ் த்ரீஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி) எனறு வசன மிருகினறதே, தேவா சக்களத் திகரு ஆளாகி, என்னைப் பாது காவாமையால, முதலாவது கதியுமிலலை; என திருமகன கெடுகதூர மெழுந தருளி விட்டமையால், இரண்டாவது கதியுமில்லை ; தாய தநதையாகளும அருகிலின்மையால, மூனறாவது கதியுமில்லை ; தேவரிட திருகினறமையால, தேவரா விட்டு வரம்புகளும் விருப்புறறிலேன ; ஆகலின், யான் ஒருகதியு மின்றிப பலவகையாலும், தீவினையினளாகி யழிநதேன , தேவரரலேயே நாடடுடன் கூடிய இவ் விராஜ்ஜியமும் அழிக்கபபட்டது ; மந்திரிகளுடன தேவருமழிநதீர் ; நான் திருமகனுடன யானும அழிநதேன் , இங்கரத்தோகளு மழிந்தனர்கள்.

தேவருடைய பிள்ளை மணியா ரிருவருமே மகிழ்ந்தனர்கள். என்றிவ்வண்ணந் தன்ப மடங்காமல் புலம்பி யிகழந் தழுதனர். 'சக்கரவர்த்தியும் மிகக் கொடிய இவ்வன்மொழிகளைக் கேட்டு மிகத தன்புறறு, ஆராயாது தாம் செய்த தீச்செயலையும் நினைந்து சோக மதிகரிதது மயலகொண்டு நிகைத்து மயங்கினர்.

அயோதயாகாண்டத்தில் அறுபத்தொன்றாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

அறுபத்திரண்டாவது சருக்கம்.

கோஸலையார் தாமுரைத்த வன்மொழியைப் பொறுத்தருளுமபடி சக்கரவர்த்தியை வேண்டிக் கொண்டது.

இவ்விண்ணஞ் சினமுரு சோகீமுங்கொண்டு கோஸலையாரால் உரைக்கபபடட வன்மொழிகளைச சகரவாதயிரா செவியுறறுச் சிந்தைகொண்டு மூரச்சையடைந்து, நெடுநேரஞ சென்று தெளிந் தெழுந்து, வெமைமையாகவும், நெடுமையாகவும் உயிரத்துக் கோஸலையாரை யருகிற கண்டு, மீளவுஞ் சிநதைகொண்டு, முனபு தாம் செயத தீச்செயலினை யும்ற சாபத்தையும் நினைந்து, அததனபத்தினாலும், ராமசோகத்தினாலும், மிகத் தாப முழ்று, எரிகபபடடவராகி, நடுகுறறு, நல்வாரத்தை சொலவதன் பொருடடுகி கோஸலையாரை நோகஙகி கைமுகிழதத்துத் தலை குனிந்து, அடி என பிராணநாயகி ! யானுன்னைக் கைவிதத்துப் பணிநது வேண்டுகின்றேன் ; நீ கைகேயிபோலனறுகே பிறரிடத்திலும் அன்பு கூர்தலரும், கொடுமையற்றவளு மாகின்றனை யனறே ?—

भर्तुर्भलुनारीणां गुणवान्निर्गुणोपिवा
धर्मंविमृशमानानां प्रत्यक्षंदेविदैवतं
सात्वंधर्मपरानित्यं दृष्टलोकपरावरा
नार्हसेविप्रियंवक्तुं मृःखितापिसुःखितः ॥

பாதாதகலுனாரீணும் குணவாநிர்குணோபிவா
தர்மம்விம்ருசமாணாநாம் ப்ரத்யக்ஷதேவிதைவதம்
ஸாதவாதர்மபராநித்யம் த்ருஷ்டலோகபராவரா
நார்ஹஸேவிப்ரியம்வக்தும் துஃகிதாபிஸுஃகிதம்.

தரும முணர்ந்த வநிதையர்களுக்குப் பர்த்தா கற்புண முடையவ ரியினும், குணமற்றவனுயினும், அவனே கட்புலனுகிய தெய்வ மனறே ?. ஆதலின், தருமநூட்பங்களை நன்கறிந் தொழுகிய கீயும் தன்புறவ ளாயினும், மிகத் தன்பக்கடலி லழுந்தி வருந்திய எனனை நோக்கி இவ்வண்ணம் பிரியமற்ற வனமொழி மொழிவது தகுமோ ? இவ்வண்ணம வன்மொழியா லென்னை வருத்தற்க ; எனறு வேண்டி யுரைசெய்தனர். இவ்வண்ணந் தினமாகச் சக்கரவர்த்தி யுரைசெய்த நனமொழியைக கேட்டுக் கோஸலை யாரும் அநுதாபங்கொண்டு, தூம்பினறும் மழைநீர் தாரை தாரையாகப் பெருகுவதுபோலச் சோகதீரைப் பெருக்கி யழுது கொண்டே தம பர்த்தாவை நோக்கிச் சிரத்தில் கரதலங்களைத் தாமரை மொக்குபோல முகிழத்துப் பணிந்து, பர்த்தாவி னிடத்தில இவ்வாறு அபசாரப பட்டேனே யெனறும் மனக கவலையினுல பதைதத நடுங்கி வாய் தழுதழுத்து, என பிராணநாத்தே ! தேவா இப்பிழையைப பொறுத் தருளக் கடவீர். தாயில வீழ்ந்து தண்டம் ஸமாப்பித்த வேண்டுகினறேன், யான் தேவரால் வேண்டப பட்டவளாகிக் கெட்டேன, மீளவும வேண்டி என்னைப் பாவியாக் கற்க ;—

వై మాహసా స్త్రీభవతి శ్లాఘనీయేనధీమతా
ఉభయోర్లోకయోర్వీర పత్యోయాసంప్రసాద్యతే।

கைஷாஹிஸாஸதிரீபவ தி சலாகநீயேநதீமதா
உபயோரலோகயோவீர பதயாயாஸமபரஸாதயதே

யாவளொருத்தி மிகப் புகழதகக சிறநத புதநியும், வீரமும், நல் லொழுகமும முடைய பாததாவைத் தான நலவாததை சொலலி வேண்டு வதை விடடு, அவனுல வேண்டி நனமொழி கூறபபடி கினறனளோ ? அவள இம்மை மறுமை யிரண்டிலும், இனபமமறு அழிவா ளன்றே ? இவ்வகைப் பட்ட தருமங்களையும் அறிவேன ; தேவா ஸத்தியவாதி யெனபதையும் அறிவேன் ; ஆகிலும, நான புத்திரசோகம பொறுமல், மொழிதற் கரிய மொழிகளை மொழிந்தேன ;—

శోకోనాశయతేధైర్యం శోకోనాశయతేశ్రుతం
శోకోనాశయతేసర్వం నాస్తిశోకసమోరిపుః॥

சோகோநாசயதேதையம சோகோநாசயதேசருதம
சோகோநாசயதேஸரவம நாஸதிசோகஸமோரிபுஃ.

சோகமே தைரியத்தையும் அழிக்கின்றது ; சோகமே பல சாஸ்திரங் களையும் கற்றுத் தேர்ந்த நல்லுணர்வினையும் அழிகின்றது ; சோகமே

மறறுமுள்ளன வெல்லாவற்றையும் அழிக்கின்றது. ஆதலின், உயிர்களுக்குச் சோகத்திற்கு நிகரான பகையே யில்லை ; சத்துரு சினத்தோடு நோக்கியடித்த காயத்தைப் பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாகும் ; ஒருவர்க்கு நேருஞ் சோகம் மிகவும் அற்பமாயினும், அதனை பொறுப்பதுவும் அரிதானே ? என திருமகன் வனவாஸஞ் சென்று, இன்றைக் தினத்திறகு ஐந்து ஸாளாயினும், மிகச் சோகங்கொண்ட வெனக்கு ஐந்து வருஷங்களபோலாயின ; அல்லும் பகலும் அவனையே நினைந்துகொண டிருகினற எனக்குச் சோகம் நதிகளின பிரவாஹ வேகததினுல் கடல்நீர மேலெழுந்து பெருகுவதுபோல பெருகுகினறது ; எனறு பலவிதமாக வேண்டித தம் பிழையைப் பொறுபபித துகபபிததனர். இப்பொழுது கதிரவனும் வெப மற்ற கதிருடையவனுகி மறைந்தனன. சந்தியும் நீஙகி இரவும தோனறிற்று ; இவவாறு கோஸலேயா வாககியத்தினுல் தேற்றப்பட்ட சக்கரவர்த்தியும் மிகச சோகததினுல் வருததப பட்டவராகிக கண் துயினறனர்.

அயோத்தியாகாண்டததில அறுபத்திரண்டாவது சருககம முறறிறறு.

இதசச்சருக்கத்தில(வனவாஸாயராமஸய பஞசராதரோதயகணயதே), எனறு சக்கரவாதத்தித திருமகன வனதறற கெழுதருளி, ஐந்தாளே யானதா யிருக கினறது, ஐமபததேநாவது சருககதில (பதத்தவாஜாபிகமனம பரயாகேசஸஹாஸமம, ஆகிரோகமனஞ்தேஷாக தத்ரஸஸ்தைருபலஷிதம) எனறும, (ததஸ்ஸாயாஹ்ந ஸுமயே தருதீயேஹனிஸாரதே, அயோதயாமஸமதபராய நிராகருதாரத்தாஸஹ) எனறும, ஸுமந்திரா பெருமாள திருசசித்திர கூடம வாயில எழுநதருளியதை யறிநது, பினபு புறபபடடு மூனறுவது தினம திருவயோத்தி சேரநதத யிருகினறது ; எவவணண மொக்கு மெனில, பெருமாள கஙகாநதியைத தாணடி எழுநதருளின தினநதான வனவாஸதறகு மூதலெனறும், முதல ராதரிரி பெருமாள கஙகை யின தெனகரையில மரதததடியி லெழுநதருளி யிருநதது ; இரணடாவது பிரயாகசதில பரத்தவாஜாசிரமதறதில, மூனறுவது யமுனாநதி தீரதறதில, நானகாவது சிதரிரகூட மெழுநதருளியது ; நானகாவது தினம உதயததிலேயே பெருமாள சிதரிரகூட மெழுநதருளுவதையுணிநது, புறபபடடுச் சாயங்காலம் திருவயோதறகி கெளுதருளியது; இதச சருககதில கோஸலேயா வாககியம ஐநதாவது தினமாதலின, விரோதமிலலே ; (தருதீயேஹனிஸாரதே) எனபதறகு சுமந்திரா புறபபடட மூனறுவது தினம் மாலேயில திருவயோத்தி சோதாரென்று பொருளன்று, புறப்பட்ட தினம் பகல மூனறுவது யாமதறில திருவயோதி சோதாரென்ற பொருள ; எனறு சிலா கூறுகினறனர்கள். சிலர் பெருமாள திருவயோதறதியை விடடுப் புறபபட்ட தினம் மூதலாகவே வகவாஸதறன கணக்கெனறும், ஸுமந்திரர் வநததினமே கோஸலேயா ஐநது தினமெனறு சொலலியதாக ஏறபடுகின்றமையால, அக்கணகறபடி நானகு திஙகளாகின்றனவே யன்றி, ஐநதுதின மாகவிலலே யெனறும் மறறதனாத்தி, பெருமான் திருவயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்டு முதல்ராத்திரி தமஸாநதியின் கரையிலும், இரண்டாவது ராத்திரி கங்கைக் கரையில் குகப்பெருமாளருகிலும், மூன்று

வது ராத்திரி தென்கரையின் மரததடியிலும், நான்காவது ராத்திரி பரத்துவாஜாசிர மத்திலும், ஐதாவது ராதிரி யமுனைக கரையிலும், ஆறுவது ராதிரி திருச்சித்திர கூடதிலும் எழுநதருளி யிருநதார. நான்காவது தினம் பரதவாஜாசிரமத்திலே பெருமாள் எழுநதருளியபொழுதே சித்திரகூட மெழுநதருளப போகின்றோன்பதை யறிநத, ஐதாவது தினம காலையில பெருமாள அபபடியே புறபபட்டதையும் அறி நத, குஹன் னதர்கள வநதனைதனாகள. ஸுமநதிரா மூனறு ராதிரி யலலிருந்த மறநாளுதயதிற புறபபடடு ஸாயங்காலதில திருவயோதி சோதனா. இது ஆறுவது தினமாதலின, கோஸலையா ஐது ராதிரிகள ஆயினவென றுரைப்ப தறகு விரோத மிலலை யென்று பொருளுரைக கினறனாகள. (ததஸஸாயாஹ்னஸமயே தருதியேஹநிஸாரதே) எனபதில, (அஹ்நிதருதியே) எனபதறகு பகல மூனறாவது யாமம எனறு பொருள கூறின (ஸாயாஹ்னஸமயே) எனனும பதம பயனறறதாகின றது, ஆதலின, அதறகு புறபபட்ட மூனறாவது தினமெனறே பொருளுரைக கவேணடும, சோகதால குநிரைகளே இவா ணடாமையால, குநிரைகளும சோகங் கொணடுமெலலஸடாதலமையால, வர மூனறாவாளாகுவதும பொருதும், அனறியிலே (நிவஸாத) எனனும, பதமமாததிர மிருகுமாயின, கபிஞசலாதி கரணததால மூனறதினமேயெனறு பொருள கூறலாகும, (பஹுஷு) எனறிருபபதால அத்த நியாய மிஙகு பொருநதாது, ஆதலின, ஸாரதி! பெருமாள திருசசித்திர கூடதிற கெழுந்தருளியதையுங தெரிநதகொணடே காலைது தினம அஙகிருநது புறபபட்ட தாகவே பொருள கூறவேணடும, ஆதலின, பெருமாள ஸுமநதிரரிட விடடுப் பிரிநத கணகையத தாணடி முதல ராதிரி மரததடியில, இரணடாவது ராதிரி பிரயாகையில, மூனறாவது ராதிரி யமுனைக கரையில, நானகாவது ராதிரி சிதிர கூடதில லெழுநதருளி யிருநதனா. ஐதாவது தினம தூதாகள வநது குஹபபெரு மாளுகு அநதச செயதியை யுரைதததும, ஆக ஐநதுதினம வரையில, ஸுமநதிரர் அஞ்சிருநது, ஆறுவது தினம புறப்படடு அதறகு மூனறுவதாகிய எட்டாவது தினம் மாலையில திருவயோதி சோநதது; அனறைதினமே கோஸலையா ஸ்ரீராமபிரான வனவாஸம் ஐநதாளாயிறறெனறுரைதததது, சுமநதிரர் பெருமாள திருசசித்திரகூடஞ் சோநத தினம முதல கணகிட டினாகசப படடனவே யனறிப புறபபட்ட தினம முதலனறு, ஆகப் பெருமாள திருவயோதியை விடடுப் புறபபட்டுப் பதினாளாயிற றெனறுஞ சிலர மொழிகினறனாகள. இதிலகூறிய இணடாவதுபக்ஷமே மேலாகும.

அறுபத்து மூன்றுவது சருக்கம்

சக்கரவர்த்தி தாம் முனபொரு ரிஷிபுத்திரனைக கொலை செய்ததைக் கோஸலையாருக் குரைத்தது.

அகந்தீரந் தயில்கொண்ட சக்கரவர்த்தியார் தயிலுணர்ந்து, சோகத் தினால் வருந்திச ஜந்தைகொண்டு, பெருமா ளினையபெருமா ளுடனும், பிராடடியாருடனும், வநதெழுந் தருளியதையும், தமக்கு முன்புறற சாபத் தையும் நினைந்து, மயல்கொண்டு, கோஸலையாவைநோக்கி, அடி என் பிரான

நாயகி! என் திருமகன் வனஞ்சேர்ந் தின்றைத் திஙத்துடன் ஆறுகாளாயி ற்று; இப்பொழுது நிசாசத்திரி யாயிறறு, இபபொழுது முன செய்த தீவினை யொனறு நினைவில் தோனறிற்று;—

यदाचरतिकल्याणि शुभंवायदिवाऽशुभं
तत्तदेवलभतेभद्रे कर्त्ताकर्मजमात्मनः
गुरुलाघवमर्थानां आरंभेकर्मणांफलं
दोषंवाऽनवजानाति सबालइतिमेमतिः॥

யதாசரதிகலயாணி சுபமவாயதிவாசுபம
தததேவலபதேபதரோ காதாகாமஜமாதமநஃ
குருலாகவமாததாகா மாரமபேகாமணமபலம
தோஷமவாயோகஜாநாதி ஸபால இதிமேமசயதே.

எளியேனமீ தன்புளள நாயகி! யாவனெருவன நல்வினையையோ? தீவினையையோ? எதனைச் செய்கினறனனெனு? அவவவவினையின பலனையே யவனடைவ் னல்லது, வேறு பலனை யடையா வனரோ? யாவனெருவன, தான் செயய முயனறவினைபபயன்களின ஏறறதததையும, தாழமையையும், அவவினையின எளிமைகியையும், வலிமையையும், அதனால் விளையும் நன்மையையும், தீமையையும், முதலிலே நனகாராயந் தாராமல் செய கினறனனெனு? அவன் மூடனெனவே கூறபபடுகினறன னலலனெனு? யாவ னுயினும் மாஞ்சோலையை யழிதது விட்டு, பலாச மரங்களுககு நீர பாய்சசி வளாப்பனெனு? முதலில் பலாசுகளின் பூவினைகளண்டு இதறகுத்தக்க கல்ல கனியும் பழுக்குமென் றெண்ணி யொருவன வளாபபனே யாயினும், அவன் கடையில் கனியைக காணுமல் தன்புறுவா னனரோ? அவன் போலவே யாவனெருவன அதனால விளையும பயனை யறியாமல், ஒருவினை யைய செய்வானெனு? அவனும் கடையில தன்பததையே யடைவான, யானும் என் திருமகனே யாலோசனை செயயாமல் காடேறச செல்லவிடடப் பின்பு சோகங்கொண்டு வருந்துகின்றே னுதலின், மாமரத்தை வெட்டிப் பலாசினையே வளாத்தேன; யான இளமையில் பறபல அஸ்திர ஸஸ்திரங் களையுங்கற்று, இவவிளங்குமாரன் ஒருருவைக்கண்ணுறுவிடினும, அநகுத தேன்றியசப்தத்தைச்செவியுறறே அவவுருவைககொல்லவல்ல சப்தவேதி யென்னும் பாணத்தை யுடையவன என்று யாவராலும புகழப்படடே னுத லின்,செருக்குக்கொண்டு ஒருகொடிய பாவஞ்செய்தேன்,பாலவ்விஷமென் றறியாமல், பாலெனறுண்ணப்படினும், அவவிஷததினு லவன உடனே இற ப்பனுதலின, அதுபோல யானும் மோஹங்கொண்டுசெய்த கொடிய வினைப் பழனை (அத்யுக்கடைஃ புண்யபாபரி ஹீனபலமஸ்மதே) என்கிறபடி இமமையிலேயே யதுபவிக்கின்றேன்; வேறெருவன் பலாசின் பூவினைக

கண்டு, மோசங் கொள்வது போலவே யானும் ஒரொலியைக் கேட்டு மோஹங் கொண்டமையால், காணவிடினும், தொனிகேட்டடிக்குந் தீமை கொண்ட தீவினையின் பயன இங்கு வாயததது ; எளியேன் தேவி ! யான மூன்பு பாலகுமாரனாக இளவரசாகி யிருந்தேன ; உனனையும் திருமணஞ் செய்து கொண்டிலேன, அப்பொழுது மதகதையும, காமத்தையும், பெருக்கவல்ல மழைகாலமும் நோந்தது, கதிரவனும் கதிர்களினல் நீர் களை வற்றச்செய்து, மாண்டோர்கள திரியததகக கொடிய தெனறிசையினை யடைந்தனன். உடனே வெம்மை யெனபது உளளடஙகிறறு, கறுத திருண்ட நீருண்ட கொணடலகள விண்டல மெஙகும நிறைநது திகழநதன ; மண்டூக்கஙகளும, சாதகஙகளும், மயில்களும மகிழந்தன, பறவைகளும், மழையினல் நனைந்த சிறகுடையனவாகி, மூழகினபோல மிக வருந்தி, கார்நது மழைகளினை லசைதது நனைகபபடட மஙகளி லடஙகின, பொழிந்தனவும, பொழிகினறனவுமாகியுளள மழைநீரகளினல நனைக்கப் பட்ட மதயானையும, மலைபோ லசைவறறமும, கடலபோலக கறுத்து திகழ நது நின்றது ; மலைகளினினறும, சில விடஙகளில் வெண்மையுளளனவும், சில விடஙகளில் செம்மையுளளனவும, சில விடஙகளில் கலகலற்றனவும சிலவிடஙகளில் தகள படிநது கலகலுமறனவுமாகிய அருவிகள பலவகைப படட் பாமபுகளபோலப பெருகின, அததருணத்திலே யான ஆயுதப் பயிறசி செயய நிசசயஙகொணடு, வில் கணைகளை எடுதததுகொண்டு தோமீ தேறிச் சரயூநதியின் கரையிற சென்று, அஙகுத தறைகளில் நீர குடிகக வரும் மஹிஷஙகளையும், மதயானைகளையும, மற்றுமுளள புலி கரடி பனறி முதலிய கொடிய விலஙகுகளையும, அடிததக கொலல நினைதது, அவ்வண் ணமே யடித்துக்கொண டிருநதேன், அபபொழுது இரவுமாகி இருளை மூடிக் கண்களுமை சிறுகும் வேளையில், ஒரு ரிஷி குமாரன குடதநதில் நீரை மொளளுகையில், அஃது யானை நீர் குடிககுந் தொனிபோ லொலித ததனி; உடனே யான அஃது யானையெனறே எண்ணிச சரந்தொடுத்து அவவொலியுண்டாகிய இடத்தையும், அதன தூரதையும, ஊஹிதது க் குறியிட்டு விடுததேன் ; இவவணணம யான் பாணம போட்டவுடன அவ விடத்தில் ரிஷியின தொனி தோனறிக கேட்கப படடது ; அந்த ரிஷி மார் பில் பாணத்தினை லடிககபபடடு, ஐயையோ வென்று கூவி நீரிலேயே விழுந் தனன. பினபும் அங்கிருந்து அநதோ ? எனபோன்ற பிழையுறற ரிஷிகளின மீதும் கூரிய கணை வந்து விழுவதறகுக் காரணம் யாது ? நான இரவில் நீரகொண்டு போவதன் பொருட்டே இவகெயனினேனை ? எனனை யடித் தவன யார்வன் ? ஏனடித்தனன ? யார்கு நான என்ன தீங்கு செயதேன் ? யான் தவம் பூண்டு புலனகளை வென்று காட்டில் காய் கிழங்குகளை புசித துப் பிழைத்துக்கொண் டிருக்கின்றேனே ? என்னைப் போன்றவராகையும், கொலை செய்யும்படி விதி யுளதோ ? ஜடைதரித்து மாவுரியுடுத்தப பிழைக் கின்ற என்னைக் கொல்வதினால் யார்க் கென்ன பயன் ? யான், அவர்க்கென்ன

பிழை செய்தேன் ? பயனு மின்றித் தீமை வினைவிக்கத் தக்க இக்கொடி யினை யார்தான் கலமென வுகப்பாகள் ? குருவின் பத்தினியைய புணர்ந்த கொடும்பாவியை யாவராகிலு முகப்பரோ ? யான் உயிராமாயக் திறக்கின் றேனே யென்று சிறிதுக் துனபுற்றிலேன் ; என் தாயினையும், தாதையினை யும், நினைதே மிகத் துன்புறுகினறேன , என் தாய் தாதைக ளிருவரும் மிக மூபபினாகளாகி, என்னல் கெடுகாளாகப பாதகாத் தளிகபப பட்டனர் களே ? இபபொழுது யானெரு கணையினல் அடிபட்டு இறக்கின்றேனே ? யானிறந்த பின்னர், அவாகள எவவண்ணம் பிழைத துய்வாாகள ; மிக மதிகெட்டவனும, பாவியுமாகிய யாவன இவவண்ணம காதகள மூவரும் இறக்குமாறு செயதவனே ? என்று கூவிப் புலமபி யழுதனன. அமமொழி கேட்டவுடனே யான பிரஹமஹத்தி செய்தேனே யென்று மிகவும் பயமுக துயரமுறகொணடி நடுஙகி வருநதித் திகைதது நின்றேன , எனது கையி னின்றும கணையுடன் கோதண்டமும நழுவித் தரையில வீழுநதது; யானும் அந்தச சோகத்தினல மதிமயஙகி, மகிழவுகுன்றி, ஒளியிழந்து, வருநதி, அவவிடத்திற சென்று, ஸரயூநதியின் கரையில் பாணத்தினு லடிபட்டு வீழ்ந்திருகின்ற ஒரு ரிஷி குமாரன ஜடை யவிழாது கவிழ்ந்து, நீர் பெரு கிய கடம தரித்தும, துகளினலும, இரத்ததினலும பூசபபட்டும, மிகப பீடைகொண்டும படுத்திருகக் கணடேன , அவனும எனனைககண்டி யான் மிக நடுகாகுகொண்டி வருநதுவதையு மறிநது, எனனே நோக்கினலே எரிப்பவனபோல நோககி, ஒய் ராஜனே ! இவவனத்தில வாழகின்ற என னல் உனகெனன தீங்கு செயயப படடது ; என் தாய தந்தையர்கள் கட் புல னழிநதவாகளும, திறமை யற்றவாகளும், மூபபினாகளும், மிக நீர் விரூபபுறறவாகளும, எனனே யொருவனேயே தஞசமாக வுடையவர்களுமாகி யிருக்கினறனர்கள அவாகளுககு நீர கொணடி போவதன பொரு டடே நானிங் கெயதினேன ; இகருனனு லடிகபபடடமையால, அவ விருவாகளும் கூட அடிகபப்பட்டவாக ளாயினாகளே ? யானிறந்த பின்னர் அவாகளே யார் பாதகாத் தளிப்பார்கள , யானிவவண்ணம் சரத்தினு லடி பட்டுப படுதிருககின்ற எனனே என் தாய் தந்தையர்கள் காணுமல் மிகத துணபுறுவ ராதலால், சிறந்த தவதிறகும், பம்பல நூல்களேக் கறற தற கும் பயனிலது போலும், யானிவவண்ணம் படுத்திருபபதை என் பிதா அறிந்தவராயினும், நிறமையற்று ஒடுங்கிய அவா என் செயவார் ? ஒரு கொடியனுல் வெட்டப்பட்ட மரத்தை மறறொரு மரம் கண்ணுறினு மென் செயயும வேர்தே ! நீயே விரைவாகச சென்று இச்செய்தியை நீயே பணிந் தனைத்து வேண்டுக ; அன்றிக் காட்டுத்தீ வனத்தைப்பறறி எரிப்பது போல உன்னைக கோபக்கொன் டெரிபபர் ; இங்கெதிரில் ஒரு கொடிவழி யிருக்கின்றதே ? அதனைப் பறறிச் செல்வாயாகில், எம்மாசிரமம்போய்ச் சேரிவாய் ; அங்கெய்தி இசசெய்தியை யுரைத்து நல்வாரத்தை சொல்லி வேண்டுக ; அன்றியில், உன்னை எரித்து விடுவார் ; எனக வெந்தச் சரம்

மார்பில் புக்தந்து, நஞ்சினை வேகம் மனம் குன்றினில் தாங்கி யதனை யறுத் தழிபபதுபோல என இதயத்தையும வருத்துகினறது; ஆதலின், இக்கணபினே மேலெடுத்து எனனே வருத்தி மற்றவனுகச செயுது செல்வாய்; எனறு மொழிந்து வருந்தினன. அடி என பிராணநாயகி! யானம் மொழிவுயக கேடீ மிகத் துயரங்கொணடு கணவனை எடுகின இவன் இறப்பான்; இவ்வுண்ணமே செல்லேலுகில், மிகவும அஞ்ஞைப் பகி கினறன; யாது செயவோ மெனறு யான் மிகவும சிநதைகொண்டு முடிவு பெறுமல், மிகச் சோகக கடலில மூழகித் திகைதது நினறேன; யானிவ வண்ணஞ் சிந்தை யுறறதை யம்முனி குமாரனு மறிநது, மொழிவதறகுந் திறமம்பினறி, மிக வருததத்துடன எனனை நோககி, மாறுவஸதை யடைந் திருந்த போதிலும் தீரகொண்டு சககரவாத்தி! நீ எனனைக கொலைசெய தேனே யெனறு தனபுறறக; தீரத்திலுல சோகததையுளளடகி மனந் தேறுக; பிரஹமஹததி செயதுவிடடேனே யென் றஞ்சுக; அப்பாவம் உனககுறறு? யான அந்தண னலலேன, ஆதலின, நீ மனககவலையுறறக, யான சூத்ரஸ்திரீயிடததில் வைசியலுல் பிறந்தேன, எனறுரைத்து, அத் துயரத்தைப பொறுகக வாற்றலறறுத தவித்தனன யானும அதுகேட்டுக் கிஞசித்துச சோகமதணிந்து, அநதப் பாணததை யவன மாரபினினறும மேலிழுத் தெடுத்தேன; உடனே யவன எனனைக கண்ணுற நோகி யுயிரை விட்டனன. அவவண்ண மவன நீரினும், குருதியினும் நனைநதவனும், நெடுநேர மழுது ஒழிநதவறம, மாரபினில் கூரிய கணையினு லடிகபட்டவனும, அடிகடி நெடுமயிரப்பு விடடு வருநதுகினறவனுமாகி யிறநதனன, அவனைக கண்ணுறறு, யான் மிகவுந் தனப படைநதே னெனறு மொழிந்து புலமபினா.

அயோதகியாகாணடதகில அறபத்துமூன்றுவது சருககம முறறிறறு.

அறுபத்து நான்காவது சருக்கம்.

சகரவர்த்தி கோஸலையாகருத் தம் சாபத்தை யுரைத்துச சோகமடையகா மல் தம்திருமகனையே நினைந்து வாளுலக மடைந்தது.

இவவண்ணம் தவசியைக் கொலைசெயதேனே யென்று மிகவருந்திப் புலம்பிய சக்கரவர்த்தியார் கோஸலையாரை நோககி கேளாடி என பிரிய நாயகி! யானறியாமையால அககொலை செய்து மிக வருந்தி மயங்கி, இனி யாதுசெய்யின் நலமுளதாகுமெனறு மிகச்சிந்தைகொண்டு தேர்ந்து, அந்த

ரிஷிகுமாரன வைத்திருந்த குடத்தை யானெடுத்து நீரை நிறைத்துக் கொண்டு, அவனுரைத்த வழியே சென்று அவ்வாசிரமஞ் சேர்ந்து, அங்கு மிக மூப்பினர்களும், கடபுல னழிந்தவர்களும், திறமை யற்றவர்களும், தஞ்சமற்றவர்களும், சிறகையறுத்த பறவைகளைபோல வருந்துகின்றவர்களு மாகிய அககுமாரன தாய் தந்தையராகளைக் கண்ணுற்று அருகிற் சென்று, அவர்கள தம் குமாரன இதுவரையில் ஏன வந்திலனே வென்று, அவனே யெதிர் பாாத்துக்கொண்டு, அவன குணங்களேயே புகழந தூரைக்கக் கேட்டு, இவாகள எவவண்ணம உயவாகளோ ? எவவண்ணம தன புறு வார்களோ ? எவ்வண்ண மென்னைச் சம்ப்பாகளோ ? எனறு, இருமடங்கு அச்சமும் சோகமுங் கொண்டு, மெல்ல மெல்ல அவரைக் கிடடிச் சென் றேன ; அவர்கள என காலடி யோசையைய கேட்டு, அநத ரிஷி தன மகன் வருவதாகவே நினைத்து எனனே நோகஇ, அடா எனனரும் புதலவா ? நீ இதகாறும ஏன் தாமஸஞ செய்தனை விரைவாக நீா கொணர்ந்து தருக ; நீரினையாடடுகொண்டு இதுவரையில் தாமஸஞ செய்தனையோ ? உன மாதா இங்கே மிக நீா விருப்புறறு வருந்து கின்றனளே ? விரைவாக வந்து நீர் கொடு ? யாங்கள மூபபினாகளும, திறமையறறவர்களு மாதலால, ஒரு கால உன் தாயாயினும், யானுயினும், வனமொழி மொழிந் திருக்கினும, சினமுறுது பொறுத் தகமகிழாய ; கதியற்ற வெங்களுக்கு நீயே கதி ; கட் புலனறற வெமக்கு நீயே கண்ணுகின்றனை , எம்முயிராகள உனமீதே ஆயத தங்களாயின ; இனியன மொழிந்து எனெம்மை மகிழவிக்கினறிலை ; என்று கூவி வேணடி யழைத்தனர. யான மிகய பயகொண்டு பதிலுரைக்க வாயெழாமல, மயக்குற்றவனுயினும், நீரங்கொண்டு, அம்முனியைநோக்கித் தவச் செல்வரே ! அடியேன தேவா குமாரனலலேன் , யான தசரத னென னும அரசன்; பகவானே! நல்லோர்பழிக்கத தீச்செயல்செயது, சுயங்கிருதா ர்த்தமான இவவகைத் தன்பமடைநதேன ; யான விலலெடுத்துகொணடு கொடிய விலங்குகளை யடிப்பதன பொருட்டுச் சரயூநதியின கரையில் வந்து பல விலங்குகளையும் அடித்தத தறைமுகத்தில் தேவர் குமாரன குடத்தில் நீர மொளளுந் தொனியைக் கேட்டு, யானே நீர குடிப்பதாக வெணணி, ஓர் கணையைத் தொடித் தெய்தேன ; உடனே யகதெய்தப் பாக்கையில், தேவா குமாரன் அககணையினுல் மாபில அடிககப்பட்டுத் தரையில் வீழந்து கிடந்தனன ; யான அறியாமல தொனியைக் கேடடே யானெயென றெணணி யடித்தே னல்லது, மனமறிந் தடித்திலேன ; அநந்தரம் தேவர் குமாரனது வாக்கியத்தினுலே தானே அககணையினை மாரபினின்றும் போத்தேன ; உடனே யவனங்கே பொனனுலக மடைந்தனன. நீங்க ளிரு வரும் கட்புல னழிந்தவர்களே யெனறும், மூப்பினரே யென்றும், அவரினி எவவண்ண முயவார்களோ வென்றும் புலம்பி யிறந்தனன். யானறியாம லீடபிழை செய்தமையால், தேவர் பொறுத்தருளக் கடவீர். என்றிவ் வண்ண மூரைத்து வேண்டினேன ; அம்முனியும் எனது வாக்கியத்தைக்

கேட்டவுடனே கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பிச் சோகத்தை யடக்கத் திறமை யின்றி, எனனே நோகஇ, அடா தசரதா ! நீயேநேராகவந்து இச்செய்தியை யுரைத்திராயாகின், உனதலே யாயிரஞ் சிதறுண்டு வெடித்துவிடும், கூற்றுத் திரியின் வானபிரஸ்தனேக கொலேசெய்த தெனது, அவன தேவேந்திர ஞாலும், அவனே யவனதிகாரத்தினின்றும் வீழவிட் தழித்தும், பிரஹ மாதியாகிய சிறந்த தவமுடைய ரிஷியை யாலனெருவன 'கொலேசெயயக கருதி, மனமறிந்து, ஆயுதத்தை யெயகினரூனே ? அவன சிரம் பல சித றுண்ண 'வெடிக்கு மெனபதி லேயமில்லே ; நீயும அறியாமல் இககொலே செய்தமையால், பிழைக்கின்றனே ; அறிநது செயதிருபபாயாகில், இப் பொழுதே இக்ஷ்வாகுவின் குலமே யழிநதுவிடும , நீ யழிவா யென்பதில் தேடகவேணடிமோ ? என்று, முனிந் தூரைதது, மீளவு மெனனே நோகஇ, அடா வேநூதா ! எகளை என மகன் எகேக இறநதிருகினனனனே ? அவ விடத்திற் கழைதது கொணடுபோயச சோககக கடவை. அவவிடதில் பாணத்தா லடிபட்டுக் குருதியில நீனநது அவிழாது பரவி யசைநத மா வுரி கூந்தல்களே யுடையவனும, லோகாநதர மடைநதவனுமாகிப் புவியில் படித திறநது கிடகினற எமமைத்தனேக கண்ணுற விருலபுகினறே னெனறு மொழிநதனர. உடனே யானவராளே யழைத்துகொண்டுபோய், அநதகு குமாரனருகி லுட்காரவைதது, அவாகளு கைகளேப பிடித்து, அக் குமாரனேத தடவக காட்டினேன், உடனே யவ்விருவரும பிளளையைத் தீண்டிப பாரதது, அவவுடலின்மேல் வீழாந தழுது புலமபினர்கள. அப் பொழுது அவன தந்தை யபபிணைததை நோகஇ, அடா ஈமமருமைத திருக குமாரா ! இபபொழு தெம்மைக கண்டு, நீ ஏன பாதம பணிநதிலே , ஏன் இன்மொழி மொழிநதிலே , அடா புதலவா ! தனையில பிரிந்து துறங்கு கின றனேயோ ? ஆனறி, சினமகொண்டு பேசுகின்றிலேயோ ? யாணனக்குப் பிரியமுடையே னலலனுகிலும, தாபையாயினும் காண, அடா எனனருமை மைந்தா ! ஏனெனனேத தழுவிக கொளளுகினறிலே , இனிமையாக மொழி யாய ; இவவணணம நீ பேசாம லிருபபையாகில, மறறு யாவன் பற்பல கலேகளேப் பயிலவலுந் செயியுறறு மகிழவோம் ? யாவன் காலேயி லெழுந்து நீரிலாடி நிதிய கருமமகளே முடிததுகொண்டு, புதிய சோகத்தினுல் வருந்துகின்ற எமமைப பணிவிடைசெய்து மகிழவிபபன் ? ஒரு செயலுஞ செயயத் திறமையறற என் பொருடடி யாவன் காய கனி கிழங்கு முதலிய கலலுணவுகளேக கொணரந தளிதது்ப் பசியாறறுவானே? உனபீது மிக வன்புடையவளும, கடபுலனற்றவளும, திறமை குன்றிய வளு மாகிய இநத உன மாதாவை யான எவவணணம் பாதுகாத் தளிப் பேன் ? அடா என் மகனே ! நீ இப்பொழுது எனனே விட்டி யமன் வீடி செல்லுறக நிற்க ; நானேத தினம என்னுடனும, தாயுடனும் கூடியே மகிழ் வுற்றுச் செல்வாய , யாங்க ளிருவரும காட்டிடையில் திக்கறறவ ராதலின், நீ சென்றவுடனே உன்னைத் தொடாந்து யமலோகம் சோவோ மல்லது,

இங்குத் தன்புற முய்யோம்; அங்கு யமதாமராஜனையுங் கண்டு தர்ம தேவா! எம்மீ தருள செய்வாய, இப்புதல்வன் எமமைப பாதுகாத் தளிக்கக் கடவன். நீயே இவ்வுலகினுக் கிறைவ னுகலின, இபபிளளையை எமக் களிகக, இத்தன்மையனுகிய எனக இவ்வொரு வரமளித தருளக; எனது வேண்டிக் கொளவேன், என்றிவவணணம பலவாறுகப புலமபி நீஙகும், மகனே நோக்கி, 'அடா என புத்திரா! பாவச் செயல்னலிகிய இநத சூதத் திரியனுல் நீ கொலலப படடமையால, முற்பிறபபில நீ ஏதேனும் பாவஞ் செய் திருக்கினும், அபபாவமுங் தீாநது ஞாயமையனுயினே; ஆதலின, எனது ஸத்தியத்தினுல் போர்முகத்தில படையெடுத்துப பினை செலலாது போசெய நிறங்தவாக ளெவவுலகினே யீடைகின்றனாகளோ? அவவுல கினேயே நீயும அடைந்து மகிழ்சியுறறு நெடுநாள வாழ்வுறக் கடவை, அனறியில், ஸகரமஹாராஜன், சைபபியன், திலீபன், ஜனமேஜயன, நஹுஷன, துந்துமாரன, இவர்கள எகதியினே யடைந் தனாகளோ? வேத மோதி யொழுகிய நலலோாகளும, சிறநத தவஞசெயதோாகளும், எகதி வாய்கினறதோ? பூதானஞ செயதவாகளும, எபபொழுதும அமைதல் செந்தீவளர்ப்போாகளும, பரதகைாரகளுக கனவிலும காமுறாத, தம்மனைவி யரை யனபுடன மகிழவிபபவாகளும, எகதி பெறு கினறனாகளோ?• ஆயிரஙு கோதானஞ் செயதோாகளும, தாய தநதைகளுக்குப பணிவிடை செய்து பாதுகாத தளிபபோாகளும, பிரயாகம் முதல்ய தீர்த்தஙகளிலும, ஆகலியிலும, ஒரு விருபபதநினு லுயிரை விடபவாகளுகளும், எகதி விதிகபப படுகின்றதோ? அவவக கதிகளை யடையக கடவை. எமீது குலதநிப பிறநதோன நரகில் விழான; யாவனு நவன் உனனைக கொலை செயதனனே? அவனே நரகில வீழவான; எனறவவணணம பலமுறை யுரைத் தழுது புலமபினர. பின்னர தோந் தெழுநது, பத்தினியுடன அகுமாரனுக்குச் செய்யத்தகக கடனகளைச் செயது முடித்தனர. அப பொழுது அகுமாரன திவிய தேஹநு தரித்து, தேவேநதிரனுடன திவிய விமானமேறி, வானுலகம செலல முயனறு, இந்திரனுடன் கூடித தாய் தநதைகளை நோகி, மனமதேறி, எந தந்தையாகளே! தேவாகளுக கடியேன பணிவிடை செயத நறசெயலினுல், அடியேன சிறந்த நற்கதி யடைநதேன்; தேவர்களும விரைவில எனனருகில வநது சேர்வீரக ளென்று உரைசெயது, அவவிமானநதுடன் இநதிராதியாகளசீல் பூஜிக்கப பட்டவனுகி. தேவலோகம்போய்ச் சோநதனன். அம்முனியும், பாரியை யுடன நீர்க கடனகளையும் முடித்து விட்டு, பயபதியுடன் னிகுவித்து நிற்கின்ற என்னை நோகி, அடா தசரத ராஜனே! என மகனை ஒரு கணை யினு லடித்துக கொலைசெய்தனை யாதலின், என்னைக கொலை செய்யக கடவை. இப்பொழு நிறப்பதில் சிறிதும் தளபுறறிலேன்; என் மகனை நீ யறியாமல் கொன்றமையால், யாரும உன்னைச் சபிக்கப் போகின்றேன்; 'அடா யானிப்பொழுது புத்திரசோகத்தினுல் மாணமுறும்படி நீ செயத

மையால், நீயும் புத்திர சோகத்தினால் மரணமுறக் கடவை. க்ஷத்திரிய ஜாதிய உன்னால அறியாமையால், எவா குமாரன் கொலைசெய்யப் பட்டமையால், உனகுப் பிரஹமஹத்தி தோஷமிலது, இத் தன்மையதாகிய சோகம உனக்கும, கொடையாளனுக்கு கொடையெனபது விரைவில் சேர்வதுபோல சேரும ; என்றிவ்வணணம தினமாகப புலமபிப பத்தினியுடன் சிதையில் படிதெரிந்த பொனறுலக மடைந்தனர். இப்பொழுது யான் மிகத் தீனபமுறறுச சிநதைகொண டிருகையில, இஃது எனை நீஙகில் தோறறியது, அடி எனபிராணநாயகி ! யான இளமையில செய்த அத்தீச் செயலின பயன இபபொழுது சேர்கினறது, அபத்தியஞ் செயது கொணடு நல்லனனதை யுண்ணினும், பிணி வளரு மலலது, நீங்குமோ ? அவவண்ணம யான முன் விநதீச செயலைச செயதுவிட்டப பின யாது செயினும், அபபயன் வாயத தனுபவிக்காமல திருமோ ? யானிபபொழுது புத்திரசோகத்தினு லிறகபபோகினறமையால, அமமஹாமுனியின் சாபம் பலிகின்றது, அடி கோஸலையே ! யானுனைபபும களைகளால் நனகு காண்கிலேன் ; கைகளா லெனனை நனகு பறறிக கொளள யென் றுணைத் தழுது ; மீளவும கௌஸலையாரை நோக்கி, அடி எனபிரிய மனைவி ! மிகவுங் கொடிய யான எனனரும புதலவனைக காடேறச செல்லவிட்டே னெனபது எனகுமிகத் தகும, என் திருமகன என மொழி கேட்டி மறுமொழி கூறுமற னெனபதும அவனுக்கே தகும், —

ऊर्ध्वं त्रयाणामेकस्य पुत्रं शंसति पण्डितः
ऋणाच्च प्रव्राज्यमानोऽहं नानृण्यमिहोत्तरम् ॥

தாவருதமபிகபுதரக தயஜெதபுமிவிசகூணஃ
*கசசபரவராணயமாணெவா நாகுயெதபிதரமஸுதஃ

அறிவுளள யாவனுயினும, எனனைபபோல மகனை மிகத தீச்செயலினனுயினும், அவனைக காடேறச செல்ல விடுவனே ? தநதையால காடேறச் செலல விடப்பட்ட எந்தப புதநிரனுயினும, தநதையினிட்தநில அஸ்தியை கொணடி மறுத் தனையாரனே ? இபபொழுது என திருமகன இங்கெயதி என்னைத் தடவித தழுவிக கொளவானே ? கனவிலாயினும வாய்ப்பனே ? யமலோகஞ் சென்ற மனிதாகள் எவி திருமகனை எபபடி காண்பார்கள் ? காணுர்களே ? அடி கோஸலையே ! யான் உனைக காண்கிலேன, எனைக குணர் வழிகினறது ; இநத யமதூதர்களும வநதென்னைத் தூரைப்படித்து கினறனர்களே. யானிவவண்ணம் இறக்குங காலையிலும், தருமமறிந்தவனும், ஸத்திய முள்டையவனும், உணமையாகிய தோளாணமை யுடையவனுமாகிய என் திருமகனைக காணப பெறறிலேனே ? இதைவிட எனக்குத் துன்ப மென்பது முளதோ ? என திருமகனைக் காணுமையா லுண்டாகிய சோகத்தி யென் னுயிரினை முதுவேனில் பருவத்தில், வெயில் நீரைச் சோஷிகசச்

செயவதுபோலச் சோஷிக்கச செயகின்றது ; பதினான்காண்டுக் நீர்த்து, பதினேந்தாவ தாண்டில திரும்பி எழுந்தருளிய என திருமகனுடைய அழகிய சாதனி விளங்குவதும, தாமரை யிதழபோன்ற திருக்கண்களை யுடையதும, மிக வழகிய புருவ முடையதும, குருக்கத்தி முகிழ்போன்ற பற்களையும், எளளுபபூப் போன்ற நாசியையும உடையதும், புன்னகை யுடையதுமாகிய திருமுக மண்டலத்தை யாவர் காணபபார்களோ ? அவர்கள மனிதாக ளல்லா ; தேவாகளோ யாவார்கள். முழுமதிபோலத் திகழம் முகம், தாமரைபோல மலர்ந்து, மணங்கமழ்ந்து முளள என திருமகன திருமுக மண்டலத்தைக் கணடு மகிழவுறுவார்களலலரோ ? மிக நலவினை யினர்கள். வனவாஸந் தீர்ந்து மீணடெழுந்தருளி வககரகதியினை விட்டு, நலவழி சேர்ந்த சுக்கிரனைபபோலத் திகழந்து, திருவயோத்தி சோந்த என் திருமகனைக் கண்டவாக ளலலரோ ! இனபுறுவாக ளெனறு நினைந்து நினைந்தழுது, மீளவுங கோஸலையாரை நோக்கி, அடி என் பிராண நாயகி ! என் மனம் மோஹங்கொண்டு மிக வருந்துகினறது ; தொனி, பரிசம், உருவ, உருவம, மணம், இவைகளி லொனறினையு முணாகினறி லேன் ; புலன்க ளொந்து மழிந்தன ; எணணெயறற பினனாத தீபதின் ஒளிகள் முனபோலத் திகழுமோ ? நதியின வேகம கமையினைக ளைபபோல இத்தனபம் எனனைக ளைதத தழிகின்றதென றுணர்ந்துத் தன் திருமகனை யுத்தேசித்து, அந்தோ ? ராகவா ! அந்தோ ? நீண்டிருண்ட திருதோளா ! அந்தோ ? என துயரந் தீர்ததருளவல்ல கோமானே! அந்தோ ? தந்தை யிடத்தில மிகப பிரிய முடையோனே ! அடா எனக்குத தஞ்சமாகியவனே ! அடா என திருமகனே ! யானிபபொழு திறகுங் காலையில இங்கிராமல், எங்கெயதியிருகினறனனெயெனறு கூபிப பின்னும அழ் கோஸலராஜன திருமகளே ! யானிபபொழு திறகினறேன ; அடி ஸுமித்திரை ! இறந்து விடுகினறேன ; அடி பாவி சண்டாளி கைகேயி ! குலததைக கெடுத்த கொடுமபாவீ ! உன்னல இறக்கினறே னென்று புலம்பிக கோஸலையார ! ஸுமித்திராதேவி ! இருவரருகிலும், உயிர் வாழ்வின் முடி வடைந்தனர். சககரவர்த்தியார் இவ்வண்ணந் தம் சாபத தை யுணர்த்துத் திருமகனை நினைந்து புலம்பி, அன்றிரவு இரண்டியாமம் சென்றபின், மொழியற றெபபொழுது ஒழிந்தனரோ ? அப்பொழுதே யவர் உயிரை விட்டுத் துயில கொண்டவர்போலப் படுத்திருந்தனர.

அயோத்தியாகாண்டத்தில அறுபத்தொன்காவது சருக்கம்

முற்றிறறு.

---

1 வையெனுக்குச் சூத்திரப் பெண்ணிடத்தில் பிறப்பவன் சரணனென்னும் ஜாதியுடையவனென்றுள்ளான். அவனுக்கு வேதாதிகள் ஓதவிதியில்லையால், அவனித்தியகருமம் செய்தாலும், நோமம் பண்ணினாலும் மிருஷ்டான்ன தொக்குமோ

அறுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

சக்கரவர்த்தியார் இறந்ததை யுணர்ந்து யாவரும் புலம்பியது.

அநந்தரம் இரவு நீங்கிப் பொழுது விடிந்த பினனர், மறுநாளுதயத்தில் ஸ்தோத மாகதவந்திகளும், மங்கள பாடகாகளும, பாடுவோர்களும், சகரவர்த்தியார் திருமாளிகை சேர்ந்து, வெவ்வேறு சகரவர்த்தியைப் புகழ்ந்து பாடித் துதி செயகையில், அவ்வொலி யெங்கும பரவி யொலித்தது ; தாளமுறையினபடி கைகளினுல பலவகை வாதியங்களை வாசிக்க வல்லவர்களும், யாவரும் வியபபுறத்தக நறசெயலகளைக் கவியாகப் பாடினர்கள ; அவ்வொலியாலும், அவ்வரணமனையுள கூடகெளிலும், மீடங்களிலும், மாஙகளிலு மிருகின்ற பறவைகளெலலாம் தமியுளார்ந்து தொனி செய்தன; பிராஹமணர்கள் புண்ணிய கதையும், காயகர்கள் வீணாநாதமும, சக்கரவாத்தியார் விஷயமாகிய பதஙகளின் காவ தொனியும், ஒன்று சோந்து அவ்வூரணமனை யெங்கும நிறைந்தன ; உடனே பெண்கள அலி கூனா குறளா முதலிய ஆணமனையுள் புகத்தக்க பரிசாரகர்கள தூயமையராகிய பொற குடங்களில் நிறைந்துளள ஹரிசந்தனஞ் சோந்தது, மணங்கமழு ஙனனீராளையும, மறறும மங்கள வஸ்துக்களையும், சித்தஞ்செயது நினறனர்கள. இவ்வணணஞ சகரவர்த்திகுச சித்தஞ செயயத்தக மஙகாத திரவியங்கள் யாவும, எலலா லக்ஷணங்களையு முடையனவும், விதியினபடி பூஜிகப்படடனவும், நறகுணங்களை யுடையனவாகித் திகழகினறனவுமாக வினங்கின ; அப பொழுது யாவரும் வெய்யோ னுதயமாகு மளவுங் காத்திருந்தும, சக்கர

வெனின, அவனுககு வைதிக மாதிரிகளால, நிதிய கருமஙகளும, ஒமமும மிலலையாயினும், தாந்திரிகமாக உளதென வுணாக. (கமஸகாரேணமாதரேண பஞ்சயஜ ஞான்ஸஹாவயேத்) எனறு, சூதகிரனுகரும், ஹோமாதிகாரம, தாந்திரிகமாயுளதென விதியிருக்கின்றமையால, அவனே விடச சிறநத காரணனுகத அவ்வதிகாரம் உளதென் பதில் ஐயமெனன ?

ரிஷிகுமாரன ரிஷி யிருவரும, பிரஹமஜஞானிகளா யிருக்க, இகுமாரன் ஆயுதப்பயிற்சி யுற்றவாகனது கதியை யடையுமபடி கோரிய தெனனெனில், (த்வாவிமௌபூருஷெள்லோகே ஸூர்யமண்டலபேதிகௌபரிவராட்யோகயுக்தச்ச சரோனுபிரீகோஹதஃ) எனறு, யோகியும், போரில இறநதவனும, ஒரே லோகத்தை யடைகின்றனர்கள். என வசன மிருப்பதால விரோத மிலலை.

இதில் ஜனமேஜய னடைநத கதியையும அடைகவெனறிருக்கினறது; ஜனமேஜயன், பரீக்ஷித்த மஹாராஜன குமார னுதலால, அவன கலியுகாதியிலேயே ஜிருக்தமையால், இவனே முன திரேதா யுகதில, எவ்வண்ணம கவி கூறினனெனில், இவன் வேறொருவனே யனறி, யவனல்லனென வுணாக.

வர்த்தியா விழிதகிலராதலின், ஏனினும் சக்கரவர்த்தியா ரெழுந்திலர்? துயிலே கொண்டனரோ ?, மயலே கொண்டனரோ ? நெடுந் துயிலே கொண்டனரோ ? என்று, சங்கை கொண்டனர். அபபொழுது சககர ரதிதியா ரருகில் படித்திருந்த வனிதையாகள வநதும, விஷயதினலும், நீதியினலும, தூரநின நெழுப்பினர்களே யனறி, இவா படுகஷகையக கிட்டித தொரட் டெழுபபி யிலர , ஆயினும, இவர் துயிலகொணடனர்போ லிலரே ? இறநதனரோவென நவர்க ளையமுறறு, அலேகள மோதுந் தோறும், புலலின நுனி நடுங்கி யசைவதுபோலு நடுகுறறு வருந்தினர் கள். உடனே யவர்கள மஹாராஜரை நனருகக் கண்ணுறுகையில, ஏவ் வண்ணனு சஷகை கொணடனரோ ? அதன் நிச்சயம பிறந்து புலமபிவர் கள். கோஸலையா ! சுமித்திராதேவி ! இருவரும, புதிர சோகததால் நெடுநேரம் விழிதநுத் துயினறமையால, அககாலேயில அவர்களும விழித் திலா ; அபபொழுது கோஸலையா சோகததால் மிக வருந்தி, முகவொளி குனறி, இளைதது, உறபாத காலேயில தோறறாத தாமகேதுவால மறைக் கபபட்ட விணமீன்போலத திகழநதிலா ; மற்ற ஸ்திரீக ளெலலோரும், மஹாராஜருகில கோஸலையாரும, அவரருகில ஸுமித்திரா தேவியும் படித்து, மூத வொளியறறுத துயிலவதையும, சககரவர்த்தியார் துயின நிலசாகியே நெடுநதுயில கொண்டதையு மறிநது, கூவி யழுதனர்கள். காடடிடையில பூதபதி பிறகையில், யானபபேடுகள கூவிச சூழவது போலச் சூழந்து கூவினற அவாகளது அழுகுரலேக கேடடுக் கோஸலை யார் ஸுமித்திரையா ரிருவரும் கணவிழிதது, மஹாராஜரைக் கண்ணுறறும், தொடடெழுப்பியும், எழுந்திராம லிறந திருபபதை யறிந்து, ஹா பிராணநாதா ! எனறு, கூவித தரையில வீழந்து, புரணடு, துகள படிந்து, விண்ணினினறும வீழந்த விணமீன்கள போலத் திகழந் திலர் கள். இவ்வண்ணம இவாகள வீழந தழுவதையுங கணடு, கைகேயி மூத லிய தேவிகளும் வீழந்து, மயலகொண டழுதனாகள. இவ்வாறு தேவிக ளெல்லோருங் கூடி யழுகையில, அவ்வொலியால் அவ்வரண்மனை முழு தும் பிரதிதொனி பொருந்தி யொலிகக செய்கையில், வானுலக மடைந்த சககரவர்த்தியாரது திருமாளிகை முழுதும், அசசங்கொண்டும், நடுகுற்றும், தீனமாகப புலம்பியும, வருந்தியும, இறந்த மஹாராஜரைச சூழந்து, ஒருவர்க ளொருவர் கைகளைப பறறிகொண்டு, சகரவர்த்தி தேவிகள் யாவரும் அநாதைகளாகிக கூவிக் தேவிப புரண டிருண் டழுது புலம்பினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபதைந்தாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

அறுப்புத்தாருவதுசருக்கம்.

சக்கரவர்த்தியார் தேவிகள முதலிய வனிதையர்க
ளெல்லோரும் புலம்பியது

அகந்தரம அணைந்த அகனினி போலவும, கீறறற பெருங்கடல் போலவும், ஒளிகுன்றிய வெயயோன போலவும், பொன்னுலக மடைந்து கிழவறறுக கிடகன்ற சகரவாத்தியாரைகணணுறறுக கோஸலையார பாத்தரின சிர்தனை யெடுத்து, மடியில வைததுக கொணடு, கணணீர் பெருகுக கைகேயியை நோகி, அடி பாவி கைகேயி ! இபபொழுது உனது கோரிகைகை யீடேறிறறு ? இனிப பகையற்றுக கைமபெணணுகி, இவ்விராஜ்ஜியத்தை யாண டினபுறறு மகிழக, அடி கொடியாளே ! நீச செயலினளே ! நீ ஒரே பிடிவாத முடையராகி, பாத்தாவையுங தறறுது கொணறனையே ? என் திருமகன எனனை விடடுக காடடுக கெழுந்தருளி விடடனன. பாத்தாவோ வாழுலக மடைந்தனர, ஆதலின, கொடிவழி யில தூணையறறவளபோல யான ஒரு பொழுதும உயிரவாழ விருப புமேன, —

भर्तारंतंपरित्यज्य का स्त्री दैवतमात्मनः
इच्छेज्जीवितुमन्यत्र कैकेय्या स्यक्तधर्मणः॥

பாதாராதமபரித்யஜய காஸதரீதைவதமாதமனः
இசசேஜஜீவிதுமஅயதர கைகேயயாஸதயகததாமணः.

கறபுடைய யாவள தனகுருத தெயவமாகிய பாததா! இறந்தபினனா, அவருடன அதுமரணஞ செயயாமல, அவரை விடடு விடடபபிழைத திருகக விருப்புறுவள ? தருமததை முறறுங தறறுத இநதக கைகேயி யொருத்திமேல பாததாவைத் தறறது, உயிரவாழ விருபபுறறமன ளெந்தோ ? பொருளாசை கொணடவன விஷந தினறடிய அனனததையும், எறிய மனம் வராமல, அதைத் தினபதினால வருங தீங்கினையும அறியாமல, அதைப புசிப்பது போலவும, எடடியைத தினறவன விஷத்தினு லுண்டாகுங தோஷங்களே யறியாமல, விஷ மேறறுமையால, பயமற றிருப்பது போலவுக், இக்கைகேயியும, கூனியினால பொருளாசைகொணடு, இதனால வினையுங் தீங்குகளையு மறியாமல, பயமு மினறி, இநத ரகுகுலத்தையே கெடுத்தனளே பாவி ? மூனபு கைகேயி ! இவவிரண்டு வரங்களையும், கேட்டுக் கொள்ளாம லிருக்கையிலே, இப்பொழுது இவைகளையே வரமாகக்கொடுத்து, சககரவாத்தியார் என திருமகனைக காடடே வோட்டினர்தோ ? இசசெயதியை ஜனக சகரவர்த்தியுங கேட டென்போலவே

துன்புறுவாரோ ; செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும் தருமநிலை தவறுதலுமாகிய என திருமகன இவ்வண்ணம் அரசிழந்து காடு செலுல நிகழ்ந்தமையால், யானிவ்வணமை அநாதையாகி வருந்துவதை யறியாளே ? ஜனகராஜன திருமகளாகிய ஸீதையும், இதுகாறும் துன்புறுதல காதலின, காடடில கொடிய மிருகங்களைக் கண டஞ்சுவளே ? அவள இரவில கொடுமையாகக கூவுகின்ற பசு பக்ஷிகளி னொலியைக் கேடபளாயின, மிக நடுங்கி என் திருமகளையே தஞ்சமென வடைந்தணைத்துக கொளவள ; புத்திரனறவரும, மூப்புடையவரும, மிக வன்பினருமாகிய அந்த ஜனக சக்கரவாதிதியும, இத்துன்பத்தைப பொறுமல் உயிரை விடுவா ரலலது, உயயார் ; ஆதலின், யானு மிபபொழுதே இந்த என் பாத்தாவின் திருமேனியை யாலிங்கனஞ செய்துகொணடே சிதையில் படுத்து, இறப்பேனே யலலது, உயிர் வாழேனென் றிவ்வாறு புலமபினர். இவ்வண்ணஞ சகக்ரவர்த்தியாரைத்தழுவியழுகின்ற கோஸலை யாரை யங்குளள காகுத்தையாகளுள தலைமையானவாகள வந்து தேறவி விடுவித்துத் தனியே நிறுத்தினர்கள. உடனே மந்திரி முதலானோர்கள யோசனை செயது, மஹாராஜர் சரீரத்தை எணணெயக கொபபறையி லிடுவித்துப புத்திரனிலலாமல மஹாராஜனை தஹனஞ செயவது தகுதியற்றதெனறு, அந்தச சரீரதை யழுகாமலும, நாறாமலும் பாதுகாத்தனர்கள. சகக்ரவர்த்தியின்தேவிகள்அப்பொழுதும அந்த சுணணெயகொபபறையைச சுற்றிக்கொண்டு, கைகளை யுயர்த்திக கூவி, அந்தோ ? மஹாராஜனே! ஸதகிய ஸ்தனமும, இனிய மொழியனும, உருவ மழகியவனுமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரனை விடடுப பிரிந்து வருந்திய எங்களைத் தேவரும் விடடுசசெலலு தினறீரோ ? குமாரனையும விட்டுத் தேவரையும விட்டுப பிரிந்து, அநாதையர்களாகிய யாங்கள பர்த்தாவையுங்கொனறு, திருமகனையுங் காடடுசசெயது, மிகப் பாவியாகிய கைகேயியுடன எவ்வண்ணம் வாழ்ந் துய்வோம் ? எங்களுககு தேவர்க்குந தஞ்சமாகிய ஸ்ரீராமன ராஜ்யியதையுந் துறநது காடடுறைந்தனன. அவனாலும, தேவராலும, பிரிகக்பபடடவர்க ளாகியும, கைகேயியினு லிகழ்பபடடவர்க ளாகியும், எப்படி பிழைப்போம! ஸ்ரீராமன, ஸீதை, இலட்சுமணன, இவர்களையே துறந்த கொடுமபாவி யாகிய இந்தக கைகேயி ! எமமையுந துறப்பதிலைய மூளதோ ? எனறிவ்வகையாகப புலம்பி, மகிழவு குன்றி, மோகங் கொன்டு, வருந்திந துடிததனாகள். அத்திருவயோத்தியும சகக்ரவர்த்தியார இறநதவுடன மதிமறைந்த இராபபோலவும, கணவன்றந்த பெண் போலவும், கண்ணீர் பெருககி யழுகினற ஜனங்கள் நிரும்நதமும், ஐயையோ வெனறு கூவுகின்ற குலமகளிர்களுடையதும், செயலற்றிருகினற ஜனங்களுடையதும, ஜனஸஞசாரமறற நற்சந்தி தலிவாயில்களையுடையதுமாகி முன்போலத் திகழ்ந்திலது ; இவ்வண்ணஞ் சக்கரவர்த்தியும் பொனனுகை மடைன்து, தேவிகளும் சூழ்ந் தழுது புலம்பிக்கொண

டருக்கையில், மாலைப்பொழுதாகி, வெயயோனும் கிரணவொளி சுருங்கி மறைந்து, இரவுந்தோனறி வளாநதது; அங்குக் கூடிய அன்பர்களும் புத்திரனே விட்டுச சகரவாதகிகு தஹாஸமஸ்காரஞ செயயக்கூட தெனிறு தடிதது, மஹாராஜனை ,ணனைனையக கொபபறையிலேயே வைத்துப் பாதுகாதது வநதனாகள அநகரிலுளள ஆண பெண் னடங் களும, குமபு குடபாகக கூடிக கைகேயியை யிகழநதும, ஸ்ரீராமபிரான குணஙகளைப் புகழந்தும, கணணீர சொரிநது அழுது ஓடஙகி நின்ற மையால, கதிரவன மறைந் தொளி யிழநத வாகாசம போலவும, விண மீன்கள திகடிளானறு மின்றி, இருளகொணட இரவபோலவும, அத் திருவயோதகி விளஙகியது, அபபொழுது எலலோரும் துனபுறறனர் களே யனறி, இனபுறறிலர

ஸ்ரீயோத்தியாகாண்டதகில் அறுபதகாறுவது சருககம்

முறறிறறு

அறுபத்தேழாவது சருககம்

ஸ்லலோரும பரதாழவாணி யழைபபிகக வேணமி மெனறு வசிஷ்டமஹரிஷியுடன் விணணபபஞ செயதது

அநநதரம் கணணீர பெருககி யழும மஹாஜனஙகளின சோகதகி னால வளாநத இரவு நீங்கி, ஸரியோதய காலதகில ராஜகாரியஙகளை நடாததவலல மாகாகணடேயா, மெளதகலியா, வாமதேவா, காசியபர், காதீதியாயனா, கௌதமா, ஜாபாலி முதலிய வேதியாகளும, மநதிரிகளும கூடி வசிஷ்டமஹாமுனிவனை நோகஙகி கேடடருளிர ஞானமுகன திருக் குமாரரே! ஈககரவாதகியா புதகிர சோகதகால விளைனுலக மடைந் தமையால, நமககு நூறுவருடமபோல வளாநத இனறிரவு கழிநதது; சகரவாதகியா வானேறினா, ஸ்ரீராமபிரான காடேற வெழுநதருளினா, இளையபெருமாளு முடனே சென்றனர, பரத சதருக்காக ளிருவரும, தம்மாதா மகன் திருமாளிகையி லிருகின்றனாகள; இபபொழுதே இந்த ராஜ்யாதிதிறகு ஒருவன அரசனாக விதிகபபட்ட கடவள நம இவ்விராஜ்யம அரசனறறதாகி யழிந்து கெடவேணடா; அரசனறற தேசதகில மழையும பொழியாது, விதையும நமபி விதையார்கள; அதைக்கு மகனும, பர்தாவுகபு பத்தினியும, வசபபடமிகடவாகள; ஒருவருக்கும பொருள் கிலைபெறறிராது, இவனுகபு இவள மனையாளே னறும ஒருத்தியும நிலைத்திராள; இவ்வண்ணம நீதியழிந்துவிடின், சதகிய

மெங்குள தாகும்? அரசனறற தேசத்தில மனிதர்கள சிறந்த சபாமண்ட பத்தையும், மாஞ்சோலே, பூஞ்சோலைகளையும், சிறந்த மாடமாளிகை களை யும், கட்டிவியாகள. வேதியாகளும் வேதமோதாகள, யாகமுஞ் செய் யார்கள, விரதாநஷ்டானங்களும செயயாகள, யாகஞ் செயவோர்களும், யாகங்களில் தக்கபடி தகூணிணகொடுத்து மரியாதை செயயார்கள, நாடு செழிககததகக நல்லுற்சவஙகளும, நலலா லோகனே சலைகளும், நடநாத்த காதியவையும் செழிபபுறு; வியாபாரஞ செயவோகளும், அச்சமறறப் பண்டங்களே மாறாகள. பௌராணிகரகள புராண கதைகளும், சிங்தையும் நூசெயாகள, பெணகளும சிறநத ஆடையாபரணஙகளே யணிந்து, மாலைபபொழுதில் விநோதமாக வீனையிவதன பொருடடு, உத்தியானங் களுககுச் செலலார்கள, காமுகாகளும காமினியாகளுடன கூடி விளைவாகச் செல்லதததக வர்ஹஙகளின மீதத்திச் செலலாகா மிகுந்த செலவ முடையவர்களும், வாயிலேத திறந்து கொண்டு பயமறறுத் துயில கொள் ளாகா. அறுபது வயதுள்ளவரும, சிறாக தஙகளே யுடையனவும், சிறநத மணிகளே யுடையனவு மாகிய மதயானைகள ராஜவீதிகளில கண கணவென்று நடவா? சூரர்கள ஆயுதபபயிறசி செயயுழித தோனறும் ஒலியும கேட்கப பட்டது, பலவகைப பண்டஙகளேயுடைய வர்த்தகர் களும், நெடுதூரஞ்சென்று சூக்மமாகக் களவு கொடாமல் திரும்பிவந்து சேராகள. அரசனறற தேசத்தில் ஐமபுலனகடகாயு மடககி, நிரந்தரம் பரமாத்துமாவையே சிந்தை செய்து கொணடு மாலைபபொழுதான விடத தில் பதித்து, ஒருதினமும் ஓரிடத்தில தஙகாமல செலலத்தக யோகியும, உபசாரஞ் செயவோர் அகபபடா ராதலின, தனிவழி நடவான், அரச னில்லாகில், நலலமை பெறுவதறகும, நீமையை நீகுவதறகும, ஒருவ ராலும் முடியாது, சேனையும் பகைவரை வெல்லத திறமையுளதாகாது? மனிதர்களும, யானே தோ பரிமா இவைகளின மீது பல கல்வனகளே யுணர் ந்து மஹிழ்ந்து வீதிகளிற செல்லா, கல்விகற்ற துண்ணறிவாளாகளும், வனங்களிலாயினும், உபவனஙகளிலாயினும், கலவிபபயிறசிசெயது காலம் போகாகாகள. ஜனங்களும நியமங்கொண்டு நன்மலாகளாலும், நல்லுணவு களாலும், தேவபூசை செயயாகள. ராஜகுமாராகளும, அலங்காரஞ்செயது கொண்டு வலந்தாலதத்தில விருகூஷங்களபோலத திகழாகள. நீரறற ஆறு களை போலவும, புல செடி கொடிகளற்ற காடு போலவும், கோபாலனறற பசுக்கள போலவும், அரசனறற ராஜதியமும், செழிபபுறறு விளங்காது; தேர்களுகத் தலவனுங் குதியாகும, அகஜனிகளுக் புகை குதிபபதாகும, அவ வண்ணம நமமெல்லோராகளும் அரசனே குறிப்பாகும; அததனமைய னுய அரசர் இப்பொழுது பொன்னுலக மெயதி விட்டனர்; அரசனறற தேசத்தில் ஒருவனுக்கும் ஒரு வஸ்துவும், இப்பொருள என்னுடைய தென்று சொலலும்படி நிலைபெறறிராது; பெருமீன சிறுமீன்களையே கொன்று பகூழிப்பதுபோலப் பலவான்களும் ஏனியோரைக்கொன்றுபகூழிப்

பார்கள். ராஜா தண்டனை செயவா ரென்னும் பயத்தா லிதுவரையி லடங்கி யிருந்த நாஸ்திகாகளும், சகலகையினறி யுலகினேப பிடைசெயய முயற்சி செயவார்கள். கணணுவது நீவழியை யகறறி நம சரீரததை நலவழியிலேயே செல்லும்படி செயவது போலவே, அரசனும நீமைகளே யகறறி, நனமை களைச் செய்விகினறனன னன்றே ?—

राजा सत्यञ्च धर्मश्च राजा कुलवतां कुलं
राजा मातापिता चैव राजा हितकरो नृणां ॥

rājā satyañca dharmaśca rājā kulavatāṅkulam
rājā mātāpitāchaiva rājā hitakaronṛṇām.

•பிரஜைகளுக்கு இதஞ்செயயும் ராஜனே ஸத்தியம்; அவனே தருமம், அவனே நற்குலத்தோறகு நற்குலம, அவனே தாய, அவனே தந்தையு மாகினறான. குறறவாளிகளைத தணடனை செயவதினாலும், ஏற்போறகுக் கொடை கொடுத்தலாலும, உலகினேப பரிபாலனஞ செயவதினாலும், ஜனங்கள நல்லொழுகுகள் தவறாது நடதகுமபடி செயதலாலும, ஏபபொழு •தும் திரிந்துகொண்டு அஙகஙகே நடகருஞ செயதிகளை யறிதலாலும, சிறநத ஞான முடைமையாலும், வேநதனுருவனே யமன, குபேரன, இநதிரன், வருணன, வாயு, சிவன, இவாகளைத் தாழமை யாககு கினறான. இவவுலகினில் ராஜன எனபவன ஒருவனிலாதகில், ஜனஙகள ஒனறினையு மறியாமல், இருள மூணடனபோலாகும, ஸ்வாமி வஸிஷ்ட பகவானே ! சகரவரத்தியார் பிழைததிருகுகு காலியிலும, தேவருடைய கட்டளை யையே யாங்கள முதனமையாககொணடு தவறாயிலோ மாதலன, அர்ச னில்லாமல் ராஜ்ஜியம் நிலைகொளளா தெனபதை நனகாராயநதருளி, மிகவுந குணசாலியான பரதாழவானேயே யழைபபித்து, தேவரே அவருக் கபிஷேகஞ செய்தருள வேண்டு மென்று வேண்டி யுரை செயதனாகள.

அயோத்தியாகாண்டத்தில அறுபதநதேழாவது சருககம
முற்றிற்று

அறுபத்தெட்டாவது சருக்கம்

வஸிஷ்டமஹாமுனி பரதாழவானுக்குத் தூதனுப்பியது.

அகந்தம் வசிஷ்டபகவான அவாகள வேண்டி யுரைதத வாக்கியத் தைக் கேட்டு, அவாக ளெல்லோரையும் நோக்கிக் கேளீர் அனபாகளே ! இப்பொழுது பாதாழவான •சத்துருக னுழவாணுடன் தனமாதாமகனுடைய

கேகயமஹாராஜன திருமாளிகையில், இனபுந்து வாழகின்றமையால், அவர்களை யழைத்து வரும்படித் தூதர்களை மிக வேகமுள்ள பரிமாக்களின்மீ தேறிச செல்லக் கடவாகள. நாமிங் கொருவாக கொருவா ரின் யோசனை செயவதி லெனன பயனென் றருளிச செயதனர். அவர்களும் அவவண்ணமே தூதர்கள செலலக கடவாகள. தேவர் கட்டளை செயயத் தடையாதென மொழிந்தனாகள. உடனே வசிஷ்டபகவான சித்தார்தன் விஜயன, ஜயந்தன, அசோகன, நந்தனன எனனும் ஐந்து தூதாகளை யழைத்துக கேளீர தூதாகளே ! நீங்கள விரைவுள்ள வாஜிகளினமீதேறி விரைந்து சென்று, கேகயமஹாராஜ னரண்மனை சேர்ந்து, பரதாழவாளைக் கண்டு அவனை நோகக்கிப பரதாழவானே ! வஸிஷ்டபகவானும், மற்றுமுள்ள மந்திரிகளும், உமமைக குசலம கேடடனாகள, தேவா திருவயோதிகக்கு வந்து செய்யத்தகக செயல்கள் வெகுவா யிருகின்றன, ஆகலின, தேவர் உடனே புறபபடக் கடவீரென் றுரைத்து, உடனே யழைத்துவரக கடவீர்கள். ஸ்ரீராமபிரான் வனவாஸ மெழுந்தருளியதையும, சககரவாதிபார் பொன்னுலக மடைந்ததையும, பரதாழவானுககு அறிவிகக கடவீரலலீர்கள. சிறநத ஆடையாபரணங்களைச் சககரவாதிபா கொடுததனுபபியதாக எடுத்துககொண்டு விரைவாகச செல்லக கடவீரகளெனறு கடடளையிடடு, வழிச் செலவுககுக் கொடுபபித தருளினர. அவாகளு மதை வாஙகிக கொண்டு சிறநத குதிரைகளினமே லேறித தயதம மனைகளை சோநது வேணடிய வஸ்துகளை எடுத்துககொண்டு புறபபட்டு அபரதாலமெனனும் மலைககும், பிரலமபமெனனும் மலைககும் நடுவில், மாலினி நதியின கரை வழியாக வடக்கு முகமாகச சென்று, ஹஸ்தினபடடனதது னருகில், கங்காநதியைத தாண்டி மேறகுமுகமாகச் சென்று, பாஞ்சாலதேசஞ் சேர்ந்து, அதற்குங குருஜாங்கல தேசததிற்கும நடுவாக நடந்து, பற்பல வாபி தடாகநத நதிகளைக கணணுறறுகொணடு காரிய வசத்தால் மிகவும் விரைவாகச் சென்று, பறபல நீரபபறவைகளும், அநேகஜநகளும நிறைந்த சரதன்டை யெனனும் நதியினையுங் தாண்டி யகலமாயிலுள தெய்வத் தன்மை பொருந்தித் தனனை வணஙகி வலஞ்செயவோ ரோரிகைகளை நிறைவேற்றவல்ல சததியோபயாசனமெனனும விருகஷ்ததை வலஞ்செய்து, குளிங்கை யெனனும் நகரிசோநது, அபிகாளமபோதி பவனமெனனும் ஜாமங்கள் வழியாக வந்து, இகஷ்வாகநதியினையுந் தாண்டிக கொணட நீளமாதிரம் உண்டி, உணவு நீங்கித தவஞ்செயகின்ற வேதியாகளையுங் கண்டி, பாஹலீகதேசத்தி னடுவே சென்று, ஸ்தாமமெனனும பூருப்பதத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீமநநாராயணனையும் ஸேவித்து, விபாசை யென்னும் நதியினையும், இலவமரத்தையும, மற்றுமுள்ள நதிகளையும், தடாகங்களையும், வாபிகளையும், குட்டை குளங்களையும், பறபல சிங்கம் புலி மான முதலிய விலங்குகளையும், கண்ணுற்றுகொண்டே விரைவாக நடந்து, பர்த்தகவுக்குப் பிரியஞ் செயவதன் பொருட்டும், குலத்தை சகஷிப்

பதன் பொருட்டும், இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்குப் புகழுண்டாவதன பொருட்டும், அகாதாவு செயயாதவாகளாகி, அனறியதினம ராத்திரியே இரிவ வ்ராஜமென்னும் அந்தப் பட்டணம்போயச் சோகதனாகள

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுபத்தெடடாவது சருககம்

முறறிறறு

அறுபததொனபதாவது சருக்கம்

பரதாழுவான கெட்ட கனவு கண்டது

இநதத தூதாகள போய்ச சோகத தினம ராதரிரியே பரதாழுவான கொடிய கனவுகண்டு தயிலுணாகது, மறுநா ளுதய காலததில் மிகச சோகமகொண்டு வருந்துவதை நடப்னாகள கணடு பறபல நனமொழிக ளுரைத்தும, பறபல கதைகள கூறியும, துஸ்ஸவபநம சாகதி யாகுமபடி வேதியாகளைக கொண்டு மநதிரஙகளை யோதுவித்ததும, வாதியஙகளை முழகுவித்ததும, வேசியாகளை யாடவிததும, நாடகஙகளைபபாரப்பித்ததும, ஹாவியஙகள செய்வித்தும, மகிழச செயதனரீக ளாயிறறும, பரதாழுவான் மனஞ் சிறிதும மகிழாதிலது, அபபொழுது தோழனொருவ னிவரை நோகஙத் தோழா ! நாஙக ளெலலோருய கூடி விணேதமா யிருகையில, நீ மாதத்திரம் ஏன மகிழசி கொண்டிலை, அதனை யுரைசெயகவென வினவினன ; பரதாழுவனும அவகளை நோகஙக கேளீர தோழாகளே ! யான ராத்திரி கனவில் என தநதை தலை விரிதது கொண்டு, மலை முணியினனும், கோமூதரக குடடையில வீழாது மூழகினா அடிகடி நகைத்தும, கைகளினால் எண்ணெயை யளளி யளளி யுண்டும, எளோரையைப் புசித்தும், தலை முதல் கால் வரையில எண்ணெயை வழிய வாதது கொண்டும், தலை கீழாக எண்ணெயுள மூழகினா, கடல வறறியது, சநதிரன் தனையில வீழந்தனன, உலகமெலலாம இருளால் மூடப்பட்டது, சகரவரததியின் பட்டது யானைகுத் தநதம முறிந்தது, சூழாதெரிநத ஹோமாகநியு டனே யணைந்து விட்டது, பூமி யழுகியது, பலவகை மாங்களும் உலர்ந்து பட்டுப போயின, மலைகளும புகை சூழந்து அசைவறறுச ரிதறி வீழந்தன, என் தந்தை கரிய வஸ்திரந் தரிதது, எளளினால் செயயப்பட்ட பீடத்தில் வீறறிருகையில, கருமை நிறமும, செமபட்டு நிறமு முடைய பெண்கள சூழ நினறு, நகைக கினறனராகள ; செஞசாந்து பூசிச் செம்மலர மாலை சூடிக சணறைகடடிய தோலீ தேறித் தென்றிசை நோக்கி, என தநதையர விரைந்து சென்றனர ; மிகவும் விகாரரூபமுடைய ஓரசக்கிச செம்மலர் சூடி மஹாராஜனைப் பறறி நகைத் திழுத்தனள்.

"யானிவ்வண்ணங் கொடிய கனவு கண்டமையால், ஐயனே ? ஸ்ரீராமனே ? சக்கரவர்த்தியே ? லக்ஷ்மணனே ? நால்வரி லொருவர விரைவில், மரண மடையலாமெனும ,—

நரோயா நேனயஸ்ய ஷ்னே ஷரயுக்தேனயாதிஹி
அதிராத்ரஸ்யதூமா க்ரம் சிதாயாம்சம்ப்ரதீப்யதே ॥

நரோயாதேநயஸலவபநே கரயுகதேநயாதிஹி
அதிராத்ரஸயதூமாகரஞ சிதாயாமஸம்பரதருசயதே.

என்ற மனிதனை கழுதை கட்டிய வாஹனமேறிச செலவதாகக்கனவில் காணபபடுகினறனனனே ? விரைவிலேயே அவனைச சிதையில் கொளுத்தி அப்புகை காணபபடுமெ , இநதப்படி யான கனவு கணடமையால், என் மனம மகிழங்கிலது , உறகனையும இனிய மொழிகளால், மகிழவித்து மிலேன ; என் கண்டம சோஷிகனறது போலும், மனமும நிலைகொண் டிலது ; இகனவுக்குத தக தனபம வருவதறகு காரணம் யாதுங் காண்கிலேன் ; இகனவும பயனறறதாகாது , எனகுத தொனியும ஒலிங் கிற்று ; ஒளியும் குனறிறது ; என்னை நானே வெறுதறதக் கொளளுகின் றேன் ; இற்றகுக் காரனறதையோ காண்கிலேன , இவவண்ணங கோர மாகிய கனவைக கணடும், என் தநதையை நினைநதும், மிகவும் பயமானது என மனனை விட்டு நீஙகிறறிலது ; எனறு உளளை செயது தனபுறறு சிந்தித் கொண் டிருந்தனர.

அயோத்தியாகாண்டததில அறுபததொன்பதாவது சருகக

முற்றிற்று

எழுபதாவது சருக்கம்.

பரதாழவான் தாதர்கள வாரத்தையைக்கேட் டுடனே சத்துருக்க ஞழவா னுடன் திருவயோத்திககுப புறபபட்டது.

இவ்வண்ணம் பரதாழவான தாம் கணட கனவினைத் தோழர்களுடன் சொல்லிக்கொண் டிருககையில், தூதாகள இளைப்பாறிச்சிறநத அகமை யுடைய அவவரண்மனையுள சென்று, கேகயமஹாராஜனையும, அவர குமார னுடைய யுதாஜித்தையும் கண்டு, அவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவர்களாகி; பரதாழவானிடம் வநது வந்தனை செய்து, அவனை நோக்கிச் சக்கரவர்த்தி குமார ! வரிஷ்டமஹாயோகியும், மற்றுளள மந்திரிகளும், உமகளுக்

குசலமுரைத்தனர்கள். இந்த ஆடையா பரணங்களை வாங்கிக்கொண்டு அம்மானுக்குக் கொடுப்பித்து, அவாகளிடத்தில் விடை பெற்றுகொண்டு உடனே புறபடக்கடவீர். அவவிடததில தேவர் வந்தே செழ்யத்தக்க காரீயங்கள வெகுவாயுளளன ; இதில் இருபதுகோடி வராகன விலையுள்ள ஆடையாபரணங்கள மாதா மஹாணுக்கும, பத்துகோடி வராகன மதிப புள்ள ஆடையாபரணங்கள அமமாணுக்கும, கொடுக்குமபடி கட்டளையிடப் பட்டிருக்கினறனவென்றுரைத்து, அவைகளைக கொடுத்தனாகள். பரதாழ் வாணும, தூதாகளுக்கும் மரியாதை செயது, அவாகளை நோகிக் தாதர் களே ! எம தகுதை சககரவாத்தியார் குசலமும் பெழுந்தருளி யிருக்கினற னரா ? எம்மையான ஸ்ரீராமச்சந்திரா பிலையற நிருக்கின்றனரா ? இனைய பெருமாளும் கேஷமமுற் றிருக்கினறனரா ? மிகவுந தரும சிந்தையுளள கோஸலையாரும, ஸுமித்திராதேவியாரும, இனபுறறிருக்கின்றனாகளா ? எபபொழுதும பொருளாசைகொண்டவளும, காமவேடனைக யுடையவளும, எபபொழுதுஞ சினமுற்றவளும், செருக்குறறவளுமாகிய கைகேயி பென் ணும், என மாதா ! சினமற நிருக்கினறனளா ? யாது கூறினள, இவை களுக்கு விடை யுரையீ ரென்று வினவினா தூதாகள இவவண்ணம வினவ பட்டவாகளாகிப் பரதாழவானை நோகிக சககரவாதத்திக் குமாரா ! தேவர யாவர் யாவாகளுக்குக் குசலம உளதாக வேணடுமெனறு வினவி கின்றீரோ ? அவரெலலோரும் குசலமுமறே யிருக்கினறனாகள். தேவராக ளிபபொழுது நம்செல்வம் வாயத திருக்கினறது, தேவா இதகஷணமே தேரை யலங்கரிததப புறப்படக கடவீரென் றுரைசெயது தூரைபபடுதத னாகள. பரதாழவானும இவாகளை நோகி, மாதாமஹரனிடத்தில விடை பெறறுகொண்டு வருகினறேனென் றுணாத்து, விரைவாக மாதாம்ஹா னருகிற சென்று, அவரை நோகி, மஹாராஜரே ! இதத தூதாகள என்னைத் தொடரந்து வந்தபடியால் யான திருவயோத்திக் குச் செலவேன், மறுபடியும, தேவா கருதுமபொழுது வருவேன, விடை கொடுத்தருளவேண்டுமென்று வேண்டி யுரைசெயது விடை கேட்டனர்.

இவவணணம பரதாழவானுல வேணடி யுரைசெய்யப்பட்ட மாதா மஹராகிய கேகயமஹாராஜரும, பரதாழவானை யாலிங்கனம செய்து, உச்சிமோந்து அவனை நோகி, அபபா சககரவாத்தி குமாரா ! யான விடை கொடுக்கின்றேன்; நீ சுகமாகப போய்வரக கடவை உன மாதாவுடனும, பிதாவுடனும, புரோஹிதரர்கிய வவிஷடமஹரயோகியுடனும், மற்றுமுளள வேதியாகளுடனும, அநத ராமலக்ஷமணாகளுடனும, யான குசலமகேடட தாகப் பலமுறை யுரைசெய்யக கடவையென்று கட்டளையிட்டுச் சிறந்த யானைகளையும், சித்திரமுளள கம்பளங்களையும், மான்தோல் புலித்தோல் மூதலிய அஜினங்களையும், இரணடாயிரம் மொகராமாலைகளையும், ஆயிரத் தைநூறு குதிரைகளையும், மிகப் பொருள்களையும், வெகுமதியாகப்

பரதாழ்வானுக் களிதத்த தமக்கு மிகவும் இஷ்டர்களாகிய மந்திரிகளேயுக் கூணைகூடி யனுப்பினா மேலும் ஐராவதத்தின் குலத்திற பிறந்த யானைகளேயும, இந்திரசிரமென்னும் பாவதத்திலும், இராவத்தென்னும் பர்வதத்திலும பிறந்த யானைகளேயும், மிகவும் விரைவாகச் செலலத்தக்க ஒண்டைகளேயும, கோவேறு கழுதைகளேயும், அரணமனேயிலேதானே வளர்ககப் படடுபுளிபோன்ற வீரமும் பலமும பொருந்தியும், கோரப்பற்களேயும உள்ளும், பயஙகரமாகியும, நீண்டிருண்டியர்ந்து மூளள வேட்டைநாய்களேயும், அமமாஙகிய யுதாஜித்து ராஜன வெகுமதியாகக் கொடுத்தனன. பரதாழவா னிவைகள யாவறறையும பெற்றும் மனமகிழ்ந்திலா, கனக கனடது முதல மஹாராஜருக்கு எனன தீஙகும நிருகஙின்றதோவெனறு அதனேயே நினேந்து சிந்தைகொணடி வருந்துவதினலும், தூதாகள தூரைப் படிதத்துவதினலும, விரைவாகப் புறப்படுவதிலேயே உறுதிகொன் டிருந் தனா. உடனே பரதாழவான நால்வகைப் படைகள நிறைந்துளள தன திருமாளிகையை விடடுப புறபபடடு, நால்வகைச் சேனைகளும் நிறைந துளள ராஜமாகத்திறல சென்று, அந்தபபுரதைதக் கண்டி, அதனுள புகுந்து, மாதாமஹனுகிய கேகயமஹாராஜரையும, அமமாஙகிய யுதாஜித் தையும், மறறபடியும் கண்டி விடை பெறறுகொண்டு, சத்துருக்கனழவா னுடன கூடிஸ் திருதேரமீ தேறிய புறபபட டெழுந்தருளினர் உடனே பரிவாரஙகளும தேரகளிலும, வில்லணடிகளிலும, ஒண்டைகளிலும், காளைகளிலும, குதிரைகளிலும, கோவேறு கழுதைகளிலும் ஏறிகொணடி பின் சென்றன இவ்வணணம் பரதாழவான சேனைகளாலும, கேகய மஹாராஜாகரு மிகவும இஷடாகளாகிய மநதிரிகளாலும, பாதுகாகரப் பட டவராகிச சதருருகனழவானுடன் திருதேரமீ தேறிகொணடி சித்ர தேவன் தேவவிமானத்தி லேறிகொணடி தேவலோகத்திலின்றும் புறப்பட்டுச்செல்வதுபோல அமமா நகரினின்றும் புறபபட்டுச்சென்றனர்.

அயோதியாகாண்டததில எழுபதாவது சருககம

முறறறிறறு

எழுபதென்றாவது சருக்கம்

பரதாழவான திருவயோதிகரு வநது சோந்தது.

அனந்தரம் பரதாழவான கேகயமஹாராஜா திருமாளிகையினின்றும் புறப்பட்டுக தேற்கிசை நோக்கிச சென்று, ஸுதாமையென்னும நதியைக கண்டி அதனேயுந் தாண்டி. மிகவும் விசாலமாகிய ஹ்லாதினியென்னும் நதி யினேயுந் தாண்டிய பசிமவாஹினியாகியுசதத்துருவெனனும்நதியினேயும்,

ஏலாதான மென்னும் படலணத் தருகில தாணடி அபரபாப்பட மென்னுங் தேசஞ் சோநது, சிலகளோயு முருடடிககொண்டி போகத்தகக வேகமுளள சிலாவஹையென்னும் நதியினோயும, அகஙினிமூலியிலுளள சல்லியகாத்தன மெனனும் படடணதினருகில தாண்டி, பெரியமலகளோயுங கட்ந்து, சைத்திரரதமென்னும பெருங்கானகஞ் சோநது, சரசுவதிநதி சிந்துநதி இவவிரண்டின சங்கமவழியால சென்று, வீரமசிய கேசதற்கு வட திசையில் பாருண்டமென்னும காடுசேர்ந்து, வேகமுடையதும, மகிழச் செயவதும், மலகள சூழநததாகிய குளிங்கையெனனும நதியினைத் தாண்டி,. உடனே யமுனநதியினாயுந தாண்டிச சேனைகளை இளபபாரச செயது, குதிரைகளோயும குளிபபாட்டுவித்து மேயவிததுத் தேறறித் தரும் ஸ்நாநபாநகளள செயது, தீரதமும் எடுப்பித்துகொணடு, ந காக்கையு மினறிக கோரமாகிய காட்டிடையே சென்று, பத்திரமென்னும் சிறந்த யானையினமீதேறி வாயு ஆகாயத்தை விரைவில தாணடிச் செல்வது போல அவவரணயத்தைத் தாண்டிசசெனறு, பாகீரதியெனனும மஹாநதி, அமசுதான மெனனும நகரினருகில் தாண்டிச செலவது வருத்தமாதலின, பிராகவடமெனனும் சிறநத நகரம வகாயில களைவழியே வந்தி அங்கு ஆநதியினைத் தாணடிக குடி கோஷடிகை யென்னும நதியினக கணடி அதனோயும் அவவிடததிலேதானே தாண்டித தாடவாத்தனமெனனும கிரா மஞ் சேர்ந்து, அயகிருது தோரணமெனனும கிராமதனை தெனபுற மாகச சென்று, ஜம்பூ பரஸ்தமெனனும கிராமதைய டைநது, அங்கிரு நது வருதமெனனும் அழகிய கிராமஞ் சோந்து, அஸ் நிரவு அங்கிருந்து மறுநாளுதயதில புறபபடடுக கிழககு முகமாகச சென்று, உஜ்ஜிஹாரை யென்னும் படடணத தருகிலுளள உதியானஞ் சோநது, குதிரைகளைத் திருத்தேரில் கடடியநி லேறிககொணடி சேனைகள மெதுவாக வரும்படி கட்டளையிடடுத் தாம் வேகமாகச சென்று, ஸாவதீரதமெனனும கிராமத் தில் அனறிரவு தஙகி, மறுநாளுதயத்தி லெழுந்து உதானனிகையெனனும் நதியினைதாண்டி மற்றும பறபல அற்பநதிகளோயும, காடடுகு குதிரைகளி னுல தாணடி ஹஸ்திபிருஷடக மெனனும கிராமதினருகில் குடிகை யென்னும் நதியினோயுந தாண்டி, லௌஹித்தியமெனனும படடணத்தின் சமீபத்தில கபிலநதியெனனும் நதிதன்னைத் தாண்டி, ஏகஸாலமெனனும் பட்டணத்தில் ஸ்தாணுநதியெனனும நதியினையும, விநதமெனனும் படடணத்தில கோமதியென்னும் நதியினையும தாணடிக களிங்கநகரத்தின் சமீபதஇல் ஸாலவனத்தை யடைநது, அங்குச் சிறிதுநேரம இளைபபாறி அனறிரவிலேயே அவவனத்தைக கடநது சென்று, அருணோதயகாலத்தில் முனபு வைஸ்வத மனுவினால இயறறபபட்டுப பரம்பரையாகப படை வீடடுள்ள திருவயோத்தியைக் கண்டனர். இவவண்ணம் ஏழுராத்திரி வழியில் தங்கி, எட்டாவதுநாளுதயத்தில் பரதாழவான திருவயோதயினை எதிரில் கண்டி சாரதியை நோக்கித் தோப்பாகோ ! இப்பொழுது இத்திரு

வயோத்தியானது மிக மகிழ்ச்சியுளளதாகக் காணப்படுகின்றில்லது ; முன்பு இத்திருவயோத்தியில் ஆண்பெண்ணடங்களும் மிக மகிழ்வுகொண்டு பேசுகையில, 'அவலொலி எங்கும் பரவி யொலிக்கும் ; இபபொழுது அத்தனமைய தாகிய அவலொலியினையும் கேட்கினறிலேன் , முனபு உத்தியான வனங்களில் காமிகள சென்று, கேளிவிலாசமாக விருந்து, நிரந்தரம வண்டிதோ யானே குதிரைகளினமீதேறித் திரிவாரகள ; இப்பொழுது ஒருவரு மின்மையால், அவவுதயானங்களே அழுகினறனபோலும், இத்திருவயோத்தியே எனக்குக் காடுபோலத் தோறுகின்றது ; இபபொழுது முன போலச சிறந்த பெரிய மனிதர்கள யானைகளின்மேலும், குதிரைகளின மேலும், சிவிகைகளினமேலும் ஏறிககொணடு, போகவும் வரவும காண்கிலேன் ; முனபு உத்தியானங்கள் தோறும் காமினியர்களுடன காமிகள நிறைந்து கலவி இனபத்தை யனுபவித்து மகிழ்ந்து வாழவார்களே ? இபபொழுது ஒருவரு மின்றிப பாழடைந் திருகினறது , வழிகளிலும் மரஙகள இலைகளே யுதிரதது துனபுறுகின்றனபோலும், பொழுதுவிடிநதும் மிருக பகூழிகளின் தொனி கேட்கப படுகினறிலது ; முனபோல மாடமாளிகைகளில் அகிறபுகை கமழகினறிலது , வீதிகளதோறுஞ் சநதனசசாந்தம் தெளித்த ஈணங்கமழந்த வாயுவும் வீசுகின்றிலது ; பேரீ பட்ஹ வீணை வேணு முதலிய வாதிய கோஷஙகளும், முனபோலப் பரவி யொலியாமல் அடஙகி யிருகினறன ; பறபல அபசகுனங்களையும் காண்கினறேன் , அதனால என மனம மிக வருந்துகின்றது ; எவவிதத்திலும் என பந்து ஜனங்களுள யாக்கோ கமிந்துயரம் நோகதிருக்கினற தென்பதில் சிறிது மையமில்லை , நனமைகாண்ப தரிது ; துயரமுறுத்தக காரணமின்றியே என் மனம் மிகத துயரமுறுகினறது , எனறிவவணண மூசைத்துக கொண்டே மிகத் தனபங்கொண்டு வருநதி, இளைபபுற்றுப் புலன்களொடும் இச சிந்தைகொண்டே திருவயோத்தியின் மேல்திசையிலுளள வையநதமென்னுந் துவாரமாகக்கமாகச சென்று, அங்குளள வாயில்காப்போர முதலியவரகளால், ஜயவிஜயீபவவெனறு வாழதத்பட்டவராகி, அவர்களுடன கூடி யுளளே சென்று, தம்முட்ன புகுந்த வாயில்காபபோரைத திருப்பிவிடடு, சஞ்சலசித்த முடையராகி, இளைப்புற்ற கேகயமஹாராஜா மந்திரியை நோக்கி, ஸசிவரே ! யான் தூதகளால் அதிசிகிரமாக அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்வேண்டியதற்குக் காரணம் யாதென தெரியுமா ? காரணமின்றி இவவளவு தூரமாக அழைப்பிகக்மாட்டார்கள ; இநதகரில் அரசர இறந்துவிடின, இங்கர் எவவண்ண மிருக்குமென்று யான கேட்டிருக்கின்றேனே ? இபபொழுது அவ்வண்ணமே யிருக்கின்றது ; ஆதலின என் மனம் அசுபத்தையே சிந்திக்கின்றது ; எனது லீலம் கெடுகினறதுபோலும், புரமெஙகும் மூன்போல வீளக்கஞ் செய்திலர் ; கோபுரவாயிலகதவுகளையு மெப்பொழுதுங் திறந்திருகின்றனர்கள் ; தேவதாபூஜை முதலியவற்றையுஞ் செய்திலர் ; தூபங் கமழ்வித்திலர் ; மனைகள் தோறும்

ஒருவரும் நனகுண்டில்லா ; ஒருவரும் மகிழ்வும்ஒளியும் கொண்டு திகழந்திலர் ; எலலாவிடகளும் பாழடைநதனபோலாகித் திகழ்ந்தில , ஒருவருநதத்தம் வீடுகளேச சுதநதி செயதிலர் ; தேவாலயங்களும் பாழடைந் திருக்கினறவவே யனறி, முனபோல விளஙகுகின்றில , தேவபூஜைகளும், யஜஞயாகாதிகளும செய்யப்படுகின்றில ; கடைகளும முன்போலப பரபப்பப்டுகினறில ; வைசியாகளும முன்போலத் திரிகினறிலா , எல்லோருஞ சிநதைகொணடு செயலற றிருக்கினறனாகள ; பசுபகூடிகளும அவ்வாறே உறஙகுகிடகினறன , ஆன்பெணைடங்கள மகணணீர் பெருகுகிப் புலம்பி யழுகினறனர்கள் ; எனன தீஙகு றிருகக்றதோ ? அறிகினறிலேன் ; எனறிவவணஞள முறைதுகொணடே பாழடைந்த நறசந்தி மாடமாளிகை ராஜவீதிகளே யுடையதும், துகள படிநது மலின மீகிய துவாரகவாடங்களே யுடையதுமாகி யிருகலினற அமராவதி போனற அதிருவயோத்தியைக் கணணுற்று, மிகச சிநதைகொணடு, சகரவாத்தி திருமாளிகை நோகுகிச சென்று, முனபொருக்காலுங கணணுறுத அதிஷடங்கள பலவறறையுங கணடு மகிழவு குன்றித் தலை வணங்குகிகொணடே மனநதளாந்து வருந்தித் தன தந்தையின திருமாளிகைகுச் சென்றனா

அயோத்தியாகாணடதில எழுபததொனறுவது சுருக்கம முற்றிற்று.

எழுபத்திரண்டாவது சுருகக்ம

கைகேயி பரதாழவானுககு ஸ்ரீராமன் காடேற வெழுநதருளியதையும், சகரவர்த்தியா பொனனுலக மடைநததையும், மகிழங துரைசெயதது

அநந்தரம் பரதாழவான தநதையை அவா திருமாளிகையில காணமல், மாதாவைக கண்டு விசாரிப்போமென்று அஙகிருந்து புறபபடடுத் தன் தாயின மாளிகைகுகு வந்து, தாயைத் தூரத்தி லிருந்தே கண்டு வினாவாகவுந்தனர். கைகேயியும் நெடுநாளாயத் தேசாந்தரம்போயிருந்தி வந்த மகனைக கண்டு பெருமகிழவுகொணடு, பொனமணிகளாற செயயப் பட்ட ஆஸநத்தைவிட டெழுந்து எதிர்கொணடு வந்தனள. பரதாழ் வானும் அருகில வந்து மாதாவுக்குத் தணடம ஸமர்பபித்து வினறனர். அந்தக கைகேயியும் அம்மைந்தனைத தழுவி உசசிமோந்து மடியி லிட்டகார வைத்துக் கொணடு அவனை நோக்கி, அடா என்னருமைத் திரு

மகனே ! நீ யுன் மாதாமகன் திருமாளிகை விடடுப புறப்பட்டு எத்தனை தினங்களாயின ; வழிநடந்ததினால் இளைபபுற்றிலையா ? உன மாதாமகனும், அம்மானுகிய யுதாஜித்தும, குசலமுறறது வாழகினறனாகளா ? நீ இங்கிருந்து புறபபட்டுப போனது முதல சுகமுறறது வாழநதனேயோ ? இவை யாவையும் உளாசகக கடவை எனறிவவணணம் விணவினள. பரதாழவா காதுகேட்டித தாயை நோகி, அம்மா ! யான புறபபடடு இனறையதினதறகு எழுநாளாகின்றது, உமமுடைய தந்தையரும், உடன பிறநதாரும, இனபுறறு வாழகினறனாகள அவாகள எனகுக கொடுத்த வெகுமதிகளொலலாம் வழியில வருகின்றன ; சேனைகள இளைப புறறமையால மெதுவாக நடந்து வருகினறன ; யான மாத்கிரம் முன்னடந்து விரைவாக வநதேன் ; தூதாகள எனனைத் தூைப் படுத்தின மையால, யான் முன்பு வந்தேன ; யான கேடக விருபபுறறதை நீ ரரிளிச செயயக கடவீர. தேவருடைய படுக்கையும, என தநனதையரினறிசசூனியமா யிருகினறது, இஙகுள்ள ஜனஙகளும மகிழவுறறின்றி யிருக்கின்றனாகள. சகரவாதநியா தம திருமாளிகையி லிலராயின், இஙகேயே பெருமபாலும எழுந்தருளி யிருபபாரனறோ ? சகரவரத்தியை அவா திருமாளிகையில காணணம லிஙகிருபபா ரெனறு அவரைத காண்பதன பொருட் டிஙகெயதினேன , என தநதையின திருவடிகளில தண்டம சமாபபிக கவேண்டும ; அவா எஙகெழுந்தருளி யிருக்கினறனரோ ? அதனை யருளிச்செய்ய கடவீர ஒருகால கோஸலைமார் திருமாளிகையி லெழுநதருளி யிருகினறனரோ ? எனறிவவணணம விணவினா கைகேயி அதுகேடடு [redacted]பரதாழவானுகுப் பிரியமாகாததைப பிரியமெனக கருதி, அவரை நோகி, அடா என பெறலரும புதலவா ! ஸரவபூதஙகளுகுரு கடையில எந்தகதி வாயக்கினறதோ ? உன தநதை யரும அநதக கதியினையே யடைநதனர உன தந்தை மஹாதமாவும, புகழுடையவரும, தோளவலி பொருந்தியவரும, சிறந்த யாகங்கள் செயத வரும, பெரியோகளுகுரு தஞசமாகியவரு மாதலின, அவர்கு நரகதி இடைப்ப தரிதோ ? என்றுரைத்தனள. பரதாழவா னவ்வாகயிபத்தைக கேட டடனே பித்ருசோகததால பீடிகபபடடவராகி, அஅதோ? அஅதோ? கெடடேனென்று தினமக மொழிநது, கைகளை யுயர வெடுததுக கொண்டு தரையில் வீழந்து புரணடு மூர்சசை யடைந்து, பினபு தெளிந தெழுந்து மகிமையகுறறுச சோகததால விகாரமுறறு, அஅதோ ? இந்தச சயநமானது முன்பு என தந்தையினால அலங்காரஞ செய்யபபட்டதாகி, முழுமதியினால திகழும் ஆகாசம்போல விளங்குமே ? இப்பொழுது அந்தத் திருபபள்ளி யறையே சக்கரவர்த்தியால சூனியமாகி, முழுமதி நீங்கிய வானம் போலவும, நீர் வற்றிய அலைகடல போலவும், திகழ்கின்றிலது ; எனறு புலமபிக கண்ணீர் பெருகி, வஸ்திரத்தால் திருமுக மண்டலத்தை மறைத்துக்கொண்டு, காடடிடையில கோடாலியால் வெட்

டபபட்ட ஸ்ாலமரதனின கீளேபோலத் தரையில வீழந்து, சாபவசததால, வீழந்து கிடகின்ற தேவகுமாரனபோல வாடி வருந்தி கிடந்தனா. மதயானே போலவும, திங்கள போலவும, கதிரவன போலவும இகழகினற• தன திருகுமாரனைக கைகேயி ! தரையினின்றும் அனைத் தெடுத்து, அவளை நோகி, அடா எனனருமைத் திருகுபாரா ! எழுநதிரு ? எழுந திரு ? என தரையில படிததிருகின்றனே ? உனனபோன்ற விவேகிகள எவ்வழவு துனபம் நேரினும இவவணணம சோகங்கொண்டு வருந்துவாரகளோ ? வருந்தாகமே, உனனுடைய புதியாலது மிக கொடூட கொடுப்பதறகும, சிறந்த யஜ்ஞயாகங்கள செயவதறகும உரியது, சீலமறிந்தது, சுருதிமொழிஞ்ஞை தொடாநதது, கதிரவனுகக காந்தி போல உனனிடம எபபொழுதும பிரியாததுமனறே ? எனறு நன மொழி மொழிநது தேறறினாள பரதாழவாரும நெடுநகாலம தரையில புரண்டழுது மனஉதறி எழுநது கைகேயியை நோகி, அமமா ! சகல வாத்தியார எமமையருகளப படடாபஷேகஞ செயவிபபாரெனவும, பிறகு சிறநத யாகஞ செயவிபபாரெனவும, எணணி மனமகிழசஞ கொணடு யான யாதத்திரை போயினனே யனறி வேறறிலலையே ? இப பொழுது எனறுடைய எணணம மாறி வேறுக விளைந்ததே ? எபபொழு தும பிரியமும இதமும செயகினற என தநதையாரேபோல இபபொழுது காணகிலேனே ? அமமா மாதாவே ! யான வருவதன முன்னமே என் தந்தையா என்ன வியாதியினால மரண முறறனா எனற தநதையா மரண முறுங்காலையி லருகிலிருநது ஸமஸ்காரஞசெயத ஸ்ரீராமபததிரன முதலானோகளலலரோ ? நலவினையுளாகள யாணிபபொழுது விளைவாக வநததையும, என்பிதா அறிநதிலரே ? யான வநததை யறிவாராகில, எனனை யணைததெடுத்து உசசி மோநது மிழவா ரனறே ? என தநதை யின திருகரததை மீளவும நான் எஙகே காண்பேன் ? என் தநதையா புழுதிபடிந்த என மெயயினைத தன திருகரததால தடவி மிழ வாரோ ? எனகு யாவசொருவர் அண்ணனும், தநதையும, உறவும, ஆகினனரோ? யாவசொருவாககே யான நிதநியதாஸ ஞகினறேனே ? அததனமைய ராகிய ஸ்ரீராமசந்திரா எஙகே எழுநதருளி யிருககினறனரோ ? அதனை எனக் குரைசெயீர ; மூததோரே இளையோகளுககுக் தந்தையாகினறன ரலலரோ ? ஆதலின, தருமமுணாந்தவரும, எனகுத் தந்தையருமாகிய எம்மையர திருவடியிணகளையே இபபொழுது தண்டம் சமரபபிதது மகிழவேன ;• இபபொழுது அவசொருவாதானே எனகுத தஞசமாகின் றனர் ; தரும முணாந்தவரும, தருமவழிபபடியே நடபபவரும, ஸத்திய வாதியும், அழியாவிரதம பூண்டவருமாகிய என தந்தையர் பொன்னுலக •மடையுங் காலையில, எனனவாகிய முருளிச செயதனர் ; அவர் கடையி லருளிச்செயத கட்டளையை கேடக விருபபுறுகின்றேனென்று விஞ வினர். இவ்வண்ணம விளவபபட்ட கைகேயியும் பாதாழ்வானே நோக்கி,

அடா என் பெறலரும் புதலவா ! உன தந்தை கடைப்பில், அந்தோ ராமா வெனறும், அந்தோ வீதாபிராடியெனறும, அந்தோ லக்ஷ்மண வென றும், உனை செயதுகொணடே லோகாநதர மடைநதனர. வீதா லக்ஷ் மணாகளுடன திருமபித் திருவயோதநதிக கெழுநதருளும ஸ்ரீராமனைக கணகுளிரக் கண்டு சேவிபபவாக எல்லாரோ ? நலவினையினர்கள வெனவும புலமபி, உன தநதை இறந்தனெனறு கூறினள பரதாழவான இவ்வீரகி யத்தைக கேடடவுடனே ஸ்ரீராமாதிகளு மிகுகிலனென்றறிநது, இருமடங்கு சோக மதிகரிதது வருநதிப புலமபி, மீளவும தாயை நோகதி, என் மாதாவே ! கோஸலையார் திருவுளனறும, மிகவம தருமாதது மாவுமாகிய ஏனனையா வீதா லக்ஷ்மணர்களுடன இபபொழுது எஙகெய்தி யிருகின றனர் ; இதனை யருளிச்செயயக கடவீரெனறு விணவினா. கைகேயியும அதுகேடடு இவருக்குத் தனபநதருமம வாகியதாதையே இன்பநதருவ் தாக நினைதது, இவளை நோகதி, அடா பரதா ! ராமன வீதாலக்ஷ்மணர்க ளுடன மரவுரி யுடுத்துத தவசிபோலத் தணடகாவன மேறச சென்றன னெனறனள பரதாழவான அதுகேடடவுடனே தமமையா ஏதேனும இசசெயல்செய்து காடடிலோடடபபடடவரோ வெனறெணணி, அச்சங் கொணடு, ஸ்ரீராமர் தாயை நோகதி, அம்மா ! ஸ்ரீராமா வேதியர்களின் ஆபரூஷப் பறிததாக கொணடனரோ ? செலவமுடையோனையாயினும், பொருளறறோனையாயினும, குற்றமினறியே கொலைசெயதனரோ ? ஓருக கால் பரதத்தையலாளை பலாதகாரஞ செயதனரோ ? அன்றியிலு, கோஹதத்தி, பெண கொலை, சிசுவின கொலை முதலிய மஹாபாதகஞ் செயதனரோ ? என்னகாரணத்தினால ஏனனையன தண்டகாவனத்திற் கோடடப்படடனர. அககாரணத்தை யுரைசெய்ய வேணடுமென்று வேணடினா. இவவண்ணம் பரதாழவான தனபுறறு விணவுகையிலும, இவரது மனோபாவத்தை யறியாமலே மடமையால தான செயததையே நலமெனக கருதி இவளை நோகதி, அடா என மைநதா ! ஸ்ரீராமனில் வேதியர் பொருளும பறிகபபடடிலது ; குறறமறற வொருவனையுங கொலை செயது மிலன ; ஸ்ரீராமன் பரத்தையலாரகளைக கணகளாலும் பாரத்திலன ; மறறு மொரு வகைக குறறமும ஸ்ரீராமன செயதிலன் சூழ்ச்சத்தினால காடடி லோடடபபடடி மிலன ; சகலாவாததியார் ஸ்ரீராம னுககுப பட்டாபிஷேகம் செயயும்படி நிசசயஞ செய்தனர். அதனை யானறிந்து உன தந்தை எனககு முன கொடுததிருநத் இரண்டு வரங் களையும், உனக் கபிஷேகஞ் செய்து பட்டங் கட்டவேண்டு மெனறும, ஸ்ரீராமன் காடடி லுறையவேண்டு மென்றுங கேடடுக கொணடேன் ; உன் தந்தை சததியவாதி யாதலின, அவ்வணணமே யாகுகவெனறு ஸ்ரீராமனைக் காடடிச் கணுப்பி விட்டனர். ஸ்ரீராமன் வீதா லக்ஷ்மணாக ளுடன் காடேறச சென்ற பின்பு, புத்திரசோகம் பொறுமல் உன் தந்தை லோகாந்தர மடைந்தனர். ஆதலின, நீயே இப்பொழுது அரசனுகக்

கடவை. உன் பெருட்டே யானிவ்வண்ணம செய்து, ராஜ்ஜியத்தை உன்பாலாக்குவித்தேன் ; ஆதலின், நீ சோதனதையும், ஸந்தாபத்தையும் உறறக ; தீரத்தை மேறகொண டுமகிழக ; இங்நாடி நகரமெலலாம' உனனதனமாயின ; ஆதலின, நீ விரைவாக வஸிஷ்டபகவான முதலிய வேதியாகளுடன சகலரவாதனியாருகளு ஸமஸ்காரஞ செய்துவிடடுப படடாப்ஷேகங்கொணடு இவ்விராஜ்ஜியதனதக கைப்பறறி யாண்டு மகிழவீறக கடவையெனறு மடத தனமையால மகிழாத துரைசெயதனள்.

அயோத்தியாகாண்டதில' எழுபதிரணடாவது முற்றற்றது.

எழுபத்து மூன்று வது சருக்கம்.

பரதாழவான தாயை யிகழாநத

பரதாழவான இவ்வணண முரைதத மாதாவின வாக்கியத்தால தந்தை யிறந்ததையும, ஸ்ரீராமாதிகள வனவாஸஞ சென்றதையு மறிநது, மிகத் தானபுறறுத தாயை நோகங்கி, அடி ! தநதையையுமிழநது, தனதைகளு நிகராகிய ஐயனையுந் துறநது, மிகப பாவியாகிய எவகளு இநத ராஜ்ஜியத தால உணடாகும பயன யாது ? ஸ்ரீராமனையுங காடடிலோடடிம் தந்தை யையு மிறசகுமாறு செயதா யெனபது, இரணதினமேல உபபுநீர பூசி யதுபோல மிக வருததுகினறது, அடி நீ இகுலம முழுதும அழிபபும் பொருடடே காளராதநிர்போல நினறனை, செழுநதியெனபதை யறியா மல மனனயாகென்று மயஙகியனரே ? என் தநதை யுனனத தழுவியிருந தழிந் தெரிந்தனா அடி பாவி ! என தநதை யுனனுலேதானே மரண முறுவிகப படடனா நீயும மோகங்கொண்டு இகுலதநிறகுச சுகமென் பதை யழித்துவிடடனை ; அடி குலதனதகெடுதத கொடும்பாவி ! உனனை மணஞ செயது கொணடே என பிதா ! மரண மடைந்தனரோ ? அடி பாவி ! ஸ்ரீராமசநதிரனை ஏன காடடிலோடடினை, அவர்தான ஏன காடேற லெழுநதருளினா ; அடி பாவி ! கோஸலையா ஸுமித்திராதேவி இருவரும உன பொருட்டுப புதநிரசோகதநிலுல உயயாகளே ? அடி பாவி ! நீ எனகுகுத் தாய்ய நினமனையே ! அடி பாவி ! தாமாத்துமா வாகிய எழ்மையர் தமமாதா விடத்திற போலவே உனனிடதநிலும மிகப பத்திகொண்டு பணிவிடைசெய்து வந்தனரனரே ? படடமகிஷியாகியும், கோஸலையாரும் உனனிடத்தில உடனபிறநதாளிடதநிற்போலவே ஆதரஞ் செய்து வந்தன ரலலரோ ? அடி பாவி ! அத்தன்மையராகிய கோஸலை யார் இருகுமாரரும், அத்தன்மைய ராகியவருடாகிய எம்மையரை

மாவரியுடுததுக காடேற வெழுந்தருளும்படி செய்தும் தன்புற்றிலே யன்றே ? நானுமும் தோன்றிறறிலதா ? அடி பாவி ! மிகவுஞ சூரரும், தாமாததுமாவுமாகிய அவனைக காடடிலோட்டததக காரணம யாதுளது? அடி பொருளாசை யுற்றவளே ! எனகு ராஜஜியம வாயகவேணடு மெனறு மொரு பிடியால, எமமையன் திருககலயாண குணஙகளையும மறநது, நானதைதயுங துறந்து, இவ்வணணஞ செயதனெனென றென்னு கின்றேன் , அடி பாவி ! மிகச சூரர்களாகிய ஸ்ரீராம லக்ஷ்மனர்களைக காணுமல, என்ன திறமைகொணடு இவ்விராஜஜியதைப பரிபாலனஞ் செயவேன ? சககரவாத்தியாரும ஸ்ரீராமா தோளவலியினை பாதுகாககப் பட்டவராகி, மேருகிரி தனனிலுளள வனந்தினுல பிறா புகவொணணாது, பாதுகாககப படுவதுபோலத திகழநது மகிழந் திருநதனரே ? மிகத திறமையுளள என தநதையினுல பரிககபபடட இந்த ராஜஜிய பாரதனதப பரிககப பெருங்காளையினுல பரிககபபடட சுமையைக கனறுகுடி சுமககத திறமையறறதுபோலத திறமையறறவ னுகுவே னலலது, எவ் வண்ணம பரிபபேன , அடி பாவி ! உபாயங்களினுலும, புத்தி பலதி னுலும, ஒருகா லிவவிராஜஜியதைப் பாதுகாகக யான திறமையுடையே னுகிலும, ஒருகாலும உனனுடைய கோரிகையை மீறேறறி இவவிராஜஜி யதைப் பெறறுப பாது காவேன , அடி பாவி ! எமமையா உனனிடத திலு மாதாவினிடதது்போல பதது செயதிலராகில, யானும உனனைத் துறந்து விடுவேன் ; அவா திருவுளள மறியாமல உனனைத துறகக மனமி கொணடிலேன் , அடி பாவி ! உனககு மிததன்மைத்தாகிய புத்தி எவ் வணணங தோனறிறறு ; இனி நீ யாவராலும இகழபபடுவா யனறே ? அடி பாவி ! எமது குலததில மூததோ அபிஷேகஞ செயயப படுகின றனர்கள , இளையோர்கள அவர்களுக கீழபபடிந்து நடககின்றனர்கள ; இதுதானே குலமுறை , இதனை நீ கெடுத்தமையால, நீ ராஜநீதியினையும, எமது குலமுறையினையும, அறிந்திலையென்றே எண்ணுகினறேன் , மூத தோர்களகு அபிஷேகஞ செயவதென்பது அரசாக ளெலலோர்களகும் பிரிய மாகும ; எமது குலததோர்களகு மிகப பிரியமாகும , இவ்வண்ணம குல முறை வழுவாமல முறை முறையே வநத நலலொழுகக மானது, உனனு டைய கோரிகைகையை யொருபொழுதும நிறைவேறச செயயேன் ; அடி பாவி ! உன் கோரிகையைக் கெடுப்பதன பொருட்டே யானிப்படியே தண்டகாவனஞ் சென்று, எம்மையனை நல்வார்த்தை சொல்லி எழுந்தரு ளப பண்ணிகொண்டு வருகின்றேன் ; அநதரம் அவருக்குத் திருவபி

ஷேகஞ் செய்வித்துப் பட்டங் கட்டுவித்தது, அவர் மஹாராஜராகி யரசாட்சி செய்கையில், யான அவர்குத தாஸபூதனுகிப பெருமகிழ்வுகொண்டு பணி விடை செயது வருவேன ; எனறவவணணம வனமொழிகளால் பிதாவை யிகழ்ந்தும், மலைக குகையிலுளள சிஙகக்குட்டிபோல காஜ்ஜனே செயது, சோகக் கடலில் மூழ்குகிப புலமபினா.

அயோதத்தியாகாண்டததில எழுபத்துமூனறுவது சருககம முறறிறறு.

எழுபத்துநான்காவது சருக்கம்.

பரதாழவான மீளவுஞ் சினமுஞ் சோகமுங கொணடு தாயை யிகழ்ந்தது.

பரதாழவான் தாயை இவவகையா யிகழந்தும் சினமாறறமல், சோக மும் சினமும் பெருகி, மீளவுங தாயை நோகாகி, அடி கைகேயி! கொடியளே! தீச்செயலினளே ! நீ இபபொழுதே இவவிராஜ்ஜியததை விடடுச் செலலக கடவை. அடி சணடாளி ! எனனே இறநதவனென வெணணி யழுது புரணடு வருந்துக , அடி பாவி ! சகரவாதத்தியாயினும, என்னையுமினும், உன்னை ஏபபோழதாயினு மிழுந்தனரோ ? நீ ஏனை ஒருவரிறகவும், ஒருவா வனமபுகவுஞ் செயதனை யகதோ ? அடி பாவி ! நீ இககுலதனைக் கெடுததமையால, கருவை யழிதத பாவதனைத யடைநதவளாகின்றனை , ஆகலின, கொடிய நரகதனையே யடைக , பாதகா அடைநத பொனனுல கினை யடையாய் , அடி பாவி ! நீ இவவண்ணம மிகக கொடிய செயல செயதமையால், ஸ்ரீராமபிரானைத தூறநத எனகருங மிகப பயங தோற்று கின்றது ; அடி பாவி ! உன பொருடடு எவ பிதாவு மிறநதனா , எனனைய ரும அரண்யத்தை யடைந்தனா , உன்னு னெனகரு இவ்வுலகினில அழி யாப பழியும் நேர்ந்தது , அடி பொருளாசை கொணட பாவி ! நீ எனகருக் தாயெனனும் பெயரை யுடையவளே யறறித் தாயலலை , பகையே யாகின றனை ; அடி பாவி ! நீ பாத்தானவையே கொலை செயதமையால், இனி யுனனு டைன வேசுவதும் மிகப் பாவதறகு இடமாகும , அடி பாவி ! உனனால் கோஸலையார் சுமித்திராதேவி முதலிய மாதாகக ளெலலோரும தனப மடைந்தனரகளே ? அடி பாவி ! மிகவும் தருமசிநதை யுடைய கேகயமஹா ராஜருக்குப் பிறந்திலை , குலத்தைக் கெடுககத் தக்க ராக்ஷஸியே ! ஆக் குலத்தில் பெண்பாலத தோனறினை ; உனனால மிகவும் தார்மிகராகிய என்னையாகை காட்டிலோட்டி, என தந்தையும் கொலைசெய்யப் பட்டன

ன்றே ? அடி எனக்குப் பிரியமல்லாச் செயல் செய்து, என்னைப் பழிக்கு
ளாக்கினவளே ! நீ பாவச் செயல் செய்வதிலே தானே உறுதிகொண்டி
செய்த உன் பாவம் என்னையும் பற்றி வருத்து கின்றதே ! அடி நரகத்தை
யடைபவளே ? ஓரே பிள்ளையை யுடைய கோஸல்யாளை அந்தப் பிள்ளை
யையும் விட்டுப் பிரியும்படி செய்து, எந்த லோகத்தை யடைவாயடி பாவி
ஸ்ரீராமசந்திரர் பந்துஜனங்க ளெலலோர்க்கும் மிகப் பிரிய முடைய
னெனவும், அவர் எனக்கு மூத்தோ ராதலின, என் தந்தைக்கு நிகரானவ
னெனவும், அறிந்திலையோ ? பிளளை யென்பவன் தாயின் அங்கங்களின்
ஸாராம்சங்களே யுடையவனைக் பிறக்கினறமையால், தாய்க்கு மகனைவிட
வேறெருவரும் பிரியமுடைய ராகா ரன்றே ? ஆதலின், கோஸல்யா
புத்திர சோகத்தை எவவாறு பொறுத் துயிர வாழவார் ; ஒருகால் நடுப்
பகலில் ஒரு கேதிரத்தில் பயிரிடுவோ ரெநவ னிரண்டு காளைகளை எரில்
கட்டி யுழுதுகொண்டு வருகையில, அக்காளைகள நெடுநேர் முழுதுதி
லும், வெயிலினலும், மிகவும் இளைப்புறறிருகையிலும், அந்த
உழவினன், அக்காளைகளை இளைப்பற விடாமல் மேன் மேலு முழுத
கோல்கொண் டடித்து வருதலினன் , அபபொழுது ஆகாயத்திற்சென்ற
காமதேனு இதனைக கணணுறறு, அந்தோ ? என பிளளைகள இவவண்ணம்
வருத்தமுறுகினறனவே யெனறு சோகநீர பெருக்கி யழுதது ; அந்த
கண்ணீர்க கணங்கள அப்பொழுது தறசெயலாய் அதன் மேற்செனற
தேவேந்திரன்மேல் வீழநதன ; தேவேந்திரனும் அந்த நீர்கணங்களை
மிகவும் பரிமளமகொண்டி தனமேல வீழகையில, இககண்ணீர்த் துளிகள
காமதேனுவி னுடையனவே யெனதெணணி, நிமிரநது ஆகாயத்தில் பார்க்
கையில், காமதேனுவைக கண்டி அதனை நோககி, அமமா காமதேனு ! நீயே
னிவ்வண்ணம் கண்ணீர்விட் டழுகினறனை ; எமக் கேதேனுங் தீங்கு நேர்ந்
துளதோ ? எனக் கொனறுங் தோன்றிற நிலதே ? உளதாயின், உனைசெயல
வென்று விணவினன். அந்த வாக்கியத்தைக் காமதேனு கேட்டித் தேவ
ராஜனை நோக்கி, விண்ணவர் கோமானே ! உமக் கொன்றுந் தீங்கு நேர்ந்
திலது ; யான என் பிளளைகள இவவண்ணம் உழுது வருந்துவதைக்
கண்டி சோகங் கொண்டு கணணீர்விட் டழுகினறேனே யன்றி வேறில்லை
மக்களுக்கு நிகரானவ ரொருவரு மில ரன்றே ? என்றுரை செயதது
வானவர் சீமானும், காமதேனு வுரைத்த அந்த வாககியத்தைக் கேட்டு,
இககாமதேனுவுக்கு அநேகமாயிரம பிளளைகள அவ்வற நிருக்கினறன ;
இவைகளினுலேதானே உலகமெலலாம நிறைந்துளது ; அந்தனமையதாகிய
இக்காமதேனுவும், இவவிரண்டி பிள்ளைகள வருந்துவதையும் பொறுமல்,
இவ்வண்ணம் கண்ணீர்விட டழுகினற தனறே ? ஆதலின், மகனுக்கு
நிகராகிய ரொருவரு மிலலொன்று தானும் மனத்தினுள் நினைத்து, இந்
தொக்குமென் றெண்ணிச் சென்றனன். இவ்வண்ண மநேகமாயிரம் பிளை
களை யுடையதும், மேன்மேலும் நினைத்தவரறு பிள்ளைகளை யுண்டுபண்ணத்

தக்க நிறமையுடையதும், தெய்வத தன்மை பொருந்தியதும், கல்ல விவேக முடையதுமாகிய சீமதேனுவே இவ்வணணந் தனபுற்குக் கணணிவிட் டழுத தெனின; ஒரே பிளளையை யுடைய கோஸலியார் அப்பிளளையை விட்டுப் பிரிந்து வருந்துவா ரெனபதி லேய முளதோ? அடி பாவி! இவ் வண்ணம் கோஸலியாரை நீ துன்புறச் செயதமையால, நீ இம்மை மறுமை யிரண்டிலும், அழியாத் தனபத்தை யடைவாய; யானோ? உனவெண்ணத் தின்படி யொருபொழுதுஞ் செய்யேன; என் தந்தையும, என்னையரும், மகிழவுறுமாறு செய்து, அவாகளுக்குப பூஜைசெய்து நற்புகழினே வளர்ப் பேன; யானிப்பொழுதே சென்று, எனனையரை எழுஙதருளப் பண்ணிக் கொண்டி வந்து, அவருகருப பட்டாபிஷேகஞ் செயவிதது பாராளச் செய்து, யானே அவாகளுக் பதிலாக வனவாஸஞ் செலவேன; அடி பாவி! நீ செய்த கொடும்பாவத்தைப் பொறுதது கொண்டி தண்ணீா பெருக்கி யழுகின்ற காட்டாா் நகரத்தா முகததில் விழிதது, நாணமற றுய்யேன; அடி பாவி! நீ தீயில விழிதும், விழுந தெரிக, தண்டகாவனம் புகினும், புகுந்தலைக; கழுத்தில உள சுருகளுப் போட்டுக கொளளினும், போட்டுக் கொண்டிறகக; உனக் கிவ்வுறை விட்டு, வேறு தஞ்சங கிடைப்ப தரிது; யானும் எம்மையரை யழைபபித்துப பாராளசெயது, பழி நீங்கி மகிழந்து வாழவேன்; எனறிவவண்ண மிகழநது, காட்டிடையில் ஈட்டியினல் குத் தப்பட்ட குஞ்சரம்போலச சினஙகொண்டி தனியில் வீழந்து கெடுமியாத் துக கண் சிவந்து, வஸதிர மவிழநது, அணிகல சிதறி, உறசவத்தின முழுவில் இந்திரன துவஜம்போலச் சாயநது புரண்டி மோசசை கொண் டனா.

அயோத்தியாகாண்டததில எழுபதது நான்காவது சருக்கம் முற்றிறறு.

எழுபத்தைந்தாவது சருக்கம்.

பரதாழ்வான் கோஸலியாரைக் கணடி ஸமாதான முரைத்தது.

அகந்தரம் பரதாழவான் நெடும்பொழுது சென்று, மூரச்சை தெளிந் தெழுந்து, கன்களில் நீரத்துளி ததும்பி வருந்தித் தினேயாகிச் சின்தை யுறறு நிழ்கின்ற தாயை நோககி, மந்திரிகள முதலானோ சூழ நிற்கின் றிலும், கோபத்தினுல் இகழ நினைத்து, அடி பாவி கைகேயி! யான் ஒரு னலும் இராஜ்ஜியம் வேண்டுமெனறு விருபபங் கொணடுமிலேன; இவ் விஷயத்தைப் பறறி, உன்னுடன் ஒரு மொழியும் மொழிந்த மிலேன; சக் கரவர்த்தியார் என்னையருகரு அபிஷேகஞ் செய்ய முயற்சி செய்ததையும் யானறிந்திலேனே? சத்துருக்களுடன் கூடி யான் நெடுந்தூரத்தி லிருந்

தேனே ? எம்மையன் வனவாஸ மெழுந்தருளுவதையும் யானறிந்திலேனே? வீதாபிராட்டியும், லக்ஷ்மணனும், எமமையருடன் சென்றதையும் யானறி யேனே ? இவ்வண்ணம் யானொரு சங்கதியினையும் அறியா திருக்கையில, இப்பாவி கைகேயி ! எனக்கு அழியாப் பழியினை வினைத்தனளே ? என்றிவ வகையாகப புலம்பித தாயை இகழந்துகொண டிருந்தனர். கோஸல்யாதா இவர கண்டதினையை யறிந்து, ஸுமித்திரா தேவியை நோக்கி, அடி கொடியளாகிய கைகேயியின குமாரனுகிய பரதன வந்தான் போலும, யானிபபொழுதே அவனைக காண விருபபுறுகின்றேனென் றணைசெய்து, அவளுடன் கூடிப பரதாழவா னிருக்குமிடம நோக்கிப புறபபட்டனர். பரதாழவானும தன மாதாவைப பலவாறாக இகழந்து, கோஸல்யாதாவைக கண்டு தேறறவேண்டி மெனறு, சதருருகனுழவானுடன கூடிப புறப் படுகை கோஸல்யாதார் திருமாளிகைகளகே வந்தனர். அபபொழுது எதிராக வருகின்ற கோஸல்யாதா இவாகள கண்டு, சோகத்தைப் பொறுக்க வாறற றாது, அவளைத் தழுவிகொண்டு கண்ணீர விட்டு நெடுநேர மழுதனாகள. கோஸல்யாதாவும் துன்புற்றுப பரதாழவானை நோக்கி, அபபா கைகேயி குமாரா ! உன மாதாவினுல உனககுப பகையற்ற ராஜ்யியம் நீலியுறறதாக வாய்த்ததது, உலகினில யாவராலும் பொருளாகை யுளதாகு மாதலின், இவவிஷயமுலகுமென உடனபடுகின்றேன , என திருகுமாரனை மரவுரி யுடித்துத தவசியாகுகை காட்டி லோடடினளே உனறாய , அதனு லிவுலக தனன பயன வாயதததோ ? கைகேயி எனனேயும, என திருமக னிருககு மிடதகிற கோடடி விடிவளாயின, எனக குகபபாகும , அன்றியில, யானே ஸுமித்திரையுடன கூடி, அகனினறோரதிரதத்தை முனனிடடுக கொண்டு, என் திருமக னிருபபிடம போயச சேவேன , அனறியில, நீயே யாயினும், என்னை யழைத்துக கொண்டுபோய என திருமக னிருககு மிடத்தில் விட்டு விட்டு வரக் கடவை. நாலவகைப படைகளை யுடையதும, தவதான னியம் முதலிய நறசெலவம நிறைநததும, அளவறறதுமாகிய இவவிராஜ்ஜி யம் உனதாயினுல உனபாலாகபபடடது, எனறு,இவவண்ணம் வனமொழி களால், கோஸல்யாதா பரதாழவானை இகழந துரை செயகையில், புண்ணை யூசியினுல் குத்திக கிளறினுற்போல மிகவும் வேதனை யுற்று வருந்தி, மதிமயஙகிக கோஸல்யாதா திருவடிகளில வீழநது, நெடுநேரம் புலமபி மோக மடைந்து, பின்னா தெளிந தெழுந்து, மிகத் துயரகுதொண்டு தன புறுகின்ற கோஸல்யாதாை நோகக்கி தாயே ! நானொரு பாவத்தையும் அறியா திருக்கையில், தேவரும ஏன் எனனை இவவண்ணமிகழ கினறீர், ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் எனக்குள்ளசிறந்தபத்திதன்னைத்தேவரறிந்திலீரோ? ஸத்தியவாதியும், பெரியோர்களுளு சிறந்தவருமாகிய எம்மையர் வனவாஸ மெழுந்தருளியதை யானறிந திருப்பே னுயினும், அதனைக் கேட்டியானுகம் புறறே னுயினும், பல நால்களை யோதி யுணர்ந்து தெளிந்த நறபுத்தி எனகுகுக் கெட்டழிந்து விடக் கடவது.

ப்ரேஷ்யம்பாஷீயஸாம்யாது ஸூர்யஷ்ச ப்ரதிமேஹது
ஹந்து பாதேநகாம்ஸுப்தாம் யஸ்யாரிர்நாமதேஹதஃ ॥

பரோக்ஷமபாபீயஸாமயாது ஸூர்யஸுபரதிமேஹது

ஹந்தபாதேநகாமஸுபதாம மஸயாயோதமதேஹதம

தேவர் திருகுமாரர் வனவாஸ மெழுந தருளியதை யாவனொருவ னறிந துஷ்டாரனே ? அவன மிகவும பாபிகளகுதத தொல்லாடாக கடவன. ஸ்ரீயனுக கெதிராக மல மூதநீரங்களை விடக கடவன இளைதுப படித்துத் துயிலகொண்ட பசுவினக காலினு லுகைந தெழுபபக கடவன யாவ னொருவன வேலை செயவோ னிடதத்ல மிகவும வேலை வாஙகி கெகலண்டி அவனுககுக கூலி கொடாமல மோசனு செயது விடுகனரூடே ? அவனுக குற்ற பாவதகையும அடையக கடவன பிளைகளைப பாலப பரிவுடன பிரஜைகளைப பாதுகாகக்வனற நலல வேநதனுகளே தூரோஹரு செயகின்றவராகா அடையும பாவஙகளையும அடையக கடவன் பிரஜைக ளிடதத்ல ஆறலொரு பஙகு கபபம வாஙகிக கொணடும, பிரஜைகளை நீதிபபடி பாது காவாமல உபேகஷை செயகினற ராஜனுடைய பாவதகையு மடையக கடவன. யாகதத்ல ரூஷிவர்களுககு ஒனபனைச் சுறறினையாகக் கொமபபேனெனறு பூபு பரதிஜைரு செயது, பினபு அதனைக கொடா மல மோசனு செயவோருடைய பாவதகையும அடையக கடவன் க்ஷத் திரிய குலதகிற பிறநது, நாலவகைச சேனைகளும நிறபுக பொராகளதகில பகையாளிக கெதிராகப போர செயயுமபடி நினறு, பினபு பயந சோரி ப போகின்றவனுடைய பாவதகையுமடையகடவன குருவினுல உபதேசரு செய்யபபடட ரஹஸயபாததகளை யெலலாம மறநது, அபராதஙகளை யுணமையெனக கொளளக கடவன் தேவரெனனனும ஈமபுதலால ஒருவனு லுரைகக்பபடட கோளினை வெளியிடடு, அவனுக காபததை விளைப வனுடைய பாவதகையும் அடையகடவன சநதிரனபோனற காநதியும, ஸுரியனதேரன்ற பிரதாபமு முடைய எனனையன திருவயோததிக கெழுந தருளிப பட்டாபிஷேகம கொண்டு சிஙகாஸனதத்ல் வீறறிருகையல், கண்குளிரக கண்டி களிபபுறறமல, தீவினையனுகு யாவராலும பழிகக பட்க கடவன. அவன பாயஸதையும, எளளோடையையும, மாமஸத்தை யும், மறறுமுளள கலலுணவுகளையும, தேவதாதிகளுககு நிவேதனனு செய்யாழலே புஜிகக கட்வன் ஆசரியரகளையும அவமானரு செயகி கடவன். அவன பசுகளையும காலினு லுதைகக்க கடவன ஆசிரியர்களை யும பழிக்குக் கட்வன். நட்பினர்களையும வஞ்சனை செய்யக கடவன அவன் கன்றியற்றவனும், பெரியோர்களால் பழிக்கப்பட்டவனும், நானமற்ற வனும், யாவர்க்கும் பகையினனு மாகக் கடவன். பினனை பெண்பாவியை தாய் தந்தை பிருத்தியர்கள் முதலானோர்கள் புஜிக்கும்படி யுட்கார்ந் திருக்

கையில், அயர்களை வஞ்சனை செயது தானெருவனை கலுணனைவப் புரிக் கக் கடவன. அவன் கல மனையாளைப் புனராமலும், நன்மகளைப பெரு மலும், நற்செயல்களைச செயது முடிக்காமலும், அறபாயுவாக இறக்கக் கட வன். அவன் தன மனையாளிடத்தில் நறபுதல்வனைப் பெறுமல், நல்ல பரு வத்திலேயே இறந்துவிடக் கடவன். அவன் ராஜன் மனையாளைக் கொலை செய்த பாவத்தையும், பாலகர்களைக் கொலைசெய்த பாவதையும், மூப் பினாகளைக் கொலிசெய்த பாவத்தையும், நல்ல பிருத்தியனைப பாதி காவா மல் கைவிடவன பாவத்தையும் அடையக் கடவன். அவன் ஈ லாகூர லவண மாம்ஸங்களை விற்றதனால இடைத்த லாபத்தைக கொணடி தாய் தந்தை முதலானோர்களைப பாதுகாத தகீர்களாக கடவன. மிகவும் கோர மாகிய போர்களதத்தில் பயந்தோடிப போகனறவனை யாவனொருவன் பிடிக் தடிக்கின்றனனை ? அவன பாவத்தையும் அடையக் கடவன்.

கபாலபாணிஃபृதிவீ மடனாம்பீர்சம்வृதஃ
பிக்ஷுமாணோயதோன்ஸ்தோ யஸ்யாரோ்நமலேகதஃ ॥

கபாலபாணிர்பேருதிவீ மடனாஞ்சீரஸமவருதஃ
பிக்ஷுமாணேயதோனமததோ யஸ்யாரோயோதமதேகதஃ

ஏமமையன் வனவாஸ மெழுந்தருளியதை பாவ னொருவன் 'உகந் தனனை ? அவன் காபாலிக மதத்தில் சோந்து, மணடையோட்டைக கையி லேநதி யழுக்குத துணி யுடித்தப பிததேறினவன் போலப பாமுழுதும் பிக்ஷுமெடித்துத் திரியக கடவன. அவன மத்திய பானத்திலும், பரத் தையல்க ளிடததிலும், சூதாடுவதிலும், மிக விருப்புற்றவனுகி, காமமும் சினமு முற்றுக கெட்டழியக் கடவன். அவன் தருமத்தைத தறந்து, நீச செயல் புரிந்து, அபாதிரத்தில் கொடை செயது தீயனுக்க் கடவன். அவன் மிகவும் சேர்த்துவைத்த பொருளகளை யெல்லாம் கள்ளர்களுக்குப் பறிகொடுத்துத் துன்புறக கடவன். காலைமாலை இரண்டி சந்தியிலும், யாவனெருவன பபித்திருக்கினறனனை ? அவன பாவத்தையும், அவனடை யக் கடவன. அவன் பிறா வீட்டில் கொளளிவைத்தவன் பாவத்தையும், குருபதனியுடன புணாந்தவன பாவத்தையும், நட்பினனை வஞ்சனை செயதவன் பாவத்தையும், அடையக் கடவன. அவன தேவதைகளுக்கும், பிதிராகளுகும், தாய்தந்தைகளுக்கும், பணிவிடை செயயக்கடவனல்லன்; அவன் ஸ்புருஷாகளது லோகத்து னினறும 'விழக்கடவன. நற்புகழினை யிழக்கக கடவன். நற்செயல்களைத் தறக்கக் கடவன. அவன் மாதாவின பணிவிடையை விட்டுப் பயணறறன செய்யக் கடவன். அவன் அநேகம் பிளைகளை யுடையவனுகியும், செல்வமுற்றவனும், பிணிகளால் பீடிக்கப் பட்டவனும், எபபொழுதும் துன்புற்றவனுமாகக் கடவன்.

---

* லாகூர் என்பது, அரக்கு.

ஆசாமாசம்ஸமாகாரம தீகாகாலாதவசக்ஷுஷாம்
அரி நாம்விததாம்குர்யா த்ஸ்யாரோர்நுமதேகதஃ ॥

ஆசாமாசம்ஸமாகாரம தீகாகாலாதவசக்ஷுஷாம்
அததிகாமலிததாகருயாத யஸயாரயோநுமதேகதஃ.

யாவனெருவன எம்மையன் வனவாஸமெழுந்தருளியதற் குகப்புற் றனனே ! அவன ஒரு பயனேகதாரித தன்னை நெடுநாளா யமிததுவந்த ஆதிதிகளுகு ஆசைகாட்டிப பினபு அவ்வாசையைப் பயனறறதாகிச் செயயதகடவன. அவனைப்பொழுதும வஞசனைசெயபவனுகியும, கோளு சைப்பவனுகியும, அரசன தண்டனைகு ளஞசி யொளிததுப் பிழைக்கக் கடவன்.

ருதஸநாதாமஸதீமபாயாம ருதகாலாநுரோதிநீம
அதிவரதேதஸ்தாத்ரா யஸ்யாரோர்நுமதேகதஃ ॥

ருதஸநாதாமஸதீமபாயாம ருதகாலாநுரோதிநீம
அதிவாதேதததஷடாதமா யஸயாரயோநுமதேகதஃ.

அவன் கற்புடைய தனமனையாள ரிதுகாலாடி யருகி லிருக்கையில அவளைப் புணராமல, தூபபுத்தியுடையவனுகி அவனை யிகழநதழியகடவுன். அவன் தர்மபத்தினியைத துறநது பரதாரையலைபபுனரகடவன். அவன் தன்மகளை மரணமுறறுததுனபுறுகின்ற அநதனனுடைய கொடிய பாவத்தை யடையகடவன். அவன நனனீரையுணடு பினபதனை யிகழந தவன பாவத்தையும, உணவில் விஷமிடடுகொலைசெயதவனபாவத்தை யும அடைநது நரகத்திலவீழந துலஸகடவன அவன வேதியாகுசெய்ய முயனற பூசையைச செயபவிடாமல தடைசெயதழிககுகடவன. இஷவாகுகுலதனை யுடைய பசுவினைப பாலகறந துணணகடவன். ஒருவன் மிகப் பிரயாசமுறறுப பாலியமளிகுமபடி கேடகையில, பாலியமிருக் கையிலும் அதனைகொடுதது அவன தாகதைதப போகாமல வஞசனை செய்கின்றனனே ? அவன்பாவத்தை யடையகடவன. இருவர் ஒரு சங் கதிையைக் குறித்து விவாதப்படுகையில யாவனொருவன ஒருவரிடத்தில் பகூபாதத்தினால் அவன ஜயமுறவேண்டி மெனறு உணமை கூறாமல் மொழியுற்றும மௌனிபோல இருகுகினறனனே ? அவனது பாவதனையு மடையக்கடவன் என்றிவ்வணணம கொடிய ஸதயஞசெயது, பதியினையு மிழந்து, புதிரனையும் துறந்து வருந்துகனற கோஸலியாரைத் தேற் றித் தாமும் சோகதைப் பொறுகக்த திறமையற்றத தரையில வீழ்ந் தனர். பரதாழ்வான் இவ்வண்ணங் கொடிய சபதங்கள்செய்து துன்புறு கின்ற பரதாழ்வானை நோகுகிக் கோஸலியார், அடா ஏன் புதல்வா ! நீ

இவ்வண்ணம துன்புறுகின்றமையால, எனக்குத துன்பம் மேன்மேலும் வளர்கினறது. இவவஸ்ணம்' கொடிய பிரதிஜஞைகளிலுல என் பிராண னைத் தடைசெயது நிறுததுகினறனை ; நலவினையினுல உன மனம் தரு மதநினனுமை வழுவாமல நிலையுற நிருககினறது; லக்ஷ்மணனபோலவே ஸததியஸுதனுகி என் திருமகனிட்டதில பதநியுளவ னுகினறனை ; ஆதலின, நீ கெடுநாள வாழுது நறகதி பெறுவாயாக ; என்றுரைதுப் பரதாழவானை மடியினமீ துடகார வைத்துகொணடு புலமபி யழுதனர. பரதாழவானும் பலவாறுகப புலமபி யழுது, அடிககடி மோஹமுடைநது மநிமயஙகித தாயில வீழநது, வெமமையாக நெடுயிரபபு விடடுத் துன்புறறு வருந்துகையில, அவரது சேகதுடனை யன்றிவு கழிந் ததயமாயிறறு

அயோதயாகாண்டதில எழுபதைநதாவது சருகக ம்

முமுறறிற்று.

எழுபத்தாறுவது சருக்கம்.

விஷ்டபகவான பரதாழவானைத தேறறிச சகரவாத்திக்கு விதிபபடி

ஸமஸகாரஞ செய்யித் தருளியது

மறுநாளுதயதில வஸிஷ்டபகவா னெழுந்தருளிச சேரகககடலில சூழநிக கிடகினற பரதாழவானைக கணடு அவனை நோககிக கோய ராஜகுமாரா ! இனி நீ துனபுறறக , உனகு நலமுண்டாகக கடவது ; சகரவாதத்திகு ஸமஸ்காரஞ செயயவேணடிய காலம நிகழந்து விடடின் றது , ஆதலின, அசசடாகுனைக குறைவறச செயக , எனறருளிச செயதனா இவவண்ணம மருளிசசெயத வஸிஷ்டபகவான வாகயதைக் கேடடுப் பரதாழவான் துனபத்தையடகிச சகரவாதத்திகுச செயயத தகக சடஙகுனை முறறும செயய யத்தனஞ செயது, தைலகடாஹத்தி னினறும எடுத்துப பூமியில இடபபடடுத் துயில கொண்டவரபோ லிருக கின்ற மஹாராஜனை ஸவமணிக ளிழைததுச சிறந்த சயனத்தில் படுப பிரதுச் சோகமடஙகாமல சகரவாத்தியாரை யுத்தேசித்து, எழ் தந்தை யீரே ! உமது திருவுளம யாதோ ? யாதும், தேசாந்தரஞ சென்று வராம லிருகையில், எமமையனையும், லக்ஷ்மணனையும், காடடிலோட்டிவிட்டு இவ்வண்ணம் துனபுற்ற எனனையும விடடுவிடடு எங்கே யெழுந்தருளு கின்றீர் ; யான உமமையு மிழந்து, எமமையனையுந் தும்ந் தெவ்வண்ண முயவேன் ; இனி இத்திருவயோத்தியின் யோகசேமங்களைச் செய்து

பாதுகாக்க வல்லவர் யாவர் ? தேவரும் வானுலகஞ் சேர்ந்து, எம்மையரும் வனத்திற் கெழுந்தருளிவிட்டமையால், இத்தபூமி மங்கல நாணிழந்தவள போலத் திகழுகின்றிலது ; முழுமதி மறைந்த இரவுபோல ஒளியிழந்திருக் கின்றது; எனறிவவண்ணம்புலம்பியழுதனர். அப்பொழுதவஷிஷ்டபகவான் மீளவும் அவரைநோக்கிச சகரவாதத்திருக்குமாரா! நீ இவவண்ணம் வருந் தறக ; இப்பொழுது மஹாராஜர்களுச் செயயத்தகக சடங்குகள மிக வுள் ளன ; ஆதலின், நீ அவைகளை யூக்கத்துடன செயயக் கடவை யென்று தேற்றி யருளினர். பரதாழவானும அவவண்ணமே யாகுக வென்று சோக த்ன்த யுளளடகி எழுந்து ரித்துவிக்குகள புரோஹிதர் ஆசிரியர் முதலா னோர்களைத் துணைப படுததினர். உடனே ரித்துவிகுகளும், மஹாராஜ ருடைய மனையில் பிண மிருக்கின்றமையால், வெளியில இடப்பட் டிருந்த அக்கினிகளைக் கொணாந்தனர்கள். அநதரம் மஹாராஜனைச் சிவிகையிலி ஏற்றிக்கொணடு பரிசாரகாகள கண்ணீரபெருக்கி யழுது கொண்டே அவளை முதுகாட்டிறகு வஹித்தனர்கள். பொன் தங்கம் பல வகைப்பட்ட ஆடைகள, இவைகளை வழியிலிறைத்துகொண்டே சிலர் சக்கரவர்த்திககு முனை சனறனர்கள. சிலர் சந்தனம் அகில் குக்குலு முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களைப் பொடி செய்து இருபுறத்திலும் தூபம் போட்டுகொணடு சென்றனாகள. சிலர் சந்தனம் முதலிய கீரஸனையுடைய மரங்களின காஷ்டங்களைச் சிதை யடுகினர்கள். அநந்தரம் சகரவர்த் தியை ரித்துவிக்குகள சிதையில் லிடுவித்து, தியை வளரித்து மந்திரங்களை ஜபித்து சாஸ்திரபபடி ஸாமங்களையுங் கானஞ் செயதனர்கள். சக்கரவாத்தி யின தேவிகளும் சிவிகைகளிலும மறறும பறபல வாஹனங்களிலும் ஏறிகொண்டு நகரத்தினினறும புறபபட்டுப் பற்பல கூபபினர்களாலும் சூழபபடட்வாகளாகி மயானஞ் சோந்து, அகினி சயனம் முதலிய யாகங் களை செயதிருக்கினற சகரவாதத்தியையும, ரித்துவிக்குளையும், பிரதக்ஷிண மாக்வும், அப்பிரதக்ஷிணமாகவும் சுற்றி வந்து, கிளைஞ்சபக்ஷியின் பேடுகளபோலப் புலம்பி யழுதனாகள அவலொலி எங்கும பரவி யொலித் தது ; அநந்தரம் கோஸலையா முதலிய தேவிகள அவவண்ணம புலம்பி யழுது, மீளவும் வாஹனங்களி லேறிகொண்டு ஸரயூநதியின் கரைசேர்ந் திறங்கிப் பரதாழவான மந்திரி புரோஹிதா முதலியவாகளுடன தருப் பணஞ்செய்து நீர்க்கடனையும் முடிதது நகரஞ்சேர்ந்து ஆசௌசமுடைய பத்தத் தினங்களையும் தரையில்படித் தூனபத்தினில வருத்தப்பட்டுப் போகினார்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபதாறாவது சருககம்
முறறிறறு.

இவ்விடங்களில் சவம் அசநதியிலிருகையிலேயே பிளைகள முதலிய இனிதார் மாத்திரம் சுறறி வருகினறனாகள; பெணகள சுறறுவதிலலையே யெனில், தேசாசார

எழுபத்தேழாவது சருக்கம்.

பரகசத்திருக்கர்கள் மீளவும் சோகம பொறுமல் புலம்பியது.

அந்தரம் பத்துநாள்சென்று பதினெனாறுவதுதினத்திலபரதாழ்வான் தீட்டைக்கழித்து, ஏகாஹஸ்ராதததுசெய்து பனனிரண்டாவது தினத்தில ஷோடசஸ்ராததம் ஸபிண்டீகரணஸ்ராத்தம் முதலிய சடங்குகளை நிறை வேற்றி, அந்தணர்களுக்கு ரவமணிகள், பொருள, தனனம், சிறந்த வஸ் திரங்கள, பலவகை மணிகள, ளளவுகடந்த வெளளாடுகள, அநேகமாயிரம் பசுக்கள், தாதிகள, வாஹனங்கள, சிறந்த வீடுகள, இவை முதலிய வற்றை கொடை செய்து, சகலரவர்த்தியின சரம கைங்கரியமகளை முடித்துப் பதின்மூனறுவது தினததில உதயகாலத்தில் தநதையின எலுமபுகளைப பெறுகஙிச் சோத்துச சிதையைச சுத்தி செயவதனபொருட்டு முதுகாட் டிறகு வந்து சோகம் அடங்காமல் கண்ணீர ததும்பத துனபுற்றத தநதை யைக குறித்து இவவணண முறைத்துப் புலமபலுற்றனர். எந்தநதையரே! எனக்கு எம்மையரே தஞ்சமென றேறன்னை யவாபொருட டளித்து விட்டு, அவரையும் கூட்டி லனுப்பி எனனைக் கதியறறவனகித தேவரும் என்னை விட்டு விட்டப பொனனுலக மடைந்தி ரல்லீரோ ? எம்மையர் வனவாஸஞ் சென்றமையால, நீஞ்சமற்றத தனபுறற கோஸலையாையும் விட்டுப் பிரிந

பேதகளாலும, கறபஸ்ருதிதர பேததாலும, அவவணணஞ செயவதம் முறையே யென வுணாக. அவவணணமே பெணகள தருபபணஞ செயவதமென வுணாக. ஆகையாலே தானே வேணீஸம்ஹார நாடகததில தாமபுதத்ரா தமமுடன திரௌ பதியையும தருபபணஞ செயயும்படி யுரைதததாக கவி யுரைத திருகின்றனன, ஆசௌச முடையாராகள தனிததனியே தரையில படுகவேணடுமெனனும விதி எல லோராகரும பொதுவே ? (ஷோடசாஹோபூபாலா) எனறு ராஜாகளுககுப பதினறு தினம் வரையில ஆசௌசமுளதெனறு வசன மிருகையில, (பூமௌதசாஹம வய னயாரதசோகம) எனறு பதததினமே இவாகள ஆசௌசங்கொண்டிருநததாக இரு பபது ஓகருமோவெனில, ஒகரும ; (க்ஷதத்ரியஸ்ததசாஹோ லவசுர்மாரத்ரசசிர) என்று க்ஷதத்ரியவமசதற பிறநத, தன தரமபததை வழுவாமல செயது வநத ஜய்மைகொண டிருப்பவனுககுப பததுநாளே ஆசௌசமெனறு விசேஷவசன மிருப்பதால தசரதசகரவாதத அததனமையராதலால, இவாகளுககுப் பததுநாளே தீட்டைனப தொகருமென வறிக ; பரதாழுவான் வருகிறவரையில சக்கரவாதத்தியா ஸானேறிப பதததினம ஆயினமையால, அதுவரையில வீட்டில சவமிருகையில், கோஸலையார முதலானோர எபபடி யுணடனாகள. உணணுவிடின வவவணணம பிழைததனாகள எனில், அகாலததவாகள மிகத நிறமையுளளவர்களாகி நெடுநாள போஜன மினறிப பிழைக்க வலலவரக ளாதலின, உணணுமலே யிருபபாரகளென வுணர்க ; நிறமையறற பாலவிருதத,தராகளுகுச சவமிருக்கையிலும, நிததியகரு மாதிகளுக்குபபோல அசகதவிஷயததில போஜனதறகும் தத்காலஸ்ருதியுள தென வுணாக.

தெங்கெயதி யருளினீர்; என்று புலம்பி நீறுபோக் கிடந்த தந்தையின் நிதை யினைக் கண்ணுற்று மிகப் புலம்பித் தன்பமடைந்து, கபடிக்கயிறுகளினால் மேலெடித்துக கட்டப்படுகிற இந்திரனுடைய துவஜம் யந்திரம் சாய்வதி னால் சாயந்து வீழுவதுபோலத் தசதை யிறக்தமையால், தனியில வீழ்ந்து புலம்பினர் பரதாழவான அபபொழுது இனத்தாரெல்லோரும் அவனைக் கண்டி நல்வினேதேகி, வானினறும்மருவிவீழ்ந்த யயாதிய யவனுகுத் தெனஹித்திராகளாகிய ரிஷிகளும் உடன வீழ்ந்து வருந்துவதுபோல பர தாழவானைச சுறறி வீழுந்து வருந்தினாகள். சத்துருகனுமுவானும், பர தர்ழவான சோகிப்பதையும கணடு, தசதையினையும நினேது, சோகம் கொணடி தரையில் மூர்ச்சைகெண்டி விழுந்து வருந்தினர். அபபொழுது மந்தாயினினறு மூண்டாகியதும, மிகக கொடியதும, கைகெயியெனனும் முதலையை யுடையதும், வரதான மெனனபபடுகினற சோக ஸாகரமானது சத்துருக்ஞ்வானே மூழத்தி வருந்தச் செய்தது; பின்பு அவர்கள மிக வருந்தித் தந்தையை யுத்தேசித்து என் தந்தையரே! மிகவும ஸுகுமார ரும், இளமைபபருவம நீஙகாதவரும், எப்பொழுதும் தேவரால் அன்பு செயயப்படடவரும, இப்பொழு திவவண்ணம் புலமபுகினறவருமாகிய பரதாழவானே விட்டி விடடு எங்கே எழுந்தருளினீர; தந்தையரே! உணவு களிலும, பானங்களிலும், சிறந்த ஆடையாபரணங்களிலும், எமமெல்லோ நையும் நோககி, உஙகளுள எவரெவாகது எதேது கோரபபடுகின்றதோ? அவரவா அதனைப பெறறுக கொளளுக வென்று அருளிசசெயது மழிழவீரே? இனி யவவண்ணம யாவா செயவாகள. இநதப பூமியானது மிகக கடினமாகியது, தேவா பொன்னுலக மடைந்திருகையிலும், இஃது பிளபபுறறிலதனறே? தநதையரும் வானடைநது, எம்மையரும காட்டி லுறைகையில், யாளுயவ தெவவண்ணம? உய்யேன, நீயில் வீழுந் திறப் பேன, தனிதயையு மிழநது, எமமையையுங நூறது விடடுப் படை வீட்டிய இத்திருவயோத்தியு ளொருபொழுதும் புகேன, இவகிருந்தே தபோவனமு புகுவேன, என்றிவவண்ணம துனபகடலின கரைகாண மல புலம்பி வருந்துகையில, கூடவநதோகளும மிகச் சோகமுற்று வருந் தினாகள. இவவிருவரும இவவகையாகப புலமபி வருந்தி முறிக்கபபட்ட கொமபுகளையுடைய காளைகளபோலத தரையில வீழ்ந்து புரண்டு வேதனை யுறறு வருந்தினாகள. அபபொழுது மிகவும தத்துவமுணாந்த வசிஷ்ட பகவான் பரதாழவானை யணைத்தெடுத்து அவரை நோககி, ராஜகுமாரா! உன தநதையருகு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்து இனறைத்தினத்திறகு பதின்மூனறாவது, அவருடைய அஸ்தி ஸஞ்சயனந்தி சட்டங்கள முடிந்தில; அவை முடிவதன் முன்னமே நீ இவவண்ணம் துயரமடைந் தேன் தாம ஞ்செயகின்றனை; பூதஙகளுக்குப் பசிதாகம, சோக மோகம், மூப்பு மரணம் எனனும் மூன்றிரட்டைகள பரிஹாரஞ் செய்ய வரியன; அவ விதத்தியதில் நீ இவவண்ணந் துன்புறுவது தகுதியறறது; என்றருளிச்

செய்து தேற்றி யருளினா. ஸுமந்திரரும் சத்துருக்கனை எடுத்தணைத்து உலகின் தன்மையினையும், த்ருவத்தையும் உரைசெய்து, சோகத்தைப் போகஞ்சு தேற்றினர். உடனே பரத சத்துருகர்க ளிருவரும் எழுந்து, சோகம் தெளிந்து, மழை வெயி லிவைகளினுல வல்குனைச் செய்த இந்திரத் துவஜங்கள்போல வாடி வருந்திக் கிழவுறுக கணணீர்களைத் துடைத்துகொண்டு சிவபபுற்ற கணகளே யுடையவர்களும, தின்மாக மொழிபவர்களுமாகி, மறறுளள சடங்குகளேயும விளைவாக முடிப்பதன பொருட்டு மந்திரிகளைத் தூண்ப படுத்தினாகள. *

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபதேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எழுபத்தெட்டாவது சருக்கம்.

சத்துருகனுழ்வான் மந்தரையைக் கூந்தலேப்பறறி யிழுத்துப் போர்பர்தங்களினு லுதைத்துப் பரதாழவான் கடடளே யினுல விடடு விடடது.

அநந்தரம் பரதாழவான எலலாச சடங்குகளேயும் குறைவற முடித்து விடடுத் திருவரணியஞ் சென்று ஸ்ரீராமசந்திரரை நலவாரத்தைசொலலி எழுந்தருளப பண்ணிகொண்டு வரவேண்டுமெனறு கருததுகொண்ட னர். அபபொழுது சத்துருக்கனுழவானும் அவரைநோகி, என்னையனே!

---

* இக்காலத்தி லெலலாரும் எலலோரும அஸதிஸஞசயனம, (எலும்பு பெறுக குதல்) தஹனஸஞசயந மறறாரே செயகின்றனாகள; தசரதசகரவாததிகருப பதின்மூனறுவது தினம ஸஞசயனஞ செயததாக மொழிநதிருபப் தொகுமோ வெனில், ஒக்கும; தீமுற்று மணணது சிதை நீருகிய பினபே எலுமபைப பெறுக வேண்டு மெனறு விதிகப்பட் டிருகின்றது; திரேதா யுகமாகிய அகாலததில மனிதர்கள்; இக்கால மனிதாகளே விட மிகவும உயரமும், பருமனும, வலியும, கொழுப்பு மூடையவர்களாதலின, அவர்களுடைய சிதை மிகவும் பெரியதா யிருகு மாதலின், அதனதீ முறறு மணண தாறி நீருவதறகு ஏறகுறைய ஏழெட்டு நாளுகளுக் றையாமல் பிடிகும், அப்பொழுது காத்தாகினியையைத தொடஙகிச் செயத சொண் டிருக்கையால், நடுவில் வேறுகிய இநத ஸஞசயனக் கிரியையைச செயயக கால மின்மையால், ஸபிண்டீகரண மளவும் செய்து அநதக கிரியையை முடித்தி விட்டுப் பதின்மூன்றுவது தினத்திலேயே ஸஞ்சயனம் செய்வது முக்காலவழகக மாருமென வுணர்க. இக்காலத்திற்குஞ் தக்கபடி முனிவாகள் கல்பஸூதரிகளின் செய்தருளி யிருக்கின்றமையால், இக்காலத்தோர் இரண்டாவது தினமே ஸஞ்சயனஞ் செயகின்றனர்களென வுணர்க.

எல்லாப் பூதங்களுக்குஞ் துனபம நேருங்காலையில, அவர்களுக்குத் தஞ்சமாகியவர் துனபத்தைப போகவல்ல ஸ்ரீராமபத்திரா தமக் குஞ்ற துன்பத்தைப போகிக கொளவாரோ ? அத்தன்மைராகிய அவரும் ஒரு பெண்ணினுல காட்டிலோடடபபடடன ரென்பது மிக வியபபுற்றத் தககது, பலமும வீரமு முடைய இளையபெருமா ளாயினும், தந்தையை நிராகரித்து, ஸ்ரீராமசந்திரரை அதுனபதினினறும் ஏன் விடுவித்திலரோ ? சககரவர்த்தியா பெண்மதிகேடடு தீசசெயல புரிய எப்பொழுது மூயலுகினறனரோ ? அதைகககணடு முன்னமே அவனை நிக்கிரஹஞசெய் தடகவேண்டும; எனறிவ்வணண முறைசெயது கொண டிருககையில, மேழவாயிலில மநதரை யெனறுங கூனி பலகலனு மணிந்து, சிறந்த சௌசாந்தம பூசி, ராஜ வஸ்திரங்களையே யுடித்து, மற்றும சிறந்த பூஷணங்களையும பூணடு, ஒடடியானம், அரைஞாண், இவைகளால கடடபபடடு, கயிறறினுல் கடடபபடட பெண குரங்கு போனறவளாகிவந்தனள. அவளைககணடு வாயிலகாபபோர்கள அவளைப் பிடித்து வந்து சததருகஙகாழவானை நோககி, ராஜகுமாரா ! இவளை ஸ்ரீராமபதிரா காடேறச செலலும்படி செய்தவளுமு, சககரவர்த்தியார் பொன்னுலக மடையுமபடி செயதவளுமாதலின, இவளைப பிடிததுவந்து தேவரெதிரில விடடோம, இவள மிகப பாவியுங கொடியவளு மாகின்ற னள, ஆதலின், திருவுளளப்படி செயயக கடவிரென றுரைசெய்தனர் கள். அபபொழுது சத்துருகனனுவான் கடுஞ சிவமும, துன்பமுங கொண்டு, அவ்வந்தப புரததிலுளள யாவரையும நோககி, எனககும், என் னுயர்களுககும, என தநதையருககும, மிகத் துன்பஞ செய்தவ ளிக கொடிய கூனியே யாதலின, அதறசசெயலுககுத் தக்க பயனை யனுப விக்ககடவன். எனறுரைததுத தோழிகளால சூழபபடட அககூனியைப் பிடித்துககொண்டு தரையில புரட்டி யிழுகையில, அவள் தோழிமார்கள் எலலோரும் மிக வருந்தி, சத்துருகருக கஞசி யோடிச சத்துருக்கனை வான் மிகச்சினமுற் றிருக்கினறமையால், நமமெலலோரையுங் கூட இவர் கொலலசெயவார்போலும்; ஆதலின, இவளைத் தடுத்து நம்மைப் பாது காத் தருளும்படி மிகவுந் தருமமறிந்த கௌஸலயாதேவியையே சரண மடைவோமென றெருவர்க கொருவா சொலலிககொண்டு சென்றனர் ; சத்துருக்கனும்வானும் கடுஞசினத்தால் கூவென்று கூவி யழுகின்ற கூனி யைக் கூந்தலைப் பற்றிக்கொண்டு தரையில்புரட்டி யிழுத்துத் திருத்தாள் களாலு முதைத்து நிற்கையில், அவளணிந் திருந்த அணிகள் சிதறுண்டு

அந்தப பூமியெங்கு முதிர்ந் திறைந்து திகழந்தன ; அதனால அவ்வந்தப புரம் சரத்காலத்தில விண்மீனகளுடன் கூடிய ஆகாய்மபோலத் திகழ்ந் தது ; சந்துருக்கனுழவான இவ்வண்ணங் கூனியைபபற்றி யிழுகையில், தடுக்கவந்த கைகேயியை நோகி, மிக வன்மொழி மொழிந்து அவ்ளை வெருட்டி யிகழந்தனர். கைகேயி அமமொழிகளைக கேட்டு மனகவலை பூணடு இவா ளனனையுங கொலைசெயவாரோவெனறஞ்சி, மீகவும் தார்மிக ராகிய பரதாழவானையே தஞ்ச மடைந்தனள. பரதாழவான கைகேயி தஞ்சமடைந்ததைக கணடி சினமுறற சதருக்கனுழவானை நோகி, அடா தம்பி ! ஒருவரும பெணகொலை செயலாகாதெனறு விதியிருக் கினறமையால, பெணகள கொலை செயயத்தகாத ரலலர் ; ஆதலின், பொறுத்தருள ;—

ஹந்யாமஹமிமாம்பாபாம் நைகேயீமதுஷ்டசாரிணீம்
யதிமாந்தார்ஷ்யதோராமோ நாசூயேந்மாதருகாதகம்॥
இமாமஹமபிஹதாகுபஜ்ஞாம் யதிஜானாதிராகவஃ
த்வாஞ்சமாஞ்சஹிதாத்மாத்மா நாபிபாஷிஷ்யதேதருவம்॥

ஹயாமஹமிமாமபாபாம கைகேயிகதுஷடசாரிணீம
யதிமாகதாமிகோராமோ காஸூயேனமாதருகாதகம
இமாமபிஹதாகுபஜ்ஞாம் யதிஜாநாதிராகவஃ
தவாஞ்சமாஞ்சஹிதாமாத்மா நாபிபாஷிஷ்யதேதருவம.

ஏம்மையன் எனனைத தாயககொலை செய்தேனெனறு சினமுற்று என்மீது திருவுளங கலங்காராகில், யானும மிகப பாவியும, தீசசெய லினளுமாகிய இகைகேயியைக கொலைசெயவேன் ; அவருகாகவே இப்பொழு திவளைக கொன்றிலேன ; இககூனியை நீ இவ்வணண்ம அடித்ததையும எமமைய னறிவாராகில, திருவுளங கலங்கி டன்னுடனும என்னுடனும ஸமபாஷனஞ செயயார் ; எனறிவ்வணனம ஸமாதானஞ செயதனர். உடனே சத்துருக்கனுழவான சினாதீராது அககூனியை விட்டுத் தூரத்திவிடடனர் அவள் கைகேயியி னிடஞசென்று பெருமூச் செறிந்து, மிகத் தனபுறறுப புலமபி யழுதனள. இவ்வண்ணம் சதது ருக்கனுழவானால புரட்டி இழுத துதைத தடிகாகபபட்டிக கண்களுனறு மதிமயங்கி வலியி லகபபட்ட கிரொஞ்சபக்ஷியின் பேடுபோல வருந்தி யச்சங்கொண்ட மந்தரையைக் கைகேயி தேறறிச் சமாதானஞ செயது சோகத்தைத் தணித்தனள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எழுபத்தெட்டாவது சருக்கம்
முற்றிறறு.

எழுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்

ஸ்ரீபர்தாழவான் தம்மை யபிஷேகங கொள்ளுமபடி யுரைத்தவர்களுடன் யானே காட்டிலுறைவேன ; எனனையனே அபிஷேகங கொளளவேணடுமென றுரைதது பிரயாணப படடது.

அநநதரம் பதினன்காவது தினம் உதயத்தில மநதிரி, புரோஹிதர், நாடடார, நகரததார முதலிய முதனமையாயிலுள்ள ஒனபது சேர்ந்து, ப்ரதாழவானை நோககி, மஹாராஜா திருகுமாரரே! சககரவாத்தியார இளையபெருமாளுடன பெருமாளையும காடடிலோடடி விடடுத் தாமும் விணணுலகினை யடைந்தனர, ஆதலின, நீரே எங்களெலலோராகும் இறையாகக் கடவீர. இவவிராஜ்ஜிய அரசனறதாகித் தெயவகதியால அழிந்துவிடக் கடவதிலது, ஆதலின, அபிஷேகதறகுரிய பதார்தங்க ளெலலாவற்றையும் சிததஞ் செயதுகொணடு யாவரும் உம்மை எதிர பார்த்து நிறகினறனர்கள ; ஆதலின, தாதை மூதாதைகளால பாதுகாக கப்பட்ட இவ்விராஜ்ஜியத்தைப் பெறறு அபிஷேகம்பூண்டு எமமைப் பூதுகாத தருளக வெண றுரை செயதனர்கள. பரதாழவான அமமொழி கேடடு அபிஷேகதறகுரிய அபபதார்தங்களை யெலலாம வலம வந்து அவர்களை நோககிக கேளீர மஹாஜனங்களே ! எமது குலததில மூத தோர் ராஜாகி யிருபபதே தகுமலலது, இனையோர அரசனுவது தகுதி யற்ற தனறே ! கீழ்ப எமககு இஷடமாகியும, இவவணண மூறைசெயவது தகுமோ ? ஸ்ரீராமசந்திரரே எங்களுள மூததோர ரலலரோ ? ஆதலின, அவரே ராஜாகத தகவர ; யானே அவாகளுப பதிலாக பதினனகு வருஷம வனததி லுறைவேன ; ஆதலின, நாலவகைபபடட சேனைகள சிததஞசெய்யுக கடவன, யானே நேரிமுனென்று என்னெயாரைகணடு தனடம சமாபபிதது வேணடி வனததினின்றும திருவியோதத்திக கெழுந் தருளப் பணணிகொணடு வருவேன, இநத அபிஷேக பதாரததங்களை யும உடன் கொண்டு சென்று, அரணியததிலேதானே எமமையருக கபி ஷேகம் செய்வித்து, யாகததினின்றும் அகனியைபபோல எம்மையரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருவேன; இந்த என தாயெனனபபடும் கைகேயியின கோரிககையை யொருகாலு மீடேறறுவேன ; யானே வன வாஸஞ் செய்வேன ; எனனையரே ராஜனுகக கடவர். சிறபிகள முன் சென்று காட்டி வழிகளைச் செவ்வைப படுததக கடவர்கள. காப்பவர் களும் அவருடன் சென்று காடடில் காத்திருகக் கடவர்களெனறு இனிமையாக மொழிநதனர. மஹாஜனங்களெல்லோரும் அழகி

கேடடு மனமகிழ்ந்து அவளை நோக்கி, ராஜகுமாரரே ! வலுவில் வாய்த்த ராஜ்ஜியத்தை ஸ்ரீராமபதரிர் பொருட் டளிக்க விரும்புகின்றீ ராதலின், உமகருப் பெருளுசெலவ முண்டாகக் கடவதென றுரைத்து, ஆநந்த நீர்த்துளிகளோக கண்களினின்றும் சொரிந்து, மீளவும் பரதாழ்வானே நோக்கிச சக்காவர்த்தி குமாரரே ! உமது கடடளையின்படி சிறபிகள் வழியைச் செவ்வைப படுதறுவதன பொருடடும், காபபுவர்கள் காட்டில காத்திருப்பதனபொருடடும, கட்டளை செயயபபடடனர்களென மொழிந்தனர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டததில எழுபததொன்பதாவது சருககம்

முற்றிற்று

எண்பதாவது சருக்கம்.

சிற்பிகள் ஸ்ரீபரதாழவான் ஸ்ரீராமசநதிரரிடம செலவதன்பொருட்டுக காடுகளைத் திருததி வழி செவவைப படுதறியது.

அநந்தரம பூமியின் தாரதமமியங்களை யறிந்தவர்களும், சிற்பசாஸ்திரங்களை முறறு முணர்ந்தவர்களும், ஸுரங்கை முதலியவறறை இயறறுபவர்களும, சிறந்த யந்திரங்கள செயபவர்களும், இடடவேலைகளைச செயது கூலிகருப் பிழைபபவர்களும, ஸ்தபதிகளும், யந்திரங்களை யறிந்தவர்களும், மரம முதலிய வறறைச செதுக்க வலலவர்களும், மேடி பளளங்களை நிரவ வலலவாகளும, மரங்களை வெட்ட வலலவர்களும, இணறெடுகக வல்லோர்களும, மாட மாளிகை கூட வலலோாகளும, மூங்கில களினால பாய் புடடி கூடை முதலியவறறை முடையவலலவர்களும, அவ்வழியை முன்புணாந்தவர்களும, காபபோர்களும புறப்படடு முன் சென்று மிக மகிழ்வினால மேனமேலும் செலலுகையால், பர்வகாலத்தில கடல்போலப் பொங்கி யொலித்துத் திகழந்தது ; முன் சென்ற சிறபிகளும் மண்வெடடி புடடி கோடாலி வாள உளி ரமபம் கலலுளி முதலிய தத்தங் கருவிகளைகொணடு செடி கொடி புதர கட்டை கல மரம முதலியவற்றை வெட்டி வழியை யொழுங்காகச செய்தனர்கள். சிலர் மரமற்ற விடங்களில மரங்களை வைத்தனர்கள ; சிலர் கோடாலிகளாலும், கலலுளிகளாலும், வாள் களாலும், பற்பல விடஙகளில வெட்டினர்கள ; மற்றும சிலர் விலா முசசி முதலிய புதர்களைத் தீயினு லெரித்தனர்கள் ; வேறு சிலர் வழியிலுள்ள பாழ்ங் கிணறுகளையும, பெரிய பள்ளங்களையும, மண்களைப்போட்டுத் தூறறினர்கள் ; சிலர் மேடுபள்ளங்களை நிரவிச சம

மாக்கினர்கள்; சிலர் ஆணைகட்டியே செல்லுத்தக்க விடங்களில், அணைகள் முதலியன கட்டினர்கள்; சிலர் பொழி செயுததக்க சிறுகற்கள் முதலியவறறைப் பொழி செய்தனாகள; சிலர் பிளதே செல்லுத்தக்க பெருங்கற்களைப பிளந்தனாகள், சிலா பலவகைப்படடுப பெருகி வருகினற நனனீர்களை யுடைய வாயக காலகளைப் பலவாறுக கினைவி லியற்றினர்கள்; சிலர் நீருளள வாறி கூப தடாகஙகளிலும், ஆறுகளிலும, படித துறை முதலியன கட்டிச சுகமாக இறஙகுமபடிச செயதனர்கள்; கீரறற வீடங்களில பறபல சுஜைகளையும, ஊற்றுணடாகுகி னனனீர் பெருகச் செயதனாகள்; இவ்வணைன மிவாகளால்யறறபபடட அவ்வழி யானது சுணணுமபுபோடுக் கட்டனைசெயயபபடட தளவரிசைப் பூமி யை யுடையதும, மலர்கள மலர்ந்த பலவகை மரஙகளை யுடையதும், மத மேறறிக கூவுகினற பறவைகளை யுடைய்தும், பதாகைகளினால அலங்காரஞ செயயப்படடதும, சந்தன நீரால நனைகபபடடதும், பலவகை மலாகள இறைகபபடடதும, மிகவு மழகியதுமாகி, தேவலோக மாகாகம் போலத திகழநதது; அவாகளுக கெலலாம தலவாகளாகிய அதிகாரிகள் இவ்வண்ணம வழியைச செவ்வைப பதிதது்ம்படி யாஜனஞ செய்து, ஸ்ரீபரதாழவா னிறஙகத்தக்க விடஙகளில தங்கக கலசஙகளை யுயாதியம், மகர தோரணஙகளைக கட்டியும, மேல கட்டுகளைக கடடியும, துவஜஙகளை நாடடியும, மற்றும் பல்வகைபபடட அலங்காரஙகளைச செயதும, சிங காரஞ செயவித்து விளங்கு வித்தனர்கள். சிறநத நகஞ்த்திரங்களில, நன் முகூர்தத்தங்களில், வாஸ்துநூலறிந்தவர்கள ஸ்ரீபரதாழவானுகுகு சூடாரங் களை யடத்தவர்கள், சில விடஙகளில மாட மாளிகைகளையு மியற்றினர் கள்; அந்த மாளிகைகள நொயய மணல்களையுடைய அகழகளால சூழப பட்டனவும, இந்திர நீலமலைகளு நிகராயினவும, ராஜவீதிகளால திகழப் பட்டனவும, மேல மாளிகைகளாலும, பிராகாரங்களாலும், திகழகினறன வும, பதாகைகளினால அலங்காரஞ செயயபபடடனவும, நனகியறறப் பட்ட சிறந்த வழிகளை யுடையனவும. மேல மாளிகைகளினால ஆகாயத் திற் செலலுகினறவை போனறனவும், பலவகை மணிகளைததுத் திகழ்ந் தொளிவிடுகினறனவுமாகியிருந்தமையால, ஸ்ரீபரதாழவாளிறஙகத் தைக விடஙகளெல்லாம அமராவதிபோல விளஙகின, இவ்வண்ணம் அழகியதாகச் சிறநத சிறப்பா லியறறப்பட்ட அவ்வழி இரவில நகஞத் திரங்களாலும், சந்திரனாலும, அலஙகரிகபபடட ஆகாயம்போலத் திகழ்ந்து, பல மரஙகளை யுடைய காடுகளடாந்தும், குளிர்ந்து நின்மல மாகிய நன்னீர் பொருநதியும், பருத்த மீனகள நிறைந்தும, பெருகி வருகின்ற கங்காநதி யாவனு சென்று விளங்கிறறு.

அயோத்தியாகாண்டததில எண்பதாவது சருககம்
முறறிறறு.

எண்பத்தொன்றுவது சருக்கம்.

வஸிஷ்டபகவான் ஸபை சேர்த்தது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமசந்திரரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதன் பொருட்டு, மங்கல காரியங்கள் செய்யப்பட்டும், தானபங்கள் தீரும படி நறசெயல செயயப்பட்டுமுள்ள அவ்விரவு கழிந்து விடியற்காலேயில் ஸுதமாகத வந்திகள வநது ஸ்ரீபரதாழவாரீன நற்கவிகளால துதிசெய்து புகழ்ந்தனர்கள்; தங்கக் கோலினு லடிக்கப்பட்ட பேரியின ஒலியும் ஒலித்தது; சங்குகளும் ஊதப்பட்டன; இவ்வொலிகள் கலந்து பரவி யுலத மெஙகு மொலிகசச செயதன; இவ்வொலி பரதாழவாரீனயும் விழிக்கச் செயது வருதியது, உடனே ஸ்ரீபரதாழவான விழிததெழுந்து, யானரச னலலேன், எமமையனே அரசன, இவ்வாதகியாகிகள் எனகருியன வலல என்று அவைகளேத தடுத்து நிறுதகி விட்டு, சதருகனுழவானே கோககிப் பாராய சத்துருகா! ஸகேயி இவ்வுலகிறுகு மிகவும் அபகாரஞ செய்தாள, சகசரவாதகியா எனனிடதகில துககங்களே வைத்து விட்டு வானுலக மடைந்தனர; மிகவும தாமிகராகிய அவருடைபு தரும மூலமாகிய இந்த ராஜ்ய லக்ஷ்மி ஆறறிடையில் தளருகோலறற ஓட்ட போலச சுழலுகின்றது; நமமெலலோராகும் யாவரொருவா ஈாதரோ? அந்த நமமையர் என தாயினுல தருமகதைத் துறந்து, கொடுமை பூண்டு, காட்டி லோடடப் படடனர்; என்றிவ்வணனம் புலமபி யழுவதைக கண்டு, அந்த அந்தஃபுரத்திலுள்ள காநதையர்களெல்லோரும் தீனமாகப் புலம்பினாகள்; அபபொழுது வசிஷ்டபகவான தசரதமஹாராஜருடைய ஸபாமண்டபத்தை யடைந்து, தங்கத்தாலும, நவமணிகளாலும இயறறப் பட்டு, ஸுதர்மையெனனுங் தேவஸபைபோனற அமமண்டபதகில தங்கத்தினு லியற்றப்பட்ட சிறந்த ஆஸனதகில மஹாராஜனுங்களுடன் உடகாந்து தூதர்களே யழைத்து அவாகளே நோககித் தூதர்களே! நீங்கள விரைவாகச் சென்று அந்தணர்களேயும, க்ஷதகிரியர்களேயும், வைசியர்களேயும, அமைச்சர்களேயும, அவரவரினததோர தலேவர்களேயும, அழைததுவரக் கடவீர்கள. செயற்குரிய செயலகள் மிகுந் துள்ளன; ஆரண்மனே யுளளும ஸ்ரீசத்துருகனுழவான், ஸ்ரீபரதாழ்வான், யுதாஜித்து, ஸுமந்திரா, மற்றுமுள்ள இஷ்டர்களேயும் அழைததுவரக் கடவீர்களென்று கட்டளேயிட டனுபபினர்; உடனே தேர்களின்மீதும், குதிரைகளின மீதும, யானேகளின் மீதும், எல்லோரும் வந்து சேர்கையில, அவ்வொலி மிகப் பர்வி யொலித்தது; கடையில ஸ்ரீபரதாழ்வான் வருவதைக்கண்டு தேவர்கள் தேவேந்திரனேக் கண்டது போலவும், தசரதசகரவர்த்தியைக் கண்டதுபோலவும், ஜனங்களெல்லோரும் மகிழ்ந் தெழுந் தெதிர்கொள்ளுமி

யாதை செய்தனர்கள்; அப்பொழுது ஸ்ரீபரதாழ்வானால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்ட அந்த ஸ்பை நகரதசகரவர்த்தியால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டதுபோலத் திகழ்ந்தது, மகரத்தாலும், நீர் யானை யாலும் விளங்கி, ஆகாசவற்ற நீருடையதும, மணிகளா சங்கங்கள நிறைந்துள்ளதுமாகிய கடலபோலத் தோனறியது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தொன்றுவது சருக்கம்
முற்றிற்று.

எண்பத்திரண்டாவது சருக்கம்

ஸ்ரீபரதாழ்வான வஸிஷ்டபகவான முதலிய ஸபையோர்களுடன் தான் அபிஷேகங் கொளளேனென்றும, ஐயனே எழுந்தருளப பண்ணிகொணடு வருவேனெனறும, முடிவகூறிப் பிரயாணமாகியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரீதாழ்வான் விண்மீன்கள திகழ்ந்து விளஙகுகின்ற சரத்திரியைப் பூரணசநதிரன காணபதுபோலப் பெரியோர்களால நிறைந்த அந்த ஸபையைக கணடு தமகருரிய ஆஸநதத்தல் வந்து வீற்றிருந்தனர். அந்தச் சபையாரகளது ஆடையாபரணங்களுடைய காந்தியினால திகழந்து, பணடித ஜனங்களால நிறைந்த அநதச சபையானது மழை காலம நீஙகி, சரத்காலததில பூரண சநதிரனையுடைய இரவுபோல விளங்கிறது; அப்பொழுது வஸிஷடபகவான் யாவரும வீறறிருகக கணடு ஸ்ரீபரதாழவானநோகஙகி சகரவர்தகிகுமாரா!உன் தகுதையாகிய நகரத சகரவாதகி பொனனுலகஙு சேர்ந்தனர, தனதானனியங்களை நிறைந்து செழிப்புற்ற இவ்விராஜ்ஜியத்தை யுனக களிக திருகினறனர; ஸ்ரீராம சந்திரனும் பிதருவாகிய பரிபாலன மெனறும சிறந்த தருமத்தையே சிறந்ததென நினைந்து, சநதிரன காந்தியை யொருபொழுதும கைவிடாதுபோலத் தந்தையின் கட்டளையைக்கைவிடாலன; அவனும இவ்விராஜ்ஜியத்தை யுன்பொருட்டளித் திருக்கினறனன; ஆதலின, நகரையிலும், தனமயஞ்லும் அளிக்கப்பட்டுப் பகையறறு மகிழந்த மநதிரிகளையுடைய இவ்விராஜ்ஜியத்தை யநுபவிகக கடவை; விவாவாக அபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளக் கடவை; நாலு திசைகளிலு முளள எண்ணிறந்த வேந்தர்கள் உன் பொருட்டசி சிறந்த மணி முதலிய வஸ்துகளைக் கப்பமாகக் கொணர்ந்தளிகக் கடவர்களெனறருளிசசெய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான்மொழியைக் கேட்டு மிக்கத் துன்புற்று மிகவுந் தருமசிந்தையின நாத

லின், மனத்தில் ஸ்ரீராமபிரானையே தியானஞ்செய்து அன்னப்புள்போன்ற தோனியுடையவரும், யௌவன முடையவருமாயினும், ராஜ்யத்தையும் விரும்பாது, போகத்தையுந் துறந்தவருமாகிக் கன்னீர்பெருக்கிச சபை நடுவிலேதானே புலம்பி யழுத வவிஷ்டபகவானை நோகி, ஆசிரியரே! தேவர் யாவுமறிந்தவரும், ஏன கருத்தை யுணர்ந்தவருமாகியும், எனனை நோகித் தேவா இவ்வண்ணம அருளிச்செயதது குருமோவென்ற இகழந்து, பின்னரும அவனை நோகி, ஸ்வாமி! வழுவுத லின்றிச செய்யப்பட்ட பிரஹமசரிய முடையவரும், கலவிகளை முறறு முணர்ந்தவரும, சிறந்த புத்தி யுடையவருமு, தருமத்திலேயே முயறசி யுடையவருமாகிய எம்மையனுடைய இராஜஜியததை எனகின்போன்றவன் எப்படி பறித துக் கொளவான?—

कथंदशरथाज्जातो भवेदाज्यापहारकः
राज्यंचाहंचरामस्य धर्म्यंवस्तुमिहार्हसि॥

kathaṃdaśarathājjātō bavēdrājyāpahārakaḥ
rājyañcāhañcarāmasya dharmyaṃvastumihārhasi.

யான் கைகேயியி னிடத்திற பிறந்தே னுயினும, எனகருத தந்தை தசரதமஹாராஜரே யலலரோ? அவர எமமையர் விரஹததையே பொரு மல உயிரை விடடன ரலலரோ? யான அவர குமாரனுகிப் பிறநது, எமமையர் விரஹத்தையும் பொறுதது, அவாகருகிய இவ்விராஜ்ஜியத்தையும எவ்வணணம் பறித்துக் கொளவேன? இந்த ராஜஜியம யாம இருவரும் எம்மையர்க குரியோமே யலலது, யான ஒருபொழுதும் ஸுதந்திரனல்லேன், ஆகலின், தேவா இவ்விஷயத்தில தருமததை யருளிச செய்யக் கடவீ ரலலது, பிறர் போலத தருமமலலன மொழிய்ற்க; எனகரு மூதறோரும், என்னைவிடத் திறமையுடையோரும, தருமாதமாவும், திலீப நஹுஷர்கள போனறவருமாகிய எம்முையரே என் தந்தையா போல இவ்விராஜ்ஜியத்திற குரியவராகுவரனறி, யானுரியவனுகுவேனே? ஈசர்கள் செயவதற் குரியதும, நற்கதியறற நரகினை யடையத தக்கதும, மிகப் பாவந் தருவதுமாகிய இநத ராஜஜியத்தைப் பறிதது க் கொளவ தென்னுஞ் செயலினை யான் செயவேனுகில, இக்ஷ்வாகு குலத்தில யாரெருவனே யலலனே? குலமுறை கெடுதத கொடும்பாவி யாகுவேன;

यद्धिमाता कृतंपापं नाहं तदभिरोचये
इहस्थोवनमूर्दस्थं नमस्यामिकृताञ्जलिः॥
राममेवानुगच्छामि राजा सद्विशदांवरः
त्रयाणामपिलोकानां राज्यमर्हति राघवः॥

yaddhimātā kṛtaṃpāpaṃ nāhaṃ tadabhirōcayē
ihasthōvanamūrdasthaṃ namasyāmikṛtāñjaliḥ॥
rāmamēvānugacchāmi rājā sadviśadāṃvaraḥ
trayāṇāmapilōkānāṃ rājyamarhati rāghavaḥ॥

யததிமாதராகருசமபாபம நாஹுஅதபிரோசயே
இஹஸ்ததோவனதாகலததம சுமஸ்யாமிகருதாஞ்சலிஃ
ராமமேவாநுகசசாமி ராஜாஸதலிபதாமவரஃ
த்யாணமபிலோகாகாம ராஜ்யமாஹுஜராகவ.

ஏனக்குத் தெரியாமல என தாயினுல செயயப்படட தீசசெய லினேயும யானுகூதிலேன, யானின் கிருகினும காடடிடையி லெழுந் தருளி யிருகினற எமமையாயே கைகுவிததுத தணடம ஸமாப்பிக் கினறேன; எமமையாயே பினதொடாது செலவேன; அவரே எனக் கிறை; மூவுலகங்களேயும் ஆளவதும அவாகக்கே தகுதியாகும; இவ்விராஜ் ஜியத்தை யாளவதறகும யானதகுதியாகேனெனறு யாவருமகேடடு வியப் புற மதிப்புற மகிழவு முறுமாறு மொழிநதனா சபையாரெலலோரும் அம் மொழியைககேடடு ஆநதநீரபெருகி, ஸ்ரீபரதாழவானே போரவுகந்தனர் கள் ஸ்ரீபரதாழவானும மறுபடியும அவாகளேநோகக்கி கேளீர் பெரியோர் களே! யானிப்பொழுது புறபபடடு வனஞசோநது, எமமையணைப் பலவித மாகவேண்டித் திருப்பி எழுநதருளபபணணிகொணடுவருமபடி முயறசி செய்கினறேன்; ஒருவேளைத் திருபபி எழுநதருளப பணணிகுகொண்டு வரத் திறமையறறவ ஞருவேனுகில, லக்ஷ்மணனேப்போலவே யானும அவ்விடத்திலேயே வாஸஞசெயவேன, தேவாகளுடைய மூனபாகவே எமமையைத் திருபபப் பல முயறசியும செய்வேன், சிறபிகளையும, காப படவர்களையும வழியைச செவவைபபடுத்துபடி யான மூனனமே கட்டளை யிட்டனுப்பியிருகின்றேன், ஆதலின, இபபொழுது நாம பிரயாணமாகிப புறபபட வேண்டு மெனபதே எனகுத தோறறுகினறது; எனறிவ வணண முரை செய்து, அருகிலுளள ஸுமநதிரரை நோகி, ஸுமந திரரே! நீர என்னுடைய கடடளையினுல விரைவாகச் சென்று சேனுதி பதிகளே யனைபபித்துப் பிரயாண மாகுமபடி கடடளை செயது மற்று முள்ள யாவாக்கும இவ்வண்ணாக தெரிவித்து வரகடவீரென றுரை செயதனர். ஸுமநதிரரும உடனே மிக மகிழவுகொண்டு ஸ்ரீபரதாழவான கட்டளையினபடிச செயது வநதனர் அநதரம ஸ்ரீராமசநதிரரை எழுந் தருளப்பணணிகொண்டுவருமபடி ஸ்ரீபரதாழவானகருதுதுகொணடன ரென்பதை யறிந்து, மிக மகிழநது பிரயாணம புறபபடச சித்தமாயினர்க ளனைவரும்; யோதர்களுடைய மனைவிகளும இதனை யறிந்து தத்தம பாத தாக்களை விரைவாகச செலலுமபடி தூரைப் படுதினர்கள். ஸோபனி களும சூதினீரகளின மீதும், வண்டிகளின் மீதும, தேர்களின மீதும் ஏறிகொண்டு, படர்களுடன கூடிய படைகளைப் புறப்படும்படி ஏவினர் கள்; சேனை சித்தமாகியதை யறிநது, ஸ்ரீபரதாழ்வான வஸிஷ்டபகவா னைநோகி ஸுமந்திரரை நோகி, ஏனனுடைய தேரையும் வரிதது நிறுத்தல் செய்து வாருமென்று கட்டளையிட்டருளினர் சுமந்திரரும உடனே அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு மிக மகிழ்ச்சி கொண்டு சிறந்த குதிரைகளைக்

கட்டிக்கொண்டு தேரை ஸன்னத்தஞ் செயது கொண்டு வந்தனர். நற் குணங்கள் நிறைந்த ஸ்ரீபரதாழவானும கானகத்திடை யெழுந்தருளி யிருகஇஞ்ற தம்மையரை நல்வார்தகை யுரைத பெழுந்தருளப பண்ணிக் கொண்டு வரவேண்டுமெனறு நிசசயங்கொணடு ஸுமந்திராரைநோகீஇத் தேர்ப்பாகரே ! நீர் விரைவாகசசெனறு சேனைகளைச சித்தஞ செய்வதன் பொருடடிச கேகைபதிகளுக்குக கட்டளை செய்யக க'டீர். ஸ்ரீராமப்பதனி ரரை எழுந்தருளப் பணணிக கொணடு வரக் கோருகினறேனென்று கட்டளையிட்டருளினா சூதரும் உடனே மகிழந்து புகழநதுசெள்று நகரட் டார் நகரத்தோர்களுள் தலைவாகளுடனும, ஸேனைபதிகளுடனும், இஷ்ட ஜனங்களுடனும், இனத்தா சுறறத்தாாகளுடனும, கோஸலைபார் முதலிய தேவிகளுடனும, ஸ்ரீபரதாழவான கட்டளையை யுரைசெயது பிரயாணப் படித்தினா. அநந்தரம மனைகள தோறும் பிரஹம கூஷத்திரிய வைஸிய சூதிரர்கள் முதலிய பலவகைச சாதியோர்களும ஒணடை கோவேறு கழுதை தேர் யானை குதிரை முதலிய வாஹனஙகளோகடடி, அவைகளி லேறிகொண்டு புறபபட்டு மகிழந்து திகழந்தனாகள.

அயோத்தியாகாண்டததில ஸன்பத்திரண்டாவது சருககம

முறறிறறு.

வஸிஷ்டபகவான நிகழநதனவும, நிகழுஙினறனவும், நிகழவனவும, நன குணரவல்ல யோக மஹிமை யுடையவ ராதலின், அவா ஸ்ரீபரதாழவானே நோகி, ஸ்ரீராமபிரானே யழைததவரப புறபபடவேணடுமென மொழியாத ? அபிஷேக பூணடி அரசாஸிசெயயென வருளிச செயததறகு காரணம யாதெனில, ஒருவனு கரு ராஜ்ஜியம வருவகால யாவனுயினும அதில ஆசைகொளளளாமல வேணடுவதில்லை யென் றுரைபபானே ? ஸ்ரீபரதனுகரும தம தாய செயதது உகபபாகவே யிருகரும, தம் பதியைக கழிததக கொலவதன பொருட்டும, பிரஜைகளுக இஷ்டமிரா தாத லின, அபிஷேகக் கொணடாலும இராஜ்ஜியம ஒருவழிபபட் டிராதெனபதன பொருட்டும, மேலுகரும தமகரு ராஜியததில விருபபிலலாததபோல பாவணசெய திருனென றிலா நினைபபார்கள; ஆதலின, இவருடைய மனேபாவதைத தெளியிடவு எலலோர்கரும் மெயப்பிகவேணடுமெனறு அவவண மருளிசசெயதனென வுணர்க. (ஜீவதோவாகதியகரணத பரத்யபதம்பூரிபோஜாத, கயாயாமபிண்டதா ஞ்ச தரிபிஃபுதரலயபுதரதா) எனறு, தநதையின கட்டளையினபடி செயயவேணடு மென்று விதி யிருப்பதால், தநதையிலை அளிகபபட்ட இநத ராஜ்ஜியத்தை ஸ்ரீபர தாழ்வான பெறறுக் கொளளாமல போவது, திருமதததை திறறதாரு மனரே ரெனில், தந்தை யுரைதத நறசெயலகளைச செயயவேணடு மென்று அவருசனதநிற குத தாறபரியமேயன்றித நிசசெயலுஞ் செய்யவேணடுமென்று பொருளனறு; சகரவர்ததியும கைகேயி நிரபபநதத்தா லுரைததனரோ யனறி, ஆதர்மமாக வுரை செய்திலர்; ரோகவும் கட்டளை செயதிலர; (குரும்ரஹஸிபோதயேத்) என்று, ஆசிரியர்கள் தப்புரைகினும் ஏகாநதத்தில் தபபென வுரைசெயவது ஒகருமாயினும், லலையி லிகழ்ந்த தொகருமோ வெனில், இவாகருச் சோகாதி சயத்தால் கணப் பொழுது லலையெனு மூணர்வு செட்டதனை வுணர்க.

எண்பத்துமூன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான புறப்படுதல கங்காநதியை யடைந்திறங்கியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் மறுநாளுதயகாலத்தி லெழுந்து ஸ்ரீராம சந்திரரைக் காணவேணுமென்னும விருப்பதால திருத்தேரின்மே லேறிக்கொண்டு புறபபட்டனர அவாகளு முன மந்திரி புரோஹிதர்க ளெல்லோரும், குதிரைகள கடடி, ஸுரியன தோபோலத திகழகின்ற தேர்மேலேறிச சென்றவாகள் ஒனபதினுயிரம யானைகளும, அறுபதி னுயிரம படர்களும, கோடி குதிரைகளும பின சென்றன ; யானை குதிரைகளினமே லெழிய படர்களும, நடகினற பலர்களும, வில வாள் முதலிய பலவகை யாயுதங்களேயும தாங்கிச சென்றனர்கள. கைகேயி ஸுமித்திராதேவி கோஸலையா இவாகளும மகிழ்ந்து வாஹனங்களி லேறிக்கொண்டு சென்றனர்கள. மற்றுமுளள நாட்டார் நகரத்தார் வாத்தி கர்கள சுறறிலு முளள வேந்தாகள முதலிய யாவரும மகிழ்ந்துரீருண்ட கொண்டலபோனற திருமேனி யுடையவரும, முழுநகா ளவும் கீண்ட திருத்தோளகளே யுடையவரும, சிறந்த தோளவலி யுடையவரும, அழியா விரத முடையவரும, உலகங்களின சோகத்தையெலலாம் போகக வல்ல விருமாகிய ஸ்ரீராமசந்திரரை நாமெபபோழது கணடி மகிழவோமோ ? கதிரவன உதயமாகும பொழுதே உலகங்களி லெங்கு மடர்ந்த இருளை நீகுவதுபோலவே ஸ்ரீராமபதிரரும கணடபொழுதே நமமெலலோ ருடைய சோகங்களேயும நீகி இனபமுறுவித் தளிபபார ; எனறிவவ்ண ணம் ஸ்ரீராமபிரானுடைய குணங்களேயே எடுததுப புகழ்ந்து கொண்டு சென்றனர்கள. இரதத்தினவேலி செயவோாகளும, குயவாகளும், குவிந் தர்களும், படைகள செயவோாகளும, மயிலிறகினல் குடை முதலியன செயவோர்களும, ரம்பத்தினுல கடடைகளே யறுதத்துப் பிழைப்போர் களும், சாணிரவேலிசெயவோாகளும, மணி முதலியவறறில தொளிசெய் வோர்களும, தந்த வேலி செயவோாகளும, சன்னகாரை வேலி செய வோர்களும, சர்தனம் முதலிய பரிமள வஸ்துகளே விற்போாகளும், தங்கவேலி செயபவர்களும, கமபளம் முதலியவற்றைத் தோயத் தழுக் கெடுபபவாகளும், ஏணனைய தேயத்து ஸ்நாநம செய்விப்போர்களும், உடமபைப் பீடித்து நோயைத் தீரபபவர்களும, வைத்தியாகளும், தூபம் செயவோர்களும, சாராயம் விறபோாகளும, வணணர்களும, தையற் காரர்களும், ஊர்களில் தலைவாகளும, இடசசேரியில் தலைவர்களும், வேஷங்கட்டி யாடுவோாகளும், பாடுவோாகளும, மனையானைக் கூட்டிக் கொடுத்துப் பிழைபபோர்களும, வலை காரர்களும, சிறந்த பற்பல வேறி யர்களும, இவர் முதலிய பலபோகளும் வண்டிகளில் சென்றனர்கள.

எல்லோரும் மகிழவுற்று நீரிலாடித் தூய்மைகொண்டு கலல வேஷம் பூண்டு, நற்சாந்தமபூசி, நல்மலாரூடித்திகழந்தவர்களாகி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் பின் சென்றனாகள எலலோரும இவ்வண்ணம பற்பல வாஹனங்களிற் சென்று குஹபபெருமாள படடணமாகிய சிருங்கிபேரபுரத்தில கங்கை யின் கரைசேர்ந்தனாகள அபபொழுது ஸ்ரீபரதாழவான அத்தக்கங்காநதி யைக்கண்டு மந்திரிகளோநோக்கி, அமைசசாகளே! சேனைகொல்லாவ்றை யும் இவ்விடத்திலேதானே யிறகக்கடவீரகள, இனறைத்தின மிங்குளோப் பாறி நாளைத்தினம கழகையைக் கடந்து செலவோம; இங்நதியில ஸ்நா நம் செய்து பொன்னுலக மடைந்த என தந்தையின பொருட்டுத் தருப் பணஞ செயய விரும்புகின்றே னெனறு கட்டளோ செயதருளினார. மந்திரி களும அமமொழிகேடடு அவ்வணணமே யாகுக வென்று அந்தச சேனை களைத் தக்கபடி தனிதனியேயிறகினாகள ஸ்ரீபரதாழவானும ஸ்ரீராமசந் திரனைத் திருப்புவதையே சிநதைசெயதுகொணடு வாஸஞ்செயதனர்.

அயோதனியாகாணடதில எணபத்தமூனறுவது சருகக்ம

முறறிறறு.

எண்பத்துநான்காவது சருக்கம்.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள ஸ்ரீபரதாழவானைக கணடது.

அநதரம சிருங்கிபேரபுரத்திற் கிறையாகிய ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரதாழ்வான் சேனைகள வந்திறங்கி யிருப்பதைக கணடு தமமினத்தோ களை யழைத்துப் பாரீர கிராதாகளே! இபபொழு திங்கிறங்கிய இசசேனை கடல்போலவே எவ்வளவுதூரம பாரகினும முடிவுபெறுமல பரவியிருக கின்றது; இதனது கடையை யானறிகின்றிலேன; இசசேனைகளுக்கு ராஜன் தசரதசக்கரவர்த்தியார் பிளோயாகிய பரதாழவானுக யிருக்க வேண்டும; அவனொருவனே சமை யத்திமரத்தைத் துவஜத்தில் குறி யாகவுடையவன; அககுறி இத்தேர்மீது காணப்படுகின்றது; அவனொரு வேளோ துர்ப்புத்திகொண்டு வந்திருப்பான; இவன் வஞ்சகாரர்களைக் கட்டிச் சிறையி லாகுவானே? அனறியில, எம்மையே கொல்வானே? அன்றியிலே, தன் தந்தை ஸ்ரீராமசந்திரனாக காட்டிலோட்டித் தனகு ராஜ்ஜியத்தை யளித்திருகினும, ஸ்ரீராமபத்திரர் வனவாஸந் தீர்ந்து வந்து விடுவாகில, மீளவும ராஜ்ஜியத்தை யவர்பொருட் டளிக்கவேண டும; ஆதலின, இப்பொழுதே காட்டிடையில் தண்டகளுடன் சென்று அவனைக் கொலை செய்துவிடின, ராஜ்ஜியம் நிலைத்துவிடுமென்று மென ணங்கொண்டு அதன்பொருட்டே வந்தனனே?—

ధర్తాచైవస్థాచైవ రామోదాశరథిర్మమ
తస్యార్థకామాస్సన్నన్తా గంగానూపేవసన్తిహ॥

பாததாசைவஸகாசைவ ராமோதாசரதிர்மம
தஸ்யார்தகாமாஸஸனனததா கங்காநூபேபரதிஷ்டந்தி.

சக்கரவர்த்திதிருமகனாகிய ஸ்ரீராமபதிரா எனககுப் பர்த்தாவும் தேழருரும் ஆகினறனர; ஆதலின், ஜீவகலெல்லீரும் அவர்கு நலம் செய்வதனபொருட்டுக் கங்காந்தியின கரைசோந்து ஊகககொண்டிருந்து பாதுகாத்திருகககடவீர்கள; தாசர்களெல்லோரும் கங்கையின கரையிலிருந்து இங்குளள நமது ஐந்நூறு படவுகளையும் ஒவவொரு படவுகு நாறு நாறீ போகள வீதம் சுறறி யிருகது பாதுகாதது நிறகக கடவாகள; இந்தப படவுகளகொண்டு சேனகள இந்திக கஙகையைக கடந்து செல்லாவண்ணம காககக கட்வாகள, பரதாழவான கெட்ட எண்ணங்கொணடு வந்தலுகில, அதனை யறிநது கொண்டு பினபு இவாகளே நாமே தாண்டிவிபபோமெனறு கட்டளையிட்டனுபபிப் பரதாழவானைக காண்பதனபொருட்டு ஆடையாபரணம் தேன் முதலிய உபஹாரஙகளை எடுததுகொணடு பரதாழவா ஸினறங்கியிருக்கு மிடதஙிற்கு வந்தனர. ஸுமந்திரா இவா வருவதைக கண்டு ஸ்ரீபரதாழவானே நோககிச சககரவாதநி குமாரரே! இவ்வீடத்தில் அநேகமாயிரம் பநது ஜனஙகளுடன கூடியவரும், இவவிடத்திற் கிலீறயும், இந்தத் தண்டகாரணியத்தில் நிரிகது அஙகங்குளள விசேஷஙகளை யறிந்தவரும், மூபபினரும, பல ஜாலகளைக கறறவரும், ஸ்ரீராமசந்திரருகுத் தோழருமு, வேடாகளுககு ராஜருமாகிய குஹபபெருமானென்பவ ரொருவரிருககின்றனர, அவரே தேவனைக காண்பதனபொருட்டு வந்திருகினறனர; ஆதலின, அவா தேவனைக காணக்கடவா. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க ளெழுந்தருளி யிருககு மிடதததையும இவா நனகுணர்ந் திருப்பரென றுரை செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழவா னிவ்வாககியத்தைக கேட்டவுடன் ஸாரதியை நோககி, ஸுமந்திரரே! குஹபபெருமா னெனனை வந்து காணுக என்றனர்; உடனே ஸுமநதிரா குஹபபெருமானுக கறிவிகக, குஹப் பெருமானும் அதுமதிபெறறு மகிழந்து இனத்தாருடன வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கண்டு விநயதததுடன் அவரை நோககிச் சககரவாத்தி குமாரரே! தேவ ரெழுந்தருளுவதை யடியேனுககு முன்பே யறிவித்தால் எதிர்கொண்டு கீழ்து எழுந்தருளப் பண்ணிகொணடு வாரேனே? தெரியாமலே இவவண்ணம் வந்திறங்குவது தகுதியோ? எம்மை வஞ்சனைசெய்து இவவிடத்தை யுத்தியான வனமாகச செய்தருளினீர, அடியோங்கள் தேவர்க்குத் தொண்டுக்களாதலின், எமது மனனே தேவருடையதே யாதலின், இங்கு வாஸஞ் செய தருள்க; வேடாகளால கொண்டு வரப்பட்ட வேர் கிழங்கு கனி காய்களும், புதிய மாம்ஸமும், பழைய மாம்ஸமும், மீகவும் மிருதியா

யிருக்கின்றது ; ஆதலின், தேவருடைய இச்சத் தானே இவைகளை நன்கு ஆலோசித்து இன்றிரவை இக்குத் தூயினது போக்கக் கடவதெனக கோருகின்றேன்" என்னால இஷ்டப்படி பூஜை செயயப்பட்டவராகி ராக்ஷதிகளுடன் எழுந்தருளக் கடவீரென்று வேண்டி யுரை செய்தனர்

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பதாவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

எண்பத்தைந்தாவது சருக்கம்.

குஹப்பெருமாள் வருந்துகின்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றியது.

ஸ்ரீபரதாழ்வானிவ்வண்ணம் குஹபபெருமாளாலுரைக்கபபட்டவராகி யவரை நோக்கி, நிஷாராஜரே ! எமமையா தோழரே ! நீ ரொருவரே எனதுடைய மிகுந்த ஸேனையைப பூஜிக்க மிக விருபபுறுகின்றீரே ? இவ்வண்ண மாதரஞ் செய்வதினாலேயே யான் பூஜைசெய்யப்பட்டே னென்று உபசாரமாகவுரைத்து மீளவும் அவரை நோக்கி, வேடா வேகதரே ! இவ்விடம் மிகவும மாங்களிர்ந்து புகுவதற் கரியதா யிருகின்றதே ? இக்கானதியும் தான்டற கரிதாகிக காணபபடுகினறது , ஆதலின, இராகினீனை எவ்வண்ணம் தாண்டி எவ்வழியால பரத்துவாஜர் ஆசிரமத்திற்குச் செல்வேன ; இதனை யுரைசெயவெனறு வினவினர் குஹப்பெருமாள் அத்துகேட்டி அவரை நோக்கி, ராஜகுமாரரே ! விலகிக கையிலேந்திய வேட்டர்கள் தேவருடன் வழி காட்டிவதன் பொருட்டி வருவார்கள் ; யானும் தேவருடன பினறொடர்ந்து வருவேன ; ஆதலின, தேவர் ஒன்றுகுஞ் சிந்தையுறற்க ; அடியேன ஒனறு கேட்கினறேன் , அதனைச் செவியுற்றுச் சிறதமுறுது மகிழ்ந்து விடை யுரைசெயக , மிகவும் நறசெயலினராகிய ஸ்ரீராமசந்திரரிடத்தில பகைகொளளாது பதங்கொண்டி செல்லுகின்றீரோ? தேவருடைய மிகுந்த இசசேனையைக் கண்டதனா லெனக்குச சங்கை தோறறுகின்றது ; ஆதலின, யான் வினவினேனேயனறி வேறிலலை எனறு கைகுவித்து விநயமாக வினவினர். இவ்வண்ணம் வினவிய குஹபபெருமானை ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோக்கி, ஆகாயம்போல நினமல்மாகியவ ராதலின், பற்றற்று மொழியலுறறனர்.

மாபூத்ஸ்காலோயத்கஷ்டம் கமாம்சங்கிதமாஹலி
ராகவஸ்ஸஹிமேபராதா ஜயேஷ்டப்பித்ருஸமோமதஃ

கேளீர்! நிஷாதாதிபரே எக்காலத்தில் நீ காயமுற்றபடி துன்பம் வாயக்கினறதோ? அக்காலம ஒருபொழுதும் நேரவேண்டா; நீர் என் விஷயத்தில் இவவண்ணம் ஐயமுறறக; ஸ்ரீராமசந்திரர் எனக்கு மூத்தோ ராதலின், தந்தைககு நிகராயினவ ரல்லரோ? அவரைத திருப்பி ஏழுந் தருளப் பண்ணிககொண்டி வருவதனபொருட்டே யான செல்லுகினறேன் நீர் வேறெண்ணம் கொளளறக, யான உம்முடன ஸத்தியமாக வுரைககின் றேனென் றுரை செயதனர். குஹப்பெருமாளும் அவவாக்கியத்தைக் கேட்டி மிக மகிழந்து புளகாங்கிதரரகி, ஸ்ரீபரதாழவானே நோக்கிச் சககர வர்த்தி குமாரரே!—

ధన్యస్త్వంనత్వయాతుల్యం కశ్చిన్మిజగతీతలే
అయత్నాద్యోగతంరాజ్యం యస్త్వంభ్రక్తుమిహేచ్ఛసి॥

தனயலதவமரததயாகிலயம பசயாமிஜகதிதலே
அயதநாதாகதமராஜயம யஸதவமதயகதமிஹேசவஸி.

மூயறசியின்றி வலுவில் வந்த ராஜ்ஜியத்தைத் தறந்துவிட நீர் இச்சை கொண் டிருக்கின்றமையால, இவவுலகினில் நீ ரொருவரே நிலவினேயிவர் இவவுலகில வேறெருவரையும உமக்கு நிகரானவரைக கண்டிலேன் உம்மகுச சிறந்த புகழ மூவுலகிலும அழிவறறு நிற்கும; கானகதிடை சேர்ந்து தன்புறுகினற ஸ்ரீராமசநதிரரைத் திருபப எழுந்தருளப் பண் ணிக்கொணடி வரக் கோருகினறீ ரல்லீரோ? என்றிவவண்ணம் மகிழந்து புகழந் தரைசெய்துகொண் டிருககையில், கதிரவனும் ஒளிகுனறி டறை நது இரவுமவீளர்நதது; ஸ்ரீபரதாழவானும் சேனைகளோ யவவிடத்திலிறக்கிக் குஹபபெருமாளால் புகழப்பட்டவராகிச் சத்துருக்கனுழவானுடன் சயனத் தில் படித்துத் துயிலகொளளாமல் ஸ்ரீராமபிரானுடைய சிநதையெனனும் சோகாக்கினி உளளே பற்றிய காட்டுத தீயினால, செழித்து வளர்ந்த மரம் எரிக்கப படுகின்றதுபோலச் சுட்டெரிககப்பட்டவராகி வருந்தினர். அப் பொழுது அவருடைய அவயவஙகளினினறும் புழுக்கமீர் கதிரவன கிரணக் களா லுருக்கப்பட்ட இமயமலையினினறும் பனிநீர் பெருகுவதுபோலப் பெருகிறது; நீங்தையென்னும் குறைபற்ற சிலைகளோ யுடையதும், பெரு மூசசென்னும் தாதுக்களோயுடையதும், தினமென்னு மரங்க ளடர்ந்ததும், சோகாயாஸமென்னு முயர்ந்த சிகரத்தை யுடையதும், மோஹமென்னும் சிறந்த ஜந்துக்களோ யுடையதும், ஸ்ந்தாபமென்னும் ஔஷதி மூங்கில் இவை களோ யுடையதுமாகிய துக்கமென்னு மலையினால் மோதப்பட்டவராகி, ஸ்ரீயா

தாழ்வான் பெருமூச்செறிந்து மிக வருந்தி மோஹமடைந்து மிகவும் ஆபத்தையுறுதித் தன்பகடிலின் கராகாணுமல, தன்னினத்தை விட்டுப் பிரிந்த ரிஷபம்போல மனக்கவலையுண்டி தவிதனர் ; அப்பொழுது குஹப்பெருமாள பலவிதமாகச் சமாதான மூறைத்துத் தேறறினர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பதாந்தாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

எண்பத்தாறுவது சருக்கம்.

குஹபெருமாள இளையபெருமாள தனபுறமுப புலமபியதை யுரை செய்தது.

அகந்தரம் குஹபெருமாள் ஸ்ரீபரதாழவானைநோக்கி, இளையபெருமா ளுடைய நற்குணங்களையும், ஸ்ரீராம பத்தினியையும மொழியலுற்றனர, கேளீர் சகோதரவர்த்தி குமாரரே ! இவவிடத்தில் ஸ்ரீராமபதினரா எழுந்தருளி யிருக்கையில், இரவில பெருமாள திருபபளளியில் படித்தருளியபின் னிளையபெருமாள துயிலற்று, வில் முதலிய படைகளைக்கையிலேநதி, உலா விக்கொண்டி பெருமாளைப் பாதுகாத் திருகையில், யான் அவனைநோகி இளையபெருமாளே ! தேவாபொருட் டிங்குப படுகைய யியற்றுவித தருக இஞ்சேன , இதில் படுத்துத் துயில்க ; யாங்கள இரவிலும கண்விழிதது வருந்தத் தகுகவாக ளாதலின, கண்விழித் தாக்கதுடன பாதுகாக இனறே மெனறு வேண்டினேன் ; அதறகு இளையபெருமாள எம்மை நோக்கி, ரிஷபதாதிபரே ! எம்மையர் பிராட்டியாருடன் பூமியில படித் திருக்கையில், எனக்குத் துயிலாயினும், உயிர்வாழக்கையாயினும், ஸுக மாயினும், எவவண்ணம் நேரும , இவர தேவா ஸுராதி ஸுதல பூதங்களா லும் போரில் வெற்றிகொளள வொண்ணுத சூராயிருத்தும், தருமத்தினுல கடடிண்டி புற்களால் செய்த படுகையில் பிராட்டியாருடன பதிதிருக இன்றனர் பாரீர் ; இவர மிகுந்த தவத்தினுலும், விரதோபவாஸாதி நியமங களினுலும் அவதரித்தனர ; இவர் வனவாஸ மெழுந்தருளியபின் எம தந்தை தெடுகாள உயயார் ; விஸாவில அவர் பூமி கைம்பெண்ணுகும் ; இன்றிரவில் யாவரும் புலம்பி யலுப்புற்று வருந்துவார்கள ; கோஸலையா என் பாதர என் தந்தை இம்மூவரும் இன்றைத்தினம் பிழைத்திரார்கள் ; என் தாய் சத்துருக்னிடத்தில் அனபினுல் பிழைக்கினும், கோஸலையார் எவ்வண்ணம் பிழைப்பர் ; நிகழ்ந்தது நிகழந்ததே யன்றி, நிகழும தாகு மோ ? என் தந்தை எம்மையருக் கபிஷேகஞ் செய்விக்காமலே தம் விரு

ப்ப மீடேறுத்து இறப்பர்ந்தோ ! என் தகதையார் இறக்குங்காலையில் அருகி லிருந் தவருக் குச் சாமிகைங்கரியம் செய்பவர்க ளல்லரோ நீல்லினையினர் ; மிகவும் செழிப்புள்ள திருவயோத்தியில் இனபுறறனாக எல்லரோ வாழ வார்கள ; எம்மையர் வனவாஸங் தீர்ந்து மீளவும் திருவயோத்தி சேருங் காலமும் நேருங்கொலோ ? எனறுரைத்துப புலமபினா. இவவண்ண மிவர் புலம்பி நிற்கையிலே இரவும கழிந்து பொழுதும் விடிந்தது ; மறுகா ளுத யத்தில் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாக ளிருவரும ஜடை தரித்துகொண்டு என் னுலேதனே இக்கவகாதியினை தாண்டுவிகக் பட்டவாகளாகி எழுந் தருளினாகள ; உடனே யவர்கள பிராட்டியாருடன தென்திசை நோக்கிச் செலலுகையில், சிறந்த ஆயுதங்களே யுடையவாகளும, ஜடை யுடையவர் களும், மாவரி யுத்தவர்களும, சிறந்த மத்தகஜம போனறவர்களும், சிறந்த தோளவலி யுடையவர்களுமாகி எமகு விடைகொத்து மிக வூக்கத் துடன எழுந்தருளினாகள *

அயோத்தியாகாண்டதில் என்பதாறுவது சருக முற்றிறறு.

எண்பத்தேழாவது சருக்கம்

குஹப்பெருமாள ஸ்ரீபரதாழவானல வினவபபடடு, அவவிடததில் ஸ்ரீராமசநதிரா எழுநகருளியிருந்த வகையை யுரைசெயதது.

என்றிவவண்ண மூரைகப்படட குஹபபெருமாளுடைய வாகயத் தைக் கேட்டு ஸ்ரீபரதாழவான் அவவிடததிலேதானே நிகைத்துச சிந்தை கொண்டு மிகவும் ஸகுமாரரும், சிறந்த தோளவலி யுடையவரும், நீண்ட புஜமுடையவரும, தாமரை யிதழபோன்ற திருகணகளே யுடையவரும், யெனவன முடையவரும, கண்ணிற கினியவரு மாதலின், மிக வருந்திக் கணப்பொழுது சென்று தாமே தேர்ந்து, அகுசுசத்தினலடிகபபட்ட மத யானைபோலந்த தாயில் வீழந்து வருநதினர் அருகிலுள்ள ஸ்ரீசத்துருக்க ளுழவான அவரைக்கண்டு மிகச சோகங் கொண்டு தாமும் தரையில் வீழ் ந்து அவைக கடடிக்கொண்டு புலம்பி யழுகையில், அந்த அழுகுரல்

* இச்சருக்கத்தில ஐம்பதொனருவது சருக்கதனிலுள்ள சுலோகங்களே பல வாக அருளிச்செய்து, இனியபெருமாளுடைய வாகியததை யதவாதஞ்செய்திருக் கின்றமையால், இதில் சிலசுலோக தாறபரியம் விடடிருக்கினும், ஐம்பத்தொன்றுவது சருக்கதில் காணக.

கேட்டுக் கோஸலையார் முதலிய தேவிகளெல்லோரும் 'அவவிடத்தில் வந்து இஃதென்னவென ஐயமுறறு, உபவாஸத்தாலும், சோகத்தாலு மிளைபபுற்று, 'எல்லோரும் அவவிருவரையுஞ் சூழ்ந்து சமுவிப புலம்பினர்கள. அப்பொழுது கோஸலியார் ஸ்ரீபரதாழவானைத் தம திருமகனைப்போலத் தழுவிக் கொண்டு அழுது கடையில ஸ்ரீபர்தாழவானை நோகி, அட்ா அரும புதல்வா ! நீயே னிவ்வண்ண மிபபோழ தகிகமாக வருந்த கின்றனை ; உன்க்கேதேனும் பிணி தோன்றிறறே ? இப்பொழுது எம்மெலலோருடைய வாழவும் உன்னுதினமனறே ? என் திருமகன தம்பியுடன் வனவாஸஞ் சென்றிருக்கையிலும், உனனைக் கண்ணுறறே பிழைக்கினறேன் ; உன் தந்தையர் பொனனுலக மடைந்த ஷிட்டமையால,' இபபொழுது எமக்கு நீ யொருவனே கதியாகின்றனை ; லக்ஷ்மணனுகுகாயினும், என் திருமகனுக்காயினும், ஸீதைகுகாயினும, ஏதேனும ஆபதது நேரநதாகக் கேட்டனையோ ? எனிவவண்ணம தனபுறுகினறனை எனறு விஞ்வி யழுதனர். ஸ்ரீபரதாழவானும் முஹூர்த்தகாலஞ்சென்று சோகத்தை யட்கி ஞனத்தேர்ந்து, கோஸலியாரையுந் தேற்றி, குஹப்பெருமானை நோக்கி, நிராதராஜரே ! என்னேயா இங்கிரவில எனகு வாஸஞசெய்தனர ; ஸீதா தேவியாரும் எங்கிருந்தனர , லக்ஷ்மீனன எங்குறைந்தனன ; எம்மையர் என்ன வுணவை யுணடனர , எங்கு துயினறனர ; இவைகளை யுரைசெயி னென்று விஞவினர். குஹபபெருமாளும் மகிழவுகொணடு ஸ்ரீபரதாழவ்வானை நோக்கி, ராஜகுமாரரே ! ஸ்ரீராமபத்ர ரிங்கெழுந் தருளியதை யறிநது நான் சென்று ஸேவித்து, சிறந்த அனனம முதலிய பறபல உணவுகளைக கொணாநது ஸமர்ப்பித்தேன ; அவைகளை வேண்டுவதிலலையெனறு ஸ்ரீராமசந்திரர் திருவழிக் கொடித்துவிடடு எனனை நோக்கி,—

नह्यस्माभिःप्रतिग्राह्यं सफेदेयं सुसर्वदा।
इतितेनवयंराजन् ननुनीतामहात्मना॥

சுஷ்யஸ்மாபிஃபரதிக்ராஹயம் ஸகேதேயந்துஸாவதா
இதிதேனவயம்ராஜன னனுநீதாமஹாத்மநா

தோழா ! நாம் க்ஷத்திரியர்க ளாதலின, எங்களுக்கு ஒருவரிடத்து நின்றும், கொடை வாங்கிக்கொளவது தகுதியறறது ; நாங்கள் நிரந்தரம் ஏறபோர்க்குக் கொடை கொடுப்பதே தகுதியாகியுள்ளது ; எனறருளிச் செய்து, எம்மைச் சமாதானஞ் செயதருளினர். பினனர் பெருமாள் இளைய பெருமாளை கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்த தீர்த்தத்தையுண்டு பிராட்டியாருடன் வீற்றிருந்தனர். இளையபெருமாளும் பெருமாள பிராட்டிகள உண்டு மிகுந்த தீர்த்தத்தையு முண்டு மகிழ்ந்தனர். பின்பு மூவரும் மௌனவிரதம்பூண்டு ஸந்தியாவந்தன ஜபாதிகள் செய்து முடித்தனர்கள். பின்பு இளையபெருமாள்

பெருமாளுக்குத் தாமே இளம்புல்லையும், தளிர்களையுங் கொணர்ந்து திருப்பள்ளியமைத்து விண்ணப்பஞ்செய்து, பெருமாள் பிராட்டிகளை யறிலெழுந்தருளப்பண்ணி, அவர்களை திருவடிக்தாமரையினைகளைச் சுத்திசெய்து தீண்டத்தவிட்டுப புறமேசென்று விலலுங கையுமாக நினறு துயிலற்றுக் காத்திருந்தனர். பெருமாள பிராட்டிகளா திருப்பளளிகொணட இக்குண மரதீனடியிதுவே ? இதுவே அவாகள படித்த திருவிண ? இதனைச் சுற்றியே இளையபெருமாள விலலல்ல கணையைத் தொடுத்து வரித்தஞ் செயதுகொண்டு, துயினறி வலலுசெயதுகொண்டு, மிக ஊக்கத்துடன் இரவுமுழுதும் பாதுகாத்து நின்றனா. யாளும் இனத்தாாகளுடன விலலை ஏந்திக்கொண்டு இளையபெருமாளுடன விழிததிருகுது பெருமாளைப் பாதுகாத்து இனறேனைனறு ஸ்ரீபரதாழவான வினவியகைச் சுட்டிகாட்டி நிகழ்ந்தவண்ணம மொழிநதனா.

அயோதியாகாண்டதில எணபததேழாவது சுருக்கம

முற்றிற்று

எண்பத்தெட்டாவது சுருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழவான பெருமாளுகளும் துனபததை நினைந்து புலமபியது

ஸ்ரீபரதாழவா னவவண்ண முனைதத குஹப்பெருமாளுடைய வாக்கியத்தைக கேட்டு, மநதிரி முதலானோகளுடன அந்த இக்குண மரத்தடி சேர்ந்து, அந்தப புல்லணையையுகண்ணுற்று, தம் தாயகளெலலோரையும் நோகஇ, என் மாதாத்தளே ! எமமையர் சிறநத ராஜகுலததிற் பிறந்தும் இவவிடத்திலே கலையில் படித்துத துயினறனா. சிறந்த ஹம்ஸதூலிகா மஞ்சததில் படித்துத் துயில்கொணட என்னையா இந்தத் தரையில் எவ்வணணந் துயில்கொண்டனரோ ? சிறநத மானதேரல் புலித்தோல் முதலிய வறறை யடியில் பரப்பி மேலே வியூயாந்த வஸ்திரங்களை விரிதது அதன் மேல் துயில்கெண்டவ ரலலரே ? எனனையர் மேல் மாளிகையிலும், விமானங்களிலும், அதன் மேற்புறக்களிலும, பொன் வெள்ளி தளிகம் இவைகளாறு லியற்றப்பட்ட விடஙகளிலும, களமலர்கள தூவி, சன்முணங் கமழ்வித்துளளதும, வெண்மைநிறமுடைய மேகம்போன்றதும், சகசாரிகை முதலிய பறவைகளி னெலிபொருந்தியதும, குளிர்ந்தும, மணங்கமழ்ந்து முள்ள மேன மாடஙகளில் திருப்பளளிகொண்டு, தேவாத்திய கோஷங்களாலும், கல்லணிகளினெலியாலும், ஸுகதமாக தவங்கினறது துயிலாலும், துயி

ஞர்ந்த எனனேயர் இவவிடத்தில் படித்திருந்தனனென்பது நம்பத்தக்க தனறு; இஃது எனக் குண்மையாய்த் தோறறுகின்றிலது; என் மனம் மயலகொணடிருக்கின்றது; இஃது கனவெனவே யாவெண்ணுகினறேன்;

ननूनंदैवतंकिञ्चिन् कालेनबलवत्तरं
यत्रैदाशरथीरामो भूमावेवशयीतसः॥

ननூनமதைவதமஞ்சித காலேனபலவததரம்
யதராதாசரதீராமோ பூமாவேவசயீதஸः.

காலத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த தெயவமொனறுமில்லை; சக்கரவர்த்தி திருமகனாகிய எம்மையரும கால்மகிமையிஞல் தையிலேதானே துயில் கொண்டனரலலரோ? ஜனகசக்கரவர்த்தி திருமகளாரும், யாவாக்கு மினிய வரும், சிறந்த உருவ முடையவரும, தசரதசக்கரவாத்திககு மருமகப பெண்ணுமாகிய ஸீதாபிராட்டியாரும், அவவண்ணமே தையில் துயில் கொணட்னரல்லரோ? எமமையர் திருமேனியால் வாட்டப்பட்ட புலலணை யிஃது; எம்மையா நிதிதையில புரண்டி திரும்பிய விடமிஃது; இப்புல் லணைத்தும் எமமையர் திருமேனியால் மாத்தனஞ் செயயபபட் டிருக்கின றது; பிராடடியார இவவிடத்தில் திருவாபரணங்களேப பூண்டவராகியே துயினறவாபோலும், இததிருவணையில தங்கத தகளைகள பற்றித திகழ கினறனவனறே? இவவிடத்தில் பிராடடியாரது உத்தரீயம் பறறியது போலும், வெண்பட்டின் நூலகள இங்கிழுகபபட்டி அறபடடிருககினறன வனறே? பிராடடியார மிகக கற்புடைய ராதலின, துன்பத்தைச சிறிதும் பாராடடாமல் பாத்தாவின திருவுளத்திற் கிசைந்து மகிழந்து துயில் கொண்டனரென வெண்ணுகினறேன், அந்தோ? அந்தோ! யான மிகக கொடிய னுயினேன; எனபொருட்டன்றே? எம்மையா பிராடடியாருடன் புறபபட்டி நாதனற்றவரபோல இத்தனமையதாகிய சயனத்தில் படித்தத துயின்றனர். எனனேயர் சககரவாத்தி குலத்திற பிறந்தும், எல்லாவுயிர்களுக் குக்கும் இனியராயிருந்தும, ராஜியத்தையும், ஸுகத்தையும துறநது, கருய குவளைபோன்ற திருமேனி யுடையவரும், செந், மலா மலரபோன்ற திருக கண்களை யுடையவரும், இன்புறவதறகே உரியவராயிருந்தும், இவவண ணம் துன்புறறுத் தையில்படித்துத் திருககண் வளாந்தனரே?—

धन्यःखलुमहाभागो लक्ष्मणश्शुभलक्षणः
भ्रातरंविषमेकाले योरामममनुव्रतः॥

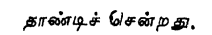
தன்யःகலுமஹாபாகோ லக்ஷ்மணச்சுபலக்ஷணः
ப்ராதரம்விஷமேகாலே யோராமமனுவ்ரதः.

இந்த ஆபத்துக் காலத்திலும எனனையுனை விட்டு விடாமல் உடன் சென்று பணிவிடை செயதுகொணடு மகிழந்து வாழகின்ற லக்ஷ்மண னெருவனே யன்றே? மிகவும் நலவினையின; பதியை விடடுப் பிரியா மல்வனத்திலு முடனெழுந்தருளிய பிராடடியாரே நலவினையினர்; நாங் கள எம்மையரை விட்டுப் பிரிந்து இவ்வணணம் உயிர்வாழக்கையும் நிலே யின்றி வருந்துகினறோம, இபபொழுது இந்தபபூமி நாவிகனற்ற வோடம்போலத தோறறுகினறது; என் தநதையரும வானடைந்து எம் மையருடி வனம சென்றிருகையில, இபபூமியை யாவன் கோருவன்; இபபொழுது இத்திருவுயோதநதி பாதுகாப்பவரின்றியும, கடடுவோரற்ற யானை சூழநிரைகளே யுடையதும, எபபொழுதும திறக்கபபட்ட கோபுரத் துவார கவாடஙகளே யுடையதும, மகிழவறற சேனைகளே யுடையதும், ஸஹாய மறறதும, பெருஙகவலி பூரிடதும, வெளளியில காபபவ ரற்ற தும, திகறறதுமாகி யிருகினறும, எமமையா வனத்தி லெழுநதருளி யிருக்கினறும, அவரது தோளவலியை நினைந்தே யனறே? பகையாளிகள் இதனைக கைப்பற்றிகொள்ள விருப்புறுமல நஞசுகலந்த நலலுணவினைப் போல்த துறந் திருகின்றனாகள, ஆதலின, இபபோழதும இவவயோ த்திமாநகர் எமமையாலேதான ரீகசபபடடிருகினறது; யாறும் இனறு மூதல எமமையாபபோலவே தாயிலேயாயினும, புலலிங் யிலேயாயினும படிதது துயிலவே னலலது, ராஜசயனதில படிக கேன, காய கனிகளேயே யுண்பேன, ஜடை திரிதது, மரவுரி யுடுத்துத் தவியாகுவேன, யானிவவண்ண மிருநது எமமையருடைய பிரதிஜஞை யை யானேறறுக்கொணடு பரிபாலனஞ செயவேன; ஆதலின, என் தந் தையர் வாகியமும பொயயாகாது, இபபொழுது எமமையருக்கு லக்ஷ் மணன உடன் சென்று பணிவிடை செயவதுபோலச சதருகனே என்னுடனிருந்து பணிவிடை செய்வான, எமமையர் லக்ஷ்மணனுடன் திருவயோதநியைப் பரிபாலனஞ செய்வா; அயோத்தியிலுளள வேதி யர்களே எமமையருகுத் திருவபிஷேகஞ செயயக கடவாகள். இவ் வண்ணமாகிய எனனுடைய கோரிகையைத் தேவதைகள நிறைவேறறு வார்களா? யான பலவகையாலும எம்மையா மீணடெழுந்தருளும்படி தண்டம் ஸமாப்பித்து வேணடுகினறேன; ஒருவிதத்திலும மீண்டெழுந் தருளாராகில, யானும திருவாணியத்திலேயே என்னையர் மீண்டெழுந் தருளு மளவும் உடனிருந்து பணிவிடைசெயது மகிழவேன; லக்ஷ்மண னைப்போலவே தம்பியுமி ஸாஸனும், பத்தியுள்ளவனுமாகிய எனனுடைய தரம் உட்னிருக்ககடவை யலலையெனறு மறறத் துபேகூடசெயவரோ? ஒருபொழுதுஞ செயயார், என்றிவ்வண்ணம புலமபி யுரைத்து வருந்தினரு

அயோத்தியாகாண்டத்தில் எண்பத்தெட்டாவது சருக்கம் முறறிறறு.

எண்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் சேனைகளுடன் கங்காநதியைத் தாண்டிச் சென்றது.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் அன்றிரவு கங்காநதியின் வடகரையிலேயேயிருந்து மறுநாளுதயத்திலெழுந்து சதருகநாளை நோக்கி, அடா சதருக்கர்! ஏனின்னுந் துயிலுகினறனை; விரைவாக நீவழுநது நிஷாதாதிபதியாகிய குஹப்பெருமாளை யழைப்பிகக்கடவை. உனககு மங்கல முளதாகக கடவது. அவரோநம் சேனைகளை நாவங்களினால தாண்டுவிப்பாரென்னை செயகையில், ஸ்ரீசத்துருக்கநாழ்வானும் ஸ்ரீபரதாழ்வானைநோக்கி, ஐயரோ! யான எம்மையரை நினைந்துகொண்டே விழித்திருக் கின்றனனே யன்றித் தூயிலகொணடிலேனென்றனர். இவ்வண்ணம் இவ்விருவரும் ஒருவர்க கொருவர் சம்வாதஞ செயதுகொண் டிருககையில, குஹப்பெருமாள தாமே வந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானைகககண்டி கைகுவித்து அவரைநோகக்கி சக ரவாத்திகுமாரரே! தேவர் ராத்திரி இனிதியின கனியில் சுகமாக வாழ்ந்து மகிழநதீரோ? சேனைகளுடன் தேவரசுக குசலமுளதாயிறறு? எனறு வினவினார ஸ்ரீபரதாழ்வான அந்த வாகயியதைகளகேடடு அவரை நோக கி, குஹப்பெருமாளே! இரவும எமககு சுகமாகக கழிநதது; யாங்களும் உம்மால பூஜிக்கபபட்டோம; இப்பொழுதே வலியகள பறபல நாவங்களைக்கொணர்ந்து எம்மை இக்கங்காநதியின் அக்கரை சோகக கடவர்க ளென்று கடடளையிடடனர். உடனே குஹப்பெருமாள் விரைவாகச் சென்று தம்மினத்தா ரெல்லோரையும எழுந்திரீர்; கண்விழியீர்; உங்களுகக கெப்பொழுதும் மங்கல முளதாகக கடவது; நாவங்களை விரைவாக இழுத்துககொண்டு வரகடவீரகள; எல்லோரையும தாண்டுவிப்போமென் றெழுப்பி யுரைத்தனர். உடனே யவர்க ளெல்லோரும் எழுநது ஐஞ்ஞூறு நாவங்களை யங்கங்கிருந்து விரைவாக இழுத்துக்கொணடு வந்து நிறுத்தஞ செயதனர்கள். இவை யனைதியும், ஸ்வஸ்திகமென்னும பெயருடையனவும், சிறநத கண்டைகளையுடையனவும், பதாகைகளினால விளங்குகின்றனவும், பல கைகளினால் சுவர்வைத்து நடுவில கவ்ரகூங்கள் வைத்திருப்பதினால வேண்டு மளவும் காற்றினை யுபயோகஞ செயது கொள்ளத் தக்கனவுமாகியுள்ள பெரிய படகுகளும் சித்தஞ்செயயப பட்டன; கடையில் ஸ்வஸ்திகமென்னும பெயருடையதும், வெண்மை நிறமுள்ள கம்பளங்களால சுறறப்பட்டதும், சுற்றிலும் சிறுவணைடைகள கட்டி யொலிப்பதும், அரசர்கள் ஏறத்தக்கதும், மிக வழகியதுமாகிய ஒரு சிறந்தபெரிய நாவத்தைக் குஹப்பெருமாளே கொணர்ந்து சித்தஞ

செய்தனர். இந்த ரீவத்தில ஸ்ரீபரதாழ்வானும ஸ்ரீசத்துருக்னாழ்வானும், கோஸல்யார் முதலிய தேவிகளும், வஸிஷ்டபகவானும், மற்றுமுள்ள வாம்தேவாதி முனிவாகளும, வேதியர்களும் ஏறிக்கொண்டனர்கள். பின்பு, உடன் வந்த வண்டிகளும், கடைச சாமான்களும ஏற்றப்பட்டன ; அந்தரம் புறப்படுகையில், ஸேனாநிவேசததில * தியிட டெரிப்பவர் கள், சீராடுவோராகள், படகேறுவதன்பொருட்டு கீரிழிறங்கி மூழ்கு வோர்கள், தீததம பொருளகளேப படவிலேறறுவதன்பொருட் டெடுபபோர்கள், இவாகளது கூக்குரல விணணுலகினே யணுகி யொலித்தது ; இவ்வணணம் மிகுந்துளள ஜனங்களேயிய அந்த நாவங்கள் யாவும வலியாகளால செலுத்தப்பட்டனவாகி விரைவாக நீரில சென்றன; சில நாவங்கள பெண்களாலும, சில குதிரைகளாலும், சில வண்டி முதலிய வாஹனங்களாலும, சில காளே முதலியவற்றாலும, சில பொருளகளாலும், நிறைந் திருந்தன ; அணையெலலாம அககளை சோந்து, அவர்களே இறகி விட்டு மீண்டு வந்தன ; பதாகைகளுடன கூடிய கஜங்கள் கங்கையி லிறங் கித் தாண்டி வருகையில, துவஜங்களுடன கூடிய மலேகள்போலக காணப் பட்டன; சிலா படவிலேறினா , சிலர் தெப்பததிலேறித் தாண்டினர்கள்; சிலர் பானைகளே வைததுகொணடு நீந்தித தாண்டினாகள , சிலர் கைகளினுலேதானே தாணடினர்கள ; இவ்வண்ணம ஏலலோரும அந் நதியைத் தாண்டினாகள அநந்தரம ஸ்ரீபரதாழவான நதியைத் தாண்டி, யதனு லினைப்புறற சேனைகளைச் சுகமாக இளைப்பாறும்படி கடடளையிட்டு நிறுத்திவிட்டு, மைத்திரமென்னும பகல மூன்றுவது + முஹூரத்தத்தில ரித்துவிக்குகளுடன கூடிய பரத்துவாஜமஹரிஷியைகணடு தண்டம் ஸமாப்பிப்பதனபொருடடெசென்று, மிக வழகிய பர்ணசாலேகளாலும், பலவகை மரஙகளாலும அழகாய அம்முனிவருடைய ஆசரமத்தைக் கண்ணுற்றனர்.

அயோத்தியாகாண்டததில ஏண்பத்தொன்பதாவது சருகம்

முற்றிற்று.

---

* சேனைகள் ஓரிடததிலிறங்கி யங்கிருநது புறப்படுகையில, அவவிடததில் தியிட்டு எரித்துவிட்டுச் சென்றால செலவும் பெருகுமென்று அவ்வண்ணஞ செயய தலை வழக்கம் முற்காலததில ஆதலின, கவி யவவணணமே கூறினர.

+ முகூர்த்தமென்றால் இரண்டாவது நாழிகை காலம, பகல் முபபதாநாழிகை யாதலின, பதினாநது முகூாததம், அவறறின பெயா பிருஹஸபதியினால கூறப்பட் டுள்ளன ; ரௌவயாவன, ரௌதரம - க, லாபபம் - உ, மைதரம் - ஈ, பைத்ரம்-ஊ, வாஸவம் - ஙி, ஆப்யம்-ஸு, வைஸ்வம்-எ, பராஜாபம்-அ, பாராஜேசம்-க, ஐகதரம்-ஒ, ஐகதாக்ஷம் - ஙக, நைருதம் - ஙஉ, வாருணம - ஙஈ, ஆயமம - ஙஏ, பஷ ஙஙி, எனபவையேயாம்.

தொண்ணூறுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பரதத்வாஜமஹாமுனியைக கண்டு ஸேவித்தது

ஸ்ரீபரதாழ்வான இரண்டுகாழிகை வழித் தூரத்திலேயே ஸ்ரீபரத்து வர்ஜர் ஆசரிமத்தைக கண்டு அவ்விடத்திலேயே சேனைகளை நிறுத்தி விட்டு, ஆயுதங்களையும், வெணகுடை வெண்சாமரை முதலிய விருது களையும் வைத்துவிட்டு, வெண்பட்டுடுத்துத் தூய்மையராகி, வேதியர்க ளுடனும், மந்திரிகளுடனுங கூடி, ஸ்ரீவஷிஷ்டபகவானை முன்னிட்டுக் கொண்டு கால்களாலேயே நடந்து சென்று, நெடுந்தூரத்திலேதானே பரத்துவாஜ முனியைக்கண்டு மந்திரிகளையு மங்கு நிறுத்தி விட்டு, வஷிஷ்டபகவான் பின்றொடர்ந்து கிடடிச சென்றனர். பரத்துவாஜமஹா முனியும், ஸ்ரீவஷிஷ்டபகவானைக கண்டவுடன் பெருமகிழவுக்கொண டாஸநத்தை விட்டெழுந்து எதிர்கொண்டுவந்து ஸேர்க்ஸை நோகஷி, ஆர்க்யம், அர்க்யம் எனறு, கட்டளையிடடுகொணடே ஸ்ரீவஷிஷ்ட பகவானருகில வந்து, ஸ்ரீபரதாழ்வானுல் தண்டம ஸமர்ப்பிகபபட்டவ ராகி, இவரைத தசரத குமாரரெனவுணராது, ஸ்ரீவஷிஷ்டபகவானுகும, ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கும, அர்கயம், பாதயம, ஆசமனீயம், கனிகள் முதலாகியுள்ள உபசாரங்கள் செயது, இவரை நோகஷிப் பரதாழவானே! உமது திருமாளிகையிலும், திருவயோத்தியிலும், சேனைகளிலும, பொருண்மனையிலும, நட்பினாகளிலும, அமைசசாகளிலும், மங்கலம வளர்கின்றதாவென வினவி யருளினர். யோகமகிமையினுல தசரதசகர வர்த்தி பொன்னுலக மடைநததை யுணாந்திருகின்றமையால், சகர வர்த்தி குசலமுற்றிருகின்றனரோ வெனறு வினவியிலர; இவ்விரு வரும் அவரை நோகஷி, மாதவரே! தேவரது திருமேனிக்கும, அக்கினி களுக்கும, விருகஷங்களுக்கும், சிடாகளுகும், மான் முதலிய விலங்கு களுக்கும, பறவைகளுகும, பிணியொனறு மினறிக குசலம வளர்கின்றதா வெனறு வினவினாகள். இவ்வணணம் ஒருவர்க் கொருவர் யோக கேஷமம் விசாரித்துக கொண்டபின, பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ் வானை நோக்கிச சகரவர்த்தி குமாரா! நீ, அரசாகஷிசெயவதைவிட டிங்கே வந்ததற்குக் காரணம் யாதோ அதனை யுரைசெய்யக் கடவை. அக்காரணம் எமக்குத் தோன்றிற்றிலது; அதனுல் என் மனம் தெளிவுற் றிலது; கோஸலையார் திருக்குமாராராகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் உன் தாயின வாக்கியத்தால் கட்டுண்ட உன் தந்தையினுல் பதினான்குவருஷம் வனவா ஸஞ் செய்யக்கடவை யென்று காட்டிலோட்டபபடடு, இளையபெருமாள்

பிராட்டியுடனும் வனத்தில வாஸஞ செய்துகொண் டிருக்கின்றன ரல்லரோ? அவர் விஷயத்தில ஏதேனும் தீங்குசெய்ய நினைத்தல செலலு கின்றனையோ? அவனையு மிப்பொழுதே தம்பியுடன் கொல்லசெயது விட்டால ராஜ்ஜியம அழிவற்று நிலைத்துவிடு மென்றும கருத்துக கொண் டனையோ எனறு வினவினர. ஸ்ரீபரதாழவான அவ்வாககியத்தைக் கேட்டவுடன் கண்ணீர் பெருகக யழுது, பரததுவாஜமஹாமுனியை நோககி, முக்காலமு பொருளகளையு முணரவலல மாயோகியே! தேவரு மடியேனை நோக்கி, இவ்வணண முருளிசசெயவ தொகுமோ? யான் கெரடும்பாவியாகக் கெட்டழிவே னலலேனை? இவவிஷயத்தில யான சிறிதும்பிழை செய்திலேன்; அடியேனை நோககி, இவ்வண்ணம அருளிச செயயற்க; என்னை யறியாமல என் தாய இககொடிய செயல செயதனள்; அதற்கு யான முனிந்தனனே யன்றி யுகந்திலேன, னென் தாயிவ வாககி யத்தையும், யான் நன்கென உடனபடடுச செயயேன, அடியேன் என்னையாக கண்டு தண்டம ஸமாப்பித்துச சரணமடைந்து வேண்டித் திருவுயோதனிக்குத் திருப்பி எழுநதருளப் பண்ணிககொணடு போவதன் பொருட்டே வந்தேனே யனறி, வேறெணணங்கொண்டு வந்திலேன; ஆதலின், தேவர் அடியே னிடத்தில் அருள செயது, எம்மையா இப் பொழுது எஙகே எழுந்தருளி யிருககின்றனரோ? அதனை யருளிச செயக் எனறு வேணடி வஸிஷ்டபகவான் முதலானோரைக கொண்டும வேணடசசெயது பணிந்தனர. பரததுவாஜமஹாயோகியும அதுகேடடு உளமகிழந்து, ஸ்ரீபரதாழவானைக குளிரக கடாகஷிதது அவரை நோககி, மஹாராஜா திருமகனே!—

த்வய்யேதத்புருஷவ்யாக்ர்² யுக்தம்ராகவவம்ஶஜே
குருவ்ருத்திர்மஶ்சைவ ஸாதூனாமனுயாயிதா॥
ஜானாஸைதன்ந்ருஶம்ஸ்யாத்³ த்³ருஷீகரணமஸ்த்வி தி
அபீச்ச²ந்த்யாந்தரார்த்²யம் கீர்திம்ஸமபிவர்த⁴யன்॥

த்வயயேதத்புருஷவயாகர யுகதமராகவவமசஜே
குருவருதிதிரமசசைவ ஸாதூனாமனுயாயிதா
ஜாகேஸைதன்ருஶம்ஸ்யாத்தே தருஷ்கரணமஸ்தவிதி
அப்ருசசந்தவாந்தராதாயாதம கோநிமஸமபிவர்தயன்.

தமையனுக்குரிய தொண்டு பூண்டிருப்பதும், ஐம்புலன்களையு மடக் கிப் பெண்ணாசை பொருளாசை மண்ணாசைகளினை நீறுப்பதும், பெரி யோர்கள் சொற்படி நடப்பதும், ரகுகுலத்தில் பிறந்த உனககே இம் மூன்றும் தகும்; கசடற்ற உன் மனோபாவத்தையும், யான் யோகமூலி மையா லறிவேன்; ஆகிலும், அஃது மாறுமல் நிலையுறுவதற்காகவும்,

உனகு மெய்ப்புகழ் வளர்வதற்காகவும், அவ்வாறு விளைவினேன்; ஸ்ரீராமசந்திரர் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், இப போழ்து திருசித்திரகூடத்தி லெழுந்தருளி யிருகின்றார்; நானத் தினம் அவ்விடத்திற்குச செலலகடவை; இன்றைத்தின மிவ்விடத்தி லேயே வாழக; இந்த என் கோரிக்கையை யீடேறறிச்செல்க என்றருளிச செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழவான் அம்மொழி கேட்டு அவ்வண்ணமே ஆகுக வென் றுடனபட்டு அன்றிரவும அவ்வாசிரமதிலேயே வாஸஞசெயய நிசசயஞ செய்தனர்.

அயோதியாகாண்டத்தில தொண்ணூற்றுவது சருகம்.

முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றொன்றுவது சருக்கம்.

பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழவான் சேனைகளுகு விருந்துசெயது எல்லோரும் பரமாநந்த முறசசெய தருளியது.

ஸ்ரீபரதாழவான் அன்றிரவு அவ்விடத்திலே யிருகக உடன்படட பினனர, பரத்துவாஜமஹாமுனி ஸ்ரீபரதாழ்வானே நோக்கி, ராஜகுமார! யான் உனக்கு ஆதிதியம் செயய விரும்புகினறேன; அதனைப் பெற்றுக கொள்க என்று அருளிச செயதனர். ஸ்ரீபரதாழவா னதுகேட்டு அம் முனிவரை நோகி, மாதவர் சீமானே! தேவர் அடியேனுககு அர்க்கியம் பாத்தியம் காட்டிலுள்ள காய கிழங்கு முதலியவற்றுல ஆதித்தியஞ் செய தருளினீ ரலலீரோ? இதன்மேலும் செய்யத்தககது யாதாளது என்று விண்ணபபஞ செய்தனர். பரத்துவாஜமஹாமுனி யதுகேட்டுப் புன் னகையுடன் ஸ்ரீபரதாழ்வானே நோக்கிச சக்கரவர்த்தி குமாரா! நீ மிகவும் என்னிடத்தில் சந்தோஷ முடையவனென்றும், யானளித்த காய் கனிகளி னலும் மகிழ்வுற்றனை யென்றும், யான் நனகறிவேன; ஆகிலும், யான் இந்த உன்னுடைய மிகுந்துள்ள சேனைகளுக்கு விருந்து செயய நினைக் கின்றேன்; நீ பூஜை பெற்றுக்கொள்ளத் தக்கவனுதலினை, இவ்விஷயத்தில் ஏமக்கு மிக விருப்ப முளது; நீ இனிரு வருகையில சேனைகளுடன வரா மல் ஏன் சேனைகளைத் தூரத்தில் நிறுத்திவிடடி வந்தனை என்றருளிச செய்தனர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அம்மொழிகேட்டுக் கைகுவித்துககொணடி அவரை நோக்கி, முனிவர் சோமரனே! சேனைகளுடன் யானிங்கெயதின் தேவர் சிற்றங்கொண்டருளவீ ரென்றஞ்சிச சேனைகளை நிறுத்திவிடடி வந்தேன்; ராஜனுகிலும், ராஜகுமாரனுகிலும், மாதவர் வாஸஞசெயபு

மிடத்தில் ஆடம்பரத்துடன் செல்லக்கூடாதன்றே ? பகவானே ! யானை களகுதிரைகள காலாளகீவ் எனனு மிவை யடங்கிய மிகுந்துள்ள சேனை பூமி முழுதும் நிறைந் தென்னைத் தொடர்ந்து வருகிருகின்றது ; ஆந்த சேனை யிங்கெய்தின், மரங்களை முறித்தும, நீரகளைக கலக்கியும், பான சாலைகளை யழித்தும, பூமியை மிதித்தும, இவ்வாசிரமத்திற்குப பிடை செயயுமென்று அடியே னொருவனே வந்து தண்டம ஸமர்ப்பித்தேன் என்று விண்ணப்பஞ் செயதனா. உடனே பரதனுவாஜமஹாமுனியால் சேனைகளெலலா மிங்கழைப்பிகக கடவனவெனக கட்டளைசெய்யப்பட்டு ஸ்ரீபரதாழவான அவ்வுணனமே அனைவாகளையும வரவழைத்தனர். பரத்துவாஜமஹாமுனியும் உடனே அகனி சாலைகளுள னெனறு கால கைகளைச சுதந்திசெயதுகொண்டு ஆசமனஞ செயது ஆஸநத்தினமீ துட கார்ந்து தியானஞ செயது யோகத் திறமையினால் இவ்வுகளுகளுகு விருந்து செயவதனறிபாருடடு மநதிர பூர்வமாக விசுவகாமா, துவஷ்டா, இநதிரன, யமன், வருணன, குபேரன், அகனி முதலிய தேவர்கள், இவாகளை யழைப்பிதது அவர்களை நோக்கி, யான செய்யு மிந்த விருநதுகளுகு சஹாயஞ செய்யக கடவீர்களெனறு ஆஜ்ஞைசெயது, குணதிசையை நோகியும, குடதிசையை நோக்கியும், பெருகி வருகின்ற நதிகளையும அழைத்து, பூமியிலும், ஆகாயத்திலும், நாறபுறத்திலிருநதும பெருகி வரக கடவீரகள. உஙகளுள சிலா காஜரத்தின் மத்தியத்தையும, சிலர் கெளடை, பைஷ்டை, மாத்துவீ யெனறு மூவகைபபட்ட சுராகளையும, வேறு சிலர் கருப்பின சாற்றுக்கு நிகராகிய தண்ணீரையும பெருகக கடவீர்களென்று ஆஜ்ஞைசெயது, விசுவாவஸு ஹாஹா! ஹஹஹஹ! முத லிய தேவகந்தர்வாகளையும, தேவவனிதையரகளையும, கந்தர்வப்பெண்களை யும, கிருதாசி, விசுவாசி, மிஸ்ரகேசி, அலம்புஸா, நாகதந்தை, ஹேமை, ஹிமை, அத்ரிகருதஸ்தலி இவாகளையும், மறறும இந்திரனையும், பிரஹ மாவையும அடித் திருகின்ற அப்ஸரப்பெண்களையும், தும்புரு நாரதர் களையும், வேணு வீணு தாள மிருதங்காதி வாதியகாரரகளுடன அழைப் பித்து, ஆடவும் பாடவும் கடளையிட்டு, ஆடையா பரணங்களெனனும் இலைகளை யுடையதும், தேவவனிதையர்களெனனுங கனிகளையுடையதும், உத்தாகுரு க்ஷேத்திரத்தி லிருகினறதுமாகிய சைத்திரரதமெனனும் குபேரனுடைய உத்தியானவன தேவதையையும் அழைத்து, நீ இவ்விட த்திலேயே இனறைத்தின மிருந்து பரதன்சேனையை மகிழவித்துசசெல் லுகளன்று ஆஜ்ஞைசெய்து, ஸோமதேவனையும் உததேசித்துப் பகவா னுகிய ஸோமதேவனும் என கடடளையினபடி சிறந்து மிருந்தளவ அன் னத்தையும், பலவகைப்பட்ட அபூபம் முதலிய பக்ஷ்யத்தையும், ஒதனம் முதலிய போஜ்யத்தையும், வற்றல முதலிய சோஷ்யத்தையும், ரஸாயனம் மூதலிய லேஹ்யத்தையும, மிகுதியாக வளிக்கக கடவன். விசித்திரங்க ளான மாலைகளையும், ஸுரா முதலிய பேயங்களையும், பலவகைப்பட்ட

மாம்ஸங்களோயும் அளிக்கக் கடவனென் றுரைசெய்தனர். இவ்வண்ணம் கிழக்கு முகமாகக் கைகுவித்துகொண்டு பரத்துவாஜமஹாமுனி தியானஞ் செயகையில, உடனே அந்தத் தேவதைக ளனேவர்களும் தனித தனியே வந்து சோந்தனர்கள. அநந்தரம் மலயமலையையும், தர்துரமலே யினேயுஞ் சார்ந்து வருகின்ற மந்தமாருதமானது எலலோர்கு மினிதாக வீசிறறு ; விண்ணினினறும தூமலர் மழை பொழிந்தது ; தேவதுந்துபி முழங்கிறறு ; சிறந்த காற்றுகள் வீசின ; தேவப் பொதுமகளீர்க ளாடி ஞர்கள ; தேவகந்தர்வாகள பாடினாகள ; வீணே முதலிய வாத்தியங களும முழங்கின ; இவ்வொலி விண்ணிலும் மண்ணிலும் மூவுலகிலேர் செவிகளிலுக் பரவி யெழுங் தொலித்தது ; இவ்வண்ண மொலித்த அவ்வொலி யடஙகியவுடன ஸ்ரீபரதாழவான் சேனைகளால் விசுவகாமாவி ஞல செயயபபட்டு நிறமை காணப்பட்டது ; நாற்புறஙகளிலும் ஐநது யோஜன தூரம பூமி மேடுபளளஙகளினறிச சமமாகச செயயபபட்டு நீல வைடூர்யங்கள் போனற இளம்புற்களால் நிறைந்து திகழந்தது ; அவ்விட த்தில இலவம், விளா, பலா, மாதளே, நெலலி, மா முதலிய மாஙகள களிரத்துப் பூதகக் காயத்தப பழுத்துத் தழைத்து விளஙகின ; உத்தர குரு க்ஷேத்திரத்தினினறும், சைத்திரரதமென்னும வனமும் வநது திக ழந்தது , இருபுறஙகளிலும் பலவகை மாஙகள் சூழந தடர்ந்த தேவநதி யும வந்து பெருகிறறு , ஈறபுறஙகளிலும் தாழவாரங்கடடிய வெணமை நிறமுள்ள மாளிகைகளும், யானே குதிரைகள கட்டத்தக உயர்ந்த மண்ட பஙகளும், மேல மாளிகைகளில தோரணங்கள நாட்டிக கட்டபபட்டன வும், நீரறறு வெண்மை பொருந்திய மேகம்போன்றனவும், கற்பக மலர் மாலேகளினுல் அலங்காரஞ செயயபபட்டவும், நற்சந்தனநீர் தெளிக்கப் பட்டனவுமாகிய வேந்தர்களது மாளிகைகளும, பலவகை யலங்காரங்கள நிறைந்த சயனம், ஆஸநம், வாஹன மிவைகளும, இவ்வியமாகிய அறு வகைச சுவைகளே யுடைய நல்லுணவுகளும், விலேயுயர்ந்த ஆடையா பரணங்களும், பலவகைப்பட்ட பாத்திரங்களும், அளவுகடந்து நிறைநது திகழ்ந்தன ; பரத்துவாஜமஹாமுனி இவ்வண்ணம ஏலலாபபண்டங் களேயும் நிறைத்து, ஸ்ரீபரதாழவானே நோக்கி, அனேவாகளுடனும் அங் கெயனி, விருந்துண்ணும்படி கட்டளேசெய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழவானும் மந்திரிகள் புரோஹிதர் முதலியவர்களுடன் தமக்காக வியறறப்பட்ட நிறைந்த மாளிகையினுடபுகுந்து அங்குள்ள செல்வங்களேக்கண்டு களிப் றறு அங்கு ஸபாமண்டபத்தி லிடப்பட்டிருந்த ராஜாஸநத்தையும், வெண்சாமரை வெண்குடை முதலியவற்றையும் கண்டு, அவை எம்மைய ருக் குரியனவே யன்றி, எமக்குத் தகாவென்று எண்ணி மந்திரிகளுட ன அவ்வாஸநத்தின்மீது ஸ்ரீராமபத்திரர் வீற்றிருப்பதாகத் தியாநஞ்செயது கொண்டு அவைகளே வலஞ்செய்து அவ்வாஸனத்திற்குத் தண்டம்ஸமர்ப பித்துத் தாம் ஸ்ரீராமதாஸனென்பது யாவர்க்கும் வெளிபபடும்படி

வெண்சாமரைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஆருகிலுள்ள மந்திரிக்குரிய ரதாஸனத்தில் வீற்றிருந்தனர் பினபு முறைப்படி புரோஹிதர்கள மந்திரிகள சேனபதி படைத்தலவா முதலிய யாவரும் உடகார்ந்தனர்கள். உடனே பரத்துவாஜமஹாமுனிவரது ஆஜஞையினுல, பாயஸங்களேயே சோறாக வுடைய பாலாறுகளை பெருகின , அவற்றின இருகரைகளிலும் ஸனகாரை பூசி மழுகிய சிறந்த மாடமாளிகைகளும் தோறறின , உடனே சிறந்த ஆடையாபரணங்களே யணிந்து சிறந்த உருவமபொருந்தி யழகிய இருபதினாயிரம் பெண்களை வந்தனாகள , இபபெணகளே அடைநத மனிதாகள பித்தாபோல மயல் கொண்டனாகள ; இவை யாவும் திசைமுகத் தேவனுல் அருள்செய் தனுப்பப் பட்டன , ஈந்தள வனத்தினினறும இருபதினாயிரம் பொதுமகளிராகள வந்தனர்கள ; நாரதா, தமபுரு, கோபன முதலிய கநிரவ்னபோன்ற காந்தியுள கநகாவராஜாகள ஸ்ரீபரதாழவனெதிரில் கானஞ் செயதனாகள் ; அலமபுஸை, மிஸ்ரகேஸி, புண்டரீகை, வாமனை, இவர் முதலியவராக ளாடினர்கள , தேவாக ளிடந்திலும, சைதிரரத வனத்திலு மூளஞ் மலர்மாலைகள் யாவும் பிரயாகத்தில காணபபட்டன , அஙகுளள பில்வமரங்களே மாத்தளகாராகளாயின , தானிமரஙகள தாளம்போடுகிற வாகளாயின ; அரசுமரங்கள நாதஙகாகளாயின , பினபு தேவதாரு பனை மஞ்சாடி புங்கம் முதலிய மரஙகள மகிழவுகொண்ட கூனாகளும, குறளாகளுமாக காணபபட்டன , சிமசுமை நெல்லி நீவல முதலிய செடிகளும், மலைஜி மல்லி ஜாதி முதலிய கொடிகளும, பெண்ணுருகொண்டி அஙகு விருந்துண்போர்களை நோகஙி, மஹாராஜனகளே ! உ ணா வேண்டியவாகள ஸுரையைப் பானஞசெயக , பசி யுடையவாகளே ! பாயஸததை யுண்க ; மாம்ஸம் வேண்டியவாகளே ! மாமஸத்தைப புஜித்து மகிழக என்றுகூறி செய்தன ; ஒவவொரு மனிதாகளுக்கு ஏழு எட்டுப பெண்கள விதம் வந்து சூழந்துகொண்டி அழுகுத தேயதது நதிகளில ஸ்நாநம செய்வித்தனர்கள் ; சிலர் ஸ்நாநஞ் செயதவாகளின் உடம்புகளைத் துடைத்து நல்ல துணிகளை புணணச் செயதனாகள , யானைகள குதிரைகள ஒண்டைகள கோவேறு கழுதைகள் காளைகள முதலியவற்றையும, அவவவறறைக் காப்போகள அவைகளுக்குத் தக்க உணவுகளைப போடடுக் கருபபின் சாறுகளையும், தேன்களையும் குடிப்பிதனாகள ; சிலா கரும்புகளையும், தேனகலநத பொரிகளையும் தினபிதனாகள ; இவவண்ணம எலலோரும் மஹாநந்தமுற்றுத் தேவபோகமகளே யநுபவித்து மதிமயஙகினமையால், குதிரைக்குரான குதிரையைப் மூணாநநிலன , யானைக்காரன் யானையைபு மறிந்திலன ; அந்தச சேனை முழுதும் மதமகொண்டும், மயல்கொண்டும், களிப்புக்கொண்டும், கோரிகைகள ளெலலாவறறையும பெறறுச செஞ்சாந்த மப்பித் தெய்வ பொதுமகளிராகளுடன் புணர்ந்து பரமாநந்த மடைந்து,—

நைவாயோத்யாமகமிஷ்யாமோ நகமிஷ்யாமதண்டகாந்
குசலம்பரதஸ்யாஸ்து ராமஸ்யாஸ்துததாஸுகம் ॥

நைவாயோத்யாமகமிஷ்யாமோ நகமிஷ்யாமதண்டகான
குசலமபரதஸயாஸது ராமஸயாஸதுததாஸுகம

யாங்கள் அயோதிகுஞ் செல்லோம், தண்டகாவன்திறஞ்ஞ் செல்லோம், ஸ்ரீபரதாழ்வான் எகேயாகிலும் சென்று குசலமும்மு வாழக, ஸ்ரீராமசந்திரரும் இனபுறறு எங்கேயாகிலும் வாழக, யாங்கள மாத்திரம இவவிடத்திலேதானே இவவண்ணம் ஆனஸ்தங்கொண்டி வர்ழவோமென்று கூவி யுரைசெயதனாகள ஸ்ரீபரதாழவானைப் பின தொடர்நது வந்த எல்லோரும இதுதான் விண்ணுலக மென்றனாகள, சிலா ஆகங்கக கடலில் மூழ்கி மதிமயங்கி ஆடினர்கள; சிலா நகைததனாகள, சிலா பாடினர்கள, சிலர் நாறபுறங்களிலும ஓடினாகள; சிலா எலலாச சேஷ்டைகளையுஞ் செய்தனர்கள, அங்கே மூக்களவும் குறைவற உண்டவர்களும், நிறைகுளள தேவபோஜனங்களைகண்டி ஆசைகொண்டி மேனமேலும புஜிக்கவே நினைததனர்கள. வேலைகாரர்கள தீர்திகள குலமகளிராகள ராஜாகள வேதியர்கள மற்றும் சேனையிலுளளோர்கள யானை குதிரை முதலிய வாஹனஙகள மற்றமுளள பசு பக்ஷி மிருகங்கள முதலிய எல்லோரும் பரத்துவாஜமஹா முனியினலளிக்கப்பட்ட நலலுணவுகளே யுணடே மகிழ்ந்தனாகளே யனி, ஒருவராயினும் வேறுணவை யுண்டிலர்; அப்பொழு தகங்கே வெண்பட்டுடுக்காதவரும், பசிதாக முற்றவரும், ஸ்நானஞ்செய்யாம லழுகுடம்பினரும், அழுக்குறற கூந்தலுடையவரும், ஒருவரு மில்லர்; ஆட்டி மாமஸங்களாலும், வராஹமாம்ஸங்களாலும், சிறந்த வியஞ்ஜனங்களாலும, ரஸாயனங்களாலும், நனகு சமைத்த ப்ருப்பு வகைகளாலும், வெணமை நிறமுளள அன்னங்களாலும், நிறைக்கப்பட்ட பொற்கலங்களும், கன்மலா நறசாரந்தம் முதலியவைகள நிறைந்த தங்க பாத்திரங்களும், அளவறறன வாகக் கிட்பதைக் கண்ணுறறு, எலலோரும் வியபபும மகிழவும கொணடி திகைத்து நினறனாகள அநத வனதினி பககங்களில் பாயஸத்தையே சேறுகவுடைய கிணறுகளும் காணப்பட்டன; அங்குளள பசுக்களே காமதேனுப்போல வேண்டி மளவும் பால் கொடுப்பன வாயின; அங்குளள மரங்களே நிரந்தரம் தேன் பொழிந்தன; வாபிகளும் மிருதுள்ள நலல மரீம்ஸங்களுடன கூடிய மத்தியகளிலுல் நிறைந்து விளங்கின; அன்னம நிறைந்த ஆயிரம் பாத்திரங்களும், கறிகள் நிறைந்த அகேகலக்ஷம் ஸ்தாலிகளும், அகேகம் கோடி போஜன பாத்திரங்களும், பெரிய சொம்புகளும், பானஞ்செயயத்தக்க சிறு சொம்புகளும், வாயக்ன்ற தயிர் நிறைந்த பாத்திரங்களும் விளங்கின; கடுத்தர மாதவின், கொஞ்சம புளித்தும், வெணமை நிறமுடையதும், விளங்கலியின் பரிமளமுளள கபிதத

மென்னும் மோராலசில மடிகளும், இளந்தோய்ச்சலிக் கடைந்து சுக்குத திப்பிலி மிளகுப்பொடிகளுடன கூடியதும், ஏலம் லவங்கம் தக்கோலம் நாகப்புஷ்பங்களுடனும், சாகனா இஞ்சி இவைகளுடனுங் கூடிய ரஸால. மென்னும் மோரால சில மடிகளும், தயிர்களினுல் சில மடிக்களும், பால் களினுல் சில மடிக்களும் நிறைந்து திகழ்ந்தன; சாகனாகளின் குலை களுடி விளங்கின; அரைத்த நெல்லி ஹிகாய முதலியவைகளும், உழுத் தமா முதலிய சூர்ணங்களும, காயசின ஹிகாய முதலிய கஷாயங் களும், வெங்கீர்களும, பாத்திரங்களில் நிறைந்து காணபபட்டன, பலவுக் குச்சிகளும சித்தஞ செயயப்பட்டன; சந்தனக குழம்புகளும தொன்னை களில் வைக்கப்பபட்டன; சிறந்த கண்ணுடிகளும, நினமலமரிய வஸ்திரங் களும், பாதுகைகளிலும், பாதரக்ஷைகளும், மைசசிமிழ்களும், சிப்புக் களும், ஆஸகங்களும, பலவகை ஆயுதங்களும, விலலுகளும, கவசங்களும், படிகைகளும், பீடங்களும் விளஙகின; யானை குதிரை முதலியவைகள கீர் சூடிக்கத்தக்க மடிகளும, நெய்தல் தாமரை முதலிய மலர்கள மலர்ந்த ஸ்காசம் பணணத்தக்க ஓடைகளும், நீலம் வைடூரியம் போன்ற இளம்புற் களின் கட்டுகளும், பசுகளின பொருட்டுச் சித்தஞ செயயபபட்டன; இவ வகையாக எஙகும் கண்டு, அங்குள்ள யாவரும இஃது கனவோ என்று ஐயுற்றுத் தோந்து, மிகவும் வியப்புறறுத தேவாகள நூதன வனத்திற் போலப் பரத்துவாஜாஸ்ரமத்தில் மிக வின்புறறு வாழந்து அன்றிரவினைக் கணபபொழுதாகப் போக்கினாகள இவவணணம அங்கெயதிய தேவ நதி களும், கந்தர்வாகளும், தெயவப்பெண்களும, மறறுள்ள யாவரும் ஸ்ரீபர தாழவான சேனையை யாகஸ்தகட்டில் மூழத்துவிடடுப் பரத்துவாஜமஹா ரிஷி யிடத்தில் விடைபெறறுக்கொண்டு வந்தவாறு சென்று தததமிடஞ் சோந்தனர்கள். இவவண்ணம் அச்சேனையி லுளளவாகளும மத்தியபானஞ் செய்து மதுமேறறித் திவவியமாகிய அகரு சந்தனஙகளைப் பூசி இன்புறறு அவ்வாறே படித் திருந்தனாகள். அவாக ளணிந்திருந்த நன்மலர மாலை களும் புணர்ச்சியில துவைகபபட்டனவாகி வாடி மலாகள உதிர்ந்து நிலைத் தனி யவிழ்ந்து வீழந் திருந்தன;—

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொணணூறறொனறாவது சருக்கம

முற்றிற்று

பரீத்துவாஜமஹாமுனி பெருமா ளெழுநதருளி யிருக்குங்கால, அவர்க்கு இவ்வணணம் விருநது செயயாமல ஸ்ரீபரதாழவான ஸேனைகளு இவவண்ணம் விருநது செய்த தெனனெனில, (ஆராதநேஷுஸாவேஷு விஷ்ணோராராதனம் வரம், தஸ்மாத்பரதரமபரோகதம ததீயாராதனமபரம) என்கிறபடி பகவதாராத னத்தைவிடப் பாகவதாராதனமே சிறநத தெனபதை யறிவிபபதறகாகவும, தவத்தின மையைவிட அரசாணமை யொரு பெரிதன மூதலின, ஸ்ரீராமபிரான் காட்டிலுறை

தொண்ணூற்றிரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பரத்துவாஜமஹரிஷியிடத்தில் விடை பெறுதல்—சேனைகளுடன் சித்திரகூடத்திற்குப் புறப்படல்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் நிவவண்ணம் ஸ்ரீபரத்துவாஜமகாமுனியால பூஜிக்கப பட்டவராகி, மகிழ்ந்த பரிஜன பரிவாரங்களுடன் அன்றிரவை யங்குப் போகவி, மறுநாளுதயத்தி லெழுந்து 'பரத்துவாஜமஹாமுனியைக் கண்டு தண்டம் ஸமர்ப்பித்தனர். அம்மஹாமுனியும் இவரை நோக்கி, மஹாராஜர் திருக்குமாரா! நம்முடைய இந்த ஆஶ்ரமத்தில் இரவு ஸுகமாக நீங்கிற்றோ? சேனைகளும் காஞ்செய்த விருத்துணடி மகிழ்ந்தனவா? என்று ஶ்ரீஞ் வினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானும் அவரை நோக்கிப பணிந்து மாதவர் சீமானே! தேவருடைய திருவருளினல் என சேனையிலுளள யாவரும் மிக நல்லுணவு களையும், நற்போகங்களையு மடைந்து மிக மகிழ்ச்சியும்ற வாழ்ந்தனாகள். அடியேன் நிப்பொழுது எம்மைய மெழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்திற்குப் புறப்பட்டவனுகித் தேவரை விடைகேட்கினறேன; அடியேனுக்கு விடை மொழி கூறிக ருளிரக கடாக்ஷித் தருளக; எமமையருடைய ஆஶ்ரமம எங்கிருகினறது? அதறகுச செல்லும் வழியாது? எவ்வளவு தூரத்தி லிருகின்றது? இவைகளை யருளிச செயக எனறு வினவினா. அமமுனி வரும் இவரை நோககி, ராஜகுமாரா! இஙகிருந்து இரண்டாயோஜன தூரத்தககு மேலே மிகவும் அழகிய கானகத்தை யுடைய திருச்சித்திர கூடமெனனும் மலை யிருகின்றது; அதனது வடபுறத்தில மந்தாகினி யென்னு மோர நதியிருகினறது; அந்நதிகும் அதகிருச்சித்திரகூடத் திறகும் நடுவில் பானசாலை கட்டப்பட் டிருகின்றது, அதில் பெருமாள முதலானோர்கள வாஸஞ் செய்கின்றனாகள; இஙகே நமமுடைய ஆஶ்ர மத்திற்குத் தெனபுறதில் ஒரு கொடிவழி செல்லுகினறதே? இந்த வழி யிலே சிறிதுதூரம் சேனைகளுடன் செல்லவாயில், நடுவில் தெனமேறகாகக் கினவழி பிரிகினறது; அந்த வழியைச சாரந்து செல்லவாயாகின, ஶ்ரீராம சந்திர னெழுந்தருளி யிருக்குமிடஞ் சேரந்து அவரைக் கண்டு மகிழவாய்

தலால் குறைவொனறு மிலலை யெனபதையும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் இரதி ணணத்தை விட்டு நீளவும் தாமே ராஜராஜனும் மேனமை விளையாதெனபதையும், கைகேயி மூதலானோர்க்கு ணகறிவிப்பதற்காகவும், இவ்வணணம் மஹாரிஷி செய்தனென வுணர்க.

பெருமான் தாபஸவிரதல் கொண்டிருந்தமையால், அவர் நல்லுணவை புண்ணுரென்பதாலும், (பத்ரம்புஷ்பம் பலம்தோயம) இதயாதிப்படி யவா காயு கனிகளிலுலேயே நிருபதியடையுக தன்மையராதலாலும், பெருமாளுக்கிவ்வண்ணம் விருத்தி செய்திலரெனவு மறிக.

என்றருளிச் செய்தனர். தசரதசக்கரவர்த்தியார் தேவிகளும் பிரயாணம புறப்படுவதை யுணர்ந்து வாஹனங்களை விடுமிழிந்து பரத்துவாஜமஹா முனியைச் சூழ்ந்து பணிந்தனராக அவர்களுள் கோஸல்யார் சுமித்திரர் தேவியுடன் வந்து முனபு முனிவருக்குத் தண்டம ஸமர்பித்தனர். பின்பு கைகேயியும் யாவரு மிகழவதினுல் நாணமுறுறுப பணிந்தனள அபபொ முதி முனிவர் ஸ்ரீபரதாழவானை நோக்கி, ராஜகுமாரர் ! இவர்களைத் தனித்தனியே இவரினவுனைக் கேடடினர விருமபுகினறேன் ; இவ ரெல்லோரும் உன தாய்களெனபதை யானறிவேன , ஆதலின, தனித்தனி யுனைசெய்க வென்று விஞவினர. ஸ்ரீபரதாழவானும் இவகே மிக வாடி வருந்தி நிற்கினறனரே ? இவரே கோஸல்யாரெனனும் திருநாம முடைய வரும், எம் தந்தையருக்குப பட்டமஹிஷியரும், எம்மையைப் பெறறெடு த்த பொறகொடியாரு மாகினறனர. இவரது வலது தோளினைச சாரந்து நிற்கினறனரே ? இவருடைய குமாராகளே மிகவுஞ் சூராகளும், உருவ மழகியவருமாகிய லக்ஷ்மண சத்துருக்ஙாகள இவகே நிற்கின்றனவே ? இவர்தான சீற்ற முடையாள, புனமதியினள, கட்டழகியெனனுஞ் செரு குடையாள, பொருளாசை யுறறவள, மிக கொடியவள, கைகேயியென்னும் பெயருடையாள், இவளாலேதான் எமமையா சீதா லக்ஷ்மனர்களுடன் கொடிய கானஞ் சேர்ந்து தனபமடைந்ததும், என தீநதையா பொனி லுலக் மடைந்ததும் நோந்தன ; இகொடியவிளே என் தாய, யாளிவ வண்ணம இகழவுறுவதறகு மிவளே காரணம், எனறிவவண்ணம் விண் ணப்பஞசெய்து கோபததாலும் தன்பத்தாலும சினமுறற நாகம்போலப் பெருமூச செறிந்து கண்ணீர் பெருகுகித் தனபுற்று நின்றனர். பரத்துவாஜ மஹாமுனி யதுகேட்டு ஸ்ரீபரதாழவானை நோக்கி,—

நதோஷேணாவகந்தவ்யா கைகேயீபரதத்வயா
ராமப்ரவ்ராஜனம்ஹ்யே தத்ஸ்கோதாகமபவிஷ்யதி ॥

கதோஷேணவகநதவயா கைகேயீபரததவயா
ராமபரவராஜனமஹயே தத்ஸ்கோதாகமபவிஷயதி.

கேளாய் பரதாழவானே ! இவவிஷயததில கைகேயியே தோஷ முடையவளென்று நீ எணணம்க, கைகேயி ஸ்ரீராமனே இவவண்ணம் வனவாஸஞ் செய்யும்படி செய்தன ளெனபது தேவ தானவ கந்தர்வ கோப்ராஹ்மணர்களுக்கு மிகச் சுகந் தருவதற்கே ஆகபபோகின்றது ; இஃது தெய்வ செயலே யன்றி, இவர செயலன்று ; எனறருளிச் செய்த னர். ஸ்ரீபரதாழவானும் அதைககேட்டு மகிழநது பரத்துவாஜமஹாமுனி க்குத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வலஞசெய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சேனை யினப புறப்படும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும சிவிகையி லேறிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். உடனே யாவரும் தத்தமக்குரிய வாஹனங்களி லேறிக்

கொண்டு சென்றனர்கள். கழுவாளகள் மாத்திரம் நட்டது சென்றனாகள். இவவண்ணம் அந்தச சேனைகள மஹாமேகமபோலத் திகழந்து தென்திசை யினை நோகஇச சென்று பலவகைப் பறவைகளும் விலங்குகளும் நிறைந்த காடுகளைக கடந்து அங்கங்குளள ஜந்துகளைப பயமுற் றோடும்படியாக விளாந்து சென்று விளங்கிறது ,—

அயோத்தியாகாண்டதில தொண்ணூற்றிரண்டாவது சருகமம முறறிறறு.

தொண்ணூற்றுமூன்றாவது சருக்கம்

ஸ்ரீபரதாழவான திருச்சித்திரகூடத்தைக கண்டு ஸ்ரீராமபிரா னெழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்தைத தேடியது.

இவவண்ணஞ் செல்லுகினற அந்தச சிறந்த சேனையைக் காட்டி லுள்ள யானைக் கூட்டங்களுய கண்டு அச்சங்கொணடு கெடுந்தாரமோடின ; மற்றுமுள்ள மான புலி காழ முதலிய ஜந்துக்களும், காடுகளிலும் மலைகளி லும் ஆறுகளிலும் காணப்பட்டன ; இவவகையாக ஸ்ரீபரதாழவானும் மகிழ வுடன் சென்றனர் ; மழைகாலத்தி லாகாயம மேகஙகளால் நிறைந்து மறைக கப் படுவதுபோல மிகுந்துளள சேனையால் மறைக்கப்பட்ட பூமி அப்போ ழுது காண்பதற கரியதாயிறறு ; ஸ்ரீபரதாழவா னிவவண்ணம் கெடுந்தாரஞ் சென்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை நோக்கி, ஆசிரியரே ! ஸ்ரீபரத்துவாஜமஹா முனி எந்தவிடத்தி லெம்மைய மெழுந்தருளி யிருபபதாக வருளிச செய்த னரோ ? இந்த விடம் அதுவெனறே யான் குறிகளா லுணரினறேனை, இதுவே திருச்சித்திரகூடம், இதுதான மந்தாகினிநதி, கருமுகில்போலக கறுத்த வனமிதோ விளங்குகினறது, இவையே சித்திரகூடமலியின சிகரங்கள், இக்குளள மரங்கள நமது சேனையிலுள்ள யானைகளால் முறிக கப்பட்டனவாகி மலாகளைச் சொரிகின்றன எனறுரைத்து, சத்துருக்க ளுழ்வாணியும நோகஇ, தம்பி ! இந்தச சித்திரகூடகிரியானது தேவகணய களுக் குறைவிடமும், மான்கள நிறைந்ததுமாகி ஸாகரம் நகரங்களால நிறைந் திருப்பதுபோலத் திகழகின்றது; இந்த மான் கூட்டங்களும் மழை காலத்தில் வானில் வாயுவினால் மோதப்பட்ட மேகங்கள்போல விளாவாக வோடுகின்றன ;—

ஸர்வ்வந்திகுஸுமாபீடா: சிரஸ்ஸுரபீனமீ
மேகுப்ரகாஸைஃபலகை: தாக்ஷிணாத்யயதாநரா:॥

குரவாதிகுலஸ்ரமாபீடான சிரஸ்ஸுஸ்ரபீமே
மேக்பரகாசைஃபலகஃ தாக்ஷிஸுதயாதாராஃ.

இகஞுள படர்களும் மேகம்போலக கறுத்த கூந்தல்களை மேலெடித்துக் கட்டித் தென்னாட்டு மனிதாகளபோல மிகப பரிமளமான மலர் மாலைகளை அவறறில் சுற்றி யலங்காரஞசெயதுகொளஞகினறனராகள. கோரமாகிய இந்த வனம் முன்பு ஒளியமற்றிரு நதப்பொழுது ஒளிகெர்ன் டிருக்கினற மையால், ஜனகஸ கிறைந்த திருவயோதியைபபோல எணணுகின்றேன; நிறைந்த பரிமாகளை கட்டிய நமது சேனையிலுளள தோகளும, விரைவாகச் செலலுகின்றன பாராய; இகஞுளள மயில்களும அஞ்சிச செல்லுகினறன; பறவைகளுஞ் கூடி றுகினறன , இவவிடம மிக வழகியதும், வாறுலகம் போனறதும, மாதவர்களுக் குறை விடமு மாதலின, மிகக் சிறந்ததாகத் தோற்றுகினறது , மான முதலிய பலவகை விலஙகுகளும் தத்தம் பேடுகளுடன் கூடி மகிழந்து திரிகினறன எனறுரைசெயது, சேனைகளையும் நோககி, அனபர்களே ! இவவிடதது முறறும சுறறித் தேடக் கடவீராகள, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகளை யாம் விரைவில கண்டு ஸேவிகருமாறு தேடக கடவீர என்று கடடளை யிடடனர். அவாகளும் ஸ்ரீபரதாழவான வாக்கியததைக கேடடு அந்தக் காடுமுழுதுக தேடி யொருவனையும காணமல் தூரத்தில் மேலெழுகினற புகைதன்னைக் கண்ணுறறு விரைவாக வந்து ஸ்ரீபரதாழவானை நோககி, எமமிறையே ! மனிதரற்ற விடததில நெருப்புளதாகா தன்றே ? ஆதலின், அவவிடததில் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகள எழுந்தருளி பிருப்பார்கள்போலும், ஒருவேளை யவாக ளிராவிடினும, அவாகளைப் பொன்ற யோகிக ளிருபபாக ளெனபதில ஐயமிலதென் றுரைத்தனாகள். ஸ்ரீபரதாழவானும் அதுகேட்டுச் சேனைகளை நோககி, கீஙகளிவவிடதது நிலே காவே யிருக்க கடவீரகள். இதறகுமேல செல்லறக, யாறும வலிஷ்ட பகவானும் ஸுமநதிரரும ஆகிய யாம்களே முன னெறு எம்மையறகாக காண்போமென்று கடடளையிட்டுத தாம் அநதப புகை எங்கு தோற்றுகின்றதோ? அதனையே நோகஙகிகொண்டு சென்றருளினர். அச்சேனைகளும் ஸ்ரீபரதாழவான கட்டளையின்படி யவவிடததிலேயே சுறறி னினறு, அந்தப் புகையினை நோககி, ஸ்ரீராமபிரான வஙகியருபபதாகவே நிச்சயமகொண்டு ஸ்ரீபரதாழவான் முதலிய தம்களுக்கும், ஸ்ரீராமபதனிரருகும் தமை னெறிச் சமாகமம் நேருமெனவும், நாம பெருமானைக் கண்டு தண்டம் சமர்ப்பித்துத்தன்னிய ராகுவோமென்றும நினைத்து மகிழாது பார்த்துக் கொண்டே யிருந்த திகழந்தன.

அயோத்தியாகாண்டததில தொணணூற்றமூன்றுவது சருககம்
முறறிறறு

தொண்ணூற்றுநான்காவதுசர்க்கம்.

பெருமாள பிராட்டியார்க்குத் திருசசித்திரகூடத்தின அழகினைக காட்டி மகிழ்ந்தது.

அங்கே பெருமாளும திருசசித்திரகூடத்தில சேர்ந் தொரீமாலம் வாழநது அதிலுளள வியப்புகளைக் கண்டு களிப்புறறவ ராயினும், அதி லுளள விநோதஙகள பலமுறை கண்டேோராகும புதுமைபோலக கௌது கந் தருவதாதலால், பிராடடியாரையும் மகிழவித்துத் தமதி திருவுளத்தை யும் மகிழவிப்போமெனத்திருவுளங்கொண்டு, பிராட்டியாரகு அந்தத திரு ச்சித்திரகூடத்தைச சுறறிலுஙக காட்டி அவளை நோக்கி, அடி என் பிராணே நாயகி ! யாளிநத மலையிலுளள விநோதங்களைக கணணுறறபின், ராஜரி யத்தை இழந்தோமேயெனறும், நடபினாகளை விட்டுப் பிரிந்தோமேயென றும, தன்பஞ சிறிதேனும் தோனறி என் மனததை வருதததுகின்றிலது ; பலவகைப் பறவைகளேயுடையதும், பலவகைத் தாதுக்கள நிறைந் தூயாத சிகரஙகளை யுடையது மாகிய இம்மலையைப் பாராய , இம்மலையில் சில இடங்கள வெளளி போன்றனவும், சில விடங்கள உதிரம போன்றனவும் சில விடங்கள பசுமையுளள மஞ்சிடடை போனறனவும், சில விடங்கள நீலமணி போனறனவும், சில விடஙகள புஷ்யராகம் போன்றனவும், சில விடஙகள் படிகம் போன்றனவும், சில விடங்கள தாழைமடல போன்றன வும், சில விடங்கள வெணமீன் போன்றனவும், சில விடங்கள பாதரஸம போன்றனவுமாகி விளங்குகினறன ; இந்த விடம் பலவகை மிருகங்களின கூடடஙகளாலும், வேங்கைப புலிகளாலும், சிறுபுலிகளாலும், கரடிகளா லும், மற்று முள்ள விலஙகுகளாலுமெ சூழப்பட்டிருக்கினறன, அவைகள அஙகுளள யோகிகளின மஹிமையால் கொடுமையும் பகையும் நீங்கி யிருக கின்றமையால், மிக வினிதாகி விளங்குகின்றது , மா, நாவல், வேங்கை, வெளளலத்தி, மூள்ளம், பலா, கொனறை, அழிஞ்சில், திணிசம், பீலவம், தும்பை, மூஙகில், குமிழம, வேம்பு, மாவலிங்கம், இருப்பை, மஞ்சாடி, இலக்தை, நெல்லி, கடமபு, பரம்பு, இந்திரம், மாதளை முதலிய மரஙகள தளிர்க ளடர்ந்தும், மலர்கள் மலாநதும, பழஙகள பழுத்தும், தழைத்தும், நிழல் நிறைந்தும், குளிர்ந்தும், மணங்கமழநது மிருப்பதால் இம்மலை மிகவு மழகுற்றிருக்கின்றது ; அடி விதேகராஜன் திருமகளே ! இம்மலையின் தாழ்வனைகளில் தினனர மிதுனஙகள் இனபுற்று விஹாரஞ் செய்கின்றன ; கண்ணுறுக ; வித்தியாதரர்கள் வாள் முதலிய தம்படைகளேயும், சிறந்த வண்டிரங்களேயும், தினைகளில் தொங்கவிடடு மனைவிகளுடன் கிரீடைசெய்து மிட்டங்களையுங் காண்க ; தரையைப் பிளந்து பெருகுகின்ற அருவிநீர்கள் சில விடங்களில் தேங்கியும், சில விடங்களில பெருகியும் வருகினறமை

யால், இம்மலை மதுமுறைகளினும்போலத திகழகின்றது ; மணங்கமழந்து குளிர்ந்து வீசுகினற இங்குள்ற காறறு எநதமனிதனோத்தான மகிழச செய யாது ? இவவிடத்தில் உனனுடனும, தமபியுடனும, பலநாளுடன வாழவே னுயினும், சிறிதுங துன்புறேன , பல்வகை மலா மணஙகமழந்தும், பல வகைபட பறவைகளின் ஒலி பரவியும, மிக வழகிய சிகரஙகளி பொருந்தியு மூளள இம்மலையில் மிகவும விருபபமகொண்டு மகிழவுறறு வாஸஞ் செயதேன,; நான செயத இநத வனவாஸததால இரண்டு பயனகள கிடைத்தன ; அதிலொனறு பிதாவின வாககியததைப பரிபாலஞ செயவது, இரண்டாவது பரதனுக்குப் பிரியஞசெயவது, அடி ஜனகராஜனதிருமகளே! இந்தச் சித்திரகூடத்தில் என்னுடன வாஸஞசெயது இனபுறறிருகினற னீயா ? மனனெவாகாகாயஙகளையு மடககிப பலவகை விநோதஙகளையும் கண்டனையா?—

इदमेवामृतंप्राहुः राज्ञे राजर्षयःपरे
वनवासंभवार्थाय प्रेत्यमेह्रपितामहाः ॥

இதமேவாமருதமபராஹு ராஜரிராஜாஷயஃபரே
வனவாஸம்பவாரதாய பரேதயமேபரழிதாமஹாஃ.

கேகய ராஜகுமாரி ! இநத வனவாஸ மிவவண்ணமிம்மையி னின்பந் தருவது மாத்திரமே யனறு, எமமுனனோகளும், ய, று முளள ராஜரிஷி களும, மறுமையிலும் .இது வாணுலகையாயினும, மோகஷததையாயினும் பயகருமெனக் கூறினாகள. இந்த மலையின சிலகளும, பறபல நிறமுளளன வாக விளஙகுகின்றன; இமமலையில் இரவில எரிகின்ற கொடிகள அகனினஞ் ஜுவாலைபோலத் தோறறுகினறன , இமமலையில் சில விடஙகள மாளிகை போலவும், சில விடஙகள உதயியான வனம் போலவும, சில விடஙகள கல்லுகள நிறைந்தனவாகவும் விளஙகுகினறன , இமமலையின நடுவிலுளள சிகரமானது பூமியைப பிளந்து மேலெழுநததுபோ விருகுகினறது , தோ செல்லி புன்னை மலர் தகரமலர் பூர்ஜுமரவுரி இவைகளினலியறறி, அதன் மேல் தாமரை யிதழகளைப பரபபிச் செயயபபட்ட படுகைகள விளஙகு கினறன ; காழிகளினல் தரிககப்பட்ட மாலைகளும வாடி வதஙகி எறியப் பட்டுக் கிடக்கின்றன , இநத மலை இநதிரன நகரியையும், அளகா புரியை யும், மானுஷமென்னும் ஸரோவரத்தையும விடச சிறநது விளஙகுகினறது; அடி என் பிராணநாயகி ! உனனுடனும தமபியுடனு மிவரு வாழந்து கொண்டு மூன்னோர்கள சென்றவழியைக கைவிடாதவனும், சிறநத நியமங் கொண்டவனுமாகி இதுவரையில் மிகவும மகிழவுறறு வாழந்தேன , இனி மேலும் மிக மகிழ்வேனென் றருளிச்செய்தனர.

அயோத்தியாகாண்டததில தொண்ணூற்றுநான்காவது சருககம் முற்றிறறு.

தொண்ணூற்றைந்தாவது சருக்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியார்க்கு நதியிலுள்ள விநோதங்களைக் காட்டி மகிழ்வித்தது

அநந்தரம பெருமாளந்தத திருச்சித்திரகூடத்தினின்றும் புறத்திற் சென்று மிகவு மழகுடையதாய்ப் பெருகி வருகின்ற மந்தாகினியென்னும நதியைப் பிராட்டியாருக்குகாட்டி அவளைநோக்கிப பாரராய ஜன்மகாராஜன் திருமகளே! இந்த மந்தாகினிநதியானது மிகவும் அழகிய மணற்குன்றுகளே யுடையதும், ஹம்ஸம்ஸாரஸம் முதலிய நீரபபறவைகளா லொலிகபபட்டதும், தாமரை செங்குவளை கருங்குவளை முதலிய மலர்களால் மிக வழகியதும், இருகரையிலும் வளாநதுள்ள பலவகை மரங்களாலும் சூழப படடதும, குபேரனுடைய மானஸஸரோவரம் போனறதுமாகித திகழ கின்றது, இபபொழுது இநத நதியின நீர விலங்குகளின நிசாகளினு லுண்டி கலகபபட டிருக்கினறது; இம்மை மிகவும் வியகததகாகினற மையால், எனக்கு மிக வேட்கையை வளரசசெய்கினறது, மரவுரி மாயுரி களையு மூடித்தச சடைதரிததகொண்டிருககின்ற மாமுனிவர்கள இந நதியில் மூன்றுகாலங்களிலும நீரிலாடுகின்றனாகள, சில முனிவாகள கைகளை யுயர்த்திக் கதிரவனை நோக்கித் தவஞசெய்கின்றனாகள, இந நதியி னிருபுறங்களிலும காறறினு லசைகபபட்டு இலே மலா களினகளை யுதிர்க்கின்ற மரங்களினுல் இமமலே யாடட மாடிவதுபோலும, இந்நதி சில விடத்தில் முத்துபபோலத தெளிவுறற நீருடையதும், சில விடஙகளில மணறகுனறினை யுடையதும, சில விடஙகளில் வித்துருமங்களால நிறைக ததுமாகி விளஙகுகின்றது, பாரிலும நீரிலும மலர்கள காறறினு லுதிாநது வீழந்து திகழ்கினறன; அம்மலர்களின் மீது சக்கரவாகப பறவைகள செவிக கினிமையாக வொலி செயதுகொண்டி பபித்திருககின்றன, அடி என் பிராணநாயகி! இத்தத் திருச்சித்திரகூடம ஏகாந்தமாகிப் புணர்ச்சி இன்பம் இடைவிடாது அனுபவிக்கத்தக்கதாகி பிருக்கினறமையால, இதுவே திருவயோத்தியிலுள் சிறந்ததெனவும, இந்நியும் மிகவும் காம த்தை யுத்தீபனஞ் செய்கின்றமையால, இதுவே உனனிலும் சிறந்த தென வும் யான் அறிகினறேன்; மிகத் தூயமைனிவர்களாகிய மஹரிஷிகளும இஙகு வாஸஞசெயது நீரிலாடி மகிழகினறமையால், நீயும் இந்த மந்தா கினியில் மூழ்கி மகிழவாயாக, செந்தாமரை வெண்டாமரைகளும் மலாந் திருக்கினறன; அடி சீதையே! இங்குள்ள ஜந்துக்களே நாட்டார்களாகவும, இம்மலையைத் திருவயோத்தியாகவும், இந்நதியினையே ஸாயூநதியாகவும் எண்ணிக்கொண்டு களிப்புறுவாயாக, லக்ஷ்மணனும் பணிவிடை செயதி

கொண்டு நிரந்தரம் இடைவிடாது திருகின்றனன், நீயும் எனக்கு அடங்கியாகி யிருக்கின்றனை, ஆதலின், நீங்களிருவரும் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை யுறுவிக்கின்றீர்கள், —

ஊர்த்வஸ்ப்ருசம் ஸ்ரிஷ்வணம் மதுமூலபலாசனஃ
நாமோத்ஸ்யேனராஜ்யாய ஸ்ப்ருஹயேத்யத்வயாஸஹ ॥

உபஸ்பருசமஸரிஷ்வணம மதுமூலபலாசனஃ
காமோதயாயைராஜ்யாய ஸ்பருஹயேதயத்வயாஸஹ

அடி வைதேஹி ! யானுனதுடன இங்கதியில் தினந்தோறும மூனறு காலங்களிலும் ஸ்நானம செயது, தேன வோ கிழங்கு கனி காயகளோ யுண்டு மகிழ்ந திருகினறேனன, இபபொழுது திருவயோதிகமுச செலலவும விருபபுறேனன; அரசாடசிசெய்யவும கோரேன, பறவைகளா ஒலிததும, மலாகள மலாகதும, குளிரநதும, மணங கமழ்ந்தும பெருகிவருகின்ற இநநதியினைக கண்டு எவனதான இனபபுத றாது மனமகிழ்ந தின்புறுனகணடோசெல்லோரும மகிழவாகள, ஆதலின, யானும மிக மகிழ்கின்றேன, எனறிவவணணம பிராட்டியார மகிழமபடி யருளிச செயது கொண்டே திருசசித்திரகூடத்தில உலாவிகொண்டிருநத்ருளினா

அயோத்தியாகாண்டத்தில தொண்ணூறறைநதாவது சருகமடி

முறறிறறு.

தொண்ணூற்றுமூவது சருகம்.

இனியபெருமாள ஸ்ரீபரதாழவானைக கனறு பகைகொணடு வருவதாக எண்ணிய பெருமாளுடன அவாகளைக கொலை செயலே னென்று முனிவது கூறியது.

பெருமாள பிராட்டியாரக கிவவணணம அநத மநதாகினிநதியைக் கணணுறுவிததது, அநத மலையின் தாழவரையில் எழுநதருளியிருந்து பிராட்டியாரை மாம்ஸத்தைப புஜிப்பித்துகொணடு அவரை நோகவி, அடிநாயகி! இநத மாம்ஸம மிகத் தூயமையுடையது, மிகவும உருசியுறறது, அக்கினியில நன்கு சமைக்கப்பட்டது; என்றருளிச செயதுகொண் டிருக் கையில், அருகில் வருகினற ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய சேனைகளின் தூளிகள் மேலெழுநது நிகழ்ந்தன; ஒலியும மிகப் பரவி யொலித்தது; காட்டி

இள்ள யாணைக்கூட்டங்களும் அசசங்கொண்டி மூலைக்குமூலை குவை குவை யாக வோடின ; பெருமா ாவைகளைக் கண்டி இளையபெருமாளுக்குங காட்டி அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மண ! ராஜனே ராஜன் போனதவனை ்யாலனே,வொருவன் வேட்டை யாடிவதனபொருட்டி இங்கு வருகின்றனன போலும, அலலது வேறே துஷடமிருகமாயினும் இங்கு வந்திருகினறது போலும், இல்லையாகில், இவவணணம ஒலியும தூளியும தோறறுமோ ? ஆதலின, இதனை நீ நன்குணாக ; இமமலை பறவைகள பறபபுதத்தும அரியதாதலின, இதனை நீ னகுணாக, எனறருளிச் செயதனா. இளைய பெருமாளும இவவாகியத்தைக கேட்டி அருகிலுள்ள உயர்ந்ததோர் ஸால மரதத்தின்மேலேறி நாறபுறங்களையும சுற்றிப பாரத்தக கீழத்திசையில வட கிழக்காகத் திருமபி சிறந்த சேனைகள அட்டாது நிறபதையுங்கணடி பெரு மாளை நோக்கி, எமமையரே ! கேட்டருளீர ஸநதானஞ செயயப்பட டிருக கினற அகனியை மேற்றுக, பிராடடியாரும் குஹையைப புகுந்த, வில்லை நாண்கட்டிக் கணைதொடித்துச் சித்தஞ் செயக ; கவசத்தை யணிந்து கொளக ; என்றுரை செய்தனா. பெருமாளும அதுகேட்டி இளையபெரு மாளை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மண ! இந்தச் சேனையை யாருடையதாக நினைக கினறனை ; நன்கு பாராயென றருளிச செயதனா. இளையபெருமாளும அதுகேட்டுக கண்ணுற்றப பெருமாளை நோக்கி, எம்மையரே ! கைகேயி மகனுகிய பரதன் அபிஷேகங்கொண்டி நாமிருவரும வாழு மளவும தனக்கு ராஜ்யிய நிலைப்ப தரிதெனவெணணி, அது நீகூப்பதன்பொருட்டி நம்மைக் கொலைசெய்ய கருதியே சேனைகளுடன வருகின்றனனபோலும், அவனுடைய தேர்களுக குறி மலையதத்த துவஜமன்றே ? அஃது வருகின்ற தேரினமீது காணப்படுகினறது, இநதப படாகள குதிரைகளின்மேலேறி வருகினறனர்கள ; யானைக காராகளும யானைகளின்மேலேறி மகிழகினறனா கள ; ஆதலின், நாமிருவரும வில்லைக கையிலேந்தி மலையி லுச்சியிலேறி நிறபோம அல்லது, படைகளைச் சிதறஞ் செயது கொணடி இங்கேயாயி னும நிறபோம , பரதன இப்பொழுது நமமுடைய வசதது லகப்படுவனை? அவனை யான கண்ணுறுவேனை ? அவனுலனறே நமக கிவவண்ணம தன பம நேர்ந்தது ; ஆதலின, நமகுப் பகையாகிய இநதப் பரதன் கொலை செயவதற குரியவனே ? அவனைக கொலைசெயவதினால் பாவஞ சிறிது மணு காது ; மூனபு அபகாரஞ் செய்தவாளைக் கொன்றால் பாவமும் விதிக்க பட்டிலது ; பரதனும் நம விஷயத்தில் அபகாரஞ் செயதவனேயலலனை ? பரத னிறந்த பினபு இந்தப் பார் முழுதும் ஆண் டின்புறக் கடவீர். இப பொழுது மிகப் பொருளாசைகொணட கைகேயி யானையினால முறிகைப் பட்ட மரம்போலப் போரில் என்னை லடிக்கபபட்ட மகனைக் காணக்கடவள். கைகேயியையும் இனத்தார் சுற்றததாரகளுடன் கொலை செயவேன், இப் பொழுது பூமி மிகுந்த பாரம் கீழ்ந்து மகிழக் கடவது. இப்பொழுதி அவர்களை பேரிலுள்ள கோபத்தைப் புதரில் நெருப்பைவைத தெரிபபதி

போல்ப பகைகளினமேல பரவச்செய்து கொலைசெய்வேன , இப்பொழுது கூரிய கணைகளினால பகைகளின் காயங்களைப பிளந்து இந்தத திருசசித்திர கூடத்தின காடடைக குருதியால நனைந்ததாகச செயவேன ; என்னால் அடிக்கப்பட்டுக் கிடகின்ற யானை குதிரை காலாள்கள் நாய் நரி கழு முத லியவை பற்றி யிழுகக கடவன இப்பொழுது போரில சேனைகளுடன பரதனைக கொலைசெய்து வில்லின கடனையும, பாணங்களின கடனையும, தீர்த்துகொளவேனென்று மிக முனிந்து கூறியருளினா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றாறுவது சருகக முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றேழாவது சருகக.

பெருமாள இளையபெருமாளைத தேற்றி, ஸ்ரீபரதாழவான தமமிடத்தில பத்திகொணடு வந்திருபபதாக நிசசயித்த தருளியது

இளையபெருமா ளிவவணணம் மிகக கோபமுற றுணைசெயததைப் பெருமாள கேடடு அவரை நோகக, அடா லக்ஷ்மண ! மிகவம சூரனும, மிகவும் புததியுடையவனுமாகிய பரதன தாவே இஙகே வருகையில, வில்லினாலாயினும், வாளினாலாயினும, இபபொழுது செயயததகக பயன யாது ?—

பிதுஸ்ஸத்யம் ப்ரதிஶ்ருத்ய ஹத்வாபரதமாகதம
கிங்கரிஷ்யாமி ராஜ்யேன ஸாபவாதேனலக்ஷ்மண ॥
யத்த்விவ்யம்பாந்தவானாம்வா மித்ராணாம்வாகுயேபவேத்
நாஹந்தாத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாம் பக்ஷான்விஷகருதானிவ
தர்மமர்தஞ்சகாமஞ்ச ப்ருதிவீஞ்சாபிலக்ஷ்மண
இச்சாமிபவதாழ்தேதே ஏதத்ப்ரதிஶ்ருணோமிதே

பிதுஸ்ஸத்யமபரதிஶ்ருதய ஹதவாபரதமாகதம
கிங்கரிஷ்யாமிராஜயேந ஸாபவாதேனலக்ஷ்மண
யத்தத்ரவயமபாந்தவாகாமவா மிதராணமவாகூயேபவேத
நாஹந்ததப்ரதிகருஹ்ணீயாம் பக்ஷான்விஷகருதானிவ
தாம்மர்ததஞ்சகாமஞ்ச பருதிவீஞ்சாபிலக்ஷ்மண
இச்சாமிபவதாழ்தேதே ஏதத்ப்ரதிஶ்ருணோமிதே

அடா லக்ஷ்மண ! நான பதினன்காணடு தேவர் கடடளையின்படி வனவாஸஞ செய்வேனென்று தநதைகக பிரதிஜ்ஞை செய்து கொடுத்து அதையும நிறைவேறறுமல, தானே வநத பரதனையுங கொலைசெய்து யாவரும் பழிக்குமபடி இநதப பாரை யாளுவதினு லெனன பயன்? யாது ஸுகம? இனத்தாரைக் கொலைசெயதாயினும, சுறறத்தாரைக கொலைசெயதாயினும, நடபினர்களைக கொலைசெயதாயினும, யாதொரு செலவம, வாயக்கினறதோ? அதனை விஷயகலந்தஅனனதைபபோலவெணணித்துமபேனலது, கைக்கொளளேன , அறமபொருளின்பம ராஜ்ஜியம இவைகளை யுங்கள பொருட்டு யான கோருகினறே னலலது வேறில்லை , இவவண்ணம் யான் உனகுச் சத்தியஞ செயது கொடுபபேன , என் சகோதரராக லெலலோரும பொருளடையோ ராவதன் பொருடடும, இனபுறறே ராவதன பொருடடுமே யான இந்த ராஜ்ஜியத்தையும கோருகினறேன ; இது விஷயதில ஸதியமாக ஆயுதத்தைக கையிலேநதி யாணையிடுகினறேன ,—

नैयग्रोधमहीसौम्य मूलभासाग्रराम्बरा
नहीच्छेयमधर्मेण शक्रत्वमपिलक्ष्मण ॥

நேயமமமஹீஸௌமய தூலபாஸாகராமபரா
நஹீசசேயமதாமேண சகரதவமபிலக்ஷ்மண

அடா லக்ஷ்மண ! யான நினைதேனுகில, கடல சூழநத இம்மண்ணுலகமும் எனக்கு பெறறகரிய தாகுமோ ? ஒருபொழுது மாகாது , ஆகிலும், தருமதைதத துறந்து நீமையினுல தேவேநதிரன படடங கிடைகினுமம அதனை யான் விருமபேன் , அடா தமபி ! உனனை விட்டாவது, பரதனை விடடாவது, சத்துருகனனை விடடாவது, எனக்குச சிறிதும ஸுகமுளதாகாது ; ஒருகாலுளதாயின், அதனைத நீபற்றி எரிகக்கடவது, அடா லக்ஷ்மண ! பரதன இபபொழுது திருவயோத்திக்கு வந்து யான உன்னுடனும, ஸீதையுடனும, தவசியாக காடனிடந்ததைச செவியுறறு மிகச சோகமடைந்து நமமீதுளள நேசத்தினுல நம்மைக கண்டு வேணடியழைபபதன பொருடடு வந்தனனே யன்றி, வேறெண்ணங் கொணடு வந்திலன , தன் தாயாகிய கைகேயிமீது மிகச் சினமுறறு வன்மொழியும மொழிந்து, நம் தந்தையையும் ஸமாதானஞ செய்து, ராஜ்ஜியத்தை என் பொருட டளிகக கோரி வருகினறனன ; "நீபபொழுது பரதன இவ வெண்ணங்கொண்டு வருவதற்கே தக்க காலம, அடா லக்ஷ்மண ! பரதன் நம்மேல் தீங்கு செய்ய மனத்திலுங் கருதான் ; அடா பரதன் நம விஷயத்தில் எப்பொழுதாயினும் சிறிதேனும் தீங்குசெயதிருகின்றனனே? செய்திலனே? தீங்குசெயதிருக்கின்றனனுகில், அதனைக் கூறுக; அத்தனமையுடைய அவன் விஷயத்தில் நீயேன் இவ்வண்ணம் பகை நினைக்கின்றனை ,

நஹி தேனிஷ்டரமவாச்யோ பரதோ நாப்ரியம்வசஃ
அஹம்ஹ்யப்ரியமுக்த்வாஸ்யம் பரதஸ்யாப்ரியேக்ருதே ॥

ஈஹிதேனிஷ்டரமவாசயோ பரதோ நாபரியமவசஃ
அஹமஹயபரியமுகதலஸயாம பரதலடாபரியேகருதே

அடா லக்ஷ்மண ! நீ பரதனைக கணடு சிறிதும வனமொழி மொழி றாக, பரதனுககு நீ வன்மொழி மொழிநது தீமை செயவாயாகில, யானே உனனிலை தீமை செயயுபபடடே னகுவேன், அடா லக்ஷ்மண ! ஒருவன தன னுயிர்க்கு நிகராகிய தநதையை யாயினும, உடன் பிறந் தோனை யாயினும, எவனணணாங கொலை செயவான ? ஒருகால ராஜஜி யத்தின் பொருடடே நீ இவ்வணனை முனைசெய்வாயாகில, யான பரத னுடன அடா பரதா ! நீ ராஜஜியததை இநத லக்ஷ்மனனுககு அளிகக கடவை யெனறு உரை செயகின்றேன , யாணிவவணனை முனைததவுடனே அவன அவவணனைமே யாருக வெனறே மகிழாங துனைசெயவா னலலது, சிறிதும மறுமொழி கூறுனென றருளிச செயதனர இவ்வண்ணம அரு ளிச் செயத பெருமாள் வாககியததைக கேடடு இளையபெருமாள வெடிக முற்றுத தம்முளளேமே தாமே யடஙகி யருளினர பினபு பெருமாள் நோககி, ஸ்வாமி ! நம தநதையரே தேவரைக காணப னை பொருடடு வருகினறார போலு மெனறு நாணமுற றிளையபெருமா ஞரை செய்தனர பெருமாளும இளையபெருமாள நானமுறறதை யறிநது அவரை நோககி, அடா லக்ஷ்மண ! பரதன நமமைக காண்புதன பொருடடே வருகின்றானென்று யானெணணுகினறேன; அன்றியும, நாம துன்புறத்தகாதவாக வெனறும, இனபுறுத தககவாக வெனவு மெணணி, நமமை யழைததுக்கொண்டு போவதன் பொருடடு வருகினறான , அல லது, இந்தச சேதையை மாத்திர மாயினும, என தநதை திருவயோததிக கனைத்துக்கொண்டு போகுவார , வாயுவேக முளள சிறநத எம தநதைய ரது இரணடு குதிரைகளும விளஙகுகினறன , சேனைகளு முனபு எம் தந்தையரது சத்துருஞ்சயமெனனும யானை வருகினறது ; இவ்வணனம எம் தந்தையரது வாஹனஙகளேக காணகினறே னலலாமும, அவருடைய வெண்குடையினைக் காணகினறிலேன , ஆதலின, எனகு மிகவும ஐயந் தோனறுகின்றது ; அடா லக்ஷ்மண ! நீ மரதகின றனியினினறும இறஙக; எனது வாக்கியததின்படி கேடக எனறருளிச செயதனர. இளையபெரு மாளும பெருமாளுடைய வாககியததைக கேடடு, ஸாலமரததினின்றும கீழேயிறஙகிக் கைகுவித்துககொணடு பெருமாளருகில நினறனர அஙகு ஸ்ரீபரதாழவானுல எல்லீரும் குவைபபாகிப பீடைசெயயக கடவீரல்லீரென் றுகடடளையிடப்பட்ட சேனைகளும, அந்தத திருசசித்திரகூடகிரியைச சுற்றியிருந்தன; இவ்வண்ணம ஸ்ரீபரதாழவானுலமதமினறி வினயமபூண்டு

தருமத்தையு முணர்ந்து, பெருமானேச சமாதானஞ் செய்வதன் பொரு டு நிறுத்தப்பட்ட அந்தச சேனை அந்தத் திருசித்திரகூடத்தைச் சுறறி யிருந்து நிகழந்தது.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூறறேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று

தொண்ணூற்றெட்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழவான் பெருமா ளெழுந்தருளி யிருக்கினற ஆஸ்ரமத்தை யறிந்து வாஹனதத்தினின்று மிறஙகி காலகளால நடநது சென றருளியது.

ஸ்ரீபரதாழவான் சேனைகளை நிறுததி விடடுக் காலகளாலேயே நட ந்துபோகக் கருதிச சேனைகள தம கட்டளையின்படி நினறவுடன் சதது ருகனனுழவானை நோகி, அடா தமபி ! நீ விரைவாகப் பல ஜனங்களுடன மிகவும புகறகரிய இவ்வனத்தில நமமைய மொழந்தருளி யிருகக மிடத் தைத் தேடக கடவை. குஹபபெருமாளும தனனினததார்களுடன் தேடக கடவர் யானும் அமைசசாகளுடனும, ஆசிரியாகளுடனும, வேதி யர்களுடனும, நகரத்தார்களுடனும தேடுகினறேன, எம்மையையாயி னும், லக்ஷ்மணனையாயினும, பிராட்டியையாயினும் காணு மளவும், என் மன மினபுறுது ; முழுமதிபோன்ற எம்மையா திருமுக மண்டலத்தைத் காணேனகில, ஜானினபுறேன, ராஜலக்ஷணங்களையுடைய எம்மைய ருடைய திருவடித தாமரை யிணைகளைப பணிந்து சிறததில தரிகேனெனி னும், யானினபுறேன, எம்மையர் எதுவரையில தாதை மூதாதை முறை ப்படி வாய்தத ராஜ்யியததில திருவபிஷேகங்கொண்டு அரசாகூடி செயகின றிலரோ ? அதுவரையில என் சித்தம் நிலை கொளளாது, முழுமதிபோல நினமலமான திருமுக மண்டலத்தையும, செந்தாமரை மலர்போன்ற திருககண்களையுமுடைய எமமையரை நிரந்தரம சேவித்துப் பணிவிடை செய்யும் லக்ஷ்மண னெருவனே யலலனை நலவினையினன் ; இந்தப பூமி முழுதும் பாதுகாத் தளிக்கவலல எம்மையரை விட்டுப் பிரியாமல் அட விக்கு முடன் சென்ற வைதேஹி யலலலோ பெண்களுள நல்வினையினள்.

सभाऽऽश्वत्थसम्पन्नः शिंशपावान् मनोरमः ।
यस्मिन्नेष वसत्यार्यः कुबेरभवनोपमे ॥

ஸுபக்ஷிதராகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோகிரிः
யஸ்மின்வஸதிகாகுஸ்தः குபேரஇவநந்தநே.

மிகவும் ஸந்தோஷ முறுவிக்கத்தக்க சைத்ரரதமென்னும் உத்தியானத்தில் குபேரன் வீறறிருப்பதுபோல எமமையர் மிக வழகிய இந்தத் திருச்சித்ரகூடத்தி லெழுந்தருளி யிருகினறமையால், இஃது மிக வொளியுற்றதுமீ, இமயகிரிபோலச சிறபபுறறதுமாகித் திகழகினறது; இவ்வநத்தி லெம்மையர் எழுந்தருளி யிருக்கினறமையின், இஃதொன்று மே கலவினே யுற்றது; எனறிவ்வண்ண மூசைசெய்து விடடுத் தாம் கால் களினலேயே நடந்து அந்த வனதனிடை புகுந்து, அங்குள்ள மரங் களின் நிழையையும், லதைகளின வரிசையினேயும பார்தது க் கொண்டே ஆதனிடையிற்சென்று ஸ்ரீராமபத்ரிருடைய ஆஸ்ரமத்தில மேலெழு கின்ற புகையைக் கண்டு மிக மகிழ்ந்து, இவ்விடதில் பெருமா லெழுந் தருளி யிருக்கின்றரொன்றறிந்து, கடலில்கடந்து செல்ல விரும்பி நீரில் வீழந்து மூழகி வருந்திக் கடையி லதின அககரையைச சார்ந்தவன் போல மிகக் களிப்புறறது, மீளவும் சேனைகளுக்குக கடடளையிட்டு நிறுத்தி விட்டு ஸுமந்திரர் குஹப்பெருமாளா முதலியவர்களுடன் கூடி விரை வாகச சென்று மிக மகிழ்ந்தனா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொணணூறறெட்டாவது சருக்கம் முறறிறறு.

தொண்ணூற்றொன்பதாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளைக கணடு தண்டம ஸமாபிதத்தது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழவான் சேனைகள நின்ற பின்பு, ஸ்ரீராமசந்திராை எப்போழ்து காண்பேனென்று பேரவாகொணடு ஸ்ரீசத்துருக்க ஞழவாணுடன் புறப்பட்டு அவருசகு ஸ்ரீராமாசிரமத்திலுளள விநோதங் களைக் காட்டிக்கொணடு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானே நோககித் தம் மாதாகளை யும் விஷாவாக அழைத்துககொண் டெழுந்தருளும்படி விண்ணப்பஞ் செய்து, தாம் விரைவாக முன்னே சென்றனர். ஸுமந்திரரும் ஸ்ரீசத்துருக்கனும்வரைச் சார்ந்து சென்றனர் அவாக்குப் பெருமாளைக் காண வேண்டி மென்னும் ஆசை ஸ்ரீபரதாழவானுககுப் போலவே மிகுதியா யிருந்தது; ஸ்ரீபரதாழ்வான் நடந்து கொண்டே பெருமா லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற பர்ணசாலையைக் கண்ணுற்று, அதற்கெதிரில் முதிக்கப்பட்ட

கட்டைகளையும், பறிக்கபபட்ட புஷ்பங்களையுங் கண்டு மகிழ்ந்து, பர்ண சாலையினைறு மந்தாகினிநதிக்குப் போயவரும் வழியில் இடையிடை யில் முரங்களில தூப்புல் மரவுரிகளா லிடப்பட்ட குறிகளையும், குளிர காய்வதன பொருட்டுக குவை குவையாக ஈடபபட்ட ஆடி மாதிகளின் எரிமுட்டைகளையுங்கண்டு, ஸ்ரீசததருக்கனுமவானையும், மற்றுமுள்ள மந் திரிகளையும் நோககிப் பாரீர அன்பர்களே ! ஸ்ரீபரத்வாஜமஹரிமூனி யருளிசசெயத எம்மைய மெழுந்தருளி யிருக்கினற இடத்தையே யாம வந்து சேர்ந்தோமென்று எண்ணுகின்றேன ; இவ்விடத்திற்கு மந்தாகினி யாறும் அருகி லிருககின்றது போலும, இங்கு மரங்களினுனியில் கட்டப் பட்ட மரவுரிகளும லக்ஷ்மணனுலேயே கட்டப்படடனபோலும, இகருகி களினுல இரவிலும் வழி தபபாமல போய வருவா ரனறே ? கீண்ட தந்தங்களே யுடையனவும, வேகமுளளனவும, மதமேறினவுமாகிய காட்டி யானைகள் ஒனறுக் கொனறு பகை கொணடு போர் செய்து கர்ஜனை செய்துகொண் டிருககின்றன ; லக்ஷ்மணன் இகருகியிடானுகில், போய வரும வழி இந்த யானைகளால மிதிக்கப்பட டழிநதுவிடு மன்றே ? ரிஷி கள் இவ்விடத்தில ஆதானஞ செயகின்றனர் போலும, அவர்களால ளர்க்கப்பட்ட தீயின புகை மேலெழுந்து தோன்றுகினறதே ? பிதிரு வாகளிய பரிபாலனஞ செய்துகொண் டிருக்கின்ற ரிஷிபோனற எம மையனா இவ்விடத்திலே தானே கண்டு தனடம ஸமர்ப்பித்து மகிழ் வேனென் றுரை செய்துகொணடே சிறிது தூரம நடந்து மந்தாகினி நதி சோந்து, மீளவும அவர்களே நோககி, நேசாகளே ! எம்மையர் மனித ரற்ற கானகத திடை சோந்து தரையிலேயே வீராஸனத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்றனரோ ? என்னுடைய பிறவியையும், என்னுடைய பிழைப்பை யும, மிக விகழகினறேன் ; எனனுலனறே எம்மையர் எலலாப போகங் களையும் துறந்து காடுறைந்து வருந்துகின்றனா இவ்வணணம யான் உலகத்தவாலும் பழிக்கப் படுகின்றேன ; ஆதலின, யான் ஸீதா லக்ஷ் மணர்களுடன் கூடிய எமமையர் திருவடிகளில வீழ்ந்து னமொழிகளால வேண்டிக் கொளவேன் ; எனறிவ்வண்ணம் புலமபி வருந்தி நடந்து மிக புணணியகரமாகிய பெருமானுடைய பாணசாலையைக் கண்டனர். அஃது ஞாலம்போனி, அசுவகர்ணம் இவைகளின் தழைகளால் நிறைகைப்படடிருக் கின்றது ; அதனுள் இந்திரன் வில் போன்ற சிறந்த கோதண்டங்கள திகழ்கின்றன ; ஸூரிய கிரணங்கள் போன்ற அம்பறாத் தூணிகளில நிறைந்துள்ள கணைகளாலும், அஃது நாகங்களால் போகவதி பூட்டணம் போல விளங்கிற்று ; தங்கத்தாற் செயயப்பட்ட உறையுடைய வாள்களி னுலும், தங்கத்தினுல் அழகின்பொருட்டு பூணபோட்டலங்காரஞ்செய்யப் பட்ட கேடயங்களினுலும், உடும்புத் தோல்களால் செய்யப்பட்டி, தங்கத் தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ங்கவிரல்களின் கவசங்களாலும் திகழ்கின்றதும், பங்கவர்கள் நிடைசெய்ய வொண்ணுததும், வடதிக்குப் பாகத்தில

முறையாய் தாழ்ந்திளைதும, எரிகின்ற அக்கினியை யுடையதும், மிகத் தூய்மையுதுமாகிய வேதியையுங் கண்டனர். ஸ்ரீபரதாழ்வானிவ்வண்ணம் முன்பையே பார்த்துகொண்டு அருகில வருகையில், பர்ணசாலையில வீற் றிருக்கின்றவரும், ஜடாமண்டலதை யுடையவரும், மரையுரி யுடுத்த வரும், அக்கினிபோலத் திகழ்கின்றவரும, சிங்கத்தினதருபபோன்ற தோ ளினை யுடையவரும், நீண்டிருணட புஜங்களை யுடையவரும, செந்தாமரை மலர்போனற திருகணகளை யுடையவரும, உலகமனைத்துகரும நாதரும், தருமம் தவறுதவரும, திசைமுக தேவன் போனறவரும, தூப்புல்லினால் பரப்பபட்ட பூமியினமேல எழுந்தருளி யிருபபவரும, பிராட்டியாருட னும், இளையபெருமாளுடனும் திகழபவருமாகிய பெருமானைச் சேவித்து மிகத் துன்பமடைந்து ஓடி வந்து கணணீர பெருகி வாய் தழுதழுதது அதனுன்பதை யடக்க வாறறலறறு, அந்தோ ? அந்தோ ? யாவரொரு வர் சபைநடுவில எலலோரும் தொழுமபடியாகத் திருவயோதியில் சிங்காஸனத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனரோ ? அந்த எனனையரே இப் பொழுது காடடிடையில பசு பக்ஷிகளினால சூழபபடடவராகி, வீறறிருக் கின்றனரே ? யாவரொருவர் விலையுயாந்த மிகச சிறந்த பீதாமபரத்தை யுடுத்தனரோ ? அந்த எமமையரே மரவுரி யுடுதிருகின்றன ரீரந்தோ ? யாவரொருவர மிக மனமுளள பலவகை மலர் மாலைகளே யணிந்தனரோ? அந்த எமமையரே ஜடை தரித்துகொண்டு வீற்றிருகின்றனரே ? யாவ ரொருவர்களுச் சிறந்த தருமததின் திரள் விதிப்படி செயயப்பட்ட யாகஙகளுடன கூடினவோ ? அந்த எமமையரே தருமததைத் தேடுகின்ற னரே ? மிகச் சிறந்த சந்தனங்களால யாவருடைய திருமேனி பூசபபட்ட தோ ? அந்த எம்மையருடைய திருமேனியே இப்பொழுது துகள படி ந்து மலினமாகிய தந்தோ ? எமமையா என் பொருடடே யன்றே ? இவ் வண்ணம மிகத் துனபுறறனர். மிகப் பாவியும, கொடியனுமாகிய என உயிர வாழ்க்கையையும், பிறப்பினையும் இகழக ; என்றிவ்வண்ணம மிகவும் தினமாகப புலமபித திருமுகத்தில் வோவை ரீருறறு அழுதுகொண்டே பெருமாள திருவடியீல விளைவாக வீழுகையில, அத்திருவடிகளைப் பற்றி மலே தனையில வீழுந்து மிகத் துனபத்தினுல அந்தோ ? எம்மையரே ! என்றெருதர முறைத்துப் பின் பொனறுங கூறறு திகைப்புறறுப் பின் னரும், பெருமாளது திருமுக மண்டலதைக கணணுறறும், எமமை யரே யென்று கூவினரோ யனறி, வேறு மொழிபதறகுத திறமையுற்றில்ர்; உடனே ஸ்ரீசத்துருகனனுமவாணும அவ்வண்ணமே துனபுறறு வந்து வீழ்ந்து பெருமாள் திருவடிகளில தண்டம ஸமாப்பித்தவர். பெருமா தேம் இவ்விருவர்களையும் ஆலிங்கனம் செயது கொண்டு கண்ணீர்பெருக்கி யிருந்தனர். அநதரம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் சுமந்தரருடனும், வேறப்பெருமாளுடனும் சேர்ந்து, ஆகாயத்தில சூரியசந்திராகளிருவரும் இரண்டுஜன்மபக்ஷிகளுடன் கூடினாற்போலத் திகழந்தனர்கள். இவ்வண்ண

மிவர்கள் கூடி எல்லோரும், வருந்துவதைக் கண்டு அக்கூட்டத்துள்ள யாவரும் கண்ணீர் பெருக்கி யழுதனரோ யன்றி, மகிழ்ந்திருந்தவை சொருவருமிலர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் தொண்ணூற்றொன்பதாவது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூறாவது சருக்கம்.

பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானை நோக்கிக் குசலம் வினவியருளியது.

அநந்தரம் பெருமாள் தம்மைப் போலவே ஜடைதரித்து மரவுரியுடுத்துக் கைகுவித்துக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து வருந்தி யுழுகாலுத்தி யுள்ள சூரியன்போல வொளியற்றுக் கிடக்கின்ற ஸ்ரீபரதாழவானைக் கடாகூழித்து, மிகவும் இளைத்து வேறறுமுகம் பட்டிருகின்றமையால், மூதன்முத லிவ்வே பரதனென் றையுற்றுக் கடையில பரதனென வுணர்ந்து தம் திருகரகமலினால பற்றி மேலெடுத்துத் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்து தமது மடியி லுட்கார வைத்துகொண்டு தேறறித் தாமுந் தேர்ந்து, அவரை நோக்கி குசலம் வினவலுற்றருளினர். அடா என் னருமை இளையோனே ! என் திருத்தந்தையார் எங்கெழுந்தருளினர், பொன்னுலக மடைந்தனரோ ? அவர் பிழைத்திருக்கையில, நீ இவ்வண்ணந் தனிமே இவ்வரணியத்திற கெய்தா யன்றே ? உன்னை யான் கண்ணுற்று நெடுகாளாயினவே ? நெடுநாளைகுப்பின் நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்த உன்னை இன்று கண்டு மகிழ்ந்தேன ; இப்பொழுது நீ இக்கான கத்திற்கு ஏன் வந்தனை ; என் தந்தையர் சோகத்தினால் தினமுறறு லோகாந்தரமடையா நிவ்வுலகினைத் நிகழ்விக்கின்றனரா ? அடா என தம்பி ! நீ பாலனதலின், உனக்குறற ராஜ்ஜியம் அழியாமல நிலையுற் றிருக கின்றதா ? மிகவும் ஸத்தியவாதியும், உண்மையான தோள்வலியு முடைய தந்தையருக்குப் பணிவிடை செயகின்றனையா ? எந்தையர் தன்புரி கின்புற்று வாழ்கின்றனரா ? ராஜஸூயம் அஸ்வமேதம் முதலிய யாகங னே யெல்லாம் செய்விக்கின்றவரும், தருமத்தில் நிலைகொண்டவரும், மிகப் புலவரும், இக்ஷ்வாகு முதல் நங்குலத்திற்கு உபாத்தியாயருமாகிய ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானும் குசலமுற்று வாழ்கது நம்மால் பூஜைசெய்யப் படுகின்றனரா ? அடா பரதா ! என் மாதாவாகிய தோஸலையாரும், லக்ஷ்மித் தாயாரும், உயிர்வாழ்ந் திருக்கின்றனரா ? உனது மாதாவாகிய கேகயி யாரும் மகிழ்கின்றனரா ? மிக வினய முடையவரும், பல நல்லகுண

கற்றுணர்ந்தவரும், நற்குல முடையவருமாகிய உன்னுடைய புரோஹி தரும், பணியைப் படிகின்றனரா? அவர் உன்னுடைய கார்ஹபத்யாஹவனீய தக்ஷிணாக்கினிகளில் ஹோமஞ் செய்கின்றனரா? அடா தம்பி! தேவர்களையும், பிதிராக்களையும், மாதாக களையும், ஆசிரியர்களையும், தாதைக்கு நிகராயுள்ள பெரியோர்களையும், மூப்பினர்களையும், வைத்தியராகளையும, பண்டிதராகளையும், வேதியர்களை யும் கணிசித்து, அவரவர்களுக்குத் தக்கவாறு நடந்து மகிழவிக் கின்ற னையா? கமக்குத் ததுர்வேதத்தை யுபதேசஞ் செய்த மிகவும் நீதிசாஸ் த்ர் முணர்ந்த ஸுதன வா என்னும உபாத்தியாயரையும பணிந்து மகிழ விக் கின்றனையா? அடா பரதா! உனக்கு நிகரானவர்களும், சூரர்களும், நூல்களை யுணர்ந்தவர்களும், புலன்களை வெனறவராகளும, நறகுலதத வரும், இங்கித முணர்பவர்களுமாகிய சிறந்தவர்களை யுமைசசராக வைத் தக்கொண்டு அரசாட்சி செய்கினறனையா? அடா பரதா! ராஜர்களுக்கு ஆலோசனை யென்பதே ஜயம் பெறுவதற்கு முதற்காரண மனறே? அஃது மந்திரிகளால் நன்காராய்ந்து யாரு மறியாவணணம் அடக்கபபட் டுப பறன் படுவதாகின்றதா? காலமலலாக காலங்களில துயிலெழுள்ளா திருக்கின்றனையா? தக்க காலங்களில் கணவிழிகினறனையா? அபராத் திரியில் எழுந்து ராஜ்ய காரியங்களைச் சிகதை செய்கின்றனையா? நீ தனியே யாலோசனை செயயாமலும, பலராகளுடனும் ஆலோசனை செயயாமலும், தக்க மந்திரிகளுடன மாத்திரம ஏகாந்தமாய் ஆலோசனை செய்கின்றனையா? நீ யாலோசனை செய்திருக்கின்ற விஷயத்தைப் பிற ருணர்ந்திலரா? அறப முயறசியால மிகப பொருள விளையத்தக்கதாக வாலோசனை செய்து தாமஸஞ் செய்யாமல விரைவாக அசசெயல செயய முயற்சி செயகின்றனையா? அடா எனனருமைத தமபி! உனபகைவர்கள் நீ யாலோசனை செய்து மூடித்துப பயனுற்ற செயலினை மாதகிரம் அறிய வல்லராகி, செயகின்ற செயலினையும, செய்யபபடுஞ செயலினையும், அறி யா திருக்கின்றனராகளா? தமமால யோசனை செயயபபட்ட வொரு செய லினை நீங்கள் கூறுமலேல இங்கிதங்களினாலாயினும, யுகதியினாலாயினும், பிறருணர்ந்திலரா?—

கச்சித்ஸஹஸ்ராணாமூர்காணாம மேகமிசசஸிபண்டிதம
பண்டிதோஹ்யர்தகருச்சேஷு குசலாந்விஹ்ரோயஸம்மஹத்.
ஸஹஸ்ராணயபிமூர்க்காணம் யத்யுபாஸ்தேமஹாபதிஃ
அதவாப்யுதராயேவ காஸ்திதேஷு ஸஹாயதா.

ஆயிர மூர்க்கர்களே வி_ ஒரு பண்டிதனே' சிறந்தவனென்பதை யுணர்ந்து, அவனையே கோருகின்றனையா ? பண்டிதனே லக்ஷ காலங் களில் நன்காராய்ந்து நலம் விளையுமாறு செயவானன்றே ? அநேகமாயிர மூர்க்கர்களே யாயினும், அநேகம பதினாயிர மூர்க்கர்களே யாயினும், ஸாசன் சஹாயத்தின பொருடமிச் சேர்த்துக கொள்வானாயினும, ஜயம் செய்யவேண்டும் காலங்களில் அவாகளால ஒருதனியு முள தீர்காது ? கறபுத்தியுள்ள ஒருமந்திரி யிருப்பானாயினும், அவனொருவனே ராஜர்களுக்கு மிகப பொருள விளையுமாறு பேருதவி செய்து பாதுகாப் பான் ; மூதன்மையா யுள்ளவர்களே மூதன்மையாயுள்ள காரியங்களிலும, நமிமையானவாகளே நமிமையாயுள்ள காரியங்களிலும், கடையானவர்களைக கடையாயுளள காரியங்களிலும் ஏவுகின்றனையா ? கபட மறறவர்களும, பரமபரையா யுள்ளவர்களும, சிறந்த புதநி யுள்ளவர்களும, பரிசுததாகளு மாகிய மந்திரிகளேச சிறந்த காரியங்களில ஏவுகினறனையா ?. அடா கை கேயி குமாரா ! நீ கொடிய தணடனை செயது பிரஜைகளைப பயமுறச செய்யா திருகின்றனையா ? ஒருகால நீ செயியினும் மந்திரிகள அதற குடன் படாது மறுகினறனரர்களா ? தகாதாரிடத்தில கபபம வாங்குவதி னலும், கொடிய தானங்களே வாங்கும்படி செயவதினலும், யாசகர்கள் உன்னை இகழுமிருகுமாறு நடகின்றனையா ? விருப்பறற காமினியர்கள் விருப்புற்று காமியை யிகழ்ந்து அலகூடியஞ செயவதுபோலப் பெரி யோர்கள் உன்னை யிகழந் தலகூடியஞ் செயயா திருக்கின்றனர்களா ? ஸாம தான பேததண்டங்கள் செயவதில திறமை யுற்றவனும், கபடநூலகளை யுணர்ந்தவனும், பிருதயர்களிடததில் மிததிரபேதஞசெயது பகைகக செயபவனும், அசசமற்றவனும, பொருளாசை யுள்ளவனுமாகிய கொடிய வனை யரசன தண்டனை செய்யாமல் உபேகூயாயிருப்பானகில, பினபு அவனலேதானே இவன் கொலை செய்யப் படுவான் ; தீரமுடையவனும, சூரனும,முதுமையுடையவனும,ராஜபத்தியுள்ளவனும,நற்குலத்தவனும, பாவத்தொழிலில அசச முடையவனும், மிகத் திறமை யுளளவனு மாகிய வனைச் சேனபதியாகச் செய்திருக்கின்றனையா ? சூரர்களும், பலமுறை போரில் வெற்றி கொண்டவர்களும், இஷ்டர்களுமாகிய முதன்மையான வர்கள் உன்னல் மரியாதை செய்யப் படுகின்றனர்களா ?—

కచ్చిత్ బలస్యస్య కృంచ వేతనం భయక్షోభితం
సంప్రాప్తకాలం దాతవ్యం దదాసినవిలంబసే ||

கச்சித்பலஸ்யபக்தஞ்ச வேதாஞ்சயதோஹிதம்
லம்பசாப்தகாலம்தாதவ்யம் ததாவிலம்பலே.

சேனைகளுக்குக் கொடுக்கத்தக்க காலங்களில் நல்லனவும், வேதன் மும், விளம்பஞ் செயாமல் கொடுக்கின்றனையா ? விளம்புஞ் செயலி

ஞல் பிருதிவ்யர்கள் வருகதமுறறு ராஜாகளின்மேல பகைகொள்வாகள ; ஒருகால, பகைவகோச்சோக தெதிர்பபார்கள ; அதனஞல் மிகவும் தீங்கு வினேயுமன்ரே ? சூல புதநிரர்களும, சூரர்களுமாகிய படாகள் ஊனிட த்தில மிகப் பத்தி விசுவாஸங்கொணடு உனபொருடடுப் போரில உயிரை விடவும் ஸித்தமா யிருகதினறனாகளர் ? நமது தேசதநிற பிறந்தவனும், பிறர்களாது இங்கிதங்களே யறிபவனும, மிகத நிறமையுளளவனும், கா[illegible] தக்குத் தக்கவாறு ஊழைற செயயவலல புத்தி யுடையவனும், சொனன வண்ண மூறை செயபவனும, பண்டிதனு மாகியவனேத தூதாக வைததுக் கொண டிருகதினறனேயா ? அடா பாதா ! பகையாளிகளுடைய மந்திரி, புரோஹித, யுவராஜ, ஸேநாபதி, தொவாரிக, அந்தா வமசிக, காராகாரா திக்குத, அர்த்தாஸனுசயக்குத,காரயநியோஜக,ப்ராடவிவாகாஸேநாநாயக, நகரத்யக்ஷ, கர்மாநதிக, ஸப்ய, தாமாதயக்ஷ, தனடபால, துர்க்க பால, ராஷ்டராநத பாலர்களென்னும் பதினெடடிடங்களிலும, உனபக்ஷ த்தில் ஸேநாபதி முதலிய பதினேந்து இடஙகளிலும், அவரவர்களுடைய கருத்தினே யறியவலல மாறு வேஷங்கொண்டு செல்லதத்க சாரர்களே ஒவ்வொருவர்க்கு மூனறுமூனறு சாராகளவீதம் காவலிடடு எலலோர்க ளுடைய எணணங்களேயும நனகுணாநதுகொண டிருகினறனேயா ? முதலில உனனல தூரதத்பபட்டுப் பினபு வந்து சேர்ந்த ரீராஜாகளிடத்தில் அலக்ஷ்யமாயிராமல ஊகிகதது னிருகதினறனேயா ?—

கச்சின்னலோகாயதிகா ப்ராஹ்மணாம்ஸ்தாஸ்ஸேவஸே
அநர்தகுசலா ஹ்யேதே பாலாஃபண்டிதமானிநஃ ॥
தர்மஶாஸ்த்ரேஷுமுக்யேஷு வித்யமா நேஷுதுபுத்தயஃ
புத்திமாஸ்வீக்ஷிகீம்பாஸ்ய நிரர்தம்ப்ரவதந்திதே ॥

கச்சினனலோகாயதிகான பராஹமணமஸதாதஸேவஸே
அநர்தகுசனஹயேதே பாலாஃபண்டிதமானினஃ.
தாமசாஸதரேஷுமுகயேஷு வித்யமானேஷுதாபுதாஃ
புதிமானவீக்ஷகீமபராய நிராததமபரவதநதிதே.

நாஸ்திகர்களாகிய பௌத்த சாரவாகர்களே யருகில் சேரவிடாமல் உபேகஷை செய்கின்றனேயா ? இவர்கள மூர்ககாகளாயினும தமமைப் பண்டிதர்களாகத் தாமே நினேத்துக்கொணடு மிகவும அநர்தகங்களே விளைக்கின்றனாக ளலலரோ ? மூர்ககர்களாகிய அவர்கள தருமததை யுணர்த்துகின்ற வேதம் ஸ்மிருதி சாத்தவிக புராண இதிஹாஸாதிகள் முதலிய சிறந்த நூல்களிருக்கையிலும் நிலையுறற தேவல தர்க யுத்தி களேக்கொண்டு பயன் சிறிதுமின்றிப் பலவாகப் பேசி மூடர்களே மயக்கு வார்கள் ; இதனும் சூர்களான நம் முன்னோர்களால் யாதாலக்கப் பட்ட

தும், பகைவர்கள் வெலலவொண்ணாதலின், அயோத்தியைப் பென்னும் யதார்த்த நாம முடையதும், மிக வலிய துவாரங்களை யுடையதும், நால் வகைப் படைகள் நிறைந்துள்ளதும், தத்தம் கருமங்களை வழுவதலின்றிச் செய்கினற பிராஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களால் மகிழப்பட்டதும், புஷ்பக மாடமாளிகைகளால் லழகுற்றதும், மிகச செழிப்புற்றதும, நிறைந்த செல்வம் நிறைந்துள்ளதுமாகிய திருவயோத்தியைக குறைவறப் பாதுகாத்து வருகின்றனீயா ? யாகசாலைகளினலும், தேவாலயங்களாலும், தண்ணீர்ப்பந்தலகளினலும், வாபீகூப தடாகங்களினலும் திகழ்வுறறும், மிக மகிழ்ந்த ஜனங்கள் சூழந்தும், நன்குழப்பட்ட நிலங்கள் பொருந்தியும், மிகுந்த பசுகளள் நிறைந்தும், பீடையென்பது நீங்கியும், ஆற்றுநீர்ப் பாய்ச்சலுறறும், கொடிய ஜந்துகளறறும், ஒருவகை யசசமும மின்றியும், புதையலகள் நிறைந்தும, நீமையுள்ள ஜனங்களைத் துறந்தும், நம் மூனனோர்களால பாதுகாகபபட்டும், நீர்வள நிலவளமுறறும், செலவம் நிறைந்து செழிப்புற்று மிருகினற நகரோஸலநாடு இன்புற்றிருக்கினறதா ? எலலோரும் உனனிடத்தில அனபுகூர்ந் திருக்கின்றனர்களா ? வியாபாரஞ் செயபவர்களும் லாபமடைந் தின்புறுகினறனர்களா ? அவர்களுக்குத் துனபத்தைப் போககி இன்பத்தை யளிப்பதினுல் அவர்களை நன்று பாதுகாத்தனீயா ? ராஜர்கள தம் நாட்டில வாஸஞசெய்யும் அனைவர்களையும் தருமமாகப் பாதுகாக்கவேண்டு மென்பது கடமையன்றே ?—

கச்சித்ஸ்ரேயஸ்கரம் ஜ்ஞானம் ஸாதூனாம் பர்யுபாஸதே ।
கச்சின்ன ஸம்ஸயம் ப்ராப்ய ஸ்வயம் ப்ரஜ்ஞாநவத்தரான் ॥

கசசித்ஸ்ரேயஸகரம ஜ்ஞானம ஸாதூனாம பர்யுபாஸதே ।
கச்சின்ன ஸம்ஸயம ப்ராப்ய ஸ்வயம ப்ரஜ்ஞாநவத்தரான்.

மனிவிகளைத் துன்புறுததாது நன்மொழி மொழிந்து பாதுகாக்கின்றனீயா ? அவர்களிடத்தில நமபுதலுற்று அவர்களுடன் ரஹஸ்யங்களை யுரையாமலிருக்கின்றனீயா? மிகுந்துள்ள யானைகளை நன்கு பாதுகாக்கின்றனீயா ? உனக்கு மிகுந்த பசுகளளவா ? தாதி குதிரை யானை முதலியவைகளைச் சேர்ப்பதன் பொருட்டித திருபதியடையாமல் மேன்மேலும் வளர்க்க முயற்சி செய்கின்றனீயா ? சிறந்த வணிக ளணிந்து கொண்டு தினந்தோறும மனிதாகளுக்குத் தரிசனங் கொடுக்கின்றனீயா? காரியமுள்ளவர்களை நிரந்தர மருகி லழைக்காமலும், தரிசனங் கொடாமலும், அவர்கள் காரியத்தை விசாரிக்கு மளவே தரிசனங்கொடுத்தது மரியாதை குன்றாமல் பெருமதிப்புடன் இருக்கின்றனீயா ? உன்னது கோட்டைகளெல்லாம் தனம், தான்யம், ஆயுதம், உதகம் இவைகளாலும், யந்திரங்களாலும், சில்பிகளாலும், வில்லாளிகளாலும் நிறைந்திருக்கின்றனவா ?

நீ செய்த மூயற்சியை விடப் பயன் மிகுந்திருக்கின்றதா ? லாபத்தை விடச் செலவு குறைந் திருக்கின்றதா ? அடா பரதா ! அபாத்திரங்களில் கொடை கொடா திருக்கின்றனையா ? உன்னுடைய செலவென்பது தேவதைகளின் பொருட்டும், பிதிரர்களின் பொருட்டும, அதிதிகளின் பொருட்டும், வேதியர்களின் பொருட்டும், படர்களின் பொருட்டும, நட்பினர்களின் பொருட்டும் செல்லுகின்றதா? மிகத் தூயமையுள்ள நலலோரை யபவரீதத்தினல் வருத்தவோன் நன்கு விசாரணை செயயாமலே கொல்லப்படுகின்றிலனு ? களளனேப பிடித்துக் கொண்டுவந்து விசாரணைசெயது ருஜுவாகிக குறமஞ் சாரத்தபபடடித் தண்டனைசெயயவேணடுங்காலத்தில் பொருளாசையால் அவனை விட்டு விடாமல் தண்டனை செய்கின்றனையா ? பொருளுடையோனுகும், பொருளறறவனுகும் விவாதம் நேருகையில, உனனுடைய மந்திரிகள் பொருளாசை யறறவாகளாகி விசாரணை செயது பகூபாத மினறி நட்ப கின்றனர்களா ?—

यानिमित्याभिशस्तानां पतन्त्यस्त्राणि राघव
तानिपुत्रपशून्घ्नन्ति प्रीत्यर्थमनुशासतः ॥

यानिमितयापिसस्तानाम पतनतयास्त्राणिराघव
तानिपुतरपशूनघनतति पीतयाततमनुशासतः

யாவனெருவன் நன்கு விசாரணை செயயாமல பிழையொன்று மறறவர் பேரில் மதியினமையால குறறஞ்சாரத்தித் தண்டனை செயகிறனனே ? தருமத்தைத் தறந்து தான் இனபுறுவதன் பொருட்டே அரசாட்சி செயகினற அந்தக் கொடிய ராஜனுடைய பிளளை பெணசாதி பசு முதலிய நறசெல்வங்களும் மிகத் தூயரங்கொண்டழுகின்ற அந்தப பிழையறறுப் போய்யான குறறத்திற காளான அவனருடைய கணணீர்த் துளிகளினுல அழிகசப்படுகின்றன ; மூபபினாகளையும, பாலாகளையும, புலவாகளையும், மனைவாக்காயக்களினலும், வேண்டுவன கொடுத்தும, அனபுசெயதும், இனிமை கூறியும மகிழவிகின்றனையா ? ஆசிரியாகளையும, பெரியோர்களையும், முனிவர்களையும், தேவதைகளையும, அதிதிகளையும, தெயவத் தன்மையுள்ள நற்சந்தி மரங்களையும,வேதியாகளையும வணங்குகின்றனையா? பொருளினல் தருமத்தையும், தருமத்தினல பொருளையும, மகிழசசி யுறு விக்கத்தக்க இன்பத்தினல் அறம்பொரு ளிரணடினையும் தடைசெயயாமல் அதனதனுக்குத் தக்க காலங்களில் அதனதனைக் குறைவறச்செய்து, மூவகைப்பட்ட புருஷார்த்தங்களையும் அனுபவிகின்றனையா ? நாட்டார் நகரத்தார்களுடன் பல நூல்களையும் கற்றுணர்ந்த வேதியர்கள உன்பொருட்டு கன்மையினையே கோருகின்றனர்களா ? தெய்வம் பரலோகம் ஏனறுமிலலை யென்று நாஸ்திகவாதம் செய்வதும், பொய்ம்மொழி மொழிவதும், பெரி

யோர்க ளிடத்திலும் சினமூறுவதும், ஊகமமற்றிருப்பதும், வினையில் மூடியாச் செயலுடைமையும், பெரியோர்களைக் காணுதல் இறுமாப்புற்றிருக்கையும், களை முதலியவறறைக் குடித்து மயக்குறுவதும, ஐம்புலனகளையு மடக்காமல் அதன் வழியே செல்லுகையும, அமைசசர்களே இகழந்து தானொருவனே ஆராயஙதொரு செயலைச் செய்வதும், நன்மை யுணராமல் தீமை விளைவிக்கத்தகக மூடர்களுடன் ஆராயவதும், ஆலோசனையிலிசெய யும்படி நிச்சயஞ்செயயப்பட்டதைச் செயயாமல தாமஸஞ் செய்வதும், தாம் செயத ஆலோசனையை யடக்காமல் வெளிவிட்டு அதனைக் கெடுத் தலும், நன்மைவினையுஞ செயல்களைச் செயயாமையும், கஸ்லோர் தீயோர இருவர்களுககும் சரியாக மரியாதை செயனகையும, அலலது பல விடங்களில் ஏககாலத்தில் போர் செய்ய முயறசி செய்வதுமாகிய இப்பதினொரு ராஜ தோஷஙகளையும் நீ துறஙதிருககின்றனையா ? வேட்டையாடுதல், சூதாட்ட, பகலில துயிலகை, பழித்தல, எப்பொழுதும வனிதையாகனுடன் வாழதல், கள் முதலியவறறைக் குடித்தல், ஆட்டம பாடடி வாத்தியங்களிலேயே ருசிகொளகை, பயனின்றித திரிதல் என்னும தசவாக்கமென்பவைகளையும, (காமம், கரோதம, ஆலஸ்யம், பொய, ஊகமினமை, அச்சம், மனத்தளா ச்சி, மடமை, நீதியின்மை, பிறரை யவமதித்தல் எனனும பத்துவர்க்கங்க ளெனபவைகளையும்) ஜலதார்கம், கிரி தாககம், வன தாரகம, இரிண தார்கம், மரு தார்கம் எனனும் ஐநதுவாகஙகளிலும், (பகைவரா லுண் டாகிய பகை, பெண்ணு லுணடாகிய பகை, பொருளா லுண்டாகிய பகை, சொல்லினு லுண்டாகிய பகை, குறறததினு லுணடாகிய பகை என்னும் ஐந்துவிதமாயுளள பகையெனனும ஐந்துவாகஙகளையும) ஸாமம், தானம், பேதம, தணடம என்னும நான்குவாகஙகளையும், (தேஹஸமபந்தமுடை யோர், பொருள ஸம்பந்த முடையோர, குலபரமபராயாகவே ஸம்பந்த மூடையோர், ஆபத்தில காக்கப்பட்டோனென்னும நால்வகை நேசர்க ளென்னும நான்குவாக்கங்களையும்) அரசன், அமைசசர், நாடு, கோட்டை, பொருள, சேனை, நட்பினர் என்று ஸப்தாங்கமென்கிற ஏழுவர்க்கங்களையும், (தன்னினத்தோன, நட்பினனைச் சேர்ந்தோன, பிழைக்கவந்து சேர்ந்தோன, சுற்றத்தாரைச் சோர்ந்தோன், வேதநம்வாங்கிப் பிழைப்பவன், வேண்டி மவைகளைக் கொடுத்துப் பாதுகாக்கப பட்டோனென்னும் எழுபசுஷங்க ளெனப்படுகின்ற ஏழுவர்ககங்களையும்) (ஸ்யேனம், ஸஞ்சி, வச்சிரம, சகடம், மகரம், தண்டம், பதுமம் என்னும மூதன்மையுளள ஏழுவகை யணி வகுப்புக்க ளெனப்படும் ஏழுவர்க்கங்களையும்) க்ருஷி, வாணிஜயம், கோட்டை, அணை, யானைத்தறி, புதையல், கப்பம் வாங்குதல், பயனறறவர் களைச் சேர்த்தல் என்னும் எட்டுவர்க்கங்களையும், (கோஷ்டிசாத்தல், ஸாஹ ஸம் செய்தல், வஞ்சனை, பிரண்யகோபம், பொறாமை, பொருளியகழ்தல், வன்மெழிசூறல், கடுந்தண்டனைசெய்தல் என்னும் எட்டுவர்க்கங்களையும்) தர்மார்த்தகாமங்க ளென்னும் மூன்று வர்க்கங்களையும், (உற்சாஹப் பிரபு,

மந்திர சத்திகளென்னும் மூன்றுவர்த்தகங்களையும்) பிறர்களுடைய குறைதல் வளர்தல் இருத்தலென்னும மூனறுவாகைகளையும், (செயறகரிய செயல் செய்ய முயலுதல், செயற்குரிய செயலகளைத் துறதல, செயறகுரிய செய லைக் காலமல்லாத காலத்தில் செய்கை யெனறும மூனறுவாகைகளையும்) சுருதி வார்த்தை தண்டநீதி யென்னும் மூனறுவித்தைகளையும, ஐமபுலன் களை யடிக்கலையும், ஸநி போரா செலலல இருததல பிரிதலி சோத லெனனும் ஆறு குணங்களையும, தீ நீர் பிணி கூமாமம இறபபு எனனும ஐவகைத் தெயவத்தனபகளையும, அதிகாரிகள, களள, பகைவர, அரசனுககு இஷ்டர், அரசர் எனனு மிவர்களிடத்து நின்று முணடாகும ஐந்து மானுஷ் வியஸனங்களையும், மிதிதிரபேதம முதலிய செயலகளையும, பாலன், மூப்பினன், தீராபபிணியாளன, இனைத்தாரால துறககப்பட்டவன், அஞ்ச முற்றவன, அசசமுற்ற ஜன மூடையோன, பொருளாசை யுறறவன், பொருளாசை கொணட ஜன மூடையோன, ஆசையுறற ஜன மூடையோன, விஷயங்களில் மிகவும ஆசையுடையோன, பலவகைபபட்ட யோசனை யுடை யோன, தேவாகள வேதியாகள இவாகளை நிந்தை செயபவன், பெரியோர் களால் சபிககப் படடோன, தெயவதத்தினமேல பாரம வைதது தான ஒரு முயற்சியும் செய்பா திருபபவன், மழை யின்மையால துனபுறறவன், சேனைகள மடிந்தவன, தேசாநதரம் சென்றவன, அநேகமபோகளுடன் பகைகொண்டவன், கெடிய கோசார முடையவனீ, சததியம தாமம இரணை டையும் துறநதவன என்னும ஸந்திசெயயாமல போரு செயயததக இரு பது வர்க்கங்களையும, (ராஜநியம, பெண், ஸதானம தேசம, இனத்தார, பொருள, இவைகளைப பறித்துக கொளவது, மதம, மானம, விஷயபீடை, மதியின்மை, சக்தியின்மை, குணமினமை, தெயவததையிகழதல, நேசரை யிகழதல், பொருளை யிகழதல், சுற்றத்தாரைக கொலை செயதல், கருணை யினமை, தேசத்தை யிகழதல, பொருளொன்றிலேயே மிக விருபபுறுதல், தான் கோரிய விஷயத்திலேயே ஆசையுறறிருத்தல எனனும இருபது வர்க்கங்களையும்) மந்திரி தேசம கோட்டை கோசம தண்டம எனனும் பிரகிருதிகளையும், நடுவில் அரசன, முன்னர அவனுககுச சதருரு, தன மித்திரன், சத்துருவின் மித்திரன், தன் மித்திரனுககு மித்திரன, சத்துரு வின் மித்திரனுக்கு மித்திரன் என்னும ஐவாகள, பினனர பார்ஷ்ணி கர ஹன், ஆக்ரந்தன், பார்ஷ்ணி க்ராஹாஸாரன, ஆகரந்தாஸாரன எனனும் கால்வர்கள், பக்கத்திலிருப்பவன், மதியமன், புறததிலிருப்பவன, உதாசீன னென்னும் பன்னிரண்டு மண்டலங்களையும் பகைத்துச செலலுதல், நேரித் துச் செல்லுதல், பலர்களுடன கூடிச் செல்லுதல, வஞ்சனை செயது செல்லுதல், அலகூயஞ்செயது செலலுதலென்னும ஐந்துவித யானங்களை யும், இரண்டுவகைகளாயுள்ள சந்தி விகிரஹங்களையும் நன்காராய்ந்து, செய்யத்தக்கன செய்தும், துறக்கத்தக்கன துறந்தும் இருக்கின்றனையா ? நால்வர் அல்லது, மூவர்களாகி யிருக்கின்ற மந்திரிகளுடன தனித்தனி

யாகவும் கூடியும் ஆலோசனே செய்கின்றனேயா ? நீ யோகி புணர்ந்த வேதங் களும், நீ செயத செயல்களும், உன மனேவியர்களும், நீ கற்ற நூற்பயிற்சி யும் முயன்றபடிவன வாயினவா ? அடா என தம்பி ! யானுனைத்தவண்ணம் நற்புத்தி புடையவனுகி நம் தந்தையரும், முன்னேர்களும் கடந்தவாறு நீயும் நல்வழி தறவாமல் நடக்கின்றனேயா ? நலனுனவுகளே நீ யொருவனே புண்ணமல் மித்திரர்களுகரும் கொடுக்கின்றனேயா ? ராஜன தரும்படி பூமியைப் பாதுகாப்பானுகில், இம்மையிலும் மிக வின்புற்று, மறுமை யிலும் நற்கதிபெற்று மகிழவான் ; எஞறிவவண்ணம் சக்கரவர்த்தித் திரு மகன் ஸ்ரீபரதாழவானே நோகதிக குசலம் வினவி யருளினர்.

அயோதியாகாண்டத்தில நூறுவது சருககம்

முற்றிறறு

நூற்றொன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் பெருமாளுக்குச் சகரவரதியா விண்ணுலக *ணணியதைத் தெரிவித் துரை செயதது.

இவ்வண்ணம் சக்கரவர்த்தித் திருமகலு ரருளிசசெய்த வாக்கியத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் கேட்டுத் தனபமடைந்து பெருமானே நோக்கி, எம்மை யரே ! சிறந்த தருமங்களே யெல்லா மிழந்த எனக்கு ராஜதருமம் யாது பயன் செயய வல்லது ? நம் குலத்தில மூத்தகுமார ரிருக்கையில், இளே யோன் அரசனுகுவதில தெனனும் சிறந்த தருமம் நிகழந்துளதன்றே ? ஆதலின், அந்தத் தருமத்தைப் பாதுகாப்பதன்பொருட டிப்போழுதே

---

* மாதிரி - அமைசசன, புரோஹிதன் - உபாதியாயர், யுவராஜன - இளவரச, ஸேநாபதி - படைததலேவன, தௌவாரிகன - வாயல காபபோர்களுள் தலேவன, அநதர் வமசிகன் - அரணமனேயிலுளள காரியங்களே நிறைவேறறுபவன, காராகார திக்ருதன - சிறைச்சாலேக் கிறைவன், அர்த்தலஞ்சயகருத் - பொருள்களுக் கிறைவன, காய நியோஜகன் - அரசன கட்டளேயைப் பிரசரஞ் செய்பவன, ப்ரீராட்விவாகன - நியாயத்தைக் கேட்பவன், ஸேநாநாயகன் - ஸேனேகளுக்கு வேதனம் கொடுப்பவன், நகராத் த்யக்ஷன் - நகரசோதனே செய்பவன், காமாநுகன் - வேலேக்காரர்களுக்குக் கடையில் கூலிவாங்கிக் கொடுப்பவன, ஸப்யன் - ஸபையை யலங்காரஞ் செய்தி வரத தகவர்களே வரவழைத்துப் பிரர்களேத தடைசெயய வல்லவன், தாமாத தய க்ஷன் - நியாயாதிபதி, தண்டபாலன் - குற்றவாளிகளேக் காப்பவர்களுக் கிறைவன, தர்க்கபாலன் - கோட்டையைக் காப்பவர்களுக் கிறைவன், ராஷ்ட்ராத்த பாலன - நம் காட்டின் எல்லேயின் கடையில் பிறர் சேனேகளே யுட்புகவிடாமல் காத்திருகும சேனேகளுக் கிறைவன்.

அடியேனுடன் புறப்படுத திருவ்யோத்திக கெழுந்தருளி யபிஷேகம் கெண்டி உலகினைப் பரிபாலனஞ் செய்தருளக:—

राजानं मानुषं प्राहु र्देवत्वेनमतोममम
यस्यधर्मार्थसहितं वृत्तमाहुरमानुषम ॥

ராஜாநம்மாநுஷம்ப்ராஹு ராதேவதவேநமதோமம
யஸ்யதாமாராதஸஹிதம வருதமாஹுரமாநுஷம

உலகத்தில யாவரும் ராஜனே மனிதனெனக கூறுகினறனாகள, யான் அவனைத் தெய்வமெனவே கூறுவேன, தாமாதத யுகதமாகிய ராஜன் செயல் தெயவச செயலாகவே தோற்றுகின்ற தனறே ? யான கேஷகாட்டி லிருக்கையில, தேவரும திருவரணியதது்க கெழுந்தருளி விடகையில், நம் தந்தையர் தனபமடைந்து சோகதது்னால பொனனுலகை யடைந்தனர, ஆதலின், தேவசெழுநது தந்தைககுத தருபபணஞ செயதருளக, யானும் இந்தச் சததருக்கனும் முனனமே தருபபணஞகள செயதிருக்கினறேன்,

प्रियेणखलुदत्तंहि पितृलोकेरघूत्तम
अक्षय्यंभवतीत्याहुः भवान्श्चैवपितुःप्रियः ॥

பரியேணகலுதத்தமஹி பிதருலோகேஷுராகவ
அக்ஷயயமபவதீதியாஹுஃ பவாமஷ்சைவபிதுஃபரியஃ

தேவரோ தந்தையர்ககு மிகவும பிரியமுடையவ ராதலின், தேவரோ தருப்பணஞ செய்யக் கடவீர பிரியமுடைய புததிரனால் கொடுக்கபபட்ட தே பிதருலோகத்தில் பிதிரர்களுககு அகூயமாகினறதென மொழிகினற னர்களே ? நம தந்தையா தேவலைக காணுமலே துனபுறறுத் தேவரையே நீனைதுகொண்டு பிழைதக வாறறலறறுப பொனனுலகை யடைந்தன ரன்றே ? ஆதலின், தேவரே தகதையருககுப் பிரியமுடையனென்பதற கையமுளதோ எனறு மொழிநது வருநதி யழுதனா.

அயோத்தியாகாணடத்தில் நூறறொனறுவது சருககம்
முற்றிற்று

நூற்றிரண்டாவது சருக்கம்

சக்கரவர்த்தித்திருமகனர் சக்கரவாத்திக்குச செயற்குரியகடன்களைச் செய்தருளி எல்லோருடனுங் கூடிப் புலம்பியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழ்வா னுரைசெய்த வாக்கியத்தால் சக்கரவர்த்தி னோகாந்த மடைந்ததைப் பெருமாளுணர்ந்து மிகத் துன்பமடைந்து

மூர்ச்சைகொண்டு வச்சிராயுதத்தினால் அடிபட்டவர்போல வருந்திக் கைகளே மேலெடுத்துக் கோடாலியால் வெட்டுண்டவனத்திடையில தழை த்து மூலச்ந்த மரம்போலச் சாயந்து தரையில் வீழ்ந்து தவித்தனர். கரை கொந்தி வருந்திக இடகஙினற குஞசரமபோலப் படித்திருக்கின்ற பெரு மாளைக் கண்டு ஸ்ரீலக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கர்களும பிராட்டியாருடன புலம்பிக் கண்ணீர் பெருகிப் பெருமாளே நனைத்தனாகள. பெருமாளும் மூசசைதெளிந் தெழுந்து கண்களில் நீர்த்துளிததும்பப் புலம்பியழ முயினறனா. சககரவர்ததியா வானேறியதைக கேட்டு ஸ்ரீபரதாழவானே நோக்கி, அடா தம்பி ! நம தநதையர் விணணுடனட நணணிய பின்னர், யான் திருவயோத்திககுச சனறுதான பயன யாது ? அங்கு யான் யாது செய்வேன ? ராஜாதி ராஜனுகிய நம தநதையினறிப பாழடைந்த அப் படை வீட்டைப பாதுகாகக வல்லவனதான் யாவன ?—

கிந்நுதஸ்யமயாகார்யம் மர்ஜாலேனமஹாத்மனஃ
யோமுதோமமசோகேன மயாசாபிநசம்ஸ்ருதஃ॥
அஹோபரதஸித்தார்தோ ஹ்யனராஜாத்வயானகு
சஸ்ரீஷ்நுனசஸ்வேஷு ப்ரேதகர்ம்ஸ்வேஷு சஸ்ருதஃ॥

கிநுதஸயமயாகாயம் தாஜாதேகமஹாதமநஃ
யோமருதோமமசோகேக மயாசாபிகஸமஸகருதஃ
அஹோபரதஸிததாததோ யேகராஜாதவயாகக
சதருகநேகசஸாவேஷு பரேதகருதயேஷுஸதகருதஃ

எனபொருட்டே மரணமடைந்த என் தந்தையர்கு யான சரமகைங கரியமும் செய்திலே னுதலின, இகழுததகக பிறபபினேயுடைய எனனுல மஹாத்துமாவாகிய என் பிதா யாது பயனே யடைந்தனர், அந்தோ ? அடா என் தமபி ! என் தந்தையர்குச் சரமகைங்கரியஙகளேக குறைவறசெயது முடித்த நீ சத்துருகநன எனனு மிருவரு மலலீரோ ? நல்வினே யுடையீர; அரசனற்றதும், ஆகுல மடைந்ததுமாகிய திருவயோத்திக்கு யான் வன வாஸம் தீர்ந்த பினனரும, திரும்பிவர விருபபுறுகினறேனை ; அந்தோ ? தந்தையர் லோகாந்தர மடைந்து விட்டமையின, யான் வனவாஸந்தீர்ந்து வந்த பின்னர், இஃது நன்மை, இஃது தீமை யென்று இதமுரைபபவர யாவருளர் ; முன்பு நம் தந்தைய ருரைசெய்த செவிக்கினிய இனமொழி களே இனி யாருரைசெய்யக் கேட்டு மகிழ்வேன ; என்றிவவண்ணம் ஸ்ரீபர தாழ்வானுட னுரைசெய்து புலம்பி பிராட்டியாரிடம் வந்து அவரை நோக்கி, அடி வைதேஹி ! உன் மாமனர் மரண மும்றனென்று கூவிப புலம்பி யுனைத்து, இணையபெருமாளையும் நோக்கி, அடா லக்ஷ்மண ! நீ தந்தை பற்றவனுயினை; இவ்வண்ணம் பரதன் மொழிகின்றனனென் றுனைசெய்தரு

னர். அந்தரம் எல்லோரும் தாரைதாரையாகச் சோகநீர்பெருக்கியழுது, கண்டயில் மறதெல்லோரும பெருமானைத தேற்றி வானேறிய தந்தையின பொருட்டித் தருப்பணம செயயுமபடி யுரைத்தனர்கள. பிராட்டியாரும் மாமனரிறந்தன னென்பதை யுணரந்து சோகநீர பெருக்கிப் பதியைக் கண்களால் கடாகஷிப்பதறகுங கிறமையற்று வருந்தினர். பெருமாளும் அவரைத் தேறறி, மிகத் தனபுறறிருககினற இளையபெருமானை நோக்கி, அடா லகஷ்மண ! விரைவாக மரவுரியையும, இஙகுணப புண்ணககையும, விரைவாகக் கொணரக ; நகதகலதையருககுத் தருபபணஞ செய்வதன பொருட்டுச் செல்வேன ; வரதை முன்னே செலலக கடவள , நீ யவரைப் பின்றொடர்ந்து செலலுக ; யான உயகளிருவாகளும பின் புறததில வருகினறேன் ; இந்த வழி மிகக கொடியதனறே எனறருளிச செயதனர். அநதரம பரமபரையாகத தொன்றி பூண்டவரும, மிகவு மூணர்ந்தவரும், சிறந்த புத்தி யுடையவரும, புலனகளை வெனறவ நம, பததி யுடையவரு மாகிய ஸுமந்திரரும அந்த ராஜகுமாரரகளுடன கூடிய பெருமானைத் தேற்றி எழுந்தருளபபணணிககொணடி வந்து, மநதாகினிநதியில இழிந்து நீரிலாடிமபடி சோதனை. பெருமாள முதலானோகளும தாமரை மலை ந்து மணஙகமழுந்து குளிரநது தெளிநது விளஙகுது பெருகி வருகினற அநத மந்தாகினிநதியில் ஸ்நானஞசெய்து இந்த நீர வானுலகை யடைந்து தேவர பொருட டாககூடவதெனறு தகதையைக குறிதது மொழிநது தாப் பணஞ் செயதனரகள. பெருமாளும தெனமுகமாக நினறு அஞசலியில் நீரை நிறைத்துககொணடி தகதையை யுபதேசிதது, என பிதாவே ! இப் போழ தென்ன ளரிககபபடுகினற இநத நீர தேவருககுப பிதருலோகத் தில அகஷயமாகக கடவதென மொழிநது தருபபணஞ் செயதருளி, அனவ ருடனும அந்நதியின கரையேறித நீரதநதிலுடகாரநது எலலதைதக கனிக ளுடன் கூடிய இஙகுணபபொடியைப பிணடம செயது தரையில் தருப்பத் தைப பரப்பி யதன்மேல அநதப பிண்டத்தை வைத்துச சகரவாத்தியை யுத்தேசித்து ;—

இதம்புங்க்ஷ்வமஹாராஜ ப்ரீத்யர்தம் நாவயம்
யதன்னஃபுருஷோபவதி ததன்னாஸ்தஸ்யதேவதாஃ ॥

இதம்புங்க்ஷ்வமஹாராஜ பரீதோயசதனுவயம்
யதன்னஃபுருஷோபவதி ததனனுதஸயதேவதாஃ.

மஹாராஜரே ! யாங்க ளிப்போழுது உண்ணுகின்ற இவவுணவையே தேவர் பொருட்டி வைத்திருககினறேன , இதனையும் தேவர் மகிழ்ந் தருள்ளக் கடவீர் ; உலகததில் யார எந்த உணவை யுண்பாகளோ ? அவர் தெய்வங்களும் அந்த உணவையே யுணடி மகிழகினறன வல்லவே ?

எனறுரைசெய்து, விதியின்படி ஸபிண்டீகரணஞ்செய்து முடித்துப் பின்பு வசதவழியாலேயே திருசகித்திரகூடஞ சேர்ந்து தம் பர்ணசாலையின் வாயிலில் ஸ்ரீபரத லக்ஷ்மணராக விருவரையும, தந் திருத்தோள்களால் தழுவிக் கொண்டு புலம்பினர். இவ்வண்ணம் பிராட்டியாருடன் இவரெல்லோரும் புலம்பி யழுகையில், சிஙகத்தின தொனிபோன்ற இவர்களது தொனியினால் மலையில், பிரதித்தொனி யுண்டாகித் திசைகளெங்கும் பரவியொலித்தது, ஸ்ரீபரதாழவான சேனையிலுள்ள யாவரும் இந்தத் தொனியைக் கேட்டு அசசங்கொண்டு கேளீர் நேசர்களே ! ஸ்ரீபரதாழவாஞ் சக்கரவர்த்திதிருமகனுகைகண்டு பணிநதனாபோலுமம, அவர்களது புலம்பலே இங்குக் கேட்கப் படுகின்ற தெனறு ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லிக கொண்டு உடனே புறப்படடு அநதத் தொனி தோன்றிய இடத்தைக் குறிபபிட்டுக் குவையாகி யோடி வந்தனாகள அவாகளுள சிலர் யானைகளிலும், சிலா குதிரைகளிலும, சிலர் தேர்களிலும் ஏறிககொண்டும், சிலர் கால்களால் நடந்தும், பெருமானைப்பிரிந்து சிலநாளகளே யாயினவாயினும், பலகோடி வருஷங்கள் பிரிந்துளளாவாகளபோல மிகவும் அவாவுற்று ஓடி ஊருகையில், மழைகாலத்தில் வானம் முழுங்குவதுபோலப பூமியும் தொனியுற்று முழுங்கிறறு ; அதனால அசசமுறுத்தப்பட்ட யானைகளும், பிடிகளுடன் ஓடி வேறுவனஞ் சேர்ந்தன ; அக்காட்டிலுளள பன்றி, பசு, காளை, எருமை, மஹிஷம், புலி, கீரடி, பாம்பு, குரங்கு, மான முதலிய விலங்குகளெல்லாம் பயந்தோடின, சக்கரவாகம், நாரை, ஹம்ஸம, கலஹமஸம், கொக்கு, குயில், க்ரௌஞ்சம் முதலிய பறவைகளும் பறந்தோடின ; அப்பொழுது ஆகாயம் பறவைகளாலும, பூமி மனிதர்களாலும் நிறைந்து விளஙகின ; உடனே எலலோரும் அருகிறசென்று தரையில வீறறிருக்கினற பெருமானைகண்டு மிகத துனபுறுக கைகேயியையும், கூனியையு மிகழ்ந்து கொண்டி கண்ணீரவிட்டழுதனாகள பெருமானும் அவர்களைக்கண்டு தாயர்போலும், தந்தையர்போலும, ஆசாரஞசெய் தருகிலமைத்துத் தழுவிக் கொண்டு மகிழவித்தனா. அப்பொழுது அந்த ஜனங்களுள சிலரை யணைத்து மகிழவித்தனர; சிலரைத தணடம் ஸமர்ப்பித்து மகிழ்வித்தனா, இவவா ரெல்லோரையும் அவரவர்களுக்குத் தகதபடி மரியாதைசெயது பெருமாள் தாமும் மகிழந்து அவர்களையும் மகிழவித்தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டததில நூற்றிரண்டாவதுசருகம்

முறறிறறு.

பெருமாள் சக்கரவர்த்தியார் விண்ணுறைணியதைக் கேட்டவுடன மூழ்கி ஸபிண்டீகரணம் செய்ததாக விருக்கிறது ; இச்சருக்கத்தில் மாதா பிதாக்கள் இறந்த போனத்தைப் பிள்ளைகள் எபபோது கேட்கினும், அது முதல் பத்தநாள் நீட்டிருந்து பின்பே ஸபிண்டீகரணஞ் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது;

நூற்று மூன்றாவது சருக்கம்.

கோஸல்யார் முதலிய தேவிகள பெருமாள இளையபெருமாள பிராட்டியார் இவர்களைக் கண்டு மிகவும துன்பமடைந்து புலம்பியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீவஸிஷ்ட பகவானும் கோஸல்யா முதலாயுள்ள சக்கரவர்த்தியார் தேவிகளை யழைத்துகொண்டு பெருமாளை எப்போதுது கர்ண்போ மேனனும ஆவலும்ற்று விரைவாக வருகையில், வழியில் மந்தாகினிநதியின் கரையில் பெருமாளால் தந்தையின்பொருட்டு வைக்கப்பட்ட பிண்டத்தைக கோஸல்யா மற்றுளவாகளோடி கண்டு ஸுமித்ரா தேவியை நோக்கி, பாராய ஸுமித்ரோய் ! காடேறஉ செல்லவிட்ட நம் திருக்குமாராகள இங்கே இறங்கி ஸ்நாநஞ்செய்யும் துறைபோலும, இங் திருந்தே உன புத்திரனுகிய லக்ஷ்மனன என திருமகன் பொருட்டு தினந் தோறும் நீர கொண்டி செலவான, உன மைந்தன் இவ்வணணம செயற்கரிய செயலகளைச செய்யினும, இகழ்வுறுகின்றிலன ; தந்தைககு நிகராகியு தன் தமையன் பொருடடிச செயயும் செயல்களும, இகழத்தக்கன வாகுமோ ? அவனுககுத் தகாத இந்தச் செயல்கள இப்போழுதியும நீகருக் கொலோ எனறு சோகத்தினால உரை செய்துகொண்டே செலலுகையில், அந்தப் பிண்டத்தையுங்கண்டு சகரகாலாதிபினபொருட்டிப பெருமாளால வைக்கப பட்டதெனத் தோந்து, மறறுளள தேவிகளை நோகஙிப் பரிர்கள் ஸிகளே ! தெற்கு திஸியாகப போடபபட்ட தூபபுல்லினமேலே இங் குணத்தாற செய்யபபட்ட பிண்டம, இசஷ்வாகு குலத்திறகு நாதராகிய

இவரிதிக்குப் பெருமாள செயதருளியத பொருதுமோவெனில, யாகதீக்ஷையிலும, விவாஹம் முதலிய தீக்ஷைகளிலும தீட்டிலகீலையெனறு விசேஷவிதி யிருகின்ற மையால, பெருமாளும பிதருவாகஇய பரிபாலன ரூபமாகிய சிறநத நீக்ஷைகொண் டிருநதமையால், தீட்டிலகீலையெனபதை யுணாநதும, ஸ்ரீபரதாழவானுல எல்லாச சடஙகுகளும் நிறைவேறறபபட டிருநதமையின, தாம முகஇயமாயுள்ள தருபபணத தையும், ஸபிண்டீகரணத்தையும, செயதருளினூற போதுமெனறு திருவுளகொண் டும், தீட்டுகொண டிராவிடினும இகழவிலதென வுணாக. அனறியின, பெருமாள தீட்டிக்கொணடு டிருநதில ரெனபதறகு பரமாண மொனறுமில தாதலின, தீட்டுகொணடிருநததாககொளளினும விரோதமிலலே, தீட்டில ஸபிண்டீகரணஞ் செயததாக விருப்பது விரோதமனறே வெனில, கைவரபமென்று மூலதில் விருபபதறகு வியாக்யானதில சபிண்டீகரணமெனறு பொருள கூறபபடினுதேயனறி, மூலதில் லிலலே ; ஆதலின், கைவரபமென்னும் பதததிறகு நிதயவிதியில செயயதகக பிண்ட மென்று பொருள் கூறக் குறையிலலே, அஃது தீட்டிலேயே செயயபபடினாதது ; தீட்டில்லையெனக்கொண்டு வியாகயியானத்தில சபிண்டீகரணமெனப் பொருள கூறப் பட்டதெனவும் கொள்க. இநதப் பகஷதைக்கொணடே பட்டமூராரியும், அகர்க்க ராவை நீட்டகத்தில பெருமாள் தீட்டுகொண டிருநததாகவே கூறி இருக்கினறனன்.

ஈம் பதியினபொருட்டு என திருமகனுல வைக்கபபட்டுளது, சிறந்த நல லுணவுகளே யுண்டு பா முழுதும் ஆணடி பாதுகாதத மஹாராஜாக்கு இஃது தகுமென யான கருதுகின்றிலேன, பா முழுதும பாதுகாதது நல்லுணவையுண்ட மஹாராஜா இநதப பிணடததை எவவண்ணம புசிதது மகிழவாரோ ? மிகச செல்வங்களே யடைநது பாராளவலல என திருமக னும் தனதைக்கு இநதப பிண்டத்தை யிடடன னெனறுல, இதையிடத தனபமெனபது மொனறுளதோ ? இதனே யான கண்ணுறுகையிலும, எனது இதயம ஆயிரஞ சிதறுக ஏன பிளநதிலதோ ? எநத மனிஷன எவ வுணவை யுண்கின்றானே ? அவவுணவினையே அவன தெயவங்களும உண் பாரகளெனனும யாவராலும் அறியப்பட்ட சுருதி யுண்மையெனவே இப் போழது தோறறுகினறது, என்றிவவண்ணம புலமபுகையில, மறறுளள தேவிகளும இவவாறு தேற்றி யழைத்துக கொண்டுபோய ஆசரமதில சாபததினுல் வானுலகினினறு வீழநத வானவனபோலவும, போகங்களே முறறும் துறந்து துறவறம பூண்டவன்போலவும எழுநதருளியிருநத பெரு மானைக் கண்டவுடனே சோகம பெருகிக கண்ணீர்விடடுக கூவி யழுதனர களே. பெருமானும அவர்களைத்தண டெழுந்து எலலோர்களையும தனிதனி திருவடி தொழுது நிறகையில, அவர்களும தமது மெதுவாயுளள பாணி தலங்களினுல் பெருமானமீது படிநதுளள துகளகளைத துடைத்துக கண குழிரக கணடி மகிழந்தனர்கள இளையபெருமானும அவர்களைக் கண்டு பலமுறை பணிந்து, நினறனர. அவர்களும பெருமானிடதிலேபோல இவரிடத்திலும மிகவும அனபுகூடநத தழுவி மகிழநதனர்கள. பிஎபு பிராட்டியாரும முறையே மாமிகளைப பணிந்து தனபதினுல கண்ணீர் ததும்ப எதிரில் நின்றனள. அப்போழ தவரைக கோஸலையா தாய மகளைப போல்த தழுவிக்கொண்டு அன்தோ ? ஜனகசகரவர்தநியின திருமகளும, தசரதசகரவாதநியின மருமகளும், ஸ்ரீராமசந்திரன தருமபத்தினியு மாகிய வீதாதேவியும இவ்வணனை தன்புறுமாறு நேர்ந்ததுதோ ? அடி என் மருமகளே ! வெயிலினுல வாட்டபபட்ட கமலம்போலவும, அழுக கடைந்த கண்ணுடிபோலவும, மேகங்களினுல மறைக்கப்பட்ட சநதிர பிம்பம்போலவும, ஒளிகுனறிய உன திருமுக மண்டலததை காண்கையில், சோகம் தீப்போல எனனைப் பற்றி எரிகினறதே ? எனறிவவண்ணம் புலம பிக்கொண டிருக்கையில, ஸ்ரீராமசந்திரா அகனினிபோலத் திகழும் ஸ்ரீவசி ஷ்டபகவானே இந்திரன பிருஹஸ்பதியைபபோல பணிந்து, அவரை ஓரா ஸனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கசெயது, மற்றுள்ளோரையுமஉட்காருமபடி நியமிதது தாமும் வீற்றிருந்தருளினர. நாடடார நகரததார சேனைகள அமைச்சாகள முதலிய யாவருடனும் வந்த ஸ்ரீபரதாழவானும் யாவருடனும பெருமானுக் கருகில் வீறறிருந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீபர்தாழவான. அநேக தேவகந்தர்வாதிகளுடன் திசைமுகத் தேவனருகில் வீறறிருந்த கேவேந்திரனபோலக் கைகுவித்துப் பெருமானே நோகி இருந்

தனா. ஆபபொழு தெல்லோரும் இப்பரதாழுவான பெருமாளைப் பணிந்த மரியாதைசெயதுபுதுணைகளபோகினறனரோவென்று மிகவுங்குதூஹலத் துடனே எதிரகோக்கி யிருநதனர் எதிர கோக்குகின்ற காலியில பெருமா ளினையபெருமாள ஸ்ரீபரதாழுவான இவர்கள மூவரும் நட்பினர்களால் சூழப் பட்டவர்களாகி, யாகசாலையில் சபையாரகளால சூழபபட்ட காரஹபத்திய ஆஹவனீய தக்ஷிணம எனறு மூனறு அகினிகளபோல விளங்கினர்கள்.

அயோதியாகாணடதநில நாற்றுமூவாறுவது சருககம

முற்றிறறு

நாற்றுநானகாவது சருக்கம்.

பெருமாள ஸ்ரீபரதாழுவானால வேணடபபட்டு யான வனவாஸமே செலலவேனெபதறகு காரண மருளிச செயவது

அநகதரம பெருமா இளைபபெருமாளைபபோலவே ஸ்ரீபரதாழு வானைத் தமமிடதநில பதறிபுளவினை வுணாரது அவனை நோக்கி, அடா பரதா! யானெ ரறு நீ கூறக கேடடினைரக கோருகின்றனை, நீ இப பொழுது அரசாட்சிசெயவகையும விடடி ஜடைதரித்து மரவுரி மரவுரி களை யுடத்துகொணடி இவ விடதநிறகு வநத காரணம யாது? அதனை யுரை செயகவெனறு வினவி யருளினா எனறிவவணணம அனபுகூரது தழுவி யுரைசெயயபபடட ஸ்ரீபரதாழுவானும மீளவும பெருமாளை நோக்கி கைகுவிதது தகொணடி எமமைபபோ! நம தநதையா தேவரை காடடை வணபபிச செயற்கரிய செயலசெயது புதநிரலோகதநிலை வாவேறி விட்டனர். அவர எனை தாயாகிய கொடிய கைகேயியினு லேவபபடடவராகித தம புகழையுமகெடிதது, எனனையும இகழவறசெய்து, தரமும கெடிம்படியான இபபாவத தொழிலைச செயதனர அதறகாமையாகிய என தாயும தன கோரிகை யீடேறறமல கைமபெணணுகி கரநில வீழநதனள, ஆகலின், தேவாக்கே தொண்டனுகிய அடியேனிடதநில அருள பூணடி இப்போழுதே தேவேந்திரன்போலத திருவபிஷேகமகொண்டி இநத நாதனற்ற பிரஜை களையும, நம மாதாகளையும மகிழவித தருள செயது, பரமபதையுக வாயத்ததம, தேவாகளே தக்கதுமாகிய இந்த ராஜ்ய பாரத்தை ஏற்றுக் கொண் டருளக, நட்பினாகளையும் மகிழவித தருளக; ஸாதகாலதநில் இரவு முழுகதியினும திகழவதுபோல இநத பூமியும அரசனகிய தேவ ராஸ் திகழக்கடவது. இந்தச சமநத மீரநிரி புரோஹிதாதிகளுடன் கூடித் தேவர்களுச் சிடனும, தொண்டனுமாகிய அடியேனை தண்டம ஸமர்ப்

பித்து வேண்டப்பட்டவராகி ஒடியேனிடத்தில அதக்கிரஹஞ் செயதருள்க; நாட்டிலுள்ள எலலோரும் இவ்வண்ணம தேவரை எனறு முகமாக வேண்டுகினறனர்கள், ஆதலின, மரியாதை செய்யத்தக்க அவர்களது வாக்கியத்தை யிகழற்க; எனறிவ்வண்ணம் மொழிந்து மறுபடியும் பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் தலிவணங்கித் தண்டம் சமர்ப்பித்தனர். இவ்வண்ணம் வணங்கி மதமேறிய யானைபோல அடிக்கடி பெருமூச செறிந்து வருந்துகின்ற ஸ்ரீபரதாழவாரைப் பெருமாள தழுவிக்கொண்டு அவரை நோக்கி, அடா என்னருமைத் தம்பி!—

कुलीनस्सत्त्वसंपन्न स्तेजस्वी चरितव्रतः
राज्यहेतोः कथंपाप मात्मरेत्वद्विधोजनः ॥

குலீநஸ்ஸத்வஸம்பன ஸ்தேஜஸ்வீசரிதவ்ரதஃ
ராஜ்யஹேதோஃகதம்பாப மாத்மரேத்வத்விதோஜனஃ

நற்குலத்திற் பிறந்தவனும், ஸத்துவகுண முடையவனும், தோளவலியுடையவனும், பறபல விரதங்கள செயது நறபுகழ பெறறவனுமாகிய உனைப் போனறவன் அறபமாகிய ராஜ்யத்தினபொருடடு ஏன் பாவத் தொழில் செயவான, ஒரு பொழுதும் செய்யான; ஆதலின, உனனிடததில் சிறிதேனும் தோஷத்தைக் காணகினறிலேன்; பாலத்தனமையால் நீ தாயையும் இகழற்க;—

कामकारोमहाप्राज्ञ गुरूणांसर्व्वदानघ
उपपन्नेषुदारेषु पुत्रेषुचविधीयते ॥

காமகாரோமஹாபராஜ்ஞ குருணாம்ஸாவதாநக
உபபனனேஷுதாரேஷு புதரேஷுசவிதியதே

அடா நறபுத்தி யுடைய பரதா! சிடர்களிடத்தில் ஆசிரியர்களுககும், தொண்டர்களிடத்தில காப்பவர்களுக்கும, மனைவிகளிடத்தில் பர்த்தாக்களுக்கும, மக்களிடத்தில தாய தந்தையர்களுக்கும், எப்பொழுதும் தம்மிச்சையின்படி கட்டளை செய்ய விதியுள தன்றே? அவ்வாறே காமும மஹாராஜர் தம் திருவுளத்தின்படி கட்டளைசெயயத்தவர்க ளலலோமோ? ஆதலின, இவ்விஷயத்தில் மாறுபாடு கொளளாமல் உடன்பட்டு மகிழக,

वनेवीरवसनं सौम्यकृष्णाजिनाम्बरं
राज्येवाभिमहाराजो मांवासयितुमीश्वरः ॥
यावत्पितरिधर्ज्ञ गौरवंलोकसत्कृतं
तावद्धर्मकृतांश्रेष्ठ जनन्यामपिगौरवं ॥

மகோதாரவஸமம ஸௌமயகருஷ்ணஜிகாரம்பரம்
ராஜயவாபிமஹாராஜோ மாமவாஸயிதுமீஶ்வரஃ.
யாவத்பிதரிதாமஜஞ கௌரவமலோகஸதக்ருதம
தாவததாமபருதாமஶ்ரோஷ்ட ஜனனயாமபிகௌரவம்.

மஹாராஜர் என்னைச சிர ஜடாஜினதாரியாகித் தண்டகவனத்தில் வாஸம் செயவிக்கவாயிணம, பிதாம்பர மணிமகுடதாரியாகி ராஜ்ஜியத்தில வாஸம் செய்விக்கவாயினும வல்லவர், அடா தருமமுணர்ந்தவர்களுள் சிறந்த பரதா! தந்தையினிடத்தில எவ்வளவுக கௌரவம உலகத்தில புகழப்படுகின்றதோ? அவ்வளவுக் கௌரவம மாதாவினிடததிலும் இருக்க வேண்டு மென்றும கூறபபடுகினற தனறே? ஆதலின, அவ்விருவாகளாலும், அடா ராமா! நீ காடேறச செலக என்று கட்டளையிடப்பட்டயானும் ஆதைத் தவிர்ந்து எவ்வண்ணம வேறு செயவேன், நீ திருவயோத்தியிலும், யான தணடக வனத்திலும், இப்போழுது வாஸஞ செய்ய வேண்டுவதே கடமை, இவ்வணணமே மஹாராஜர் சபைகடவில நம்மிருவருகும நியமஞசெய தளிததுவிடடுப பொனனுலகமடைந்தனர். உலகததோகும், எமகும பிரபுவாகிய மஹாராஜர் நமக்குப் பிரமாணமே யலலது, வேறொருவரும் பிரமாண மாகார; ஆதலின, தம்மையினுல் பகிரந் தளிகக்ப்பட்ட பாகத்தையே நீ யநுபவிக்கத் தக[illegible] பதினன்குவருஷம தணடகவனததில வாஸஞசெயது என் பொருட்டளிககப்பட்ட பாகத்தை யானும அநுபவிதது மகிழ்வேன்; யாவராலும் புகழப்படடவரும், மஹாதமாவும், தேவேந்திரனுககு நிகரானவருமாகிய என பிதர! என்னை நோக்கி, எதனைச செயயுமபடி கடடளை யிட்டனரோ? அதனையே யான நனகு மதிப்பே னலலது, அதனைத் தூறகது இந்திரன் பூட்டம் வாயகஇனும விருபபுறே னொனறு அருளிசசெயது ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேறறி யருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டததில நூற்றுநான்காவது சருக்கம்

முற்றிறறு

நூற்றைந்தாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுககுப பெருமாள் இத மருளிச் செய்தது.

அகந்தரம் நட்பினர்களுடன் கூடிய பெருமாள் முதலிய யாவரும் அன்பப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையிலேயே அன்றிரவு நீங்கிப் பொழுது

விடிந்தது, உடனே யாவரும் மந்தரகினிஙகியில ஙோடி ஜபஞ் ஷ்ோமம முதலிய நிதகியகருமஙகளைச செயது முடிததுப பெருமா மெழுநதருளி யிருககுமிடஙு சோந்து சுற்றிலு முடகாந்து மௌனமடைட திருந்தனா கள. ‘அப்போழது ஸ்ரீபரதாழவான பெருமானே நோககி, ஸ்வாமி ஏம மையரே ! தேவர் அருளிச்செயதபடியே என் மாதாவும வரதானத்தால ஸமாதானஞ் செயயப்பட்டனள, ராஜ்ஜியமும் எனககு அளிகபபட்டது, அந்த ராஜ்ஜியத்தையே அடியே னிபபொழுது தேவர் பொருட்டி ஸமாப பிககினறேனை, தேவரருளசெயது இதனை யஙஙிகரித்துப பகை யின்றிப பரிபாலனஞ செயக ; மிகப் பெரிய இநத ராஜ்ஜியமானது மேன்மேலும பெருகி வருகினற நதியின் வேகத்தினால பிளககப்பட்ட அணைபோலத் தேவரைத் தவிர வேறொருவராலும் கடட முடியாது ; குதிரையின வேகத்தைக் கழுதை போலவும், பெரிய திருவடியின வேகதைத மற றுளள பறவைகள போலவும, தேவருடைய சகதியைத தொடாநது பின செலலவும அடியேனுககுச சிறிதும சகதியிலது, யாவனொருவன பிறா களால் அடையப்பட்டு அவர்களையும அளித்துப பாதுகாக்கின்றனனே ? அவன பிழைபபே யன்றே ? நலல பிழைபபு ; யாவனொருவன பிறரை யிடைநது பிழைக்கின்றனனே ? அவன் பிழைப்பே யன்றே ? கெடட பிழைபபு ; ஆகலின், தேவர் இந்த ராஜ்ஜியதைத யஙஙிகாரஞசெயது எம்மைப பாதுகாத்தளித்து மகிழவிகாமல், காடேற வெழுந்தருளுவது தகுதியாருமோ ? ஒருவனுல வைத்து நீர வாதது வளாகபப படடுக் குறளார்க ளேறவொணணும லுயாநது வேரூன்றித் தழைத்துச் செழித்த பெரிய மரம் மூத்துப் பழுக்காமலும், தனனை வளர்த்தவனுக்கு மகிழ்சசியை யுண்டி பண்ணமலும பேயிறறாயின, அந்த மரமே தேவ ருக்கு உவமையாகும; இதனைத் தேவரே ஆராயந் துணர்க, எம்மையரே அபிஷேகங்கொணடு ஜொலிககினற சூரியன்போலத் திகழகினற தேவரை நாடடார் நகரத்தோ ரெல்லோரும கணடி மகிழக ; தேவர் திருவயோத் தியில் மதமேமிய களிறுகளும, தேவர பின் சென்று பிரிநதக் கடவன. அந்தப்புரத்திலுள்ள காந்தையர்க ளெல்லோரும மகிழவுறக்கடவாகள. எனறிவ்வண்ணம் ஸ்ரீபரதாழவான பெருமானைப பணிகது வேணடினர. அவருடன வந்த ஜனஙக ளெல்லோரும் அதற் குடன்பாடி கூறிப் புகழ்ந தனர்கள். இவ்வணணம் வேணடி வருந்திப புலமபுகினற ஸ்ரீபரதாழ வானை நோககிப பெருமாள் தேறறி யருளலுறறனர. அடா பீரதா !—

நாத்மனஃகாமகாரோஸ்தி புருஷோயமனீஶ்வரஃ
இதஶ்சேதரதஶ்சைனம் கர்தாரஃபரிகர்ஷதி ॥
ஸர்வேத்யஸ்தானிசயாஃபதநாத்ஸமுச்ச்ரயாஃ
ஸம்யோகாவிப்ரயோகாஸ்தா மரணாந்தம்சஜீவிதம் ॥

நாதமனஃகாமகாரோஸதி புருஷோயமீஶ்வரஃ
இதிஶ்சேதீதஶ்ரூயதாமம கருதாகதஃபரிகாஷதி.
ஸாவேக்ஷயாகதாநிசயாஃ பதஞ்தாஸஸமுச்சரயாஃ
ஸமயோகாவிபரயோகாதா மாஞ்தஞ்சஜீவிதம.

உருவினில் , யாவரும் தெயவதத்திற காடப படடவராகளே யன்றி, சுதநத்ராலல ராதலின, ஒருவன தறசெயலாகச செயயத்தகக தொனறு மிலது , தெயவமே இவனைத் தன தேசத்தினறும தூரதேசத்திறகும், மீளவும அங்கிருந்து தன தேசத்திறகும செலலுமபடி இழுகினற தனமே ? ஆதலின், தாய தந்தைகளினமேல் நீ சிறிதும சினமுறறக ; தெயவச செய லாதலின், துனபமும உறறக , மேனமேலு மீடடபபடட பொருளகளின குவைகளும் அழியுமனவு மிருகுமே யல்லது, அழிவற றிரா ? எவவனவு மேனமையும், காமமையுமனவே யாமல்லது, தாழமை யினறியேயிராது, புதர மீதராதிகளுடன கூடலெனப்து பிரியுமனவே யாகு மல்லது, பிரிதலேயின்றியிராது, நலவாழவும் சாகுமனவே யாகுமல்லது, சாவறறிராது; ஆதலின, நீ தாகதையா னிணலுலகமடைநதனரேயெனறே சிறிதுங துவபுறறக , மரத்து நுனியில் பழுதகிருக்கினற கனிகளுகருக் தாழவிலிறறு வீழவதைவிட வேறு பயம எவ்வண்ண மிலதோ ? அவ வணணமே பிறபபுறற மனிதனுகரு மரனதைத விட வேறுபய மிலது ; மரனமெ மது தவிரதற்கரியது; ஒரு வீடு எவவளவு வலிய தூண்களை நிறுதி வலிமையாகக கடடப்படினும், காள வெலலச செலலப் பணமுய தாகி வலிமைகுறைந கிடிந்து விழகின்றதோ ? அவவண்ணம மனிதன எவவளவு நிறமையினனெயினும, மூபபுறறுத நிறமையொடுகூடி மரண முறுவான் , மனிதாக்கு யாதொரு இரவு நிகழாகதோ ? நிகழந்தது நிகழந்ததே யெனறி, நிகழும தாகுமோ ? யமுனாநதியின வெளளம பெரு கிறறாயின, அஃது பெருகக கடலையே போயச சேருமல்லது, மீண டெதிரதது பெருகுமோ ? இராபபகல்கள மனிதாகளது ஆயுளைக் கழி தது கொணடே செல்லுகினறனவே யனறி, வாளாச செல்லுகின றனவோ ? ஆதலின,

ஆஜ்ஞானமனுஶோசத்வம கிமன்யமனுஶோசஸி
ஆயுஸ்தேஹ்யபதேயஸ்ய ஸ்திதஸ்யசசரஸ்யச ॥

ஆதமானமனுசோசதவம கிமனயமனுசோசஸி
ஆயுஸதேஹயபதேயஸய ஸதிதஸயசசதஸயச.

நீ புண்ணிக குறித்தே சோக முறுக ; பிறனாக குறித்தேன் துன் புறு கின்றனை ; நீ நிற்கினும், செல்லினும், உட்காரினும், படுக்கினும்,

ஆயுள் குறைகின்றதே யனறி, வளர் கினறதோ ? மனிதன் எங்கேகினும் மருதயுவும் உடனே யேகின்றது ; உட்காரின உடனே உட்கார்கின்றது ; யமலோகம் போகு மளவும், உடனே சென்று, பின்பு திரும்பு மல்லது, முன்பு திரும்பிச செல்லுமோ ? மனிதன் மூப்புறறு, மெய நலிந்து, மயிர் நரைத்து, திறமை குன்றி, மதி மயங்கியபின் யாது செயது பிழைப் பன, ஆதலின், முனனமே தான் உயயுமுபாயததைத் தேதடிக்கொளளக கடவன்.

நந்த்யுதிதபதி ஸ்ே நந்த்யஸ்தமிதேரவ
ஆத்மநோவபுத்யஸ்தே மனுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம் ॥

நதநதயுதிதஆதிதயே நதநதயஸதமிதேரவெள
ஆத்மனோவபுதயநதே மனுஷயாஜீவிதக்ஷயம.

எல்லோரும மெயயோனுதிபபதையும், மறைவதையும் கண்டு வியப புற்று மகிழகினறனர்களே யன்றித் தமதாயுள குறைந் தழிவதை யொரு ரும் அறிந்தில ரந்தோ ? பருவங்களதோறும அவற்றின அழகினைக் கண்டு எல்லோரும் மகிழகினறனரகளே ? அந்தோ ? அப்பருவங்கள அவர்களது ஆயுள்களைக குறைதததகொண்டே செல்லுகின்றனவே ? அலைகடலில தனியேயுளள் இரண்டு கடடைகள அலையினல் கூடடப் பட்டுப் பினபு பிரிக்கப படுகினறனபோலக காலததினல் தாய தநதை மக களை முதலானோர்கள கூடடப்பட்டும், பிரிக்கபபடடும அலைகினறனர்கள. ஆதலின், இவர்கள கூடுவதரிதேயன்றிப் பிரிவ தரிதனறு ; பிரிவதே நிசசயம் ; இந்த பரஹ்மாணடத்தினுள பிரஹ்மா முதலாகியுளள உயிரக ளெல்லோரும தத்தம முன வினையின்படி நடபபவர்க ளாதலின், ஒருவ ராயினும தம் ஜனதத்தின்படி யொருவருடன் சேரவும, பிரிவும், வெல்ல ரல்லர் ; ஆதலின், ஒருவரிறந்ததைப்பறறி மறறொருவர் கண்ணீர் பெரு க்கி யழுவதினல் அவரை மீடகு முபாய முளதாகுமோ ? ஆகாது, தூரஞ்செல்வோ ரொருவன் துணையாகச செல்வோனை நோகி, யாறு முடன் வருவேனென றுரைத்துப் பின்றொடர்ந்து சென்று எவவண்ண மின்புறுவானே ? அவ்வண்ணமே தம் முன்னோர்கள் சென்றவழியே சென்று நடப்பவன எப்படி துன்புறுவான ? ஒருகாலும் துன்புறுவ ; ஆற்று வெள்ளம்போல மீளாது செல்லுகின்ற ஆயுளை நோக்கி, விவேக முடையோன் நனமை விளையத்தக்க தருமச்செயலிலேதான் முயலக கடவன். உயிர்களெல்லோரும் இன்பத்தையே கோருகின்றனர்களல்லரோ? ஆதலின், தருமாத்துமாவாகிய நம் தந்தையரும், சிறந்த யாகங்கள செய வதினலும், பாதுகாத்தளிக்கத் தக்கவர்களைக் காத்தளித்தமையாலும, உலகினை நீதிவழுவாது பரிபாலனஞ் செய்தமையாலும், தருமமாகவே கப்பம்வாங்கி வேதியர்களுக் களித்தமையாலும், பொன்னுலகமே யடைந்

தனர். இருக்கையிலும் தானதருமங்கள செய்து கெடுகாள் வாழ்க் கின் புற் பிருந்தனா. ஆதலின், அவனாக குறிததுத் துன்புறத்தக்க காரணம் சிறிது மிலது; அத்தன்மையாகிய நம தந்தையர் மூப்புடைய ஸிக்க மாணிட சரீரத்தை ஒழிதது விட்டுப் பிரஹமலோகத்தில் இன்புறத்தக்க திவ்விய சரீரத்தைப் பெற்று மகிழ்கினறமையின், விவேகமுடையோ ஞயின், ஒருவனும் அவனைப்பறறித தயருறான், நீயும் பற்பல நூல் களைக கறறவனும், சிறந்த புததி யுடையவ னாதலின, நீ நம தந்தை யனைப் பறறித் தயருறறக; தீரமுடையவன ஒருகாலும ஒனனீதக குறிததும சிறிதும அனபுறனனறே ? ஆதலின், நீ தயரற்க; தீர முறுக; நந்தந்தையா உனனீத திருவயோததியில் அபிஷேகம்பூண்டு அரசாட்சிசெயயும்படி கட்டளையிட டிருகினறமையின, நீ திருவயோத் திக்குச சென று அங்கு வாழக; எம தந்தையா எனக்குக் கட்டளையிட்ட படி யாணடும வனததி லுறைவேன்; நீயும தந்தையின கட்டளைப்படி நடக்கக் கடவை யலலது, அதனைத் தவறறக; யான் தநதையின் கட்டளை யைத் தறப்பது ஒருபொழுதும நீதியனறு, வனவாஸஞ செயவதி னலேயே துன்பமினறித் தநதையரது வாகயததைப் பரிபாலனஞ செயது மகிழ்வேன; தரும முணாந்தவனும, கொடுமை யற்றவனுமாகிய புத்திரன தந்தையின் வாகயத்தைச செயயாது தறப்பானே ? அவ் வண்ணம் தறப்பவன் நீறகதி பெறுவானே ? பெரான; ஆதலின, நீயும் தரும நூடபத்தை யாராயந்து அபிஷேகங்கொணடு வாழக; நம தந்தை யின் சரிதத்தைப பார்; அவா சிறிதேனும தருமதததை தறந்து நடந் தனரோ ? ஆதலின, நீ துன்பததை விடடு மகிழசியுறறுத திருவயோத் திக்குச செல்க, என்றிவவண்ணம பெருமாள பிற்றுவாகிய பரிபால னஞ செயவதன பொருடடு ஸ்ரீபரதாழவானுகு இதோபதேசஞ்செய்து மஹுஷ மடைந் தருளினா.

அயோதயாகாண்டதில் நூறறைநதாவது சருக்கம

முறறிற்று.

நூற்றுமூவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழவான் பெருமாளை மீளவும் தனியே வேணடியது.

பெருமா ளிவ்வண்ணம் முடிவுகூறி முடித்தபின்பு, ஸ்ரீபரதாழ்வான் மந்தாகினிநதியின் தீரத்தில் தனியே எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமாளை நோக்கி, ஸ்வாமி எம்மையுரோ ! தேவரைப்போல இவ்வுலகினில் யாவர்

பற்றறறிருப்பார்கள் ; தேவனைத் தினபமும் வருத்தாது ; இனபமும களிபபிகாது , பிறபபிலும, உயவிலும, இறபபிலும், பொருளடைனம பிலும், பிபாருளினமையிலும், எவன் புதநி மாறபா றுகின்றிலதோ ? அவன எதனால வருத்த முறுவான் ? தேவா மஹாயோகி போன்றவ ராதலின், தேவர்களுக் துன்பமென்பதே கிருவுாதநி லிலது , ஆயினும, தேவர் இவ்வண்ணம துனபத்தை யடைந்து வருந்துவது, தகுதியுமனறு ; தேவர் தேவர்களு நிகரான தோளவலி யுறறவரும், மஹாதமாவும, உண்மையாயுளளா பிரதிஜஞை யுடையாரும, யாவும உளளாந்தவரும, யாவறறையும அறிபவரும, சிறந்த புதநி யுடையாரு மாகினறீர், ஆத்மினை, தேவாக்கும இத்தன்மையதாகிய கொடிய துனபம வாய்ந்தது மிகத் தகுதி யறறது ; யான தேசாந்தரத்தி லிருகையில, என மாதா ! என் பொருட்டே மிகக கொடிய பாவஞ செயதனள , அதறகு யான சிறிது முடன பட்டிலேன ; ஆதலின், தேவா அடியேனமீது சீற்றமுறறு அன்புகூர்ந் தருள செயயக கடவீர். என தாய மிகப் பாவியும, கொலைக குரியவளு மாகினறவளாயினும, தாயககொலை சால்புடைத்தன றுதலின, ஸாமபாசத்தினால் கடடுணடு தாயைக கொலை செயகின்றிலேனேயன்றி, ஆன்பினால் விடடிலேன , நினமலமாகிய குலத்திற பிறநத தசரதசக்கர , வாதகிகு யான பிளளையாகவும, தேவாகருத தமபியாகவும பிறந்து, தரு மங்களையு முணாநது, தரும்மமலலாத இந்தத் தாயம் கொலையை எவவாறு செயவேன ?—

गुरुः क्रियावान् वृद्धश्च राजा पेतश्च तेह च
तातं नरवरिष्ठं हो यं दैवतं चेति संसदि ॥

குருஃகரியாவானவருததசச ராஜாபரேதஃபிதேதிச
தாதமநபரிஷாஹேயம தைவதஞசேதிஸம்ஸதி.

சக்கரவர்த்தி குருவெனபதினாலும, யஜ்ஞயாகாதி நற்செயலகள செயதவ ரென்பதினாலும், ஜ்ஞானத்தினாலும, வயதினாலும், வித்தையினாலும், மூதிர்ந்தவரென்பதினாலும், நீதிவழுவாமல யாவரும மகிழவுறுமபடி யரசாட்சி செயத ராஜரெனபதினாலும், எமமைப்பெறற தந்தை எனப தினாலும், நமகருத் தெயவ மென்பதினாலும், இப்பொழுது இறந்து விட்டனரென்பதினாலும், அவரை இபபோழ்து யான் இகழ்கினறிலேன் ; அறம பொரு ளிரண்டு மிணடி, இவ்வண்ணம் கொடிய பாவச செயலே ஒரு பெணணின் பிரியத்தின் பொருட்டு மற்றெவன் செயவான் ? மரண மூறறிங் காலையில எல்லோரும் மதிமயக் குறுகின்றன ரென்றும் பழ மொழி நம் தந்தையிடத்தி லிப்போழ்து காணப்பட்டது ; ஆதலின், என தாயிடத்தில் சினத்தினாலும், மோஹத்தினாலும், ஆசாயாமையினாலும,

கம் தந்தையாலசெயயபபட்ட நிச்செயலவழிப்படித்துவதற்காகத் தேவர் திரும்பி எழுந்தீருளாகை தந்தை யொரு நிச்செயல செயது விடினும், யாவனொருவன் அதனைத் திருத்தி நலமாககு கின்றனனே ? அத்தப புதி னனே யனறே ? சற்புத்திரனுவான ; அவ்வணனம செய்யாதான் கொடியமகனகின்றனன ; ஆதலினே, தேவா தந்தைக்குச சற்புத்திராராகக் கடவீரலலது, கொடியராகக கடவீரலலீர , இநத வனவாஸமெங்கே ? தேவாக்குரிய கூத்திரதாமமெங்கே ? இநத ஜடையெங்கே ? உலகாண்மை யெங்கே ? ஆதலின, தருமியறற இநத நிஷி தாமத்தைத் தவிர்ந்து ராஜ தீர்மத்தையே செயயுக கடவீரல்லது, தருமியறற இசசெயல்களைச் செய்யறக ; இவ்வணணம அரசராகிய கைகேயியையும், அடியேனையும், தனதையினையும, கடபினாகளையும, சுறறத்தாகளையும், இனத தார்களையும், காடடார நகரததாகளையும், இகழவுறு தினபுமமாலு காதருளக எம மையரே ! அவிஷேகமபூணடு பிரஜைகளை ரீதிப்படி பாதுகாப்ப தென் பதே யனறே ? ராஜர்களுககு முதனமையான தருமம் ;—

க்ஷத்ரியஸ்யாக்ருமத்ஸ்யஜ்ய ஸம்சயஸ்தமலக்ஷணம்
ஆயுஷ்யம்சரேத்தர்ம்ம ப்ரஜாபந்தரக்ஷிதம் ॥

கசசபரதயகூஹ்முத்ஸருஜய ஸமசயஸததமலகூஷணம
ஆபகஸததமசரேததாமம கூஷதரபரஜாரகூஷிதம

கூஷதரிரியனுகிய வொருவன் நன்மை தருவதெனறு பரத்யகூஷமாகக் காணபபடட கூஷதரியதருமதைத் துறந்து இமமையின துனபந தரு வதும, மறுமையில இனபந தருமோவென ஐயுறறதகாதும, குறி யுற்றதும், கீலாந்தரதில பலனைததருவதும, அரசன செயயத்தகுமென வொரு விதியினலும, நிசசயஞ செயயபபடடிலலதுமாகிய நிஷி தருமத் தைச செயவரனறே ? தேவாகாகு மெய் வருந்த முறறத்தகக தருமமே செயயவேணடு மென்றும உறுதி யுளளதாயின, அரசாடசிசெயதே மெய் வருந்தி யுலகினைப் பாதுகாத் தருளக.--

ஏதாவதாஶ்ரமாணாம்ஹி க்ருஹஸ்தஸ்யம்ஶ்ரேஷ்டமாஶ்ரமம்
ப்ராஹுஶ்ரமஜ்ஞாஜ்ஞாஸ் ஸ்தம்கதம்த்யக்துமர்ஹஸி॥

ஏதாஜமாஶ்ரமாணாம்ஹி காஹஸதயம்ஶ்ரேஷ்டமாஶ்ரமம்
பராஹுஸ்தர்மஜஞதாமஜஞாஸ் ஸதகதமத்யகதமர்ஹஸி.

தருமங்களை முறறும முணர்ந்த எம்மையரே ! தருமமறிந்தோர்கள் நான்காஶ்ரமஙகளுள் இலலறமே சிறந்ததெனக் கூறுகின்றனர்கள் ;

தேவர் அதனைத் துறப்ப தொக்குமோ ? கல்வியினலும், தகுதியினலும், வயதினலும், தேவர்க்கு அடியேன் இளையோ னுகின்றேன் ; ஆதலின், தேவர் எழுந்தருளி யிருக்கையில், அடியேன் எவ்வண்ணம் பூமியைப் பாதுகாப்பேன் ; மதியின்றிப் பணபறறு, இளமையுற்றுத் தகுதியுற் றிருக்கின்ற அடியேன் தேவரை விடடு வாழ்வதவும் விரும்பேன ; ஆத லின், தேவரே பரமபதையாயுள்ள இந்த ராஜ்ஜியத்தை யகேகரித்துப் பந்து ஜனங்களுடன் கூடி வாழந்து தருமந் தவறுமல் பரிபாலனஞ் செய தருளக்கடவீர். இவ்விடத்திலேயே தேவர்க்குப பிரதிருதிகளெலலோருந் திருவபிஷேகஞ் செய்யக் கடவர்கள். பினபு திருவயோத்திக் கெழுந் தருளிப் பகைவர்களை வெற்றிகொண்டு தேவேந்திரனபோல அரசாட்சி செய்தருளி முக்கடன்களையுந் தீரத்து, தெவ்வேந்தர்களை வென்று, நட் பினர்களைப் பாதுகாத்து அடியேனுக்கும் செய்யவேண்டியன கட்டளை செய்தருளக கடவீர். எம்மையரே ! இப்போழ்தே தேவர்க்குத் திருவபி ஷேகஞ் செயகையில், நட்பினர்கள் கண்ணுற்று மகிழ்க ; பகைவர்களும் அசசங்கொண்டு பத்துத் திசைகளிலும் ஓடி யொளித்துக் கொள்ளுக ; ஏன்னுடைய தாயகுறற இகழ்வினையுந தீர்தது, தக்தையினையும் பாவத்தி னின்றும பாதுகாத் தருள்க ; இவ்வணணம் அருள்செய் தருளவேண்டு மெனத் தலை வணங்கி வேண்டு கினறேன் ; பெருமாள் ஸெலலா வற்றி னிடத்திலும அன்புசெய் தருள்வதுபோல அடியேன்மீதும் அனபு செய் தருளக ; இவ்வண்ணம் அடியேன் வேண்டியும் அருள் செய்யாமல அடியேனுடைய வேண்டுதலைப் பின்புறத்திலிட்டு, தேவர் திருவரணியத தற்கே எழுந்தருளுமாயின், அடியேனும் தேவருடன் வனமே வருவே னல்லது, மீளேன் ; என்றிவ்வண்ணம் பலவாறுக வேண்டிப் பலமுறை தண்டம் ஸமர்ப்பித்து வாடி வருந்துகையிலும், பெருமாள பித்ருவாகிய பரிபாலனஞ் செய்வதிலேயே உறுதி கொண்டனரே யன்றி, மீண்டேகத் திருவுளம் பற்றிலர் , அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் பெருமாள திரும்பி எழுந்தருளத் திருவுளங்கொண்டிலரேயென்று துன்பத்தையும், பிரதிஜ்ஞை தவறுமல் ஒரே பிடியாக உறுதிகொண் டிருகின்றனரே யென்று மகிழவினையும், வியபபையு மடைந்து திகைத் திருந்தனர்கள் அபபொழுது மந்திரியர், புரோஹிதர், நாடடார், நகரத்தார், தேவிகள முதலிய யாவரும் கன்கு கன்கென ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் புகழ்ந்தும், பெரு மாளைத் தலைவணங்கி வேண்டியும் வருந்தினர்கள்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் அறுநூறுவது சருக்கம்

முற்றிற்று.

நூற்றேழாவது சர்க்கம்.

பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றி யருளியது.

மீளவும் ஸ்ரீபரதாழ்வான அவ்வண்ணமே யுரை செயது வணங்கி வேண்டிகையில், பெருமாள அவரை நோக்கி, அடா தமபி! நீ சக்கரவர்த்திக்குக கைகேயியிடத்திலபிறநதமையினால, நீ இவ்வண்ணமுரைசெய்வது அகும; ஆகிலும, நம தந்தை யுனி மாதாவை விவாஹஞ் செயது கொள்ளுங காலையில், உன் மாதா முனனுகிய கேகயமஹாராஜர் என பெண் வயிறறில பிறகும பிளளைகுப படடங கடடுவிப்பிராகில, யான் பெண்ணை விவாஹஞ செயது கொடுப்பேனென்று கூறினர். நம் தகதையரும் அவ்வணணமே யாகுகவெனறு பிரதிஜ்ஞை செய்து கொடுத்துத் திருமணஞ செயதகொண்டருளினா. அன்றியும், தேவாஸுரயுத்தத்தில சகரவாதநி மஹிமந் திரண்டி வரங்களையும உனது மாதாவுக் களித்திருந்தனர். உன் மாதாவும் யான் காடடி துறையும்படியும், நீ யரசாளும் படியும, அவ்விரண்டு வரங்களையே கேடடனர். சக்கரவர்த்தியும் ஸத்தியத் தவருமைகாக அவ்வணணம வரமளித்து, எனகரும் காடேரும்படி கட்டளையிட்டருளினரேயனறி, காமத்தினாலாகிலும், மோஹத்தினாலாகிலும, இவ்வணணஞ செயதிலர, ஆதலின், நீ தாய் தந்தையர்களை இகழ்க, யாறும அவ்வணணமே பதினன்குவருஷம் வாஸஞ் செய்யும் பொருடடி, வீரா லக்ஷ்மணாகளுட னிங்கெய்தினேன், நீயும் அபிஷேகம் பூண்டு பிதாவின் கடனைத் தீரதது, அவரை ஸத்தியவாதியாகச செய்தருளுக; என் பொருட்டி இவ்வணணம் தந்தையினையும் பாதுகரத்து, தாயினையும் மகிழவிக்கக் கடவை முன்பு கயகேயத்திரத்தில் பிதிரா களை பொருடடி யாகஞ செயதுகொண் டிருந்த கயஞலே யுரைசெய்யப் படட தொரு சுலோக முளதன்றே? அதனையும் கூறுகின்றேன் கேள்;—

पुन्नाम्नोनरकाद्यस्मात्पितरं त्रायते सुतः
तस्मात्पुत्रइतिप्रोक्तः पितृन्यत्पाति वासुतः॥
पञ्चव्यामहावपुत्रा गुणवन्तोबहुश्रुताः
तेषांवैसमवेतानां मयिकश्चिद्गयांव्रजेत्॥

पुंनाम्नोरकात्यस्मात्त पितरंत्रायतेसुतः
तस्मात्पुत्रइतिप्रोक्तः पितरंयत्पातिवासुतः
पञ्चव्यामहावपुत्रा गुणवन्तोबहुश्रुताः
तेषांवैसमवेतानां मयिकश्चिद्गयांव्रजेत्.

பிள்ளையாலவன் தந்தையியாயினும், பிதிரர்களியாயினும், அவர்கள் பொருட்டுத் தான் செய்த நற்சடங்குகளிஞ்ல் நரகில வீழ்ந் தழுந்தாமல நறகதியேறறிக் காக்கினறமையின், புத்ரனென்ன படுகின்ற னன், ஆதலின், நற்குணமுடையவர்களும், பல நூலகளை யறிந்தவர்களு மாகத தக்க பல பிளளைகள உண்டாகக் கடவாகளெனறு யாவராலும கோரபபடுகின்றனர்கள அவர்களுள் ஒருவனுகிலும கயைக்குச் செல வானே வென்பதே அவாகளது கருத்து ; எனறிவ்வண்ண முணாத்த கயண சுலோகங்களையும நீ கேட்டுணாந்திலையோ ? இவ்வண்ணமே ராஜ ரிஷிகளெலலோரும பித்ருவாகிய பரிபாலனஞ்செயது புகழ பெறறனர் கள். ஆதலின், நீயும் தந்தையை நரகதிலினறும பாதுகர்க்கக்கடவை. நீ இங்கிருந்து திருவயோத்தி சோந்து, பிரஜைகளையும் மகிழவிதது, சத்துருகளனுடனும், வேதியர்களுடனும வாழநது மகிழவாயாக , யானும வரீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் தாமஸமினறித் தண்டகாவனஞ் சேர்வேன , நீ நாடடார்களுகு ராஜனுகுக , யாள காடடார்களுக்கு ராஜனுகுவேன் , நீ இபபோழது படைவீடி செலக , யானும காடி செலவேன் ; நீ ராஜ னுகி நிவணகுடை நிழலிச சாாக ; யானும தணமர நிழலிச சேர்வேன , சததுருக்களன் உனகுக் துணையாகினறனன , லக்ஷ்மணன எனகுக துணையாகின்றவின் ; ஆதலின, நாம நான்கு குமாரர்களும தந்தையை ஸதனியந்தவறறு பாதுகர்நதாக காப்போம , நீ வொளாத துயருற்றக ; என்றருளிசசெய்து தேதறறி யருளினா.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூறறேழாவது சருக்கம்

முற்றிற்று

(யதிகஸ்ரிதகயாமவ்ரஜேத) எனறினகு கூறபபட்டமையாலும, கயா மாஹாத்மயதில் கயாஸ்ராத்தஞ செயதவாகளது பிதிராகளெலலோரும நற்கதி பெறுகினறனாகளெனக் கூறபபட்டமையாலும, கையில ஸ்ராததஞசெயதவாகள பின்பு ஸ்ராததஞ செயயவேணடியதிலலையெனறு சிலா ஸ்ராதததையுங் குறைகனாகள. இஃதொகுமோவெனில், ஒருகாலும் ஒவவாதி, கருமங்கள, நிதயம, நைமிதிகம், கேவல காம்யமென மூவகைப்பட்டிருக்கின்றன , நிதயங்களாவன - ஸநதியா வநதனம் முதலியன , நைமித்திகங்களாவன - ஸ்ராததம முதலியன ; கேவல காம்யங்களாவன - நோம்பு முதலியன ; அவைகளுள் முதலிலுள்ள இரணடும் செயயா தொழியின பாவததை உவினைகும, கேவல காம்ய மெனபது செயின, தன் பயணதருமு ; செயயாதொழியின பயனை வினைக்காதே யன்றிப் பாவததிற் கிடமாகாது : ஆதலின, கேவலகாமிய ,கலிர மற றிருவகைக் கருமங்களும் யாவராலும் செயயத் தக்கனவே யனறி, விடத தகாவென முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளன ; ஆங்காயின், பிரபனனாகளுகு மோகஷங்கிடைபபதி நிச்சய மாதலின, அவர்கள் நிதய கருமாதிகளை ஏன தறறிலர் ; ஆதலின, அவ வண்ண முளைப்பவர்களும், ஸ்ராதத்தனனைத் தறகத வேண்டியவாறுண்டி நிரிபவர் களும், கெடுவார்களேயன்றிக் கடையேறார்கள் ; ஆதலின், நித்திய நைமித்திகங்களை யாவருஞ் செய்யவே வேண்டுமெனத் தேர்க.

நூற்றெட்டாவது சருக்கம்.

ஜாபாலிமஹாமுனி பெருமானை நோக்கிச்
சாவாகவாசம் மொழிந்தது

இவ்வண்ணம ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தேற்றி யருளினபெருமானை நோக்கி, ஜாபாலி யென்னும மஹாரிஷி மொழியலுற்றனர கேளீர சக்கரவர்த்தித திருமகனரே! தேவா இபபோழுது கொண்டிருக்கின்ற எண்ணம பய்னறறது, ஆகலின், அது நலந்தருய தாகாது; அவ்வெண்ணத்தைத் துறக்க கடவீர; மூடனனரே? இவ்வண்ணம நினைப்பான்; யார்க்கு எவன் பந்துவாகினறனன? யார்க்கு எவனுஞனனபயன? ஒருவன்தானதனியே பிறகின்றனன, தனியே இறகினறனன்; ஆகலின, எவன் தாய தந்தை பிளளை முதலானோரகளிடத்தில பாசம வைக்கின்றனரே? அவன் பித்தனெனவே கூறப்படுகின்றனன; ஒருவாக்கொருவன் ஒருநவு மிலர்; வழி நடபபவன் ஒருகாள ஒரூரிலிறஙகி யன்றைத்தினு மறுநாள வேறிடஞ செல்வதுபோல மனிதனும் ஒருவாக்கு மகனென்று பிறகது சரீரதிலுறைந்து கடையில அதனைவிடடு வேறொரு சரீரதுக்கு மகனெனப் பிறந்து வேறு சரீரத்தி னிறைகினறனன; ஆகலின, தாயெனபதும, தந்தை யென்பதும, பொருளொனபதும, வீடெனபதும, பெயர மாத்திரமே யன்றி, உண்மை யாகா, ஆகலின, உனைர்ந்தோர்கள அவைகளை நமபி மதிபபுக கொளளாகா, ஆகலின, நீர் கிரமமாக வாயுத்த ராஜ்யத்தைத் தாஙகி கொடியதும, துன்பந தருவதும, பலபீடைக ளுடையதுமாகிய ஆலவழியுளள சாமந்து செலலறக; மிகச செல்வும் நிறைநீத திருவயோத்திக்குச சென்று அபிஷேகங கொளக, கானவனை விடடுப் பிரிந்த கற்புடையாளைப்போலவே திருவயோத்தியும் ஒரு வேணி யுடையதாய உம்மை எதிர் பாரத்துகொண்டிருக்கினறது; ஆகலின், நீர திருவயோத்தி சோந்து சிறந்த ராஜபோகஙகளை யனுபவித்து மகிழக, புருஷனுகருக் தந்தை நிமித்த மாத்திரமே யன்றி, முதற காரண மாகான, நித மீரோடியுளள தாயினுல தரிகசப்படட சுக்ல சோணிதங்களே முதறகாரணமாகும், உன தந்தை எங்கே செலவது தருமோ? அவ்விடமே போயச சேர்ந்தனர, பிறபபுடையோர்க் கிறப்பும் நிசசயமன்றே? நீர் மாத்திரம் தாய தந்தையாகினறு பொய்யாயுள்ள பற்றையெண்ணி வாளா வருந்திக கெடுகின்றீர, அறம்பொருளிரண்டினு மே எவரெவர் விருப்பங்கொண் டிருகின்றனாகளோ? அவர்களைக் குறித்தே நான் மிகத் துயர முறுகின்றேன், அத்தன்மையாகள் இம்மையிலும் துன்புற்று மானமுற மடிந்தனராக எலலரோ? ஸ்ரீராமசந்திரரே! மனிதர்கள அஷ்டகையெனறும், அன்வஷ்டகையென்றும, இறந்தினு

மென்றும், ஸ்ராத்தஞ்செயய முயன்று வீணைத் தனக்குள்ள அன்னத்தை யழித்துக கொளளுகின்றனர்கள் ; பாரீர் இறந்த பின்னர், எவன எதனை யுண்பான் ? ஒருவனுலுண்ணபபட்ட அன்னம் மற்றொருவனைச் சேர்ந்து பசியைத் தணிபப துணைமையாயின், தேசாந்தரஞ் சென்ற ஒருவன் பொருட்டு இங்கு மற்றொருவனுகனன்னமிட்டால் அவ்வனனமும் தூரத்தி விருப்பவன் சரீரத்தையடைந்து அவன பசியைத் தணிகக்கடவதாமோ? பொருளற்ற மதியுடையோர பலர் கூடிப பொருளுடையவனைத் தானஞ செயயுமபடி செய்து, அபபொருளகளைத் தாம் கைகொளவதன் பொருட்டு யாகஞ செயயெனவும, தானஞ செயயெனவும, தீசைஞ கொள்ளென்வும், தவஞ் செயயெனவும், பொருளாசையை விட்டு விடடு ஏற்போர்க் களியெனவும, வசனஙகளை யுண்டுபணணிப பெரிய புத்தகமாகச செயதிருகின்றனர்களே, யனறி, உண்மையாகச சிறந்த புதி யுடைய ஸ்ரீராம பத்திரரோ இம்மையேயனறி, மறுமையிலவேறுலகமிலலதெனஉன்ணுணர்ந்து மறுமையைத் துறந்து பிரத்தியகூ மாகியுளள ராஜ்ய போகாதிகளையே யனுபவிக்கக் கடவீர். இவ்வண்ணம நீர் நனகு தோந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானுல வேண்டி யளிக்கபபட்ட ராஜ்யியதைப் பெறறு இனபுறறு வாழ்க வென்று ஜாபாலிமஹாரிஷி மொழிந்தனர.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூறறெட்டாவது சருக்கம்

முற்றிறறு.

நூற்றொன்பதாவது சருக்கம்

பெருமாள ஜாபாலி மொழிந்த சார்வாக வாதத்திறகுச்

சிறறங்கொண்டு ஸமாதான மருளிச செயதது.

உண்மையான புதி யுடையவர்களுள் சிறந்த பெருமாள ஜாபாலி யுரைசெய்த வாக்கியத்தைக் கேட்டுச சினமுறறு, வைதிக தருமஙகளி லுள்ள சிரத்தையினுலும், இயல்பாகவே கெடடியுறுது நிலைத்திருகின்ற தன் புத்தியினுலும், அவனை நோக்கிக் கேளீர் ஜாபாலி மஹாமுனிவரே ! தேவர் எனக்குப் பிரியஞ் செய்வதன பொருட் டுரைசெயத வாகயம் செயற்குரிய தாகாதாயினும், செய்தற் குரியதுபோலவும் ; இதமனிப்ப தாகாதாயினும், இதமனிப்பதுபோலவும் காணப்படுகின்றது ; மரியாதை தப்பிப் பாவச்செயல் புரிந்து நல்லொழுக்கத்தைக் கெடுத்த பினனிடன பெரியோர்களிடத்தில் மரியாதை பெற்றுப் புகழ்சியுறுன் ;—

குலீனமகுலீனம்வா வீரம்புருஷமானினம்
சாரித்ரமேவவ்யாக்யாதி சுசிம்வாயதிவாசுசிம் ॥

குலீனமகுலீனம்வா வீரம்புருஷமானினம
சாரித்ரமேவவயாகயாதி சுசிம்வாயதிவாசுசிம.

உயர் குலத்தோனுயினும், இழி குலத்தோனுயினும், வீர முடையோனும், தீர முடையோனும் ஆயினும், தாய்மை யுடையோ னுயினும், தாயமை யற்றவனுயிரும், ஒருவன தன்னை நன்னடக்கையே புகழும்படி விளக்கச் செய்யும், நீயொழுக்கமேவெனின, இகழவும்றழியச்செய்யும்; யானே நல்லோர போன்றவனுகியும், நீயோனுகவும; தாயமையா போன்றவ னுகியும, தாயமையறறவனுகவும, நல்லோகளது குறியுடையோன் போன் றவனுகியும, நீசகுறி யுடையோனுகவும, நல்லொழுகமுறறோன போன் றவனுகியும், நீயொழுக முடையோனுகவும, கெடடழியும்படியாக உலகி லெல்லோரும நிலை தப்பிக கெடுவதற இடமாகியதும; நறசெயல்களினீ நீறறந்ததும், நல்விதியைக் கடந்ததுமாகிய உமமா லுரைசெயயப்பட்ட இநத தருமமலலாச் செயலை தருமச் செயலெனவே கொண்டி நன்மையைத் துறந்து செலலுவனுகில், இவவண்ணம் நீச்செயல் புரிந்து உலகங்களைக் கெடுத்த எனனை யறிவுடைய எவன்தான் நன்கு மதிபபான ? யான் பிர திஜ்ஞையையுந் துறந்து நும்மா லுரை செயயபபட்ட நீச்செயலை யாது பயனைத் தருவதாக நினைத்துச் செய்வேன், யான நறகதி எவவாறு பெறு வேன;—

காமவருத்தஸ்வயம்லோகஃ க்ருத்நஸ்யமுவர்தே
யத்வ்ருத்தாஸ்நராஜானஃ தத்வ்ருத்தாஸ்ததாஜனஃ ॥

காமவருததஸ்தவயம்லோகஃ கருதஸனஸஸமுபவாதீததே
யதவருததாஸ்ஸாதிராஜாகஃ ததவ்ருததாஸஸாதிஜனபாஜாஃ.

ராஜர்கள் எவ்வண்ண மிருக்கின்றனர்களோ ? பிரஜைகளும் அவ்வண் ணமே மிருபபார்களாதலின், யான் நீருரைத்தவண்ணம் செய்யின், ஜனங்க ளெல்லோரும் நீசைடடந்து தத்தம் இச்சையின்படி செயவார்க ளன்றே ? ஆதலின், வேந்தர்களுகு ஸத்தியமும், கொமையினமையும் முதனமை யாகிய தருமம், ராஜ்ஜிய மென்பதே ஸத்திய முடையது, இவவுலகங்களும் ஸத்தியத்தினிலேதானே நிலைத்திருக்கின்றன; ரிஷிகளும், தேவர்களும், ஸத்தியத்தையே புன்றே ? முதன்மையாக வெள்ளி யிருக்கின்றனர்கள்; ஸத்தியபரதியாகியவனே நற்கதி பெறுகின்றனன்; எலலோரும் பொய் புனைப்பவனைக் காணின், நச்சரவத்தைக் கண்ணுற்றாற்போல அச்சமுற்று

நடுங்குகின்றனர்க ளலலரோ ? ஸத்தியமே சிறந்த தருமம் ; அதுவே நற கதிக்குக் காரண மாகக் கூறப் படுகின்றது , உலகினில் ஸத்தியமே ராஜ னும், தெயவமுமாகும் , செல்வமும், ஸத்தியததிலேதானே நிலைகொண டிருக்கும் , ஆதலின, யாவும் ஸத்தியததையே காரணமாகவுள்ளன , ஸத்தியத்தை விட்டு வேறு சிறநத தொன்று மிலது , தானம், யாகம, ஹோமம், தவங்கள, வேதங்கள இவையெல்லாம் ஸதியததிலேயே நிலைத திருக்கினறன ; ஆதலின், யாவரும ஸத்தியந்தவறு திருக்கக் கடவாரகள. ஒருவன் உலகினே யாருகினறுன ; மற்றொருவன் குலத்தைப பாதுகாக கின்றனன ; ஒருவன் நரகில் அழுந்திக் கிடக்கின்றனன , ஒருவன வானேறி மகிழகின்றனன ; இவைகளுக கெல்லாம் காரணம் அவரவாகளது முன் வினைகளே யலலவோ ? ஆதலின், யான பிதருவாகிய பரிபாலனமென்னும சிறநத தருமத்தை ஏன செய்யா தழிவேன ; பொருளாசையாலாயினும, மதிமயக்கத்தினுலாயினும, மதியின்மையாலாயினும, யான ஸதியத்தின் மரியாதையைத் தவிாநது செல்லேன , ஸதியம் தவிர்த்தும, மதிஙலே கொள்ளாமலு மிருப்பவனுகுத் தேவாகளும, பிதிரர்களும அருள செய வேண்டுமென்று கேட்டிருகின்றேன ; இநதப் பிதருவாகிய பரிபாலனுகி ரூபமான தருமம எல்லா வுயிர்களையும் குறிதது விதிகபப்படடதென பாணனார்தே யதனே யாசரிக்கின்றேன் , அறபாகளாலும், கொடியாக ளாலும, மூவகைப் பற்றுடையோாகளாலும, நனகு மதிகபப்பட்ட ஸ்தாதிர தருமத்தை யானிபபோமது துறககின்றேன ; அஃது தருமமபோலத் தோறறுமே யன்றி, ஆராயுஙகால் அதருமமேயாகும ,—

காயேனகுருதேபாபம மனஸாஸம்ப்ரதார்யச
அனுதம ஜிஹ்வயாசாஹ த்ரிவிதமகாமபாதகம ॥

காயேநகுருதேபாபம மனஸாஸமபரதாயச
அநுதமஜிஹவயாசாஹ தரிவிதமகாமபாதகம.

மனதில் கெடுதியைச் செயய நினைப்பதும, காயத்தினுல் அதனைச செயதலும், வாயினுல் பொய்யுரைப்பதுமாகிய இமமூனறும மூவகைப பாதகங்களெனப் படுகினறன , பூமி கொடையாளனெனனும புகழ, சூர னென்னும புகழசசி நிறைந்த செல்வம, இவையே ஸதியமூளள புருஷ னைக் கோருகினறன ; அவனே யடைந்து வாஞலகினே யடைபவையுந் தொடர்கின்றன , ஆதலின, யாவரும் ஸத்தியத்தையே மேறகொள்ளக கடவரல்லது, அதனே துறககக் கடவரல்லர் ; தேவர் இதுவே சிறந்தென வுணர்ந்து அடியேனுக்கு ஏதனைச் செய்யும்படி கேவல யுத்திவாதகு செய தீரோ ? அஃது மிகவுந் தாழ்ந்ததாகுமல்லது, உயர்ந்ததாகாதது, யான தந்தையின் வாக்கியத்தையே பரிபாலஞ் செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து விடடு இப்போது அதனைத் துறந்து புரதனுடைய வாக்கியத்தினை

படி எவ்வண்ணம செயவேன், முனபு யான பிரதிஜ்ஞை செய்ததைக் கேட்டுக் கைகேயியாருழி மிக மனமகிழ்வுற்றிருந்தனர் ஆதலின், யான அவ வண்ணமே வனவாஸஞ்செயது கந்தமூல பல புஷ்பங்களினஞ்சி தேவர் களுக்கும், பிதிரர்களுகமு, நிருபதிசெய்வித்து மகிழநது கபடமற்று விஸ் வாஸமும்புச நிரதையுடன விஹிதீகருமங்களேசசெயது காலத்தைக்கழிப பேனு, இந்தக கர்மபூமியில் எவனெவன எநதெந்தக் கருமத்தைச்செய்கின் றானோ! அந்தநதக்க கருமங்களுகுருந்தக்க பலன்களே வாய்க்கும், அக்கினி, வாயு, சந்திரன, சூரியன, பிரமன், இந்திரன், அரன் முதலிய எல்லோரும் தித்தஞ் செயலகளுக்குத் தக்க பலன்களாகவே ததமதிகாரங்களைப் பெற்றனர்கள ' நானுமகஞ செய்தவனே தேவேநதிரனுமிலனை, சிறநத தவஙகள செயதே மஹரிஷிகள வினனுலகை நண்ணினாகள, ஆதலின், சாசுவாக வாதம ஒருகாலும நிலையுறுதென்று ஸமாதான மருளிச செய்கை யிலும், ஜபாலி மறுத்துரைசெய்தமையின், மீளவும் கடுஞ்சினங்கொண்டு அவரை நோகஙிக கேஸீர ஜாபாலி ! ஸத்தியம், தருமம், பராக்ரமம், உயிரகளிடத்திலருள, இனியமொழி மொழிதல் எனனு மிவைகளேயும், தேவப பராஹுமணுதிதி பூஜைகளேயும, விணணுலகஞ் செலலும் வழி யெனப பெரியோரக ளுரைகினறனர்கள ஆதலின, வேதியர்க ளெல்லோ ரும இவவிஷயததில மதபேதமின்றி யொன்று சோந்து ஈற்கதி பெறுவித் கத் தக்க இத்தருமதஞதச செயகினறனரகள யான என் தந்தையர் செய்தி செயல்களுள ஒரு செயலினையே யிகழகின்றேன ; கெடுமதிகொண்டு ஆஸ் திகாபோலிருநது நாஸ்திகவாதமுசெயது உலகினே யிழிகினற உம்மையும் ஆஸ்திகாகளுள சேர்த்து எனை தந்தையா ஆகரஞ்செயது வைத்துக்கொண் டிருந்தன ரல்லரோ ?—

यथा हि चोरस्तथा हि बुद्धस्तथागतं नास्तिकमत्र विद्धि
तस्माद्धि यश्शङ्क्यतमः प्रजानां न नास्तिकेनाभिमुखो बुधस्स्यात् ॥

யதாஹ்தி சோரஸ்ததாஹி புத்தஸ் ததாகதமநாஸ்திகமத்ர வித்தி
தஸ்மாத்தியஶ்ஶங்கயதமஃப்ரஜாநாம நாஸ்திகேநாபிமுகோபுதஸ்யாத்.

புத்தரு சாவகாக்க ளிருவரையும் கள்ளாகளெனவே யுணாக பிரஜை களுக்குச் சோனாக ளிடத்தினின்றும போலவே இவாக ளிடத்தினினறும் அச்சமுளதாகின்றது ; ஆதலின், உணர்நதவன அவர்கள முகத்தில் ஏழி யான் ; உம்மையிட ஜஞானத்திலும், வயதிலும், வித்தையிலும், புத்தி யிலும், சிறந்தவாகளெல்லோரும் ஆஸ்திக கருமங்களேயே செயது இம்மை மறுமை இரணடினையும பெற்றச் சோதியுருகொண்டி திகழகின்றனர்க ளல்லரோ ? ஆதலின், வேதியாகள யஜஞயாக ஜபதப தான தர்மாதிகளைச் செய்கின்றனர்கள. தயா, ஸத்தியம, தமம், தவம் முதலிய சிறந்த குணங்

களா லல்லவோ ? வேதியர்கள் முனிவர்களெனப் புகழ்ப் படுகின்றனர்கள். என்றிவ்வண்ணமாகப் படபடவென் றருளிச்செய் தருளினர்

ஜாபாலி யதுகேட்டுப பெருமாளே நோகுக கேளீர் ரகுகுல தூரந் தரரே ! யான் நாஸ்திகவாதஞ் செய்பவனு மல்லேன் ; நாஸ்திகனு மல் லேன் ; பரலோகாதிகளொன்றும் இல்லேயென்பது மில்லே ; யாவு மூள்ள னவே ? யான் காலத்திறகுத் தகபடி யாஸ்திகனும், நாஸ்திகனுமாகுவேன்; இப்பொழுது நாஸ்திகவாதஞ செயயத்தக காலமாதலின, நாஸ்திக னுயி னேன் ; நாஸ்திகவாதஞ் செயதாயினும், உமக்குத் திருவயோத்திக் கெழுந்தருள வேண்டுமென்னும் புத்தியை யுண்டுபண்ணி ஸமாதானப் படுத்தித் திருப்பி உம்மை யழைத்துக் கொண்டு போவதன் பொருட்டே இவவண்ண மூரைசெயதேனே யன்றி, வேறே கருத் தொனறுமிலது ; நீர் மதிமயங்காமல் ஒரே பிடியாக யிருக்கின்றமையின், இபபோது ஆஸ்திகனே யாயினேன் ; நீர சீற்ற முறறுக என்று இனியமொழி மொழிந்தனர்.

அயோத்தியாகாண்டத்தில நூற்றொன்பதாவது சருககம்

முற்றிற்று.

தெயவம், பாவம், புண்ணியம், சுவர்க்கம், நரகம் என்னும் இவைகளுள் ஒன்று மிலது;—க. கல்லிணையும், உலோகதையும், தெயவமெனத் தொழுவது பயனற றது;—உ. இறநதவாகள் லோகாந்தரக்களிலிருநத இங்குசசெயயும் தருபபஞநிகளி னல் திருப்தியடைகின்றனர்க ளென்பது மடமை;—ங. யாவரும் கடவுளினுலியற றப்பட் டிருகையில், யாவரிலும வேதியர்க ளுயர்நதோராக ளென்பது தகுதியற றது;—ச. என்று யுகதியாதஞ செயயும் நாஸ்திகர்கள் முக்கியமாக ஈம்மை தேட் கும் கேள்விகள் இநதானகே ? இதற்கு விடை என்னெனில, தெய்வமிலதெனில, படைபபவரில்லாமையின, இவவுலகே இலலாதிருககவேண்டி வரும் ; யாமே படைப பவர்களெனில், கடல் மலே முதலியன செய்யவும், மனிச பொழிலிகக்வும், யாம வலலோமா ? யாமே கடவுளாகளாயின, யாமெண்ணும் எண்ணல்கள ஏன் நிறை வேறு னெறில ; மரம் மலே முதலிய வளருந தன்மை யுடையன ; மனிதர் பிறநத வளருந தன்மையர் ; நீர் பெருகுந தன்மையது, நெருப்புச்சுடுநத னனமையென றிவ்வணணம் தன்மையே கடவுளெனக கூறவோமெனில், ஒன்றுக்கு ஒரேதனமை யியல்பாகுமல்லது, இரண்டு மூன்று தன்மைகளில ; ஆதலின், வளருந் தனமையுடை யது, வளரா தொழிவதற்கும், பிறக்குந தனமையுடைய றப்பதற்கும், பிரமாணம் யாதனது ; ஒருகாலத்தில் பிறந்த பலர் வெவ்வேறு காலங்களில் அழிவதேன் ; ஆத லின், தெய்வத்தையுளதென உடன்படுக. பாவ புணணியங்க ளிலவாயின், ஒருவர் சிவிகையேறவும், மற்றொருவன் அவனைச் சுமக்கவும் காரணம் யாது ; ஆதலின், நல் வின் தீவினைகளேயு மூடன் படுக. இதனுல் உயிர்கள் இற்கு முன் பிறந்திலென்னும் வாதமழிந்தது ; பரலோக மில்லேயெனில், அவர்களைக் கொலைசெய்பவர்களை யரசர் களும் தண்டனை செய்யாது விட்டு விடுவார்கள். அப்போழ்து கொலை செய்யா

மைக்கே தண்டனையென்வும், கொலைகளே வெகுமதியெனவும், சட்டம் பிறக்கவேண்டு மனறே ? ஆட்டின கொலை, மாட்டின் கொலைகள்போலாகாது ; மானிடர்களது கொலைமாத்திரம் தண்டனைக் கிடமாக வேண்டுகென்ன ; ஆதலின், பரலோகமுள்' தெனவே கொளக;—க. கலலினையும, உலோகலகளையும, தெய்வமெனத தொழுவது பயனறறதனறேவெனில, அவர்கள தமமுமப் பணிநதகொண் டிருநதவர்களுக்குத் தமக்குமேறபட்ட அதிகாரம் வாயநதகுகைால் அவர்களைத தாமே ஏன் பணிநத மிற்ப் படிநீ நிறகினறுர்களாகாதோ ? ராஜன் ஆஜ்ஞையினால அவவணணம செய்கின்றே மெனில, ஆ ! ஆ ! பாமரனுடைய ஒருவன ஆஜ்ஞையினலேயே தாழநதவனையும் பணி யும்படி கோகினறதாயின, ஸ்ரீபகவானுடைய கட்டளையினபடி மாதிரகளளாஸ்பிரதி ஷ்டை செயயப்பட்ட பிரதிமைகளைத தொழுவதொனறுமோ ? பயனறறதாக வேண்டும் ; ஆயினும, கடகவும, பேசவும நிறமையறற அதனைப பூஜிப்பதினால் பகவானுக்கென்ன சுகதோஷமெனில, மூடாகளே நீகள உலகை படகளையெழுதி உயரகட்டிச சிலகாரிதது வைததிருபபவாகளமேல ஏன அனபு செயகிறீரகள் ; அந தப் படததைக காலினலுதைத தசைததவாகளமேல சினமூறற திருபபீரகளா ? ஆகி லின, பகவானே யதனுள ஆவிாபபாவஞ செயதிருகையில, பிரதிமையை ஏன் பூஜைசெயயா தொழியவேண்டும் ; இறநதவாகள தருபபணிகளால எவ்வணணம் மகிழவாரகளெனில, கனமபொருநதிய மஹாராணிகள ணைடன பட்டணத்தி லிருந் கையிலும, அவாக்கு இகதியா சகரவாதத்தினியெனனும பட்டம கட்டியது முதலா யுளள காளகளில் புறகாகளில குணடுகளை ஏன போடபபட்டன , இவவொலி யவள் காதில புகுமோ ? புகாதே, இநதத தினததில நம கட்டளையினபடி யாவரும செயது திருபபாரகளென்னும் எண்ணம மாதரதிரதிலுளளனறே ? அவருகரு மகிழ்வு ; இதை யுடனபட்ட நீகள பிதிரக்கள கடனகளை செயயும காளகளில கட்புலனுகாமல் எதி நீாக வநத தமபொருட டளிதத வைகளை யனுபவிதததச செலவாரகளெனக் கூடப் பட்ட விதியினபடி செயயபபட்ட வைதிக சடஙகுகள மாதரதிரம பயனற்றனவென ஏன எணணுகினறீரகள , அது மடமையோ ? யாம செயவது மடமையோ ? ஆராயக தணாக. சாதிகளுள உயாவு தாழவு எனபது தருதியறற தனறே வெனில, அவயவ ஙகளெலலாம ஒனறுதத தோனறி யிருகையில, காலினுல கையென சிறபபுடு கினறது , கைகளால வருட மகிழ்கினற நீகள காலித தலியினமேலிட ஏன சுளிககின் றீரகள ; மறறும் பறபல திருஷடாநதஙகளுள அவை நிராமயதோஷகதிற கிடமாகு மென மொழிநதிலேம, நீகளே ஊஹிதது ஆராயது கெடிமதியைத தறறது நன் மதி பூணடி தொலலேவதிகோணு தொழுகி இனபுறறு மகிழ்க.

நூற்றுப்பத்தாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் மனுவம்ஸததை யருளிச செய்வது.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனுர் ஜாபாலி யுரைத்த ஸமாதானத்தைக் கேட் டும் சிந்தித்தவராயிருக்கையில், ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான தங்கடு பெருமான் கோக்கி, ஸ்ரீராமபத்திரா ! இந்த ஜாபாலி மஹாரிஷியும் உலகங்களின் பிறப் பிறப்பு முதலிய தத்துவங்களை நன்குணர்கின்றனர் ; உன்னைத் திருப்பு

வதன் பொருட்டே இவர் இவ்வலர்ண முரைத்தனரேயன்றி, வேறில்லை; இவ்வுலகின பிறப்பினை யுரைசெயகினறேன்; கேளாய் மூன்பு பூமி எங்கியறறப் பட்டதோ? அது முழுதும் ஜலமாகவே யாயிறறு; அகத ஜலத்தினின்றும் பிரஹமா தேவாகளுடன் தோனறினர்; அங்தரம் பிரஹமா வினல் துதிசெய்யபபட்ட ஸ்ரீமங்நாராயணன வராஹாவதாரஞ் செயதரு ளிப பூமியை கீரினினறமம மேலெடுத் தருளினா. அஙஙதரம் ஸர்வ சுபத வாசசியரான ஸ்ரீமஙநாராயணருடைய நாபி கமலத்திற் பிறந்தப் பிரஹமா தனை புததிராகளுடன் கூட உலகங்களை யியறறினர அந்த வேதாவின் குமாரர் மரீசி, அவர குமாரர காசியபர, அவர் பிளளை விவஸ்வான, அவ ருக்கு மனுவும், மனுவுககு இக்ஷ்வாகுவும பிறந்தனர்கள அந்த மனுவே முதலில் அந்தத் திருவயோத்தியை இயறறி, இக்ஷ்வாகுவின பொருட டளித்தனர. இக்ஷ்வாகுவுககு குக்ஷி, குக்ஷிககு விகுக்ஷி, விகுக்ஷிக்குப் பாணன், பாணனுக்கு அநரணயன், அநரணயருக்கு ப்ருது, ப்ருதுவுககு த்ரிசங்கு, த்ரிசங்குவுககு துந்துமாரன என்பவாகள பிறந்தனர்கள. துந்து மாரனே யுவனஸ்வன, யுவனஸ்வனுககு மாந்தார, மாந்தாதாவுக்கு ஸுஸந்தி என்பவர்கள பிறநதனாகள, ஸுஸநதிக்கு த்ருவஸந்தி, பரஸேனஜித்து எனறு மிருவர்கள தோனறினர்கள. த்ருவஸந்திக்குப் பரதன, பரதனுககு அஸிதன் என்பவாகளும் பிறந்தனாகள இந்த அஸிதனுககே ஹேஹயா, தாலஜங்கர், சூராகள, சசிபிந்துக்கள என்பவாகள பகைவாக ளாயினர்கள. இவன் தோலவியுறறுக் காட்டில் வாழுகையில, இவனுடைய இரண்டு மனை வியாகளும் கருவுடைய ராயினாகள. இளையாள மூத்தாளுக்குப பொறாமையால் விஷமிடடனள. அநத இமயமலையின காடடி லெழுந்தருளியிருந்த பார்க்கவசசியவன மஹாமுனியின் வரத்தினால காளிந்தியென்னும் மூத்தாள் விஷத்துடன கூடினமையின், ஸகர் எனனும் பிளளையைப் பெறறனள். அந்த ஸகரரே யாகளு செயது இந்த ஸாகரத்தையுந் தோணடி வித்தனர். அவாக்கு அசமஞ்சன், அசமஞ்சனுக்கு அம்சுமான், அம்சுமானுக்குத் திலீபன, திலீபனுக்குப் பகீரதன, பகீரதனுககு ககுத்தன, ககுத்தனுக்கு ரகு, ரகுவினுக்குப் புருஷாதகன, கல்மாஷபாதன், பிரவருதத்தன் என்னும் பெயர்களை யுடைய ஸௌதாஸன், ஸௌதாஸனுக்கு ஸங்கணன, ஸங்கணனுககு ஸுதர்சனன, ஸுதர்சனனுக்கு அக்கினி வர்ணன், அக கினிவர்ணனுககுச சீகரன, சீக்ரனுக்கு மரு,மருவினுககுப் பிரசுஸ்ருகன, ப்ரசுஸ்ருகனுககு அமபரீஷன், அம்பரீஷனுககு நஹுஷன், நஹுஷனுக்கு நாபாகன் எனபவர்களும பிறநதனர்கள. நீபாகனுக்குஅஜன், ஸுவ ரதன் என்னும் இருவர் பிறந்தனர்கள. அஜமஹாராஜனுக்கு உன் தந்தை தசரதசக்கரவர்த்தி பிறந்தனர். அடா ராமசந்தரா! அந்தத் தசரதருக்கு நீ மூத்த திருக்குமாரனகின்றனை; ஆதலின், உனக்கே யுரிய இக்ஷ்வாகு ராஜயத்தையங்கேரித்துப் பிரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்க; இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்களுள் மூத்தோனே யரசளுகுவது முறையன்றே? ஆதலின்,

ராகவர்களுக்குக் குலதர்மமாயுள்ள இந்த ராஜீயத்தைத் துறந்து செலலற்க; தந்தைபோலவே இவ்வுலகினே யாண்டு புகழபெற்று மகிழ்ந்து வாழ்கவென அருளிச் செயதனர்

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நாற்றுப்பத்தாவது சருகம்

முற்றிற்று

நாற்றுப்பதினொன்றுவது சருக்கம்

பெருமாள் தனனைத் திரும்புமபடி வேண்டிய எல்லோர்க்கும வாரோனென றோ முடிவு அருளிச் செயதது.

ஸ்ரீவஹிஷ்டபகவான அப்பொழுதும மீள மனமிலாறி, ஓரோ பிடியா யிருந்த பெருமானே நோகி, அடா சகரவாதத்தி திருகுமாரா!—

புருஷஸ்யஹிஜாதஸ்ய பவந்திகுரவஸ்ரயஃ
ஆசார்யஶ்சைவகாகுஸ்த பிதாமாதாசராகவ ॥

புருஷஸயஹிஜாதஸய பவநதிகுரவஸதரயஃ
ஆசாரயஶ்சைவகாகுஸதத பிதாமாதாச ராகவ

புருஷாகளுக்கு ஆசிரியன தாய தநதை என மும மூவர்களும குரு வாகினறனராகள, தாய தநதைகள பெறுகினறனராகள, ஆசிரியன ஜ்ஞா னத்தை யளித் துயவிகினறனன், ஆதலின, இமமூவரும குருவெனப் பிகின்றனராகள, யான உனகுமு உன தந்தைக்கும ஆசிரியனுகின்றேன; ஆதலின, நீ என வாகயிதனபடி செயவாயாகில, நலலொழுகத்தைத் துறக்தல னுகாய, தினறியும், உனகுக குருவும, மூபபனளும, தரும முடையளுமாகிய மாதாவின் சொல்லைத் தவிரவதும நலமனறு, இந்தப் பிரஜைகளைப்பாதுகாததளிகினறமையின், தொலவழியைக்கடக்தவனுகாய; பரதனும பாதமபணிந்து வேண்டுகின்றமையாலும், அவன வாகயத்தைத் தவறறக எனறருளிச செயதனர். பெருமாளும தம் மாசிரியர் வாக்கியத் தைக கேட்டும நிலை குலைபாமல் அவரை நோகி, பகவானே!—

யத்யுதாபிதரோவ்ருத்தம் தனயேகுருதஸ்ததா
நஸுத்ரதிகரம்தத்து மாத்ரபித்ரோவயஸ்ருதம ॥

யதயமாதாபிதரொவருததம தனயேகுருதஸஸததா
நஸுபரதிகரநதத்துமாதரா பிதராசயதக்ருதம.

தாய் தந்தைகள் பிள்ளை பிறப்பதன் முன்னும், பிறந்தபின்னும் செய்யும் உபகாரங்கள் மற்றொன்றினாலும் தீர்க்கத்தக்கன வாகா ? அத்தன்மையராகிய தந்தை கட்டளையிட்டு அவர் முன்பாகவே யானும் செய்வேனைப் பிரதிஜ்ஞை செய்துகொடுத்த பினனா, அது பொய்யாக்கத் தகுமோ ? ஒரு காலும் பொய்க்கலாகாது ; ஆகலின, இது விஷயத்தில் தேவரும் மறுத்தருளுவது தகுதியறற தெனறு கைகுவித்து விநயமாக விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழ்வானு மிவ்வண்ண மருளிச்செயத பெருமாள வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவும் மனக்கவலையுணடி அருகிலுளள சுமந்திரரை நோக்கி, சூதரே ! நீர விரைவாக இவ்விடத்திலேயே தூப்புறகளைக் கொணாந்து பரப்புக ; யானிங்கே பிராபோபவேசஞ்செயது எம்மையர் அருளசெயயுமளவும படுத்திருப்பேன ; இந்தச சாலையின வாயிலில் கூடன கொடுத்தவன்போலப் படுத்தது உணவு நீங்கக கிடபபேனல்லது, என்னைய னருளசெய்யுமளவு மெழேன் எனறுரைசெய்தும, சுமந்திரா பெருமாள் திருமுக மண்டலத்தை நோக்கிக் கொண்டி அவர் திருவுளத்தை யறிய வேண்டி மென்று எதிர்பார்த்து நினறமையின, தாமே புறகளை பரப்பிக் கொண்டி தரையில் படுத்தனர். அது கண்டி பெருமாள அவரை நோக்கி, அடா குழநதாய் பரதா ! யானெனனி அபகாரஞ் செயதேனெனறு என னெதிரில் பிராபோபவேசஞ் செய்கினறனை, —

बाह्मणोह्येकपार्श्वेन नरार्तोऽप्युमिहार्हति
नतुमूर्द्धावसिक्तानां विधिःप्रत्युपवेशने ॥

பராஹ்மணோஹ்யேகபார்ஸ்வே நரானரோததமிஹார்ஹதி
நதுமூர்தாதாவஸிகதானாம விதிஃபரதயுபவேசனே.

இவவண்ணம் ப்ராயோபவேசஞ்செயது மனிதர்களைத் தடைசெய்வது அந்தணாகளுக்கே தகுமல்லது, பட்டாபிஷேகம் பூண்ட க்ஷத்திரிய வம சத்தில் பிறந்தோராகளுக்குத் தகுமென விதிக்கபபடடிலது ; ஆகலின, இந்தக் கொடிய விரதத்தை விடடெழுந்திராய ; இங்கிருந்து விரைவாகத் திருவயோத்திக்கே போய்ச சேராயென றருளிச் செயதனர். ஸ்ரீபரதாழ வான் இவவண்ணம் பெருமா ளுரைசெய்யக கேட்டு எழுந் தட்கார்ந்தவ ராகியே எல்லோரையும் நோக்கி, நேசாகளே ! ஏன் எனனையரை வேண்டித் திருப்பாமல் பார்த்திருகின்றீர்களென றுரைசெய்கையில், அவர்களும் பெருமானே நோகி, ஸ்வாமி ! தேவரோ ஓரேபிடியா யிருக்கினறீர ; பர தாழ்வானே வருந்துகின்றனர்; யாங்கள தேவரைத் திருபப வல்லமையுறறவ ராகுவோமோ ? யாங்கள் யாது செயவோ மென்றனர்கள். பெருமா ளதி கேட்டுப் பரதாழ்வானே நோக்கி, அடா பரதா ! தருமமறிந்த இவர்களின் வாக்கியத்தைக் கேட்டுணர்ந்தனையா ? யான் -பித்ருவாக்கிய பரிபாலன மென்னும் தருமத்தை யொருபொழுதுந் தவறவேன் ; ஆகலின், நீ எழுந்தி

காள் கைகளோச சுத்தி செயது கோளக. இவ்வண்ணம் செய்யாயாயில், என்னேயும் ஆணை யுளதி, என்றருளிச செயதனா உடனே பரதாழ்வா னெழுந்து தூயமையராகி எலலோரையும நோகிக் கேளீர் அன்பர்களே! என்னேயரைக காடடி லனுப்புமபடி யான தாதையையும கேட்டிலேன ; கேட்குமபடி தாயகது முனைததிலேன ; வனம செல்லுங்படி என்னேய ருக்கும் உடனபா மனைத்திலேன , ஆதலின, என பொருட்டு எனனேயர் வனவாலஞ செயயத்தகக தொனறு மிலது , ஆயினும, பிதருவாக்கி யத்தை யவசியும பரிபாலனம் செயயவேணடுமாயின, யானே பதினன்கு வருஷம் வனதது றுறைவேன , எனனேயா திருவயோதது சேர்ந்து அபிஷேகம கொளளக கடவரெனறு உளாசெயது வேண்டினா. பெரு மாள அதுகேடடு மகிழ்நது எலலோரையும நோகிக கேளீர் பிரகிருதி களே! என் தாதை பிழைத்திருகையில், முதலில அளித்த ராஜயித்தை வாஙகிககொணடு வனவாஸதை யதறகு கிரமமாகக கொடுத்திருகி ஙனமையின, அதனே யானுங்கெடுப்பதாகாது, இரணடு வரங்களேயும் வாங்கிக்கொண்டு ராஜயிததைப பரதனுகது விறபிருகினறமையின் பரதனும அதனைத துறபப தாகாது , எனகருத் தாதையின் வாக்கியத் தைப் பரிபாலனஞ்செய வலலமை யிருகையி லதனைச செயயா தொழிவேனே! கைகேயியாரும எனசகதியை யுகதே தருமென வனம புருமபடி யுரை செய்தனர் , பிதாவும கலமே செயதனுப்பினா , பரதன் மிகப் பொறுமையுடையனெனபதையும, பெரியோகளைப பூஜிகிருக் தன்மையனெனபதையும நனகறிவேன , இவவணனம பிதருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செயவதினால் பரதனுக்கும நன்மையே யுளதாகும ; யான் வனவாஸந் தீர்ந்த பின்பு, திருவயோததிககு வாது தாம்மினுடைய பரத னுடன கூடி யரசனுகி வாழவேன ; கைகேயியார எனபிதாவை வரங் கேட்டனர் , அவரும ஸததியவாதி யாதலின, அவ்வணனமே யாருக் கென்று வர மளிததனர் , யானும் அவ்வணணமே செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞை செயதேன , ஆதலின, வனவாஸஞ செயது தந்தையைப் பொயயராகாமல் பாதுகாத்து மீளுவேனே யல்லது, இப்போது மீளேன் ; ஆதலின, எலலீரும் திருவயோத்தி போயசசேர்க என்று முடிவாக அருளிச செயதனர்.

அயோதயாகாண்டத்தில் தூற்றுப்பதினைநூலது சருக்கம் முற்றிற்று.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்ரீபாதுகைகளைப் பெற்று மீண்டது.

இவ்வண்ணம் பெருமாளும் பரதாழ்வானும் கூடி யுரைத்த ஸல்லாபங்களை யங்கே கூடிய தேவகந்தர்வ மஹரிஷி ராஜரிஷிகள முதலானோர்கள் இவர்களுக்குக கட்புலனகாமலிருந்து கேடடுனர்ந்து வியப்படைந்து இவர்களைப் புகழ்ந்து, இந்த ஸ்ரீராம பரதாகளைப பெறற தசரதசககரவாத்தி யொருவரோ யல்லரோ ? நலவினையினர் ; இவர்களுடையீ வாகயியங்களைக் கேட்கையில, எமக்கும் இவ்விருவர்மீதும் அன்புளதாயிற்றன்றே ? என்று மகிழ்ந்து, பெருமாள ஒருவேளை மீணடெய்தி விடுவராயின், ராவணதி ராக்ஷஸ ஸமஹாரம தடைபடுமே என்றராயந்து, யாவர்களுங் கட்புலனுகி ஸ்ரீபரதாழ்வானே நோகஙக கைகேயி குமாரீர ! நீ தந்தை நறகதிபெறறு மகிழவேண்டுமென விரும்புவாயாகில், ஸ்ரீராம பிரானுடைய வாகயித்தினபடி செயக ; ஸ்ரீராமபிரான தந்தையின கடனைதீர்த்து மீளவேண்டுமென்றே யாங்களெலலோமும் கருதுகின்றோம, உன தந்தை கைகேயியின் கடனைத தீர்த்தமையாலேதான வானேறி மகிழ்ந்தனர். ஆதலின, நீ மீண்டெயதுக , எனறுரைத்துவிட்டுத் தத்தமிடம சேர்ந்தனர்கள். பெருமாள அந்த வாகயித்தைககேடடு மகிழ்ந்து அவாகளையும் புகழ்ந்து திகழ்ந்தனர். அந்த வாகயியதை ஸ்ரீபரதாழ்வானுங கேடடுத் தன்புற்று மெயங் நடுஙகிக் கைகுவித்துப் பெருமாளை நோகஙி, எம்மையரே ! ராஜநீதியையும், குலமுறையையும நனகராயந்து, யாணும் என் மாதாவும வேண்டுதலுக கிரஙகி யருள்க ; மிக நெடிய இந்த ராஜ்ஜியததைப பாதுகாக்கச சிறுவனகிய யானெருவன வலலனே ? எலலோரும் தேவரிடத்தில ஆதரஙகொண டிருகினறமையின், இவர்களை யான் எவ்வாறு மகிழவிப்பேன ; உழுநகாகா மழையினையே எதிர்பாரதிருபபதுபோல யாவரும் தேவரையே எதிர்பார்த திருக்கினறனாகள. ஆதலின, இந்த ராஜ்ஜியத்தைத் தேவரே பாதுகாத்தருள்க ; பாதுகாக்குந் திறமையும் தேவருககே உளது ; எனறுரைத்துப் பெருமாள திருவடித தாமரை யிணையின்மேல வீழ்ந தழுதனர். பெருமாளும அவரைத் தழுவி எடித்து மடியி லுட்கார வைத்துக கொண்டு அவரை நோக்கி, அடா குழந்தாய ! உனகரு இயலபாகவும நற புத்தியுளது ; பல நூல்களைப பயின்றமையாலும் புத்தி தேர்ந்துளது, ஆதலின், இப்பா முழுதும் பாதுகாக்குந் திறமை யுன்கருமுளது ; மிகக் கூரிய மதியுடைய மநதிரிகளுடனும் ஆராயந்து, ராஜகாரியஙகளைச செய்யக் கடவை,—

லக்ஷ்மீஶ்சந்த்ராதபேயம்த்வா ஹிமவான்வாஹமம்தர்ஜுஜேத்
ஸாகரோவ்யதியம்த்வேலாம் நப்ரதிஜ்ஞாமஹம்பிதுஃ॥

லக்ஷ்மீஸஹதராதபேயாத்வா ஹிமவர்ன்வாஹிமத்யஜேத்
ஸாகரோப்யஜியாதவேலாம் ந ப்ரதிஜ்ஞாமஹம்பித:.

நிலவு திங்களை விட்டு நீங்கினும் நீங்கும், இமயமலையைப் பனி நீங்கினும் நீங்கும், அலைகடல் கரை கடந்து செல்லினும் செல்லும், யான் மாத்திரம் இட்ட பரதிஜ்ஞையை யொருகாலும் தவிரேன்; காமத்தினாலாகிலும், பொருளாசையினாலாயினும், உன் பொருட்டுத் தாயார் செய்த இந்தக் காரியதத்திற்காக நீ யவர்மேல் சினமுறுதல் நிகழற்க; முன்போலவே கௌசலை செய்யக் கடவை; எஞ்ஞருளிச்செயது தேறினர். ஸ்ரீபரதாழ்வான் அதுகேட்டு மனந்தேர்ந்து பெருமாளை நோக்கி, எம்மையரே! தங்கதத்தினால் சிங்காரிக்கப்பட்ட இந்த பாதுகைகளின்மேல் லேறியருளி இவைகளே யடியேனுக்களித் தருளுக, இவைகளே அரசாகி யுலகாண்டு பூரகக்ஷேமங்களைச செயயுமென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவனாலுடைய ஏவுதலினபடி வேண்டி யுரைத்தனர், பெருமாளும் அப்படியே ஸ்ரீபாதுகைகளைத் திருவடிகளில சாதத்தி யருளிப பின பிறங்கி யவ்விரண்டு பாதுகைகளையும் ஸ்ரீபரதாழவாறுக்கு அனுக்கிரஹஞ செய்தருளினர். ஸ்ரீபரதாழவாறும அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப் பணிந்து பெறறுகொணடு இபருமாளை நோக்கி, எமமையரே! அடியேன் [illegible]னுக்குவருஷம் வரையில திருவயோத்தியுளளே புகாமல புறத்திலிருந்து ஜடாசீரதாரியாகி ராஜலக்ஷ்மி பாரதத்தை ஸ்ரீபாதுகைகளினமீதேறறித தேவரையே எதிர் பாரத்தக்கொண் டிருபபேன, பதினனகாவது வருஷத்தினை முடிவுத்தினத்தின் மீறுநாள தேவைாக காணேனாகில, யான உடனே தீயில வீழ்ந் திறபபேனென் றுரைசெயதனர. பெருமாளும அவவண்ணமே யாகுகவெனறு பிரதிஜ்ஞைசெயதருளி அவரைத்தழுவிச் சதருகளனுப்வானேயும் ஆலிங்கனஞ செயதுகொணடு, ஸ்ரீபரதாழவானை நோக்கி, அடா தமபி! மாதா [illegible]கைகேயியாரிடத்தில் நீ சிறிதுமசினமுறறக; என்மேலும் வீதை மேலும ஆணையிடடிருகின்றேன்; என்றருளிச் செயது விடைகொடுத் தனுபபி யருளினர். ஸ்ரீபரதாழவானும் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெருமானைத் தண்டம ஸமாப்பிதது வலம் வந்து அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப் படடத்து யானையின்மே லெழுந்தருளபபணணி மகிழ்ந்தனர. பெருமாளும் அங்கே வந்த யாவருக்கும் தககவாறு மரியாதை செய்து விடைகொடுத் தநுப்பி மகிழவுகொண்டு நிகழந் தருளினர். அப்போழ்து தேவிகளெல்லோரும் துன்பத்தினுல் விடை கேட்கவும் வாயெழாமல் நினறனர்கள். பெருமாளும் அவர்களை முறையே பணிந்து விடைகொடுத் தனுப்பித் தாமும் துன்பமடைந் தழுது கொண்டே பர்ணசாலையி னுட் புகுந்து மூனறுதோந்து மகிழ்ந்து வாழந் தருளினர்.

அயோத்தியாகாண்டததில நூற்றுப் பன்னிரண்டாவது சருகம் முறறிறறு.

நூற்றுப்பதின் மூன்றுவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருவயோத்திக கெழுந் தருளியது.

அநந்தரம ஸ்ரீபரதாழ்வான் அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைத் தம் சிரத தின்மே லெழுந்தருளப் பண்ணிகொண்டு சததுருக்களுழவாளுடன திருத்தேர்மீதேறி, வசிஷ்ட வாமதேவ ஜாபாலி முதலிய'யோகிகளையும், மந்திரிகளையும முன்னிடடுக்கொன்டு, ஸேனைகளுடன் அந்தத் திருசசித் திரகூடததை வலமாக வந்து பற்பல வீநோதங்களோப பாரதது மகிழந்து கொண்டு வந்த வழியே சென்று ஸ்ரீபரத்துவாஜாஸ்ரமஞ சேர்ந்து; தேரி னின்று மிறங்கி, ஸ்ரீபரதது வாஜமஹாமுனிவருகருக தண்டம் ஸமர்ப பித்து நினறனர். பரத்துவாஜமஹாமுனியும் ஸ்ரீபரதாழவானே நோகிச சகரவாதது திருக்ஷுமாரா ! நீ சென்ற காரிய மாயிறறு ? ஸ்ரீராமசந்தி ரனைக கண்டு மகிழந்தனையா ? எனறு வினவி யருளுகையில், ஸ்ரீபரதாழ வானும் அவனை நோககி, ஸ்வாமி ! எமமையா எனனுமம, எமமாசிரிய ராலும் பலமுறை வேண்டபபடடவராயினும, பிதருவாகிய பரிபாலனஞ செயதல்லது, மீளேனென்று ஸ்ரீவஷ்டபகவானே நோக்கி, முடிவருளிச செயதனர். ஸ்ரீவஷ்டபகவா னதுகேட்டு எமமையரை நோகி, ராமர' இந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைப பரதனுக களித்தருளாய, இவையே திருவயோ த்திக கிறையாருமென றருளிச செய்தனர. எமமையரும் அது கேடடுக கிழக்கு முகமாக நினறு, ஸ்ரீபாதுகைகளினமேலேறியருளிப பின் பிறகு ராஜ்ஜியத்தின பொருட்டு ஸ்ரீபாதுகைகளே அடியேனுக் களித்தருளினர. அடியேனும அநதப பாதுகைகளைப பெறறுககொண்டு திரும்பித் திருவ யோத்திககே செல்லுகின்றேனெனறு விணணப்பஞ் செயதனர. பரதது வாஜமஹாயோகி ! இந்த வசனதததைச செவிசாததறி மகிழந்து, பரதாழ வானைநோக்கி அடா மைந்தா ! நற்குலதறிற பிறநது நல்லறிவுடைய உன் னிடத்தில் அகாதமாயுள்ள தடாகத்தில நனனீரிருப்பதுபோல நற்குண மிருபபதும வியபபோ ? உன் தந்தை இப்போழ துறந்திலர', அவர்கரு இத்தன்மையனுகிய நீ ஸறபுதத்திரனுக விருககினறனை யனறே ? எனறு புகழ்ந் தருளினர. அநந்தரம் பரதாழவானும் ஸ்ரீபரத்துவாஜமாஹா முனிவரைப பணிந்து விடைபெறறுப் பலமுறை வலம் வந்து புறபபடடு மந்திரிகளுடன் கூடித் திருவயோத்தியை நோககிச சென்றனர். உடனே வந்த நாலவகைச சேனைகளும் பற்பல வாஹனங்களின்மீதேறித் திருமபி யமுனையையும், கங்காநதியையும் தாண்டி யுடன சோந்தன ; ஸ்ரீபரதாழ் வானும், சிருங்கி பேரபுரஞ் சேர்ந்து, குஹபபெருமாளிடத்தில விடை பெற்றுக்கொண்டு, திருவயோத்தியைக் கிடடி வருகையில, தம்முதையி னும், 'தம்மையரானும் நீங்கிப் பாழ்டைந்த அந்தத் திருவயோத்தியைக கண்டு துன்புற்று ஸாரதியை நோக்கி, ஸுமந்திரரே ! பாரீர் இக்கரியை;

உருவம் மாறி, மஞ்ஞை குன்றி, தீனமுற்றுத் தொனி யொடுங்கிப் பாழ
ணடந் திருக்கின்றீதே யனறித் திகழகினறிலது ; என்றுரைத்துக் கண்ணீர்,
ததும்ப வருந்திய புலமபினர்.

அயோதயாகாண்டதில நாற்றுப் பதின்மூன்றுவது சருகம்
முறறிறறு.

நாற்றுப்பதினென்காவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருவயோதி பாழாகியதைக
கண்டு புலமபியது

அகண்டாகார ஸ்ரீபரதாழ்வான் கனகனனவென்று மணிக ளொலிக்கின்ற
திருதகேரூர்ந்து, திருவயோதிகருள புகுந்து, பூனை கோட்டான் முத
லியவைகளால நிறைந்ததும, அடங்கிய மனிதாகளே யுடையதும, இருள்
மூடிய இரவு போனறதும், தூமகேதுவினால பிடிகபபட்ட சோணிணி
போன்றதும, முதுவேனிற பருவதீதில அறபரீ யுடைய வெப்பங்
கொண்ட தாமரையோடை போனறதும, ஹவிஸ்வினால அனைகபீ
படட் மேலெழுந்தெரிகினற யாகாகனியின சிகை போனறதும, போரில
முடிந்த சேனைபோனறதும, மேலெழுந்து மடிந்த கூளின திரைபோன்ற
துழ, யாகம முடிந்த பின்னா, யாகசருவிகளாலு. , ஜனங்களாலும பாழா
யுளள யாகவேதி போன்றதும, இனறதுடன சேரவிடாமல நாதனமாகக்
கொணடு வந்து தோழதகி னிடையில பிணைத்துக் கட்டபபட்ட பசுப
போனறதும், சிறந்த முத்துகளும, மணிகளும் கீழுகிய முத்துவடம
போனறதும், கல்வினை தீரந்து விணணினின்றும நழுவி வீழுந்த விண்
மீன்போன்றதும, முதுவேனிற்பருவதகில காடடுத்தியினால பற்றி எரிக
கபபட்ட பூங்கொடி போனறதும, மேகங்களால மறைகபபட்ட ஆகாயம்
போனறதும, மழைகாலம் வருகையில முறிகபபட்ட தண்ணீர்பபந்தல
போன்றதும், இடிகபபட்ட பூமி போனறதும, அறுகபபட்ட வில்லின்
நாண போன்றதும, யுகதத்திற குரியதன்றெனறு குறிசாபபாகனால கீக
கப்பட்ட அலங்காரத்தையுடைய குதிரைக்குடடி போன்றதும், கீர்வற்றிய
வாவி போன்றதும், மனகவலையுடன சிங்காரமின்றி யழுக்கடைந்த சரீ
ரம் போன்றதும, மழைகாலத்தில மேகத்தினால மறைகபபட்ட சூரிய
னுடைய காந்தி போனறதுமாகி, ஒளியிழந்த திருவயோத்தியைக் கண்
ணுறறது, சுமந்திரரை நோக்கி, ஸாரதியே ! இயபோது முன்போலக் கம
ப்ரமாதிய தொனியேன் எழும் தொனித்திலது ; மத்தியகந்தமும், கூது
மலர்களின் கந்தமும், பலவகைத் தூபங்களின் கந்தமும் கலந்து காற்
றேன் வீசுகின்றிலது; இப்பொழுது களிறுகளின் பிளிறல்களும், குதிரை

களின் கனைப்புகளும், ரதங்களி னெலிகளும், நரவீரர்களது சிங்க நாதங்களும் முனபோல ஒலிகினமிலவே ? காமுகர்களும் துயரத்தினல் கற்கங்க மப்பி, நறுமாலே சூடிக களிக்கின்றிலர்கள. திருவிழாகளும் நிகழகின்றில ; நரர்களும விநோதமாகத் திரிகின்றிலர்கள் ; மழை பொழிந் திருள்மூடிய சுக்லபக்ஷ ராத்திரிபோலத் திருவயோத்தி இப பொழுது திகழ்கினமிலது ; எம்மைய ரிங்குத் திருவிழாப்போ லெபபொ ழுது எழுந்தருளி மகிழவிப்பாரோ ? இபபொழுது சிறந்த மனிதர்களால ராஜவீதிகள் திகழ்கின மிலவே ? எனறிவ்வாறு பலவாறுக மொழிந்து கொணடே தந்தையின திருமாளிகை சேர்ந்து, அங்கு அவரினறி, வெய்யோனற்ற பகலபோலப் பாழடைந் அத்திருமாளிகையைகண்டு கண்ணீரபெருக்கி யழுது புலம்பினர.

அயோத்தியாகாண்டதில நூறறுப பதினொன்காவது சருக்கம் முற்றிறறு.

நூற்றுப்பதினேந்தாவது சருக்கம்.

ஸ்ரீபரதாழவான் ஸ்ரீபாதுகைகளுக கபிஷேகஞ் செய்தருளியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீபரதாழவான் தம மாதாக்களை யந்தபபுரததி லிறகி யநகிருகளுமபடி யவாகளுக் குரைதது விடடு, வஸிஷ்டபகவான் முதலா னோரை நோகி, யாசிரியர்களே ! யான நந்தி காரம்மபோய வாஸஞ் செய்து கொண்டு இந்தத் துன்பத்தை யங்குப் பொறுபபேன் ; என் தம தையா வானேறினா ; எமமையர் காடடைந்தனர் ; ஆதலின், அங்கிருந தே எம்மையரை எதிரபாரத் திருபபேனென றுரைததனர். வஸிஷ்டபக வான் முதலானோரும் அதுகேட்டு ஸ்ரீபரதாழவானை நோகி, ராஜகுமாரா! நீ யுரைசெய்த வாக்கியம் மிகவும் புகழத்தக்கது ; இவ்வண்ண முரைப பது உனககே தகும் ; நீதி தவறறமல தருமமறிந்து நற்செய்கைகளைச செய்வேனெனில, அதறகெவன்தான் உடன்படானென று புகழ்ந்து மகி ழ்ந்து மொழிந்தனர்கள். ஸ்ரீபரதாழவானும் அது கேட்டு ஸுமந்திரரைத தேரைகடடும்படிகட்டனையிடட ஆசிரியர்களையும், தாயமார்களையும்பணி ந்தி, சதருக்கனழவாளுடன் திருத்தேர்மேலேறி யாவருடனும் கிழகு முகமாக நந்தி க்ராமத்தை நோக்கிச சென்றனர ; அபபொழுது நகரத தோர்களும, சேனைகளும் அழைகாமலே பின் சென்றனர்கள ; ஸ்ரீப ரதாழ்வானும், ஸ்ரீபாதுகைகளைச சிரததில் வைத்துக்கொண்டே நந்திக, ராமம்பேய்ச சேர்ந்து, தேரினின் றிழிந்து, ஆசிரியர்களை நோகி, யாசிரியர்களே ! எம்மையர் இந்த ராஜ்ஜியத்தை நியாஸம்போ லளித்தரு

னினர்; இந்த ஸ்ரீபாதுகைகளே இறையாகி, இதின் யோகக்ஷேமங்களைச செய்யக் கடவனி வெனறுரைத்து, அந்த ஸ்ரீபாதுகைகளைத் தலைமேல் வைத்துகொண்டு எலலோரையும நோகி, பிரஜைகளே! சாம்ராஜ்ய ருடைய இந்த ஸ்ரீபாதுகைகளே இபபோ தரசாகி யிருகினறமையின், இவைகளுக்கே வெண்குடை பிடிக்க; இவையே எமமையா திருவடிக ளெனறப்படுகின்றன; இவைகளிஞல எமமையருடைய ராஜநீதி இங்குக குறைவறநிகழும, அடியேனிடத்தில்வைத்த அருளினல் எமமையா இவை களை வைபபாக அளித்தருளி யிருகினறனர, ஆதலின, எமமையர் சமூன் திருளுமவணையில, இவறறைப் பாதுகாத்து, எழுநதருளியபின, என்னைய ரிடத்தில் ஸமாபபித்த விடகி, ஸ்ரீபாதுகைகளுடன கூடிய எம்மைய ருடைய திருவடிகளைகணடு, வைபபை யயரிடத்தில திருபபி யளிததுப் பாரம நீகுகி எமமையருகுக குறறேவல செயது மகிழவேன; இந்த ராஜ்யத்தையும, ஸ்ரீபாதுகைகளையும் எம்மையரிடத்தில ஸமாப்பித்த பின, பாவநதீரநது பழிகாளாகாமல ப்ழைப்பேன; எமமையர அபி ஷேகங கொளவரயின, பழிநீஙகுமாதலின, ராஜநீயதனதை பெறுவதை விட, நானகுமடங கதிகமாக மகிழசசியையும, புகழினையும் பெறுவேன, என்றிவவணண முறைத்து, ஜடாசீரீதாரியாகி முனிவேஷம பூணடு, நந்தி காமதலிலேதானே ராஜியபரிபாலனஞசெயது பெருமீர எழுநதருளீ வனத் எதிரபாரததுகொணடே யிருந்தனர,

பாமுகேத்வபிஷிச்யாத நந்திகாமேவஸத்ததா
பரதஶ்சாஸனம்ஸர்வம் பாமுகாப்யான்யவேதயத் ॥

பாதுகேதவபிஷிசயாத நநதிகராமேவஸதததா
பரதஶசாஸனமஸரவம பாதுகாபயாமாயவேதயத

ஸ்ரீராமபிரானுடைய ஸ்ரீபாதுகைகளுக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநந்தரம திருவபிஷேகஞசெயது, எலலாககாரியங்களையும அவைகளுக கறிவித்து, அவைகளுக்கு ழேப்படிநது ராஜநீயபாரததை நடாத்தி வந்தனர். அப பொழுது அவா யாது செயினும, நிறைந்த உபாயனமவரினும, எல்லாவற றையும முதலில ஸ்ரீபாதுகைகளுக கறிவிததே பினபு தககபடி செயது வந்து பழிநீஙகிய புகழபெறறு மகிழந்தனர.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூறறுப் பதினேந்தாவது சருககம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீபாதுகையெனபது கட்டையே யாதலின், அதற கபிஷேஞ செயவதும், அதனைப் பணிவதறக தகுமோவெனில், ஸ்ரீபாதுகைகளும, அரசகைக்குபபோலப் பிர திஷ்டை யுளளதாதலின், அதிலும் அதறகபிமானியாகிய நித்ய ஸூரிகளு ளொருவரது அனுப்பிரவேச மிருபபதால, குறையொனறு மிலலென வுணர்க.

நூற்றுப்பதினெழுவது சருக்கம்.

பெருமாளை ரிஷிகள் அந்த வனத்தைவிட்டு டெழுந்தருளுமபடி யுறைத்தது.

அங்கே ஸ்ரீபரதாழ்வான் திரும்பிச் சென்றபின், பெருமாள் அங்குள்ள முனிவர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு வேறிடத்திற்குச் செல்ல விரும்பியதை யறிந்து, அதற்குக் காரணம் தெரியாமல் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவர்களும் பெருமாளை யுறைப்பாற்பாத்து ஒருவர்க் கொருவர் ஏகாந்தமாக வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தமையின், பெருமாள் மிகவும் ஐயமுற்று, அந்த ரிஷிகளுக்குள் முதலவராகிய குலபதியை நோக்கிக் கைகுவித்து மாதவா கோமானே ! தேவர்களை எங்களைக்கண்டபொழுது அசசமுடையீராக காணகின்றேன , அடியேனுயினும், என தம்பியாயினும், என பதினியாயினும், தேவாகளிடத்தில் ஏதேனும் அபராதப் பட்டிருக்கினறனமோ ? ஏதேனு முளதாயின், அருளிச செயதருளுக, எனறு விணவி வேண்டி யருளினார். மூபபினராகிய அம்முனிவர் கோமானும் பெருமாளை நோககி, ஸ்ரீராமசந்திரா ! மிகக் கறபுடையராகிய ஜனகராஜாராஜன திருமகளும் தீசசெயல் புரிவளோ ? நீஙகளும எம விஷயத்தில் வேறுமனங கொளவீர்களோ ? ஆயினும், உன்னைப் பறறி, ராகஷஸர்க் ளிடத்தினினறும் எமககுப பயம தோனறியுளது ; ஆதலின, அரககர்களுக கஞ்சியே இவாகள ஏகாந்தமாக ஒருவாக் கொருவா பேசிக் கொளளுகினறனராகள ராமணனுக்குத தம்பியொருவன காளென்பவன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்துகொணடு அவருளள தாபஸர்களெலலோரையும் கொலசெயது கொடியனாகி யிருக்கின்றனன , அவன் மிகத தீரமுடையோனும, வெறறி பெறறவனும, கொடியனுமாகின்றனன் ; அவன் நீ இவ்வண்ணம் தோளவலிகொண டிருபபதைப பொறுக்கின்றிலன் ; அடா ஸ்ரீராமா ! நீ இந்த ஆஸ்ரமத்திற கெபபொழுதெழுந்தருளினையோ ? அது முதல் அரக்கர்கள ரிஷிகளை மிகவும வருதது கின்றனர்கள் ; பலவகைக் கொடிய உருவங்களைக் காடடியும, தாயமையுள்ள இடங்களில் அசுத்தி செய்தும, சிலரை யடிததும் பீடிக்கினறனாகள் ; ஆஸ்ரமங்கள தோறும் கட்புலனகாமல் அடங்கி யிருந்து அவாகளை முனிவர்களைக் கொலை செய்கினறனர்கள் ; ஹோமபாததிர்ங்களை எடுத தெறிகின்றனர்கள் ; யாகத்தியை யணைக்கின்றனர்கள் ; யாக கும்பங்களை யுடைக்கின்றனர்கள் ; ஆதலின், இந்த தேசத்தை விட்டோடிப் போவோமென்று இவர்கள் என்னைத் தூண்டுகின்றனர்கள ; கோடியர்களாகிய அவர்கள் எம்மைக் கொலை செய்வார்க ளாதலின், யாங்க ளிந்த ஆஸ்ரமத்தை விட்டுச் செல்வோம் ; இதற்கு நெடுந்தூரத்தில் காடு கனிக

ஞுடைய சிறந்த வன மிருகின்றது, அவவிடதிற்கே முன்போலப் போய்ச சேர்வோம, அடா குழந்தாய! அந்தக காரனைபவனும் உனு விஷயத்தில தீங்குசெயயு முயலுவான; ஆதலின், உனக் கிஷ்டமிருக்கின் லீங்களுடனெதாய், நீ பாரியையுடனு கூடி யிருகினறமையின், நீ நிறமை யுளளவனுயினும, நீ இவகிருபபது துனபதையே விளைக்குமென் றுனா செய்தருளினர் அவா மிகவும் அசசங்கொணடிருந்தமையின், அவர்க்குத் தைரிய முரைத்து நிறுத்தப் பெருமாள திருவுளங கொணடில ராதலின், அம்முனிவா பெருமானேப புகழந்து விடை பெறறுகொணடு ரிஷிகளுடன் புறப்பட்டசசென்றருளினர். சீக்கரவர்த்தித்திருமகனும அந்த ரிஷிகணங் களேப பணிந்து வழிவிட்டனுபபி யவாகளால இதமுரைகளபபடடவராகித் தம் மாசரிரமம வகது சேர்ந்து அங்குளள ரிஷிகளிடத்திலுளள அருளினல் அவாகள சென்ற பினனும, சுகுணமகூட அந்த ஆஸ்ரமத்தையிட்டு எழுந் தருளியிலா, அந்த ரிஷிகளும பெருமாளுடைய சௌலய தைரியாதி குணயகளுகு மெச்சி பெருமாளே விடடுக கனமும பிரிந்திலாக ளல்லரோ?—

அயோத்தியாகாண்டத்தில நூறாவப பரிஜேதமாவது சருகக முறறுமிறறு.

நூற்றுபபதினேழாவது சருக்கம்

பெருமாள அத்திரிமஹாரிஷி ஆஸ்ரமத்திறகு எழுந்தருளியது

அநந்தரம பெருமாளும இவவிடத்தில பரதனை தாயாகளு நாடடார் நகரத்தாக ளெலலோரும வந்து கண்டனராக ளாதலினை, இங்கு அவாகள நினேவே வருகினறது; சேனைகளும இங்கே இறங்கி யானே குதிரைகளின் கீஷ்டங்களினலு இவவிடம் பீடிக்கபபட்டுளளது, ஆதலின, இனி இவவிடத் தில் வாஸஞ்செய்வது தகுதியற்றதென்று ஆலோசனைசெயது, வீரா லீஷ்ட மணிகளுடன புறபபடடு அத்திரிமஹாமுனி ஆஸ்ரமஞ் சேர்ந்து அவனைப் பணிந்து நினறனா. அத்திரிமஹாமுனியும பெருமாளிடத்தில் பிள்ளேயிடத்திற்போலவே ஆதரஞ்செய்து, மூவருக்குந் தாமே அதிதி பூஜைசெயது மகிழவித்துத் தம் பதநினியும், மூப்பினுமாகிய அனஸூ

யையை யழைத்து, அடி நீ இந்த வீதிப்பிராட்டியாரை யழைத்துப் பூஜை செய்யென்று ஆஜ்ஞைசெய்து, பெருமாளேயும் நோக்கிக் கேளாய ஸ்ரீராமர்! இவளுடைய மஹிமையை நீ யறிகின்றனையா? இவள முன்பு பத்தவருஷம் மழையின்றி, உலகமெல்ல மெரிக்கபட்டிருக்கையில், காய கனி கிழங்கு களையு மியற்றிக் கங்காநதியையும பெருகச் செய்தனள. இவள் பதினாயிரம் வருஷம் இடைவிடாது கொடிய தவ மியற்றினள; சிறந்த வரதோப வாஸாதிகளினால தவங்களுக்குரிய இடையூறுகளும் இவளால் போக்கப பட்டன; தேவ காரியார்த்தமாக இவள் ஒரிரவைப பத்துநாளாக வளாத் தனள். ஆதலின், இந்த அனஸூயை யுனக்கு மாதாவுக்கு நிகராகி யுள்ள வள; யாவராலும் பணியப்பட்ட இவளிடத்தில் வீதைசென்று பூஜையைப் பெறறுக்கொளளக் கடவள. தன்னுடைய நறசெயலினாலே தானே இவள் அனஸூயையென் றுலகினில் புகழபபடுகின்றனளென் றரு ளிச செய்தனர். பெருமாளும் அதற் குடனபட்டுப பிராட்டியை நோக்கி, அடி வைதேஹி! இம்மஹாமுனிவர் அருளிச செய்த வாகியத்தைக கேட்டனையே? ஆதலின, நீ நலம பெறுவதன பொருட்டே இந்தத் தாபசி யிடஞ் சென்று பூஜை பெறறுகொளளென அருளிச் செய்தனர். வீதா பிராட்டியாரும் அவ்வாக்கியத்தைக கேட்டு மூப்பினால் காற்றினால் கதலி போல அசைகின்ற அந்த அனஸூயையைக கிட்டித் தன் பெயரை யுரைத் துக்கொண்டே வந்தனஞ்செய்து கைகுவித்துகொண்டு குசலம வினவி யருளினள. அனஸூயையும வீதாதேவியைக கணடு மகிழ்ந்து அவளை நோக்கி, அடி ஜனகமஹாராஜன் திருமகளே! நீ நலவினையினால கறபநிற திலை; பதிவிரதா தருமத்தையும் நன்குணாந்தனை, பந்துஜனங்களையும, மிருந்த செல்வத்தையும் துறந்து, துனபமுறுகாலையில கணவனைத் துறவா மல் கொடிய காட்டிலும உடனுறைந்தனை யல்லையோ?—

நகரஸ்தோவனஸ்தோவா பாபோவாயதிவாசுபஃ
யாஸாம்ஸ்த்ரீணாம்ப்ரியோபர்த்தா தாஸாமலோகாமஹோதயாஃ
துஷ்சீலஃகாமவருத்தோவா தனைர்வாபரிவர்ஜிதஃ
ஸ்த்ரீணாமார்யஸ்வபாவானாம் பரமம்தைவதம்பதிஃ.

பர்த்தா காட்டி லுறையினும், வீட்டி லுறையினும், கல்லோணியினும், நீயோணியினும், செலவ முடையோனியினும், செல்வ மற்றவனியினும், அவனே தமக்குச் சிறந்த தெயவமென நம்பிப் பணிவிடைசெய்யுங் கற் புடைப் பெணடிர்களுக்குச் சிறந்த நல்லுலகங்கள் வாய்க்கின்றன ; யான் எவ்வாவா ராயினும, இம்மை மறுமை இரண்டிலும் இனபமளிப்பவன் கண்வனெருவனே யனறிப் பெணகளுக்கு அவனேவிடச் சிறந்தவரை யான் காணகின்றிலேன ; கறபிழந்த பெண்களோவெனில, இதனே யறிவாமல் தம்மிசசையினபடி நடந்து கணவனுகுக் கட்டளையிடுபவர்களாகி யழி கின்றன்ர்கள , அவர்கள இம்மீவினையும, தருமத்தாழவினையும அடைகின் றனாகள , "உலகினப போலறவாகளோவெனில, வாவேறி மகிழகினறனர் கள , ஆதலின, நீ இவவணணமே கனவிலும் கணவனைத் துறவாமல் தரு மதனைப பாதுகாத்து வருவாயாகில், புகழினையும, தருமதனையும் பெறறு நெடுகாலம வாழுவாயெனறு அருளிசசெயது வீதாபிராட்டியாரையும் புகழந்து மகிழந்தனள

அயோதியாகாண்டதில நூறறுப்பதினேழாவது சருக்கம் முற்றிற்று

நூற்றுப்பதினெட்டாவது சருக்கம்.

வீதாபிராடடியாரகுமம அநுஸூயைகுமம ஸம்வாதம.

அநந்தரம அந்தப பிராடடியாரும அநுஸூயையா லிவவணணம மூரை செய்யபபடடவராகி, அவளை நோகி, மெதவாகமொழியலுற்றனா. கேளீர் கறபுடையாராகிய அநுஸூயாதேவி ! நீர் இவவணணம இதமுரைபபதும் வியப்பாகுமோ ? வியபபாகாது ; பெண்களுக்குப பதியே குருவெனபதை யானு மறிவேன"; என பர்த்தா நீச்செய லுறறவ ராயினும், வேற்றமை யின்றிப் பத்தியுடன பணிவிடைசெய்யத் தகுகலரே ? நற்குண முடையோ ரும், பூததையை யுற்றவரும், ஐமபுலனகளை வென்றவரும், அழியா வருள் பூண்டவரும், தரும மறிநதவரும, தந்தைபோல இதஞ் செய்பவரும், தாய் போலப் பிரியம செயபவரும், தன்னைப் பெற்றதாயாகிய திருக்கோஸலியா ரிடத்திற்போலவே மற்ற தாயகளிடத்திலும் பணிவிடைசெய்து வணங்கு

பவரும், சிறந்த ப்லமூடையவரும், நல்லொழுக்க முடையவருமாகிய என் ப்ர்த்தாவினிடத்தில் யான் பத்திகொண்டு பணிவிடைசெய்யத் தவறு யாதுள்ளது ? யான் திருகல்யாணஞ் செயதுகொளளுங காலையில், எனது மாதாவினு லுரைக்கபபட்ட உபதேசத்தையும, காட்டிறகுப் புறப்படுங் காலையில், என் தாயியாரா லுரைசெயயப்பட்ட உபதேசத்தையும, மறவாது இதயத்தில் திடமாக வைத்துகொண் டிருகினறேன் ; இபபோழ்து உம முனடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன அந்த வாக்கியங்களை புதியனபோலாயின ;. பெண்களுகுப் பதியின் பணிவிடையைவிட வேறு தவமும் முளதோ ? ஸாவித்திரிதேவியும், பதி ஸேவையினாலேயே வானேறினாள, ரீரும் அதனாலேயே சோதி யுருகொண்டு வானேறித் திகழகின்றீர் ; விண மீன்களுள் சிறந்த ரோஹிணியும், பதியை விட்டுப பிரிந்திலாள , இவவண்ணமே பெண்கள பலர் கறபினாலே விண்ணுலகை நண்ணி மகிழகினற னர்கள். ஆதலின், பெண்களுக்குப் பதியைவிடடு வேறே தெய்வமுளதோ? இல்லை ; என்றிவவணண முரைசெயத பிராடடியாரது வாக்கியத்தை யூஸுயை கேடடு மகிழந்து பிராட்டியாரைத் தழுவி யுசசிமோந்து அவளை நோக்கி, ஜனகராஜன திருமகளே ! யானுன்னிடத்தில மிகவு மக மகிழந்து நெடுநாளாகி யியறறபபடட தவத்திறமையினு லுனக்குச சிங்கா ரஞ் செயவேன் ; நீ யுரைசெயத வாககியம் மிகத் தகுதியுறறதும, இனியது மாகின்றது , உனமீது யான மிக மகிழந்தேன் ; யாதுனககு வேண்டுவ தியாதோ ? அதனைச் செயவே னுரைசெய்க , எனறு வினவுகையில, பிரா ட்டியார் அதுகேட்டு வியப்பும புனசிரிபபும் மதிப்பும் கொண்டு அவளை நோக்கி, அம்மா ! நீர் இவவண்ணம அன்புகூரந் தானைசெய்வதினாலேயே யான உமமால் யாவும் செய்வித்துக்கொண்டவ ளாயினேனென்று இனிமை யாக மொழிந்தனர. அநஸுயையும அதுகேடடு ' இருமடங்கு மகிழவு பெருகி யவளை நோக்கி, ஸீதாதேவி ! எனக் குனமேலுற்ற மகிழவினைப் பயன் படுவதாகவே செய்வேன் ; தேவர்களுக் குரிய சிறந்த மாலையையும், ஆடையாபரணங்களையும், குங்குமம், கரிசந்தனம் முதலியவும், காப்பு ராதிகளையும் உனக களிப்பேன் ; இவை யாவமுன் னவயவங்களைத திகழ விககும் ; இவை யுனக்குத் தகுதியாயினவும, அழிவுறுதனவுமாகும் , இந்த அங்கராகத்தைப பூசிக்கொண்டு பெரிய பிராட்டியார் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு வைப்போல நீ ஸ்ரீராமசந்திரரை விளங்கு விப்பாயென்று மொழிந் தளித தருளினள். ஸீதாபிராட்டியாரும் அவைகளைப் பெற்று மகிழ்ந்து பணிந்து கைகுவித்து நின்றனர்.

அங்ஸுமையும் இவவண்ணம் தன்னைத் தொழுது நிற்கின்ற பிராட்டியைநோகி, அடி•கோஸலியார் மருமகளே! [illegible]யம் வரத்தில் ஸ்ரீராம சந்திரன் உன்னைத் திருமணஞ் செயதுகொண்டனனென்னும் கீர்தியினீயான் தொகுதியாகக கேட்டிருகினறேனை; அதனை நீ விரிவாக உரை செயக; அதனை நிகழநதவாறு கேட்டிலை யான் கோகுகின்றேனென்று வினவினள். பிராட்டியாரும அதுகேட்டு அவளை நோக்கிக் கேளீர் அங்ஸுயா தேவியாரே! மிதிலைக கிறைவும, ஜனகசக்கரவாத்தியெனனும •புகழ் பெறறவரும, தரும மூணர்ந்தவருமாகிய மஹாராஜா இப்பொழுது நீதி வழுவாமல் அரசாட்சி செய்துகொண் டிருகினறனர்; அவர் யாகஞ் செய்வதன் பொருட்டுப பூமியை யுழுகையில், யானை அப்பூமியைப பிளந்து கீகொண்டு பிறநதேன், அபபொழு தவர் எனனைககீணடு வியப்படைந்து மக்கட்பே றமறிருநதமையின, என்னை எடுத்தப பெண்ணென மொழிந்தனர். அபபொழுது எம தந்தையை நோககி, ஜனகமஹாராஜரே! இப் பெண் உமககு மகளே யாகின்றனளெனனும ஆகாசவாணி தோன்றிறறு, அவர் அதைககேட்டு மிக மகிழ்ந்து, தம் பட்டமஹிஷியிடததில் என்னை வளாகுமபடி யளிததனர் அவளும பெருமகிழவுகொண்டு மகளெனறே மதிதது வளாதது வநதனள். பி[illegible]யர் நிருமனத்திறகுரிய பருவமுற திருபபதைக கணடு எனனபபறறி மிகவ சிநதையென்னும கடலில் மூழகினர் என தாயையர —

ஸதருஷாச்சாபகருஷாச்ச லோகேகனயாபிதாஹ்யுத
ப்ரதாஸ்யதயமவாபதோயி ஸுதேரைபிஸமோபுவி.

இப்பூமியில கனனிகைகளுக் தகதையாயினன, இதிரனுக்கு நிகர யினவனுயினும, உயரந்தோ தாழநதோ நிகராயினனெனனும பிரிவின்றி எல்லாஜனங்களிடத்தி னினறும இகழவினையுறுவானன்றே? யான் அயோநிஜ யாதலின், எனககுத் தகதபதி யொருவனு பிரானென்று மிகச் சிந்தை தோன்றிற்று; இவவண்ணம என் தந்தை சிந்தை செய்கையில், தான செயத மஹாயாகத்தில வருணதேவனை ளளிக்கப்பட்ட ருத்திர தனுஸ்ஸை ஏன் திருமணத்திற்கு ஸுல்கமாகச செய்யவேண்டுமென்று தேர்ந்து அரசாகளெல்லோரையும அழைப்பித்து அவர்களை நோக்கி, வேந்தர்களே! இந்த வில்லைக் கையிலேந்தி யாவனொருவன் நாணேறிட்டு வளைக்கின்ற

னனே ? அவன் பொருட்டே என் மகளாகிய இந்த ஸீதை விவாஹஞ்செய தளிக்கப் படிவளென்று மொழிந்தனர். அந்த ராஜர்களும் அதுகேட்டு அந்த வில்லை எடுத்து வளைக்கும்படி முயலறும் திறமையினறிக் கைகுவித்துப்பணிந்துசெனறனர்கள். பினபு நெடுநாளைக்குப்பின விச்வாமித்ரமகா முனி ஸ்ரீராம லக்ஷ்மனர்களை யழைத்துக்கொணடு என தந்தை செய்த யாகத்திறகாக எழுந்தருளினர். அப்பொழு தவா அநத வில்லை ஸ்ரீராமருக் குக் காட்டுமென்று என தந்தைக குரைத்தனர். அவவணனமே என தந்தை யாத வில்லைச சபைநடுவி லழைபபித்திகையில், ஸ்ரீராமபிரானும் அனைதொடியில அதனை எடித்து நாண்கட்டி வளைகளுகையில், அஃது நடுவி லிறறு இருதுண்டாக வீழ்ந்தது ; அபபொழுது வானம முழங்கி இடி வீழ்ந்தாப்போலப பேரொலி தோன்றிற்று , உடனே என தந்தை எனனை யவா பொருட்டுத் திருமணஞ செய்தளிகக முயறசி செயகையில், பெருமாள தந் தந்தையரது திருவுளத்தை யறியாது எனனைத் திருமணஞ் செய்து கொளள விருப்புறறிலர ; என் தந்தை அஃதறிநது உடனே தசரதசக்கர வர்த்தியாரையும் அழைபபித்து அவரிடனபடடினமேல் எனனை விவாகஞ் செய்தளிகையில், எனகுத் தங்கையாகிய ஊர்மிளை என்பவளையும், இளையபெருமாளுக்கு விவாஹஞ செயது கொடித்து மகிழ்நதனர். கேட்டீ ரோ அநஸூயாதேவியரே ! யாவிலவணணம் அந்த வீரஸ்வயம்வர காலத தில் மிகச் சிறந்த தேஜஸ்வியுற்ற ஸ்ரீராமசநதிரா பொருடடு யான திரு மணஞ் செயதளிகைபபட்டு, அது முதல் இவரிடத்தில் பதிதியும ஆசையுங கொணடு தருமவழிகோணமல பணிவிடை செய்து வருகினறேனெனறு இனிமையாக மொழிந்தருளினர.

அயோத்தியாகாண்டத்தில் நூற்றுப்பதினெட்டாவது சருக்கம் முற்றிறறு.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாவது சருக்கம்.

பெருமாள் அத்திரிமஹாமுனி யாச்ரமத்தினின்றும் தண்டகாவன மேற வெழுந்தருளியது.

இவ்வண்ணம் பிராட்டியா ரருளிச்செய்த அந்தச் சிறந்த கதையை யனுஜனை கேட்டு மகிழ்ந்து பிராட்டியாரைத் தழுவி யுச்சிமோந்து புகழ்ந்தி

அவனைநோக்கி, அடி ஜனகராஜன் திருமகளே! நீ இத்தச சுயம்வரக் கதை யினை நிதழ்ந்தவாறு நீதாமாக கூறினை, இதனுல் யானும் மிக மகிழ்ந் தேன; வெய்யோன் மறைந் திரவை நிகழவித்தனன், பகலின உண்வின் பொருட்டு அங்கங்குச சென்று மாலைப்பொழுதில் உறங்குவதன் பொருட் டிக கூவல்வந்தடைந்த பறவைகளின ஒலி மிக வொலிக்கினறது; இந்த முனிவர்களும் நீராடிய பூசனைகளசங்களைக கையிலேந்திக கூடி வருகின் றனர்கள்; ரிஷிகளால செயயபபட்ட அகனினி ஹோத்திரங்களின் புகை மாடப்புறுவினுடலபோலச் சிவபபுற்றதாகின்காறறினல் மேலெழுகினறது; இருளமூடி யிருககினறமையின, இலே யுதிர்ந்த மரங்களும, இலைகளடர்ந் தனபோலத் தோறறுகினறன, ஆதலின, இவவிடத்தில திசைகளும் காணப்படுகின்றில; இரவில் திரிகின்ற ஜந்துக்களும எங்கும் திரிகின்றன; தபோவனத்திலுளள இந்த மானகளும், வேதியின ஓரங்களில படுத்திருக் கின்றன; இந்த இரவு வினமீனகளால அலங்காரஞ் செய்யபபடடதாகி வளர்கினறது; சந்திரனும, நிலவெனனும வெணபட்டுடுத்து வானிடைக் காணப்படுகின்றனன்; ஆதலின, யான விடை கொடுகின்றேன், நீ சென்று ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அநுசனை யாகுக; நீ யுனைதத மதுரவாகியங் களினுலே யான் மிக மகிழ்ந்தேன், ஆதலின, யானளிதத ஆடையா பர ணஙகிளை எனனெதிரிலேயே யணிந்துகொண்டு திகழக; என்று மொழிந் தனள். பிராட்டியாரும் அதுகேடடு அவவண்ணமே சிங்காரிததுகொண்டு அநஸூயையைப பணிந்து, விடை பெறறுக்கொண்டு பெருமாளே நோககி, யருகிறசென்று நினறனர் பெருமாளும் பிராடடி இவவண்ணம சிங்காரங் கொண்டிருக்கக கண்டு மகிழாது வினுவுகையில, பிராடடியார் நிகழந்த வண்ண மூரைத்தனர். மனிதாகள பெறறகரிய அநஸூயையின் அந்தப பூஜையைக கண்டு இளையபெருமாளுடன பெருமாள் மகிழவுகொணடு அன்றிரவை யங்குபபோககி மறுநாளுதயததிலெழுது நீராடி ஹோமஞ் செய்து விளங்குகின்ற ரிஷிகளைக் கணடு குசலம் வினவி யருளி விடை கேடடனர். அந்த ரிஷிகளும் பெருமாளே நோக்கிக கேடடருளீர சகல வர்த்தித் திருமகனே! இவ்விடத்தில் ராகூஷர்கள் அல்லும் பகலும் எங் குந திரிந்து, அசுசியாயிருப்பவர்களையும், ஹோகமற்றிருப்பவர்களையும் கொல்லுகின்றனர்கள்; பலவகை யுருவங்கொண்டு யாவரையும் வெருட்டு கின்றனர்கள்; குருதியை யுண்ணத்தக்க கொடிய விலங்குகளும் பரவி யிருக்கின்றன; இவைகள் எங்களைத் தின்ன வருத்துகின்றன; ஆதலின், ஸ்ரீராமசந்திர [illegible] இவைகளைக் கொலைசெய்து எம்மைப் பாதுகாத் தருளக

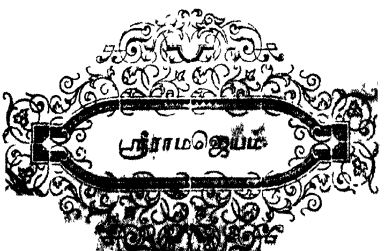
கடவை. மஹாரிஷிகா காட்டில் கந்தமூலபலங்கள் கொண்மி வருவதன பொருட்டுச செலலும் வழி இதோ காணப்படுகின்றதே? இது வழியி னலேயே நீ யடாந்தவன மேற வெழுந்தருளுவது தகுமி; இவ்வழியே எழுந்தருளிக கொடியவர்களைக கொலசெயது எம்மைப் பாதுகாக்கக் கடவையெனறு வேண்டி யுளளதனர்கா எனறிவவண்ணம் அமமுனிவர் களால் வேண்டி யிசரிவாதருசெயது பலரெடாந்து வழிவிட்டனுப்பப் பட்ட பெருமானும பிராட்டியாருடனும, இளையபெருமானுடனுங்கூடி, கதி ரவன் மேகமண்டலத்தி னுட்புகுவதுபோல அநதக கொடிய தனடகா வனத்தினுட் புகுந்தருளினா.

அயோதியாகாண்டதது நாறபபபதொனபதாவது சருகக முறறிறறு.

அயோத்தியாகாண்டமும்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண ஸமேத ஸ்ரீராமசந்திர பரபரப்ரஹ்மணேநமஃ.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஷ்ணு மயம ஜகத்

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாயநமஃ

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயண வசனம்

ஆரண்ய காண்டம்

ஸ்ரீமந் உபயவேதாந்த

ஏரிம்மடி கிருமலை லக்ஷ்மீகுமார தேசிக சின்னகாதானம்,

வித்வான் அஷ்டாவதானம்,

மேலபாகம,

தாததேசிக தாதாசாரிய சுவாமியவர்களால்,

வடமொழியினின்றும, தெனமொழியில வசனகடையாய்

மொழி பெயரபபித்து,

இராயவேலூர்-கன்னையப்ப நாயடி அவர்களும,

இராயவேலூர்-நா-இராமசாமி நாயடி அவர்களும்,

சென்னை மவுண்டரோடு வெஸ்ட அண்ட கமபெனி

முதலிராஷ்டர சாலையில பதிபபிதது

இரண்டாம் பதி

கலி. 5004-கு சோபகிருது ஆலேசுர சுக்ல செவ்வாயகிழமை

1903. ஆங்கில ராக்ஷஸாகூலை மாசி கொலேசெயதருளி

Registered Copy Right

ஸ்ரீராமஜயம.

ஆரண்யகாண்டத்தின் அட்டவணை.

ஸர்க கம	விஷயம	பகக்ம.
க	சககரவாதத்தித திருமகனா மகரிஷ்களது ஆசரொஙகளிலெழுக தருளி அவாகளால பூஜிகக படடனரெனபது. . .	கூ.
உ.	காருஸதன காடடிடையில விராதனகக்ண்டதும, பிறகு விராதன வைதேஹியை யெடுத்துச செனறதை நோககி விசனமுறுகை யில லெளமித்ரி ஸமாதானப படுத்தியதும	ரு
ங.	விராதன ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகள விடுத்த வாரிகளால வதையுறுது அவாகளே எடுத்துத தோளில தாஙகி நடநதது	அ
ச	பெருமாளும இளையபெருமாளும விராதனைக கொலலெசயது புதைத தருளியது.	ய
ஞ	சரபஙகா பெருமாளைககண்டு மகிழநதபினபு வினணுலகடைநதது	கஉ.
சு	பெருமாள சரணமடைநத ரிஷிகளுககு அபயமளித்தது.	கரி.
ஏ	பெருமாள ஸுதீக்ஷண முனிவரால பூஜிகக்பபட்டது . .	கசு
அ.	பெருமாள ஸுதீக்ஷண மஹாமுனிவரிடத்தில விடைபெறறுக கொணடு புறபபடடது	கள
ஆ.	பிராடடியாா பெருமாளே நோககி, ஆகக்காலைக கொலலெசயவது தருமமோவெனறு விஞவி யருளியது . .	கஅ.
இ.	பெருமாள பிராடடியாாககு ராகஷஸ ஸமூஹாம தருமமென வருளிச செயதது	உக
கக.	பெருமாள ரிஷிகளது ஆஸ்ரமஙகளைச சுறறிககொணடு மீளவும ஸுதீக்ஷ்ணஸ்ரமம வநது, அஙகிருநது அகஸ்தய பாராவின ஆஸ்ரமவழியாக அகஸ்தயாஸ்ரமத்திற கெழுதருளியது	உங.
கஉ	பெருமாள அகஸ்திய மஹாமுனியைககண்டு பணிநது அவரால பூஜிக கப் பட்டது .	உஅ.
கங	பெருமாள அகஸ்தியமுனிவரிடதஇல விடை பெறறுககொணடு பஞசவடிக்குப புறபபடடது.	ங க
கச	பெருமாள பஞசவடிக்குப போகும வழியில ஜடாயுவைக கண்டது	ங.ங.
கஞ	பெருமாள இளையபெருமாளால பஞசவடியில கட்டபபட்ட பாண சலேயில பிராடடியாருடன எழுநதருளி யிருநதது ..	ங ஞ.
கசு	பெருமாள ஹேமநத காலதஇல பரதாதிகளே நினைநதுகொணடு கோதாவரியில நீரில்ாடியது	ஙஎ.
கஎ.	சூர்ப்பணகை பெருமாளைக கண்டு காமுறறுப் பதியாகுமபடி வேண டியது. .. .	சஅ.
கஅ	ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகள் சூரபபணகையை யலைதது மூகசுசெவிகளை யரிந தோட்டிவிட்டது . . .	சஉ.
கக.	சூர்ப்பணகை பெருமாளிடதஇருககுப் பதிஞலஸ்ரம ராகஷஸாளை அழைதஇத்துக்கொண்டு வநதது	சத.
உஅ.	பெருமாள் பதிஞனகு படைதஇலவாகளையும் கொலலெசயதருளி யது.	ஞஞ.
உக.	சூர்ப்பணகை காணை மீளவும் போாசெயயதஇருண்டியது. .	ஞஎ.

சர்க்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
உஉ.	கரன் பெருமாளுடன போர்செயயப் படை எடுத்தது. ...	ரூ.அ.
உங.	சதுஷகு வழியில அவசகுனங்களாகியது.	ரூக.
உச.	பெருமாள் போர்செயயச சனனதத்தாகி யருளியது. ...	சக.
உஞ.	பெருமாளுகரும அரக்காகளுக்கும தமுலயுததம் நிகழ்நதது. ...	சுச.
உசு.	பெருமாள் தூஷணன் முதலிய சேனைகளைக் கொலசெயதருளியது.	சஞ.
உள.	பெருமாள் திரிசிரனுடைய தலைகளை யரிநதருளியது ...	சுள
உஅ	பெருமாளுகரும் கரனுகரும் போர வீளைநதது.	சுஅ.
உக.	பெருமாள் கரனுடைய கஷ்தையைப் பிளநதருளியது.	எஅ.
ஙய.	பெருமாள் கரனைக கொலசெயது ஸாதுஜனங்களைப் பாதுகாத் தளிததருளியது	எஉ.
ஙக	காதிகளிறநததை யகம்பனன சொல்லககேட்டு ராவணன சீதையை யபஹரிப்பதற்கு மாரீசனிடமுசெனறு அவன் வாகயிதத்திலுள் அதைவிட்டு மண்டு லகதை சேர்நதது.	எள.
ஙஉ.	சூர்ப்பணகை யோடிவநது ராவணனைக கணடது ...	அக
ஙங.	சூர்ப்பணகை ராவணனை யரசாட்சி னைகு செயகினறிலையென இகழ்நதது	அஉ.
ஙச.	சூர்ப்பணகி ராவணனுக்குப் பெருமாளினையபெருமாள இவர்களு டைய நிறமைமையயும, பிராட்டியாரின அழகினையு மறிவிததுச சீதையை யபஹரிகுமபடி யுரைததது.	அச
ஙஞ	ராவணன தேரூநாது கடலையும ஸுபதநிரமெனனும ஆலமாததை யும் பாதாதகளகொணடுபோய மாரீசனைக கணடது. ...	அசு
ஙசு	ராவணன மாரீசனை மானுருககொண்டு சீதையைத தான எடுதது வருவதறகு உதலிசெயயென உரைததது. ...	அங.
ஙள	ஸீதாபிராட்டியை யபஹரிப்பாயாகில், எல்லாவாக்கர்களுடனும நீ யழிவாயாதலின, இவவெண்ணததை விடடு வாவெனறு மாரீ சன் ராவணனுகரு இதமுரைததது.	கூ
ஙஅ	மாரீசன விசுவாமிதநிரயாகதநில தான பட்ட பாட்டை யுரைததுப பெருமாளுடன நீ பகைகொளவாயாகில சிததமாக அழிவாயென ராவணனுகரு உரைதது மறுதததது .	கூஉ
ஙக	மாரீசன ஸ்ரீராமபிரான் பஞசவடியி லெழுநதருளியிருகையிலும இரணடு ராகஷஸர்களுடன மானுருககொண்டு ஸ்ரீராமபிரானைக கொலசெய்ய முயனறு, ஸ்ரீராமபாணததால மறறிருவரிறகத தான் ஒடிவநது விடடதாக ராவணனுகருரைதது அவனை மறுததது.	கூச
சய	இராவணன் மாரீசனை இகழ்நது வெருட்டித் தன மதப்படி சீதை யாகும்படி புடன்படுதநியது	கூசு
சக.	மாரீசன மீளவும் ராவணனை நோகஙித தியர்ந் தைரத்தது ...	கூஅ
சஉ.	மாரீசன் மானுருக்கொண்டு ஸ்ரீராமபிரானிட மேகியது.	கூங
சஙக.	இனியபெருமாள் அமமரனை மாரீசனை யாகவேணடுமென றுரை செயதும, பெருமாள பிராட்டியாரது சொற்படி யதைப்பிடிக்கத் திருவுளங்கொணடு, பிராட்டியாரை பாதுகாதநிருககுமபடி திருத தம்பிமுகரு கடடளையிட்டது.	ஙக
சஉ.	பெருமாள் மானுருக்கொண்ட மாரீசனை நெடுதூரம் தொடர்ந்து கொலசெய்து மீண்டருளியது.	ஙச.
சஙி.	பிராட்டியார் இனியபெருமானை முனிந்தவள்போல வன்மொழி மொழிந்தனுப்ப, இனியபெருமானும் பிராட்டியாரைத் தனியே விட்டுப்பெருமானை நோக்கி, எதிராகச் செல்லுதல்.	ஙஅ
சஙஉ.	பிராட்டியார் முனிவேடந்பூண்டு வந்த ராவணனை முனியெனவே எண்ணிப் பூசைசெய்தருளியது.	ஙக

ஸர்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
ஈவ.	இராவணன் பிராட்டியார் வாகயித்தைகேட்டு முனிந்து, தன் நிற மையினையும், உறைவிடத்தையும், நற்செல்வதையுங்கூறி, அவ ரைத் தனக்கு மனைவியாகும்படி மொழியப் பிராட்டியாரும் அவ னைச் சிறி இகழ்ந்தது.	ஈகக.
ஈஅ.	இராவணன் னெமூற்றுத தன் நிறமையை யுரைத்தித் தன்னேத தானே புகழ்ந்து, தன்னைச் சேருமபடி யுரைகையில், பிராட்டி யாரும் இருமடங்கு முனிந்து, அவனை எதிர்த்துரைத்து இகழ்ந்தது.	ஈகச.
ஈக.	இராவணன் நிஜரூபங்கொண்டு பிராட்டியாரை எடுத்தோடுகையில், பிராட்டியார் நடுவழியில் ஜடாயுவைக்கண்டு ஸ்ரீராமனுகு அறி விகுமபடி யருளிச செயத்து	ஈகக.
ஐம	ஜடாயு ராவணனுக இதருரைத்தும கேளாமையால, போரசெயய தகைகதது.	ஈகக.
ஐக.	ஜடாயு ராவணனைப் பலவாருக வருத்தித்தான அவனுலுமபுண்டு பிராட்டியாரால் சோகிகபபட்டது ...	ஈஉ.
ஐஉ.	மீளவும் ராவணன் ஸீதாபிராட்டியாரை எடுத்துக்கொணடு செல்லு கையில், எல்லாவுயிராகளும தனபமடைநது வருந்தியது. ..	ஈஉ.
ஐஈ.	பிராட்டியார ராவணனை இகழ்ந்தது.	ஈஉ.
ஐக.	பிராட்டியார மஹாராஜா முதலிய ஐநது வானராகளேக கண்டு ஆப ரணங்களேக கட்டி நழுவவிட்டதும, ராவண பிராட்டியாரை யசோக வனத்தில் வைத்து ராக்ஷஸிகளேப் பாதுகாகுமபடி கட்டளேயிட்டதும.	ஈஅ.
ஐஐ.	இராவணன தனசெலவங்களேப பிராட்டியாக்குக காட்டித தன்னைச சேருமபடி வேண்டியது. ..	ஈஉ.
ஐக.	பிராட்டியார ராவணனேயிகழநது பெருமானேப்புகழதலும, ராவணன பிராட்டியார்குப் பன்னிராணடுமாதம் கெடுவிட்டு வெருட்டி யசோகவனத்தில் வாழுமபடி சேர்த்தது மம	ஈக.
ஐள	பெருமாள் மாரீசனேக கொலேசெயது மீணடு வருகையில், இளய பெருமாள வருதுவிட்டதையும அபசகுனங்களேயும கண்டு, பிரா ட்டியார்குத தீங்குநேர்ந்திருக்குமென்று நினதையுறறது	ஈஙஙு.
ஐஅ.	பெருமாள் இளயபெருமாளுடன் நிரும்பிவருது பிராட்டியாரை யெகுகுகாணுமல் மிகவும துயருற்று வருநதியது	ஈஙச.
ஐக	பெருமான இளயபெருமானே நோக்கி, என நிதையைவிடுது தனியே வநதனேயென்று வினவியருள, இளயபெருமாள பிராட் டியாருரைதது வனமொழியால் வருதேனன உரைததருளியது.	ஈஙக.
சும	பெருமாள பிராட்டியாரைகாணுமல் தேடி யலேகது வருதல் .	ஈஙஎ.
சுக.	பெருமாள பிராட்டியாரைகாணுமல புலமபியதும், இளயபெரு மான் தேற்றியதும	ஈசம.
சுஉ	பெருமாள் பிராட்டியாரைகாணுமல சோகசகடலில் மூழ்கிப் பலவா ருகப் புலம்பி உயிரை விடுவேனென வருளிசசெயய இளயபெரு மானும் மிகத் தன்புறறது.	ஈசக.
சுஙு.	இதுவுழ பெருமாள் இளயபெருமாளுடன பலவிதமாகப் புலமபி வருநதியது. .	ஈசஉ.
சுச.	பெருமாள் பிராட்டியார போனவழியை யுரைகுமபடி கோதாவரி புறவை விலஙகு முதலியவற்றை விஞவ, விலஙகுகள் தென் திசையை நோகிச செல்ல, இளயபெருமான் அதையறிநது, பெருமானுடன அத்திசையிற் செல்லுகையில், ராவண ஜடாயுக் கன் போர்க்கனத்தைக்கண்டு நிற்க, பெருமாள் ஸீதை இறநததாக நினேந்து சிறி யருளியது.	ஈசச.
சுஞ.	இளயபெருமாள் பெருமானேச சமாதானப்படுத்திச னெதணியச செய்தது.	ஈசஅ.
சுக.	இதுவுமது.	ஈசக.

ஸர்க்கம்	விஷயம்.	பக்கம்.
சுஏ.	பெருமாளிஷேயபெருமாளுடன திரிந்து ஜடாயுவைகண்டு பிராட்டியாரது விருத்தாந்தத்தையறிந்து தனபப்படடருளியது ..	ரு
சுஅ	ஜடாயு சீதாபிராட்டியாரது சரித்தத்தைச சுருக்கமாக விடையுரைத்து மரணமடைகையில, பெருமாள அவாகசு நல்லுலகங்களில வாழும படி அருள்செயது, ஸமஸ்காரஞசெயது முடித்தருளியது. .	ரூடு.
சுக.	பெருமாளிஷேயபெருமாள இருவரும பறபல காடுகளில திரிந்து, அயோமுகியெனனும அரக்கியைச சூரப்பணகையைபபோலச செயது, கபந்தாசுரனுடைய கைகளின நடுவிலகப்படடுகொணடது	ரூடு.
சுஎ	பெருமாளிஷேயபெருமாளிருவரும கபந்தனுடைய தோளகளிரணடினையும வாளகளிஞலரிந்தருளியது	ரூடுஎ.
எக.	கபந்தன தன முனவினையை யுரைசெயதது. . ..	ரூடுக.
எஉ	கபந்தன பெருமாளால கொலுந்தபபட்டு, திவவியரூபதைதையடைந்து சுக்ரீவனுடன நடபுசசெயது கொணடருளிப பிராட்டியாரைத தேடிபபடையுமபடி பெருமாளுக குரைத்தது. .	ரூசுஎ.
எங	கபந்தன பெருமாளுக்கு நல்வழிகாடடித தாலும வானேறியது	ரூசுங.
எச	பெருமாள் இலேயபெருமாளுடன சபரியிஞல பூஜிக்கபபட்டு அவளை வானேறறி யருளியது	ரூசுச.
எடு	பெருமா ளிஷேயபெருமாளுடன சபரியின ஆசிரமதினினறும பமபா புஷ்கரிணிக கெழுந்தருளியது....	ரூசுசு

ஆரண்யகாண்டத்தின் அட்டவணை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

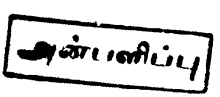
படத்தின் அட்டவணை.

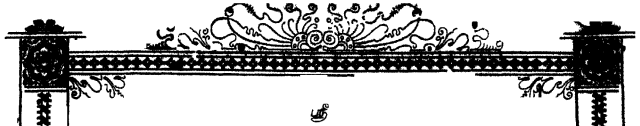
படத்தின் நெம்பர்		பக்கம்.
சுசு	ஸ்ரீராதன ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளே எதிர்ததுத தோளிலீ தாங்கிநடந்தது	அ.
எ.	சரபங்கா பெருமாளேகக்கண்டு மகிழ்ந்த பினபு வினணலகடைந்தது	கஉ
எக	பெருமாள அகஸ்தியமகாமுனியைக கண்டு பணிந்து அவரால பூஜ்ஜக்கப்படடது	உஅ.
எஉ.	சூரபபணகையை லக்ஷ்மணா மூக்கருச செவி அறுத்தது	சஉ.
எங.	பெருமாளுகரும, கரதூஷணதிகளுகரும யுத்தம	சுஅ.
எச	மாரீசன மாஜருககொணடு ஸ்ரீராமரிடத்துகசேகியது	ஙக
எடி	பிராடடியாரிடீம இராவணன முனிவேட்ம பூண்டு வந்து எடுத துககொணடோடடியது	ஈக.
எசு	இராவணனுக்கும, ஜடாயுவுகரும போராடநதது.	ஈஉ.
எள	பிராட்டியாரா, மகாராஜா வாநாகளேகக்கண்டு ஆபரணங்களே கழ டடி நழுவவிட்டது	ஈஉ.
எஅ	பிராட்டியாரை ராக்ஷஸஸ்திரீகளுடன அசோகவனத்திலி வைத்தது	ஈங
எக	பெருமாள ஜடாயுவைக்கண்டு சேதியறிந்து ஸமஸ்காரரு செயதது	ஈடி
அ0	கபநதன தோளகளே பெருமாளியபெருமாளிருவரும வாள களினலி கண்டிதத்தது.	ஈடி
அக.	சபரி பெருமாளியபெருமாளகளே பூஜித்தது	ஈசுச.
அஉ	பெருமாளியபெருமாள பமபா புஷ்கரணிக கெழுந்தருளியது	ஈசுசு

படத்தின அட்டவணை

முற்றிற்று.

கு. சுப்ரமண்ய அய்யர்
சேவார்த்தனின் அன்பளிப்பு.

ஸ்ரீ

ஸீதாலக்ஷ்மண ஸமேத

ஸ்ரீரகுநந்தன ப்ரபரப்ரஹ்மணேநமஃ

ஸ்ரீமத்வால்மீகிராமாயணம்

ஆரண்யகாண்டம்.

த்யானஸ்லோகம.

நீலாம்போதபிபம்நிசாசரசமூ நிர்மூலநோத்யோகிநம
கோதண்டம்சரதிம்சரம்சுவிசிதம நிஸ்த்ரிம்சமூபிஷ்டிதம।
வைதேஹீஸஹிதம்சடாலகுபிநம வீரம்வஸானம்சுபம
தாதருக்ஷேணசலக்ஷ்மணேநஸஹிதம ஸ்ரீராமசந்த்ரம்பஜே॥

நீலாமபோதரிபமநிசாசரசமூ நிர்மூலநோதயோகிநம
கோதண்டமசரதிமசரமஸஂநிஹிதம நிஸ்தரிம்சமாபிர்ப்ரதம।
வைதேஹீஸஹிதமஜடாலம்மஸிநம் சீரமவஸாநமசுபம
தாதருக்ஷேணசலக்ஷ்மணேநஸஹிதம ஸ்ரீராமசந்தரமபஜே॥

பரம்மாண்ட புராணத்தில நூறறெழுபதது கர்னகாவது அததியாயத்தில் (காகபக்ஷதரநதேவம வநமாலாவிபூஷிதம। ஸ்ரீராமமபாலகநதயாயேத பாலகாண டேமுனீசவராஃ॥ வீதாதேவியுதமவீரம ஸாவாபர்ண்பூஷிதம। வீதாபதிம் நிரிசநதயாயே நியோதயாகாண்ட உததிமே॥ ஜடிலஞ்சீரவஸநந தண்டகாரணய வாவிஸம்। முனிவேஷதரமதயாயே தாரணயேகாண்ட உததமே॥ ஸுகரீவாதியுதம் ஸ்ரீரும பஸமாநகாவருதமீசவரம। மஹேசவரஸமநதயாயேத கிஷ்கிநதாகாண்ட உததமே॥ சநதரபிமபஸமாகாரம வாஞ்சிதார்தத பரதாயகம। நிறுனாமதஸேவிதநத யாயேத சுநதரேகாண்ட உததிமே॥ ராவணனி நிஹநதாரம பரம்மரருதாதிஸேவிதம। வீதாதேவியுதம்யௌததே ராமநதயாயேத திருதமபுஜே॥ அகஸதயாதிமுனிஸ்துத்யம் வாஞ்சிதார்த்த ப்ரதாயகம। ஸாவதேவோத்தரமதவாதே துததிரேகாண்ட உத்தமே॥ என்று காண்டவகள் தோறும நியானபேதங்கள கூறப்பட்டிருக்கின்றமையின, அயோத்தியாகாண்டதறி லெழுதப்பட்ட சுலோக்மே ஆணயகாண்டதறின் நியான சலோகமெனவுணாக

பாலகாண்டத்தின் தியானஸ்லோகம்.

ஶ்லோகோத்கீதகாவ்யபத்முலஸிதம் லீலாஶுகம் பாலகம்
லோலாம்சம்வனமாலிகாமணிகணம் டோலாயிதாம்பிஶ்ரிதம்।
பாலாஶ்லிஷ்டமுனீவராபிரதிலகம் காலாந்தகாத்ரேர்யுதம்
லீலாமானுஷவிக்ரஹம்ரகுபதிம் ஶீலாஶ்ரயம்தின்தயே॥ (1)

கேலாநதோரள்தகாகபக்ஷிலவிதம நீலாளகமபாலகம
லோலாங்குகமவாமவ்ருத்தமதிதளடி டோலாயிதாபிப்ரதடி।
பாலாஞ்சனமருகராபிஸாரதிலகம காலாநதகாதயாதிதம
லீலாமானுஷவிகரஹமாரகுபதிம்நீலாஞ்சிதஞ்சிநதயே ॥ (க)

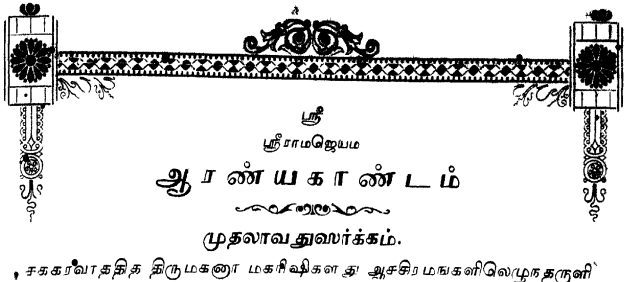
ஸ்ரீமஹாகணபதயே நமஃ

ஆதியாத்தியாகாண்டத்தின் தியானஸ்லோகம்.

கந்தர்பாஸ்யம்கமலநயனம் கம்புகண்ட்ரம்கடாக்ஷை
காருண்யார்த்ரைர்கலிதவசஸாம் காமிதார்கல்பயந்தம்।
பூமாபூர்ப்பைர்பவதிதிதிபை: பூஜிதம்பூஜிதாங்கயா
வீதாதேவயாதரஹவிதயா சேவிதம்யாமமீடே॥ (உ)

ஆனாபிட்டி

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம

ஆரண்யகாண்டம்

முதலாவதுஸர்க்கம்.

சகலரீவாதகித திருமகனா மகரிஷிகளது ஆசிரமங்களிலெழுதருளி அவர்களால பூஜிகப படடனரெனபது.

எவராலும வெலலவதறகரிய வீரராகிய சகரவாததிதிருமகனா அகத தரம ஸீதா லகஷமணாகளுடனே மஹாரணியமான தணடகாரணியததி னுட புகுநது, அஙகுளள அநகமான தவசிகளினஞசிரமஙகளைக கணணுற்றனர. அவ்வாசிரமஙகளிலெலலாம தாபபபுறகளும,மரவுரிகளும மிருதியாகக காணபபடடன; பிரஹமதேஜசுவிசேஷமாகவிளஙகியது; விணணிடையில விளஙகுகின்ற ஸூரியமண்டலமபோலகண்ணுறுப பார்ப்பதறகு மரியதாகத தோறறினை; ஸாவபூதஙகளுககுந தஞசமாகி மிகச சுருதி செய்யபபெற்ற ஆஙகணஙகளோ யுடையனவீய, பலவகை மிருகஙகளாலும, பலவகைப பறவைதாலும சூழபபடடிருநதன; யாவராலும பூஜிகபபடடமும, நிரநதரம அப்ஸரஸ்திரீகளாடபபெறறமும அறபுதமாயிருநதன. விசாலஙகளாயுளள அகனிஹோதரதிர மாவிரைகளாலும, ஹோமபாதரதிரஙகளாலும, மான புலிகளின் அஜினஙகளாலும, யாகவேதியில பரபரபபடட தாபைபுறகளாலும, பலாசின ஸமித்துகளாலும, பூரணகுமபஙகளாலும, காய் கனி கிழஙகுகளாலும விசேஷமாக விளஙகின; மதரமான கனிகள நிறைநத மஹாதமான பறபல சிறநத வனவிருகஷஙகளால எஙகும சூழபபட்டிருநதன; ஒருபுறம பூதபலிவைஸ்வ தேவம முதலான பூஜைகள கடநதன, ஒருபுறம் வேதகோஷஙகள் ஒலிததன; காடடிலுள்ள பலவகை மலர்கள எஙகும படிந்திருநதன; தாமரைததடாகஙகள எஙகுமடாகதிருநதன; கனி கிழஙகு கனியே உணவாகதொண்டவாகளும, ஜிதபுலனகளே வெனறவராகளும, மரவுரி மரையுரிகளை யுடுதத்தவாகளும, வெய்யோனையும வைஸ்வாநரனையும நிகாதத வாகளும, உணடிசுருங்கினவாகளும, பிரஹ்மசரதத யநிநதவர்களும், நெடு நாள வாழ்நதவாகளுமாகிய மகிமைபெற்ற முனிவாகளினால மிகவும் விரேஷமாகத திகழ்நதன.

பிரம்ம கோஷம ஓயாது ஒலிக்க, பிரமம வித்துகளான மஹரிஷிபவர்களாகிய பிராமமணாகள் எஙகும நெருஙகிப் பிரம்மலோகமென விளஙகிய அந்தத்காபஸாசரம மண்டலத்தினைக் கண்ணுற்று ஸ்ரீமானுளி

ரனர்த்தித் திருமகன் கட்டிய நாணி யிழுத்துக் கூர்முகத்தைத் தோ
ளில் பூட்டிக்கொண்டு விரயத்துடன் அங்கு எழுந்தருளினர். இவ்விய
ஜ்ஞானமுடையவர்களான அங்குள்ள மஹரிஷிகள் இவர்களை ஆசையுட
னெதிர்கொண்டுவந்து சந்திர ஜ்யோமானபோலத திகழ்நதெழுநதருளிய
பெருமானையும், பிராட்டியாரையும், இளையபெருமானையுங கண்டு கொண்
டாடி, அவர்களது சோததியையும அழகினையுங் கண்டு நீங்குவருமோ
வென நசசங்கொண்டி நீமை நீங்கி நன்மையுற்றுக கூடி வாழ்கவென்
ஆசீர்வாதஞ்செய் தழைத்துக்கொண்டு போய்ப பூஜித்தபு பெருமானுடைய
ளௌகுமார்யதையும, அழகினையும, அவயவங்களின் இசைவையும், காந்தி
யையும, சிங்காரதையும கண்டு வியப்புறறு, பிராட்டியாரையும, இளைய
பெருமானையுங் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக திகைத்து நின்றனர்
கள. பின்பு அகஸ்தின் தேவஜ்ஞகொபபான முதன்மையாயுள்ள முனிவர்
கள அதிதியாகவந்த பெருமானைப பாணசாலையி லெழுந்தருளப்பண்ணி,
அர்க்ய பாத்யாசமனீயங்களையும, கந்தமூலபலங்களையும, கொண்டு வந்து
விதியின்படி பூஜைசெய்து அஞ்ஜலிஹஸ்தராய் அவரை நோக்கி, ஸ்ரீராமசந்
திரரே ! நீரே எங்களுடைய திருமங்களைப பாதுகாப்பவரும, எங்களுக்குத
லைமானவரும, எங்களால பூஜிக்கத் தக்கவரு மாகின்றீர; துஷ்டநிகரஹ
சிஷ்டபரிபாலனஞ் செயது உலகங்களைப பாதுகாக்கின்ற அரசனே ஸ்ருவா
கின்றன். (ராஜ்ஞா ஹி பரருக்ஷ்யந்தே:) எனறபடி விஷ்ணுவின அமசமின்றிப
பாதுகாக்குங குணமுள் தாகாமையினாலும, (அஷ்டாபிர் லோகபாலாஸ்ச
மாத்ராபிர்தி மிதோதருப) என்றபடி இந்திரனுடைய அமசமுடையனாய
மற்றியே போகவுகளை யனுபவிக்கின்றமையாலும், எந்தராஜனும பூஜைச
யிய னுகின்றன; ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நாலிலொரு அமசமுடையரா
கிய தேவரீர திருவவதரித திருக்கின்றீராதலின், நீர உலகங்களை
பாதுகாதது உலகங்களினுல் வணங்கபபடவராகி, எல்லாப போகங்களை
யும அனுபவிக்கின்றீரென்பதற வையபபடவேதோ ? தேவரீர நகரதது லெழுந
தருளி யிருக்கினும, காட்டி லெழுந்தருளி யிருக்கினும, நித்ய விபூதியி
லிருக்கினும், லீலாவிபூதியி லிருக்கினும, தேவரீரே எங்களுக இறையாவீர;
ஆதலின், உம்முடைய நாட்டினுளளவாகளும, ஸமஸாரவிஷயங்களிதத துறநது
உம்மிடத்திலேயே குடிகொண்ட மன முடையவாகளும, காமக்குரோதங்
களை வென்றவர்களும, பிறரைச சபித் தழிகக்கும செயலை விட்டவர்களும,
(ஸாஸூதாஸ்வதஸஸ்ரர்வேஷ்மபாத்மான : பரமாத்மன:) என்கிறபடி உமக்குத்
தொண்டு பூண்டவாகளும, உமக்குப பின்னைகள் போன்றவர்களுமாகிய எங்
களை நீர் பாதுகாத் தருளக் கடவீரென்று கைகுவித்துக்கொண்டு வேண்டிப
பற்பல ஆசாரங்களினுல்ஸீதாராமலக்ஷ்மணர்களைப்பூஜித்தனாகள. மற்றமுமு
ள்ள முனிவர்களும் விதிமுறைப்படிபெருமானைப பூஜித்து மகிழ்ந்தனாகள.

ஆரண்யகாண்டத்தில் முதலாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமன் விராதனைக் கண்டது.

இரண்டாவது ஸர்க்கம்.

காகுஸ்தன் காட்டிடையில் விராதனைக் கண்டதும், பிறகு விராதன் வைதேஹியை யெடுத்துச் சென்றதை நோக்கி விசன முறுகையில் லெளமித்ரி ஸமாதான படுத்தியதும.

இவ்வாறு அவ்வரணியத்து முனிவாகளால ஆதித்யனை செய்யப பெறற ஸ்ரீராமபிரான் அன்றிரவை யங்குப போகதி, மறுநாளுதயத்தில எழுந்து முனிவாகளைப பணிந்துவிடை பெற்றுகொண்டு அவ்வரணியத தினிடையே புகுந்தனன். அந்த ஆரண்யம எத்தனமைய தென்றால, பலவகை மிருகங்கள நீறைந்துளளது; புலி கரடி செந்நாய முதலியவை களு சூழப பெறறது; மூங்கிகபபட்ட மரஞ் செடி கொடிகளை யுடையது; காணற்கரிய மடுகளை யுடையது, கூவிளை பறபல பக்ஷிகளை யுடையது; இத்தன்மைத்தாகிய மிகபபயங்கரமான காட்டினுள ஸ்ரீராமபிரான் லக்ஷ்மணாகளுடனே கூடிசென்று, அங்குக் மலை சிகரம போலப பருத்துயாந்தவனும, மனிதாகளைப பிடித்துப புசிப்பவனும, கோரமாக கூவுகின்றவனும, மிகவும ஆழ்ந்த கணகளை புடையவனும, பெரிய கிஞ்ஜலை புடையவனும, பருத்த வயிற்றை புடையவனும, அருவருப புறத்த கிகவனும, பயங்கரனும, குருதியினுலும நிணத்தினுலும நனைக்கபபட்ட புலித தோலை யுடுத்தவனும, வாபிளந்திறந்த உலகினை விழுங்க முயலும யமன் போன்றவனும, எஃகினுல செயயபபட்ட நெடிய சூலத்தில மூன்று சிங்கங்களையும நான்கு புலிகளையும இரண்டு செந்நாயகளையும பத்து மான்களையும தந்தங்களுடன கூடிய நினறதோயந்த பெரிய யானையின தலை யொன்றினையும கோத்துதைத்துகொண்டு சிங்கநாதம செய்பவனுமாகிய விராதனென்னும ஒரு ராக்ஷஸனைக கண்டனர்.

அந்த ராக்ஷஸனும இவாகளைக கண்டு சினங்கொண்டு, காலாந்தகன் போலவேடி வந்து சீதையை இடையில பறறி எடுத்துகொண்டு திருமபியொதுங்கி, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகளை நோக்கி, 'மானிடாகளே! நீங்கள யாவராகள்? ஜடைதரித்தது மரவுரியுடுத்தது முனிவேடம பூண்டு தண்டகாவனத்தை யடைந்திருகின்றீரகள, பெண்ணொருத்தியை யுடன அழைத்துக் கொண்டு வந்திருகின்றீரகள; எனனுடைய இவ்வனத்தை யடைந்தபின் நீங்கள் உய்வீராகளோ? தவசிவேடம பூண்டவராகளான நீங்கள் பெண்ணுடன் வாழ்வ தெவ்வண்ண மொகுமம்? இவ்வண்ணம நீங்கள் அநருமஞ் செய்து பாவிகளாகி முனிவாகளை யிகழ்பவராகின்றீர்கள்; நீங்கள் யாவரோ உரை செய்மின்? யான் விராதனென்னு மரக்கன்; இவ்விடத்தில் என்னும் ஆயுத பாணியாய் ரிஷிகளது மாம்ஸங்களைப் புஜித்துத் திரிகின்றேன்;

யீரன் உங்களையும் கொலை செய்து உங்களுடைய உதிரத்தையும் பானஞ் செய்வேன்; இந்தப்பெண் எனக்கே ப்ரியை யாகுவாள்' என்றிவ்வண்ணம அச்சமற்றுச் செருக்குற்று மொழிந்தனன்.

ஸீதாபிராட்டியார் அமமொழியைக் கேட்டபெருங்காற்றில் அகப்பட்ட வாழைமரம்போல் நடுங்கினாள். இவ்வண்ணம விராதன் கையிலகப்பட்டு நடுங்குகின்ற ஸீதையை ஸ்ரீராமபிரான் கண்ணுற்று மிகத் துன்பமடைந்து இளையபெருமாளை நோக்கி 'பாராய் லக்ஷ்மணா! ஜனகமஹாராஜன் செல்ல மகளாய் மிகுந்த பாகியத்தில் அருமையாக வளர்ந்தவளும், தசரத சக்கரவர்த்தியின் மருமகளும், எனனுடைய பரியையுமாகியும், ஸீதை இப்பொழுது விராதனால் அபஹரிக்கப்பட்டு வருந்துகின்றனள்; காம இவ்வகையாகிய தீமைகளையுற்ற பிறப்போமெனபதை யறிந்தேதானோ கைகேயி வன்னெஞ்சகாட்டி யுறையுமபடி வரங்கேட்டனளோ? அவளுடைய கோரிக்கை இப்பொழுதே விரைவில் நிறைவேறி விட்டது; கைகேயி தீர்க்காலோசனையுடைய ளாதலுபற்றியே தன மகனுக்கு ராஜ்ஜியம வாய்ப்பதி மாதரித்தில் தருபதியடையாமல், யாவருக்கும் முலதையே நாடுகின்றவளனனெனனையும் அறிந்திற கனுபவிளை இபபொழுது கைகேயி தன மனமீடேறி மகிழ்ந்தனள். ஸீதை பரபுருஷனால பரிசிக்கப்பட்டதினும் கீழ்நீயரம எனக்கு வேறுளதோ? பான தந்தையையு மிழந்து, ராஜ்ஜியத்தையு துறந்து, பாரியையும பறிகொடுக்குமபடி நேர்ந்த தென்னே' எனறிவ்வண்ணம கண்ணீர் கதுமபக தனபுறமுரை செயதனர். அதுகேட்டு இளையபெருமாள் மந்திரத்தினால தடையுண்டு கெடடியிர்பபு விடுகின்ற நாகசர்பமபோல்ச கினங்கெணடு பெருமாளை நோக்கி விணணபபஞ் செயயலுறினர்.

அனாத்ருவத்ருூபாணாம் னாத்ஸ்த்வம்வாஸவோபமஃ।
ஸுயுக்தோ ஸ்யுணராக்ஷஸ்ய கிமர்தம்பரிதப்யஸே॥

'அநாதஇவபூதாநாம் நாதஸ்தவம்வாஸவோபமஃ।
மயாப்ரேஷ்யேணகாகுஸ்தத கிமர்ததம்பரிதப்யஸே॥

'ஸ்மமைப்போ! தேவரீர் ஸர்வபூதங்களுக்கும் நாதனுகிய, ஸ்ரீமாநாராயணனுகியும், இந்திரனுக்கு நிகரான பராக்ரமம் முடையவராகியும், திவ்யமஹர்ஷிகளைப் போல ஏன் இவ்வண்ணம் கலங்கின்றீர்? தேவரீருக்குச் சேஷியான அடியேனிருக்கையிலும், எந்தரப முறுவ தொக்குமோ? பூமியிற் பொழுது யான் செனமுற்று எய்யும் ஸீதையை லடியபட்டு இந்த விராதனினைந்து வீழ்ந்கயில், இவனுடலினுதிரத்தை இந்தப் பூமி பானஞ் செய்யாதென்றும்; வீரர்களின் வஜ்ராயுதத்தை வரைமீது விடுத்தவாறு, ராக்ஷஸர்களுடைய பரனவிபரீதத்தின் மூன்று கோண்ட கோபத்தை இந்

போழ்து இந்த விராதனிடத்தில், விடுவேனு. இப்பொழுது யான தொடுத் தெய்கின்ற சரம விராதன மார்பில் விழுக்கடவது; அவன் மார்பினின்றும் உயிர் வெளிச்செல்லக் கடவது; அவனு முடனே சுழன்று தன்னாயில் வீழுக கடவன்,' என்றுரைத்தது தேறறினா.

ஆரணயகாண்டத்தில இரண்டாவது ஸர்க்கம

முறறிற்று

பெருமாள் பிராட்டியார இளையபெருமாள ஆகிய இவாகள் துன்புறுவது ம னுஷ்ய பாவனையென்று முனபே கூறி யிருக்கினறமேறம பிராடடியாரை விராதன் தொட்டமையாலே கறபழியாதோவெனில, அழியாது பெணகள தாமே ஒருவனைக கா மித்தது தொடுவார்களாயின, அப்பொழுது கற்பழியுமே யல்லது, ஆபததை யடைத்த காலத்தில் பெணகளது ஸமமதமின்றி, வலுவில் பிறா தொட்டமாதிரத்தில் கற்பழியாது ஆகையாலேயே சுநதரகாணடதத்தில பிராடடியார ஸ்ரீமதாஞசநேயர முதுகி லேறிககொண்டு ஸ்ரீராமபிரானிடம சேரவதற குடனபட்டாள, இவவண்ணமே யங குப் பிராட்டியார உரைசெய திருகினறனர

(ஸாரம்ம லக்ஷ்மணம) எனபது முதலாயுள்ள சுலோகஙகளுக்கு இபபடிப் பட்ட விரோதமான அரததமில்லாமல, உண்மையான அரததமொனறுண்டு அஃ தெனனவெனில், அங்கே எனபதறகு இடையெனறும மடியெனறும் பொரு ளுணடு; ஸமீபமெனபது பொருள (அங்கேநாதீய) எனபதறகு, அங்கே அநாதாய எனறு பதம, சீதையை எடாமல என்று பொருள (ஸுபாயெள) ஸபையில பூஜிக் கதகக வாகாள, (க்ஷிணஜீவதெள) பிறருயிரை மாயததவாகள, (கதமபாபெள, முனி தூஷகெள) என பாவிகளாகுவீரகள, (அதாமசாரிணெள) அதாமததை நாசம் செய பவாகள, (பாபயோ) பாவஞசெயகினற கைகளால், (பாயா) காகுதியினற சிறக் தவன, (பாஸபாசாத) விராதன சமீபதத்ற சேனறிருப்பதால, என்று இப்படிச் சி லா பொருளுரைத்துப பெருமாளே விராதன புகழநததாகவும, வீரதையைப் பரிசிக காமலே கினறதாகவும கூறுகினறனாகள இபபொருள நியாயமாகத தோறறுது; கிரமமான பொருளில குறறமிலலாமையின, இவவளவு பிரயாஸம பயனறறது.

ஸமப்ரதாயாரத்தம யாதெனில, பிராடடியார விராதனிடத்தில யாதுசெய வானே வெண் றசசநகொணடு நடுகுறறலா, மகன கொடியனுயிருகினும், தாய அம்மகனமீ தருளபுரிந்து, இவன பாததாவினுல சிஷ்டிகபபடுவனே எனறஞ்சி நடுக்கு றுவதை யுளளில யாம கணணுல கணடிருகினமே மலலோமோ? இவவணணமே லோகமாதாவாகிய பிராட்டியாரும விராதன இவவணணம நீசசெயல் புரிவானுகில் பெருமானால கொலசெயயபபடுவனே எனறசசநகொண்டே நடுகுறறனன், ஆகை யாலேயே அவனைக காணகையிலும, தனனை யவன பறறுதையிலும அசசமுறறிலள; அவனுடைய கொடிய மொழியைக் கேட்டபின்னரே நடுகினள், ஆதலின, இயலுன முயறபடுதே சிறுபுடைதெனகொள்க

பெருமாளுழ பிராட்டியாரை விராதன கொண்டுபோயவிடுவனே எனறுரைத்த மலலாமல இவன் கொலசெயது விடுவனே எனறுரைத்து, அவனைக கொலையிலிருந்தும இல்லையே எனறுரைத்த பரிதாப முற்றிலா, இப்பொழுது யாம் ராஜாஜ்ஞைக்கினங்கி

மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

விராதன் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் விடுத்த வாளிகளால் வதைபுரிது, அவர்களை எடுத்துத் தோளில் தாங்கி நடந்தது.

அந்தரம் மீளவும் விராதன் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை நோக்கி, மானிடர்களே! நீங்கள் யாவர் எங்குச்செலலுகின்றீரென யான கேடகையிலும், பதிலேன் உரைக்கின்றிலீர்களா; பதிலுரைமின் எனறு விளவினன். பெருமாளை வீண நோக்கி, 'அடா விராதா! யாங்கள இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தவாகள்; யாங்களை நலல சிலமுடையவாகளாகி இவவநதத்தையடைந்து சஞ்

திருக்கின்றமையின, இதற்குணத்தில் ராஜதருமத்தை யங்கிகரித்தது வில்லெடுத்து இவனைக் கொலைசெயவது தருமமாகுமோ வெனனும ஐயத்தினாலும, இவனை யான் கொலைசெயது விடுவேனென்றவனறு வீதை இவவணணம அசசஙகொண்டு நடுங்குகையில், இவளை நிராகரித்தது அவனை எவ்வணணங கொலைசெயவ தென்பதினாலும், பெருமாள் பரிதாபமுற்றனரேயன்றி வேறில்லை, ஆகையாலேயே பிராட்டியாரை விராதன் எடுத்ததாகக்கொள்ளுமபோது தூணபுருமல, பிராட்டியார நடுங்குவதைக் கண்டபின துயரங கொண்டனர.

இளையபெருமாளும பெருமாளை நோகக்கி தேவரீர ஸ்ரீமஹாராயணனே யாதலின், தேவேந்திரனபோலத தேவரும மூவுலகங்களுகும நாதரா யிருகையில், அறபமாகிய கோஸல ராஜ்ஜியததை மானிடபாவனையில துறநதமைபறறி அநாதரராகுவீரோ? ஒருபோதும ஆகம்மாடீரா நாதரே யாதலின், இவனைகொலைசெயவது தருமமே எனறு விணணபபஞசெயது, பினனும, பிராட்டியார தாஙகிணயதற்கினஞல் தேவரீர ஒருவேளை இவனைகொலல மனமுறீராகில், தேவாகுதத தாளை ஞிய அடியேனுககு ஆஞஞை செயக, யானே இவனைக கொலைசெயவே னெனறும விணணப்பஞசெயதனர ஆதலின், இதுவே பெருமாள் திருவுளமெனறுணர்க. பெருமாளும் இளையபெருமாளை நோகி, தமபி! பாராய, (விராதனுகே) விராதனுடைய வாழ்வில் (ப்ரவேசிதாம) ஆதரகொணடிருகின்ற வீதையை, கைகேயி என்னப்படும மாயையும, யானருகிலிருகின சுத்தியதருமதலத துறவே ஞதலின, தன மகனாகிய உயிரகள ஸமஸார மெனனும ராஜ்ஜியததை பெறுவதனாலும, என்னுடன திருததப்பட்டு விரைவில்தனனைக கடநது செல்வாகள எனறு ஆலோசனை செயதே யனரோ என்னைக காடு புகுமபடிய பிரிததனுபபினுள் ஆதலின, அவளுடைய எண்ணம இநத விராதன் விஷயததில் இப்போதே நிறைவேறுகின்றதன்றோ? (மமமாதாஸுமதயமா) மம, மாஃ தாஸு, மதயமா-எனபதம்; என்னுடைய திருவாகிய வீதையும, அநத மாயை மூதலானோர்களது நடுவிரசேர்நதவளே; இவளும் இவனைக் கொலைசெய்வதில் வருது எனறன எல்லரோ எனறு வீதைக்கு (பரஸ்பரசாத்து) பகைத்த கொடிய இநத விராதன் பிழைப்பதரும், (நத்: கதரம்) மிகவும் மிழ்வு, (அஸ்தி) உளது-என்பது பொருள். இவன தந்தையைப் பிரிந்து வந்ததற்கும், ராஜ்ஜியத்தை விட்டு வந்ததற்கும் துன்புறுதி, இவனைக் கொலை செய்வதில் துன்புறுகின்றனரே என்று கருத்துக்கொண்டே பிராட்டியாருக்கு ஸமாதானஞ்செய்தாரென்னவு மறிக.

கின்றனம்: யாங்கள உனனை யின்னுனென வறியவிரும்புகின்றோம்; நீ யா வன்? இவ்வரணியததில ஏன திரிகின்றனை? உரையாய், என்றருளிசசெய்த னர். விராதன் அதுகேடடு ஸததிய பராகரமரான பெருமானை நோக்கி நகைதது, 'ஆ ராஜனே! நீ என்னையோ அறிய விருமபுகின்றனை? ஆயின் உரைக்கின்றேன கேளாய்: யான் ஜயனெனபவனுகஞ சதஷ்ரதை என்ப வனிடத்திற் பிறநதவன்; என் பெயர விராதனெனபதாகள; யான் தவஞ் செய்து சஸதிரஙகளினுல அழிவுறுதவாறும, பிளபபுஞ சிதைபபும் அடை யாதவாறும, பிரஹ்மதேவனிடத்தில வரமபெற்றிருகின்றேன்; ஆதலின் நீங்கள் என்னை எதிர்க்காமல இநதப பெண்ணை விடடுவிடடு விரைவாகவந தவழி பற்றிசசெலலுக; இவ்வணணம நீஙகள ஒடி விடடீரேகளாயின், உங் களை யான் கொலலசெய்யாது விடடிறேன்' என்று மெழுநதனன. இவ்வண் ணம கெடடமதிகொண்டு கூறிய விகாரவடிவமுடையோனை விராதனை நோக்கி ஸ்ரீராகவன் சினத்தினுல கண்களசிவநது 'அடாபாபி, அற்பப பயலே! நீ வது வில் யமனைத் தேடுகின்றனை போலும; போரில எனனெதிரில் நின்றபினபும் பிழைதது செலவாயோ? மரண முறுவாய்; நிறக' என்றருளிசசெய்து கோதண்டத்தில் நாணை ஏறறி, விரைவாக கூறிய கணைகளைத் தொடுத்து, கருடவேகம வாயுவேகங்களையுடையனவும, முகங்கக்கடடமொருதனவுமாகிய சிறநத ஏழு பாணங்களையுமெய்து விராதனமேல ஏவினர். அநதச் சரஙக ளும் விராதனுடலைப் பிளநது குருதி தோயநது தரையில் வீழ்ந்தன; விராதனும் சினமுறறுச சிதையை விடடு விடடுக காலாநதகன போலச சூலத்தை ஏநதிகொண்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகளை எதிர்த்தோடி வருகை யில, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகளும சரமாரி பொழிந தவணணம யடிததனர்கள். அந்த விராதனும அதறகு நகைதது நினறு உடலை உளுகுகையில, அநதப் பாண ங்கள் யாவும் உதிரநது வீழுநதன விராதன வரதானதினுல இவ்வளு டைய பாணங்களுகுகிறகாமல உயிரை நிலைகசசெயதுகொணடு சூலததைச சுற்றி இவாகளமேல எயதனன பெருமாளதனை யாகாயததிலேயே இர ண்டு பாணங்களினுல மூன்று துண்டாகச செயதருளுகையில, வசிராயுதத்தி னுலறுக்கப்படட மேருசிகரம போல அநதச சூலம தரையில வீழ்நதது; உடனே விராதன் சினமுறறருகிலோடி வருகையில, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களும் கருராகங்கள் போனற வாளகளை யுருவிகொணடு வீசினாகள். அவன் அதனை லக்ஷ்யஞ செய்யாமல ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகளிருவாகளையு மெடுத்து தன் தோள்களில வைத்துக்கொணடு செலலுகையில, பெருமா னிடைய பெருமானை நோககி, அடா தமபி! இவன் நாம போகவேண்டிய வழியிலே தானே செல்லுகின்றனன; ஆதலின், இவன் நம்மைச் சுமநது செல்லுக; வயிட்டில் இளைவோமென் றருளிச் செய்தனர். அவனும் இவர்களைத் தூளாகளைப் போலவே எளிதாகத தாங்கிக்கொணடு சிலகாதம செலலு பலவகைமரங்களோடுகூடிந மஹா மேகம் போனறதிலும, பலவகைப் பறவை

களிஞ லொலிகளப் பட்டதும், பற்பல விலங்குகள் சூழ்ந்துளாதுமான அந்த தண்டகாவனத்தி னிடையிற் சென்றனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளும் இளையபெருமாளும் விராதனைக் கொலைசெய்து புதைத்த தருளியது.

இவ்வண்ணம் விராதன ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களைத் தோளி லேற்றுக் கொண்டு செலலுகையில், பிராட்டியாரைக்கண்டு கைகளை யுயரவெடுத்துக் கொண்டு, அரதே! எனபிராணநாதா தமபியுடனகொடிய வரகளை லெடுதகுகொணடு போகபபடுகினறனரோ? எனனைச செருகாய புலி கரடி முதலிய கொடிய மிருகஙகள தினனும; அடா அரகக ராமனே! அவரகளை விடடு விடடு, எனனையே எடுதகுகொணடு செலலடா எனறு கூவுகையில், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களிருவரும அதுகேடடு விராதனை விரைவில கொலை செயயக கருதிப பெருமாள விராதனுடைய வலது தோளையும, இளையபெருமாள இடது தோளையும, வாளகளினால வெடடி விடடனர். உடனே விராதன் தோளகள அறுபடபுண்டு, அசனியாலடிபடட மலை போலத தரையில சாயநது விழுநதனன். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களும அவனுக காலகளினாலும, முழஙகாலகளினாலும, முஷ்டிகளினாலும மிதிதது மிடிதது, குதது மும, குதது மும, உயரவெடுதது தரையிலடிதது மும, தரையில புரடடியும, துகைதது மும கொனறனர்கள. இவரகளால விராதன இவவணணம பிணமாய செயயபபடடும இறகாமல வருநதுவதைப பெருமாள கணடு இளைய பெருமானை நோகக்கி, அடா லக்ஷ்மண! இவன வரதானதால நம மாயுதங்களால மரணமுறுகின்றிலன; ஆதலின, இவனைக குழி தோணடிப புதைதது செலலவே மென றருளிச செயதனர். விராதன் அந்த வாகக்கியதைக் கேடடுப பெருமானை நோகக்கி புருஷ சிங்கமே! இந்திரனுக்கு நிகரான பலமுடைய உமமால யான அடிக்கப படடேன; யான மோஹத்தினால் முனபு தேவரிஷியிடமிருந்திலேன; இப்போது தேவரீர் ஸ்ரீராமரென்னும, இவர் இளையபெருமாளெனவும, இவர் பிராட்டியாரெனவும், நன்றாயறிந்தேன்; யான் சாபத்தினால இவ்வண்ணம கொடிய அரக்கனுருவினேன், யானறிய தமபுருவென்னுங் கநதருவன்; குபேரனுக்கிவ்வண்ணம சபித்தனர்; சாபமுறறு காலையில் யான் வைஸ்ரவணனை வேண்டினேனால, அவன் என்னை நோக்கி, ஸ்ரீராமச்சநதிரர் போரில் உன்னைக் கொலலுவர்

அப்பொழுது நீ சாபத்திற்கு ஆளானதற்கடையென்ன மொழிந்திருந்தனன்? யான் அவனிடத்திற சேவை பண்ணும வேளையில், யான் ரமபை யிடத்தில் மோஹங்கொண்டு சோகத்திருந்ததமையின், எனக கிவ்வண்ணம சாபம் நேர்ந்தது; தேவரீருடைய அருளினால அதற்குக கொடிய சாபத்தினின்றும் நீங்கினேன்; இனி யான் எனனுடைய லோகம போயச சேருவேன; உங்களுக்கு மங்களம முளதாகக கடவது. இங்கிருந்து *னைறையோஜன தூரத்தில் சரபங்கமஹாமுனி எழுந்தருளியிருக்கின்றனர; தேவர்கள் அனைவரும தருவரீர்களாயின், உமமேல உங்களுக்கு நனமை யளிக்கத்தருள் வார; என சரீரத்தையும் குழியில தள்ளிய புறைதத்ர செலல;—

ரக்ஷஸாமுக்ரவத்வானாமேஷதர்ஷஸ்வானக்ஷயம்।
அவாப்ஸ்யஸிதியஸ்தேஸோ லோகாந்யோகாமரக்ஷிதான்॥

*ரக்ஷஸாங்கதஸ்தவாநா மேஷதாமஸ்மதாதனம்।
அவடேயேகிதீயதே தேஷாமலோகா மஹோதயாந்॥

சவதத்தைக குழியில புறைகக்வேண்டுமெனபதே ராக்ஷஸ தாமம்; எந்த ராக்ஷஸர்களை குழியில புனிதக்கப படுகின்றனர்களோ அவர்கள அழிவற்ற உலகங்களை யடைகின்றனர்களர; என்றிவ்வண்ண மூரை செய்துவிட்டு வானினை பெருமாளும அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டு இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மண! யாரை மோனற இந்த விராதனுடைய உடலைப புதைக்கப பெரிய குழியைத தோண்டக கடவையென றுரைத்து, விராதன கழுத்தை காலினால மிதித்து நினறனர். அந்தநேரம இளையபெருமாளும அந்த விராதனருகில மணவெட்டி முதலிய கருவிகளினால பெரிய குழிதோண்டிக கழுத்தைத திருகிக கொன்று குழியில தள்ளினர். அப்பொழுது அவன பயங்கரமாகக கூகுரலிட்டனன்; அந்த விராதனை ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களிருவருமெடுத்துக குழியில் தள்ளி, இவன வரத்தினால் சஸத்ரராதிகளுக்குச சாகாவிடினும, இவ்விதக கொல்லு முபாயம இது வேயென்று தோந்து மகிழ்ந்தனர்கள. அந்த விராதனும தான் நற்கதி பெறுவதன பொருட்டுத தானே தனனை புதைக்கும்படி வேண்டிக கூவியிரந்து கேள்ளுகையில, அவனமெங்கும அவ்வொலியினு லொலித்தது; ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களும அவ்வண்ணம அவனை பள்ளத்தில் தள்ளி நிசி நிலைகளினால அகழியை நிறைத்து மூடி மகிழ்ந்து, பிராட்டியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு விணணிடையில சஞ்சரிக்கும சூரியர்களைப்போல் காவினையில சஞ்சரித்தது திகழ்ந்தனர்கள.

ஆரண்யகாண்டத்தில் நானகாவது ஸர்க்கம்

முற்றிறறு.

---

*யோஜனை இரண்டரைப் பிரமாணம்.

†ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை விராதன் கொல்லச்செய்வதேனென்றால் முன்பு ஒரு சமயம் ரம்பை என்னும் தேவஸ்திரீ விராதனை யடைவதற்கு விரும்பி அவனை

ஐந்தாவது ஸர்க்கம்.

சரபங்கா பெருமானைக் கண்டு மகிழ்ந்த பின்பு,

விண்ணுலகடைந்தது.

இவ்வண்ணம் பெருமாள் விராதனைக் கொலைசெய்து விட்டுப் பின்பு, சீதையை யாலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு துன்புறாதகவென்று தேற்றி, இளையபெருமானோ நோகி, அடா தமபி! இந்த வனம மிகக கொடியது, காட்டு மனிதாகளு மெருவரிலா; ஆதலின, விரைவாகச சரபங்கமஹா முனியிடம செலலோமெனறு அருளிசசெயது, அவ்வாறே சரபங்காஸ்ர மஞ்சோந்து பாரகையில, அங்கே தேவலோகத்தினினறு தேவேந்திரன தோமீதேறிவாது அதரிசனின்று மிறங்கிக கால தரையில படாமலே நிற்கவும, சிறந்த வாடையாபரணங்களே யணிந்து, தனணியபோன்ற வர்களினுல அந்த இந்திரன சூழபபடடுத திகழவும, சிறந்தகுதிரைகள் கட்டி வானிடையிலேயே நிறகினற அந்த இந்திரனுடைய ரதம நிறகவும, முழு மதி மணடலம போனற வெணகுடை விளங்கவும, தெய்வ பொதுமகளிர களிருவாகள அந்த இந்திரனிரு புறத்திலும நனறு வெண்சாமரை வீசவும், கந்தாவாப ஸரஸாதி தேவாகள வானில நினறு அந்த இந்திரனைப புகழவும் அத்தன்மையவராகிய இந்திரனுடன சரபங்கமஹாமுனி ஸலலாபம செய்து கொண்டிருக்கவும்கண்டு, இனியபெருமானோ நோகி, அடா லக்ஷ்மண! பாராய் ஆகாயத்தில ஆதித்தனுதித்தாப போல ரதம திகழ்கின்றது; முன்பு யாம் இந்திரனுடைய தோகருதிரைகள் எவவாறிருகருமெனக கேடடிருக்கின்றனமோ, அத்தன்மையனவாகிய குதிரைகளே இந்தத தேரில் கடடப்படிருக்கின்றன; இந்த ரதத்தைச சுறறி நிறகினறவாகளும குழைகள்ணிந்தும், யௌவனமுற்றும, வாளகளைப் பிடித்தும, கீண்டகன்ற மார்பினில் அகலினி போல ஒளிர்கின்ற மாலைகளைப் பூணடும, பீதாமபரஙகளை யுடுத்தும், வீர முற்றும, இருபத்தைநது வயது பொருந்தியும, நூறு நூறு கணக்குகளை யுடைநதும, நறபுறங்களிலும திகழகினறனாகள. பெருமபாலும் தேவர் கள் ஏப்பொழுதும இருபதைநது வயதுடையவரகள போலவே விளஙகு வார்கள்; இவவிடத்திலேதானே நீ சீதையுடன முகூர்த்தகாலம் நிற்கக கடவை. இவன யாவனை அதனை யறிகின்றேனென்றருளிசசெய்து

கொண்டு அவர்களைத் தமமிடத்தில் அழைபபதன பொருட்டே தம்மைப் புவி முத லானவை தினனுமெனறு கூவினர். பினபிவாகள் மீளாமையினுல், வீரர்களை நோகி, அடா இவாகளை நீ எடுதது கொணடுபோய அழியற்க, அவர்களை விட்டு விட்டு, (நாம்) செல்வத்தையுற்று வாழ்க, என்றுரைதனர். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் என் இவ்வாது பாவத்தை யறிந்தே விரைவாக அவனை வெட்டிச்சொன்னார்கள். சீதை அஞ்சிப்பதுங்கினாளென்பதை அவளைக் கொல்லும் பக்கத்தில், முன்பே அவளை வெளிச்செய்கின்றபடியைக்கொண்டு. வாரிக.

சேர்ந்துடன். இங்ஙயபெருமாளே யங்கே நிறுத்திவிட்டுத் தாம் மாத்ரம் நிஜம் சரபங்காச்ரமத்திற்குள்ளெழுந்தருளுகையில, இந்திரனும் இவரைக் கண்டு சரபங்க மஹாமுனியை நோக்கி, மாதவா சிமானே! ஸ்ரீராமபிரானிங்கே ஏகாந்தமாக எழுந்தருளுகின்றனர; இவர இபபொழுது என்னைக் காண்பது தகுதி யறறது; இவர தம பிரதிஜ்ஞையை முடிதத பின்பு, என்னைக் காண்க; பிறரொருவராலும செயறகரிய காரியங்கள் இம்மஹாநுபாவராலேயே செயற குறியனவாகியிருகின்றன; ஆதலின், இவர் இக் காரியங்களை முடிதத பினபு, யாணும இவரைக கண்டு மகிழ்வேனென் றுரைதது விடைபெற்றுகொண்டு தேவருலகு வானினன; இந்திரன் சென்ற பின்பு, உபகரணங்கள நிறைந்த அகனினிஷாத்திரஞ செய்து கொண்டிருகினற சரபங்கமஹாமுனிவரிடபபெருமா லெழுந்தருளிப் பிராட்டியாருடனும, இளையபெருமாளுடனும அவரைப் பணிந்து, அவரால் பூஜிகபபடடவராகளாகிப பாணசாலையி லிறஙகி மகிழந்து, பினபும சரபங்கமுனிவரை நோககி, ஸ்வாமி! இபபொழு திங்கு விண்ணினின்னும் வந்தெய்தினவனயாவனென வினவி யருளினர. சரபங்கமஹாமுனியும பெருமாளை நோககி, ஸ்ரீராமசந்திரரே! தேவேந்திரன எனனைப பிரஹ்ம லோகத்திற கழைத்துக கொணடு போவதனு பொருட்டு வந்திருந்தனன; யான பிறர செயறகரிய தவஞசெயது, அவ்வுலகஞ செலலும புணணியத்தைப பெறாமிருகினறேன ஆதலின, இபபொழுது மஹாதமாவாகிய உம்முடன ஸ்லாபஞசெயது மகிழாது விணணுலகம செலலேன; நீர ஸமீபத்தில் எழுந்தருளுவதை யுணாந்தே யான இந்திரனுடன பிரஹ்மலோகஞ் சென்றிலேன; யான தவத்தினால வென்ற பிரஹமலோகஙகளையும, தேவலோகஙகளையுமட, தேவரீர காபபணஞ செய்வேன; ஏறறுகொளக; தேவரீர் கரு ஆபபணஞ செயயாச செயலகள பயனபடா வலலவோ? என்று அருளிசெய்தனர. சரபங்கமஹாரிஷியினால இவ்வண்ண முரைசெய்யப்பட்ட பெருமாளும அவரை நோககி, மாதவா கோமானே! யானே தேவரீருடைய காமபலங்களை யாதரயாமியாயிருந கணபவிபபேன; யான இப்பொழு திக்காட்டில வாஸஞ செயயதறக இடம யாதோ? அதனை யருளிச் செய்வீரென்று வினவினர. சரபங்க மகாயோகியும, மீளவும பெருமாளை நோக்கி, ஸ்ரீ ராமசந்திரரே! இநத காடடிடையில ஸுதீக்ஷ்ணரென்னும் மஹாமுனி எழுந்தருளி யிருகினறனர. நீஙகள அங்கெழுந்தருள்வீர்களாகில, அவர உஙகளுக்கு நனமைசெயதருளுவர; இந்த நதிக கெதிராகச சென்றால அவருடைய ஆஸ்ரமஞ கோசரிகள; இஙகே காணபபடுகின்றபோதே இதுவே நீங்க ளெழுந்தருளுதறக நலவழி; நீர இங்கே மூகூர்த்தகால மெழுந்தருளி யிருகக்கடவீர. யானிந்த மூபபுறற சரீரத்தைப் பாம்பு புணரையுமிடுவது போலவிட்டு வானேறுவேனென்று அருளிசெய்து, செல்லுதலை வளர்த்து விதியின்படி செய் யாருதிசெய்து அதனியில் குளித்து

ஆஞ்சநேயராகி எரித்தனர். உடனே யவர் அந்த மூப்புமரணமுமில்லாத சரீரத்தை எடுத்து, இவ்விய ரூபங்கொண்டு அந்தத் தீயினின்று மெழுந்து நிகழ்ந்தனர். மேற்சொன்ன இனியபெருமாளுடனும், பிராட்டியாருடனும், அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து வியப்புடைந்து மகிழ்ந்தனர். சரபங்க மஹாமுனிவருடைய ஆஸ்ரமத்தின் விசுகளை லோகங்களையும், ரிஷிகளின லோகங்களையும், தேவலோகங்களையும் தாண்டிய பிரஹ்மலோகமபோய்ச் சேர்ந்து, பரிஜன பரிவாரங்களுடன் கூடி எழுந்தருளி யிருந்த வாணிமணாளரைக் கண்டு பணிந்தனர். பிதாமஹரும் இவரைக் கண்டு உனக்கு நல்வரவாகக் கடவதென முன்னே தாகு செய்து மகிழ்ந்தனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இரண்டாவது ஸர்க்கம்
முற்றும்.

ஆரூவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள சரணமடைந்த ரிஷிகளுக்கு அபயமளித்தது.

சரபங்கமஹாமுனிவர பிரஹ்மலோகஞ் சேர்ந்த பின்னர வைகான ரை, வாலகில்யர, ஸம்பரக்ஷாவர, மரீசிபர, அஸ்மகுட்டர, பதராஹாரர், ஊர்த்வாலகலர, உன்மஜ்ஜகர, கபதரசயர, அஸ்யர, அப்ராவகாசகர, ஸலிலாஹாரர, வாயுபக்ஷர, ஆகாஸநிலயர, ஸந்தண்டிலசாயிகள, வரதாபவாவிகளு, ஊர்தரபடர, ஸஜபர, தபோநிதியர, பஞ்சதபர எனனும் பேதங்களையுடையவர்களும, பிரஹ்மதேஜஸ்ஸை விளங்குபவர்களும, யோகத்திறமையுடையவர்களும, ஜிதபுலனர்களென்னவென்னறவர்களுமாகிய மஹாயோகிகள் பெருமானை சரபங்கரஸ்ரமத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதை யுணர்ந்து எல்லோரும் கூடி யங்கெழுந்தருளிய பெருமானைக்கண்டு இவரை நோக்கிக் கேளாய் ஸ்ரீராமா! நீர இக்ஷ்வாகு குலத்திறகும, இந்தத் தேசத்தாருக்குமு, பிரதானருமை, நாதரு மானினீர; தேவர்களுள தேவேந்திரனபோல நீர புகழிஞ்சுயும, தோளாலலியினுமும, புகழப்படடிருக்கினீர; தனதையினிடத்தில யக்தியும, ஸத்தியமும, தருமமும, உமமிடத்தில நிறைந்து விளங்குகின்றன; தருமமூணாந்தவரும, தருமத்தில நிதானதையுடையவருமு, பரமபுருஷருமாகிய உமமைச சரணமடைந்து யாங்கள ஒன்றை வேண்டுகினறோம்; நீர் யமாக்வே எங்களுக்க பாதுகாக்கச சித்தராகி யிருக்கையில, யாங்கள் உமமை யுதாஸீனரைப்போல வேண்டுவது தகுதியறறது; ஆயினும, யாங்கள் பூர்த்தியினால் செய்யும் இப்பிழையைப் பொறுத்தருளுக; யாவனொருவன் அரசனுயிரில் ஒருபங்கு கபபம வாங்கிக் கொண்டும, பிரஜைகளைப் பின்னாக்ஷிப்போலப் பாதுகாக்கின்றிலனோ, அவனுக்கு மிகப பாவமவினாயும; யாவனொருவன், தன்னைப்பூஜிப்பானாக்கின்றத் தன்னுயிர்களைப் போலவுமு, தன் மக்களைப் போலவும், பாதுகாத்தளிக்கின்றனனோ அவன் அறிவேற்ற புகழி

னைப் பெற்று, கடையில் பிரஜாபதிலோகத்தை சேர்ந்தது, பிரஹ்மாவினாலும் பூஜிக்கப் படுவான்; அன்றியும், உயிர்களிடத்த தருமத்தினால பாதுகாக்கின்ற அரசன் முனிவர்களை செய்யுந தவங்களின நாலிலொருபங்கு பெற்று நீடி யெனப் படுவான்; எங்களெல்லோர்க்கும நீர் நாதராயிருக்கையிலும, யாங்கள ராக்ஷஸர்களினால கொலலபடுகின்றனம; எழுந்தருளுக; ராக்ஷஸாகளினால கொல்லப்பட்ட முனிவாகளது சரீரங்களைக கண்ணுறுக; சில அரகணங்கள் பம்பாநதியின் கரையில வாஸஞ செயபவாகளையும, இந்த மந்தாகினியினருகில் விஹரிபபவாகளையும, சித்திரகூடத்தில வாழபவர்களையும, வெகுவாக கொல்லுகின்றனாகள; இவ்வணணம யாங்கள படும அவல்தனையைப் பொறுத்திகின்றிலோம; ஆதலின, தஞ்சமடையதகக உமமையே சரணமாக வந்திடந்தனம்; ஆதலின, ரிசாசராகளால கொலலபடுகின்ற எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக; இவ்வுலகினில இந்தத தானபதனைப போகக வேடுமருவரும தஞ்ச மாகா; ஆதலின, எங்களெலலோரையும ராக்ஷஸாகளிடத்திலினறும பாதுகாத்தருளுக; எனறு மொழிந்து சரணமடைந்தனர்கள.

பெருமானும அந்த முனிவாகளது வாகயதனத்தைக கேடடு அவர்களெலலோரையும நோகி முனிவீர்காளே! பெரியோர்களாகிய நீங்கள சிறுவுணவ எண்ணி நோகி, இவவணணம அருளிச செயபதறகவாகளலலோ? யான உங்களுகுக குற்றேவல செயயதறகவனகிறேன, அரசன எலலோரையும பாதுகாகவேண்டு மாதலின, எனனுடைய காரியதனிலேயே யான இந்த வனதறகு வரதறகவன; தநதையின வாகயதனைப பரிபாலனஞ செய்பவனகவும, இந்த வன மெயதினேன; தறசெயலாயாத தேவாகளுடைய காரியத்தைச செயபவனகவு மாயினேன; ஆதலின, யான இந்த வனதில வாஸஞசெய்வதினலென னுடைய தருமமும, பிதருவாகிய பரிபாலவமும, சரணதாகளாகிய உங்களுடைய ஸமரக்ஷணமும சித்திததன,—

தாவந்ஸ்வனாபரிஜ்ஞோர்ஹஸ்துமிச்சாமிகாகிஸா: ।
யாவந்நுபீர்ஜயுக்தஸ்ஸ்யாத்தவ சாபோத்தமாகிஸா॥

தபஸவிநாமமனேசதரூன ஹந்துமிசசாமிராக்ஷஸான ।
ஏஷயாதுவீராயமருஷ்யஸஸ ப்ராதாமேதபோதனாஃ ॥

கேட்டருளீர் தபோதனாகளே! உங்களுகுப பகைவாகளாகிய அரகர்க ளெலலோரையும போரில் கொலலசெய்ய சஙகறபபதேன; இனனி என்னுடைய ஆண்மையையும், என் தமபியினுடைய வலலியையும பாரீர்கள்; என் தரிசனஞசெய்து, தபோதனாக ளெலலோருகும அபயமளித்து, அவர்களால் பூஜிக்கபபட்ட செயலுடையராகிப் பிராட்டியார இளையபெருமாள்களுடன் அகஸ்தியாஸ்ரமத்தை நோக்கி எழுந்தருளினர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில ஆறுவது ஸர்கமம்

முற்றிற்று.

எழுபது ஸர்க்கம்.

பெருமாள ஸுதீக்ஷ்ண முனிவரால பூஜிக்கப்பட்டது.

அநுதரம பெருமாள ஸீதா லக்ஷ்மண்ர்களுடனும, அநத முனிவர்களு டனும, ஸுதீக்ஷ்ண்மஹாமுனிவரது ஆஸ்ரமத்தை நோகிப புறபபட்டுப் பழ் பல ஈதிகளீன் தாண்டிப பெரிய மலையைக கண்டு அதனிக கடநது சென்று, அதற்குமேல பற்பல மரஙகளடாநதுள்ள அநத ஸுதீக்ஷ்ணஸ்ரமத்தி னுட்புகுநது, ஜடாமண்டலதாரியும, தபோவருத்தருமாகிய ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவரைக கண்டு பணிநது அவரை நோகி, மாதவரே! யான் சகக ரவாத்தி குமாரனன ராமனகிறேனன; தேவரீரைக காண்பதன் பொருட்டிஙக கெய்தினேன்; ஆதலின், தேவரீரெனக கிதமருளிசசெயக; என்றருளிச செய தனர. ஸுதீக்ஷ்ணமஹாமுனிவரும பெருமாளைககணடு ஆலிஙகனஞ செய்துகொணடு பெருமாளை நோகி, அடா வீரனும, தனமிகனுமாகிய ஸ்ரீராமசநதிரா ! உனககு நலவரவாகக கடவது. இநத ஆஸ்ரமத்தில நீ பொனனடி சாத்தினமையின், இபபொழுதே இநத ஆஸ்ரமம நாதனுடை யதுபோலும, நீ இஙகெழுநதருளுவதை எதிபாரதது இநதச சரீரத்தை விட்டு வானேறியிலேன; நீ ராஜ்யபதைத துறநது, திருசசித்திரகூடஞ சோநதிருக்கையில, தேவேநதிர னிநகெய்தி உன்னுடைய செய்தியைபு முரைத்து, யான் தவங்களினால பற்பல பொன்னுலகஙகளை படைத்திருக கினறேனெனவும, அவவுலகஙகளுககு எழுநதருளரெனவு முரைத்து அழை த்தனன்; அநத நலலுலகஙகளில என்னிடத்தில அருளினால ஸீதா லக்ஷ்மணர் களுடன் விஹாரஞ செய்தருளக; என்று காம பலஸஙகத்தைத் துறந்து தம்முடைய கருமங்களை பகவானுக காப்பணஞ செய்தனர. பெருமாளும அமமஹா யோகியை நோகிய பகவானே ! யானே' அநத லோகஙகளை யஙகீகாரஞ செயவேன; யான இபபோழ்திங்கே வாஸஞ செய்வதற்குரிய தேசத்தை யருளிசசெயக; சரபஙக மஹாமுனிவா தேவரீரிடஞ செல்லுமபடி யருளிசசெய்திருகினறனரென றருளிசசெயதனர். ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனி யும மீளவும ஸ்ரீராமசநதிரரை நோகி, ஸ்ரீராமா! இநத என்னுடைய ஆஸ்ர மமே மிகவுமவாஸயோகியமா யிருக்கின்றது; ஆனால சிஙகம் புலி மூதலிய கொடியவிலஙகுகள் அடிககடி இஙகெய்திதிரிகின்றன; இவ்விடதநில அநத மிருகஙகளினால மாத்திரமே பயமன்றி, வேறெருவராலும பயமி லேர்நதி லது; என்றருளிச செய்தனர். பெருமாள் அநத வாக்கியத்தைக கேட்ட வுடன் வில்லை ஏறிட்டுக் கணைதொடுத்துச சித்தஞ செய்துகொண்டு அமமு னிவரை நோக்கி, மஹாயோகி! யானிங்கே வாழ்நது, கொடிய மிருகஙகளை கணையினாலடிபபேன்; அப்பொழுது தேவரீர் அதைக் கண்டு வருத்தமுறுவீர்; இவ்வண்ணம் தேவரீர் வருத்த முறுமாறு செய்வதை விடக் கொடுமை

நுள்தோர் ஆதலின், யான இவ்விடத்தில் நேடுங்காலம வாழ விரும்புகின்றி லேன எனறருணிசசெயதனர். பினபு, மாலபொழுதாயினமையின, ஸகதியாவநதனம முதலிய நிதயகருமஙகளை முடிதது்கொணடு, ஸீதாலக்ஷ்மணாகளுடன அநத ஆஸரமதது்லேயே எழுநதருளியிருநதனர். பினபு, ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவருமதவரிகள புஜிபபதறகுரிய கநதமூலபலஙகளை தாமே நேரடுக கொணாநது, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளுக்கு அகயபாத யாசமணீயாதிகளினுல பூஜிதது்ளரிதது மகிழவித தருளினர.*

ஆரண்யகாண்டதது்ல எழாவது ஸாககம

முற்றிற்று

எட்டாவது ஸாககம்.

பெருமாள ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவரிடதது்ல விடை பெறறுககொணடு புறபபடடது

பெருமாள பிராடடியாருடனும, இளையபெருமாருடனும ஸுதீக்ஷ்ண மஹ்ரமுனிவரால பூஜிககபபட்டவராகி, அங்குநத துயிலகொணடனரிரவை! போககி, மறுநாளுதயதது்ல துயிலுணாரது, ஸீதாலக்ஷ்மணாகளுடன நிதய ணமஙகளை முடிதது, அகனிபையுட, தேவகளையும விதிபபடி பூஜிதது, வெயயோ னுதயமாகுகையில, உபஸதானருசெயது விடடு, ஸுதீக்ஷ்ண மஹாரிஷியைக கணடு பணிநது, அவரை நோககித தபோநிதியே! யாஙகள பூஜிககதது்கக தேவரிரால யாஙகளே பூஜிககப படடவாகளாகித தேவரிருடைய ஆஸரமதது்ல இனபுறறு வாழநதோம; உடன வநத முனிவர களை எஙகளுதது துரைபபடுதது்கின்றனர்கள; ஆதலின, விடை கேடகினறேன; போய வருகிறேம; யாஙகளும எலலா ஆஸரமஙகளையுங கணடு களிபபுறற துரைபபடுகினறேம, ஆதலின, எஙகளெலலோருககும அனபு கூரநது விடை கொடுதது்தருளுக;—

अविषह्यातपोयावत्स्थानंयोगाद्विराजते।
अमानिकेणकार्यंमे प्रायेणाद्यैवसर्वदा॥

அவிஷஹ்யாதபோயாவத ஸ்தாநாயோகாதிவிராஜதே
அமாநிகேணகாரயமே ப்ராயேணாத்யைவஸர்வதா॥

---

* இளையபெருமாள் உணவு துயில்களுக்த துறைகளை ராதலின், முனிவர் ஜகக்களிதது காயகளிலோப் பெருமாளுக களிதது விட்டனர. பெருமாளுடைதுயி யிரிதலையுத் தாமுண்டு; முனிவர நமக களிதததைப பிராட்டியார்க, களிததனை. ஆதலால், முனிவர்களை பிராட்டியார்க களிததிலென்றறிக.

இழிகுல்த்தோன் அநியாயத்தால மிகப பொருனீ யடைநது, பிறரைத தனிகக செய்வதுபோல, இநத வெய்யோன கதிரிரிநது உலகஙகளைத தனிக்கச செய்வதறகு முன்னமேயாஙகள் வழியைக் கடநது செலல விரும்பு கின்றேமென றுரைசெய்து, மீளவும பணிநது நினறனர. இவ்வணணம பணிநத ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளைக் கரஙகளாலெடுதது அணைதது கொணடு, ஸுதீக்ஷ்ணமுனிவரும இவாகளை நோககி, ஸ்ரீசகரவாத்திதிருகுமாரர களே! நீங்கள வழியில இனபுற்று மகிழாது செலலக் கடவீரகள; தண்டகாரண்ய வாஸிகளாகிய இநத முனிவாகளது ஆஸ்ரமங்களையுங் கண்டு மகிழ்க; மிகுநத காய் கனிகள நிறைநதும, நறுமலாகள மலாநதும, சிறநத மிருக நிரைகள சூழ்நதும, பகை நீஙகிய பறவைகள நெருஙகியும, மலாநத கமலங்களையுடையதும, குளிரீரூநது தெளிநத ஜலநிரைப பெறறதும, நீப பறவைகள நிறைநதுமுளள தடாகஙகளை பொருநதியதுமாகிய கானன மணட லததையுங காண்க; இபபோழ்து செனறு மீளவும இஙகெயதுக எனறு அருளிசசெய்து விடைகொடுததருளினர. அநநதரம பெருமாள இஷ்வ பெருமாளுடன அமமுனிவரை வலம வநது புறபபடுகையில, பிராட்டியார இருவாகளும அமமுநிக் தூணிகளையும, கோதணடஙகளையும, வாளகளையுங கொடுதததனர. இவ்விருவாகளும அவைகளை வாஙகிகொணடு தூணீரு களைக கட்டிகொணடும, வாளகளை கசசையிலிறுகிகொணடும, கோதண டஙகளை ஈறேறிடுக கரதது லேநதிகொணடும, பிராட்டியாருடன கூடி, அநத ஆஸ்ரமததை விட்டுப புறபபட்டருளினாகள.

ஆரண்யகாண்டதில எட்டாவது ஸாககம முற றிற று.

ஒன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டியார பெருமாளை நோககி, அகஸ்தாகளைக கொலைசெயவது தருமமேயெனறு விளஞ்சி யருளியது.

இவ்வணணம ஸுதீக்ஷ்ணமஹாமுனிவரிடததில விடை பெறறுக் கொண்டு புறபபட்ட பெருமாளை பிராட்டியார நோக்கி, ஸ்வாமி, என் ப்ரீதி நாயகரே! தேவரீர இபபோழ்து செய்யுமபடி மேற்கொண்டிருக்கின்ற முனி தருமம மிகவும ஸூக்ஷ்ம மார்க்கதிலுள் ளதிதிக்கின்றது; இஃது ஸுகம் ஸுரோதாதிகளிறு லுண்டாகிய துன்பதைத் தரஙதவாக் கெளிதே யன்றிச சொலலுதறகாஞ் சுலபமாகாது;—

श्रीस्त्रैवव्यसनान्यत्र कामजानि भवन्त्युत।
मिथ्याकार्यंपरमकं तस्मात्परुषतारुभे।
परदाराभिगमनं विनावैरंचकोद्रता॥

தரிண்யேவவ்யஸனான்யதர காமஜாநிபவந்தயுத।
மிதயாவாகயம் பரமகம தஸ்மாதகுருதாரவுபெள।
பாதாராபிகமனம விஞவைரஞ்சகொதரதா॥

பொய்மொழியை மொழிவது, பரத்தையிற் புணர்வது, பகையின்றி யொருவனைப் பகைத்தடிப்பிது என்னும இம்மூன்றும, காமத்தினால் பிறந்த வியஸனங்களெனப் படுகினறன; இவைகளுளு பொய்ம மொழியைத் தேவரீர இதுவரையி லுரைத்திலீர; இபபோழ்து மூரைகின்றிலீர; இனி யுரையீர; பிறர மனைவிகளையும தேவரீர கனவிலும் விருப்புறறிலீர; இனி மேலும விருப்புறீர; எபபொழுதும ஸபாரியை யிடத்திலேயே ஆஸத்தி யுறறுகின்றீர; தரும மறிநதவரும, ஸததியவாதியும, பிதருவாக்கிய பரி பாலனஞ செய்பவரு மாகின்றீர; இவை முதலிய நற்குணஙகள ஐம்புலன களை வெனறவாகளுக்கு அரியனவலல; தேவரீர ஸிதேதநதிரிய ரென்பதையு மறிவேன; ஆகிலும, வைமின்றி யொருவனைக் கொலை செய்வதென்னும கொடுமையை தேவரீருக கிபபோது நோகின்றது; தண்டகாரண்ய வாஸிக ளாகிய ரிஷிகளைப் பாதுகாப்பதன்பொருட்டு, ராகூஷர்களைக் கொலை செய்வேனென்று பிரதிஜஞை செயதருளினீரலலீரோ? இதனபொருட்டே யன்றோ, தேவரீர தமபியுடன் வில்லைக் கரதலதிலேநதிப புறப்பட்டிருக் கின்றீர; ஆதலின், யான் தேவரீருடைய இந்தச செயலைச சிநதை செய்கை யில, இஃதெனககு நலமெனத தோனறுகின்றிலது, என மனமும சிநதா குலமாகின்றது; ஆதலின், யாம இபபொழுது தண்டகாவனத்திணுட புகுவது தகுதியற்றது; இது நலமென யானுடன்படேன; அதற்குக் காரணமுரைகினறேன் கேடடருளீர; தேவரீர ஆயுதத்தைக் கையிலேநதிய செலவுகையில, வனசரஙகளைக் கண்டு பாணஙகளைத் தொடுத தடிப்பீர; கையில் ஆயுத மிருகதின, அஃது வாளா இருக்க விடாது; கூரதத்திரியா களுககு வில்லும், அகனினகு பிறகும அருகிலிருக்கையில, தேஜஸ்ஸை யும, பலத்தையும பெருமபாலும வளரச செய்யும; முறறகாலத்தில் ஒரு மஹாமுனிவர காட்டிடையில் தவஞ செய்துகொண் டிருக்கையில், அவரு டைய் தவத்தைக் கெடுபபதன் பொருட்டு, இநதிரன் வாளைக் கையிற்பிடித் துக்கொண்டு ஏவலாளன் வேஷம் பூண்டங்கெய்தி, அநத முனியை நோக்கி ல்வாயி! யான் ஒரு காரியமாக ஓரிடமபோய் வருவேன; யான் வருமளவும இநத வாளைத் தேவரீர் பாதுகாத் தருளுக; மீளவும் யான் வநது பெற்றுக் கொள்வேனென்றுரைத்து, அந்த வாளை வைப்பாக அவரிடத்தில் கொடுத்து

விட்டுப் போய் விட்டனன். அந்த முனிவும் அந்த வாளை வாங்கிக்கொண்டு வைபபாதலால், அதனை யோரிடத்திலும வைத்துச செல்லல் நமபுதலின்றி, எபபொழுதும அதனைக் கையில் வைத்துக்கொண்டே திரிந்தனர்; அதனை விட்டு எஙகும் சென்றிலர் இவ்வண்ணமிருக்கையில், தவமுயற்சியில ஊக்கந்தபபிக் கொடுமைபபூண்டு வருகின்ற பறபல உயிர்களைக் கொன்று குவடையில நரகத்தை யடைந்தனர். இவ்வண்ணம் கிழ்நததென்று பெரியோர்கள கூறுகின்றனர்கள். ஆதலின், ஆயுதம் அருகிலிருக்கின், இதுதன்மைய தாகிய தீமையை விளைகுமம; ஆயுதமென்பது நெருபபுபோலச சேர்ந்த வரைப பற்றி எரிக்குமம;—

स्नेहाच्चबह्वाशनाच्च स्मरतोऽन्यजन्मनि॥

ஸ்நேஹாசசபஹ்வாஶனாசச ஸ்மாரயேதவாம நிகூயே॥

தேவரீர யாவுமுணர்நதவருமம, எனக்குருகுமாகின்ற தேவரீரை, தேவரீருககு யான உபதேசஞ செயகின்றிலேன; ஸநேஹாதிதினுமம, பஹுமானத்தினுமம, தேவரீருககு நீண ஆயுடகினறேனேயனறி, நிகூடிகின்றிலேன்; தேவரீர இபபொழுது விலகியிருநதி வைதமினறி யொருவரைக கொலசெயவதெனபது ஒருகாலுமதகாது; பகையின்றி யொருவரைக கொலசெயய யாஙகடனபடென, வீராகி யரசாடசிசெயகின்ற கூத்திரியாகளலலரோ விலகியிருநதி யாததகாரண பரிபாலனஞ செயயவேணடிய வராகள; தேவரீருககு இது தகுதியறறது; ஆயுத மெஙகே? வாளமெஙகே? கூத்திரிய தருமமெஙகே? தவமெஙகே? இவவணணம ஏனறுக கொணடு விரோதமாயுளள தருமஙகளே மேறகொளவதகாது; தேச தாமாகிய தவமொனறே பூஜிகபபடக கடவது. இபபொழுது வில கையிலிருக்கையில, புதகி கலகமுறறும, மீளவும திருவோதகி சோகதபினை, விலலெனறு கூத்திரதருமதகதை பாதுகாகக கடவீர்' தேவரீர இவவணணம முனியாகுவீராகில, கைகேயி தசரதாகளும மிக மகிழவாகள,—

धर्मार्थप्रभवती धर्मात्प्रभवतेसुखं।
धर्मेणलभतेसर्वं धर्मसारमिदंजगत्॥

தர்மாதாதாபரபவதி தாமாதபரபவதேஸுகம।
தாமேணலபதேஸரவம தாமஸாரமிதஞசகத॥

அருமதத்தினுலேதானே பொருளினபஙகள உணடாகின்றன; பிறறு மூனள யாவும தருமதத்தினுலே பெறபபடுகினறன; ஆதலின, இவவுலகதேம தரமமூலமாகின்றது; அநதத தருமமும, பறபல நியமோபவாஸாதிகளினுல மெயபபை வருதத்தித தவஞசெயபவரகளால பெறபபடுகினறது; ஸுகத்திறகும் மூலகாரணமாயுளளதுமோ? ஆதலின், தேவரீர நியமமுடன் கூடிய

வனத்தில் முனிதர்மத்தையே யநுஷ்டிக்கக் கடவீர். தேவரீர் திருவுளத்தில் மூவுலகங்களும் இயலபாக விளங்குகின்றன; ஆதலின் தேவரீருக்குத் தருமோபதேசம செயபவர யாவருளர்? தேவரீரே தமபியுடனே கங்கா ராயநது தகக்வணணஞ செய்தருளக எனறு விணணபபஞ செயதனர.

ஆரணயகாணடத்தில ஒனபதாவது ஸர்கம
முற்றிறறு.

பத்தாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளை பிராடடியாரகிய ராக்ஷஸ ஸம்ஹாரம
தருமமென வருளிச செயதது

அநநதரம ஸ்ரீராமபிரான பிராடடியா ரிவவணண மூரைசெயத வாக்கி யத்தைக கேட்டு மகிழநது, பிராடடியாரை நோககி, அடி ஜனகரினனன திருமகளே! நீ விண்ணபபஞசெயத வாக்கியம உன குலத்திறகும, உன குணதத்திறகும, எனனிடதது நினனுள ஸநேஹ பஹுமானஙகளுககும மிகவும ஸநதியுளளதே யாகினறது; ஆகிலும, யான உரைசெயயும வாககியததை நனகு கேடடுணர, க்ஷத்திரியாகள ஆரத்த ஜனபரி ரக்ஷணத்தின பொ ருடடு விலலெடுத்தது தகொடியாகளின்க தணடிபபது தருமமேயென்று நீயே யுரைதததீன யலலீயோ? கணடகாரணய வாஸிகளாகிய அநத முனிவாகளும, ராக்ஷஸாகளால கொலலசெயயபபட டாரதது யடைநது ளன்னச சரணமடைநதனாகள; அவாகள நாமேடமும ராக்ஷஸாகளால பீடிகக பட டவாகளாகி இனபமுறுகினறிலாகள; அவாகளே எனனிட மவநது எஙகளைப பாதுகாதது களிபபா யெனறு வேணடினாகள; யானும அவாகளது வேணடுகோளுககிணஙகி, அவாகளைப பணிநதும, அவரகளை நோககி, பீஷ்மா யோகிகளே! தேவரீர எனபீது அனபுறறருளக; யானே தேவரீாகளிடமம வநது பணிநது குறறேவலகளைச செயது செலலவேணடி யிருகக, தேவரீாகளே எனனிடம வநதிவ்வணணம வேணடி வதறகு யான மிகவும நாணமுறுகினறேன; அடியேன இபபொழுது செய்யவே ண்டியது யாதோ வெனறு விணவினேன; அவாகளும எனனை நோககி, ஸ்ரீராமா! கொடியாகளும, வலியாகளும, காம ரூபிகளுமாகிய அரகக்ர்கள நிஸாசாரநிகாயஙகளில வநது எஙகளைப பீடிககின்றனர்கள; அவரகளை கொனறு எஙகளை ரக்ஷிக்க கடவை. எமக்கு யார கதியெனறு தேடிக் கொண்டிருக்கையில, நீயே நறசெயலாயிருகெழுநதருளினை; ஆதலின,

நீயே எங்களுக்குத் தஞ்சம்; யாங்களும் தவத்திறன்மையினல் அரக்கர் களை நாசஞ்செய்ய வல்லோம்; ஆகிலும், நெடுகாஸ் செய்த தவங்களின் பலனகளை' இது விஷயததில் அழிதலதுக்கொள்ள விரும்புகின்றிலோம; தவமென்பது பற்பல விகினங்களையுடையது; செய்வதற்கும் எளிய தன்று; ஆகலின, அரககாகளால யாங்கள பக்ஷிகப படுகையிலும, அவர்கள்மேல சாபமிடுகின்றிலோம; நீயே தமபியுடன கூடி எங்களை ரக்ஷிக்கத் கடவை. யாங்கள உன்னையே நாதனுக உடையோமே யனறி, எமககு வேறே தஞ்ச மிலலென றருளிச செய்தனாகள். 'யானும அது கேடடு அவாகளை நோக்கி, முனிவர்களே! யான உங்களுககு விரோதிகளாகிய ராக்ஷஸாகளெலலோரையும கொலலுசெயது உங்களெல லீரையும் பாதுகாத்த தருளுவேனென்று பிரதிஜ்ஞை செயதுரைத்தேன; யான் பிரதிஜ்ஞை செய்துவிடட பின்பு, உயிருள்ள வரையில் எபபடி யாவது அதனை நிறைவேறறுவேனையனறி, பிரதிஜ்ஞையை யொருபொழு தும் தபபி நடவேன; எனகுச சதியமே மிகப பிரியமுடையது.

अप्यहं जीवितं जह्यां त्वां वा सीते सलक्ष्मणाम्
नतु प्रतिज्ञां संश्रुत्य ब्राह्मणेभ्यो विशेषतः॥

அபயமமஷீவிதஞஜஹ்யாம தவாமவாஸீதேஸலக்ஷமணம்
நது பரதிஜ்ஞாமஸம்ஸருதய பராஹமணேப்யோவிஸேஷத:॥

கேளடி ஸீதையே! யான பிரதிஜ்ஞையைப பரிபாலனஞ செய்வ தன்பொருடடு எலலோர்களுகும மிகப பிரியமாகி யிருககின்ற உயிரையாயி னும விடடு விடுவேன்; உயிரினும பிரியமுளள உனனையாயினும விடடு விடுவேன; உன்னினும பிரியமுடைய லக்ஷ்மணனையாயினும விடடு விடு வேனே யனறி, பிரதிஜ்ஞையை யொருகாலேயிலும முடிககாது விடட விடேன்; முனிவாகள பொருட்டுச செயத பிரதிஜ்ஞையை மிகவும கைவிடேன்; அடி வைதேஹி! முனிவாக ளுரையாதிருககினும, யான அவாகளைப பரிபாலிபபது கடமை; அவாகளாலும வேணடபபடடு என்னலும் பிரதிஜ்ஞை செய்யபபட்டிருககையில, யான் அவர்களை ரக்ஷிககவேண்டு மெனபதறகுக கேடகவும வேண்டுமோ; ஆகலின், யான முனிவாகளைப் பாதுகாபபதன் பொருடடுப் பலாசாகளைக் கொலை செய்ய வேண்டு மென்பதே தருமம்; நீயு மிதனை யறிவாயாயினும, என்னிடத் தில ஸ்நேஹத்தினலும், பஹுமானத்தினலும இவ்வண்ணமுரைத்தனை; அதற்கு யான மிக மகிழ்ந்தேன்; பிரியமிலலாதாக கொருவர் இதமுரைப பாகளோ? நீ யவ்வண்ண முரைத்தது உனக்கும, உன் குலத்திறகும ஸ்ரீதத் தகுதியுளளது; நீ இவ்வண்ணம தரும சிகதையுற்று என்னுடன கூடித் தருமவழிகோணுமல் நடக்கின்றமையின், நீ எனக் குயிரினுமி

பிரிய் முடையாளையினை; எனறிவவணணம அருளிசசெயதி மைதிலினீ முழுழவிதததத தமபியுடன சாப பாணதாரியாகி மிகவும அழகிய தபோவனகளின் நோகாகி எழுநதருளினா.

ஆரண்யகாண்டத்தில பததாவது ஸாக்கம

முற்றும்.

பதிநேராவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள நிஷிகளது ஆஸ்ரமங்களை சுறறிகொணடு, மீளவும ஸுதீக்ஷ்ணருடைய ஆஸ்ரமம வநது, அஙகிருநது அகஸ்தய பராதாவின ஆஸ்ரம வழியாக அகஸ்தயாஸ்ரமததிற கெழுநதருளியது.

அக்ரதஃப்ரயயௌராமஃ ஸீதாமத்யேஸுமத்⁴யமா|
புருஷ்டஸ்துத⁴நுஷ்பாணிஃ லக்ஷ்மணோனுஜகாமஹ ||

அகரதஃபரயயௌராமஃ ஸீதாமதயேஸுமதயமா
பருஷடதஸுததநுஷபாணிஃ லக்ஷமணோனுஜகாமஹ ||

அநநதரம பெருமாள முனனும, பிராடடியார நடுவிலும, இளைய பெருமாள பினனுமாக எழுநதருளினாகள. இவவணணம ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாக ளிருவருமு பிராடடியாருடன சென்று பறபல மலைகளையும, வனங்களையும, நதிகளையும, ஸாரஸ சகரவாகம முதலிய நீரபபறவைகளையும, தாமரை யோடைகளையும, நிரை நிரையாக கூடித திரிகின்ற மான்களையும, மத மேறறிக கொமபை யசைதது திரிகினற மஹிஷஙகளையும, காடடுபபன்றிகளையும, மரஙகளை முறறுகினற யானைகளையும கணணுறறுக கொணடே நெடுந தூரஞ சென்று, மாலைபபொழு தாகுகையில, ஒருகாதவழி நீளமுளளதும தாமரை மலாநதடாநது யானைக கூடடஙகள திகழநதும, ஸாரஸ ஹம்ஸகா தமபாதி ஜலசர பக்ஷிகள நிறைநதும, தெளிநது குளிராநத ஜலம நிரமபியு முளளதுமாகிய ஒரு தடாகததின கரை சேரநது, ருருததிதவாதயஙகளின் தொனியைக கேடடும, ஒருவரு மிலலாமையைக கண்டும வியபபடைநது, தமமூடடுண் வருகினற முனிவாகளுள தாமபிருதிதனெபவரை நோகாகி, மாதவரே ! வாததியஙகளின் ஒலிமாததிரம மிகவும இனிமையாகக கேட்கப படுகின்றதேயன்றி யொருவரையும காண்கினறிலோம; ஆதலின், மிக வியப்புற றிருக்கின்றோம; இந்த தொனி எஙகிருந தொலிகின்றது ? இது யாதேனா ? இனனிடையாங்கள .கேடகத் தகுமாயின், அருளிச செயக வென்று வினவி யருளினார்கள. அம்முனிவரும அதுகேடடு, இவர்களை நோகிக் கேளீர்

ராஜகுமாரர்களே! இந்த தண்டகம் புஞ்சாபஸரமென்னும் பெயருடை யது; அழிவற்றிவணமே எப்போழுதும் நிறைந்துள்ளது; மாண்ட கர்ணியென்னும் முனிவர் தவத்திற்மையினு லியற்றப்பட்டது; அந்த ரிஷி பதினயிரம் வருஷம் வாயுபக்ஷராகி, உண்டி நீங்கிக கடுந்தவஞ் செயகையில், இந்திராகினிகள முதலிய தேவராகளெல்லோரும் அசசங கொண்டு, இம்முனிவர் நமமுள யாருடைய பட்டத்தைக கோரித் தவஞ் செயகின்றனரோ, என மெருவாகொருவர் உரைத்துக்கொண்டு, இவ ருடைய் தவத்தைக்கெடுப்பதனபொருட்டு, அபஸரஸாகளுள சிறந்தவர்க ளாகிய ஐந்துபோகளை யனுப்பினாகள; அந்த அபஸரஸாகளும் இவரிடம வந்து இவரை மயக்கிக் கேளிக்காளாராகி விட்டனாகள். பினபு அந்த மாணடகரணியும, இவர்களை காமுறறு மணஞ் செயதுகொண்டு தம மோக மஹிமையினுல யுவராகி இந்தத் தடாகத்தையும, இதல் நடுவில பாடமாளிகையையும இயறறி, அலலும பகலும அந்த அபஸரஸாக ளுடன பிணைந் தினபுறுகின்றனர; அந்த மணியும, இந்தத் தடாகத்தி னுள மறைந் திருக்கின்றது; அந்த அபஸரஸாகளை ஆட்டமாடியும, பாடியும, அமமுனிவரை மகிழவிக்கின்றனாகள், அந்த வொலியே இங்கே கேட்கப படுகின்றதென்ன செயதனர் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணா களும பிராட்டியாருடன அதைக கேட்டு மகிழந்து, ரிஷிகளுடனும் பிரஹ்மஜ்ஞானி விளங்குகின்ற ஆஸரமமண்டலங்களைக கண்டு பூஜிக்கப்பட்டவராகி வாழந்தனர இவ்வண்ணம பெருமாள அந்த ஆஸர மங்களில எல்லாருடனும வாழந்து; மூறையே யங்கங்குள்ள ஆஸரமங களுக்கு யெழுந்தருளி, சில விடங்களில பத்து மாஸங்களும, சில விடங்க ளில ஒரு வருஷமும, சில விடத்தில நானகு மாஸமும, சில விடத்தில ஐந்து மாஸமும, சில விடத்தில ஆறு மாஸமும, சில விடத்தில ஒரு மாஸமும, சில விடத்தில ஒன்றரை மாஸமும, சில் விடத்தில மூன்று மாஸமும, சில விடத்தில எட்டு மாஸமும சுகமாக வாசஞ் செயகையில, பத்து வருஷங்கள சென்றன; பினபு, பெருமாள மீளவும் திருமபி ஸுதீக்ஷ்ணரை மத்தில கெழுந்தருளி, அவரால பூஜிக்கப படடவராகிச சிலகால மிருந்து, ஒருநாள ஸுதீக்ஷ்ணமஹாமுனியைப பணிந்து, பகவானே! இந்த அரணியத்தில அகஸ்தியமஹாமுனி வழ்ந்தருளி யிருக்கின்றனரென்று முனிவாகள கதைசொலலக கேட்டிருக்கின்றேன, ஆயினும், இவ்வரணியம மிகப பெரி தாதலின, அவருடைய ஆஸ்ரமம எங்கிருக்கின்றதோ அறிகின்றிலேன்; அவருடைய ஆஸரமம எங்கிருக் கின்றதோ அருளிச் செய்க; தேவரீருடைய அநுக்ரஹத்தால் ஸீதாலக்ஷ்மணாக்களுடன் கூடி யகஸ்தியமஹாமுனிவரைக் கண்டு பணிந்து மகிழ்ந் தேன்; அம்முனிவரை யான் கண்டு பணிந்து நமஸ்காரம் செய்து

வேண்டுமென மிக விரும்பி முன்றேனென்று விஞ்ஞாபனம் செய்தனர். ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனியும் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து பெருமானை நோக்கி, அடா ராமா! யானே உன்னை நோக்கி, யகஸ்தியாஸ்ரமத்திற்கு சீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் செலலுகவென முன்னரே செய்யவேண்டுமென விருந்தேன்; தைவாதீனமாக நீயே விஞ்சினை; ஆதலினி, யான அகஸ்தியாஸ்ரமம் இருக்குமிடத்தை யுரைக்கின்றேன கேளாய; இங்கிருந்து தெற்கு நாலுகுயோஜனம் செல வாயாகில, அங்கே அகஸ்திய பராதாவின ஆஸ்ரமமிருக்கின்றது; அவ்விட தில பிபபலிக காடுளது; அதில கனிகள பழுதுமும, மலாகன் மலர்க தும, பறபல பறவைகள ஒலித்தும, தாமரை பூதுமும, தணணீர் நிறைக் தும, பலவகைபபட்ட நீபபறவைகள சூழுதும திகழும; அவ்விடத்தில ஓரிரவுதங்கி, மறுநாளுதயத்தி லங்கிருந்து புறபபடு அதற்குத தெற்கில அடாருத வனததின் பகதமே சென்று ஒருயோஜனம தாணடுக்கயில, அங்கு அகஸ்தியாஸ்ரம மிருக்கினறது; அதனக கணடு நீங்களெலலீரும மகிழவுறுவீர்கள; அந்த அகஸ்தியமஹாமுனியைக்கணடு பணிய ஆவலு ளாதயின, இபபொழுதே புறபபடுசெலக; எனறருளிச்செய்தனர்.

பெருமாளும அதுகேடடு உடனே ஸீதா லக்ஷ்மணாகளுடன் அவ ரைப பணிந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு, அகஸ்தியாஸ்ரமததை நோக்கிப புறபபடடு, ஸுதீக்ஷ்ணர உரைதத மாகக மே பறறிச செலல பற்பல வனங்களையும, மலைக்களையும, ஆறுகளையுங்கணடு மகிழநது, இனனபபெரு மானை நோக்கிப பாராய லக்ஷ்மண! இதோ அந்த அகஸ்திய பராதாவின ஆஸ்ரமங் காணபபடுகின்றது; பழுதுத பிபபலிகளின மணங்கமழுந்து மரந்தம வீசுகின்றதனறோ? அங்கங்குக கடடைகளும வெடடிக குவிக் கபபடடிருக்கின்றன; தூபபறைகளும அமைக்கபபடடிருக்கின்றன; இந்த ஆஸ்ரமததின நடுவில தேஜோமய தூமமும மிகக கமழுதது மேலெழுகின்றது; பரிசுததிகளள தீரததங்களில நீரிலாடித தூயமைகொணட முனிவாகளும, பகவதா ராதனததின பொருடடு மலா கொய்கின்றனாகள; ஆகலின், ஸுதீக்ஷ்ண மஹாமுனிவரால கூறபபட்ட அகஸ்திய பராதாவின ஆஸ்ர மமே இதுவாகும; உலகங்களுக்கு இதஞ்செய்வதனபொருடடே இவர்க்கு பராதாவாகிய அகஸ்தியமஹாமுனிவ இருதத தென திசையை யடைந்து மிருதபூவைப போகி யிருளுகின்றனர; இங்கே முனபு இலவல வாதா பிகளென்னும இரணடு அஸுராகள வாஸஞ்செய்துகொண்டு, பிராஹ்ம மணர்களுக்கு செயதுகொணடிருந்தனாகள. அவாகளுள இல்வலன் பிராஹ்மணனுக்கவசம பூணடு ஸம்ஸ்கருத பாஷையுரைதது அவனக கொண்டு, வேதி யர்களை ஸ்ராத்தமென்று நிமந்ரணஞ்செயது ஆடடிஇருவருமகொண்ட வாதாபியை யழுதுசமைதது உணடிகளில கலந்து, அந்த வேதியா களுக்கு பரிபபித்து, மந்திர பூவுமோகந்தி தமபியை யழைத்துச்சொல்லி, அடா

வர்ணாபி! எழுநதுவாவென்றுகூவி யழைககையில், உடனே வாதாபியும் ஆடுபோலக் கத்திக்கொண்டு அநத வேதியர்களது குடலைப பிறித்கொண்டு வெளியே வருவான். இவவண்ணம அவாகளால அநேகமாயிரம பிராஹ்மணர்கள் கொலலசெய்யப்பட்டனாகள. அநநதரம தேவர்களெலலோரும, அகஸத்யமஹாமுனிவரை வேண்டி, அநத வசரா்களை கொலலசெய்யும்படி யுரைத்தனர்கள. அகஸ்திய மஹாயோகியும அதற குடன்படடிங்கு வருகையில, இலவலன இவரைகணடு வழகபபடி நிமநதரணுசெயது ஆடடி ஜுவங்கொண்ட தமபியைப புஜிபபிதது, ஸகலம ஸமபூரண மென்று ரைத்த பின்பு, உத்தரா போசன மளிததுத தமபியை யுதிதேதிதது, வாதாபியே! எழுநதிராயென் றுரைத்தனன அகஸ்திய மஹாமுனிவா அது கேடடு (வாதாபே ஜீரணீபவ) எனறுரைசெய்து இலவலனை நோகஙி, அடா இலவலா! எனனுல புஜிகபபட பிறபாடும், வாதாபி எழுநதுவருந் திறமையுள ஞகுவாறென வெனறு நகைத துரைசெயதனர. இலவலனது கேடடிவரைக கொலல செயயுமபடி எதிரத்து வருகையில, அகஸ்தியமுனி வரும வெருணடு விழிகையில, இலவலன பகைகென் றெறிநதிறநதனன. அதிதனமையராகிய அகஸதிய மஹாயோகியின ப்ராதாவினுடைய ஆஸ ரமம யாரடா தமபி! எனறிவவணணம உரைததுகெணடிருகையில, ஆகி தனன அததகிரி யடைநதனன, சுநதிப பொழுதும தோனறிறது; பினபு, பெருமாளை இனியபெருமாளுடன சநதிய கருமஙகளை முடிததுகெணடு ஆஸ்ரமத்தினுட புகுநது அகஸதிய பராதாவைக கணடு பணிநதனர. அமமுனிவரும இவாகளைககணடு மகிழநது பூஜிததனர. பெருமாளும சுகமாக அனறிரவை யஙகுபோகி, மறுநாளுதயதது லெழுநது செய கடன்களை முடிததுகெணடு அகஸதிய பராதாவைக கணடு பணிநது அவரை நோகி, மாதவரே! தேவரீருடைய ஆஸரமதில இரவைச சுக மாகப போகினேன; தேவரீருடைய தமையனு ராஸரமஞ செலலோம விடை கொடுதது வாழ்தியருளக எனறுரைத் தருளினர.

அம்முனிவரும அது கேடடுப பெருமாளை நோகி, ஸ்ரீராமா! நீங கள் சுகமாகப போய வாரீரகளெனறு விடைமொழி மொழிநது எழுதிய ருப்பினர். பெருமாளும விடைபெற்றுகொண்டு ஸுதீக்ஷணமஹாமுனிவர் அருளிசசெய்த வழியேபறறிச சென்று, அருகிலுளள வநததிலிருந்த ஈவர பண ஸதாலத மாலதி மிசவ குளவஞ சுளதவ மதுக பில்வ கிரிபில்வ திங திகம்முதலிய மரங்களையும, அமமரங்களில் படாநது மலர்நதுளள வலலிகளை யும, யானைகளின் துதிகைகளினுல முறிக்கபபடட கிளைகளையும், குரஙகு களினு லசைக்கப்பட்ட தினி மரங்களையுங் கண்டு மகிழ்ந்து, பின் புறத்தில வருகின்ற இனியபெருமாளை நோகித் தமபி! இங்கே மரங்கள் யானை முதலியவனகளால் முறிக்கப்படாமல் அடர்ந்த இலைகளை யுடையன வாத

லாலும்; விலங்குகளும், பறவைகளும், பகை நீங்கி யடங்கி இருக்கின்ற
மையாலும், அகஸ்தியமஹாமுனிவர் ஆஸ்ரமம அருகி விருக்கின்றது
போலும, அந்த மஹாமுனிவர் தமமுடைய தவமஹிமையினாலேயே அக்
ஸ்தியர் அகஸ்தியரென றெங்கும புகழபடுகின்றனர்; ஆதலின, அவரு
டைய ஆஸ்ரமமே இது; இவ்வன்ம மிருந்த புகை சூழ்ந்ததும, மரவுரிக
ளினால விளங்கியும, பகையற்ற விலங்குகள பொருந்தியும, பலவகைப பற
வைகள் ஒலித்ததும விளங்குகின்றது; இந்த அகஸ்திய மஹாமுனியினி
டத்தில்லசகலகொண்டே அரக்கர்கள இங்குச சோகின்றிலர்கள; அமமு
னிவர் இந்தத் தென்திசைக்கு எதுமுதலெழுந்தருளினரோ, அதுமுதல
அரக்கர்களும பகைநீங்கிச சாந்தியடைந திருக்கின்றனர்கள. இமமஹா
முனிவரால இத்தென்திசை பிடையற நிரம்பினதுமையின, இது அகஸ்திய
திசையேனறே கூறபபடுகின்றது; வெயயோனுடைய வழியையும் தக்கை
யுமபடி மேலெழுந்து வளர்ந்த விந்திய சைலமும, இவருடைய ஆஞ்ஞை
க்கு உட்படாமலே அடங்கி வளராதிருக்கின்றது; அத்தன்மையருடைய
ஆஸ்ரம மாதலின, இதுமிக விருமுற்றறஜனங்களினால அடையபபட்டிருக
கின்றது; இமமஹாமுனிவரே நாமவந்ததையறிந்து தடுத்தருஞ செயது போகத்
தலஞ்செயதருளவா, யான அவரைப பூஜைசெயது கொண்டே வன்வாஸ
சேஷத்தையும, அங்குவாஸஞ்செயதுபோகுவேன; இவவிடத்தில சீதை
தாதாவ விந்த சாரணஸ்திகளுமவந்து அகஸ்தியமஹாமுனிவரைப பணி
கின்றனர்கள; இவவிடத்தில பொய புரைபபவன, கொடுமையுடையோன,
ஏகாந்தமாகத தீமைசெயபவன, பிடை செயபவன, மனம போனபடி
நடபபவன, காமம கொண்டவன இவர்களுள ஒருவனும இவ்விடத்
தில பிழைத்திரான, இமமஹாமுனிவர் அந்தத்தனமைய ரலலரோ? இவவி
டத்தில தேவாதிகளும ஆசார்யமுடையவர்களாகித் தவஞ் செய்கின்றனர்
கள; இவவிடத்தில் தவஞ் செயதவர்கள் சித்தியடைந்து திவ்விய விமானங
களிலேறி விண்ணுலகஞ் சேர்கின்றனர்கள; இவவிடத்தில தவஞ் செயப
வர்களுக்குத் தேவர்கள் யக்ஷலோகத்தையும, விண்ணுலகினையும, இமமை
யில பறபல ராஜ்ஜியங்களையும அளிக்கின்றனர்கள, அடடா மஹிமை! யாம
இந்த ஆஸ்ரமம வந்தது நல்சகுனம; ஆதலின, நீ முன்னேசென்று யான
ஸீதையுடன் வந்திருக்கின்றேனென்று அகஸ்தியமகாமுனிவருக்கு அறி
விக்கக கடவை யென்றருளிச செய்தனர்

ஆரண்யகாண்டத்தில் பதினேராவது ஸர்கம்

முற்றிற்று.

அயோத்தியாகாண்டத்தில பெருமான் காடு புகுகையில், இளைய பெருமாளை
முன்னும், பிராட்டியாரை இடையிலும், தாம் பின்னும செல்லுமபடி ஏறபாடு செய

பன்னிரண்டாவது ஸர்கம்.

பெருமாள் அகஸ்திய மஹர்முனியைக் கண்டு பணிந்து அவரால பூஜிக்கப் பட்டது.

அநந்தரம் இளையபெருமாள அகஸ்தியாஸ்ரமத்திலுள்ளே சென்று அகஸ்தியரிட மொருவரைநோக்கி, முனியே! ஸ்ரீதசரத சக்கரவர்த்தியின மூத்ததருமரானும, சிறந்த தோளவலியுற்றவருமாகிய ஸ்ரீராமபத்திரர் பரிக்ரியையாகிய வீதாபிராட்டியாருடன உமமாசிரியரைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்வதன்பொருட் டெழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; யான அவர்களுக்குத் தம்பியும், அநுகூலனும, பதிவ்ரதையுடையவனும, லக்ஷ்மணனென்னனும பெயருடையோனுமாகின்றேன்; நீர் எங்களைக் கேட்டிருக்கின்றீரோ? அந்த நாங்கள் முவரும் பிதாவினவாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செயவதன பொருட்டு, இந்தந்த காலத்தைக் கழிக்கிறோம்; ஆதலின, நாங்கள் அகஸ்தியாச்ரமவாஸிகள் வாழ்க்கைக்குரிய மரியாதை, இக்ஷ்வாகுவம்சத்தை பரிபாலிக்கிற

நீர்களிடஞ்செய்து, அல்லவண்ணமே தாம எழுந்தருளினர். இங்கே (அகஸ்தாச்ரமத்தில ராமர்) என்னும பெருமாள தான முன்னே எழுந்தருளி இளைய பெருமாளைப் பின்னே வரும்படி செயத தனனெனினில, முனபு தீணையினறி, வேறே புறப்படடமையாலும, அக்காடடில எவவிடத்தில எவர்களிருப்பதையும அறிந்திலாமையாலும, தாடி முன்னே செலலுங்கால, பினபுறத்தில யாரேனும ஒளித்திருந்து பிராடடி இளைய பெருமாள இவர்களுக்குத் தீங்கு செயவார்களோ வென்றையமுறறுப பெருமாள அவ்விருவர்களையும் பாதுகாக்குமபடி தாம பினனே எழுந்தருளினார. இக்கே எல்லா வீடங்களிலுந் நிரிந்து அங்கங்குள்ள விசேஷங்களை யறிந்திருக்கையாலும, முனிவர்கள் பின்னே தனியாக வருகின்றமையாலும், அசசமின்றித் தாம முன்னே எழுந்தருளினார். ஸ்நிரியாதலாலும, முன்னுகிலும பினனுகிலும பெருமாளைச் சார்ந்தே இருக்கவேண்டிய ராதலாலும, பிராடடியார எபபொழுதும 'இடையிலேயே வந்தார்' என்றனைக ஸமபதாயார்த்தமேதெனில, குரு வந்தனம செயபவர்கள ஸ்வாசார்ய ப்ராசார்யன் மூதலாகப பிராடடியார பெருமாளளவாகவாவது பெருமாள் தொடங்கி ஸ்வாசார்யனளவாகவாவது வந்தனம செயயவேண்டு மெனபதை யறிவிப்பதற்காக அங்கே பின்னும், இங்கே முனனுமாகப் பெருமா ளெழுந்தருளினு ரென்றறிக, லக்ஷ்மணப்பம் ஸ்ரீ உடையவரிடத்திலும் வாதிகேஸரின்மையின, ஆசார்ய ஸமுதாயத்தையும், தீர்நீபரிய லக்ஷ்மீயாகி அறிவிக்கின்றது, அன்றியும, பெருமாளைச் சரணமடைவோர் ஆசாரியாளைமுன்னிட்டுக்கொண்டே தன்னைச்சரணமடைய வேண்டுமென்பதை யறிவிப்பதற்காக அங்கே இளையபெருமாளை முன்னே செல்லவிட்டுத் தாம பினனெழுந்தருளினர். இங்கே ஆசிரியாதுபதேசஞ்செயயப்படடு மூலமந்திரத்தின முதலெழுத்தின பொருளி னில்லையெனி இவ்வதன்பொருடட முன்னே எழுந்தருளுகினறனும உணர்க. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகரால இவ்விற்ற சுலோகமே எட்டெழுத்தின முதலெழுத்தின பொருண்முறைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக வருளிச செயயப்பட்டது.

பரிக்கு ஆறுதல் கூறி மிகவும் தைரியப்படுத்தினார். அம்முனிவரும் அது கேட்டு அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய செய்ய வேண்டிய காரியங்களை முடித்துக் கொண்டு அகஸ்தியர் பக்கத்தில் வந்து, ஆகா! தசரதகுமாரராகிய ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் மிதிலைப்பிராட்டியாருடன் வந்திருக்கின்றனர்களா; தேவர்களைக் கண்டு பணிய விரும்புகின்றனர்களா; இதைத் திருச்செவிசாத்தி மேலே நடக்க வேண்டுவதை யருளிச் செய்க வென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

அகஸ்தியபகவானும் பெருமாளைமுகந்தருளியதைக் கேட்டுமகிழ்ந்து, அஹோ! ஸ்ரீராமபிரான் மிதிலை லக்ஷ்மணாகளுடன் தனுஷ்காவனத்திற்கெழுந்தருளி நெடுநாளாகியும், இப்பொழுதே எமது நலவிஷயமாய் வந்தெழுந்தருளினார்; யாவும் அவர் எப்பொழுது இங்கெழுந்தருளுவரோ வென்றே விசாரித்துக் கொண்டிருந்தேன்; நீர் விரைவாகச் சென்று மிதிலை லக்ஷ்மணாகளுடன் ஸ்ரீராமபிரானை பூஜித்துத் தெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருக, என்று இது வரையில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தபடி ஆலாபனஞ் செய்தீர்களென்று அருளிச்செய்தனர். பிறகும் அகஸ்தியர் பணித்தது, ஸ்வாமி! அவ்வண்ணமே ஸ்ரீராமர் இங்கே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவேனென்று கைகுளித்து விண்ணப்பஞ் செய்து விடைபெற்று விரைவாக வெளியில் வந்து இளையபெருமாளை நோக்கி, லக்ஷ்மணரே! ஸ்ரீராமபிரான் எங்கே? விரைவாக, வெழுந்தருளுக, உமது வரவை யாவரும் எதிர்பார்க்கின்றனர் என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்ய இளையபெருமாளும் அது கேட்டு அமமுனிவரை யாவரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இடத்தில் வந்து பெருமாளைக் காட்டினார். அமமுனிவரும் பெருமாளைக் கண்டு அகஸ்தியபகவான் அருளிச்செய்த வாக்கியத்தை யுரைத்துத் தக்கபடி பூஜைசெய்து உள்ளே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு சென்றனர். பெருமாளும் மிதிலை லக்ஷ்மணாகளுடன் ஆஸ்ரமத்தினுட்புகுந்து, அங்கே அகஸ்தியாதிகளினால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கின்ற பிரஹ்மா, அக்கினி, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு, மஹேந்திரன், விவஸ்வான், ஸோமன், பகன், குபேரன், தாதா, விதாதா, வாயு, திருவஞ்சுதாழ்வான், காயத்ரி, வஸு தேவர்கள், வருணன், காத்திகேயன், காமன் என்னும் இப்பதினேழு தேவர்களையும் ஸ்தானங்களைக் கண்ணுறுமுகமாகக்கொண்டே எழுந்தருளினார். அகஸ்தியபகவானும் சீடர்களுடனே கூடிப் பெருமாளை எதிர்கொண்டு எழுந்தருளினார்.

பெருமாள் அவரைக் கண்டு இளையபெருமாளை நோக்கிய பாரதீ லக்ஷ்மணா! அகஸ்த்யபகவான் ஆஸ்ரமத்தினின்றும் புறப்படுகின்றனர்; இவரிடத்திலுள்ள தேஜோவிசேஷத்தினால் இவரே அக்ஸ்தீய பகவானென்று நிச்சயிக்கின்றேனென்று அருளிச்செய்து, அகஸ்தியமஹாமுனிவரைக் கிட்டித் திருவடி கைத்தலந்தொழுது மிதிலை லக்ஷ்மணாகளுடன் கைகுவித்து நின்றனர். அகஸ்தியரும் இவர்களை யழைத்துக்கொண்டு வந்து அரசுமாதரசரைத் தெளிவுற்று, நல்லாசி விஞ்சிய பின் புடைசூழவென்று அருளிச்

செய்து, அக்கினியில ஹோமஞ் செய்து வானப பிரஸந்த விதிவிதீன்படி பூஜித துப போஜனமும அளிததனா. பினபு, கைகுவிதது நீற்றிருககினற பெரு மானீ யகஸ்தியமுனிவரை நோககி, கேளாய ஸ்ரீராமர! தவசியாயினீனை முதலில ஹோமஞசெயது, பினபு அதிதியை யாகயாதிகளினால பூஜிகக கடவன். இவவணணஞ செய்யாஞகில், தபபுஸாகஷி சொனனவனபோல நரகில வீழநது, தனனுடைய மாமஸஙகளீனையே தானுணபான்; நீ எலலா வல கஙகளுககும நாதனும, தரும முடையோனும, மஹாரதனும, யாவாகரும பிரிய முடையோனுமாகி யதிதியாக வநதமையின, நீ பூஜைக குரியவனென நிரைதது காய் கனி மலர் முதலியவறறால பூஜிதது, மீளவும பெருமானை நோககி, ஸ்ரீராமசநதிரா! இஙகே பாராய, இநத வில வில்வகாமனீயறறப பட்ட ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய கோதணடம; இநதக கணீயோவெனில் சூரியன்போல விளகக முடையது; பிரஹமாவினை ளிகசபபட்டது; இது ஒருகாலும பயனற்றதாகாது; எரிகினற அகனிகள போனற பாணங்கள நிஷநத அமபறறதூணிக ளிவை யிரண்டும; தஙகத்தினறசெய்த உறை யுடையதும, தஙகககட டமைநதுமாகிய கூரியவாளிஃது; இநத வில்லி னாலேயே முனபு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு போரில அஸுராகளை வெறறிகொண்டு தேவாகளைப பாதுகாத தருளினா, இவைகளைத தேவநதிரன உனபொரு டடு எனனிடததில வைதது செனறனன, ஆதலின, நீ வெறறிகொள வதன பொருடடிவைகளைப பெறறுககொளக; எனறருளிசசெய்து, அவை களை எடுதது அளிதது, மீளவும பெருமானை நோககி யருளிசசெயயலுறறனா

ஆரணயகாணடததில பனனிரணடாவது ஸாககம

மூ று மி று று.

இநதச சருககததில அகஸ்தியாஸரமததில எலலாத தேவாலயஙகளும இருக கையில, வொலயம மாதரிம இருநததாகக கூருமையின, ஸாதலிகாகளுக்குச சிவன பூஜைக குரியரலலரென்று விளஙகுகின்றது, பூஜைக குரியரேல அகஸதியமஹா யோகியும் அவனாப் பூஜிததிருககவேணடுமனறே? ஆதலின், சிவபூஜை செயபவாகள தாமஸர்களே யாகுவாரெனறு அறிஞர கூறுகினறனராகள ஸாதலிகாள் பிரஹ்மாதி கனேமாத்திரம பூஜிப்பதொக்குமோவெனில, ஸ்ரீமத பரமவைதிகாகள தேவதாந தரங கனேத் தொழார்களே யன்றி, அப்பரபன்னாகள தொழுவார்கள். பிரபனனர்களும, இங்குணக்ப்பட்ட பதினேழு தேவர்களும், யாகலிசேஷத்தி லுரைக்கப்புட்ட பதி னேழு மந்திராகஷர தேவர்க ளாதலின், தததச சரீரக பரமாதம புத்தியால் பூஜிப பார்கள். ஸர்வ பதங்களும் முகமிய லிருதயால் ஸ்ரீமந்நாராயண வாசகமென்று சூத்சாரரலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதெனவறிக; பெருமான் ஸ்ரீபரமஸ்தானி டத்திலிருந்து லிஷ்ணுதனுஸ்ஸை வாஙகி வருணனிடததில் கொடுத்ததாகப் பால காண்டததிலே கூறப்பட்டிருகினறது, இநதிரன் அநத வில்லேயே வாஙகிக்கொணடு ஜனக்த அல்லிய பகவனிடத்தில வைததனன; இத்தகையே பெருமான் அங்கிரித தன்னீ. ஜனஸ்தான யுத்தத்திலே இதற்குபயோக மாதலின், இதுவரையிற் சுமையே யெனறும் பெருமான் முன்னே வருணனிடத்தில் கொடுத்தருளினசெவணக்க.

பதின் மூன்றாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் அகஸ்தியமுனிவரிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சவடிக்குப் புறப்பட்டது

கோஸாய ஸ்ரீராமர் யான் மிகவும் மகிழ்வுகொண்டேன்; என்னைக் காண்பதன் பொருட்டே ஸீதா லக்ஷ்மணாகளுடன் இங்கெழுந்தருளினீர் யல்லியோ? வழிகடந்த ஸ்ரமம உங்களை மிகவும் வருத்துகின்றது; இந்த ஸீதையும், ஜனகராஜன திருமகளும. காடுவாகைப பூவினும் மெதுவாகிய திருமேனி யுடையவளும, இதுவரையில தக்க முறுதலவளுமாதலின், அவள் பெரும்பாலும வருத்த முறுவாள; வனமெனபது பறபல தோஷங்களை யுடையது; பாதசாரினிடத்திலுள ஸ்நேஹத்தினாலே இத்தன்பங்களைப் பொறுத்து இங்கெய்தினள; இவள இவவண்ணம உன்னுடன வந்த தென்பது மிகச செயறகரியது; ஆதலின, இவள தனபுரிவண்ணம செய யக்கடவை.—

ஏஷாஹி ப்ரக்ருதிஸ்ரேஷ்டா மைதிலீ ரகுநந்தன।
ஸமஸ்தாநுசரஜ்ஞாநி ஷமாஷ்டாந்யேஷ நிச்சிதா॥
ஏஷாஹிபரகருதீஸைதரீணு மாஸருஷ்டோரகுநந்த।
ஸமஸதகுணஞாஜயாதி விஷமஸதகுணமதயஜ்ஞதிச॥

கோஸாய் ஸ்ரீ ரகுநாதனு! ஸிதிகள பாதக செலவ முறறிருகை யில, காமுறறுச சேரகினறனாகள, ஆபதது முகையில, துறககினறனா கள; இதுதான பெணகளுக கியலபாயுளள பணபு, பெணகள மினனின் ஸ்திரமின்மையினையும, வாளின கூரமையினையும, கருடாதிகளின வேகத தையும அநுஸரிகினறனாகள; உன பாரியையாகிய இசசீதைதானெனில், இத்தனமையனவாகிய தோஷங்களினறி, அருநததிபோல புகழத்தகக வளாகினறனள; ஸ்ரீராமர! நீ ஸீதா லக்ஷ்மணாகளுடன இங்கெழுநதருளி யிருக்கின்றமையின, இவவிடம அலங்காரஞ செய்யப்பட்டதுபோல விளங குகின்றது;, எனறிவவணணம அகஸதியமுனிவா பெருமாளை நோக்கி யருளிச செயதனர. பெருமாளும எரிதழல போனற அமமுனிவரை நோககிக கைகுவித்து, அகஸ்திய மஹாயோகியே!—

தந்யோஸ்ம்யநுக்ருஹீதோஸ்மி யஸ்யமே முநிபுங்கவ:।
குணைஸ்பராத்ருபார்யஸ்ய வாதாபரிதிஷ்யதி॥
தன்யோஸ்ம்தயகரஹீதோஸமி யஸ்யமேமுநிபுங்கவ:।
குணைஸ்பராதருபார்யஸ்ய வாதாபரிதிஷ்யதி॥

முனிவர் கோமானுகிய தேவரீரே ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன் கூடிய அடியேனிடத்தில், அனபுகூரநத மகிழ்கின்றமையின், யான் தன்யனும்,

அருள்செய்யப் படுவனு மறிந்தேனால்; அடியேனுக் காஸனஞ் செய்வதற் குரிய நீவளமுள்ள இடமாகுமேல் அதனை யருளிச் செய்க; அவ்விடத்திலே, யான் பாணசாலை கட்டிக்கொண்டு வாழ்வேனென அருளிச் செய்தனர். அகஸ்தியமகரிஷியும் பெருமாளருளிச்செய்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு முகூர்த்தகாலம் தியானம் செய்து, முன்பு நடப்பதை ஞானக் கண்ணினால் கண்டு பெருமானே நோக்கி, ஸ்ரீராமா! இதற்கிரண்டியோஜன தூரத்தில் பஞ்சவடியெனும் பெயருற்ற ஒரு ஸ்தானமுளது; அது காய் கனிகளுடையதும், நீர்வள மூறறதுமாக விளங்குகின்றது; அவ்விடத்திலே நீ பாணசாலை கட்டிக்கொண்டு ஸீதா லக்ஷ்மணாதருடன் பிதாவின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்ககடவை. காகுத்தா! தசரதியுனக்கு குரைத்த காலமும பெரும்பாலும் சென்று விட்டது; இனி யற்பகாலமே யுளது; ஆதலினு, நீ விரைவில் பிரதிஜ்ஞையை முடித்து விட்டுச் சுகமாக ராஜ்ஜியத்தை யடைந்து மகிழ்வாய; உனது தந்தை யொருவரே யலலரோ நலினீயினா; அவர மூதகுமாரனுமிய உன்னால் யயாதி போலசுகடை யேறறப் படடு மகிழவுற்றனரலலரோ? யான் தபோமகிமையினாலே நீ பிறந்ததுமுதல இதுவரையிலும நிகழ்ந்த சரித்திரங்களையும, உனனுடைய திருவுளஎதிருகினற பாவத்தையும அறிந்திருக்கின்றேன; ஆகிலும, இங்கே எனனுடன சிலகாள வாஸஞசெய்து, பின்பு பஞசவடிக கெழுந்தருள லாகுமேயென றிவ்வணண முரைத்தேன; உனபாவத்தை யான் அறிகினறமையாலேயே பஞசவடிக கெழுந்தருளுக வெனறு உரைகின்றேன்; அநதப பஞசவடியும மிகவழகிய தாதலின, ஸீதாபிராட்டி யங்கே மகிழவுறுவள; அநத இடம கோதாவரிநதியினருகிலிருகின்றது; அதில காய கனிகள நிறைநதும, பலவகைப பறவைக் ளொலித்தும விளங்குகினறன; அவவிடம ஒருவருபினறி, ஏகாநதமாயுளது; அவ்விடதகில தீமை நேரின, அதனைப போகடிகொளள நீயே வலலவனு; ஆகிலும, இங்கே வாழ்நது தாபஸாகளைப் பாதுகாத்த திருவாயெனறுணாதேன்; இபபொழுதே யங்கே எழுநதருளவேண்டுமென்று திருவுள முளதாயின், இதோ இலுபபைமரக காடு தோற்றுகின்றதே, இதறகு வடகாக அதோ பெரிய ஆலமரத்தைச நோகுமவழிபற்றிச் செல்லீர்களாகில, அநத மலையின் ஸமீபத்திலு பெரியமேடு எதிர்ப்படும; அதனமேலேறிச் செலக; அவ்விடதகிலேயே பஞவடியென்பது இருகின்றது; அது எப பொழுதும மலாகள் மலர்நதும, கனிகள் பழுததும, தளிரகள தளிரதும, தழைத்தும் விளங்குமென் றுரைசெய்தனர். பெருமானும அநத வாக்கியத் தைக் கேட்டுமகிழ்ந்து, அவரைநோக்கி, முனிவரே! எங்களுக்கு பஞசவடிக் குச்செல்வதன்பொருட்டு விடைகொடுத்தருளுகவென்று விண்ணப்பஞ்செய்து

விடை பெற்றுக்கொண்டு, சீதா லக்ஷ்மணாகளுடன அவன்ப் பணிந்து அந்த ஆச்ரமத்தை விட்டுப் பஞ்சவடியை நோகிப் புறப்பட்டருளினர். இவ் வண்ணம ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகளிருவரும விலலைக் கையிலேந்தி அம்பறாத் தூணிகளைக் கட்டிகொண்டு, அசசமினறி, தீரமுறறுப பிராட்டியாரோடு ஊகமுடையாராய்ப பஞ்சவடியைப் நோகி எழுந்தருளினாகள.

ஆரணயகாண்டததில பதினமூன்றாவது ஸ்ாகதம

மூ ற ற ி ற ு.

பதிணன்காவது வர்க்கம்.

பெருமாள பஞ்சவடிக்குப போகும வீழியில்

ஜடாயுவைக கண்டது

அந்நதரம ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாக ளிருவரும பிராட்டியாருடன பஞ்ச வடிக்கு எழுந்தருளுகையில, நடுவழியில பெரிய ஆலமரதினடி தூய்கார்ந திருந்த கிருத்திர ராஜனகிய ஜடாயுவைக கண்டு, மிகப பெரிய உருவ்முற்றி ருந்தமையின, அரக்கனே இவ்வுருவங்கொண்டிருப்பதாக வெண்ணி, ஆவ கார நோக்கிப புளளிறையே! நீயாரென்று வினவினாகள; ஜடாயுவும இவர் களை நோக்கிக குமாராகளே! யான உங்கள தந்தைக்குத் தோழனென் றுணாகவென்று இனியமொழியினலேயே இவர்க்ள மகிழவித்தனர. பெரு மாளதுகேட்டித தந்தைக்குத் தோழனென்று மதிப்பதைகொண்டு, பின்பவரை நோக்கிக குலதையும், நாமதையும வினவினர.

அகஸ்தியமஹாமுனி பெருமாளைத தமமுடன வாஸஞ்செயயுமபடி உரை செயகையிலும, பெருமாள் அதனை மறுத்து, வேறிடம காடடுமபடி கேட்டதினாலும, அகஸ்தியபகவானும இவர் நம வாத்தையை என மறுக்கின்றனரென்று தியானஞ் செயது பாரத்து, ஞானதநிஞல் இவர் திருவுள்ளதையறிந்து, எனமுமல் மிழ்ந்து புகழ்ந்தமையாலும், பெருமாள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றும், காரதிராக்ஷஸ ஸம்ஹா ரம ஸமீபித திருந்தமையின், அகஸ்தியாஸ்மததில் வாசஞ்செய உடன்படாமல் மது தைக்கேட்டனரென்றும், இந்த எண்ணதையை யரும ஞானதநிஞலுணர்ந்தே பஞ்ச வடிக்குப் போவென்று உரைக்கின்றேனென்று பெருமாளை நோக்கி யுரைத்தமையின், இவர் திருவுள்ள மிதுவே யெனறும நன்கு விளங்குகின்றது; ஆதலின், பெருமாள் தான் பரதெயவமென்பதை மறைப்பதற்காகவே மனுஷ்யபாவனையால் அங்கங்குசசோக முற்றவர போலவும, எனகு கொண்டவர் போலவும, மூடராகளுக்குத் தோற்றுகின்ற னர்; தத்துவ முணர்ந்த அகஸ்தியா முதலானோர்களுக்குப் பரதெயவமாகவே விளங் கினர். இவரே பரப் பிரம்ம மென்பதிலும், அங்கங்கே நன்றாக விளங்குகின்றது; ஆதலின், முற்றும் நன்றாக வுணர்ந் தையரிர்ந்து மயங்கி;—

ஜடாயுவும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அவரை நோக்கி, ஸ்ரீரகுநந்தன! கேளாய்; முற்காலத்தில் கர்தமர், விக்ரிதர், சேஷர், ஸம்ஸரயர், லிதாணு, மரீசி, அத்ரி, க்ரது, புலஸ்தியர், அங்கிரர், பிரசேதர், புலஹர், தக்ஷர், விவஸ்வான், அரிஷ்டநேமி, காஸ்யபரென்னும் பிரமர்கள் உலகினைப் படைத்தனர்கள். அவர்களுள் தக்ஷருக்கு அறுபது பெண்கள் பிறந்தனர்கள். அவர்களுள் எடுப்பெண்களைக் காஸ்யபர் விவாஹஞ்செய்து கொண்டனர். அவர்களை அதிதி, திதி, தனு, காலிகை, தாமரை, குரோத்வசை, மனு, அகஸி என்னும் பெயருடையார்கள்; காஸ்யபர் இவர்களை நோக்கிப் பதிதினிகளே! மூவுலகங்களுக்கும் இறைவராகளாகத்தக்க பிள்ளைகளைப் பெறுக வென்று கட்டளையிட்டனர். இதில் அதிதி திதி காளிகை என்பவர்களே விருப்பற்றனர்கள். தீதராகள விருப்புக்கொண்டிலர்கள்; ஆதலின் அதிதி ஆதித்தர்கள் பன்னிருவர், வஸுதேவர்கள் எண்மர், ருத்ரர்கள் பதினொருவர், அஸ்வினிகள் இருவர்கள் ஆக மூவகத்தும்மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றனள்; திதி தைத்யர்களைப் பெற்றனள்; முனபு இப்பர் முழுதும் அவர்களுடையதாகவே யிருந்தது; தனுவென்பவள் அஸ்வகரீவனைப்பெற்றனள்; நரகன், காலகன் என்பவர்களைக் காளிகையும் பெற்றனள்; தாமரை என்பவள் க்ரௌஞ்சி, பாஸி, ஸ்யேனி, தருதராஷ்ட்ரீ, சுகி என்னும் ஐந்து பெண்களைப் பெற்றனள்; அவர்களுள் க்ரௌஞ்சி உலூகங்களையும், பாஸி பாஸங்களையும், ஸ்யேநி பருந்துகளையும், கிருத்ரங்களையும், தருதராஷ்ட்ரீ ஹம்ஸங்களை ஹம்ஸ சக்ரவாகங்களையும், சுகி நதையையும் பெற்றனர்கள். இந்த நதைக்கு விநதை பிறந்தனள்; குரோதவசை என்பவள் மருகி, ம்ருகமந்தை, ஹரி, பத்ரமதை மாதங்கி, சார்தூலி, ஸ்வேதை, ஸுரபி, ஸுரஸை, கத்ரு என்னும் பதின்மர் பெண்களைப் பெற்றனள். மருகி என்பவள் ம்ருகங்களையும், ம்ருகமந்தை என்பவள் கரடி, சமரம், ஸ்ருமரம என்பவைகளையும், ஹரி என்பவள் சிங்கம் வானரம் இவைகளையும், பத்ரமதை என்பவள் ஐராவதியையும் பெற்றனர்கள். ஐராவதி ஐராவதத்தைப் பெற்றனள்; மாதங்கி யானைகளையும், சார்தூலி என்பவள் புலி கோலாங்கூலங்களையும், ஸ்வேதை எனபவள திசாகஜங்களையும் பெற்றனர்கள். ஸுரபி எனபவள் ரோஹிணி கந்தர்வி என்பவர்களையும் பெற்றனள்; ரோஹிணி பசுக்களையும், கந்தர்வி குதிரைகளையும் பெற்றனர்கள்; ஸுரஸை பல தலையுடைய நாகங்களையும், கத்ரு ஒரு தலையுடைய பன்னகங்களையும் பெற்றனர்கள். மனு வென்பவள் மனுஷியர்களைப் பெற்றனள்; அகஸி என்பவள் புண்யகரமாகிய கனிகளையுடைய விருக்ஷங்களைப் புண்பெண்ணினள்; அதைக் கத்ரு வென்பவளே பூமியைத் தலை மீதே வஹித்தெண்டிருக்கின்ற ஆயிரம படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் பெற்றனள்; விநதை புத்திரர்கள் அருணன் பெரிய திருவடி யென்னும் இருவர்கள், அருண அருணன் பின்னே, நான்; ஜடாயுவென்னும்

பிராட்டியுடையோன்; என் தமையன் ஸமஸ்தாத்மாக்களுக்குந் தாய ஸ்தானத்தி யென்பவள். இத்தன்மையனுகிய யான் கொடிய மிருகங்களும், ராக்ஷஸர்களும் திரிகின்ற இக்காட்டில் துணைகூட இருந்து, நீ லக்ஷ்மணனுடன புறத்திற செலலுங் காலியில, யான ஸீதையைப பாதுகாபபேனென்று ஆசாரிகளின உறபததியுடன தன் பிறபபினாயு முரைதததனா. பெருமாளும அதுகேட்டு மகிழ்ந்தது, ஜடாயுவைத தழுவி வணங்கித் தன் தந்தைக்குத் தோழரென்பதைப பலமுறைகேட்டுப பிராட்டியாரைப பாதுகாத்த தருளும்படி யொபபுவித்தது, ஸீதா லக்ஷ்மணாகளுடனும, அந்த ஜடாயுவுடனுங கூடப பஞ்சவடிக கெழுந்தருளினார்.

ஆரணயகாண்டத்தில பதினைகாவது ஸாககம்

முற்றும்.

பதினைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள இளையபெருமாளால பஞ்சவடியில கட்டப்பட்ட பாணசாலையில் பிராட்டியாருடன் எழுந்தருளியிருந்தது

அந்தரம பெருமாள பஞ்சவடி சேர்ந்தருளி, இளையபெருமாளை நோக்கித தமபி லக்ஷ்மண! அகஸ்தியமஹாயோகியால அருளிசசெய்யப் பட்ட பஞ்சவடி வந்து சேர்ந்தோம; இவவிடத்திலெலலும கண்ணுறப்பாராய், எவவிடம நாம பாணசாலை கட்டிகொணடு வாழவதற குரியதாகின்றது; அந்த இடம ஸீதை நீ ஆன மூவரும மகிழ்வுறறதறகாகவேண்டும்; அந்த இடமும அழகுறறதாகவேணடும; அண்மைசசாரந்த காடும் மிகவழகுறறிருககவேணடுமு; தூபபுல, ஸமித்து, மலர, காய், கனி, கிழங்குகளும் நிறைந திருக்கவேண்டும; நீரும அருகி லிருககவேணடும; இபபடிப்பட்ட இடத்தைத தேடாயென் றருளிசெயதனர. இளையபெருமாளும அதுகேட்டுக கைகூபபித்தகொணடு, ஸீதாபிராட்டியாக கெதிரிலெபருமாளை நோககி, எமமையரே! தேவரீர நெடுநாள எழுந்தருளியிருந்த அடியேனுககு ஆஜ்ஞை செயதுகொணடிருககையில, அடியேன தேவரீர கடடளையின் படி நடப்பவனே யன்றி, ஸுதந்தரனுகேன; தேவரீரே இவ்விடத்தில் பர்ணசாலை கட்டென்று சுட்டிக காடடிக கடடளை செய்தருள்வீராகில், யான் அவ்வண்ணமே செய்வேன; ஆதலின், தேவரீரே ஆஜ்ஞை செய்தருள்க வென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பெருமாளும அதுகேட்டு போர வுகந்தருளி, தாமே ஆராய்ந்து, நலல தோரிடததைக்கண்டங் கெழுந்தருளி, இளையபெருமாளுடைய இரண்டு கரங்களையும, தமது திருக்கரத்தினால பற்றி, அவரை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மண! இந்த இடம மேடும பள்ளமின்றிச் சம

மரங்களும், மலர்ந்த மரங்கள் சூழ்ந்தும், குளிர்ந்து மிருக்கின்றது; ஆதலின் இவ்விடத்திலேயே பாணசாலை கட்டக்கடவை. இதற்குருகில்மலராத, மணங் கமழ்ந்து; மீதுதோய்ந்த கமலங்களையுடைய புஷ்கரிணியும் விளங்குகின்றது; அகஸ்தியமுனிவரா லுரைக்கப்பட்ட கோதாவரி நதியும் அருகில் பெருகி யோடுகின்றது; இதுவும மலராத கமலங்கள் நிறைந்தும், ஹம்ஸஸாரஸாதி நீர்பபறவைக ளொலித்துத் தளர்த்துப் பூத்திருக்காயத்துப பழுத்துத் தழை த்த மரங்களடாந்த கரைகள பொருந்தியும விளங்குகின்றது; நெடுந்தூரத் திலு மிருக்கின்றிலது; மிக வருகிலும இருக்கின்றிலது; மான்களின் கூட் டங்கள் நிறைந்தும, மயிலகளினால கேகாதொனி செய்யப்படடும, பறபல குகைகள் பொருந்தியும, உயர்ந்து மூள்ள மலைகளசூழ்ந்திலுமுளன; வெளளி தங்கம முதலிய தாதுக்களினால சூழபபட்ட யாணைஜாலகங்களையுடையன போல விளங்குகின்றன; ளாலதாலதமால காஜூரபநஸாமரக நீவார்தி மிர நாகபுந்நாகரஸால தமாலா சோகதிலக சமபககேதக சந்தனஸ்பந்தன நீப பனஸலி சூசதவாஸ்வகாண கதிரஸமீதிம சுபபாடலாதிகளா லடாந்து குளிர்ந்துளள இவ்விடத்திலேயே இந்த ஜடாயுவுடன கூடி வாஸஞ செய வோழ் ஆதலின, இவ்விடத்திலே பாணசாலை இயற்றுவென றருளிச செய் தனர்.

இளையபெருமாளும் அது கேடடு உடனே சுவரெடுத்துத் தூண்கள, நாட்டித் தலைகளின்மேறறி, மூங்கிலகளைப பரபபிக கயிறுகளா லிறுககி, வளைந்த தழைகளை நிரைத்து, தருபபம, நாணல, விழலகளை நிரபபிக காற றும புகாவணணம வேயந்து, தரையைச சமமாக நிரவிக கடடணிசெயது, கோதாவரிகருகு சென்று நீரிலாடி மலர காய கனிகளைப் பறித்துகொண்டு வந்து, விதியினபடி புஷ்பபலியும, சாந்தி ஹோமமுஞ செய்து, கெகாரித் தப பெருமானை எழுந்தருளப பணணிகொணடி வந்து காடடினார்; பெரு மானும பிராட்டியாருடனெழுந்தருளிப பாணசாலையின் அழகினைக் கண்டி, திருவுளமுகந்து, இளையபெருமானைத் தழுவிகொணடி அவரை நோககி, அட தமபி! நீ இந்தப பாணசாலையை மிகவும அழகாகக கட்டி யிருக்கின றனை; இதனால யான மிக மகிழ்வுறறேன; நீ செயத இந்தச் செயலுககு வெகுமதி கொடுககவேண்டு மாதலின, இந்த ஆலிங்கனமே வெகுமதியாகக கடவது; பாவமுணர்ந்தவனும, தரும முணர்ந்தவனும, நன்றி யுண்ர்ந்த வனுமாகிய உனனால எனைதரத்தை இறந்திலரென்று அருளிசசெயது, அவ விடத்திலேயே ஸீதா லக்ஷ்மணாகளுடனே கூடி விண்ணுலகில சஞ்சரிப்பதும, உபேந்திரருடனும் கூடிய தேவேந்திரன்போலச நிறைந்தகாலம வாஸஞசெ ய்து மகிழ்ந்த இன்புறறனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில பதினேழாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இளம்பெருமான் ஹேமநாத சரிதவை வர்ணித்தது. 6வ

பதினாறாவது அத்தியாயம்

பெருமாள் ஹேமநாத காலாதிலை பரதாகிகளை வினோதமாகக்கொண்டு கோதாவரியில் நீராடியது

பெருமாளிவ்வண்ணம் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளி யிருக்கையில், சரத்காலம் சென்று, பனிக்காலம் நிகழுகையில், ஓருநாளிரவு நீங்கிப் பொழுது விடிந்த பினனர், நீராடுவதன பொருட்டுக் கோதாவரி நதிக்கெழுந்தருளினர். இளையபெருமாளும் கலசத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு பிராட்டியாருடன பினசெல்லுங்காலையில், பெருமாளை நோக்கி, ஏமமையரே! தேவரீருக்கு மிகப் பிரியமுள்ள ஹேமநாதரிது ஸ்தானமிற்று; இத்தலமேலேயே வருஷம் அலங்கரிக்கப்பட்டது போல்த திகழுகின்றது; இக்காலத்தில் உலகம் பனியினால் கொடியதாகின்றது; பூமி பயிர்களால செழித்து விளங்குகின்றது; ஜலங்கள் பரிசுபதற்கு மரியன; செழுந் தி மிகவினியது; இக்காலத்தில இலலறத்தோர்களை ஆசாரயணமென்னும் யாகஞ் செய்து, தேவபிதிராக்களை திருப்தியுறுவித்து மகிழுகின்றனர்கள்; நாட்டிலுள்ளோர்களை பெரிகிய காமுடையோர்க ளாகின்றனரைகள்; அரசாக்களும் பகைவர்மேல படையெடுத்துச செலலுகின்றனர்கள்; வெப்பமான தேன மிசையினைச சோகுது திகழுகின்றமையின, வடதிசை நன்கு விளங்குகின்றில்து; இப்பொழுது வெயயோன இமயமலைக்கு தெற்குதாரதது லிருப்பதினால, இமயமலை இப்பொழுதே ஹிமவானென்னும பெயரை யதார்தமாகக்கி பனியைப பெருக்கி விளங்குகின்றது; பகலகள நடப்பதற்குரியனவும, இனிய வெயிலை யுடையனவும, இனிய அகனினியை யுடையனவும, பிரியமலலாத நீர் நிழலகளை யுடையனவு மாகுகின்றன, பனி மிகுதலும, சீதம வளர்தலும, காற்றுப் பெருகியு மிருக்கின்றன; இரவுகளும புறத்தில துயிலுவதற்கும, பனிகள தோயுதலும, பகலினும வளர்தலும நிகழுகின்றன; நிலகளும ஆதிகதனிடத்தில பிறந்திய அழகினையுடையவனும, பனியினால மலின மடைந்த மண்டல முடையவனுமாகி நெடுமியாபபினால அழுகுகடைந்த கண்ணாடிபோல விளங்குகின்றனவல்ல, பொரண மாலியினும, நிலவு பனியினால மலின மடைந்து, னனகு நிலவுகின்றிலது, நிலவுறற இரவும வெயிலில வாடிய பிராட்டியாரைப்போலவே காணப்படுகின்றது; இயலபாகவே குளிர்ச்சியுள்ள மேலகாற்றும, பனியினுளிருமடங்குறற குளிர்மையுடையதாக வீசுகின்றது; வெயயோன் உதிகையில, காடுகள ஜலதுமங்களினுல் மறைக்கப்பட்டிருந்தன; சமயாப பயிர்களும், காஜுரை புஷ்பங்களவோனறு தனிகளில முதிர்ந்த கதிர்கள திகழுதலும, சாயுதலும, தானநிறமுறறும விளங்குதலுனு; குதிரைகளும, புனி தோயுந்த நிணைகளுடையுனிர் நாகரீபிரகாணப்படுகின்றனன; அவை காலையில வெயபமறறும, மதியானத

தில இனிமையாகிய வெயபம பொருந்தியு மிருக்கின்றனன்; செலபபுற்றும, கொஞசம வெண்மைபொருநதியு மிருகின்ற வெயிறும பூமியில விளங்கு கின்றது; 'உதயான பூமியும, பனிபடிநது நணிநத இளமபற்களே புடைய தாகின்றது; காட்டு யாணே மிகவும பிபாஸையுறறும, நீர குடிகருமபடியாகத தந்திகையை நீரில நீட்டி மிகததண்மையால் நீரைக கொளளாமலே தந்திக கையை வாங்கிக கொளளுகினறது; இநத நீரப பறவைகளும, குளிரினால அசசமுடையோர போரில புகாமைபோலவே நீரில புகுகின றில; வராஹி களும, பனியினால மறைகக பட்டும 'மலாகளின மியும உறஙகுகின றன போலும; ஜலதாமதகினால மூடபபட்ட நீருடையனவும, தொனியாலே அறியத்தகக ஸாரஸ பறவைகளே புடையனவும, பனியினால நணிநத மண லுள்ள தீரஙகளுடையனவுமாக நதிகளும விளஙகுகின்றன; பனி படிவதினு லும, வெய்யோன விளஙகாமையினாலும, குளிராமையினாலும, மலை ஜனியிலு ளள நீரும விஷம்போலாகினறது; கமலஙகள பனி படிநது, மடலுதிர்நது, நாளமமாதரம மிகுநதிருகினறமையின, தாமரை யோடைகளும விளங குகினறில; இககாலததில ஸ்ரீபரதாழ்வான தேவரீரிடததில் பதியால தவஞசெயதுகொணடிருகினறனர; அவா ராஜஜியஙகளையும, போகஙகளே யுக துறநது, தவமுறறக குளிராமை பொருநதிய சிலாதலத்தில படுத்திருக கினறனர; அவரும இபபொழுது பிரகிருதிகளினால சூழப்படட ஸரயூநதிக குச செலவர; மிகவும ஸ்ரேகமாக வளாநதவரும, ஸ்ரேஷ்மாரருமாகிய அவா பின்மாலைகளில எவவண்ணக குளிராத ஸரயுவில மூழகுவார; செநதாமரை போன்ற கண்களே புடையாரும, வீரரும, நீலமேகம போனற திருமேனி யரும், தீம மதிநதவரும, ஸதகியவாதியும, நாணமுறறவரும, புலன்களை வென்றவரும, இனியவை மொழிபவரும, நீக்கபாருவும, மதிருமாகிய அவா தேவரீரிடததிலுளள பத்தியால, போகஙகளோத துறநது, தேவரீ ரையே தஞசமடைந திருக்கினறனர; தேவரீர பிராதாவாகிய ஸ்ரீபரதாழ்வா னுலனேறி, விண்ணுலகம ஜயிககபபட்டது; தேவரீர காடடி லெழுநதருளி யிருக்கையிலும, அவா நாடடிலிருநதே தேவரீரைப போலத தவசியாகித தேவரீரையே யநுஸரிகினறனர; உலகினில புதிதிரக்கள தாயைக் கொள வார்களே யன்றித் தநதையைக் கொள்ளாரகளென்று பழைமொழியுள்ளது; ஸ்ரீபரதாழ்வானுல் அது பொய்யாகச செய்யபபபட்டது; ஸ்ரீபரதாழ்வானுக குத் தாயும, ஸ்ரீதசரத சக்கரவர்த்திககுப பதினியுமாகிய கைகேயி இவ்வ ண்ணம கொடுமைகொண்டதேனோ? என்றுரை செய்தனர.

பெருமாளதுகேடடுக் கைகேயியை இகழ்ந்ததைப் பொறுமல் இளைய பெருமானே நோக்கி, அடா தம்பி! நீ கைகேயியாரை யொருபொழுது மிக ழ்ந்த; பரதனுடைய குணங்களையே யெபபொழுதும புகழ்' எனறாய்; யான் வனவாஸம் நிச்சய பின்பே நிருவபோதிக்குச் செல்லவேண்டுமென்று

நிசசயம்கொண் டிருக்கையிலும், புரதனிடத்திலுள்ள அன்பினால் இப்பொ முதே போவோமென்று மனது கலக்கமுறுகின்றது; மிகவும் பிரியமுள்ள னவும், மதிப்புள்ளனவும், மனததை மகிழ்விக்கத் தகுதனவும், அமிழ்தம் போன்றனவுமாகிய பரதனுடைய வாகயியங்களேயே யான் நினைது மகிழ் கின்றேன்; யான் பரதனுடனும், சத்துருக்கனுடனும், உன்னுடனும் கூடி மகிழ்வேனே?, என்றிவவண்ணம முறைதது புலம்பி, கோதாவரியை யடைது நீராடி, தேவரிஷி பிதிரர்களுக குறிதது தருபபணஞ்செய்து, ஸ்ரார்போபலததானஞ் செய்து தேவதாகளையுந் துதிததருளினர். இவ்வண் ணம ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன நீராடித் தூய்மையாகிய பெருமாள், பாரவதி நதிகளுடன் ஸ்நானஞ் செயத சங்கரனபோல விளங்கினர்.

ஆரணயகாண்டததல பதினாறுவது ஸர்கம

முற்றிறறு.

இநதச சருக்கததில் இளையபெருமாள் ஹேமநதரிதுவை வர்ணனை செயகிற வியாஜததால ராவணனால் உலகம மிகப பீடிகபபடுகினறமையின, அவனை விரா வில கொலலசெயய முயறசி கொளளவேணடுமெனறு பெருமாளுடன ஸுசிசன செய கின்றனர், அதெநஙனே யெனனில, (அயமலகாலி) எனறதனால காலனபோன்ற ராவணன என்றும, (அலஙகருதி) எனறதனால தவனால அழிகபபட்டதென்றும, பனி மூடிறறெனபதனால், உலகம மோகமுறறிருகினறதெனறும, பூமி (ஸயம் பூவலினி) எனபதினால பாரம மிகுநதெனறும, (ஜ்ஞாநயதபபோயாரி) என் பதினால போகங்கள துறகபபட்டனவெனறும, அகவினியும ராவணபயததால் வெப்பம நீங்கினவெனறும, (நவாகரயணபூஜாபி) ந, வா, எனறு பத மாதலினி, ஸாதுகள யாகாதிகள் செயகினறிலாகளெனறும, எல்லோரும காமமே மேற்கொண் டனாகளெனறும, ராஜாகள் அலகினறனாகளெனறும, வெயயோனும தெனறிசையி லிலலகையில, ராவணஸேவை செயகினறனனெனறும, அரகாகள பயமற்றுப் பகலிலும திரிகினறனாகளெனறும, வீராகளடங்கினாகளெனறும, தீயாக ளோங்கி னாகளென்றும, காடடிலும முனிவாகளினறிச குனயமாயினவெனறும, இரவில் தேவர்களும் போக துறநதனாகளெனறும, ராவணன் வெயயோன்போலத் திகழ கையில், சநதிரன்போல நீர வினகுகினறிலிரொனறும, நிலவுறற ராததிரிபோலச சதையும் விளங்குகினறிலெனறும, கானமேல் காறறுப்போல வீசுகின்றன னெனறும், காட்டிலுள்ள முனிவா கணணீரவிடடழுகினறனாகளெனறும, அவாகள சம பாப பயிரகள்போலத தலை வணகி யுமமைச சரணமடைத திருகினறனரக ளென்றும், ராவணனைக் கொலலசெயயாமல் சநதிரனபோல என ஒளிகுனறி இருக கின்றீரென்றும், பனிததுளிபோல முனிவாகள் கணணீரபெருகி யழுகையில், தேவரீர் கருணைகொண்டு கடாக்ஷிததிருகினறீரேயென்றும, காட்டு யானைபோன்ற இக்கிரனும ஆசைகொண்டும பயததால் போகிகின்றிலனென்றும, நீர்ப்பறவைகள் போன்ற முனிவரும் நிஷ்டை குலைநதனாகளென்றும, வராஜிபோன்ற வனிதையா களும், ராவணனால் வருத்தப்படுக கண்ணீர பெருகி மோகமடைநதனாகளென் றும, நதிகள்போலவும நாரிகளிருகின்றீரகளென்றும, ராவண னிவ்வண்ணம் வருத்தினும, தேனீர் வாங்கொள்ளாமல் வெய்யோன்போல ஒளிகுன்றி இருக்கின்ற

பதிநேழ்வது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை பெருமானைக் கண்டு காமுறுதல்
பதியாருமபடி வேண்டியது

பெருமா 'ளிவ்வண்ணம ஸீதா லக்ஷ்மணாகளுடன கோதாவரியில ஸநாநஞ்செய்து, ஆஸ்ரமத்திற கெழுந்தருளி நித்யகர்மங்களை முடித்திக கொண்டி பாணசாலியில வீற்றிருந்து, பறவல கதைகளை யருளிச ்செய்து கொண்டி, பிராட்டியினுல சிததிராகஷ்தரிதத்துடன கூடிய சநதிரனபோல விளங்கினா. அத்தருணத்தில ராக்ஷஸ ராஜனுகிய ராவணனுகக உடன பிற நதாளாகிய சூர்பணகை யெனபவள தறசெயலாய அங்கு வந்து தேவ குமாரனுகக கிரானவரும, அகனற மாபினையும, ஜானுவளவும நீண்ட திருதோளகளையும, செநதாமரை இதழபோனற திருகணகளையும், முழு மதிபோன்ற திருமுகமண்டலத்தையு முடையவரும, மிகவும காண்பதற கினியவரும, மதயாணைபோனற நடை யழகினை யுடையவரும, ஜடை தரித்துகொண் டிருபபவரும, காட்டுவாகைபோல்ற ஸௌகுமாரிய முறற வரும, சிறக்க பல முடையவருமு, ராஜ லக்ஷணங்கள பொருநதியவரும, கரு நெயதல்போனற திருமேனி யுடையவரும, கநதாபபனுகக கிகாகிய அழ கினை யுடையவருமாகிப் ஸ்ரீராமசநதிரனைக கணடி, வடிவழகில லீபெட்டி மயங்கி, ஸ—மூகதை தூரமுகியாகியும, நுணணிடையளை மிஹாகரியாகி பும், தாமரை மடலபோ லகன றழகிய திருககண்களை யுடையவளை இகழநி ஸாழ்நது கோரமாகிய கண்ணுடையளாகியும, கறுதது நீண்டழகிய கேசத நத யுடையவளை சிவந்து சுருண்டி விரிநத தலைமயிரை யுடையவளாகியும, நீனிய ரூப முடையவளைக் கொடிய ரூப முடையவளாகியும, செவிக கினியமொழி யுடையவளைக கழுதை குரல்போலப பயங்கரமாகிய ஸொனி யுடையவளாகியும, யௌவனமுடையவளை மிகக கொடிய மூபபினை யுடையவளாகியும, பேசுநதிறமையினைய பிதறறுபவளாகியும, நலலொழுகக முடையவளாத தீயொழுகக முடையவளாகியும, பிரியமுடையவளை யப பிரிய மூடையவளாகியும, பெருமானை நோகி, மஹாபுருஷா! நீர ஜடை

முடிகளை, ரிஷிகள மிக வருநதுகினறனராகளென்றும, மூபபினாகளும, பொருளுளை வர்களும், எல்லாவற்றையுங் துறநது தனியே நின்றனராகளென்றும, பாதகுண வான நதால் விபீஷணுழ்வான் உமமிடத்தில் பதமிகொண் டிருகின்றன ரெனவும, கைகேயி நிநதையினுல் ஸீதையை ரகஷிசகின்ற ராக்ஷஸீ நிநதையும, சூர்பணகை யின் நிநதையும, பாதகுணது மோதநதால, விபீஷணருணது மோதனமும், பெருமாள் கோதாவரியில் அபிஷேகஷ கொண்டநினுலும், ருத்ரோபமான்தாலும், ராவணுதி ஸம்ஹாரம் செயது பட்டாபிஷேகஷ கொள்வாரென்றும் நன்கு வினளக்கு வின்றதி; அன்றியும், ராவணன் சாங்காலம் மிட்டிற்றென்றும்; இவைகள் அபசகுனை குறிபபினையும் தோற்றுகின்றது;

திரித்துரைத்தல், அவையல்லாதவற்றை மெய்போலத் தோற்றுவித்தல் முதலிய தீமைகளையெல்லாம் கையிலேந்திக்கொண்டு ராக்ஷஸர்கள் திரிகின்ற இக்கொடிய காட்டிலிருப்பதற்குக் காரணம் யாது? உண்மையாக உரைசெய்கவென்று வினவினாள். பெரு மானும் சூர்ப்பணகையால் இவ்வண்ணம் வினவப்பட்டவராகிக் கபடமற்ற வராதலின், உண்மையாக மொழியலுற்றனர். இவர் எப்பொழுதும் பொய்யுரைகளைத் திருவுள முறுகின்றிலர் ஆதலின், தாழ்வேஷத்தில்பெண் களுடன் பொய்யுரைத்தருள்வரோ? கேளாய் பெண்ணே! தசரதரென் னும் மஹாராஜா தேவேந்திரனுக்கு நிகராக எழுந்தருளி யிருந்தனர். யான் அவர்க்கு மூத்தகுமாரன், ராமனென்னும் பெயருடையேன், என்பாரி யையாகிய இவளும் ஜனகமகாராஜன் திருமகள், ஸீதையென்னும் பெய ருடையாள், யாமிருவர்களைத் தவிர, கடலினீங்கலாக இக்காட்டை யடைந்து தருமம செய்கின்றோம்; நீ யாவள்? யார் பெண்? யாருடைய பாரியை? இவற்றைக் கேட்டுணர விரும்புகின்றேன்; உனதுருவம் மிகவழ குற்றிருக்கின்றமையின், நீ யரக்கியல்லளென வெண்ணுகின்றேன்; ஆதலின், நீ இவ்விடத்திற் கேன வந்தனை? நீயும் உண்மை யுரையாயென்று பெருமாள் வினவியருளினார். அவ்வாறு வினவப்பட்ட சூர்பணகையும் பெருமானை மோகித்த காம மோஹிதையாகி, கேவி மிக வழகரே! உண் மையாக உரைசெய்வேன்; யான சூர்பணகையென்னும் ராக்ஷஸி ஆதலினா, யான அசமனைப்போல் மிக கணவோர் அசமமுமுபடி காமரூபணியாகி இகவாட டில திரிகின்றேன்; எனக்குடன் பிறந்தவன ராவணனென்னப்பட்டவனா, அவன், அரக்கர்களெல்லோர்க்கும் ராஜன், மிகப் பராக்கிரம முடையவன், அவன் பெயரை நீரும் செவியுற்றிருத்தலுமாகும், அவன தம்பி கும்பகர் ணன், எப்பொழுதும் உறக்கமுடையோன, அவன தம்பி விபீஷணன், இவனை மாத்திரம் ராக்ஷஸசேஷ்டை யுடையோனல்லன; மிக நல்லோன்; அன்றியும், கர தூஷணர்களென்னும் மிருவர்கள ஸஹோதரர்களிருக்கின்ற னர்கள்; உம்மை யான் கண்டதுமுதல் யான் அவர்களை மீறி ஸ்நேஹத்தரை யாகின்றேனை; ஆதலின், உமமைக் கண்டு புருஷோத்தமரான உமமையே பர்த்தாவர்க் எண்ணி வந்தடைந்தேன; யான் மிக மஹிமை யுற்றவள, இந் நகர பலமுற்றவள், வேண்டுமிடத்திற்குச் செலல வல்லவள்; ஆதலின், நீர் எனக்கு பர்த்தாவாகி நெடுகால வாழ்க தினபுறக; இதற்குத் தீமை யற்ற சீதையா லென்னபயன்? இவள் மிகவும் விகாரமுற்றவள்; ஆதலின், இவள் உமக்குத் தக்கவளல்லள்; யானே உமக்கு மிகவுந் தகுதியுற்றவள், என்னை கஷ்டமாகக் கண்ணுற்றுப் பாரீர்; உமக்குத் தகுதியற்ற இவளையும், உம்மு டைய தம்பியையும், யான் பக்ஷித்து விடுகின்றேன்; பின்பு நீர்புதை யற்ற ஸுன்னுடன் கூடி இன்புற்றிரும் புற்பல மலைகளையும், காடுகளையும் கண்ணுற்று மகிழ்ந்து வாழ்க வென்று நிதற்றினாள். பெருமானும் இந்த

வரிர்த்தையைக் கேட்டு நகைத்து, அவளை நோக்கி, மேற்கூறுமாறு சொல்லிய துற்றனர். *

ஆரண்யகாண்டததில பதினேழாவது ஸர்க்கம

பதினெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகள சூர்ப்பணகையை யிலதது மூகசு செவிகளை யரிநு தோடடிவிட்டது

அநந்தரம பெருமாள காமவேட்கைகொண்ட சூர்ப்பணகையை நோக்கி, அடி சிறநத வழகுடையாளே! யானிநதச சிதையை மணஞ் செய்யாகக் கொண்டிருகின்றேன; உனனைப போனறவர்களுகசு சகளதது யிருபபது மிகத தனபதநிற் கிடமனறே? என் தம்பியாகிய இநத லக்ஷ்மணனும, மிக வழகினனும, சில முடையோனும, திறமையுடைய வனு மாகினறனன; யௌவனமுடையவன, மனஞ்சலனாதான், ஆதலின், மனஞ்சியும கோருகினறவன், கணணுகசு மினியவன, அவனை யுனக் குத் தகக பாரதது வாருவான; ஆதலின, நீ யவனை யடைநது சகக ளத்தியினறி, வாழ்க வென்று நகைத துரைததனர. சூர்ப்பணகையும் அகனை யுணமையெனவே எணணிப பெருமாளிடட டிகையபெருமா ளிடம வந தவரை நோகசி, லக்ஷ்மணரே! உமமுடைய அழகினுகசும, என்னுடைய அழகினுகசும, மிகத் தகுதியாகினறது; ஆதலின, யான உம க்கு மனையாளாகின்றேன; நீர எனனுடன கூடி இனபுற்று வாழ்கவென றுரைத்தனள. இகையபெருமாளதகேட்டு நகைதது, சூர்ப்பணகையை நோகசி, அடி பெணமணியே! யான ஸ்ரீராமபிரானுகசுத் தொணடனஞசி பணிவிடை செய்கின்றே னதலின, அடிமைபூண்ட எனகசு நீ பாரியை

---

* சூர்ப்பணகை காமரூபிணி யாதலின், பெருமாளைக் கண்டவுடன் காமுற்று, அவர் தனனைக கணடு கர்முறவேண்டுமெனறு நல்லுருவகொணடன ளெனறறிக, கவி யவஞக் கியலபாயுள்ள உருவத்தையே வாணனை செயதனரென்றனர். வியாகி யாதா, சூர்ப்பணகை காமாதிசயததால மதிமயஙகி, ரக்ஷஸபுதியால் தனனையே அழகினளாக ஒண்டை வேடபினையே மதரமாக வெண்ணுவதுபோல எண்ணி, அவ் வுருவத்தோடே வநதனள் ராக்ஷஸரூபத்தையே நீதெனறறிநதவளாயின, பிராடடி யாரை இகழ்வளோ? இவளும் அவளைபபோலனறே? உருவகொண்டிருபபின், (சுவீதாவன்மஞ்ஞங்கே ராக்ஷவீர்ப்ரதிபாதிமே) எனபதற்கு நீ யழகிய உருவ மூடையாளல்லே; ஆதலின், நீ எனக்கு ராக்ஷவியாகவே தோற்றுகின்றனையென்று சொலலுதல் கூறவேண்டும்; இவன் தன்னை இகழ்நது திறமைகைகாகவும், தன்னுடன் பிறநதோர்களைப் புகழ்ந்தனள். சூர்ப்பணகை என்பது; மூறம்போன்ற நகமுடைய தென்று ஸாரணவிருபபெயராகின்றது:—

யாகுவது தகுமோ? ஆதலின், மிகச் சிறந்த உருவமுடைமை ஈமமணியருகே பாரியை யாகக் கடவை. மிகவுங் குரூபியும், மூபபினளுமாகிய சீதையை விட்டுவிட்டு, இனியாளாகிய உனனிடத்திலேயே மோகமும் மிண்புறுவா; ஆதலின, அவரை மணஞுசெய்து கொளளாய்; சிறந்த வலிமை கொண்ட இந்த ராக்ஷஸரூபத்தை விட்டுவிட்டுத் திறமையற்ற மானிடரூபத்தில் யாவன விருப்புறுவானென றுரைத்தனா. சூரபபணகை பரிஹாஸமெனபதை யறியாமல், இந்த வாகுகியமும உண்மையெனவே எணணி, மீளவும் பர்ணசாலை யில் வீற்றிருகின்ற பெருமாளிடம வந்து, காம மோஹிதையாகி, மீளவும அவரை நோகசி, ஸ்ரீராமசந்திரரே! இந்தச் சீதை மிகவும குரூபியா யிருக்கையிலும, இவளிடத்தில ஆசையுறறு எணணீ மணஞுசெய்து கொளளுகின்றீர; ஆதலின இவளை இபபோழுதே பக்ஷித்து விடுகினறேனென றுரைத்து, ராமனெதிர நோஹிணி நக்ஷத்திரத்தைப பீடிக்கச் செலவதுபோல ஸ்ரீசீதாபிராட்டியாரைப பக்ஷிக்குமபடி யோடினாள. பெருமாளவளைக் கண்டு ஆவெனறதடடி இளையபெருமாளை யழைத்தது, அடா லக்ஷ்மண!—

க்ரூரைரனார்யை ஸ்ஸாதுமித்ரே பரிஹாஸஃ கதஂசன।
நகார்யஃ பச்யவைதேஹீஂ கதஂசித்ஸ்ஸாக்ஷ்யஜீவிதீம். ॥

கரூராராயஸஸைனமிதரோ பரிஹாஸ்யகதஞசந।
நகாராயபேஸயவைதேஹீம கதஞசிதஸௌமயஜீவதீம ॥

கொடுமையுறறவாகளுடனும, மூடாகளுடனும, ஒருபொழுதும் பரிஹாஸமுஞ செய்யலாகாது; யாம இவளைப பரிஹாஸஞுசெய்து உபேக்ஷையாயிருந்ததினுலனறே இவள இவவணணஞு சீதையைக கொலைசெய்ய மூபபனனள? சீதையைப பாராய, நலவினையால இவளிடத்தில தபபிப பிழைத்தனள். ஆதலின கொடிய இவவரகினியை கொலை செயயாமல நாகினையைத் தொடடாயென றருளிச்செயதனா. இளையபெருமாளதுகேடடு மிகச் சினமுறறு வாளியுருவிச சூரபபணகையின செவிநாசிகளை யரிந்து, வெருடடியோடடி விடடனா. அவளும செவி நாசிகளி லறுபபுணடு, கோரமாக வீறிட்டழுது ரத்தத்தை வழியில பெருகுகிக கொணடே வந்தவழியே யோடிக கைகளை யுயரவெடுத்துக் கூவி யழுது ராக்ஷஸாகளால சூழபபடட கரனிடஞு சென்று, வினனினனும இடிவிழுந்தாப போலத் தரையில வீழ்ந்து, ஸ்ரீராமபிரான சீதா லக்ஷ்மணாகளுடன இங்கு வந்திருபபதையும, தன செவி நாசிகளை யரிந்ததையும, கரனுகுக குருதி பெருகப பெருக நொண நொணவென றுரைத்தனள.

ஆரணயகாண்டத்தில பதினெடடாவது ஸர்க்கம

முற்றும.

பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை பெருமாளிடத்தைக்குப் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்தது

அந்தரங்க சரன் இவ்வண்ணம் மூக்கறுபட்டு, சூரியனைப்பெரும் மித் தரையில் விழுந்து புலம்பிய சூர்பணகையைக் கண்ணுற்றுக கடுஞ் சினங்கொண் டவளோடுகி, அடி ஸஹாதரி! எழுந்திராய; நிகழ்ந்ததை மறைசெயாய; பதைபதை விடுக; நீ யாவனு லிவ்வண்ணம் அங்கவீன முற் றினை; வெளிபடட உரைசெயக; யாவன பகையீனறிப படுத்திருந்த கொடிய கரூராகத்தைவுலில விரலினுல் தூண்டி எழுபபுகின்றனன்; யாவன் மதிம யகதினுல காலபாசத்தைத தரீனை கழுத்தில சுற்றிக கொளளுகினறனன்; யாவனொருவ னிபபொழு தனனை யணுகிகொடிய நஞ்சினை யுணடனன; பல முற்றவளும, பராகிரம முடையவளும, நீணதனிடரு செலல வலலவ ளும, நீணதவாறுவ தரிபபவளும, யமனுககு நிகராகியவளுமாகிய நீ யாவனுல இவவகக்யாக்த தீயருறறனை, உனனை இவ்வகையாகச செய்த வன தேவாகளுள சிறந்த தோளவலி யுறறவனு? அலலது, கந்தருவனு? அலலது பூதமா? அலலது, ரிவீயா? எனனுடன பகைந திவவண்ணந நிகழ்கு ரிய வலலவன் ஆயிரங்கண்ணனே யாகுவனலலது, வேறொருவனுமாகான; உனகுந்த நிகழ செயதவனமேல கூரிய கணைகளைத தொடுத்து, அனனப் பறவை நீரினினறும, பாலப பிரித தெடுபபதுபோல அவன உடலினினறும, உயிரைப பிரித தெடுபபேன, அவன என கணையினு லடிபடடு, நிரையுடன குருதியைக ககக, அது நிரையில படியக காணபாய; எனனு லடிபடட யாவ னுடைய மெயயைப பறவைகள சூழந்து மாமஸந்தைக கடித்திழுத்துத் தினனப போகின்றன; எனனு லெதிரகபபடட வலலைக தேவ கந்தர்வ பிசாச ராக்ஷஸாதிகளுள ஒருவரும பாதுகாத்தளிகக வலலவராகார்; ஆதலின, நீ மனகதெதறி, யாவனுல அவமதிபபுறறனையோ, அவனை முறைசெயா யெனறு பகைவாமேல சினமுறறு விரைவினன; சூரபபணகை அதுகேடடு அவனை நோகாகக கேளபபா சகோதரா!—

தருணௌ ரூபஸம்பன்னௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ।
புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணாஜினாம்பரௌ॥

தருணௌ ரூபஸம்பன்னௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ
புண்டரீகவிஶாலாக்ஷௌ சீரகருஷ்ணாஜினாம்பரௌ

நித்ய யௌவன முடையவாகளும், காமனுக்கு நிகரான ஸௌந்த ரிய முடையவாகளும, காட்டுவாகைப பூவுக்கு நிகரான நிலைகுழாய மு டையவாகளும, சிறந்த பல குணங்களையுடையவாகளும, தாமரை இதழ்போல அகன்ற

இருக்கண்களையுடையவர்களும், மூவுரி மக்காயிரி புரிந்தவர்களும், காய் கனி கிழங்குகளை யுண்பவர்களும, புலன்களை வென்றவர்களும், தவஞ செய்பவர்களும், தருமவழி கோணுமல நடப்பவர்களும, ஸோதரர்களும, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களென்னும திருநாம முடையவர்களுமாகிய இருவர் தசரதசக்கரவர்த்திகளுக்கு புதல்வர்களாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்கள். அன்றியும், அவர்கள் காதாவராஜனுக்கு நிகரானவர்களும, ராஜகுமாரர்களும் நிறைந்துள்ளவர்களும, அவர்களை தேவர்களோ? மானிடர்களோ? யான தெரிகின்றிலேன்; அவர்களுடைய அருகில் யௌவன முடையவளும, சிறந்த கட்டழகுற்றவளும, பல கலன் மணிந்தவளுமாகிய ஒரு பெண் காணப்பட்டனள. அந்தப் பெண்ணின் பொருட்டு அவ்விருவர்களும் நாதனற்றுக் குலங்கெடுத்த பெண் போல இவ்வண்ணம அங்களீனஞ செய்யப்பட்டேன்; ஆதலின், அவளுடையவும், அவ்விருவர்களுடையவும, உதிரத்தைப் போகளத்தில் பானஞ செய்யக் கருதுகின்றேன்; அமமூவாகளுடைய ரத்தத்தைப் பானஞசெய்வேனென்பதே எனதுடைய சிறந்த கோரிக்கை; இஃது உனதுலேதீனே நிறைவேற்றக் கடவதென்று கண்ணீர் தும்மப் வழுது உரைத்தனள.

கரனும இவவண்ண முரைத்த தங்கையின மொழி கேட்டுக்ரோதிக முனிவுகொண்டு பதினாயிரம் சேனைகளுக்கு தனிதனி ஸேனாநாயகர்களாகிய பதினாருபோகளையும அழைத்து தவாகளே! நீங்களும் கேளீர் சேனாநாயகாகளே! மானிட மனையரி யுடுத்தவர்களாகியும, ஆயுதந தரித்தும, பெண்ணொருத்தியை யுடனகொண்டும, மானிட ரிருவர் தண்டகாரணியமும புகுந துறைகின்றனர்களர்; நீங்கள விரைவாகச்சென்று, அவரிருவரையும கொலைசெய்து, அவர்களையும, அப்பெண்ணையும கொணர்க; அவர்களது சோணிதத்தை இந்த என் தங்கை பானஞ செயவாள; கேளீர் அரக்கர்களே! இதுதான என் தங்கையின கோரிக்கை; எனக்கும இவ்விடம; ஆதலின, நீங்கள் இவ்வண்ணம் விரைவில செய்து முடிக்கக் கடவீர்களென்னறு கட்டளையிட்டனன. அப்படியேனலவரும அதுகேட்டு காற்றினுலுலைக்கப்பட்ட மேகங்களைப்போலக் கர்ஜித்து, அந்தச் சூர்ப்பணகையுடன அங்கெய்தினார்கள்; இவர்கள் கூரிய கரீகளை யுடையவர்களும, ராக்ஷஸ ஜாதியாகளும, கொடியாகளுமாகியும, பெருமாள லிலாமானுஷ விக்ரஹரர்களாகியும, அதிமானுஷ தேஜோபல பராக்ரம முடையவ ராதலின, அவர்களிருவரை வெலலுதற்கு திறமைகொண்டிலர்கள; காட்டிடையில மதமேறிய பிரிமித்த திரியுங களிறுகளு பல கூடியும, மிகப பறமி எழுந்தெரியுங காட்டுத தீயினை யணைக்க வலலன வாருமோ? ஆதலின, அவர்களை பெருமானாக கண்டு அஞ்சுவென்று நின்றனர்களர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் பதினொன்பதாவது ஸர்கம்

முற்றிற்று.

தனிஸ்லோகி ஸஹிதேவைகஸ்ரீர்ணஸ்ய ராவணஸ்யவதார்த்தநிபி¶ ஆத்மநிதோ மாணுஷேலோகே ஜஜ்ஞேவிஷ்ணுஸ்ஸநாதனஃ) என்கிறபடியே தசகண்ட குண்டித சக்திகளாஅ தேவர்கள் ராக்ஷஸர்களுடைய ராஜஸ்ஸைப் போக்கும்படி ரஜோ குணமான வடிவுகளும், ராக்ஷஸஸ்திரீகள மாகுலய்கங்கள் வாங்குமபடி கழுத்திலே கட்டின கபடங்களும், ராவண பந்நீகருதைகளான தங்கள் ஸ்திரீகளுடைய விரித்த கே, (விமுகதகேஸயோ தூஃக்கார்த்தாஃ) என்ற ராக்ஷஸிகள் தலையிலே யாம்படி தாங் கள விரிதத தலைமயிரும், (ஹாபுத்ரேதிசவாதினியோ ஹாகாதேதிசஸர்வஸஃ) என் கிறபடியே யவர்கள முகங்களிலே விலாபாக்ஷாங்களாமபடி தங்கள் முகங்களிலே ஸ்பபுரிக்கிற சாஞ்ஷாங்களும, (உதிதருதயசப்புஜைகாதித) எனகிறபடியே அவா கள் கைகளே தெதிதக கூப்பிடுமபடி தாங்கள தொடுதத அஞ்சலி பதமகளும், (ஸநாபயநநிமுகபபாஷ்பை ஸதுவஹாரிவபயகஜம) என்கிறபடியே அவர்கள் கண் களிலே கணணீர பாயுமபடி தாஙகள கணணுய கண்ணீருமாய, (சாயாவருஷ மிவாத்தவகாஃ) எனறும, (சகோரா இவசீதாம் சுஞ்சாதகா இவதோயதமு, அந்தா இவதாதாரம தேவாஜகமூஜனூதனம) எனறும சொலலுகிறபடியே அததல்ஸாதத ரானவாகள் சாயால்ருஷததைசசென்று சேருமா போலேயும, சகோரஙகளாணவை சரசசந்த்ரணே யணுருமா போலேயும, சாதகங்களானவை வாஷ்பகவலாஹகங்களே சென்று கிடடுமா போலேயும, தரிதராணவுகாள் தாதாவைச சேனறு கிட்டுமா போலேயும, ஸ்ரீயஃபதிமைச சேனறு கிடடி, (தமப்ருவன்ஸ்ராஸவாவே ஸமபிஷ்டு யஸஃந்தாஃ) எனறு ஸ்தவ பரியஞுவனே ஸதோததரம பணணுவாகளாகத தொட ஙகி, (ஸதைகருபரூபாய) எனற அவிகருதரான தேவா நாட்டிற பிறகது படாதன பட்டு மனிசதகாய எனகிறப்படியே அழிவுகிடட்டு, தரிபாத வீபூதியிலே இருகக்கடவ் தேவா சதஷப்பாததாய ஹிரண்யாக்ஷவதம பண்ணுதது, கேவலம் நிராய தத்த தாலே போராதெனறு நாகலநத சிங்கமாய ஹிரண்ய நிரஸனம் பண்ணுற்றும, மஹததிற்கும மஹததாயுள வடிவைக் குறளுருவாகவி, அல்லி மலாமகள் போக மயகுகளே மறுது, ப்ரஹமசாரியாய (தயானன பரதி கருஹணீயாத்) என்றும, (கோலஹஸரபரதாதாரம) எனறும, அலமபுரிந்த கெடுதடகளை யெனறும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹமாதயகே பதப்பதரான தேவா மஹாபலி பகலலிலே பத தாயததை யாதஹிதிதும, பிரஹம கூதரஙகளுகு உறபாதகரென்று ஒதப்பட்ட தேவா (பித்தியமமரூபவீதலக்ஷண மாதருகஞசதனூரஜிதமததத) என்கிறபடியே ஜமதகனி ரேணுகைகள பகலிலே பிரஹமகஷ்த்ரதிரியாய வாது தோனறி இருபத தொருபடிகால தஷ்ட கூதத்ரியனாப பரசுவுகுபு பிராதராசனமாகவியதும, (பக்தாநாம்) எனறும, (வாதஸகலமேததஸம ஸருதாததஞுசகார்த்த) என்றும, அடியோங்களுகாகவனரேவென்று ஸதோதரமபண்ணி, சாபுமானயவெனறு கையிலே ஆயுதமெடுகரும்படி தங்களுடைய வஜரபரசு தண்டபாராத் யாயுதங்களைப போகவிட்டும், அவன (ஸாகரம சோஷயிஷ்யாமி) எனனுமபடி கணணீராக காட்டி, (லுகரீஷம் சரணங்கதாஃ) என்றும், (ஸமூதரம்ராகவோராஜா சரணம கருதிமீர்ஹதி) என்றும், அவன் சரணம் புகும்படி தாங்கள் சரணம புக்கும, (அஞ்சலிம்ப்ராஞ முகஃக்ருத்வா) எனறு அவன் அஞ்சலி பண்ணும்படி தாஙகள் அஞ்சலி பண்ணியும, (ப்ரஸீதநாதபவநோமே) என்று அவன் ஸ்தோதரம பண்ணும்படி தாஙகள் ஸதோத ரம் பண்ணியும, (ஸர்வேலகநிஹிதாஃ) என்ற நமமயனை இகிரணம முற்பாடனம படி திருவடிகளிலே நமஸ்காய, (நமேயம்) என்றிருகிறவர்களைத் தலையழித்தது நீ

வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய, பரமகாருணிகனான ஸர்வேஸ்வரனும் நித்யானே பாயினியான பிராட்டியாரும், (பிதாமரோச யாமாஸத்தா தசரதம்க்ருபம்) என்றும், (ஜனீகஸ்யகுலேஜாதா) என்றும சொல்லுகிறபடியே தாம் தாசரதியாயும், அவள் ஜனககுல ஸுதையாயும திருவவதரித்து, இருவரும இணங்டிடத்திலுமாக வளர்ந் தருளுகிற காலத்திலே, இமமிதனம இப்படி யகலவிருகக பெறுது, இப்படி யகல விருநதபோது, ரக்ஷகராகை யனறிகே (ஜகதஸகைலம் பரிவாதயாமி) என்றும, (கிரீநுஸாகரமேகரீமம மஹீநதஹஹி) என்றும, இவாகள தீங்களாலே ஜகதுக்கு அழிவுவருமெனறும, சோநதபோது (ஆவாயயாஙகாமாணிகா தவயாஹிப்ராஜ்ஸ் சோதபரீஜிதவயா) எனறும, உபேதமஸீதயாபூயஸ சிதரயாசசினமயதா) எனறும, ஜகதுக்கு மங்களாவஹமாயிருகையாலும, இமமிதுனததை சோகவேண்டு மெனகிற அபிஸநதியாலும, (விநாசாய சதுஷ்கருதாம) எனறும, (ஸமபவாமி) என்றும, (யஜஞவிகனகமஹநனயாம) எனறும, அவருடைய அவதார ரஹஸய ஸங கலபததை யடியொறறினவனுகையாலும, விஸவாமிதரபவானுனவன தசரதரனு கரததைக கிடடி ராமரதருததை யபேக்ஷிக்க, அவனும வாதஸல்யததாலே மதி யெல்லா மூளகலங்கிப பெருமாளே யுளளபடி யறியாதே (ஊகஷோடசவாஷோமே) என்றும, இனனம பதினறு பிராயம நிரமபிறறில்லே, (பாலஆஷோடசாதவர்ஷாத பௌகண்டஸசேஜிகீதாயதே) எனகிறபடியே அபாபதவய வஷரா ராகையாலே, தனித தொரு காரயததுக் காலலா, (சதராஙகபலோயுதம மயாஸ ஹிதேநய) மூனுகண்ணுக வென்னையும கூடடிககொண்டு போகினவன, விஸவாமிதரிரும் இவா பருவதகிற சிறுமைகணடோ நீர வாரததை சொலலுகிறது, சிறுமையின வார்ததை யை மாவலியிடைசசெனற ஸாசுநிபாவிதரதப போயக் கேடக, மூனறாவது மாகளுமாய, ஸநநிஹிதருமாயப பலருமான இவாகளைக கேடகமாடடாயோவெனறீடேறறி இஷச விடக, இவனு மிசைநது, (ததெனருசெபுதாய) எனறு இவனுகு இஷடவிரி யோகாரஹமாகப பிளளைகளிருவரையுங கொடுகக, அவனும ராம லக்ஷ்மணாகளைக கொண்டுபோய, காமஜஞானஙகளாலே அவிதயையை நிரவிகருமாபோலே அவா களை இடுவிதது தாடகையை நிரவிப்பிதது, அநநதரம அவிதயாசஞ்சிதமாயப் புண்ய பாபரூபமான உபயவிதி காமஙகளையுமபோலே தாடகாஜனிதரான ஸுபாஹு மாரீசா களையு மழிதது, அது தனனில், (உததபூரவாகயோரஸலெஷ்விகாசென) எனனுமா போலே, ஒருதலநிலைகொனறு, ஒருதலநிலை யகலவடிதது, விஸவாமிதராத தவ ரதானமம பண்ணி, (ஸ்ரீயமிசசேததுதாசஞ்சி) எனறு லக்ஷ்மியைய பெறுமபோது அகனி புரஸஸரமாகப பெறவேணடுகையாலே, (விஸவாமிதரேண ஸஹிதோ யஜஞ தாஷ்டுமஸுயமாதது) எனறு ஜீனகனுடைய யஜஞஸமயதிலிலே சென்று, அகனிதரயங களையும உபரமிதது, விலலிறுதது, மெலலியல தோள தோயநதாயெனறு சொல்லு கிறபடியே ரௌதரமான விலலை யழைப்பிதது, தேவதாநதரஸபாசததாலே வநத அசீநுடைய தோஷம போமபடி திருகையிலே வாஙகி குணரோபணம பண்ணி பங்கசுல்கையான பிராட்டியாரையுங கைபபிடிதது, மீணடு வருகிற வளவிலே, ராமத்வம் ஈசாசு பட்டதோவென்று அகிருபிதனைய வநத பரசுராமனைக கண்டு, புத்ரவதலலனான சகரவாதகி சிதனைய, (அபயம ஸர்வபூதேப்போதாதாமி) என்னுக டவை; பெருமாள் தமக கநிசயமகைபணணி, (பாலராமமமபுத்ரணு மபயநதாது மச்சதவி) என்றும்போ வாசிகரும பிணஙகி வநதவனுகையாலே, பெருமாள் திரு

நீங்களுஞ்சொல்லவும், ஸாதாரணமாக என் பின்னாலுள்ளவருக்கு ஆயுப்ரதானம் பண்ண வேண்டுமென்றிருக்க; இவ்வார்த்தையைக் கேட்டும் ப்ரவர்த்தியும்போலே கொர்கொர்கிற இவனைக் கண்டு தனிய விடுவோமென்று பார்த்து, வலிஷ்டோநி ரிஷிசஞ்ஜய (தாஸ்ருஷ்ட்வாபீமஸஸுதரஸய ஜவலந்தமிவபாவகம், ரிஷியோராமமாமே நிவஸோமஹாரழிவன) என்கிறபடியே உன்னை யொழிய ராமாதரமுண்டோ வென்று பெருமாளுடைய ராமதவதத்தையும், அவன் தலையிலே இரட்டிக்கமாட்டெறிந்து கெருப்பிலே நீரைச சொரிவாரைப்போலே குளிர வாதத்தை சொன்ன விடத்திலும், அவன் ஜாமதக்னீ யாகையாலே யாருமையாலே, பெருமாளும இவனை கையிலே இருந்த கஷ்டமிருகமையோலேயிறே இவனெரிகிறதென்று பாராது மேலெழுந்து கூரதேஜஸ் ஸோடே யதத வாஇஇ ஸஹஜமான பராஹமணயமே • சேவிக்குமபடிபண்ணி (அக்ஷய மதஹநதாம ஜாநாமிதவாம்ஸ்ரோதத்மம, ததஹோஸ்யபராமாஸாத ஸவஸ்திதேஸதுபரந்தப) என்றவளுந தன ஸவாபாவிகமான பராஹ்மண்யதத்தக கீடாக ஸ்வஸ்தி சொல்லத், தனனுடைய வைஷ்ணவமான விலலே வாங்குகையாலே, பெருமாளுடைய வைபவம ஸாவ லோகவிததமாமபடி மழுவேந்திபபோக், பெருமாளும (பராஹமணேஸீதிபுஜ்யோமே) எனறு இவன ஸவஸதி சொல்லுகையாலே, பராஹமணனென றறுதியிட்டு, அருகுநதாளியும பறித தவன காலிலே போகட்டிக குமபிட்டு மாரில நூலே கடகாக விட்டு ரக்ஷித்து, மீணடு திருவயோதயிலே புகரு, இசசாதருப் பெறுகைக குட்பட்ட வருதத மறியுமவ ராகீகயாலே, இவன சீர்மையையறிக்து (ராமஸதுவமீதயாஸாததம விஜ்ஞாபயஹ்ரிருதூன) எனகிறபடியே பெருமாளும, பிராட்டியாருமு, இனிதமாக தெழுநதருளி இருகக்கண்டு ஸ்ரீபூமி பிராட்டியர்னவன் (லோகபாலோபமம்மாதம அகாமயதமேஜிநீ) தானும நாசியாரோபாதி அம்ஸபாஜினியாகையாலும, (யதாதுபார்கவேராமஸ ததாபூதாணீதவியம) என்று தனதரு வருதத பரசுராமாவதாரதினுடைய தேஜஸஸ்ஸு மிகுகே ஸகல மிகுகையாலும, தன கூதத்திகொகக பெருமாளே ஸவயமவராமக வரிக்க, ராஜரவு மிது காரதாவு விவாஹமாக வொணணுது வமநதாகமாகக காகாஹணம பணணி வைக்க வேண்டுமென்று பாராது, பெளராஜான பதமநிரி புரோஹிதாதிகளினாதிசட்டி மநதரித்து, (மநதரயிதவாதசஸசகரே நிஸசயஜஞஸ்ஸு நிஸசயம) (ஸவஏவ புதரயேபவிதாஸ்ரோ பிஷிஞ்சாமிமேஸ்ரோதம ராமமராஜ்யதாமிாகும யெனவராஜய இதிப்ரப:) எனகிறபடி ஸமபனன நஸ்நதரமான பூசதத்திலே பெருமாளே யபிஷேகம பண்ணக கடவதெனறு நிசசயித்து, அதுகரு வேணடும ஸமபிதானஸகளைப்பணண (ஸோஹமம்பிஸ்ரமபிசசாமி) எனறும, (யெனவாராஜயேகஸமபியோகதமுபைசித) என்றும், நாட்டாரோடு ராஜாவோடு பண்ணின ஆசைபபாடுகள தாமகள் பண்ணின வாசையாலே, எண்ணினவாருக விகசருமஙகள் எனகிறபடியே அவை வயகதல்பாய (ஆவாஸதவ்வதுமிசசாமி ப்ரதிஷ்டமிவகாசே) என்றும, (தபஸ்விநாம்ஸேவதருன் ஹாதுமிசசாமிராகவான்) என்றும, ஸ்ய ஸங்கல்பானவர் தம்முடைய ஸங்கல் பமே ஸங்கல்பமாம்படி கைகேயி மாதராதரய்முமிய கின்ற கலக்கி • காட்டிலே எழுந்தருளி, தண்டகாரண்ய வாஸிகளான ப்ராமரிஷிகளைக் காணும்போது (சிக்ஷதஸ் தேஹிநோபேயாத்) என்கிறபடியே தொறுதொறுகொண்டு காணவாகாதென்று பார்த்து, ஸிகாதத புகஸ்ஸாமாகச் சென்றகாண; அவர்களும் மஹாராஜரைப்போலே பெருமாளுடைய வீர்யத்திலே அதிசங்கை பண்ணிப்பயங்கித்துத் தொலைய நேன்பாம்படி ஸீதாதன்மத்திலே நிருந்தியருளுகையாலேயும், ஸ்ரீராகவ ஸுத்த (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்

கோர்த்தமவத் த்யமாஸான் கிசாஸனாக) என்று எவனோ சக்கிரவர்த்தியென்று சாஸனம் புரிந்து (பஹுதாமர்த்த ஸ்திதியாதமாக தோஹ்மயதருசசய) என்று ஓம கொடுத்து, (இதாம சாரிஸமுதாமல் தேஷாம பீரியாயேணதபல்விதாம) என்கிறபடியே சரபங்க ஸ்தித்வரை கலைய தத்ப்ரதருபமுகரான ரிஷிகளாஸாமதத்திலே பாயாயேண வெழுதருளி யிருக்கிற பெருமான் அகஸ்த்யோபதேசதாலே கோதாவரீ நீராமான பஞ்சவடிபரி ஸாதத்திலே பர்ணசாலையுரு சமைதது, (வாஸமுபாணசாலாயா மாவரீஸஸஸஹவரீதயா, விரோஜமஹராபாஹு ஸ்ஸிதியாசநதராமா இவ, லக்ஷமணே நஸஹப்பாதாரா) என்று ஸாசி யிரோடு மிலையபெருமாளோடுகூட இனி தமாக தெழுதருளியிருக்கிற வளவிலே, (தகதேசம்ராக்ஷஸீகாசி தாஜகாமயதருசசயா, ஸாதுரூப்பணகாம) என்று சூர்ப்பண கையாயிருக்கிற ராக்ஷஸி போனவள் யாதருசசிக ஸ்ரீகருதமடியாக வருதுகிட்டி, ப்ரார்த்த விஷயமாயிருக்கசெயதேயும், கட்டளைஞ ஓராசாரயணடியாகவிசேஷஜ்ஞாநமபிறவாமை யாலும், புருஷ்காரம முன்னாக பறறுதல எவனன்றிகே ? அவவிஷயத்திலே அஸ ஹ்யாபசாரமபண்ணி, நக்ஷ்மாமிகலிகாக (இதயுகேதாலக்ஷமணஸதஸயாஸ் கருததோ ராமஸயவஸயதஸ், உததருதயகட்கம சிரசே தகாணநாஸைளமஹாபலஸ்) என்றும், கூராநத வாளால கொடி மூகருகு காதிரணடும மீராவிடுதெனறும, காதொடு கொடி மூகனறுட னறுதத கைதலதாவெனறும சொல்லுகிறபடியே ததகஷி ணபாஹுவான இளையபெருமாளாலே தாங கைகொடாராய வைரூப்பததை விளைப்பிக, (விரூபணஞ்சாதமகிசோணி தோகஷிதா சசமஸஸராவமபகினி கரஸ யஹா) எனறு வாநத மூகரும, வடிகிற உதிரமுமாயத தன ப்ராதாவான ரவுண கறிலிக, அவனும குபிதனய (வயகதமாகயாஹிகே நதவமேவமரூபாவிரூபிதா) என்று உண்னை இபபடிச செயதவாகளார்? அவாகளைத் தெளியசு சொல்லென்று கேட்க, அவ ராகளை இனனுரென்று அடையாளந தெரியச சொலலுகிறள (தருணெள) எனறு தொடஙகி (புதரொளதசரத ஸயாஸதாம, பராதரொளராமலக்ஷமணெள) என்று, இன் ஞாமகனெனறும, இன்னபேரை யுடையவரெனறும சொல்ல ப்ராபதமாயிருக்க, (தருணெளரூபஸமபனனெள) எனறு பருவததையிடடுச சொல்லுவது, வடிவழகை யிட்டுச சொலலுவதாவ தெனனெனனில, இவளுக்கு வைரூபயம பிறநத நிதசனை போகவி, வைராகியம பிறநத நிலலையிறே, ஆகையாலே, (காமமோஹிதா) என்கிற தனனபிரிவேசம வடிவிடடு பராதாகன முனனெனறு பாராதே தனனுடைய ஸ்ரூத கதததைச சொலலுகிறள அதுகுலராகிலுமாம, பிரதிகூலராகிலுமாம, இவவிஷயத தில அகப்படடவாகளுகருபு பணியிறேயித, (யாகிராமஸயினெஹாகி) என்று அடை யாளந தெரியச சொல்லென்று பிராடடியா திருவடியைக கேட்க, (கரிஸதநிரஸத ரிப்ரலமபஸீச) என்று சொலலுவதறகு முனனே (ராமமகமல பதராக்ஷஸராவஸதமம ஞெஹாஸ்) எனறு சொனனுளிறே, இவை தனகரு பரயோஜகரூபகாமங்கள் சொல்ல வென்று முணடிறே, அதிலே ரூபஙகளைததேடியே பினபு பெயரிட்டுச சொல்லுகின் றனரென்று சுருதியின கடையில் கூறபபடட காமததிலே பரதமபாவியான ரூபத்தை முற்படச சொல்லுகிறளாகவுமாம, அன்றியிலே, (ரூபதப்ரமதரகுபிதாகாம் பாவஜ் ஞாங்தருஷ்டம) எனறு குபிதையாகையாலே, ஹருதகதாரததத்தை அவசமாக வெளியிடுகிறளாகவுமாம், இதிலே (ராமமிருதிவாலயாமம கருதாபலதருசப்பம், பபூ வேஷ்டோரபமதருஷ்டவர ராக்ஷஸீகாமமோஹிதா) என்கிறபடியே தானவனாக்தண்டு காருஷ்யமுமதைக் கிழியாயிருபபதொரு ஸுசாந்தகமான ஆகாரமும், தன் புரியததா அனனடையை நிதரபதரியத்தாலே (தபோனுரூபாயகருதிரம்பியேயனம்) என்னும்

ஸ்ரீசொல்லுகிறவர் ஸாக்ஷையாலே, (கேர்யமேவம் மஹாவீர்யம்) என்றிவர்களே அன்னிட மாட்டாதே அருகிருக்கிற ப்ரதாநமான காரணக்கு(பலமூலமிநெனாந்தெனதாபஸௌ தர்மசாரிணௌ) என்றவர்கள் எளிமைசொல்லுகிற தொரு ஆகாரமும், (ராமஸ்ய சமஸ்த சுபகர்ம மஹாநன்ஸ்த்ராஸோபவேன்மம்) என்றிவர்களுக் கஞ்சினவ ராகையாலும், அவன் நெஞ்சிலே எரிச்சல் பிறக்கைகாகவும், (புதயாஹமனுமஸ்யாமி நத்வம்ராமஸ்ய, ஸம்ப்ரதி ஸ்த்தாதும்ப்ரதி முகேசக்தஸ் ஸசாபஸ்யமஹாராணே)என்ற கையும் வில்லு மாய் அவ்வாண்பின்னே புறப்பட்டால் நீயோ அவர் முன்னே நிற்கிறபெண் றவரீருடைய வரண்மை சொல்லுவ தொரு ஆகாரமுமாக, ஆகாதாயமும விவகூதிம், அதில் முற்பட்டவாகாரதலில் யோஜனையிருக்கிறபடி,(தருணௌரூபலம்பன்னௌ ஸுகுமாரௌமஹாபலௌ, புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ சீரகருஷ்ணஜீனமபரௌ, அவர்களுடைய பருவமிருக்கிறபடியும், வடிவழகிருக்கிறபடியும், செயலிருக்கிறபடியும், மிடுக்கிருக்கிறபடியும், கண்ணழகிருக்கிறபடியும, ஒப்பனையழகிருக்கிறபடியும, அவர்க ளிருவருக்கு முண்டித்தனிபோக்கி வேறொருவர்க்கு மில்லைகாணென்கிறாள் என்னே இதுவிளைத்த வீரிரண்டுமால வரைதோள் மன்னவனெனும், என்னே யகப்பட வீப்படி யாகிற்று, அநதக குணஸமுதாய மனறே? (தருணௌ) யுவாகுமாரஃ என்றும, (யஷீயஸே) என்றும, (அருமபினேயலனா) என்றும, வேதாநதசிததமான அர்தததை இவளோரு ராக்ஷஸிகை யாட்டியாகச சொல்லுறளிறே? இதுதான் ராக்ஷஸிகளுக்குப ப்ரீகரியிருந்ததிறே? (வயகத மேஷ்மஹாரயோகி பரமாதமாஸநாதஃ, தமஸ்பரமோ தாதி சங்கசகரகதாதஃ) எனறுளறே, மணடோதரியும (தருணௌ) முகதாரனவாக ளோடு பததாரனவாகளோடு தசரதவஸு தேவாதிகளோடு வாசியற, கரியாவெளுகாளே யென்றும, காளே புருதக்களுக கணடேனென்றும, ப்ரணயினிகளே யகப்படுதிக்கொள்ளுவது பருவததை யிட்டிறே? அப்பருவததிலே யாயதனிவளும, முற்பட வீடுபட்டது, (தருணௌ) இவள் பததபாலையாயதது பெருமாள் பக்கலிலேயாகில, வைரூப்யம் விளைததாள. இளையபெருமாளாகிலிரண்டு பக்ஷததிலும ஒருதலையே யமைந்திருக்க, தவிவசனநதமாகச சொலலுவா னென்னெனனில், (அநபோநயஸதரு ஸௌவீரௌ) என்றழகுகும ஆணபிள்ளைதனதழகும, ஒருவராகொருவர் குறையாமையாலும, (கருததாரோஸமிபவதீ பாரியேயமதயிதாமம) எனறும, (ஸ்ரீமாநகருதாரஸ்ச லக்ஷமணேநாம வீரயவான, அபூரவபாரியாபராததிச் தருணஃப்ரியதாசனஃ ஸகம்பஜவிசாலாக்ஷிபாததாரம) எனறு நான கருதவிவாஹனுமாய ஸ்நிகதபாரியனுமாகையாலே, உனகரு யோகயனலலன, இவன் அகருதவாஹனுமாய விவாஹம் பணணவேண்டுமென்கிற வாசையையுமுடையனுயிருகின்றன பின் பிவஹ்நப் பாததாவகவியென்று பெருமாள் திருவுள்ளமாக, அவ்வழியாலே இளையபெருமாள் பக்கலிலே இவள பததபாலையாக (கதம்தாஸ்யாமயே தாஸீபாராயாபவித்தமாஹமஹி, ஆர, யஸ்யதவம் விசாலாக்ஷீ பார்யாபவயவீயவி) என்றவா அடிமையான வெனகரு ஸ்ரீயானுல் நீயு மடிமையா வாயிதனே, அது வணடுகலி லரக்கரான உங்களுக்குச சோதது; நாசரியாராக வாழலாம்படி அவர் தமக்கு இளைய நாகையாரிகப் பாரா யென்று இளையபெருமாள் சொல்ல, பெருமாள் பக்கலிலே தவக்குண்டுமாக; இருவா பக்கலிலும் தவக்குண்டு இப்படி பததபாலை யாகையாலும் வைரூப்யகாணதிதிலும (இருபயிதிமரதவி) என்று ப்ரயோஜக கர்த்தாவாயும்,(உத்திருயட்ட கஞ்சிச்சேத [illegible]

மவனீதாம்சோஹம்) என்றிருவரையும் கூட்டாகச் சொல்லுகிறவ ளாகியோரும் இவ் இருவரையும் ஒச்சரசொல்லுகிறன; (நீருணை) (இருவாய் வந்தாசென்றுன்னே நின்னூர்) என்னுமாபோலே ஒருவர் இருவாய் வதன்றே? என்னே நீடழித்தது; (நருணை) தம்பி தமையனுல் பருவத்திலேயும் றிது வேறுபாடு காணல்லாமிறே? அப்படியன்றி, ஒருபடியாயக காணிருகிறது, புனர்ப் பூசம் பூசமாய் பின்னுளு மூன் ஞுமானுல் அதனை வாசி தெரியாதிறே? இப்படி பருவதையிட்டு மயக்கு மித்த னேயாய வடிவுதன்னைப் பாராததால் போலியா யிருகருமோ. வெனனில், (ரூபவும் பன்னெள) ரூபத்தைப் பாராததால் அநருவேண்டியிருப்பார்க்கு அவர்கள் பக்கலிலே இராதுகொண்டுபோக வேண்டுமபடியாயகாண்கூடுகுறித்தகிடநதபடி (ரூபவும் பன்னெள) காமனாதாதையென்று அநதகாமனகப்பட இவா திருமேனியி லேக தேசத்திலே உத்பநனுகையனனே? அவவழகுதாணுடாயிற்று, (ரூபஸமபன்னெள உதபகமதாவயம கூணமகிரகுணமதிஷடதி) எனகிறபடியே முற்படவாஸ்யவழுண் டரிய, பின்பு அவ்வாஸ்யத்திலே குணங்களுண்டாகையுமிகே (ரூபதாகிண்ய ஸமபநநப்ரஸுதி:) என்கிறபடியே ரூபததாஸ்யங்கள லஹோதபநங்களாயக்காண், அவர்கள்பக்கலிருகிறது, (ரூபஸமபன்னெள) வடிவுடைவானுனா தலிவனேயெனறும அசோ வொரு வழகியவாவெனறும, எனமூலையாள ஒருகாலுனனகலததாலாளா யெனறும, (காரா திருமேனிக கண்டதுவே காரணமாப, பேராப்பிதறுத திரிதரு வன்) என்றும, (ராமேதிரீராமேதிஸலதவபுதயா) எனறும, பெண் பிறநதாலுப் பிச சேற்றி வாயவெருவப் பண்ணும் வடிவுகாண வருவது அவா தம்பியர ன்றே? மற்ற யாவரிவர்க ளிருவருடைய வடிவழகிலேகாண காணுழலுகிறது; இவவழகேயாயணைத் துப் பார்த்தால் உற்றதறிருகுமோ வெனனில், (ஸுகுமாரெள) மூரட்டு இராக்ஷதரான வகுகளேப்போல யன்றுகாண்; அவர்கள் மாரதவ மிருகிறபடி பூலிலே யணைத தாப்போலே காணிருப்பது தருஷ்டாகதருசொல்லு மவாகளும (அதஸீபுஷ்ப ஸம்காச) மென்றும், (ராமமிருதீ வரஸ்யாமம) என்றும, பூவைப பூவண்ணு வென்றும, காயாம்பு வண்ணு வென்றும, புஷபததை இட்டிறே சொல்லிறது, (ஸுகுமாரெள) வடிவினை இல்லா மலர்மகள் மற்ற நிலமகள் பிடிககு மெல்லடியென்றும், பூமிற பரிமளத்தையும், மண்ணில் பரிமளத்தையும், உபாதானமாகவுடைய பிராடடியாரும அகப்பட்டவ னைக் கையின்றிக்கே அடுத்ததுதுப்பாகவும போராதபடியாய க காண; அவர்கள் மார்த்வம் இருக்கும்படி (ஸுகுமாரெள) நடநத காலகனைநதவோவென்றும், அடி யாரல்லல் தவிர்த்த வசைவோ வென்று மிபபடி தான் நீண்டு தாலிய வசைவேனவென் றும், தானா னுனகமனாத வசைவேகொலெனறும, ஸ்வபாவிகமான லியாபாரம் அகப் படத் திருமேனிகருப் பொருதென்று அனுகூலர் வயிறபிடிகரும படியாயக்காண் அவர்கள் மாத்தவ மிருகக்மபடி (ஸுகுமாரெள) நிலயனன காம னெருவனிறே? இவர்க ளினமையைப் பாரீர்; இரண்டு காமராயகாண் தோற்றுகிறது; (ரூபலம்பன் னெள ஸுகுமாரெள) அவனனக்களுயிறே யிருப்பது, (கதர்ப்ப இவனுர்த் திமரீண்) என்கிறபடியே ரூபலாண்களாய காணிநதக்காமர் களிருப்பது (ராம மன்மதலரேணதாடிதா தல்லஹோஹம் ருதயேயிலாசரீ) என்று காமனுமிவே பதிக்கித்தச் சொன்னுளிறே? இப்படி எழிலுமழருமாய்த் தாதிலே யகப் பதித்துனையேயாய்க்கிட்டி . யனுபவிக்கப் பார்த்தால் உடற் கொடுக்க வேண்டு தாதுமுண்டுலாரோ விருப்பதென்னில், (மஹாபலெள) வையாதபத்தில் வந்தால் தோன்றினும் மிடகெஞ்ச மெம்பெருமானுனன்கென்றும் வலியெடுத்த பெருமாளுக்

இழுத்தெனல்ல ரிவினே யென்றும், பெண்மிதநதார் தொத்தெழுதிச் சேர்ந்தும்படி யங்க காணிருப்பது (மதனபலெள - ராமலட்திஸீ தையாஸார்த்தம் விஜுதுரசபஞ்ஞை ஒரு தான, மைதுணைமலசான் மணவாளனே) என்றும் சொல்லுமிறபடியே வ்ருக்காசதிதில் வதால் அதே ரூபகளே யொருபடிப்பட நடத்தா கின்றதும், எதிர்தலியப்பதா னமாயத தாமே ப்தானராமபடிகாண்; அவர்தன் ப்ராபலலிய மிருக்குமபடி வன்றிக்கே (மதுரபலெள) (காததகடல்புரைய விவிவிதத காரமாமேனிநங்கண்ணன்) என்றெபடி பருவத்தையும், வடிவழகையும், லெப்பையுமிட்டுப் பிறரைப் படுகொலைபடுத்தித் திடி க்குமபடி பண்ணிப பின்னே யவர்க ணிணைவிலோடியும புருசாதபடியாயக காணவர்கள அத்தியவஸாய பராபல்லிய மிருக்குமபடி என்னவுமாம, ஆக இப்படி சமுதாய சேர யையிலும அவயவஸோபை மட்டமா யிருகுமோ வெனனில், (புண்டரீகஷிஸாலா கென) அதி கணணழகைத தப்பிஞலன்றே? வேறொரு அவயவததி லிழியவோட்டு வது (புண்டரீகவிஸாலாகெள) அவையெல்லாங பிட்டினு லழிகுமவை இனி இது அங்ஙனன்றிகே தாது சேயபக கண்கள கொண் டொனறு பேசி யென்னும, தாம ரைக கண்கள கொண்டமிதி யாலோ வெனறும, தாதிலே தோறறினபோதே அழிக் குமபடியாயகாண கண்களிருபபது; (புண்டரீகவிஸாலாகெள) புண்டரீகம விதாம போழுமிறே? (ஸமாகதாயநாகோரா:) என்றுங்ஙனேப்போலே எரிவிழியா யிருகைக்ய நிகே சுப்ரஸந்தவலமான வகாகளிருந்தபடிகாண; (புணடரீகவிசாலாகெள) ஸகுணோபயோயினாகருவிழியும, செவவிழியும, கண பரப்பும, தமோகுணேதரேகத தாலே நித்ராவஸ்யதிமாதல, ரஜோகுண தரேகதாலே கோபலமாகதமாத லனி நிகே, ஸத்வப்சுர ராகையாலே, அவாகளுடைய தருஷ்டி ப்ரஸாத மிருகதபடிகாண், (புண்டரீகவிசாலாகெள) அவா தாம (ஆதமாநம மாதஸமமநயே) எனறு தமமை மறக்தாரரிலும, அகவாயிற்கிடந்த பரதவத்தைக் கோட்சொலலித் தாராகினற தா யிற்றுக் கண்கள்தான், (புண்டரீக விசாலாகெள) பாற்கடல்போலே யகக்கண்களுக குள்ள அகலம ஒருவரால் கரைகாண வெண்ணுதபடியாயகாண் கண்களிருப் பது, (புண்டரீக விசாலாகெள) கணணிலுண்டான தெளிவுகுப் புண்டரீகத தை யொருபோலி சொன்னே மிதனினோகி அகலதைப் பாரததால கடலிவ் புக்கா, கரைகாண மாட்டாதே மயகுமாபோலே புடை பாய்து மினிச்சுத செல்வரியோடி நீண்ட வப்பெரிய வாய கண்களென்று மிதனினோகி வேறொரு பாகர மிட வொண்ணுதுகாண், (புண்டரீக விசாலாகெள) உயிரக கெல்லாக் தாயாய அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணனென்றும், தடங்கொள தாமரைக் கண்விழிதது இடங்கொள் ளுவதுகுத தெழ விருதருளாவென்றும கொல்லுமிறபடியே பத்த முத்த நித்யாத்மகமாய தரிவித தோடியாண வுபய விபூ நிமும, எகோத் யோகத்திலே கடாகிக்க வைதாய் காண் கண்களிரும்பது, (மதுரபலெள - புண்டரீகவிசாலாகெள) பலத்தைக் காட்டி யவர்களித்தோற பித்து, அவர்களே (ஜிதந்தே புண்டரீகாகை) என்றும, தாமதைக் கண்ணனே விண்ணோர் பாவுந தலைமகனே என்றும், எருதிச்சொல்வது கண்ணழகையிழிந்றிறே? (மதுரபலெள புண்டரீக விசாலாகெள) அவர்களைவிலே மீதுபட்டவர்கள்தோ கள் வைணவாமாட்டாதே (அவலோகதாதே ருத்பேசாசம் பரமய) மென்றும, (புண்டரீகாக்ஷகடாயம்) என்றும் நாமதைக் கண்களாலே சொல்லியெனறும் நிரி யாதனமான்றில் கண்ட வட்டும்படி யன்றுனது இருக்கவனில் ஸ்வாவிபவன், (புண்டரீகவிசாலாகெள அருளாலெள) வன்றிக பந்தம்பற்றாதலே காண்மென்ற்

செர்ந்துவிற்றிறே? யானும் புஷ்பபாணராகவேண்டுமே? அப்படிக்குச் சண்ட தெரிய னென்னில், தடைகளென்னாமுன் மைறைக்கோலால் தெருளுருவுவே வண்டு சிவபுர தலைதி கைவேனை என்னும்படி என்னை நிலை குலைத்த புஷ்பபாணங்களி ருக்கிறபடி காண், அவயவ சோபமாதரத்தாலேயோ அகப்படுத்திய தென்னில், (சீரருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) ஒப்பனையழகாலும, அழிபபார்கள் காண் அவர்களென் கிளர்; (சீரருஷ்ணஜிநாமபரௌ) செல்வாதத வுடையாடை யதன் மேலேரா செல்வனிகைக்கச சொல்லுகிறபடியே உள்ளுடுப்பது மரவீரி, மேற்சாததுவதுகலே த்தோலுமாயத்திருப்பது, (சீரருஷ்ணஜிநாமபரௌ) தாருண்யாதியான குணல முதாயத்தைப் பொதிந்த தொரு கிழிச்சீரை இருதபடிகாண், (தருணௌரூபவம் பண்ணௌ சுருமாரீள மஹாபலௌ, புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ சீரருஷ்ணஜிநாம்பரௌ, திமிவஹிமதிராணும மண்டனகர கருஜிநாம) எனகிறபடியே வரை முதலான நிஷிதளுமகப்பட விகருதமாமபடி யிருகக்கடவ, அமமாவரியுரு தோலும் அவாகள் வடிவீலே சோநத வடியாலே அழகுபெறறிருகதபடி காண், (சீர க்ருஷ்ணஜிநாமபரௌ) ஏதேனுமாக வகுகே சாறற வமையுமிறே? ஆகாஷகமாகை ககு (தாஸாமாவிரபூச்சௌரிஸ் ஸமயமான முகாமபுஜ:, பீதாமபரதாஸ வ்ராகலீ லா ஹ்ரான்மனமத மனமத:) எனகிறபடியே பீதகவாடையுடைதாழ விருகுகாவன த்தே கண்டோமே யெனறும, செயயவுடையுங திருமுகமும, செஙகனிவாயுங குழலுஞ சண்டெனறும, பெண் பிறநதா வாய புலாததுமபடியாயககாண, இடைய ழகிறுப்பது சீரருஷ்ணஜிஞுமபரௌ) உடுததுக களேநத்தின பீதகவாடையுடுத்து என்ற வளரூபஜ்ஞ ராசைபபடுவதும, பெருமாளையிற பீதகவணண வாடை கொண்டெனனை வாடடந தணிய வீதிறே யெனறு போகபராசைப்படுவதும, பரியட்டதையாயாதது, (சீரருஷ்ணஜிநாமபரௌ) (ரூபலம ஹநுமலக்ஷுமீம ளௌ குமாராயம சுவேஷதாம, ததருசாவிஸமிதாகாராஃ) எனறும, வளரூப தயானபராான ரிஷிகளகப்பட இவ்விகரஹ குணததிலே யுடை குலேபபடா ரினரூகள், (கன யாகாமயதேரூபம) எனற பெறறக காலவளுகம பெண பிறநதோ மூயயோமோ வென்றும, உடமபை யுகபபிகககடவ, ஸதரீகளாழங காறபடச சொலல வேண் டுமோ? எளிமை சொல்லுகிற யோஜனையில, (தருணௌ) அவாகள் பகக லிலே சாக்குண்டாக நினைதிருகக வேணடாகாண், (நயுதத யோகய தாமஸ்ய பல்யாமி) எனகிறபடியே பூசறகு ஆளாகதாரா சில பாலராயக காணிறுபபது நானே யோ லித சொனனேனை; (பாலோசய கருதவிதயஸ சகலவேத்தி பலாபலம, நசாஸ்தர பலமபனனே நசயுததவிசாரத:) எனறு பெற்ற தகப்ப னைப்பட்ட தெஞ்சாற்ல் பட்டிலனே? (தருணௌ - யௌவநேவிஷயைஷிணம) எனகிறபடியே விஷயபரவணராய அனயபராயத திரிகிறவாகளுகரும ஒரு பூசலுணடோ போரு வது; பாலரான விவவளவு மனமுகாண, (ரூபலமபனனௌ) கனயாகாமயதெரூ பம வன்றும, ரூபேணவரிதாஜனமெனறும, ஸதிரீக ளகப்படுகைகரு மேனி மிலுக வீத்திரிபுமதனே போக்கி, புருஷாக ளகபபடுமபடியான வாண்மை யுடையவர்க ளல்லர்காண், (ரூபலமபனனௌ) மூகஷிற் பொதுபோலே தோலில் பசையித் தினை யேசக்கி யகவாயிலுள் ளீடில்லைகாண், அதுகடி என்னென்னில், (சுருமாரௌ) ஸ்ரீமத் புதர்கள்காகையாலே, செலவபபினைகளாயக் காணிறுப்பது, (சுருமாரௌ) (நாள்ளுதனுதல்மாதய மதற்பாணஸ்யஸூநலே) என்கிறபடியே தடைக்கண் வெத்து, ரீயனைக்கும் பார்வையிலே மயங்கும்படி இருகக மனனரே உன்னுடைய அத்யுர

மாஜ வாயுதங்களைப் பொறுக்கப் புருகிறான்; வடிவைப் பார்த்தரல் நிறவியரல்லா கிலும், கார்யத்தில் வந்தால் நிறவியரா யிரார்க்னோவென்னில், (மஹாபலென) பல ஹீகரான வனவே யன்றகாண், கரமாகதமான ராஜ்யத்தைக கொடுக்ச செயதேயும், அகப்பட ஆளமாட்டாதே யொதுஙகிப் பெண்டாட்டிக கஞ்சிப் போகட்டுப் போ ருமபடி அத்யதம பாலராய காணிருப்பது, அன்றியிலே, (மஹாபலென) பலவான்கள் தானனுலும, இவாக ளிருவரு மிததனே போகி, இவர்களுகுமேல் பலமாய் வரப்புகிறாரகளுண்டோ? (தருஷ்டாதத்ரமயாநாரீ தயேஷ்மதயே சுமத் யமா) என்கிறபடியே காற்கட்டாமபடி குழைசசாக்கா விருப்பா ளொரு பெண் டாட்டியைபபும் முதலிலேகொண்டு நிரிகிறவாகளோ? பூசலாடப புகுகிறாகன், பூச லாட மாட்டார்களென்றும, அறிநதபடி எனனெனனில, (புண்டரீக விசாலாகென) வினைவ தறியாமையாலே இவளுககு வைருப்யம விளைதோம, மேலெனனுகப் புருகிறதோவெனறு அவாகள் வெளுகவெளுக விழிக்கிறவிழியிலே கண்டேன்கரண், புண்டரீகம வரிதாம்போஜலிறே? (புண்டரீக விசாலாகென) நீரிற்றுமரையை வறளிலே இழுப்பாரைபபோலே தனனிறமான நாடடுக கவாகளாளிதனனேபோகி, வெற்று நிலமான காட்டுக காளலலரென்னு மிடம அவாகள் கண்கள் தாமே சொல் லித் தருகின்றனகாண், அவா தாஙகள சகதாளுல் ஐஸவாயததாலே படையாண்டு போரதிதட்டெனனென் நிருகவேணடா? (சீகருஷ்ணு ஜிகாமபரென) உடுகைகக கொரு புடவை யகப்பட வனறியிலே, காடடில மரதநோலியும, மானதோலியு முடுத்துத் திரிகிறவாகளோ? காசு நோது படையாளபபுகிறாரகள (சீகருஷ்ணு ஜிகாமபரென) உடுகிற புடவை இரணடுமே கஜாதீயமாகப பெற்றதோ? உளளு டையொனறும, மேலுடையொனறுமாயன்றே யிருக்கிறது, (சீகருஷ்ணுஜிகாம பரென) ஸ்தாவமொன்று கொடுகக, ஜங்கமமொனறு கொடுகக, இப்படி பலர் பகலாக விரநதன்றே? இது தாளு முடுகிறது, பௌருஷேய பாதன யோஜனையில், (தருணெள-ஊருஷேரடஸவாஷுஃ) எனறுமபடியான பிளளேப பரு வமு மன்றியிலே; (அநேகவாஷுஸாஹஸரோ வருததஸ்தவ மஹிபாரதிவ) என் றும்படி முதிர்நத பருவமு மனறியிலே, பூசலென்றால் காட்டு காட்டென்று வரும் படியான நல்ல பருவங்காண், (தருணெள - பௌவகே விஷயைஷிணம) என் றும், (ராஜ்யகாமவிஷயாவிபேதிரே பவதவிஷயவாஸிஃ) எனறும, விஷயஸப்தம் ராஜ்யவாசி யாகையாலே, இனனம ராஜயங கொளளவேண்டுமென்று மேலே விஜ யைஷகளாம பருவங்காண, (தருணெள) இப்பவருவ முடையாரொருவாமை மைதிருக்க, இருவர் கூடினால் இயலாத தூணடோ? இப்பருவமும யோக யையு மறிய வடிவு பார்ததால் இவர்களென்ன பூசல் போருவ தென்னும்படி ஆபாலமா யிருக்குமோ வென்னில், (ரூபலம்பகநென - 'வரிஷ்மோரஸ்கம் மஹா பாஹுஂம்) என்கிறபடியே வேறொரு ஆயுதம வேண்டாதபடி அவர்களுடைய தோளையும், மார்பையுங்கண்டபோதே எதிரிகள் கால்வாஙகும்படியாயக் காணிருப்பது (ரூபலம்பன்னென) ரூபமென்னும் மதிப்பா யிப்பருவதகொண்டு அதமிக்கைப்பின் றிக்கே, (கதவாஸைமித்ரிஸஹிதோ நாவிஜித்யிவர்ததே) என்றும், (பலஸம்காகபா ஜகம்) என்றும், சொல்லுகிறபடியே அயோத்யா பரிஸர் தொடங்கி, சுபாகு மாரீசாதி வீரோதிதம் பண்ணினதாலே பெருமதிப்பாயிருப்பவங்களல்லரோ வென்னவு மதிப்பிடமாயிருக்கிறபடி விரோதிதம் பண்ணுமிடத்தில் அருத்தத்தோடே ஸ்லேஷித்தே பண் ணுவதென்னுமிடத்தில் (அருமாரென) அவர்கள் ஆண்மைத்தனத்தில் வந்தால் ஒரு வகைக்

குசலிறிது சொல்லிலா மிதனினே போகவி வடிவழகைப் பார்த்தால் பருமுகமாய்ப் போல்லாதா யிருக்கை யன்றிக்கே? அதயந்த மபிரூபமாய் காணிருப்பது; (சுருமாரென)• அவர்களுமாயச சீறிப் பாரத்தாராளாகில, முன்னே வந்த காலிரண்டுபேஷாக் கொண முவிடுமளவேயோ?(ஸதேவகநதாவ மனுஷய பன்னகம ஜகதலஸைலம பரிவர்தயாமி) என்றும், (ஸாகரமேகலாம மஹீந்தஹஜிகோபே) எனறும, பூமியை இருந்தசே குடியாக நிசப்பியார்களோ? இப்படி நிசப்பிப்பது எது கைமுதலாக வெனனில், (மஹாபலென) மஹசீசப்தததாலே கேவலம பாருபலமே யனறு, மநோபலமு முடையவர்கள, கேவலம் மனோபலமே யன்று, பாருபலமும, மனோபலமு முடையவாகளென்று இரணடையும் நினைத்துச சொல்லுகிறுள் (மஹாபலென) உண்ணுடைய சதபங்க பலமும் அஸ்தகல்ப மாமபடி காண், அதாகள பலத்தின் மிகுதி யிருக்குமபடி (மஹாபலென) கெடுமபோது யுத்தம பண்ணுவும, ஸ்ரமநதட்டாதபடி பலாதி பலகளெனகிற விததைகளை யுடையராய காணிருபபது, இபபடிக்கு ஸ்ராந்தி தட்டாதெனற அறிநதபடி என்னென்னில், (புணடரீக விசாலாக்ஷென) வெறறு நிலமான விகாரட்டிலே திரியச செயதேயும, தனனிலதனிலே நினறதாமரைபோலே அகலகண்ணிற செவ்விதானே சொல்லா நின்றது காண, (புணடரீக விசாலாக்ஷென) எதிரிகளெனறு லவர்கள பகலிலே ஒரு கொரவததைப பணணி, சிறுததல பருததல் செயகை யன்றிக்கே? அவிகருதமாய காணு கணகளிருப்பது, (புணடரீக விசாலாக்ஷென) ப்ரீதவிஸ்ப பாரிதேக்ஷணம என்று எதிரிகளைக கணடாறு ராவுகை யனறிக்கே? பிஞ்ஞணிப் பாலே ஒருகாலைக கொருகால விஸதருதங்களாயகாண கணகளிருபபது, (புணடரீகவிசாலாக்ஷென) எதிரிகளைக கணடா லிபபடி முக மலருகைக கடியெனன? பூசலுக கெனறு கடடி யுடுதது ஸநநதராளுலனறே' அபபடியே இருகலாவது, அநவஸரத்திலே வநது தோறறிஞருணடாகில, செயயும தெனனெனனில், (சிரகருஷ்ணஜிநாம பரென) (ஸநநதளவிசரிஷ்யதி) எனகிறபடியே உள்ளுடையு மிறுகி உடமபுருடே மிட்டு, ஸநநதராயக காண அவாகளிருபபது, (சிரகருஷ்ணஜிநாம்பரென) காட்டிலே ஸர்வவித் ஸதவஙகளையும வேட்டையாடித திரிகிறவாக ளாகையாலே உடைததோலும மரசசட்டையுமாயகக ணவர்களிருபபது, ஆக விபபடி (ஸதயேந லோகாண்ஜய திதி நாண்தாநே நாகவர்) குருனஸ்ருஷ்யாவீரோ தனுஷாயுதிஸாதாவான்) என கிறபடியே அபலைகளே யழகாலே யழிதததும, அரிகளே யமபாலே யழிதததும, அதகிகளே யருளாலே யரிதததும, தகாகாகுத தக கருவிகளே யுடையராய காணவர்களிருப பது, ஆனபினபு, (வலலாளனதோளும, வாளாகண்முடியும, தங்கை பொல்லாத மூகமும போகு விததா) னெனகிறபடியே நாண மூகமுப் புண்டாபபோலே நீயும முடியறுப்புண்டுபோ மிதனினேபோகி, அவாகளோடு புககால் பலியாதுகாணென்று பரிவிதனை சொல்லுகிறுள் ஸ்ரீமதபெரியவாசசானபிளளை யருளிசசெயத வியாகயாணம முறறிறறு

இருபதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பதினைஞ்சு படைததலைவாகளையும
கொலலசெய தருளியது.

அனந்தரம் கொடியளாகிய அந்தச்சூர்ப்பணகையும், பெருமாளைமூன் நிருளி யிருக்கின்ற பர்ணசாலைக்கு அந்தப் பதினைஞ்சு படைத்தலைவர்களையு

மண்முதலுக்கொண்டு வருது, பெருமானையும் இளையபெருமானையும் கூட்டி, இவர்களே என்னுடைய செவி காகினே யறிந்தவர்களென்று கூறினன்.

பெருமாளும் பிராட்டியாருடனும், இளையபெருமாளுடனும், அவாகளையும், அந்த அரக்கியையுங் கண்டு, இளையபெருமானே நோக்கிப பாரடா, லக்ஷ்மண! நமமால மூகுகறுபபுண்ட இந்த அரகி இவ்வரக்காகளே யழைதது வந்தனள; ஆதலின், முகாதகாலம ஸீதையை யருகிலிருந்து பாதுகாவாய்; யான இவ்வரகாகளுக கொலை செயது வருவேனென றருளிசெயதனா. இளையபெருமா ளதுகேட டல்வண்ணமே யாகுகவென றுடன படுபபு பிராட்டியாரைப பாதுகாத்து நினறனர. பெருமாளும் தங்ககட்டமை நது சிறநத கோதண்டதைதத திருகையிலேநதி நாணகடடி லிதநது செயதுகொணடு, அநதராக்ஷஸாகளே நோககிக கேளீர பலாசனாகளே! யாகளை ஸ்ரீதசரதசகரவாத்தித திருகுமாரர்கள; ஆயினும, ஸீதையுடன் கூய் கனி கனியுணடு தவசிவேஷம பூணடு கொடிய இததண்டகாவனம புகுந துறை கினறனம; ஆதலின், நீஙகள சமமையென பிடைசெய்யக கருதுகின்றீகள; முனிவாகளது கடகளையில பாவிகளாகிய உஙகளக கொலைசெயவதன பொருட்டே யானிங காயுதமேநதித திரிகின்றென; ஆதலின நீஙகள வீற முறறுப போசெய்ய விருபபபடு, கொளளுவீர்களாயின, செலலுக; நிற்க; உயிரவாழ விருமபுவீர்களாயின, மிணடோடுக; என்று தீரமுற றருளிச செயதனா.

அநத வரகளாக ளிமமொழிகேடடு மிக வெகுணடு, சூலததைக் கையிலேநதிப பெருமானே நோகுகிக கேளடா மானிடப பயலே! எஙகளுகுகிறையாகிய கரனுக்குந தீஙகுசெயத பினனும, நீ உயிரவாழ்வுறுவாயோ? நீயே எஙகளால அடிபடடுயிராமாயந திறபபாய; நீ யொருவனுகிப பதினலவராகிய எஙகள் மூன்னே நிற்க வாகிலும வலலையோ? அங்ஙனமாயின, போர செய்ய எங்ஙனம் வலலாய; ஆணபிளளையாகில, வெளிபபே வாடா? எஙகளு டைய படைகளினு லடிபடடு உயிர விடுவாயெனறுரைதது, எலலோரும் ஒருமைபபட்டே சூலஙகளே யோஙகி எறிதனாகள. பெருமாளும உடனே அநதப்பதினனகு சூலஙகளையும, பதினனகு கணைகளைத தொடுதது விடடுப் பின்னும கூரிய பதினனகுராசாஙகளைத தொடுதது, அவ்வரகாகளது மார்பைக குறித்திட்டெய்யப பொனகடடமைநத அக்கணைகளும்,இருதிரளுல விடுகபபடட வசரிராயுதம, மலைகளைப் பிளபபதுபோல அவ்வரகாகளது மாபினைப பிளநது, குருதிதோய்நது, வேகததினுலை தரையிலுமவீழ்ந தழுநதின; அவ்வரகாகளும வேரில் அறுபபுண்ட மரஙகள போலத தரையில சாய்ந்து வீழ்நது உயிராமாயநிறநதனாகள. சூரப்பணகி இவ்வணண மிவாகளிறநதைதக கண்டுபெருங்கூசசலிடடுச கினமும அச்சமும கொண்டு, திருமபி வேகமு வந்து ஜனகர் தண்டு கிட்டித் தொழுதும உலர்ந்து, உதிரமுடையாளாத கிஞ்சுகம் பெறுலிப் புலின் வெட்டிய ஆனைவளைத் தாம்போல வீழ்ந்தாள்.

அடக்கமுடியாமல் முகிழ்களித்துக் கண்ணீர் பெருக்கிப் புலம்பி, அரற்றி மயிலும் வருந் தோரில்லாதிருந்ததைக் கூறலுற்றனள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்தாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகை கரனை மீளவும் போசெயத் தண்டியது.

இவ்வண்ண மேனமேலுங் தீங்குசெய்பவளாகி வருந்தி வீழ்ந்து புலம்பிய் சூர்பபணகையைக் கரன கண்டு இருமடலுரு வெருண்டு அவளிடமாய்ந்து, அடி அருமைத தங்கையே! உன்கரு ணமை செய்வதன பொருட்டே சூரிய னும, கொடியாகளும, அன்புடையோாகளும, எக்காலமேயிலும் எனக் கிதமே செய்பவாகளும், பிறரைக் கொலைசெய்வோாகளும, பிறரால கொலைசெய்யத் தகாதவாகளுமாகிய பதினலவரை யுன்னுடன கூடடி அபபொழுதே யறு பபி இருநதே னலலனே? மீளவும் என தனியே வருது வீழ்ந தழுகின் றனை? இதெனனகாரணம? உன்னைப பாதுகாபபவன் யான இருக்கையில், நீயேன் இவ்வண்ணம அநாதையைபபோல புலமபுகின றனை? எழுக; எழுக; அஞசறக; துனபுறறக; எனறு இனிமையாகத தேறறி வினவினன். சூர்ப்ப ணகியும அதுகேடடு மனநதோநது, கணகளேதத துடைததுக்கொண்டு கரனை நோக்கிக் கேளடா அணஞ! யானிபபொழுதே மூககறுபபுண் டோடிவந்து உனனிடத்தில் முறையிடடு, உனனுடைய தேறறபபடடு, என்பெருட்டே பதினன்கு படைத் தலைவாகளையும, எனனுடன கூடடியனுபபின யல்லையோ? அவர்களும் அநத ராமனுடைய கூரிய கணைகளா லடிபபடடிறநதனர்கள்; கண பபொழுதில ராமனெனறுவனலேதானே யவாகள மடிநததைக்கண்டு அச்ச முற்றோடிவந்து உன்னையே தஞசமடைநதேன; ஆதலின், தயரமென்னும் முதலை யுடையதும, பேராசசமென்னும அலையொருநதியதும, கரைக்காண ப்படாததுமாகிய சோகசகடலின மூழகிய என்னை எனபாதுகாத் தளிக்கின் றீலை? என்னைப் பற்றி இபபதினலவரும, ராமனால் கொலைசெய்யப்பட்டு வீழ் நதிருக்கின்றீனாகள; என்மீதும, அவ்வரகளமீதும, உனக் கருளுமன்பு முளவென்ப தண்மையாயினும், ராமனுடன போரசெய்ய உன்கருத நிறமை யுண்டாயினும, உனகருத தோளவலியும வீரமும தீரமும உளவாயினும், அரக்கர்களுக்கு பகையாகிய அந்தக் கொடிய ராமனைக் கொல்லச்செய்யாய்; எல்லாரும் எண்ணரிய அந்த ராமனை நீ இப்பொழுது கொலை செய்யாயாயின், யானிப்பொழுதே உன்னெதிரில் உயிரை மாய்த் திறப்பேன்; நீ சமரில் சென்னையிலுள்ள கூடப் போரில் செல்லாயாயினும், நீ ராமனுக்கு அஞ்சினை யென்னும் சொல்லாலென் ன சன்னுயிரைவேன்; யான் மிகுந் தோன்றிய

தேனையும், வீரமுடையோனெனவும், வாளாச் செருக்குற்றிருக்கின்ற னையே யன்றி, நீ புண்மையாக சூரனுகாய்; மானிடர்களாகிய அவ்விருவர் கண்டும், நீ கொலைசெய்யத திறமை கொள்ளுகின்றிலை யலலோ? ராமனு டன் போர்செய்யத் திறமையுளளாயென்ப தண்மையாயின், இப்பொழுதே சென்றவணை வெற்றி கொள்ளாய்; வீரமும் தீரமுமினறி, அற்பனுகிய நீ இவ் விடத்தில்வாழ்வதென்பதெவ்வண்ணம்? ஆதலின், விரைவாக, இனத்தார்சுற் றத்தாருடன் கூடி இநத ஜனஸ்தானதைத விட்டோடிச செல்க; இவ் வண்ண மிங்கிருபபாயாகில, ராமனுடைய தேஜஸ்ஸினால எரிக்கபபட்ட வனகி, நீ விரைவில அழிவாய்; தசரத சகரவாதனித் திருமகனுகிய அந்த ரா மன் மிகவும தேஜஸ்ஸுறறிருக்கினறனன; அவன தமபியாகிய லக்ஷ்மண னும் மிகவும் பராகிரம முடையோன; அவனுலேயனறே யான் மூகதபு புண்டேன்; என்றிவ்வண்ணம பலமுறை மொழிந திகழ்நது, கைகளினல் வயிற்றி லடிதது கொண்டு மிக வருநதிப புலமபி யழுதனள்.

ஆரண்யகாண்டதில் இருபத்தோராவது ஸர்க்கம முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

கரன் பெருமாளுடன போரசெயயப் படை எடுததது.

கர னிவ்வணணம சூரபபணகியால இகழ்நது மொழிநது போரசெய யத் தூண்டபபட்டவனுகி, அரகாகளது நடுவில தங்கையைநோகிக கேளடி நங்காய்! உனகுற்ற அவமானததினால பெருகிய எனது கோபம பொன்கோதமபோலத தடைசெய் தடகுவதற கரியதாகி மேலெழுகின்றது; தான்செய்த தீசசெயலினுலே யாவனுருவன் என்னு லிபபொழுதே யடிபட டிறக்கப் போகினறனனே? அத்தன்மையனுகிய அமமானிடனுகு யான அச்சமுறுகின்றிலேன்; அநத ராமன் எனகு நிகராகுவானே?யான அவனைப் போரில மதிக்கினறிலேன்; ஆதலின், கண்ணீர் விடற்க; பதைப்பை விடுக; யானிப்பொழுது தம்பியுடன் ராமனை யமனிட மனுபபுவேன்; ராமன் கோ டாலியா லடிபபட் டிறநத தரையில வீழ்கையில், நீ யவனுடைய ஒவப்பம கொண்ட உதிரததைப் பானஞ செய்வாய்; தேறி எழுநதிராயென்றுரைத் தனன்.

சூரப்பணகியு மதுகேட்டு மகிழ்ந தவனிப புகழ்ந்தெழுந்தனள். தங்கையினல் தூண்டப்பட்ட கரனும், மீளவும் அவளால் புகழப்பட்டவனுகி மகிழ்ந்து தானனை நோக்கிக் கேளாய் லோகபதி!, என மனத்துக் கிசை ந்தனவும், கொடிய வேக முடையனவும், போர்க்களத்தில் வெற்றி கொள் ளாறறலுடையனவும், நீருண்ட கொண்டல்வண்ணமுடையனவும், இரும்பு

வினவும், உயிர்களை வருத்தி மகிழ்வனவும், சிறந்த தோல்வலி யுற்றனவும், புலிபோலப் பாயுந் தன்மையனவும், கொடியனவுமாகிய அரக்கர்களது பதினாயிரஞ் சேனைகளையும், சக்கரத்தஞ்செய்க; விரைவில் வில் முதலிய படைகளையும், தேரையும் கொணர்க; வில, கணை, வாள், சக்தி இவ்வாயுதங்களைப் பலவாகத் தேரி லேற்றுக; யான் இப்படைகளுக்கு முன்னுக அந்தக் கொடிய ராமனைக கொலைசெய்வதன் பொருட்டகக் தேருகின்றேனென்று கட்டளையிட்டனன். துஷணனும் உடனே வெய்யோன்போலத திகழ்ந்து, பற்பல வண்ணம் பொருந்திச சிறந்த குதிரைகள கட்டிய தேரைக் கொணர்ந்து கரனுகக்கறிவித்தனன. கரனும மேருகிரியின கரம்போல உயர்ந்தும், சிறந்த பொன்னணிகளால அலங்காரஞ செய்யப்படடும, பொன்னலியற்றிய சக்கரம் பூட்டியும, நெருகமின்றியும், வைடூரியத்தாற் செய்த ஏர்க்கால் அமைந்தும், மீன் மலா மாம செடி கொடி மலி இரவி மதி விண்மீன் பறவைகள் தங்குதற்கினலைசெய்து சிங்காரிக்கப்படடும, துவஜம நாட்டியும், சதங்கைகள ஒணக்கணவென் றொலிதலும, குதிரை கட்டியும, சிதறமாய் நிற்கின்ற அத்தத் தேரினமேலேறினன. சேனைகளும இவ்வணக்கமடு படை ஏந்தி வந்து, இவ்வாயுத தாஷண்ணியஞ சுறறி நின்றன; கரன தோரடவி லிருந்தே எலலா வரக்கரகளையும நோக்கிச செலலுக செலலுகவென்று கட்டளைசெய்கையில், தானைகளுமுடனே புறப்படடுச சிங்காதருஞ்செய்து, சுடடி தடி வாள் சூலம் சக்தி பரிகம கோடாலி வில உலக்கை முதலிய கொடிய படைகளைக் கரங்களிலேந்திக கரன் கருதுதின்படி பஞ்சவடியை நோக்கிச சென்றனர்; இவ்வண்ணம பதினாயிரம் சேனைகளும விரைந்து செல்லுவதைக கண்டு, கரனுடைய ஸாரதியும யஜமானனுடைய மனமறிந்து தேரை மெல்ல ஊடாத்தினன். அபபொழு தந்ததேரி னுலி பதாதை திசைகளிலுமெழுந தொலித்தது; இவ்வண்ணஞ்செலலுகையில, கரன சினமும தீரமும அதிகரித்துப் பகைவரைக்கொலை செய்வதில விரைவுகொண்டு சிம்மநாதஞ்செய்து யமன் போலப் பயந தருபவனகி, கற்களையும வீசி எறிகின்ற பெருங்காறறுக கருமுகிலைத் தாகியோடச செய்வதுபோலச சாரதியைத்தூண்டித் தேரைவிரைவாகச் செல்ல விடடனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம முறறிறறு.

இருபத்துமூன்றுவது ஸர்க்கம்.

காலுக்கு வழியில் அவசகுனங்களாகியது.

இவ்வண்ணம கரன் பதினாயிரம் சேனைகளுடன் போர்செய்யப் புறப்படுகையில் தீமை தருவதும், கண்ணுறற் கரியதும், கழுதையின்வண்ணம் பொருந்தியதும், கொடுமைகொண் டொளிப்பதுமாகிய மேகம் ஒருதி

தீப்பொழுதிற்றது; மேகமெல்லாமின்றி, கதிரவனும் தானியற் சாந்தியிலிருந்தனனோ
தோற்றினானென் காலமடிந்து வீழ்ந்தன; வானிலியினச்சற்றிலும் கடலிலும்,
பூமியின் தெவ்வாறும், குமரக்கொள்ளிபோலப் பரிவேடம் முனைதாயிற்று; தன்
கற்றாம்புடைய தேர் அவனுதனினமேல கொடிய கழுகுவகை அட்காக்களும்;
புலை அண்ணும் பறவைகளும், விலங்குகளும், ஐகல்தானத தருவை வந்து
சூழ்ந்தாரை லொலித்தன; தற்செயலாய் எரிகின்ற தென்திசை நோக்கி, தனி
சூழ் நிரை நிரையாகக் கூடி யூனியிட்டன; இருநிலை நிறகுக ளழபபண்டி
குருதி பெருகிய மலைகள் போன்ற செமமேகங்களும், ஆகாசமெங்கும் பரவி
மலைத்தன; முரிக்கூசசெறியத்தக்கதாகிக காரிருள் மூடிற்று; திக்கு
களாயினும், விதிக்குகளாயினும், நன்கு விளக்கமுறறில; ரத்தம்போலச
தெவுரத சரிதியுஞ் சால மலலாக் காலையில தோனறினாரு; கரனுக் கெதிரா
கப் புறவைகளும், விலங்குகளும், கோரமாகக்கூவின; கழுகு கரி கூளி முத
லிய பறவைகள் அச்சமும தீமையுந தருவனவாகி யொலி செய்தன; நரிகள்
தீயுமுழுதொலிக்கினற முகங்களுடன படைகளை நோககி ஊளையிட்டன;
பரிகம்போனற தலையற்ற உடல் கதிரவனருகில காணபபடடது; பருவ
மஸ்லாக்காலையிலும், ராகு ரவியைவிழுங்கினன்; பெருங்காறறெதிர்த்து வீசி
றதுஸ், வெய்யோனும் ஒளி யிழநதனன; இரவன்றியும, விண்மீன்கள
மின்மினிப பூசசிகள்போல வீழ்ந்தன; தாமரை யோடைகளும, அடங்கிய
மீன் பறவைகளை யுடையனவும, உலாநத தாமரைமலர்க ளுள்ளனவுமாகக்
காணப்பட்டன; மரஙகளும் தளிர மலா கரய் கனிகளை யுதிரதன; காற்றின்
றியே செந்தூளி எழுநதது; சாரிகைகளும வீசிக கூசியென்ற கூவின; கெ
ளளியும ஒலியுற்ற சுழலகாறறுடன வீழ்நதது; மலே செடி காடு கடலுகளு
டன் கூடிய பாரும அசைநதது; கரனுடைய இடது புஜமும நடுக்குறுத
ஒலியும் கண்டததில் தடையுறறது; கணணும சோகநீருறறது; கெறறியிலு
நோயுளதாயிற்று; இவ்வணமம பல அவசகுனங்கள் கணப்படினும், கரன்
மநிமயக்கினல் திரும்பிச சென்றிலன்; அன்றியும, அவன் ஆநத அசைசுற
ங்களைக் கண்டு கனகனவெனறு நகைத்து, தன்னுடன வநத அவ்வரக்கர
ளெல்லோரையும் நோக்கிக் கேளிர வீரர்களே! யான் மிகுந் இறனமயுற்
வனபிருக்கையில், இவ்வற்பாதங்களைக்கண்டசச மூறறுவேனோ? ஒருக்காலு
அச்சமுறேன்; கூறிய கணிகளினல் விண்மீனியும், விண்ணினின் றுறுதத
வீழச் செய்வேன்; யான் இன முடிவேனுகில, யமனியும் கொலை செய்வேன்
ஆதலின், அற்பற்களாகிய இக்க ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கூறிய கணைகளினல
கொலை செய்யாது மீண்டு செல்லு விரும்பினனிலேன்; என் தங்கையும அவ
களுடைய ரத்தத்தைப் பானஞசெய்து தோரிக்கை மீடேறி மகிழ்க; அவ
பொருட்டே யல்லவோ ராம லக்ஷ்மணர்கள் நிஷை செய்தனர்கள்? யான
தனையும் வெல்லும் போரில் தோல்வியுற்றிலேன்; இவ்விலையுயர்ந்த
கண்ணாடி கண்டிருந்தென் கீர்த்தனல்லீரோ? யான் பொய்யுரையேன்; வசரி

மேல்நிலைகளையுமுள்ள நெறிக்கு விரோதியும் யான் வெல்லுதலில், இம் மாவிரசுவதா வெல்லுவதோ? என்று விரோதஞ்செய் தாரைத்தனன். அப் படைகளும் ஆயுள்மாய்ந்தவையின், அமைமொழிகேட்டு மகிழ்ந்து சென்றன; ஆர்வமுடைய தேவகந்தர்வ வித்தசாரணநிகளையுள்ள தேவகணங்களும் இவைகளுடைய போரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கௌதூகலம் கொண்டு ஆங்காங்கு சேர்ந்து அப்படைகளைக்கண்டு பெருமாள் ஜயமுறுமோ வென் றையமுற்று:—

स्वस्ति गो ब्राह्मणेभ्यस्तु लोकानां येऽभिसंमताः।
जयतां राघवस्सङ्ख्ये पौलस्त्ये रजनीचरे ॥

ஸ்வஸ்திகோப்ராஹ்மணேப்யோஸ்து லோகாநாமயேபிகீர்கதாஃ
ஜயதாம்ராகவஸ்ஸங்கயே பௌலஸ்தயாநீரஜநீசரான ||

ஆனிரைகளின் பொருட்டும், அநதணாகள பொருடடும், உயிர்களுக் திதங்கருதும் நல்லோர்கள் பொருடடும, நலமுண்டாகக் கடவது. புலஸ்திய மஹாமுனியின் குலத்தில தோன்றிய இவ்வரக்காகளே ரகு குலதிரீணரான பெருமாள் வெற்றிகொள்ளுகடவர். சக்கரபாணியாகிய ஸ்ரீமஹாநாராயணன் போரில் அஸுரர்களை மடிபபதுபோலவே இவரும் பகைவரைவென்றி நற்பு கழ்பெறக்கடவர் என்றிவ்வகையாக ஆசீர்வசனஞசெயது சூழநது நின்று பூாத்திருநதனாகள. அவ்வண்ணம கரணும தேரூநது விரைவாக வருகை யில, அவனைச சோநத ராக்ஷஸாக ளெலலோரும புறபபடடு விரைவாக வநத னர்கள். அவாகளுள சியேநகாமீ, பிருதுகர்வன், யஜ்ஞசதது, விஹங்கமன், துர்ஜயன, கரவீராக்ஷன, பருஷன, காலகாமுகன, மேகமாலீ, மஹாமாலீ, ஸர்ப்பாஸீயன, ருதிராசனன என்னும் பனனிரண்டு மநதிரிகள் கரணுக்கு காற்புறஙகளிலுஞ சென்றனாகள; மஹாகபாலன, ஸ்தூலாக்ஷன, பரமாதி, திரி சிரன் எனனும நான்கு சேனபதிகள தூஷணனுக்குப பின்புறத்திற் சென் றனாகள; போரசெய்யக் கருதிச சிறநத வேகமுற்றுச் செலலுகின்ற அநதப் பதினாலாயிரம் அரக்கா படைகளும், விண்ணிடையில விண்மீனகள் சந்திர னிலியாகனைச சேர்வனபோல ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகனைச சேரந்தனாகள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபதுமூனறுவது ஸாககம
முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமான் போர்செயய சனனதராகி யருளியது.

இவ்வண்ணம கரன் போர்செய்யப் புறபபடடு வருகையில், அவனுக்கு நேர்ந்த அபசகுனங்களைப் பெருமான் பாணகாலியிலிருந்தே கடாகஷித்து, ஸீதையபெருமாளோக்கி, பாரடாதம்பி! இக்கடஉற்பாதங்கள் எல்லாவற்றையும்

யும்பி அழிக்கத் தக்கனவும், அரக்கர்களுக்கு மிகவும் நிமை தருவனவு மாகின்றன; இமமிமகங்கள் செவப்புற்றுக் குருதிபொழிகின்றனவாகி, வான் முழுதும் பரவிக் முழுதை போலக் கடிவெளி வொளிக்கின்றன; என்னுடைய கினைகளும புகையெழுநது மின்னுகின்றன; கோதண்டங்களும் அசைகின்றன; இப்பறவைகளின் ஒலிகளும் நமக்குக கணப் பொழுதிலேதானே மறைபயந்தோன்றுமெனச சூசனை செய்கின்றன; ஆதலின், பெருஞ்சண்டை கிகழப் போகின்ற தென்பதில ஐயமிலது; எனனுடைய இநதவலது தோளும் அடிக்கடி துடிப்புற் றிருக்கினறமையின், எமகரு ஜயமும, எதிரிக்குத தோல்வியும் நேருமென வுரைகின்றது; உனது முகமும் ஒளியுற்று விளங்குகின்றது;—

ஔத்யுதா நாஹியுத்தார்த்தம் யேஷாம்பவதிலக்ஷ்மண।
நிஷ்ப்ரபம்வதநம்தேஷாம் பவதாயுஷ்பரிக்ஷயே॥

உதயதாகாமஹியுததார்ததம் யேஷாமபவதிலக்ஷ்மண।
நிஷப்ரபமவதநமதேஷாம பவதயாயுஷபரிக்ஷயே॥

(“போரசெய்ய முயலுங்காலையில, யாவருடையமுகம ஒளியிழநது வாடுகின்றதோ ? அவாகளே ஆயுளமாண் டிறபபாகள்; எவருது முகம அவ்வண்ணம் ஒளி இழநதிலதாதலின், யாமே வெற்றி கொள்வோம்; ரணபெரியின் முழக்கமும, அரகககளது சிமஹநாதமும, கலக தொலிக்கின்றன; ஆதலின, விரைவில பெரும்போர விளையும,—

அனாகதவிதாநஸ்து கர்தவ்யம்சுபமிச்சதா।
ஆபதம்சகமாநேன புருஷேண விபசிதா॥

அநாகதவிதாநது கர்தவ்யம் சுபமிசசதா।
ஆபதம்சகமானேன புருஷேண விபசிதா॥

அறிவுடையோன் நன்மைபெற விரும்புவானகில், தன்பம வருமெனவறிந்தபின், அத்தன்பம நேராவதன் முன்னமே அத்தனபம தன்னையணுகாவண்ணம் முயற்சி செய்யத்தக்கவன்; ஆதலின, நீ இப்பொழுதே வில்லினுணேறிட்டுக் கணைதொடுத்து ஊக்கங்கொண்டு வைதேஹியை யழைத்துக் கொண்டுபோய் மரங்களடர்நது நெருங்கிய இம்மலையின் குஹையிலுட்புகுநது பாதுகாத தளிகக்க கடவை. என்னுடைய இக்கட்டளையை மூறுத்தாயற்க; என்னுடைய திருவடிகளின்மேலே ஆணையிட்டிருக்கின்றேன்; தாமஸஞ செய்யாமல் செல்லுக; நீ மிகத் தோள்வலியுற்றவனும, வீரமுடையோனு மாதலின், இப்படைகளைக் கொல்ல நீ யொருவனே வல்லை; ஆயினும் யானே இவ்வரக்கர்க ளெல்லோரையுங் கொலைசெய்யக் கோகின்றேனென்று ஆட்சினைசெய் தனுப்பி யனுபினார்.

இனையபெருமாளு மதனேட்டி அணனமே யாருகவென்று வில்லைக் கையிலேநிப் பிராட்டியாரையு மழைத்துக்கொண்டு பிறர் புகுதற்கரிய குகை யினுட்புகுந்தனர். உடனே பெருமாளும இவர்களை கலலுபாயஞ்செப்தனுப்பி விட்டேனென்று மகிழ்ந்து, கவசம்பூண்டு, கள்ளிருளில புகைநீங்கி எரிகின்ற சொதழல்போலத் திகழ்ந்து, கோதண்டத்தைத் திருக்கரத்திலேநி, கூரிய கணைகளையும் ஸந்ததஞ்செய்து, விலலின் டங்காரத்தினுல திசைக ளெல்லா வற்றையும் ஒலிக்கசெய்து நின்றருளினர். முன்புற்றதேவ கந்தர்வ விந்த வித்யாதர சாரண கின்னர கிமபுருஷாதி தேவகணஙகளும, தேவரிஷி பிரஹ மரிஷிகளும் வநதுகூடி, கேடிபராஹமணாகளுகது மஙகல முண்டாகுக வென் றும, ஸ்ரீ மகாராயணன் அலலராகளைபபோலப பெருமாளும் அரக்கர்களை வெல்லுகவென்று ஆசீர்வாதஞசெய்து (தெருசசண்டை கண்ணுக்குக் குளிர் சசி) என்னும், பழமொழியின்படியே இவாகளுடைய சண்டையைக கணணு றக கருதிச சுற்றிலும அடாகது நின்றனாகள; அவாகளுள சிலா அரக்கா பதினலாயிரவர்களுடன் ஸ்ரீராமபிரா னைருவனே எவவண்ணம போரசெ யது வெற்றி கொள்வானெனறு வியநதனாகள. யுததத்திறஞச சிதத மாகி மஹாவொளிபொருநதிப போகளதனை முனனிறகிற பெருவீரகாக கண்டு எலலாபபூதஙகளும நடுங்கின; அபபொழுது பெருமாளுடைய திரு மேனியும ஊழிகாலத்தி லுருத்திரனுடைய உடலபோலததிகழநதது; உட னே அவ்வரகாகளது சேனைகளும, பறபல படைகளை ஏநதியும, சிமஹநா தஞ செய்தும, தனுஷ்டஙகாரஞ செயதும, வீரவாத முரைததும, பேரிகளை முழகியும, விரைநது வநது சுறறிக கொணடன; அவவொலிகள் யாவும ஒன்றுசேர தொலிததன; அவவொலியைச செவியுறறு, அவவநததினுளள விலஙகு பறவைகள யாவும பயநதோடின; பெருமாளும தனமே லெதிரதது வருகின்ற அநதச சேனை முழுவதும கடாக்ஷிதத்த கோதண்டதில நா ணிகைகட்டி யமபருத் தூணிகளினினறும கணைகளை யெடுதது கடுஞசினம மேற்கொண்டு ஊழிகாலததிபோலக கணணுறற கரியராகி விளஙகினர். பெரு மாளுடைய அவவுருவததைகண்டு வநதேவதைகளும அஞசி யோடின; அந்த ரூபம தக்ஷயாகத்தையழிக்க வநத பினகியின ரூபமபோலக கோர மாய் விளங்கிற்று; அவ்வுருவததை எலலாப பூதஙகளும கண்டஞசி யோ டின; அநத அரக்காகளது தானையும, காமுகஙகளினுமும, அணிகளினு மும், துவஜங்களினுலும் சூழப்பட்டதாகி, உதயகாலததில கருமுகிலகளின் நிரைபோல விளங்கிற்று.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளுக்கும அரக்கர்களுக்கும் திமுலயுத்தம் நிகழ்ந்தது.

அநந்தரம கரனும சேனைகளுடன் சூழ்ந்து வந்து, விற்பிடித்துச் சின முறுறுப் பகைவரைக் கொலிசெயபவராகி நிற்கின்ற பெருமாளைக் கண்டு தானும வில்லை மேலெடுத்ததுக கணைதொடுத்ததுத தேரை ராமனுக் கெதிராக நடாத்துக்வென்று சாரதியை ஏவினன; சாரதியும் அவ்வண்ணமே தேரை ஸ்ரீராமபிரானுக கெதிராகவோடடுகையில், அமைச்சர்களும் அநதக் கரனைச் சுற்றியே வீரவாதஞசெய்துகொண்டேகினர; கரனும அவர்களுக்கு நடுவில் விண்மீன்களிலிடையி லஙகாரகன்போலத்திகழ்ந்து, ஸ்ரீராமபிராணைக்கிட்டி யாயிரம் கணைகளைத தொடுத்து, ஸ்ரீராமசந்திரன்மேலே வீடுத்துச் சிம்ஹ நாதஞசெய்து நிறகையில, மறறுள்ள வரக்காகளும் பற்பல படைகளினால் பெருமாலையடிதனர்கள. அவாகளுள் சிலர்தேரிலும, சிலர் யானைகளிலும, சிலா குதிரைகளிலும ஏறிக்கொண்டு பெருமானை எதிர்த்து கருமுகில்கள் பெருமலையைப்போலச சரமாரி பொழிந்து மகிழ்ந்து கர்ஜித்தனாகள். பெருமாளும அவவரக்காகளது படைகளைக் கணைகளினால நதிகளின்பெரு க்குகளை யாழ்கடல அலைகளினால தடுபபதுபோலத தடித்துத தம்முள்ளட க்கி யருளி, யவ்வாயுதங்களினால பிளக்கபபட்ட திருமேனியுடையராயினும், துயருற்றிலர்; ஆயினும, பலவகைபபட்ட ஆயுதஙகளினால அடிபட்டு திரு மேனியெங்கும இரததமபெருகி, வச்சிரங்களினால் பிளக்கபபட்டுக் காயித் தகளெழுது பரவிய மகாமலைபோலவும, மாலைபொழுதில சிவந்த மேகங்க ளினிடையில திகழுங் கதிரவன் போலவும் காணப்பட்டனர். இவ்வண்ணம பதினாயிரம சேனைகள சூழந தொருவரையே குறியிட டடிகக்கண்டு தேவ கநதாவ வித்த சாரணமஹாரிஷி முதலிய யாவரும் துயரமடைந்தனா.

பெருமாளிவ்வண்ண மடிபடடுகையுஞினத்தை மேற்கொண்டு, நூரு யிரம் பதினாயிரமாகப் பாணங்களைதொடுத்து விடுதருளுதலும, அக்கணை கள் காலபாசங்கள் போலப் பகைவர்களுடைய உயிர்களைப்பறறி இழுத்துக கொண்டு அவர்களினுடலியும் பிளநது குருதி தோய்நது வானிற்சென்று செநதழல்போலத் திகழ்நது வீழ்நதன; இவ்வண்ணங்களைக்கிநதயாணங் கள் பெருமாளுடைய கோதண்டத்தினின்று மிடைவிடாது புறப்பட்டு வா னெங்கும் நிறைநதன; இவ்வண்ணம் பெருமாள் அநதக்கணைகளினால, பூகை வர்களது வில் கணை துவஜம் கவசம் தலைகை கால் தொடை முதலியவற்றை பலவாக வடித்தும, ஸாரதியுடன் தேர்களுடனைகளையும், யானைப் பாகர்களு டனே யானைகளையும், குதிரைக்காரர்களுடன் குதிரைகளையும், காலாள்களை யும் கொலைசெய் தருளுதலும், அரக்கர்களெல்லோரும் பலவகைப்பட்ட பா ணங்களினால் ஸபட்டுக்கெவென்அபதரீ முதலியவிர்பருவத்தில் தீயினு

லெரிக்கப்பட்ட கரிகள் போல மடிந்தழிந்தனர்கள். அவர்களுள் சூரர்களாகிய சிலர் பெருமாளுக் கெதிராகவந்து கூரிய சூலம், வாள், கோடாலி முதலிய வாயுதங்களை எய்தனர்கள்; பெருமாளும் பாணங்களினால் அவர்களுடைய ஆயுதங்களையும் தடித் தறுத்துத் தலைகளையும் அரிந்து தருகையில், அவர்களெல்லோரும் பெரிய திருவடி எழுந்தருளுங்காலையில், நிறைந்த காற்றினால் முறிபட்ட மரங்கள் போலச் சாய்ந்து மாய்ந்தனர்கள். தபபிப் பிழைத்தோரும், அச்சத்தினால் திரும்பி யோடிக்கரணியே தஞ்சமென் றடைந்தனர்கள். தூஷணன் அவர்களைக் கண்டு தேறுதல் திருபபி யான வந்து போர்செய்வேன் வாரீர்களென்றழைத்து வந்தனன்; அவர்களும் இவனுதவியினால் வெற்றி பெறுவோமென்றெண்ணி, மரமும்கல முதலியவைகளையும், பாணங்களையும் மற்றுள்ள ஆயுதங்களையும், பெருமாள்மேல் சொரிந்து சூழ்ந்தடாத னாகள். பெருமாளும் இவர்களெல்லாஞ் சூழ்ந்து நின்று பொருவதைக்கண்டு காந்தார்ஸ்திர பிரயோகஞ் செய்கையில், அதினின்றும் கணக்கிறந்த கணைகள் தோன்றித் திசைகளெங்கும் நிறைந்து, வெய்யோனையும் மறைத்தன; அப்பொழு தவரகர்களை பெருமாள் கணைகளை எடுப்பதையும், தொடுப் பதையும், விடுபதையும் அறியாமல், திகைத்து நின்று படிபட்டு இறந் தனர்கள். இவ்வண்ணம இவர்களால பேரர்களைம் முழுதும் நிறைந்து, பறபல வணிக ளணிந்த ரத கஜ துரக பதாதிகளின் அவயவங்களும், சூலம் வாள முதலிய ஆயுதங்களும் அறுபடடு, எங்கும் நிரமபி இருந்தமையின், கண்டோர் அச்ச முறுதக்கதாகி விளங்கிறது.

ஆரணயகாண்டத்தில் இருபதாவது ஸர்க்கம்

முற்றிறது.

இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள தூஷணன முதலிய சேனைகளைக்
கொலைசெய தருளியது.

இவ்வண்ணம சேனைகள் போரில மடிந திறந்ததைத தூஷணன் கண்டு, மிகக்கொடியவர்களாகிய யோயிரம ராக்ஷஸர்களுக்குப போர செய்யும படி கடடளையிட, அவர்களும சுறறி நின்று, பறபல படைகளையும், மரம கல் முதலியவைகளையும், சரமாரியையும், பெருமாள்மேல சொரிந்து காஜ்ஜீன செய்தனர்கள். பெருமாளும பாணவாஷ்தினால அவைகளைத தடுத்துச் சிலவற்றை மழைமாரியைக் காணபோலக கண்களை மூடிக்கொண்டு பொறுத்த பினனே சரமாரிபொழிந்து சேனைகளை யழிதத்தாக கொலை செய்கையில், தூஷணன் மிக முனிந்து, பேரிடிகரு நிகரான பாணங்களைப பெருமாள்மேலே சொரிந்து மகிழ்ந்தனன்; பெருமாளும உடனே மிக வெகுண்டு ஓரு கணை

யிஜ்ஜ லவன் வில்லை யறுத்து, நான்கு பாணங்களினால் நான்கு தேர்க்குதிரை களையும், மற்றொரு பாணத்தினால சாரதியையும் கொன்று, மூன்று சரங் களைத் தூஷ்ணன் மார்பில நாட்டினர். தூஷணனும முனிந்தெழுந்து மலை யின் சிகரத்தை நிகர்த்ததும், பொனகட் டமைந்ததும, எஃகின் முனைகள் நிறைந்ததும், பிறரைப பிளப்பதும, கருங்காகதைப் போன்றதுமாகிய பரிக்க தைக் கையிலேந்திப் பெருமானை எதிர்த தோடிவந்தனன். பெருமாளவனை கண்டு இரண்டு கணைகளைத தொடுத்து கங்கஞ்சுகதங்களை யண்டத் அவனுடைய இரண்டு புஜங்களையும் அறுத்துத தள்ளுகையில, 'அந்தப, பரிகம் அறுபட்ட இருதிரத தலஜமபோல நழுவி வீழ்ந்துவிடட்து; அவ்வும இரண்டு தந்துங்களையும முறித்தடிகபபட்ட மதயானைபோலத தரையில வீழ்ந் திறந்தனன். இவ்வணனம அவனிறந்ததைக கண்டு எலலாப் பூதங்களும் நலம நலம என்னும பெருமானைப புகழ்ந்து மகிழ்ந்தன; இதற்குள்ளே தூஷணனைக்கொலை செய்தனரே யென்று மிகவும சினங்கொண்டு மஹாகபா லன், ஸ்தூலாக்ஷன், பிரமாதி என்னும மூவாகளும, முறையே சூலம, பட்டஸ்ம, பரசு என்கிற மூன்று படைகளையுங கையிலேந்தி சாருங்காலங கிடடினமை யின், ஒரே காலத்திலு பெருமானை எதிர்த தோடி வந்தனாகள்; ரணவீரரான ஸ்ரீராம்சந்திரரும அவாகளைக கண்டு கூரிய கணைகளினால அதிதிகளைப போல எதிரகொண்டங்கிகரித்து, மஹாகபாலனுடைய சிரத்தைப பாணங்க ளினு லரிந்து, கணகளிறங்க பாணங்களினால பிரமாதியை மாதத்ததாக கொ லைசெய் தருளினர்; அவாகள வேரி லறபபுண்ட தழைத்த மராகளைபோலச சாய்ந்து வீழ்ந்தனாகள. ஸ்தூலாக்ஷனுடைய ஆழ்ந்துபருத்த தகன்ற கண்க ளிரண்டையும, சரமாரி பொழிந்து நிரபபி யமலோகமனுபபித்த தூஷணனு லேவப்பட்ட ஐந்தாயிரம அரகாகளையும, ஐயாயிரம பாணங்களி னலடித்து, மடித்து, யமபுரி சோத தருளினா.

கரன் இவாகளெலலோரு மிறந்து விட்டதைக கண்டு, மீக முனிவு கொண்டு, சேனைத்தியக்ஷாகளை நோக்கிக் கேளீர அனபாகளே! இந்தத தூஷ ணன் ஒரு அற்ப மனிதனுடன போர செயது மிருந்த சேனைகளுடன மடிந் தனன்; ஆதலின, நீவிரெலலீரும பறபல படைகளினால அமமானிடிப் பயலை கொலை செய்க வென்று கடடளை செயதனுபபித் தாரும பெருமானை எதிர்த தோடினன்; உடனேசியேநகாமீ, பிருதிகுகிரவன, யஜ்ஞசதுரு, விஹங்க மன், துரஜயன், கரவீராக்ஷன், பருஷன, கால காமுகன், மேகமாலீ, மஹாமாலீ, ஸாபபால்யன, ருதிராசனன் என்னும பன்னிரண்டு பலததி யக்ஷாகளும், சேனைகளுடன பெருமானையே எதிர்த்துச சரஙகளைத தொடுத் தெய்தனர்கள். பெருமாளும கலஞ்சினம பூண்டு, வசிரத்துக்கு நிகரான கணைகளினால மிருந்த சேனைக ளெலலாவற்றையும் அடித்தருளினர். அந்தக கணைகளும் புகைசூழ்ந்த தீபோலப் பிரபாது, பேரிடிகள் சிறந்த மரங்களை சாய்ப்பதுபோல அவ்வரக்கர்களைப் பற்றி எரிதனை; இவ்வண்ணம் பெருமா

ஞ்சு அரக்கர் நூறாயிரவரை நூறு கணைகளாலும் ஆயிரவரை ஆயிரங் கணைகளாலும், அடித்தருளுகையில், அவ்வரக்காகள் பாணங்களினால் பிளக்கப்பட்டு, வில்லருந்து, கவசம் நிதங்க கூந்த லவிழ்ந்து, தரையில் வீழ்ந்த நிறத்தமையின், அபபோராகளம் தாபபுல முதலியவற்றால பரபபபபட்ட யாகவேதி போலத திகழாநதது; இவ்வாறு ஒரு கணபபொழுதில அவ்வனம் முழுதும மாமஸ சோணிதங்களினால நிறைநது, நரகமபோலாயிறறு; காலாளாகியும, மானிடனுகியு மிருகிற ஸ்ரீராமபிரா னொருவனுலேதானே கரன, திரிசிரன், இவ்விரண்டு போகள் தவிர மறறுளள வீராகளும, கொடியாகளுமாகிய பதினாயிரம அரக்காகளும அடிகபபட டிறநதனாகள. இவ்வண்ணம எலலோரும இறநதுவிடடதைக கரன கண்டு மிகச் சினமுறறுப படைஞ்சுக கையிறபிடித்தது, வசிராயுததைதக கையிலேநதி எநதாக்கினற விண்ணுலகாளிபோலப பெருமானே எதிரதது தேருட னேறி வநதனன.

ஆரணயகாணடததில இருபதகாவது ஸாகக்ம
முறறிறறு.

இருப்தேழாவது ஸாக்கம்.

பெருமாள் திரிசிரனுடைய தலைகளை யரிந தருளியது

பினபு, கரன பெருமானே எதிரதது வருவதைத திரிசிரன கணடோடி வநது தடுதது நிறுதது கரனே நோககி, மஹாபிரபு! ராமனைக கொலலசெய்யுந தொழிலில எனனை ஏவி நீ மீணடு சினறு கணணுறுக; நான் ஒருவனே ராமனுடன போரில மடிபபேன; யான படையைக கையிலேநதிப பிரதிஜ்ஞை செய்வேன; நமமெலலோரகளும பகையான ராமனைக கொலவேன்; யானே அவனுகளுமிருதது யுவோ, அவனே எனகளுமிருதது யுவோ, இரண்டிலொன்று இபபோழுதே முடிவாகினறது; யானே வெற்றி கொளவேனுகில, நீ மகிழ்நது ஜனஸதானஞ செலலுக; அவனே எனனைக கொனறு வெற்றி பெறுவானுகில், அடாததவனுடன போர செய்க; ஆதலின, மூகூர்தகாலம் சாகூபியாக நிற்க; யானே சென்று பொருவேனென்று சாகுவகாலம் கிட்டினமையின், வேண்டியுரைதனன. கரன தகேட்டு மகிழ்நது, அவ்வண்ணமே சென்று போர செய்யாயென்று அனுமதிசெய தனுபபுதலும, திரிசிரன் சிறந்த குதிரைகள கடடிய தேரிலேறி, மும்முடியுடைய மாமலைபோலத் திகழ்நது பெருமானே எதிரதடி, மஹாமேகம போலசசரமாரி பொழிநது, நீரில் கணந்த தூறறுபோலக காஜஜிதது மகிழநதனன. பெருமாளும திரிசிரன் இவ்வண்ணம ஓடி வருவதைக கடாக்ஷித்தக கோதணடத்தில கணைகளைத் தொடுத்து, அவனே எதிரதது விடடதனர. இவ்விருவாகளுக்கும சணடை மிக வளரந்தது; பின்பு, திரிசிரன் கூரிய கணைகள் மூன்றினால், பெருமாளுடைய

சித்தியில் ஈட்டி யடிக்கப் பெருமாள் மிகவும் திருவுள்ளம சிரி யவீன கோக்கி, அடா திரிசிரனே! நீ யரக்கர் குலதிற்பிறநதோனும், மிகவும பராக் கிரமமுடையோனுமாயினும, மூன்று பாணஙகளீயும மலர்களபோலவே என நெற்றியில் தாகஙினையே? அநதோ? உன திறமையே திறமை; இநத என்னு டைய கணைகளீயும், தாங்கிகொளளென்று இகழ்ந தருளிசசெயது, பதி னான்கு கணைகளை யவ்வுடைய மாபிலஙாட்டி, ஙான்குபாயகஙகளினுல தேர்க் குதிரைகளுஙானஙினீயும அடிதது மடிதது,எடடுப்பாணஙகளினுல்சாரதியைக் கொலை செய்து, தோத தடடிலேயே சாய்த்து, ஒரு சரதத்தினுல துவஜத்தை யும அறுத்துத தள்ளுகையில, திரிசிரன் அநதத தேரைவிட டோடிவ்ந்த னன்; அது கண்டு பெருமாள மீளவும, பல பாணஙகளீயவன மாபில் ஙாட டினார். அதனுல திரிசிரன் ஐடனுகித திகைததுப் றகையில, விரைவாக மூன்று கூர் கணீயங்களை எய்து, அவனுடைய மூனறு சிரஙகளீயும அறுதததுத் தள்ளி யருளினர். உடனே யவனும குருதி பெருகச சாய்ந்து தரையில வீழ்ந்தனன். மிகுந்துளள அரகஙகளும, இவனிறநததைகணடு புலி யைககண் டஞசிய மான்களபோல நாறபுறஙகளிலும பயநோடினாகள. கர னவர்களோத தேறறிதிருபபி, ராகு சநதிரனைக் கணடோடுவதுபோல ஸ்ரீராமசநதிரரைக கணடு வெகுண டெதிர தோடினனர்.

ஆரண்யகாணடததில இருபதுதேழாவது ஸர்கஙம

முறறிறறு.

இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளுகும கரனுகும போர் விளைநதது.

பெருமாள் பதினுலாயிரம ராகஷஸாகளுடனும, தூஷண திரிசிராகளீ யும், ஸம்ஹாரஞ் செய்தருளியதைக கண்டு, கரன் தானும அசசஙகொண டும் தீரத்தை விடாமல், நமுசிதானவன் வாஸவனீ எதிர்பபதுபோலப் பெரு மானீ எதிர்த்து, தீயிய நாகங்களபோன்ற கூரிய விஷமூடடிய பாணஙகளீ னில்லில் தொடுத் தெய்து, மேன்மேலும ஆயுதப் பயிற்சியின திறனமையினுல, பற்பல அஸ்திரங்களீயும் தொடுதது, திககு விதிகுக ளெலலாவற்றையும, சரமாரிகளினுல் நிரப்பினன்.

பெருமாளும் அது கண்டு தாமும கோதண்டத்தை இழுதது,ச் சர மாரி பொழிந்து வான்முழுதும நிறைத தருளினர். இவ்வண்ண மிருவர்களு டைய பாணங்களாலும், பத்துத்திசைகளும் ஊசிமூனீ நுழையவும இட மின்றி நிறைந்தமையின், கதிரவனும் கதிர் விரிது திகழ்ந்திலன்; அத்தரு ணத்தில் பலவகைப்பட்ட கூரிய கணீகளீக் கரன் தொடுத்துப் பெருமானீப பாணவர்ஷவெட்டியினுல் மதக்களிற்றினைப்போல அடித்துச் சென மூட்டினன்.

அப்பொழுது எல்லாப் பூதங்களும் கரனைக் கண்டு இவனே காலாந்தகனென்றஞ்சங்கொண்டன; ஸ்ரீராமன் இதுகாறும போர்செய் திகோப்புற்றிருக்கின்றமையாலும், தான் இகோப்புறுது தேர்மீதிருக்கின்றமையாலும், வெற்றியே பெறுவானென்று கரன் நினைதிருந்தனன். கரன் மிகக் கொடியனுகி எதிர்த்தவரினும, தாம இனைத திருகினும, பெருமாள அவனைச சிறிதும மதித்திலர்; சிங்கம இளைபபுறறிருகினும, அறப மிருஙகளைக கண்டு அசச மூறுமோ? அனநதரம கரன விரைவாக வேடி வநது விளகசு வெட்டுப் பூசசி செநதழலை யணுகுவது போலப பெருமாளைக கிட்டி, இவருடைய பாணிதததுடன் கூடிய கோதண்டததைப பிடிகசு மிடதது லடித திருதண்டாக வறுதது, மேலும ஏழு பாணஙகளினுல கவசதது லடித்துச சிதறண்டது ழீழ்கையில, மேனமேலும அநேகமாயிரம சரஙகளை விடுதது பெருமாள் மெய்முழுதும நாடடி காஜ்ஜினதனன. இவ்வணணங கரனுல பெருமாள் துயருற்று மிகவும திருவுளசு சீறி மிகக கமபீரமாக வொலிகின்ற வேறு சராஸநதைதத திருகரதலதிலேநதி, இநதிரனிடதில வாஙகி யகலதிய பகவானினித அநத விஷ்ணுவிலலில நாணகட்டிக கணைதொடுதது கரனுடைய துவஜததை யறுதது தேளுகையில, அது தேவாகளது கட்டளையினுல் ரவியேவீழ்வதுபோலப பொனனெளி திகழ வீழநதது; கரனதுகணடி முனிநது, நான்கு பாணங்களினுல பெருமாள யடிதது, மேனமேலும பல பாணஙகளினுல வருதினன. பெருமாளும இவவணணம வருதபபட்டவராகி, ரதம் பெருகித திருமேனி நனைநது மிக முனிநது, ஆறு பாணஙகளைத தொடுதது, ஒன்றினைச சிரததிலும, இரணடினை இரணடு புஜஙகளிலும, மறற மூன்றினை மார்பிலும நாடடி, மீளவும பதின் மூனறு பாணஙகளைத தொடுதது, ஒன்றினுல நீகத தடியையும, நானகினுல நானகு குதிரைகளையும, ஆறினுல் சாரதியின் சிரததையும, மூனறினுல ஏகாகாலியும, இரணடினுல இருசையும, ஒன்றினுல நாணுடனை கூடிய வில்லையும அறுதது, தளரிப பதின்மூன்றுவதான மற்றொரு கணையினுல கரனை யடித்தருளினர.

கரன் உடனே வில முறிநது, தேர சலிநது, குதிரை யிழநது, சாரதி யழிநது, மெய் வருநதித தேரைவிட டெழுநது கதாபாணியாகித தரையில நின்றனன்; பெருமாளுடைய இசசெயலைத தேவகநதாவ விதசாரணவை மாளிக பரமரிஷி முதலானோ கண்டு, கைகூபபித் தொழுது மகிழ்நது புகழ்ந்தனாகள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் இருபதைடாவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது வர்க்கம்.

பெருமான் காலுடைய கதையைப் பிளந் தருளியது.

தேரிழந்த கதாபாணியாகித் தரையில் நிற்கின்ற கரணப் பெருமான் கடாக்ஷித்து, இனிமையும் கொடுமையும் கொண்ட வாகியங்களினால் அருளிச்செயலுற்றனர். 'கேளடா கரா! ரக்கஜ துரகபதாதிகள் மிகப புடை சூழ்ந்த திருக்கையில, நீ எலலோரும அருவருபபுறத்தக்க தீசசெயலகளைப புரிந்தனை;—

ஊர்த்வஜந்யோர்பூதானாம் நிருசம்ஸ: பாபகர்மக்ருத்
த்ரயாணாமபிலோகானா மீச்வரோபிநதிஷ்டதி॥
கர்மலோக விருத்தம் து குர்வாணம் க்ருணதாசர।
தீக்ஷ்ணம்சர்வஜநோஹந்தி சர்பம்துஷ்டமிவாகதம் ॥

உதவேஜநீயோபூதாநாம நிருசமஸ: பாபகாமகருத|
தரயாணமபிலோகாநா மீசவரோபிநதிஷ்டதி ||
காமலோகவிருததாநது குரவாணமகுணதாசர|
தீகஷணமஸாபஜநோஹநதி சாபமதஷ்டமிவாகதம் ||

பூதங்களை யசசமுறுசசெய்பவனும, கொடுமையுடையோனும, பாவச் செயல செயபவோனுமாகிய வொருவன, மூவுலகங்களுகது மிறையாயினும அழிவானேயன்றி ஸ்திலியுருனை; உலகததாரகது விரோதஞசெய்து கொடுமை கொண்டவனை நசசரவத்தைபபோலக கண்டோ ரெலலோரும அடிகின்றனர்கள்; யாவனொருவன பொருளாசையினலாயினும, பெணணாசையினலாயினும, பாவங்களைச செய்து, இவை நமமோதனவென வறிகினறிலனை, அவன கடையிலழிந தகழ்வுறுத தனப மடைந்த பினனே நமமகே தீஙகுசெய்து கொண்டோமே யெனறு மழையில விழுகிற ஆலங்கடடிக கலலித தனகது மரணந் தருமென் றுணரா துண்ட செயயாணைப போல வருதத முறுவான்; அடா பாபி! இநதத தணடகாவனததில் காய் கனிகளை யுண்டு தவஞசெய்து கொண்டிருந்த யோகிகளைக் கொலை செய்து நீ நற்பயன் பெறுவாயோ?—

நவிரம்பாபகர்மாணம் க்ரூரலோகஜுகுப்ஸிதா:।
ஐச்வர்யம் ப்ராப்யத்ருஷ்டந்தி சீர்ணமூலா இவத்ருமா: ॥

நசிரம்பாபகர்மாணஃ க்ரூரலோகஜுகுப்ஸிதாஃ||
ஐசவர்யம்ப்ராப்யதிஷ்டநதி சீர்ணமூலா இவதருமாஃ||

கொடுமை கொண்டு தீசசெயல் செய்து உலகததாரா விகழப்பட்ட பாபிகள் முன்வினையினால் மிகச் செலவமுறினும, வேரறுந்த மரங்கள்போலச் சாய்வுற்றுச் செல்வம் நீங்கி அழிவார்களேயன்றி, நெடுங்காலம பொரு

ருடன் வாழாராகள்; பாவிகள் தாம் செய்த தீசசெயலின் பலனை விரை விலலிட வார்களே யன்றி, அசசெயல் வீண் போகாது; மரங்கள் தததம காலங்களில் மலரை யுறுகின்றன வல்லவோ? மிக கொடிய பாவங்களினி பலன்கள விரைவிலேதானே யடையுமே யனறித தாமதபபடடா? விடஙகலாத சோற்றை யுண்டவரகள உடனே இறக்கினறனரே யனறி, யுய்வாராகளோ? தீச்செய புரிநது உலகங்களை வருததுபவாகளாக கொலைசெய்வதன பொருடடே மோனிங் கெய்தினேன்; இபபொழுது என்னை விடபபடட பாணஙகள் பன னகங்களை புற்றினுட் புருவனபோல உனனுடலில புகபபோகின்றன; நீ முன் பிங்கே எவ்வெவராகளாக கொலை செய்தனையோ, அவவவராகளா, நீயு மிபபொ ழுது என்னால கொலை செயயபபடடவனாகி, எலலாச சேனைகளுடனும் பின் ருடர்நது செலவாய; முன புனனால கொலை செய்யபபடட பரமயோகி ளைலலோரும, திவ்விய விமானததிலிருது, எனனைபபடடிறநது நரகில வீழ்கினற உனனைக கணடு மகிழக கடவாகள அடா பாவி! நீ இப்பொழு தின் விருபபினபடி எனனை எதிரதது பொருக; உன தலையைப பனமபழுத தைபபோல அரிநது தளளித தரையிலுருளசசெய்வேன; என மிவவண்ணம பெருமாள் இகழ்நதுரைத்த தருளினர. இவவாறிகழுதுரை செய்யபபட கர்னும் மிக முனிநது, கணகள சிவநது, கோபததினால நகைதது 'பெரு மானே நோகி, அடா தசரதன மகனே! அறபாகளாகிய சில வரகளாலனறு கொலை செய்தமையின, திறமையறறவனென மிகழநது கொளளததக உன்னையே நீ புகழநது கொளளுகினறனை;—

விக்ராந்தாபலவந்தோவா யேபவந்தி நரர்ஷபாஃ ।
கதயந்தி நலேகிஞ்சித் தேஜஸாஸ்வேன கர்விதாஃ ॥
க்ஷாகுதாஸ்த்வகுதாஸ்மாநோ லோகேக்ஷ்வியபாம்சநாஃ।
நிரர்தகம்விகத்தந்தே யதாராமவிகத்தஸே॥

விகாரநதாபலவநதோவா யேபவநதிநராஷபாஃ|
கதயநதிநதேகிஞ்சித தேஜஸாஸவேநகாவிதாஃ||
ப்ராகருதாஸதவகருதாதமாஞே லோகேஷுதாரியபாமஸநாஃ|
நிராததகமவிகததநதே யதாராமவிகததஸே||

பல பராக்கிரமமுடைய நரவீராகள யாவருளரோ, அவாகள் தமது திறமைக்குத் தாமே இனுமாபபுறறு யாதுங கூறாகள; விவேகமினறி யற்பர் களாகிய ராஜர்களில கடையோ யாவருளரோ, அவரோ அடா ராமா! நீ பித றறுவதுபோலப பயனின்றிப பிதறறுவாகள; நறகுலததிற் பிறநத வீரன் யாவன் தான் தனனைப புகழநது கொளவான்? ஒருவன தான் மரணமுறுங் காலையிலேயே மதிமயஙகிப புகழததகாத காலததில தானே புகழநது கொள் வான்; அவ்வண்ணமே நீயும புகழ்நது கொளளுகினறனை; நீ இவ்வண்ணம்

புகழ்ந்தது கேளவதினாலே யுன்னுடைய திறமையினமையே நன்கு விளக்கப் பட்டது; திறமையுடையோன தனனை பகழாது கொளவனே? புலலிய பறவிய நீ போன போலச செவாது காணபபடினும, அது தன மேனியை பினுகக கொளளுமெ யனறி சுடுமோ? கதையைக கையிலேநதிய பலவ கைத் காதுகள பிறநத மாமலைபோல் அசைவறறு நிறகினற என்னை காணகினறிலையோ? ஊனனை கொலை செயய யாரெருவனை, போதுமான வனலிலேனே? யமனெருவனை மூவுலகங்களையும கொலை செயகின்றன னலலனே? யானும உனனை நேராகி, உரை செயயததகன பலவாகவுள; ஆயி னும, உரைகினறிலை; வெயயான மறைநதுவிடுவானகில, சண்டைக்குத தடை நேரு மனறே? பதினாயிரம ராகஷஸாகளை நீ கொனறமையின, உனனையான போனறு அவரை துனபதததைபோகி, மகிழவெனை துரை செய்து, அநதகனதையைச முறறிய பெருமாள மேலெறிநதனன்; 'அநதக கதையும எரிகினற அகனிபோல மரஙகளையும, புதாகளையும எரிதது கொணடு பெருமானகிடடி வநதது, பெருமாள துகணி பாணஙகளை எயது, அதனைபல துணடுகளாக அறுதது சிதற வடிதனை. உடனே அநதக கதை மணிமநதிரெளஷத பலதாலை நசசரவம சிதறுண்டு வீழவது போல சிதறுணடு தரையில வீழநதது

ஆரணயகாணடதில இருபதொனபதாவது ஸாகம
முறறிறறு.

மூப்பதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள கனைக கொலை செயது ஸாது ஜனஙகளை பாதுகாத தளித தருளியது

பெருமாள அநதக கதையைக கணைகளினலபிளநது புனனகைகொணடு கரனை நோகாகி, அடா பலாசனு! உன திறமை இவவளவேயனறே? உனனுடைய திறமை முழுதும காடடப படடதா? திறமையினறியும மதங கொணடு வாளாப பிறகமனை யலலையோ? மொழிவதறகே திறமைகொணட உனனுடைய இகதை எனனுடைய பாணஙகளினலே பிளகபபடடு தரை யில வீழநது கிடகினறதே? உனனையான கொலை செயது, உனனல கொலை செயயபபடட பதினாயிரம நேரனைகளின துனபததைப போகிகிகொளவே னென துரைததனையே அவவுரையும பொய்யாயிறறே? நீசனும; அறபச செயலினனும, பொய்யனும, அரகக னுமாகிய உனனுடைய உயிரகளை பெரிய திருவடி யமிழதததைபோல அபஹரிப்பேன; யானிபோழ துனதலையை யறுக்கையில, துரை குமிழிகளுடைய உனனுடைய ரததததைப பூமி பானஞ செய்யபபோகின்றது; நீயுமுடனே துகள படிநத மேனியனாகி, அசசதநினை

திருச்சன்னியுக் தரையிலுன்றி, மனத்துக் கினிய மனையாளைப்பிரிந்து தூயி னையினைத்துகொண்டிறங்குவாய்; நீ இவ்வண்ணம மீளாத் துயில் கொள்வின் தஞ்சமின்றி யிலாத ஸாதுஜனங்களுக்கு இருதகாடுகள் தஞ்சமாகக் கடவன; எனது சரங்களினல் நீ இறந்த பின்னர், முனிவாகள் அச்ச மின்றி, ஜனஸ்தானத்தில உறைவாகள்; உங்களுடைய மனைவியர்களாகிய அரக்கிகளெல்லோரும், கைம்பெண்களாகிகண்ணீர பெருகவிப புலம்பிக்கொண்டு அச்சங் கொண்டோடப போகிறார்கள; உனக கணுசாகளாகிய உன் மனைவியர்களும், இதுவரையில துயரமெனபதையே அறியாகளாயினும, இபபோழ்து துயரமெனப திதனமையதென றுணாந தனுப விபபாகள். அடாகீசர! கொடிய அற்பா!!! வேதியாகளுகருப பகைவா!!! உன்னிடதில லசசமூற்றேயன்றே, முனிவாகள் செருநீவளாததுமஹோபகாரஞ்செய்யவும, எகாந்தமாதேடி சீற்றபிசாசனையும நோகவித திரிதனாகளென அருளிச செய்தனர்; கரனதுகேட்டபு பெருமானே வெருட்டி, அடா ராமா! நீ மிகசசெருக்குமிருகமென றனே; அசசமுறுங காலியிலு மசசமற றிருகவின றனே; ஆதலின், நீ இது உரைகக தகாகது, இது வூரைகக தகாதெனத றுணாவினறிலை:—

காலபாசபரிக்ஷிப்தாபவந்தி புருஷாஹியே।
காரயாகார்யஸம்ஜ்ஞாந்து நேதரஸ்தவஸ்டிதரியாः॥

காலபாசபரிக்ஷிபதாபவந்தி புருஷாஹியே।
காரயாகாரயஸஜாகந்து தேரியஸதவஷ்டிதரியாः॥

யாவா சாருகாலவகிட்டிகக லபாசத்தினால கடடுண்டிருக்கின்றனர்களோ, அவரலனகளு மழிந்த அவாகள செயலனவும, செயற கரியனவு மூணராகளிறே। எனபிவவணண மூரைதது।। ருவதனால நெரிதது, அருகிலுளள நெடிய வெரு ஸாலமாதைக் கணணுறறு, அதனை இருகரங்களினலும பறறி, உதடடைக கடிதது,கொணடு வேருடன பிடுங்கிச சிஹமகாதருசெயது, ஸ்ரீராமபிரானே நோகக, அடா ராமா! நீ இறநதனையென்றுரைத சுமமாதனை எறிநதனன. பெருமாளும அதனைபபல பாணஙகளினல முறிதத தறிதததத தளளி, மிகத திருவுளரு சீறி, திருமேனி புழுஙகிக் கண் சிவநது, கரனை யாயிரம பாணஙகளினல பிளநதனர. அவனுடலினின்றும மரத்துண்ட மலியினைறும அருவிகள போலப பெருகின; கரனும கணப் பொழுது திகைத்து நினறு தெளிவுறறு, விரைவாகப பெருமாளருகி லோடிவநது விட்டனன; பெருமாளும கோதண்டத்தில் கணைதொடுத்,திழுத்த முன்னே இடபின்மையால, இரண்டு மூன்றடி பின்னே * னழுந்தருளி,உருக் கொண்டு வேதியர்களது சாபம்போன்றதும, சென்தழல் போன்றதுமான

* பெருமான் இரண்டு மூன்றடி பின் சென்று, கனைக் கொலைசெய் தருளினரே! இவ்வண்ணம் முன்னிட்ட காலைப் பின்னிடுவது, வீரத்தன்மைக்குத் தீமை

வோர் சரத்தைத் தொடுத்து விடுத் தருளினா. தேவேந்திரனு லனிக்கப்பட்ட அத்தச்சரமும ஸ்ரீராம கோதண்டத்தினின்றும புறப்பட்டு இடிபோல முழங் கிக்கொண்டு கரனுடைய மாபில வீழ்ந்து, புதைந்தது; கரனுடனே அநேகப் பாணத் தீயினு லெரிக்கப்பட்ட சவேதாரண்யத்தில ருதந்திரனு லெரிக்கப் பட்ட அந்தகன் போலவும, இந்திரனுடைய வசிரத்தினு லடிபட்ட விருத ராஸுரன் போல்வும, நாரையினு லடிபட்ட சுமுசி போலவும, அசனியா லடிபட்ட வலாஸுரன போலவும, தரையில வீழ்ந்திறந்தனன.

அந்தரம ராஜரிஷிகள், தேவரிஷிகள், பிரஹமரிஷிகள் முதலிய யாவரும் சோந்து, பெருமானேப புகழ்ந்து மகிழ்ந்த தவரை நோக்கி, ஸ்வாமி சக்கரவர்த்தித் திருமகனரே! இவவரகளாக்கோக கொலே செயவிபபதன பொ ருட்டே மஹேந்திரன ஸரபங்காசரமம வந்து விணணபபஞ செயது சென னனன்; முனிவாகளும உபாயத்தினுல முறையே தேவரீரை இவவிட் மெழுக திருளப்பண்ணிகொண்டு வந்தனர்கள; எங்களுடைய இந்தக காரியம தேவரீ ரால் நிறைவேறறப பட்டது, இனிமேல முனிவாகள இவ்வனங்களில அசச மின்றிச சுகமுறறுந்த திரிவாகளென ரைத்தனாகள. அந்தருணத்திலே தேவ் கந்தாவ சித்த சாரணரியாகளும ஒனறு சோந்து, தேவந்தபிகளே யும முழகி, வியந்து மகிழ்ந்து பெருமாளமேலே நாமலா மழை பொழிந் னாகள. அஹோ! மூனறு நாழிகைகளுள்ளே பதினாயிரம் சேனைகளு டன தூஷண திரிசிராகளையும, கரனையும பெருமாள கொலே செய்தனரே! இவருடைய செயகை மிக வியகந்த தகக்தும, செயற் கரியது மாகின்றது; இவருடைய திறமை யாதோ! இவருடைய வலிமை யாதோ! ஆராயுங்கால இவர ஸ்ரீமந்நாராணனுகவே காணபபடுகினறனரென னு எலிலோரும புகழ்ந்து மகிழ்ந்து நகழ்ந்தனாகள. அப்போழ தெய்வபெருமாளும பிராட்டியாரைக் குகையினினறும, பாணசாலக கெழுந்தருளப பணணிக கொண்டு வந்து, பெருமானுடன ஆஸமஞ சோந்தனர.—

தந்த்ருஷ்ட்வாசுரான் ராமம் மஹாவீர்யான்ஸுஹாவஹான்।
பபூவஹருஷடாவைதேஹீ பாதாரமபரிஷஸ்வஜே॥

இவ்வண்ணம பெருமாள அவவரகளக்க ளெலலோகரையும் கொலே செய்து, முனிவர்களே மகிழ்வித்தருள சிறிதேனும சிரமமின்றி, ஆண் சிங்கம

வன்றேவெனில், குறை வன்று, அசசதினுல் முன்னிட்ட காலப் பின்னிட்டோடி விட்டால் குறைவே யன்றிப் பகையை வெல்லு மூபாயத்திறகாகப் பின் செல்லின, குணக்கானாகாது; சனோடியி லெதிரில் வந்து விட்டமையில், சுகதொடுத்த காணை இழுப்புதற்கு இட மினமையால், பின்னடி இட்டனரேயனறி, அசசமுறறு மீண்டிலர்; இதவும் தோஷமாகுமாயின், மல்லர்கள் பொருங் காலில் முன்னும் பின்னும் சுற்றி வந்திருந்து, எதிரியைச சாய்க்கு மூபாயத் தேறுவதும், குற்றமேயாகவேண்டுமன்றே! ஆகவின், பெருமான் கரனைக் கொலே செயவதன் பொருட்டுப் பின்னேறுத்தருளியதி குற்றமாகாதென் றணர்க.

பெருமானிடம் பிராட்டியார் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டது. வரி

மேலே வெற்றிகொண்டு வந்த திற்கப் பிராட்டியார் தண்டு மீண் மகிழ்ந்து தீர்த்தம் திருக்கரங்களினால் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, மீளவும் அவ்வரக்கர்கள் மடிந் திருப்பதையும், பெருமாள வருத்தமின்றி நிற்பதையும், வந்த ரிஷிகள் மகிழ்ந்து பெருமானைப் புகழ்வதையுங கண்டு மகிழ்வு மிகப் பெருகி, மூழுமதிபோலத திருமுகங திகழ்ந்து, பெருமாளுடைய சிரமஞ்தீர ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு பெருமகிழ வுற்றனள.

ஆரண்யகாண்டத்தில முப்பதாவது ஸர்க்கம

முற்றிற்று.

தனிஸ்லோகி, (சதாதசஸஹஸராணி) இதிஹாகரியையாலே ராகவனவேட்டையாடின பேருமாளுடைய யுத்தாயாஸசரம பரிஸவினனமான திருமேனியில் ராடசஸ சஸ்ராத்வ்ரணரோபண நிவியௌஷதமான காடாலிங்கனத்தைப்பணணி, பிராட்டி ஸுதைய பெறருளென்கிறது, (தம) ஸுதரியமபுருஷவிகரஹம, எனறு விண்ணப்பஞ் செயய வேணடுமபடி ராடசஸ பூயிஷ்டமான தேசத்தில் லுனனைக கொணடுபோக அஞ் சுவேனெனறவரை, (தம) ஸ்தரியமபுருஷ் விகரஹமெனறு பிராடடி வாயாலே, அந்த மதமாக அனறு தொடங்கித்திருவுளளதிலே கறுவியிருந்து, பினனுளாயிர ராட்ஸரையும் முடியும உடலுமாகத தெறிதது, உதிர வெளளதிலே மிதக்கவிட்டுப் பிராட்டியாரைக கையைப பிடித்துக்கொணடு காடடினவரை, (தம) ஆதிதயஇவதேஜஸவி, இதயாதிபபடியே வீரபபாடடுகருக சிறுவிரல முடகுமபடி அவதீரணாரானவரை, (தம்) படகைத தலையில இடு பூ விழுந்து திருமேனி சிவகரும ஸௌகுமாரயாதிசயத்தை யுடையவரை, (தம) உகபபாலே அடுத்தப பாரகில நயமான தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸ்தானமான திருமேனி யுடையவரை, (தம) ரிஷிகளுகருப பணணின பிரதிஜ்ஞையைக் கடலோசை யாகாதபடி தலைக கடடுகையாலே, பூரணரானவரை, (தம) ரத்னகிதமான பொனனரிமாலைபோலே சததுருசாவாதவரணஞ்சிதமான திவ்ய மங்கள விகரஹதத யுடையவராயுளளவரை, (தருஷ்டவா) கருமுகைமாலையைப பனி நீரிலே தோயத தெடுபபாரைபபோலே யுத்தாயாஸ பரிஸவிஞமான திருமேனியைத் தம பார்வையான பனி நீராலே வழிய வாதது (தருஷ்டவா) ஆதபாபி பூதருடைய சீதடாக ப்ரவேசமபோலே ராடசஸாசங்காபி பூதமான திருமேனியைத தம பாரவை பாதிற பூர்ண்தடாகதிலே தோயதெடுதது, (சதருஹதாரம்) ப்ரதிபடச நிரஸனத காலே வத புருடமை, ஸ்மோஹமஸாவபூதேஷ், எனகிற பெருமாளுகுச சத்ருக்களுண்டோ வெனனில், ஜனாநீதவாதமைவ, மமபராஜுஹி, இதயாதிகளாலே சூரருத விரோதிகள் தமகரு விரோதினாமிதனியிறே, (மஹர்ஷீணாம சுகாவஹம்) புதிதம்மாரம்பம் தொடஙகி, கிம்பவிஷ்யதி, எனறு வயிறபிடிததத தகாதாயிருந்த மஹரிஷிகளுடைய பயநீரச சத்ருகளடஙகக கொணறு அவாகளுகு ஸுகாவஹராயுள்ளவரை, (மஹர்ஷீணாம ஸுகாவஹம்) தம்முடைய போஷ்ய ரூபம்பத்துக்குச் சத்ரைப்பண்ணித் தம்முடைய ரத்தைக்கு ஆபாதகரானவரை, (பபுவ) மாலையும் மணிமேம்போலே அதிபந்தம் சுகுமாரமான விக்ரஹதையும், ஸ்வபாவத்தையுமுடைய பெருமான் கடினதாத்ஸ்வபாவான முரட்டு ராட்சஸரோடே யுத்தம் ப்ராரம்பித்த

மேலும் தொடங்கி ப்ரமோதிசபத்தாலே வத்தை மாண்டு வெந்த பிராட்டியார், திரு மேனியில் ஒரு நீர்க்கறி கின்றபெருமாளோக கண்டு தைதைப் பெற்றுரென்கிறது (ஸ்ருஷ்டா), தர்மி யுண்டாளுல் தர்மம பிறக்கக கடவதிறே, ராமனைகதர்யத்தை முழுக்கக் கண்டு திருவுள்ள மீடுபட்டபடி (வைதேஹி) அயயா வயிற்றிலே பிறந்திலே ஞில், எனக் பிப்பேறில்லையே (வைதேஹி) இகருடியிற் பிறந்திலேஞில், பெருமா ளென்னைக் கைப்பிடியாரே, (வைதேஹி) இங்கிலதிற் பிறந்திலேஞில், இவ்விம்லோ ட்டை ளைப்பாதாம் கிடையாதே, அவ்வில்லோட்டை ளைபாதர மில்லேயாகில் வீர்ய சுல்கையாக விவ்வாகாரங் கூடாதே (வைதேஹி) தநாப்பகக மாதரத்திலே என்னேயும, தமமுடைய வமசததையும, பெருமாளுகரு அடிமையாக வெழுதிக கொடு த்த அய்யா இததை யாகாஙகண்டா லென்னப்படுகிறுரோ? (வைதேஹி) (புமஸாமத ருஷ்டி சிதாபஹாரிணம) என்கிறபடியே ஸாவலோகாகஷாகமான விகிலேயை அய யரையொழிய ானை காண்பதென்று, பிதருஸமிருதிபணணுகிறுரா (பாதாம) பாவனி க்ரஹணம் ஜீவிதது, (பரிஷஸ்வஜே) ஆலிஙகனம பண்ணினுர, பரிபூரணமாகத தழு வினுர, பர்யாப்தமாகத தழுவினுர, தழும்பு மாறுமளவுகதழுவினுர, சரவ்ரணங்களாலே வந்த தழும்பெல்லா மாறுமளவுக திருமுலைத் தடதாலே வேது கொண்டார், தாம் க்கக்கீண்ட மருந்திறே, சரவ்ரணஙகளுக காலிஙகனமாமிடதது லேதோடைந்து ரோகவாகி யில்லையே? அநதரங்க ருள்ளுற வெய்த புண்ணுக்கு மருந்தான வீதுதோல் புரைபெயதப் புண்ணுக்கு மருந்தாகச சொல்லவேண்டுமே என்றிருதார், ஒரு கொ டியாகிறது, கொழுகொமபைத் தழுவியல்லது, நில்லாதிறே? (பாதாம பரிஷஸ்வஜே) நித்ய ஸம்யோக ஸ்திதிரூபமான பர்தருத்வாகாரம், ஒரு கொழு கொம்புகருண்டா ஞலி, நதாதாமாய்க்கொண்டு கொழு கொமபை முட்டப்பட்டாகது அத்தைச நெப்பித தக் கொண்டல்லது, ஸவரூபமில்லையோ? பாராயதவாகாரமான கொடிக்கு, (பர்தார மிலம்பய்வை பார்யாயா ஸ்திதிரிஷ்யதே, அவமப்ய தருமமவலலீ ஸ்தீயதே ஸவிநாத ருமம்) என்னுமாபோலே (தம) என்கிற பதம பெருமாளுடைய ஸர்வாகாரங்களேயும சுட்டுகிறது, (த்ருஷ்ட்வா) என்கிற பதததாலே பெருமாளுடைய ஸர்வாகாரங்களே யும் நோக்கிக காணக் கண்ணுடையார பிராட்டி யென்கிறது, சதருஹநதாரம் (மஹா தேஜோம் சுகாவஹம்) என்கிற பதங்களாலே தன்னேடு குடல் துவக்குண்டான சேத னரிக்கு அரிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும, இஷ்ட பராபதியையும புண்ணியபோதல்லது, இவ்வோக் காணக் கண்ணில்லே யென்கிறது; (பபூவ) அத்தலேகரு அதிசயாவஹமாய ஸந்தை பெற்றபடி (ஹ்ருஷ்டா) ஸந்தாமிணிதர்மாசரிநத்யாகதே (வைதேஹி உபகா ரம்பற்றுகி பண்ணுகிறுர்) தங்காயம சுமநதுகடததுகையாலது, பிதுர்தச குணமமாதா வென்கையாலே தம புத்ரட்சணம் பண்ணுகையிறே, (பர்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) ஆருத்ர ரட்சணத்தால் வநதகளிப்புக்குப் போகரு வீடு ஆலிஙகனமபோலே யிருநதது, அநுரூபம் ப்ரயோஜனம் அதுபோலே காணும், (ஆதாதேதமுதிதேஹ்ருஷ்ட்ர) என கிற மநுவசநதாலட்சணத்திற்கு ப்ரதமோதாஹரண பூதை யாகையாலே, பிரட்டிவெற நிறைவிலே கோதமடைந்த பெருமாளோக கண்டு மகிழநது தழுவினர்.

நூப்பத்தோராயிரத லக்கம்

காதினிலிறந்ததை யகம்பனன் சொல்லக் கேட்டு ராவணன் சேனையை
யயத்தரிப்பதற்கு மாரீசனிடஞ்சென்று அவன் வாக்கியத்
தினுல் அதை விட்டு மீண்டு வந்தை
சோகத்தது.

இவ்வண்ணம பெருமாள் கராதி ராக்ஷஸ கணங்களைத காமொரு வரீடு கொலை செய்து வெற்றிகொண்டதை அகம்பனன கண்டு அசசமும் ஆசசரியமும மடைந்து, விரைவாக லங்காபுரஞ் சேர்ந்து ராவணனைக கண்டு, கேளீர் அரக்க கோமானே! ஜனஸ்தானத்திலுள்ள பதினாயிரம ராக்ஷஸர் களுடன கரனும் போரில மடிந் திறந்தனன; யான மாத்திரம்தப்பிபிழைத் தோடிவந்தேனென்றனன *. ராவண னது கேட்டு மிக சினந்தினால கண் சிவந்து, அகம்பனனை நோக்கி, அடா! யாவனவன ஆயுள மாண்டு மிக வழுகிய னனுடைய ஜனஸ்தானத்தைப பாழாக்கப்புடை பெற்றான? யாவனவன் அனைத்துலகங்களிலும் தஞ்சம பெறுகினறிலன? எனக்குத் தீமை செய்த பின்பு, அவன இந்திரனையாயினும, குபேரனையாயினும, யமனையாயினும, விஷ்ணுவையாயினும, சுகமுறுவானே? யான யமனுக்கும யமன, நீங்கும நீ, மிருத்யுவுகளும் மிருத்யு வாகினறேன்; யாவ சினமுறுவேனுகில, தர ணிபாலகாகளிருவரையும எரிப்பேன, வாயுவிலை வேகத்தையும தடை செய் வேன; நீங்கு செயதவன யாவனே? அவனை யுரை செயக வென்றனன். அகம்பனனதுகேட்டு, இவை சினமுற பருப்பதை யுணாந்து, ராவணனே நோக்கி, ராஜரே! யான யாதுரை செயினும, சினமுற்ற ருள தெய்வீராகில், உரை செயவேனென்று வேண்டினன். ராவணனும அவ்வண்ணமே யாகுக வென்று அபய மளித்ததையின, அகம்பனன அவனை நோக்கி கேளீர் மஹா ராஜரே! தசரதசக்கரவாத்தியின குமாரனும, சிறந்த ரூப முடையவனும், யௌவன முற்றவனும, காளைக்கு ஒகரான லக்ஷணத்தை யுடையவனும, நீண்டிருண்ட திருதோளகளை யுடையவனும, வீரக்ஷணமையனும, மெய்ம புகழ் பெற்றவனும, ஒப்பற்ற பலபராக்ரம முடையவனும, சிறந்த ஜ்ஞான பலைச்வர்ய முடையவனும, ஸ்ரீராமனென்னும பெருமை யவனுமாகிய ஒரு வன் வந்திருக்கின்றனன்; அவனைருவனலேகா சேன ஜனஸ்தானத்திலுள்ள தானைகள் யாவும, கரதூஷணாதிகளும, கொலை செய்யப்பட்டனரென்று அசசகீரத் துரை செயதனன். பௌலஸ்தியனும அகம்பனன் வாக்கியத் தைக் கேட்டு, சினமேறிய நசசரவமே போல கொடுமியோடபுவிட்டுக் கேளடா அகம்பா! ராமனொருவனே இச்செயல செய்தானா; அவன் தேவாக ளுடனும், தேவேந்திரனுடனும கூடியே வந்து அவர்களைக் கொன்று வீழ்ந்து? உரைசெய்யவென்று வினவினன். அகம்பன னதுகேட்டு

* அம்மரீசன் பொன் மானைம்புண்டு தப்பிப் பிழைத்தோடி வந்தனனை வுண்டு.

ராவணனே, கேர்க்கிக் கேளீர் அரக்கர் சீமானே! ஸ்ரீராமனுக்குத் தேவர்கள் உதவி வேண்டுவதில்லை; அவனுடைய பல பராக்கிரமங்களை யுரைசெய்வேனென்று மொழியலுற்றனன்; மஹாராஜரே! ஸ்ரீராமனென்பவன் மிக்கும் பராக்கிரமமுடையோன்; வில்லாளிகளெல்லோர்க்குஞ் சிறந்தவன்; திவ்வியாஸ்திரங்கள் யாவும் உணர்ந்தவன்; போரில் புரந்தரனே நிகர்த்தவன்; அவனுக்குத் தம்பி யொருவ னிருக்கின்றான்; அவனும் இவனுக்கு நிகரான ரூப பல பராக்கிரம முடையோனும், சௌந்தாமகரக் கண்ணனும், துங்கபிமுழக்கம்போன்ற கர்ச முடையோனும், மதிமுகத்தோனும், லக்ஷ்மணனென்னும் கர்ம முடையோனு மாகின்றனன்: ஸ்ரீராமன அருமை தமபியுடன் சேர்ந்து, நீயுடன் சோரத பெருங்காற்றுப்போல வொளி யுற்றவனுகி, ஜனஸ்தானத்தி லுள்ளவாக ளெலலோரையுங கொலை செய்தனன். தேவகளிஸ்விஷயததில் சோரதில்; ஐயமுறற்க; உண்மையாக கூறுவேன்; ஸ்ரீராமனுல் விடப்பட்ட சரங்களே வாயைத திறநது கொணடு ஜநதலை ராகங்களாகி யரக்கர்தலை யுண்டன; உனனைசூ சோரத அரககர்கள ஸ்ரீராமனுக் களுநெஞ்சு செலலுகின்றனராகளோ, அவரும அசசதனுல ஸ்ரீராமண்போலக் கண்டி மற்றோரிடத்திற கோடித திரிகின்றனர்கள்; அநத ஸ்ரீராமசரநிரனுல உன்னுடையஜனஸ்தானம்ராசுசெய்யபபடடது; என்றிவ்வணணம மொழிநதனன.

அகம்பனன் வாகியததை ராவணன கேடடு, அடா அகமபர! யாஸிப்பொழுதே ஜனஸ்தானுசெனறு, தமபியுடன ராமனைக கொலை செய்வேனென நுரைசெய்து புறபபடுகையில, அகமபனன மீளவும் அவனை நோக்கிக் கேளீர கொற்றவாநதே! ஸ்ரீராமனுடைய பல பௌருஷங்களைக கண்டவண்ணம உரை செய்வேன; ஸ்ரீராமன உள்ளசூ சீறுவானுயின், பிறரால் வெல்ல வொண்ணுன்; மேன்மேலும நிறைநது விரைவாகப பெருகிவரும மஹாநதியின் வேகததையும, சரஙகளால தடை செய்வான; கிரஹஙகளுடனும், விண்மீன்களுடனும கூடிய விண்ணையும அழிபபான; இபபூமி பூழிகாலத்தில் கடல நீரில மூழ்கிவிடினும, மேமலெடுக்க வலலான; கடலின் கரையைப் பிளந்து உலகினை மூழத்தினும மூழ்த்துவான; கடலின் வேகத்தையாயினும், வாயுவின் வேகததையாயினும தடுப்பான; அனைத துலகங்களையுமழித்து, அவ்வண்ணமே படைக்கவும வலலான; கேளீர தசகண்டரே! ஸ்ரீராமன் உம்மால் வெலலத தகாதவனலலன்; மற்றுள்ள ராக்ஷஸரினைகளாலும் வெல்லததக்கவனுகான்; சுவர்க்கம பாதிகளால வெற்றி கொள்ளப்படுமோ? ஸ்ரீராமசநதிரனைத் தேவாஸுரர்க ளெல்லோரும ஒன்று சேர்ந்து போர்செயினும, அவன் தோல்வியுறுவானென யான நினையேன; ஆதலின் அவனைக் கொலை செய்யு முபாயத்தை யுரை செய்வேன்; கேளீர; அவனுடன் சென்றேனும் மனத்தைக் கவரிய மினபாருத்தி; உலகினில் [illegible]

நீலனும், அரவுருக்கு நிகராகியவள் தெய்வப் பெண்களுள்ளும், கருணைப் பெண்களுள்ளும், அப்ஸரஸாகளுள்ளும், தானவப் பெண்களுள்ளும், காந்தர்வியாகளுளளும், ஒரு பெண்ணு மிலன்; மானிடப் பெண்களுள் அத்தன்மைப் ளூளளோ வென்னும் ஐயம யாக்கேனும் தோற்றுமோ? அதைச் சீதையை யவர்களுக்குக காணுமல் எடுத்துக கொண்டு வருது விடுக; பின்பு, மரீசாநீத் துறந்தும், காமியாகிய ராமன உய்யான்; இவ்வண்ணம் தன்புந்து அவன் இறக்கவேண்டுமே யன்றிப போரில ஒருவரிடத்திலும தோல்வியுரு னென்று உரைத்தனன.

ராவணனு மதுகேட்டு, இதுவே நலலுபாயமெனத தோந்து, முன்பு தனக்கு ஸாக்ருமாரபகவா னருளிசசெய்திருந்த வாகுகியத்தையும் *நீனீத்து அகமபனனோக்கி, அடா அகமபனு! நீ யுரைசெயதவண்ணம செய்வேன்; காலாத்தினம் உதயத்தில யான தனியே ரதமேறிச சென்று சீதையைக் கொணர்ந்த திகைகரி சோபபேனன முரைசெய்து, மறுதின முதயத்தில் கோவேறு கழுதைகள் கடடிய தோபீதேறி, விண்ணிடையில் செல்லுகையில், மேகத்திடையில் தன் தோ சகதிரன் போலத்திகழுமடி மாரீச ராச்ரமஞ சோந்து, அவன செய்த பூஜோபசாரங்களைப பெற்றுக் கொண்டு ஆஸனத்தில் உட்காந்தனன். அபபெரழுது மாரீசன ராவணனோக்கி, ராக்ஷஸ்ராஜரே! உங்க ளெலலோர்க்கும குசலம னகைமைந்திருக்கின்றதா? நீர் இங்கு விரைவாக வந்தமையின, யாதோ மனததில சிந்தையும்பிருபபதாக நினைக்கின்றேன்; அதனை யுரைசெய்கவெனறு வினவினன. ராவணனும அது கேட்டவனை நோக்கிக கேளடா மாரீசா! எனனுடைய எலலையைப பாதுகாப்பவர்களாகிய கரன முதலிய ராக்ஷஸாகளெலலோரும மிக வீரனனு ராமனெரு வனலு கொலலசெய்யபபட்டனாகள; ஆதலின, அவன பாரியையை யான் பறித்துவரக கருதுகினறேன; நீ யுதவிசெயயக கடவையெனறுமொழிந்தனன்.

காடகேயனு மவனாகியதைகேடடு ராவணனை நோககி, வேந்தே! அந்தச்சீதையை யபசரிக்குமபடி யுமக்குரைத்தவன்யாவன்? அவன் மிதரன் போலிருக்கினறனம, சததருவேயாகுவான; யாவன் உன்னுல நீமையுற்று, நீ வாழ்ந் நின்புறுவதைப பொறுகினறிலன்? அவனை யுரைசெய்வீர; சீதையை யபஹரிக்கும்படி யுரைததவனைமாதநிரம எனக்குரைசெயக; அரக்கர ளெல்லோரும் புகழுற்றுச சிறநதிருப்பதை யாவன அழிக நினைகின்றானே, உம்மம்பாவனிவ்வண்ணமேவுகினறானே, அவன் உமகுச் சதருவேயென பதி லேயமேயில்லை; உமமைக் கொண்டு நசசரவததின் வாயினின்றும், கச்சுப் பலலைப் பிடுங்குவிக கினைப்பவன யாவன? உமமை இவ்வண்ணந் தீச்செயலில் தூண்டியழிப்பவன்பாவன்? பகைநீங்கி, இன்புறவுத் துயில்கொண்டவம்தலியின் வாழ்வு கொண்டழிததவன் பாவன்? அடா ராவண! நின்மனமாகி ஈற்றுவந் நிலை நிலைபெறுன்னும் அறிக்கையையும, தேஜஸ்ஸென்னும் மதத்தையும், [illegible] தொலையுமாறு ராவணன் வாத் ஜூவாரனைக் கண்டு புலம்பினான்.

உயிர்த்த தோள்களென்னும் தந்தங்களையும் பொருத்திய "ராமனென்னும் மதயானையைக் கண்ணெடுத்தபடி பாராகவும் தருமோ? போரில் அச்சமூற்று ரோமம் பொத்திருப்பதென்னும் அங்கனங்களி வாலங்களை யுடைப்பினும், சிறந்த ராக்ஷஸரைகளென்னும் மான்களைக் கொலைசெய்வதும், பாணங்களென்னும் அங்கங்களை மைந்ததும், வாளென்னும் கோரப்பல்லுடையதுமாகிய ஸ்ரீராமனென்னும் சிரிய சிங்கம் படித்தறங்குகையில், அதனை யுடித் தெழுப் புவது முமக்குத தருமோ? வில்லென்னும் முதலையையும், புஜவேக மென்னும் பங்கத்தையும், சரங்களென்னும் தரங்கங்களையும், பெருஞ்சண்டை யென்னும் வெள்ளத்தையுமுடையதாகி, மிகக கொடிய ராமனென்னும் பாதாளமுகத்தில் வீழவது தருதியற்றது; கேளீர் ராக்ஷஸ ராஜரே! யாளிவ் வண்ண முரைத்தேனைச நீறுக; அருள செய்க; மனந்தோற்று மீண் டெய்தி லங்கைசேர்ந தின்புறுக; நீர உமமுடைய மண்ணியாகளிடத்திலே

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவிஷ்ணுவினால் கொலை செயயபபட்டவாகள எங்குசசெல்லுவினரூரோ, அருளிசசெய்கவெனறு விஞ்ஞவ, அவரும இவனை நோகிய தசாகரா! ஸ்ரீமகாராயணனால் கொலை செயயபபடடவாக ளெலலோரும நிரதிசய வினப வீடடையே யடைநது மகிழ்வாரகள; பகவானுடைய சீறறமும, வரததகு நிகரெனவே யறிக, எனறருளிச செயதனர். ராவண னதுகேட்டு எனகரும ஸ்ரீமகாராயுணனுடன் சண்டைக் கோந்து, கறகதி வாயகருமோ வெனறு சிநதையுற, ஸநதகுமாரர் அதனையறிந தவனை நோக்கி, ராவணு! நீ சிநதை யுறறக, உனகரும அமமுதற்பெருநதேவுடன் போர் வினையும; நேருஙகாலதனை எதிரபாரதிருவெனறு அருளிசசெயது, மேலும் அடா ராவணு! அதனை வெளிப்பட அறிய விரமபுவாயாயி னுரை செயவேன; இநதக கிரு தயுகுசெனறு கிரேதாயுகதனின கடையில, ஸ்ரீதசரத சகரவாதனியெனனு மொரு வர் இகஷவாகுகுலதில பிறபபா, அவருகரு ஸ்ரீராமபதிரெனனும திருநாம முடை யவராகி, ஸ்ரீமகாராயணரே அவதாரு செயயபபோகிறார, நீ யவருடன போர் செய றிறது, அழிவிலா வீட்டைப் பெறுவாயென வருளிசசெயதிருநதனர். அநத வாக்கி யத்தை நினைநதே ராவணன தான கற்கதி பெருவதனபொருட்டுச் சீதையை யபக ரித்தனன். இவவண்ணமே உததரகாண்டத்தில பெருமானே நோகி, அகஸ்தியமுனி வருளிச செயகிறார். ராவணனும ஜயனெனனும துவாரபால காமச மாகையால், உணமையறிந திவ்வணணம செயவதில தடையில்லை, இவன பெருமான் பிராட்டி யார்களை யுததேசித தரைசெயயும வாகையகள் தரப்பாஷணமாகத் தோற்றினும ஆராயுகரல் நற்பொருளுள்ளனவே யாகும, அதனை யகஸ் குரை செயவோம;—

சரணுகதி மன்திர விவரண ரூபமான இநத ஸ்ரீராமாயணதில் இதவரையில் அம்மகதிரத்தின உத்தரகண்டதின்பொருள் கூறப்பட்டது; அம்மகதிரதை யனுஷ் டிக்கும்கால், பூர்வகண்டார்தமம முதன்மையா யிருப்பதாயினும், பொருளை யறிவுற் கால், உத்தரகண்டார்தமே முதன்மையாக கூறத்தக்கது; பலனை யறிந்த பின்பே உபாயத்தில் மூயற்சி கோள்வது வழகமன்றே? ஆதலின், உத்தரகண்டத்தின் பொருள் முதலில் விவரிக்கப்பட்டது; எங்ஙனே என்னில், பாலகாண்டத்தில் திருத்தி ரத்தின் உத்தரகண்டத்தினுடைய முதல் பதத்தின் பொருளாகிய புருஷோத் தமனும், அயோத்தியாகாண்டத்தில் இரண்டாவதுபதத்தின்பொருளாகிய வைலப்பரி

இன்புற்று வாழ்க; ஸ்ரீராமனும் தன் மனைவியைச் சேர்ந்து இன்புறுக; நீர் இனி பரவுதையைத் கருமுறுக் கெடுகின்றீர்; கெடற்க வென்று வேண்டி யுரைத்தனன். ராவணன அம மொழிகேடடு, இதுவும நலமெனவே தருதி மகிழ்ந்து, மீளவும லங்காபுரி யுறறுத் தன் மனை சோந்தனன்.

ஆரணயகாண்டத்தில் முபபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

முற்றிறறு.

முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

சூரபண்கை யோடிவந்து ராவணனைக கண்டது.

அநந்தர மங்கே சூரபபணகையும. ஸ்ரீராம னெருவனே பதினாலா யிரம ராக்ஷஸாகளுடன கராதிகளையும கொனறுசெய்து வெற்றி கொண்டதைக் கண்டு, கீருண்ட கொண்டலபோலக கரஜித்து, மிக வசசமுறறு விரைவாக வோடிவந்து லங்காபுரி சோந்து, புஷபகவிமானதினை நடுவில மருதிரி புரோஹிதாதிகளை சூழ்திருக்க வீறறிருந்து, தேவாகள சூழ வீறறிருந்த தேவேந்திரனபோலத திகழந்து, தங்கச சிங்காஸனத்தில பொன் வேதியில் செழுந்தீபபோல வொளிகொணடு, தேவ கந்தவாதிகளால வெறறிகொளள வொண்ணாமல, வாலயுதத்திறந துலகினை விழுங்கு மந்தகனபோல அசுர தந்தம, தேவாளரோகளுடன போர செயது, அவாகளுடைய வசரிதம, அசனி, இவைகளினு லடிபடடுக காயம பொருந்தியும, ஐராவதத்தின தந்தத்தினால மோதபபட்டு மாபில காயபபறறும, இருபது தோளகளையும, பதது சிரங்களையு முடையவனுகி, வெணகுடை கவய, வெண்சாமரங்களால வீசபபட்டும, அகனற மாரபினையுறறும, வெறிபதத்தை யுகதம், சிறந்த பொனனுற் செயத குணடலங்களை யணிந்தும, நீணடிருணட புஜங்களையும, வெண்மை பொருந்திய பறகளையும, பருத்த முகங்களையு முடையவனுகியும, விஷ்ணுவின சகரீராயுதத்தாலும, தேவாகளுடைய பாயல படைகளாலு மடிபபட்டும, கலகமறற கடலகளையும கலகுற திறையாற்றும, எத்தொ

குண யோகமும, ஆரணயகாண்டத்தில சூரபபணகை வருவதனமுன வரையில், ராவனாவது வேறறுமையின பொருளாகிய கிங்கராவருதியும, அதுமுதல் காவதம வரையிலுளள வ்ருத்தராதத்தால் கடைபபதத்தின பொருளாகிய விரோதி கிவ்ருத்தியும கூறப்பட்டன, மேல முடியும வரையில, பூரவகாண்டாதத்ய கூறபபடுகின்றது, அதனுள் இதுமுதல் ஆரணயகாண்டம முடியும வரையில, விபீஷணருகருப் புருஷ்காரஸாதிகியமும, கிஷ்கிந்தாகாண்டதத்தில ராமாயண பதபொருளான வாதஸல்யமும், ஸுந்தரகாண்டத்தில் சரணபதோபாதத கிவய மங்கள விகயஹ யோகமும், உயுதத காண்டத்தில் சரணகதியும, உததரகாண்டத்தில சரணகத கிஷ்டையும் கூறப்படுகின்றன; இந்தசசாக்கதத்தின் பொருளே ஸனகாராயுங்கால், ஸ்ரீராமபிரானே தசாவதாரஞ் செயதருளிய ஸ்ரீமந்நாராயணனென்பதமும, ஜகஜஜனமஸ்திதி ஸமஹாரகர்த்தா வென் பதிம் நன்கு விளங்கும்.

நிலும் விரைவில் செய்யும வல்லமை பொருந்தியும் திகழ்பவனும், மாமலை போன்றவனும், சிறந்த மலைகளையு மழைப்பவனும், தேவர்களையும் அடிப்பவனும், தருமங்களைக கெடுபபவனும், பரத்தையர்களைப் புணர்பவனும், திவ்வியாஸ்திரஙக ளெலலாவறறையும உணர்நதெய்பவனும், யாகங்களைத் தடுப்பவனும், போகவதி படடணஞ சென்று, வாஸுகியை வென்று, தக்ஷக னீயும் நிராகரித்து, அவனுடைய மனைவியாகிய மணியாகிய பிடித்துக் கொண்டு வநதவனும்; கயிலைமலைசோநது குபேரனை வெனறு புஷ்பகவிமா னத்தைப் பறித்தவனும், சைதிரரதம நநதனம முதலிய தேவோதியா னஙகளை யழித்தவனும், உதிகினற ஸூரிய சநதிரர்களையும கைகளினால் தடுப்பவனும, பதினாயிரம வருஷம திசைமுகதேவனைக குறித்துத் தவஞசெய்து, தன தலைகளையே கொய்து ஹோமஞ செயதவனும, தேவ தானவ கநதாவ பிசாசோரகஙதாதி பூதஙகளாலும, மிருததியு வினாலும, மறறுளள உயிர்களாலும இறவிலனென வரமபெறறவனும, அபபிரமுது மானிடரைமதியா திகழநது உபேக்ஷை செய்தவனும, வேதியாகளால மநதிர பூவஙகக கலஙகளில பிழியபபட்ட ஸோமஙகளை புணடழிபபவனும், கொடியனும், வேதியாகளைக கொலை செய்பவனும, தீசசெயலினனும, தயா தாக்ஷிண்ய மறறவனும, பிரஜைகளுகுத தீமை விளைபபவனும, தனக்குப பிராதிவுமாகிய ராவணனைக கணடு கிட்டியவனை நோகஙகி கொடுமை தொணடு மொழிய லுறறனள.

ஆரணயகாணடகதில மூபபத்திரணடாவது ஸாகக்ம முறறிற்று.

மூப்பத்து மூன்ரு வது வர்க்கம்.

சூரபணகை ராவணனை யரசாடசி நனகு செயகினறிலெயென இகழநதது.

அநதரம மிகவுந தீனமுற்ற சூரபணகை யுலகஙகளை யெலலாம் கூவி யழச் செய்யும ராவணன மநதிரிகள் நடுவில வீறறிருகக கண்டு அவனை நோக்கிக் கேளடா ஸோதரா! நீ வேறகணணா கலவி இனபத்திலே மூழ்கி மயக சுற்றுக் கேடபோரின்றி நீதி தபபித தடையின்றித் திரிகின்றனை; இப்பொழு தித்தீங்கு விளையுமென்று முன்னமே யாராய்நதறிய வேண்டியதை யறியா திருப்பது மன்றி, நீமை நோகத பின்னரும, அறிகினறிலை யநதோ?—

ந க்ருதம்ராமேணபுரா கோபம் காமவ்ருத்தம்மஹாபலம்।
லுப்தம்னபஹாமன்யந்தே க்ஷணாந்நிர்மிவ்ருஜாஃ॥
ஸ்வயம்கார்யாணியஃகாலே நாஸுத்யுங்கிபாரிணஃ।

ஸதூவைஸஹராஜ்யேந தைஶ்சகாரைர்விநஶ்சதி॥
ஏஷ க்ருச்சாரமுத்ருஶ்ய மஸ்மாதீநம்நராதிபம்।
வர்ஜய ந்திராமராந்நதீவம்கமிவத்விபாஃ॥

ஸதமக்ராமயேஷாபோகேஷா காமலருதமமஹீபதிம்।
லுபதமஹபஹாமனயுதே சமசாஸுகமிமிவப்ராஜாஃ॥
ஸ்வயஷகாயாணியுகாலே நாதுதிஷடதிபாததிவ।
ஸதுவைஸஹராஜயேஷதைச சகாலையாவிஷசதி॥
அயுதசாரதுதாதாச மஸவாதீநமநாதிபம்।
வாஜயந்திராதீராந நதீபங்கமிவதவிபாஃ॥

இராமயபோகங்களில ஆசதியுறறவனும, தனமனதிறகுத தோன்றி ன்படி செய்பவனும, லோபமுடையவனுமாகிய, ராஜநீபிரஜைகள முதுகாட்டி ஓள்ளதீயைப்போலகண்டிகழ்வாகளேயனறி, உகவார்கள்; யாவனொருவன் தக்ககாலததில் செயயத்தகன செய்கினறிலனை, அநத ராஜன அந்த ராஜ்ஜி யத்துடனே அநதக காரியங்களினலேயே யபபொழுதே யழிநது விடுவான்; சாராகளே யேவாதவனும, சுவிதத்தமுகத்தனகிக காணற் கரியனும, ஸ்வாதீன னகாதானுமாகிய ராஜநீ யானைகள நதியின சேறறைப்போலப் பிரஜைகள் துரக்கின்றனாகள்; ஈநத அரசாகள ஸ்வாதீனம தபபித தேனமொழியா ரதீனராகிப பாதுகாகினறிலரோ, அவாகள கடலிலாழாத மலைகள்போல மேன்மையுறறு விளஙகாகள; மிகத திறமையுளள தேவகநதாவ தானவாதி களுடன பகையுறறாலும, சாராகளே ஏவிச செயது யறிநது கொளளாமல் சபலனகத திரிகினற நீ எவ்வணணம ராஜநியததை யாளவாய? அடா நீ மதியீ ன்றி, மடத்தன்மைகொண்டி, அறிநது கொளளதகக காரியஙகளை யறிநது கொளளுகினறிலை; ஆதலின், நீ எவவணண மரசனுகுவாய்; எநத ராஜர் களுக்கு வேவுகாராகளும, பொருளகளும, நீதிகளும, நிடடங்களும், ஸ்வாதீனங்க ளலலவோ, ஸ்வாதீனமறற அநத ராஜாகள் அற்பாகளுக்கு நிகரானவர்களே யாகினறனாகள்; வேநதாகள சாரணாகளைக கொண்டு தேச தேசங்களிலுளள சமாசாரஙகளை யறிநது கொளளுகினறமையின், அவாகள் தூரதிருஷடிகளெனபபடுகினறனாகள; ஜனஸ்தானததிலுளள கரன் மூதலிய யாவருப அழிநதிருகையில, நீ இதுவரையில தெரிநது கொள்ளாமையால், அற்பாகளான மாநிரிகளுடன கூடியவனெனவும, சாரணனில்லாதானெனவும, உன்னை யானெண்ணுகின்றேன், பதினாயிரம் ராக்ஷஸர்களுடன் கரன் முதலானோர்களும, ஸ்ரீராமனொருவனலே தானே கொலை செய்யப்பட்டனர்கள. அந்த ஸ்ரீராமன ரிஷிகளுககும் அஞ்சற்க என் றபயங்கொடுத்தனன.

ஆதலின், தணடகாரண்யங்கு ளின்புற்றன; இவ்வண்ணம் அந்த ஸ்ரீராமனால் ஜனஸ்தானம்பாழாளாக்கப்பட்டது; இவ்வண்ணம் நீங்களோர்

திருக்கையிலும், அதனை யுணராமல் லோபமும், மதமும், காமமும் கொண்டு ஸ்வாதீனமின்றி, மடமை கொண்டிருக்கின்றனை; கொடுமை கொண்ட வனீயும், அறமபமாகக் கொடுபபவனீயும், மதமுறறவனீயும், காவலமடைந்த வனீயும, வஞசனைசெய்பவனீயும், பிரஜைகள சேராகள; அவனுக்கு இடையூறு வருங்கால நீங்கிச சென்று மகிழ்வாரகள்; அகங்கார முறறமை நீலமையற்றமும, தன்னைததானே புகழுதலும, சினமடைதலும், கொடுமை கொண்டு மிருகின்ற ராஜனைத் தன ஜனமே ஸமபமபாததாக கொலலுமை பயம நோகையி லசசமினறியும, செயறகுரிய காரியஙகளைச செய்பாமலு மிருகினற ராஜன் விரைவில அரசிழநது, புலலுருகு கிராகுவான; உயர்நத கட்டைகளினலுமும, உடைநத சிலலி யோடுகளினலுமும, துகள்களினலுமும கூடப்பயன் பெறாம; அரசிழநத ராஜாகளாலே பாதாதிரம ஒருபயனும இலலை; உடித்துக கிழிநத துணிபோலவும, அணிகலுவாடிய மலா மாலை போலவும், அரசிழநத வேநதன் திறமை யுறறவனுயினும, திறமை யறறவனே; ஊகக முடையோனும, யாவுமுணாருதோனும, புலனகளை வெனறவனும, நனறி யுளளவனும, தாமிகனுமாகிய ராஜனே நெடுங்காலம உலகாணடு வாழுவான; கண்களில துயிலுறறவனுயினும, நீதிநெனனும கணகளால விழிததிருப பவனும், பயனபடுமசினம, அருளகளை யுடையவனுமாகிய ராஜனே யாவ ராலும கொணடாடப படுவான; அடா ராவணா! நீயோவெனில, மதிமயஙகி யானுரைதத நறகுணஙகளை யிழநது, தீககுணஙகளை மேறகொணடு, சாரா களினால கராதிகள இறநததையு முணரா திருகினறனை; பிறாகளை விகழ்ந் தும, விஷயஙகளிலாழநதும, தேசகாலஙகளுககுரிய செயலகளை யிழநதும, குணதோஷஙகளை யறியு முணாவைத துறநது மிருகினறமையின, நீ விரை வில அரசிழநது தனபுறுவாய; என விவவணணம சூரபபணகையாலுரைக கப்பட்ட வாககியததை ராவணனும மனகாராய்நது, செலவமும, செருகும், பலமும உறறவ னுதலின, நெடுநேரஞ சிநதையுற்றிருநதனன.

ஆரண்யகாணடததில மூப்பதது மூனறுவது ஸாககம
முற்றிற்று.

மூப்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

சூர்ப்பணகி ராவணனுக்குப் பெருமாளினையபெருமாள் இவராகளுடைய திறமையையும, பிராட்டியின அழகினையு மறிவிதது சீதையை யபஹரிககும்படி யுரைத்தது.

அநதரம் ராவணன் பகைமேல சினமுற்றுத் தன்னை வன்மொழி களாலிகழ்நத சூர்ப்பணகியை நோக்கிச் சொலலடி சூர்ப்பணகி! ஸ்ரீராமனென ப்வன் யாவன்? தீத்திறமையன்? ஈசவ்ருவத்தவன்? எத்தன்மையன்? அவன்

புகறதாய தண்டகாவனத்து வேஷ் புகுந்தனன்? எப்படியின்ன்? அரசர் கலை எதனால் மடிந்ததனன்? விரைவி லுரையாயென விளவினன். சூர்ப்ப ணகியு மிந்த வார்த்தைகளைகேடடு ராவணனோக்கிக் கேளாய் மோதரா! ரீண்டுருண்ட திருத்தோள்களும், அகன்ற திருக்கண்களு முடையவனும், மாவரி மரையுரிகளை யுடுத்தவனும், காமகோடி சுந்தரனுமாகிய ஸ்ரீராமனென் பவன் தசரத சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரன; பொன்கட்டமைந்த தேவேந் திரன் வில்லை நிகர்த்த திருகோதண்டத்தைக கையிலேந்தி இழுத்து நச்சர வங்கள் போன்ற கணைகளை எய்கின்றனன; அவன கணைகளை எடுப்பதும், தொடுப்பதும, இழுபபதுமை விடுபபதும, யாராலுங் கண்ணுறபபட்டிலவ; சர மாரிகளாலடியபடடு மடிந்த சேனைகளை மாதரிரமே கணடேன; மழைக் கல்லுகளினு லடியபடடு மடிந்த நெறபயிர்களை போலுந சரமாரிகளால பதினாலா யிரம ராக்ஷஸசேனைகளும் அடிபடடு மடிந்தது சாயந்தன; இவ்வண்ணம் மூன்று நாழிகைகுள அந்த ஸ்ரீராமனொருவனே எலலாப படைகளுடன் கரதூஷணத திரிசிராக்களையும கொலை செயதனன; நிஷிகளுக்கும அபய மளிததவன்; யாவருமினபுறறனர்கள.

அந்த ஸ்ரீராமன மிகவும சூரனும, தீரும முணடாதவனு மாதலின, பெண கொலை தீதென யுணாந தெனனையுமே மைக்ஷமிய்து கொலலாது விடடுவிட்டனன ஆதலின, யானுருத்தியபபிய பிழைதது வந்தேன்; அவனுகுந தமபியு மொருவன மிகவும தேஜஸ்ஸையவனும, சூரவீர தார்ய பல பராக்கிரமங்களினால அண்ணனுகு நிகரானவனும, அனபும பததியு மூடையோனும, பிழையை ஷமிதேதனும பொறுதது ருளாதானும், பிறரால வெலலவொணணாதானும, பகைவரை வெலலுபவனும, கூரிய புத்தி யுடையோனும, ஸ்ரீராமனுகு வலது திருதோளெனவும், வேறுருக கொணடு புறபபதி லுலாவுகினற உயிரே இவனெனவு முரைக்கப்பட்டவனும், மிகத தேர்வலியுற்றவனுமாகி, இலக்ஷ்மணனெனப பேரும்று விளங்குகின் றனன; ஸ்ரீராமனுடைய மனையாளொருதியும, அகன்ற திருக்கண்களையும, முழுமதிபோனற திருமுக மண்டலததையும பொருந்தி, மிக பிரிய மூடை யாளும், மிகீ வழகிய சுரிகுழலினளும, அழகுற்ற நாசி யுடையாளும, கட்ட ழகியும், புகழ்பெற்றவளும, அந்த வனதேவதைகளையோவென வெண்ணப்பட்ட வளும, மாறறொரு மஹா லக்ஷ்மியோவென ஐயுறறதக்கவளும, உருக்கிய தங்கம்போன்ற வண்ண முறறவளும், சிவநதுயாந்த நகங்களை யுடையவளும், நுண்ணிடையினளும, சீதையென்னும் திருநாமமுடையவளு மாகின்றனள்; தேவதைகளால யக்ஷ ராக்ஷஸ பதகோரகாதிப பெண்களுள்ளும், இவ்வண் ணம் ஒப்பில்லாமழகியபெண்ணை எங்கும் கண்டிலேன்;—

यस्यसीताभवेद्भार्या यञ्चसीताऽपरिष्वजेत्।
अधिजीवेत्सराष्ट्रेषु लोकेष्वपिपुरन्दरात्॥

यस्यसीतापवेद्भार्या यञ्चसीतापरिष्वजेत्।
अधिजीवेत्सराष्ट्रेषु लोकेष्वपिपुरन्दरात्॥

யாவனொருவனுகுச சீதை மனியாளாகுவாளோ? யாவனொருவனைச் சீதை யாலிங்கனஞ செய்துகொளளுவாளோ? அவ்விருவரே எல்லோரையும் விடச சிறந்த பிறப்புடையோரும, இநதிரனிலுஞ சிறந்த போகமுறறோரு மாகி வாழ்வாகள; நலலொழுகக முடையவளும, உரவததி லொபபுறற வளுமாகிய அநதச சீதை யுனகுகுத தக்கவளாகுவாள; நீயு மவளுகுகுத தக்க வனுகுவாய; ஆவனி யானுனகுப் பாரியாததமாக வெடுததோடி வரமுயன் றேன; அப்பொழுது கொடியனன லக்ஷ்மணன் முனிந தென்னைச செவி ாசிகனி யரிந தோட்டி விட்டனன; அவனி நீ கண்ணுறுவாயாகில், மன்மத பாணங்களுக்குக குறியாகுவாய; அவ்விஷயததி லுனகு மனமுளதாயின், ஜயார்த்தமாக வலதுகாலி லிபபொழுதே முன்னெடுத திடுக; ஸ்ரீராமனைக் கொலலிசெயவதினுல அவரகளகாலுகளகுப் பிரியுஞ செய்க; அநத ஸ்ரீராமனி யும், லக்ஷ்மணனியும கூரிய கணைகளினுலடிதது பதியுறற சீதையைச சுக மாகவெடுத்து வருதினபுமுக; யானுரை செய்த இவ்வாக்கியம உனகுகித மென்னத தோறறுமாயின், உடனே யவவணணஞ செய்க; உன்னுடைய திற மையையும நன்குணரநது சீதையை எடுததோடி வருக; என் வாக்கியத்தைச செவியுறறு, ஸ்ரீராமனல கரதூஷனத திரிசிராகளும, பதினலாயிரம சேனை களும அழிநதனாக வெனபதை யறிநது, மேலசெய்யதகுக காரியத்தை நன்காராய்நது செய்யகடவை யென மொழிநதனள.

ஆரண்யகாண்டத்தில முபபதனுகான்காவது ஸர்கம் முறறிறறு.

மூப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் தேரூநது கடலையும், ஸுபதிரமென்னும் ஆலமரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டுபோய மாரீசனைக கண்டது.

அநந்தரம ராவணன் சூரப்பணகையின் வாக்கியத்தைக்கேட்டு, மந திரிகளுட னுராய்நது தேரநது, மநதிரிகளை யனுபபிவிடடுத தானுந் தனியே

---

* யஸ்ய என்னும் சுலோகத்தின் கருத்துரை

எவனுக்குச சீதை பாரியை யாகுவாள்? எவனைச சீதை மகிழ்ந்து தழுவிக் கொள்வள்? அவன் ஸ்ரீராமனே யல்லனோ? அவனை எல்லோர்க்கும் சிறந்த புருஷோத் தமன்; அவனை இக்ஷ்வாகுப் பிள்ளையரிரித உபேந்திரன்; மூலன், சீதையை

ஆலோசனை செய்து, குனிதோஷங்களையும், பலாபலங்களையு மறிந்து, இவ் வண்ணமே செய்யவேண்டுமெனத் தோனது, யானசாலைக்குட்புகுது ஒருவரு மறியாமல் சார்நியைநோக்கித தேரைச சித்தஞசெய்யும்படி கட்டளையிட்டு, அவனுல் சிததஞ செய்யபபட்ட சிறநத பொனனுற்செய்த தேர்மீதேறிப் பிசாசமுகம்போன்ற முகஙகளுளள கோவேறு கழுதைகளைதணடி விண் மிசைசெனறு வெணகுடைபிடிததிம, வெணசாமரஙகள வீசியும, மற்றும் பற்பல உபசாரங்களும செயகினற பரிஜனஙகளுடன கூடி, பதததலைகளை யுடையனுகி வைடூரியத்தை நிகாததமையில, பததுச சிகரங்களையுடைய மாமேரபோனறவனுஜி, மினனலுடன கூடிய பலாகைகளினுல சூழபபட்ட மேகம்போலும விளஙகி, மலியுடன கூடிய கடற்கரையையும, பலவகை மரங களுடன்நது திகழுக கண்ணுறறு குளிரசசியுறறுப பாவன பூகிய நீரகளை யுடையனவும, தாமரை மலாநது மணம வீசுகினறனவுமாகிய தாமரை யோ டைகளினுலும, யாகவேதிகளுடன கூடிய விசாலமான ஆசிரமஙகளினுலும் திகழ்நதும, வாழை பலா தேஙகு பனை ஆசசா பசலை முதலிய மரங்கள மல்நது கனிநதுச சூழநதும, நாக கநதாவ னபாண கின்னாகளும, பிறப் பறற யோகிகளும், வைகானஸாகளும, (பிரஹமததின ஈகநதிற பிறநதோ ரும) மஷரெனபவா குலததவாகளும, வாலகிலயாகளும, (பிரஹமதீதின வீரிற பிறநதோராகளும) வெயிலையுணடே தபஞ செயபவாகளும, உணவு நீங கிய யோகிகளும நிறைநதும, சிறநத ஆடையாபரணஙகளை யுடைய அபஸர ஸ்கள் நிரநதரம கிரீடைசெய் தினபுறறும, தேவாகளும தெயவபபெண்க

லக்ஷமியெனறே வணாக எனபது கருதது, மேல் வாகியஙகளிலும வேறே யொரு பொருளும தோறறுகினறது, அவன நலலொழுக முடையா ளாதலின, அவளுக்கு தகாகபாரியை யாகுவானோ? ஒருகாலும ஆகாள, நீதான அவளுகுப் பதியாகு வாயோ? ஆகாய, நீ பாரியையைத துறநது, வைாகியமுமும விஷயததில யானவளை எடுததுவர முயனறேன, லக்ஷமணன என மூகைக யிரநதான, நீ யவளைக கண்ணுறு வாயாகில், (மனமதஸய) என மூகைக யறிநது மாததனஞ செயத அநத லக்ஷ்மணன் சாகைகளுகுக குறியாகுவாய, பாரியையைத துறகும விஷயததில உனகபிலாஷ மிருகுமாயின, (ஜயாரதம) முனபோல விஷ்ணுலோகததில ஜயனெனனும துவார பாலனுகும் விஷயததில மனிதநது வலலதுகாலே முனனிடாய, கூரிய கணைகளினுல் பகைவரைப் பிளநது நிறகிற பெருமானேயும, திருவனநதாழ்வானையும, (அநதராயகம்) அடையப்பட்ட நாயகனையுமுடைய பெரிய பிராடடியாரையும (அதாவத) மூன்போ லவே சேர்நது சுகமாக வாயில காபபோனுகி இனபுறுவாய, அவவாகைகளுடைய வதனதினுல் (நருசமஸய) மனிதாகளால புகழபபடட அநத ராமனுகுப் பிரிய மளிக்கக் கடவை. என வாகியம இதுமெனத தோறறுமாயினு ஸ்ரீராமன, நீ, தம்பிரு வருடைய சுகதையைனனுணாநது, சீதையை எடுதது வா? யானுரைததையுங கேட்டு, ஸ்ரீராமனுல் காரதிகள மடிநததையு முணர்நது தகாவணணம செயயா யென்றும் பொருள் தோற்றுகினறனமையின, ராவணன் பெருமானே எதிராதப் போர்செயபோ மலி மாறறவில் எடுததோடி வருதானெனறுதி அமைகினறது.

ரும் திகழ்ந்தும, மற்றுமுள்ள தேவதானவகணங்கள் நெருங்கியும், அன்னம் கிரௌஞ்சம நீர்காகோழி வெண்ணை முதலிய நீர்ப்பறவைகள் ஒலித்தும், லைரியுக்ஷகளுடனும் விளங்குகின்ற காடுகளையும, வெண்மை நிறமுற்றகன்று திவ்விய மாலைகள பொருந்தி தேவாத்தியங்கள் முழங்கிக திகழும. வைமானிகர்களது விமானங்களையும கிட்டி, யங்கங்குள்ள கந்தர்வாப்ஸரர்களையும, மற்றுள்ள விநோதங்களையும கண்ணுறுஷ சந்தருகாடுகளையும், அகிற்காடுகளையும, தக்கோலகாடுகளையும கண்டு மகிழ்ந்து, தமால புஷ்பங்களையும, மிளகு புதருகளையும, கரையி லலைகளினு லெர்துகபபட்ட முத்துகளையும, சங்குகளின் திரளையும, பவளங்களின் குவைகளையும், பொன்மலை வெள்ளிமலைகளையும, மலையருவிகளையும, மடுவுகளையும், தனதான்யங்கள் நிறைந்து, மிக வழுகிய பெண்கள திகழ்ந்து, யாணை குதிரை தோகைடர்ந்து முள்ள படடணங்களையும கண்டு களித்து, அந்தக கடலோரத்தில் பருத்துயாந்த ஒரு ஆலமரத்தையும கண்டனன.

அமமரத்தின் கிளைகள சுற்றிலும நூறறுகாதவழி வளர்ந்துள்ளன; அமமரத்திலேதானே பெரிய திருவடிகள் கஜகசபங்களைக் காலகளி லிடுக்கிக கொண்டவைகளை யுண்பதன் பொருட்டுபபறந்து வந்து தட்கார்ந்து, உடனே தாமுடகாந்த கிளைமுறியத தக்ஷணமே அதன் கிழே தவஞசெய தினற வாலகில்யர் முதலிய யோகிகளிறப்பார்களென் வஞ்சி, அந்தக கிளையினையும மூககில கொந்தெடுத்துபறந தெழுந்து நெடுந்தூரமெழுந்தருளி, அந்தக கஜகசபங்களையும பகுத்து, நூறுயோஜன நீளமுள்ள அந்தக கிளையை வேடுவச சேரியிலெறிந தங்குளளோரையும கொலலசெய்தருளி மகிழ்ந்து, முனிவாகளையும பாதுகாத்தளித்துடனே தேவலோகஞ்சென்று, அஙகுள்ள எஞ்ஞறசெயத யந்திரங்களை முறித்து, மணிமாடங்களையு மிடித்து, அஙகு ஏகாந்தமாயபடி பாது காககபபட்ட அமிர்தகலசங்களையு மெடுத்துக்கொண டெழுந்தருளினார். பறபல மஹாமுனிவாகள, நிறைந்த ஸ-ப்தத்திரமென்னும அந்த ஆலமரத்தையும் தாண்டிக கடலின் அககரை சேர்ந்து, மிக வழுகியவோ ராசிரமத்தில மரவுரியுளளுத்து மரையுரி மேல கட்டிச சடைதிரித்து உணவடககித தவஞ செய்துகொண்டிருக்கின்ற தாடகா புத்திரனை மாரீசனைக கண்டு கிட்டிச செலலுகையில, மாரீசனும இவனைக கண்டு எதிர்கொண்டழைத்துவந்து, விதியினபடி அருகியபாத்தியம முதலிய உபசாரங்களினலு பூஜித்து, ராவணனே நோகாகி, அரக்காகோனே! இலஙகையிலெலலோரும இனபுறறு வாழுகினறனரகளா? ஸ்ரீரை வாக மீளவும இஙகெய்திய செய்தி யாதேர? அதனை யுரைசெய்கவென்று வினவினன். பினபு ராவணனும மாரீசனை நோகாகி, மொழியலுற்றனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் மூபபத்தைர்தாவது ஸர்க்கம்
முற்றிற்று.

மூப்பத்தாரூவத்து வர்க்கம்.

ராவணன் மாரீசனை மானுருகொண்டு, சீதையைத் தான் எடுத்து வருவதற்கு உதவி செயயென உரைத்தது

அருகூரம ராவணன மாரீசனை நோககிக கேளடா என மொழியை! ஞான மிகவும் துனபமடைநதிருகினறேன, இதறகுணதநில நீயே எனகக குருசம; எனககுப பிரதாவாகிய கான, தாடகணன திரிசிரன முதலிய பதினலுவாயிரம ராகஷஸர்களுடனும, சூபாபாலகியுடனும, என்கட்டளையின்படி ஜனஸ்தானத்திலுறைநது, அருகுளவ முனிவாகளைப பீடித்துக கொண்டிருந்தன எனபதை நீ யறிநதேக யிருகினறாயலலையோ? இநதக கரண முதலிய ராகஷஸாக ளெலலோரும ராமனால கொலலை செயயபபட டிருநதனாகள. இபபொழுது தணடகாவனம அசரமற்றதாகச செயயபபட்டது; அநத ராமனுட தகதையிலை பெணடாட்டியுடன அடித தோடடபபட்டுக காடடுசோறுதும, மதியின றியாளுமாறாணடி அவவாகக ளகாக கொலை செய்தனன; ஆதலின, அவனி ராஜாகளுள கடையவனும, நிசசெயலினனும, தெடுமைகொணட வனும, அருளற்றவனும, மூடமைகொணடவனும, லோப முடையோனும, தவமியறறிப பாலனகளை வெலலாதவனுமாகினறனன; ஆதலின, அவன தருமதததைத துறநது அதருமதததையே மேறகொணடு உயிர்களுககுத தீமைசெயபவமீ முயனறனன; பகைபொனறு மினமியே பல மதத தினால அவன என் ஸஹாதரியான சூபாணகியி சசெவி நாசிகளை யரிநது விடடனன; ஆதலின, அவன மனனயாளாகிய மிக வழகிய சீதையை எடுததுககொணடு வரபபோகிறேன; இவவிஷயதநில எனககு நீ ஸஹாயமாகக கடவை. நீ எனனுடன வருதலி செயவாயாகில, சுமபகாணன முதலிய தமபிகளுடனும கூடியயான போரில தேவாகளெலலோரும எதிதது வரினும யான இலகஷியமு செய்யேன, ஆதலின, நீ எனககுத துணையாகக கடவை. வீரியதநிலும, மதததிலும, உனககு நிகானவ ளெருவனுமிலன; நீயே உபாயமறிநதவன, சௌரியமுளவன, மாயைகளெலலாவறறையு மறிநதவன, இதறகாகவே யானிஙகெயதினேன; நீ செயயவேணடிய காரியம் யாதோ, அதனைய முறைசெய்வேன கேளாய்; நீ வெளளிமயமான புளளிகளை யுடையதும, பொனமயமாகி, மிகவழகியதுமாகி மானுருக்கொண்டு அநத ராமனிருகினற ஆசரமதநி லுலாவுக; சீதையுனனைக கணணுறுவாளாயின், அவளுற்று ராம லக்ஷ்மனாகளை நோககி, இம்மானைப் பிடித்தளிக்கக் கடவீர்களென உரை செயவாள; உடனே யவ்விருவர்களும் உன்னைப் பிடிகருக்படி வருவார்கள்; அவாகள் சேனற பினனர், தனியே யிருக்கின்ற அந்தச் சீதையை தடையொன்று மின்றியே சுகமாக எடுத்துக் கொண்டுவந்து விடுவேன்; பின்பு, பெண்டாட்டியைப் பறிகொடுத்த மிக

யருளதி இவ்வுக்குத் துயருற்ற ராமனிச சுகமாக்கக் கொஜ்ஜி செய்வேனென்
றுரைசெய்து முடித்தனன்.

மாரீசன் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, ஸ்ரீராமபிரானுடைய பிரபா
வத்தையும் நீனோது, உதடுகளுலாது, அவற்றை நாகனுலை வருடி, இமை
நீங்கிக கண்கள மருள விழித்து, சவமபோல நினறு, துயருறுறுதேர்ந்து,
ராவணனை நோக்கி, மனங்கலங்கிச சிந்தைகொண்டவனுகிப பெருமாளுடைய
தோள்வலியையறிந்தவனுகலின, ராவணனவாகியம நலமற்றதெனவறிந்து,
கைகளைக் கூப்பி ராவணனுகும தனகும இதமுறுததகுகாக ஒரு மொழி
மொழியுறறனன.

ஆரண்யகாண்டதில முபபதாருவது ளாகம
முற்றிறறு.

மூப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ஸீதாபிராட்டியை யபஹரிபபாயாகில எல்லாவரகளக்களுடனும
நீ யழிவாயாதலி னிவ்வெண்ணதைவிட்டு
வாழெனறு மாரீசன ராவணனுகு இதமுரைதாதது

அநந்தரம ராவண னுரைத்த அந்த வாகியதைத மாரீசன் கேட்டு, ராவணனை நோக்கி,—

సులభాఃపురుషారాజ సతతంప్రియవాదినః।
అప్రియస్యచపథ్యస్య వక్తాశ్రోతాచదుర్లభః॥

ஸுலபாஃபுருஷாராஜன ஸததமபரியவாதினஃ।
அப்ரியஸயசபதயஸய வகதாசரோதாசதுர்லபஃ॥

கேளீர ராகூஷஸா கோனே! பினபு, தூனபம விளைவிக்கதத்தக்கனவும், கேட்பதற கினியனவாகத தோறறுகின றனவுமாகிய மொழிகளை மொழி வோரகள் உலகினி லெபபொழுதும பெரும்பாலு முளாகள்; கேட்பதறகி னியன வலலனவாயினும, மேலே நலமளிக்கதத்தகனவாகிய வன்மொழிகளை மொழிவோனும, இவன் மொழிவது நலமேயென கிழநது தேடபோனும, நமக்கு மிவன் உபதேசஞ செய்கிறனுவென்று செருகுகினுல சினமுறுமல ஆவ்வண்ணமே நடபபவனும, எஞசும கிடையாகள; பிரியமலாதுரை செயின், கேட்போசுளிபபாகள; இதமும பிரியமுமாகியது அரிது; ஆதலின, யாவரும தாகூஷிணியததால பிரியமே மொழிவாகள; நீர சாரர்கள மூதமூர்ப் பிறர் தன்மையை யறிந்துகொளளாமலும, வேற்கணுர் வலியில கட்டுண்டு மிருக்கின்றமையின், ஸ்ரீராமன் பிறரால 'வெல்லுதற்கரிய தோள வலியுற்றவனென்னும, சிறந்த நற்குணமுண்டெனவும, மஹோதர

னுக்கும், வருணனுக்கும், நிகரானவனெனினவு மறிந்திலீர்; அந்தோ! வோடுதீ! இவ்வுலகினி லரக்கர்களிலெலோர்க்கும ரன்மை வினையுமா? ஸ்ரீராமன் னெமுற் றுலகினே யரக்க ரறற்காக செய்யா தருள்செய்வனு; ஜனகராஜன் திருமக ளாகிய சீதையும குலத்தையழிபதன பொருடடுப் பிறகதிலளா? சீதையின் நிமிததம யானும் இறக்காம லுய்வேனு? காமவேட்கையுற்று மரியாதை கெடடுத திரிகின்ற உமமை ராஜனகபபற்று இலங்கை பாழாளாகாமல் சிருமுமா? உம்மைபபோலக காமமுற்றுச சிலமழிகது தியோசொற் கேட்டு மதிகெடடுத திரிகிற ராஜன தானுமழிந்து, தன்னினதகாரையு மழிதது, காடடையு மழிபபானி; ஸ்ரீராமன தகாதையினுல துறக்கபபடடவனு மலலன, மரியாதை தபபினவனு மலலன, லோபியு மலலன, தீசசெயலினனு மலலன், ராஜர்களுள பாவியுமலலன, தருமகுணமறறவனுமலலன, கொடியனுமலலன், உயிராகளுககு இதமலாத செயலினனு மலலன, அவன நறகுணங்களெலலா வறறுமம சிறநதவனே; கைகேயி தகாதையை வஞசனை செயதுவ மபெறறுக கொண்டமையால, பிதாவைப பொயயினினறுமபாதகபபதன பொருடடே பிதாவின வாகயததைப பரிபாலனஞ செய்வேனென்றே கைகே யிக்குப பிரிய முரைதது, அரணியதகத கெழுநதருளினன. ஆதலின், ஸ்ரீராமன கொடியனுமலலன, அறிவிலனுமலலன, புலனகளை யடகக்காதனு மலலன், ஸ்ரீராமனிட்டதில நீ பொயயும, வனமொழியு மிவவணண முரை யற்க; ஸ்ரீராமன உருவங்கொணட தருமமபேரலும, நறகுணமுடையோ னும, உணமையான தேளவலி யுறறவனு மாகினறனன; அவன தேவா களுககுநிகரினபோல அணடதலகங்களுககும ராஜனதலின, ஒளி ஸ்ரியண் விடடு நீங்காததுபோல ஸ்ரீராமண விடடுப பிரியாத பிராடடியை நீ எவ வணண மவலவில எடுததுவரக கருதுகினறணீ, சங்கனெனனும ஜுவாலை யுறறு, வில வாளகளெனனும விறகைச சோருது, தகதகவெனறு பறறி எரிகின்ற ஸ்ரீராமனெனனும நெயில வலுவில வீழுந்தழியறக; வில்லெனனுங திறநதமுகததைபபெற்றுக கணணெனனும ஜுவாலைபொருநதிச சினங் கொணடு பகைவர சேனைகளை மடிகினற கோதணடமெனனும யமனுடன் சோருது திகழு மிராமண ராஜியகதையும, சுநதையும துறநது வலுவில கிட்டி உயிரைவிடடழியறக; அவனுடைய பலம அளவறறதாதலின, அவனுக குயிரினும பிரியமுளள பாரியையை யபஹரிக்க நீ எவ்வணணந திற் மை யுறுவாய்? எரிகின்ற நெயின அனலபோலச சுடுகின்ற சீதையை நீ சேர்வதென்பது, நீயழிவதறகே ஏதுவாகும; ஆதலின, பயனறற இமமூயற் சியை ஏன் வாளாசெய்கினறனீ? ஸ்ரீராமன போரகளததி லுன்னைக காணுமளவே உனவாழ்வு, பின்பு உனனுயிரும, இனபமும, ராஜ்ஜியமும், உனக்கு நிலைப்படாதிது; நெடுங்காலமவாழ்க தின்புறக்கோருவாயாகில், ஸ்ரீராமனுக்குத் தீங்கு செய்யற்க; ஸ்ரீவிபீஷணன முதலிய தருமபுததியுள்ள மந்திரிகளனனவர்களுடனும கூடி நன்காராய்ந்து, குணதோஷங்களையும்,

ஸ்ரீராமன், நீ, உம்மிருவருடைய பலதினளவையும் கனகுணாகது, இது இதம இது இதமலாதெனததேர்கது, பினபு தக்கவண்ணஞ செய்க; நீ ஸ்ரீராமனுடன் போர்செய்வாயாகில், தோலவியுறறழிவாயென்று யான கூறு கின்றேன்; இதமாயும், யுக்தமாயும, மீளவுமொரு வாககிய மூரைபபேன் கேளாயெனனு மொழியலுறறனன.

ஆரணயகாண்டததில மூபபததேழாவது ஸாககம முற்றிற்று.

மூப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன விசுவாமிததிரியாகததில தான படட பாட்டை யுரைதது பெருமாருடன நீ பகைகொளவாயாகில சிததமாக அழிவாயென ராவ்ணனுக்கு வுரைதது மறுதது

கேளாய் ராகஷஸ கோமானே! யான முன்பொருகாலையில, ஆயிரம யாணை பலமுடையேனெனறும, மலைபோலப பருத துயாருதேனெனறும மதங்கொணடு, நீருண்ட கொணடல வணணனும, சிறுத பொற்குழையினனும, உலகங்களை யதசமுறுவிபபவனும, கிரீட மணிந்தவனுமாகிபபரிகா யுததனதக கையிலேநதி, ரிஷிகளுக கொலலிசெயது, அவாகள மாபிசததைப புஜிதததுகொணடு, தணடகாவனதநிற பிரிநதுகொணடிருநதேன்; அப பொழுது தருமாதமாவான விசுவாமிததிரமஹாயோகியெனனுமகணடசத கொணடு, தானே நேராகத திருவயோதநிக கெழுநதருளித தசரதசகர வாத்திபையக கணடு, வேநதா கோமானே! யான யாகஞ செய்கையில, மாரீ சன் வநது தடைசெயது பிடிகினறனன; ஆதலின, அசசமகொண்டோடி வநதேன்; தேவரீர திருகுமாரனகிய ஸ்ரீராமசநதிரன எனனுடன் வநது, யாகததை முடிபபித்து, எனனைபபாதுகாகக கடவனெனறுரைதது ஸ்ரீரா மனை யாசனை செய்தனர். தசரத சகரவாததி யதுகேடடு அவரை நோககி, மாதவச செலவரே! எனதிருமகன பாலனும, ஆயுதபபயிற்சி யற்றவனும, பன்னிரண்டு வயதுளளவனு மாகினறனன; ஆதலின, யானே மிகுநதுளள சதுரங்க சேனைகளுடன வநது, அரகக்களை கொலலிசெய்து, தேவரீருடைய யாகததை நிறைவேறறுவேன; இவ்வண்ண மருளசெய்க; என வேணடினர். விசுவாமித்திர மஹாமுனியும அதுகேடடு அவரைநோக்கிக கேளரீர் தசரத சகரவாததி! நீர்தானவாகளுடன போரசெய்து வெறறி பெற்றுததேவர்களை யும்பாதுகாததளிக்குந திறமையுறறவராயினும, அநத அரக்கர்களைக் ஜெயிலே செய்யுந திறமை ஸ்ரீராமபததிரனை விடடும மற்றொருவரிடததிலு மிலது; நீரிது வரையிலும பிறர செயறகரிய செய்கைகளைச செய்து மூவுலகிலும நிலைதத புகழ்பெற்றே யிருக்கின்றீர்; ஆதலின, நீர் சேனைகளுடன இவ்விடத்திலே தானே சுகமாக வாழ்க; இநத ஸ்ரீராமன் பாலனெயினும, அளவற்ற பராக்கிம

முடையவ னுதலின், அவ்வரக்காகளைக கொல்ல வல்லவனே யாகின்றனன்; யான் ஸ்ரீராமனியே யழைத்துக்கொண்டு செல்வேன்; உமக்கு மங்கல முண்டாகுக; என்றிவ்வண்ணம முரைசெய்து ஸ்ரீராமனை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு தனனுசிரமஞ்சேர்ந்து யாகதீக்ஷை பூண்டு யாகஞ செய்யத் தொடங்கினர.

ஸ்ரீராமனும ஸ்ரீகோதண்டத்தில ராணகடடி டங்காரஞ செய்பவனும, தோன்றுத பௌவன லக்ஷணங்களுடையவனும, மிக வழகுறறவனும, செந தாமரை இதழபோனற திருகணகளை யுடையவனும, ஒரே வலதிரதனை யுடித் தவனும, சிகை யுடையவனும, பொனனூலணிநதவனும, தன காதுகியினுலே தானே அநதத தண்டகாவனமெனகுந திகழசெயபவனும, அபபொழுதே உதயமான பூரணசநதிரன போனறவனுமாக விளஙகினன. யானும அப பொழுது வரதநினுல ஆயிரம யானை பலமுற் றிருகக்னறேனெனச சொருகும் றங்கெய்தினேன; அவனும எனனைக கண்டு கணணை விலலில தொடுத்த தெதிரதனன. யானவனை இளமையுறறவனென உபேக்ஷசெயது, விசுவா மித்திரனுடைய யாகவேதியை பழிகருமபடி சொனேறன; ஸ்ரீராமன உடனே ஒரு பாணததை யெடுது, எனனைக கொலல செயய எணணங கொணடிலனுக லின், அநதப பாணதத்தினுல எனனைத தளளிகொணடுபோய நூறறுக்காத வ்விதானடுவிதது, நடுகடலி லழுதத்விடடனன. யானும பொழுது நெடு நேரம மூசசையடைநதிருநது, பினபு தெளிநதெழுந்து வருநதி லஙகாபுரி யிருநது சோருதேன; யானிவவணண மபபொழுது விடடுபிட படடுய்நதேன; எனகுச சஹாயமாயிருநத ஸுபாகு முதலிய அரகாகளெலலோரும அவ்விடததிலேதானே கொலலசெயயபபடட னாகள; ஸ்ரீராமன பாலனகவும, ஆயுதபபயிறசி யிலலாமலும, இருகுகும காலததிலேயே இவ்வண்ணஞசெய் திருகையில, இபபொழுது அவன கிறமை எததனமையாகவேண்டும; ஆதலின, நீ இபபொழுது பகை யுறறால; எனசொறகேளாமல பகை கொள வாயாகில், விரைவில நாசமுறறறிவியெனபதில கிறிதேனு மையமிலது, எப பொழுதுங தூயரமறறு இனபமுறறிருகினற ராகஸர்களெலலோருகும தீங்கு விளையும; மணிமாடஙகள நெருஙகியும, பறபல மணிகள திகழநதும மிக வழகிய இலஙகையும அழியக காணபாய, நீ யொருவன தீசசெயல் புரி யினும், உண்னைச சேர்ந்த பறபல நலலோரும நசசரவமுடைய படியினுறற மீன்கள்போல அழிவாகள, (ஏகபாதருருதே பலமபஙகதேமஹாஜனா) என்னும பழமொழியை யுணமையாகச செயயறக; உனனுடைய தோளுத் திணில் தெவ்வியகதமபூசி நறுமலர்மாலையணிநதினுறறஎலலோரும் அழியக் காண்பாய்; இறநதவர்போக மிஞ்சினவாகள் மனனியுறறவாகளும, மனை யாளுடன் கூடியவாகளுமாகிப பததுத திசைகளிலும அசசமுற்றோடக் கண ணுறுவாய்; இலஙகாபுரியை ஸ்ரீராமனுடைய பாணஙகள நிறைநது, தீபபற்றி ஏரிந்தழிவதும் காண்பாய்; இதறகையமிலது;—

பரதாராபிமர்சோத்துனாந்ய ஸ்பதரம்மஹத்

பரதாராபிமாசாதது நாயதபாபதரம்மஹத

உலகினில பரதனையலகளேச சோவதைவிடச சிறநத பாவமொன்று மிலது; உனகு அளவறற சிறநத பெண்கள காமிதிருக்கின்றனாகள்; ஆதலின, நீசசெயலேத துறநது உன மனைவிகளிடததிலேதானே இன்புற்று நீயும வாழ்நது குலதன்தையும பாதுகாகக கடவை. இவவண்ணஞ செய்வா யாகில மானம, செலவம, ராஜஜியம, உயிர இவை நிலையுறும; இல்லாவிடின இவை யழியும; மனைவியாகளுடனும, நடபினாகளுடனு மினபுறறு நெடுங் காலம வாழ விருமபுவாயாகில, ஸ்ரீராமனுகசுத 'திநகுசெயபறக, இவ்வண் ணம யான தஞகநது இதமுரைசெயினும, எனமொழியைக கேளாமல சீதா பிராட்டியை யபஹரிப்பயாகில், உடனே சேனைகளழிநது, இனததார சுற் றததாகளிறநதும, ஆயுளமாணடு யமலோகம போயச சோவாய; இதில சிறி தும சநதேஹ முறறக; எனறு மாரீசன ராவணனுக கித முரைத்தனன.

ஆரண்யகாணடததில முபபததெடடாவது ஸாககம முறறிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன ஸ்ரீராமபிரான் பஞசவடியிலெழுநதருளி யிருகையிலும, இரணடு ராகூஷாகளுடன மானுகொணடு ஸ்ரீராமபிரானைக கொலை செயயமுயனறு, ஸ்ரீராமபாணததால மறறிருவரிறகத தான ஒடிவநது விட்டேனென ராவணனுக குரைத்து அவனை மறுதததது.

மீளவும மாரீசன் ராவணனை நோககிக கேளாய ,லஙகாபுரீ நாயகா! இவ்வண்ணம முன்பு ஸ்ரீராமனால அடிபடடிறவாமல தபபிப பிழைததேன்; இபபோழ்தும நிகழநத செயதி யுரைபபேன; பதிலுரையாமல கேடக; ஸ்ரீராமன்மேல பகைகொண்டு, யானிபபோழது இரண்டு ராகூஷாகளுடன மான் வேஷம பூண்டு தண்டகாவனஞசோநது, எரிகின்ற நாவுடையவனும, பருத்தமேனியனும, கூரிய கோரபபறகளே யுடையவனும, மாமஸ்தைப் புஜிப பவனுமாகி மிருகவேஷம பூணடு ரிஷிகள ஹோமஞசெய்பு மிடங்களிலும, நீராடுமிடஙகளிலும, நற்சநதி மரங்களிலும சென்று, முனிவாகளைக் கொன்று தின்ற கோரமாகத திரிநதேன; இவ்வண்ணம முனிகளைக கொலிசெய்த மரம்ஸஙகளைப் புசித்து, உதிரததைப பானஞசெய்து, யாவரையு மசசமுறச செய்து, மதமேறிய தருமங்களே யழித்துக்கொண்டு, இனியாதானுமனும, ஜான கியுடனுங் கூடித்தவயெனி எழுநதருளி யிருநத ஸ்ரீராமனைக்கண்டு முன பகைஞய நினைநது, இவன் இப்போழ்து தவம பூண்டிருக்கின்றமையின்,

கொல்லுத்தொழில் புரியாவினை வெண்ணீர் சினமுறலுக கிட்டியோடிக் கூனிய கொம்புகளினால முட்டிக் கொதிக்க கொல்லசெய்ய மூயன்றேனை; ஸ்ரீராமனும் சிங்கமீக் கண்டு, சினமூண்டு மூன்று சரஙகளீத தொடுத்து விடுததனன., யானகதப்பாணஙகளீக கண்டு அவனுடைய பாணங்களின பிரபாவததை யான்முன்னே யனுபவிததவனதலின், உடனே யசரஙகொண்டு நெடுதூர மோடியொளிததுகொணடு தபபிப பிழைததேனை; மறறிருவரும அவ்வி ரண்டுபாணஙகளினலடிபட டிறநதுவிடடனரகள். யான் மாத்திரம அதிகப் பிரயாஸததால, அநதப பாணததுகுத தபபிப பிழைதது, இனீத தீசசெ பலபுரியேனென உறுதிகொணடு பறறறறுத தவசியாகித துறவறம பூண்டு நியமஙகொண் டிருகினறேன்; யான அரசதநிலை மாறு செடிமமீல முதலிய நாணு மிடஙகளதோறும ஸ்ரீராமன சீரகிருஷ்ணஜினதாரியாகிக கோதணடத தைத தரிருகரதநிலேநிப பாசதத்தைக கையிற்கொண்ட யமனபோல எதிரில நிறபதாகக காணகின்றேன; எஙகும ஆயிரவர பகிஞரிவராக ஸ்ரீராமனைக கண்ணுறுகினறேன; இகதனகமெலலாம ராமமயமாகவே காணப்படுகினறது; துயிலுஙகாலியிலும கனவில ஸ்ரீராமனீயே கணடசசங கொணடு திடுகிடடு விழிதத தெழுகினறேன;—

रक्षार्थानीनामानि रामत्रासस्य रावण।
रक्षान्निचरघाश्चैव त्रासंसंजनयन्ति मे॥

ரகாராதீநிநாமானி ராமதாஸதஸயராவண|
ரதஸாநிசரதாசசைவ தராஸமஸமஜனயநதிமே||

கேளாய் ராவணு! ஸ்ரீராமனுல அருகுகினற எனககு ரதஙகம, ரதம, ராவணன் எனபவை முதலிய ரகரகதை முதலிலுளள பதஙகளில முதலெழுத தைச செவியுறும காலியிலே, ராமனெனனும பெயர நீணவில தோனறச செய்கினறமையினு, அபபதஙகள அசரகதைப பெருகச செயகினறன; யான் அவனுடைய பிரபாவததை நனகறிவேனை, ஆதலின, நீ யவனுடன போரசெய்வது மிகவும தகுதியறறது, ஸ்ரீரகுநாதனன பலிசகரவாதநியை யாயினும, நமுசியையாயினும, போரில கொலசெயவான; இனி நீ யவனுடன போர் செய்யினுஞசெய, கராதிவதகதைப பொறுககினும பொறுகக; என்னீடநீ கூண விருமபுவாயாகில, எனனுடன மாதரம ஸ்ரீராமன கதையை யுரையற்க; உலகினில ஒருவனுடைய நீரசெயலினுல பறபல நலலோகளும, இனத்தாருடன அழிநதனகள; அவவண்ணமாயினும உனனுடைய நீசசெய லினு லஜ்ஜிவேன்; ஆதலின, யான உன மதபபடி இசைநது சினெனெய்தேன்; நீ யுன்மனததுக கிசைநதவணணஞ செயக; ஸ்ரீராமன அளவறற தேஜ ஸுமை, தோள்வலியும, மனோபல காயபலமு முடையவன்; அவன அரக்கர ளெல்லோர்க்கும மிருத்தியுவாகாதவாறு செய்வாய; மேலும ஒன்று கேட கின்றேன், பதிலுரையாய்; சூரபபணகை முதன் முதல ஸ்ரீராமனிடஞசென்று

பண்டத்தமையின், அவன் அவளுடைய செவி நாசிகளை யறிந்தனன்; சூரன வளுக்காகப் பரிந்து படையெடுத்து வந்தமையின், அவன் அவர்களையும் கொல்லிசெப்தனன். இவ்விஷயததில் ஸ்ரீராமன்மீதென்ன பிழையுளது? அதனை யுரையாய்; உனக்கு இத சிதையினு லிவ்வணண முரைக்கின்றேன்; இதனை நீ கேட்டு நலமெனவுணரா துன்மன்பபடியே செய்வாயாகில், வினைவி னைத்தார் சுற்றத்தாரகளுடன் கூரிய ராமபாணங்களினு லடிபடடு, ஆயுள் மாண் டுயிரைவிடடழிவாயென்று பலவாறுக உரைததனன்.

ஆரணயகாணடதில முபபதிதானபதாவது ஸாககம
முறறிறறு.

நாற்பதாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன மாரீசனை இகழ்ந்து வெருடடித தன மதபபடி
தூணியாகுமபடி யுடனபடுதது தியது

அநநதரம ராவணன் இவவண்ணம் மாரீசனுரைதத வாககியத்தை யாயுள்மூண்டவன் மருநதைப்போல மனத்துட கொளளாமல், இதமுரைதத அம்மாரீசனை நோககி, ஆயுளமூளுங்காலங கிடடினமையின, வனமொழி மொழியுறறனன; கேளாய் மாரீசா! நீ என்னிடதது லெனக்குப பிரியமல லாச் சொறகனை இபபோது மொழிவது ஊஷரபூமியில விதை விதைபபது போலப பயனறறதாகும; உன்னுடைய வாககியங்களினுல, யான் ராமனுக கஞ்சி மீளுவேனே? அவன பாப சீலனும, மூரகனும, மானிடனும, சஹாய மறறவனு மாதலின, அவன போரிலெனக்கு நிகராகுவானே? அவன. ஒரு பெண்வாதனை கேடடு ஆராயாமல, தாய தனதை ராஜ்ஜியம கடபினா முத லிய வெல்லாரையுங துறகது, விரைவாகக காடுவது சோதனனே அவன் மூர்க்கனே யல்லனே? அனறியும, அவன கரணயங கொடு செயதமையின், அவனுக குயிரினு மினியளான சீதையை யான் உனனெதிரில அவசியமாய எடுத தோடிவருவேன; இவவண்ணம் யான் மனததி னுறுதிகொண்டிருக்கின றேன; அவ்வுறுதியை இநதிரன் முதலிய தேவாலுராகளாலும விடுவிக்க முடியாது; யான் இவ்வண்ணஞ செய்வது நலமா? நீதா எனறு வினவி இருப்பேனுகில, நீ இவ்வண்ண மெனக் கபாயத்தையோ உபாயதனதையோ, உரை செய்யவேண்டுமு; யான் விதித் திவ்வண்ணம மொழிநதது மதியற்று, யாவனெருவன் செல்வமுற்று வாழ்வுற விருபபங் கொள்வானே, அவன் நீவி தன் கேட்டதற்குக் கைகுவித துடனபடடு, பதிலுரைக்கவேண்டுமெயல்லது, இவ்வகையாகமொழியத்தக்கவனலன்; உரைசெய்யுமிடத்திலும் வேதனைக் கனுகூலமாகவும், இதமாகவும, இனிதாகவும, மெலலவாகவும, உபசாரத்து டன் மரியாதையாக உரைக்கவேண்டுமு; பூஜைக்குரிய ராஜன் தன்னை எதிர்த் தவரைத் தோழியைச் செவிகொடுத்துக் கேட்டு, மகிழ்ந்தாதரஞ்செய்யான்;

ராவணன் மாரீசனை தன் மதப்படி யுடன்படக்கூறியது. 32வது

அபூர் மரீசா! ராஜாகள் அக்கினியின வெமனையினையும், இந்திரனுடைய விகிரமத்தையும், சந்திரனுடைய தணமையையும், வருணனுடைய தண்டத்தையும், தருமனுடைய அருளையு மடைந்து சிறப்பும் பிருக்கின்றனாகள்; ஆதலின, அரசாகள எலலாத தருணங்களிலும ஆதரஞ்செய்து பூஜிக்கத்தக்கவாகள், நீயோவெனில தருமத்தைத்த துறந்து, மோஹமடைந்து, அந்திபாக வந்த எனனைத துமாரகமாய வனபொழிமொழிந்திகழ முயனறீர; யாதுனனை இவவிஷயத்தில குணதோஷங்களையாயினும, யாதுசெயயின் தகுமெனறுயினும, விஞ்சுகின்றிலேன; யான உரைத்தது எனனுடைய சிறந்த இக்காரியத்தில துணையாயிருந்த துதவிசெயயவேணடி மெனறுதெயனறே? அந்தத உதவியாவது எதுதனனைக்கேதா, அதனை மாழிகினறேன கேளாய்; நீ ராஜதமயமான ஸ்ளிகளையுடைய பொனமானுவாகி அந்தத ஆசிரமத்தில சீதையினெதிரி லுலாவுக; அங்குச சீதையை யாசையுமபடி செய்து, ராம லக்ஷ்மணாகளைப புறப்படுத்தி பினபுனமனபடி செலலுக; பொனமானுவ மடைந தழகிய உனனைச சீதை கணணுறறு, இதனை பிடித்தளிகவென்று ராமனை வவவாள; அவவணணம ராமன உனனைத தொடாந்து வருவகையில, நெடுந்தூரஞ் சென்றபினனர, அங்தோ லீதா! அங்தோ லக்ஷ்மண! என்று ராமனுரைத்தாபோ லுரைசெய, அமமொழியைச சீதைகேட்டு ராமனுக கேதோ நேரநதிதனெறணணி, லக்ஷ்மனனைப போய்ப பாரத்து வருமபடி வவவாள; லக்ஷ்மணனும அவவணணமே அணணனைத தெளிவாக நினைந செலவான, இவவணணம நிருவருமினறி சீதை தனிதிருகையில, இநதிரன சக்கிரவரதியைப போல யானவந்து கொணாந்து விடுவன, இவவணணம நீ யுதவிசெயது பினபெனகையாகிலும செலலுக, எனனுடைய ராஜ்யத்தில பாதிராஜ்ஜிய முனகளிபதே; அதனின, இககாரியம் நிறைவேறறுமபடி நல வழிபறறிச செலலுக, யானும உனனைப பினதொடாந்தே தெருந்து கணட காவனம வருது சோவென, யானிவவணணம தீபாயினறி, ராமனை வஞ்சனை செய்து சீதையைப் பிரிதது தககெனனெனனட கூடி மெகாபரி தோவென; நீ இதறகு குடனபடாயாகில, யானிங கிபபொழுதே யுனனைக கொலை செய் வேன, ஆதலின, இககாரியதைக பலல காரதகினலாவது செயயப போகின றனை, ராஜ்னை எதிரதது கடபபவன ஒருகாலும இனபமுறுவ; நீ மானுருக் கொண்டு ராமனுக கெதிரில செலவாயாகில, நீ இறகினும இறபபாய; உய் யினும் உய்வாய, நீ இபபொழுதெதிரக துரைபபாயாகில, யானுன்னை யுட னே கொல்வ துண்மை, நீ என் சொறபடி கேடகி னிறபதோ சகதேஹம; என் செரலலே மறுகின இறபபதோ நிசயம, இவவிரணடில எது நலலதோ நீயே மதியினுலெனகாராயது, எது நலமாருமோ, அதனையே நீ செய்க; என்றிவ்வகையாக ராவணனுல மாரீசன உரைதது பயமுறுதது பட்டனன்.

ஆரண்யகாண்டத்தில நாற்பதாவது ஸர்கம முற்றிறறு.

நாற்பத்தேராவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன மீளவும் ராவணனே நோகித தியாநதுரைததது

ராவண னிவ்வண்ணம் வேர்தன்போலப் பிரதிகூலமாக மொழி கையில, மீளவும் மாரீசன் ராவணனே நோக்கிக்கேளாய் ராக்ஷஸா கோமானே! எர்தப் பாவி யுனக் கிவ்வண்ணம தீசசெயல புரிநதழியுமபடி யுபதேசம் செய் தனன்? இதனால புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் நீ யழிவாய், எர்தப் பாவி நீ இன்புற்று வாழ்நதிருபபதைப்பொறுக்கின்றிலன? எவன உபாய மாக யமலோகத்தின் வழியைகல்வழியென மொழிநதவன்? உன்மீது பொரு மையும், பகையும், கொண்டவர்கள தாம் நேராக வெதிர்த தன்னை வெல்ல வொண்ணுமல, இதஞ் செய்புவர்போலப் பலவாறுடன் உனகுப பகை மூட்டி, உன்னை கொலவிக நினைகின்றனராகள; நீ யுன்னுடைய தீசசெய லினாலேதானே யழியுமபடி எநதப பகையாளி யுனக கிதமபோ லுரைசெய் தான்? நீ இவ்வண்ணம நல்வழி கடநது செல்லுகையினும, இகமுரைத தன னைத் திருப்பாமல அழிநதிறகினு மிறகவென றுன்னை யாவர உபேக்ஷை செய்கின்றனராகளோ, அநத மநதிரிகள கொலைக் குரியாகளாயினுப, கொல்லபடுகின்றிலர்கள், அமைசசர்கள நல்லோகளாயின், தனனிசசை யாய்த தீசசெயல புரிய முயன்ற உன்னைத தடுகக்காம லிராகளதே? ஸ்திவாகள் அறமபொருளினபம புகழுகளையும, ராஜனருளினாலேதானே யடைகின்றனராகளலலரோ? ராஜனருளிலாளையினும, தனனிசசையாயத தீச செயல புரிவாளையினும, அவாகளுக கலையெலலாம பயனறறன வாகினறன வல்லவோ? அரசனுடைய தீசசெயலினால மற்றுளள ஜனங்களும் தன புறுகின்றனராகள; தருமம புகழ முதலிய யாவும அரசனடியாக'வருவன வாதலின், ராஜர்கள தீசசெயல புரியாதிருகுமபடி யாவரும செயயககடவா கள். ராஜன் கொடியனாயினும, பிரதிகூலனாயினும, விரயமறறவனாயினும, அரசசெய்ய வலலவனாகான்; எநத மநதிரிகள கெட்ட ஆலோசனை யுற்றவா களோ, அவாகள தன்பம நேருநகாலியில, வேகதனுடன் கூடிக கடுவேக மூள்ள குதிரைகள் திறமையறற பாகாகளுடன கூடி மேமி பளளமூள்ள மிடங்களிற்போல வீழ்நதழிவாராகள்; உலகினில பறபல நலலோராகளும பிரா செய்த பிழையினை லழிநதிருக்கின்றனராகள்; பிரஜைகள கொடிய ராஜனை பாதுகாக்கப் படுகின்றவாகளாயினும, நரியினால பாதுகாகபபட்ட ஆடுகள போல அழிவார்கள்; ராக்ஷஸர்கள யாவரும விரைவிலழிவாகளென பூதில சிறிதேதனும் ஐயமிலது; அவர்களுக் கிறையாகிய நீ கொடியனும, கெடுமதி யினனும், காமுகனு மாயினை யல்லையோ? யானுமிங்குன்னால் மரணமுறுகின றேன்; காகதாளீயமாக (காகமவரவும் பனம பழம் விழுவும் காகத தற்செய லாய் விழுநதுடைந்த அப்பழத்தை யுண்ட தபோல) யானிங்கிருக்கத் தற்செ யலாய் உன்னு லெளக்கிக்த ஆபத்து நேர்ந்தமையாலிறக்கின்றேனேயென்று

யான் சிறிதாக துன்புறுகின்றிலேன், நீ சேனைகளுடன் விரைவி லழிவாயே யென்றே மிகவும் துன்புறுகின்றேன்; ஸ்ரீராமன் என்னைக் கொலை செய்துவிட் டுடனே யுன்னையும் கொலவான; யான் ஸ்ரீராமனு லடிபட்டு இறக்கின்றமை யினை, நீயின்னு யழிந்து கலவினையனுகிய பொனனுலகமடைவேன்; யான் ஸ்ரீரா மனுக்குக் கட்புலனுகுமலவே னெனக காயுளென வுணாக, அவனைக் கண்ட வுடனே யானழிந்தேனென்று நமபுக, சீதையைப பறித்து வந்த பின்பு, நீ யுன்னையும, இனததாரா சுறறததாகளுடன அழிந்தவ்னகவே எண்ணுக; நீ யனனுடன் சீதையைக கொணவாயேயாகில, நீயு முபயாப, யானுமுய் யேன், இனததாரா சுறறததாகளு முயயாகள, இலஙகையு மழியும; யானிவ் வணண முனக கிதங்கருகி யுரைத்த இந்த னென வாககியததை நலமெனக் கேட்டு மகிழகினறிலை, சுளிகினறனை, ஆயுள மாண்டவராகள நடபினாகளு ரைக்கு மிதததைக கேடகினறிலாகவாகுதோ? னென்று பலவகையாகப பயமு றுதது மு, இதஙகாட்டியும, கூறி முடிததனன.

ஆரணயகாணட தமில நாறபதகுதாராவது ஸர்க்கம முறறமிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

மாரீசன் மாளுருகொணடு ஸ்ரீராமபிரானிட மேகியது.

இவவணண முரைகக மாரீசன மீளவும ராவணனை நோககி, அவன் வாககியதகிற கியாயவிடின, இபபொழுதே கொலை செயவானேயெனறும, செலலின், அஙகு ராமன் கெலவானேயெனறும தோனறகொண்டும, வேறுகதி யினமையால, செலலேமாம வாராயெனறுரைதது, மேலும கோபாய ராவணு! யான் மீளவும ராமன் கணணில தெனபடிவேனுகில, உடனே என்னுயிர் மாய்நதுதே! ஸ்ரீராமனசினமுறுதி எதிரததினனெருவனும பிழைத்து மீளான, ஆயுள மாணட உனகது யானும நிகராயினேன; நீ இவவணணம் தீயோனுகுகையில, யான எனசெயயத தககது, யானிபபடியே செல்லுவன்; உனகது நலமுணடாகுக, என்று கடையில உடன்பட நேரிததனன. ராவ ணனு மதுகேடடு மகிழந தவனைத் தழுவி, அடா மாரீசா! இபபொழுதென் மனபபழு ஸ்ரீரதனமைபபுறறு மொழிகினறமையின, இபபொழுதே மாரீச னுகின்றனை, இதறகு முன வேறேராகளுயினை, மணிகளிழைதது, பிசா சஙகள் போன்ற முகஙகளையுடைய கோவேறு கழுதைகள கடடியும, அழகிய என்னுடைய இதகதோமீ தேறுக, எனனுடன அஙகுசசெனறு சீதையை யாசையுளதித்து, வஞசனை செயதபினபு, உனனிசசையின்படி செல்லுக; ராம லக்ஷ்மணாகளினறிச சிதைதனியே யிருககையில, யானும் அவனை எதிரதேதோ இலஙகைசசேரவேனென்றனன. அனதரமராவண மாரீசாகளிரு வரும் தேருமிமருகமபோல கின்னிடையில செலலவல்ல அதிதேர்மீதேறி

அப்பிரிந்தது புறப்பட்டு விரைவாகச்சென்று, பறப்பல நாடுகளையும், நகரங்களையும், வனங்களையும், நதிகளையும், மலைகளையும், பட்டணங்களையும், சைலங்களையும், அகஸ்திய ஆசிரமங்களையும் கண்ணுற்றவாறு கோதண்டகாரண்யஞ் சேர்ந்தது, ஸ்ரீராமாசிரமத்தைக் கண்டு தேரினின்று மிறங்கினார்கள்; அப்பொழுது ராவணன் மாரீசனை கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்விடஞ் சேர்ந்து, அடாமாரீசா! இதோ பார் வாழைகளடர்ந்த ராமாசிரமம் கண்ணுக்கெதிரில் தென்படுகின்றது; யாமிங்கு வந்தனபொருட்டு வருந்தாதே, அகார்யத்தை நினைத்து வேற்றக்கட்டவை; எனறு ஆலோசனை வேண்டி பிரார்த்தனை செய்தான்.

உடனே மாரீசனும் இந்திரநீலமயமான கொம்பு நுனியை யுடைய, நிலவணமையுங் கருமையுஞ்சேர்ந்த முகவொளியுற்றதும், செந்தாமரைபோலவும், உறபலம்போலவும் விளங்கும் முகமுடையதும், இந்திரநீலம்போன்ற வண்ணமும், உற்பலம்போன்ற உருவமுமமைந்த செவியுற்றதும், கொஞ்சமுயர்ந்தகந்தரமுடையதும், இந்திரநீலமணிபோன்ற திமுதிமு பொருந்தியதும், சுருங்கிய சந்திரன வசிரம இவைகளைபோன்ற வயிற்றையுடையதும், இலுப்பைப பூவிலுள்ள நிகரான பாசுவங்களையுடையதும், தாமரைமலர்த்தாதுகளுக்கு நிகரானதும், வைடூரிய ரத்தினத்தை நிகர்த்த குரங்களையுடையதும், நுணுக்கிய முழங்கால்களை யுடையதும், மிகவு மினைந்த அவயவங்களை யுடையதும், இந்திராயுதத்தை நிகர்த்த புச்சத்தைமேலசைபவதும், மனத்துக்கினிய வண்ணமுடையதும், பற்பல மணிகள பொருந்தியதுமாகிய மானுருவங்கொண்டு, தனனெதிரினில் வந்த ஸ்ரீராமாசிரமமெங்கும் விளங்கச் செயபவனைப் பிரார்டியை யாசைபபடுத்தி வஞ்சிபபதன பொருட்டுப பறக்கள் மேயாது கொண்டும், மரங்களின தளிர்களை முறித துண்டுக திரிந்து, வாழைத்தோட்டத்திலும், கோங்குமரங்களிலும், அங்கு மிங்குமாகச் சஞ்சரித்து, மெதுவாக நடந்து ஸ்ரீராமாசிரமத்தினருகில் முனசென்றபின, மீண்டும் விரைவாகவோடியும், மீண்டெழுமபியும், சிலவிடத்தில குதித்தும், சிலவிடத்தில் தளளியும், சிலவிடத்திலுடகாரந்தும், சுற்றுமோடியும், ஸ்ரீசீதாபிராட்டி தனனைக காணுமபொருட்டுப பலவிதமாக வினோயாடினன; இமமானுருவை யங்குள்ள மானுகளெலலாங் கண்டு, அருகிலோடி வந்து மோகநதுபாராத்தாடனே யசசங்கொண்டு, பதறுத்த திசைகளிலு மோடின; இம்மானுருவை வணங்காத மாரீசனும் அவைகளைக கொனறு தினபலஞ்சியிலும, தனு தன்மையை முறைபபதன்பொருட்டு, அவைகளைத் தினலுமல பாராத்திருந்தனன, அந்தத் தருணத்திலேதானே சீதாபிராட்டியார் நறுமலர்களைக கொய்வதன் பொருட்டுப பூஞ்சோலைத்தில வந்து, மலர்களைக கொய்து, கொண்டு வருகையில், மிகவும் அழகுறற அமமாயா மிருகத்தைக் கண்டு, வியபபடைந்து, பெரும்பாலும் பார்த்து நினறனர்; அம்மாயா மிருகமும் அவரைக் கண்டு மிகவினோதமாக விளையாடி, அவ்விடத்தைத்தாண்டிச் சீதாபிராட்டியையும் மயித்துத் தன்மீது மிருப்பமுறச செய்தது; பிராட்டியாரும் ராமனுடனிட

அம்மானைச்சொல்லை, மிக வியப்பும், மகிழ்ச்சியுமகொண்டு அதனைப் பிடிப்பிதனுக்கு தமமாகிரமத்திலே தாமே வைத்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினர்.

ஆரணியகாண்டத்தில் நாற்பத்தாறாவது ஸர்கம்.

முற்பிறவு.

இளையபெருமாள் அம்மானை பாடிக்கொண்டுவந்ததை,
பெருமாள் பிராட்டியாரது கொடியை பிடிக்கத் திருவுளங்
கொண்டு, பிராட்டியாரைப் பார்த்துத்திருக்குமபடி
திருத்தமபிக்கு சுட்டிகாட்டியருளியதும்

அந்தராமங்மலர் கொய்துகொண்டிருந்த பிராட்டியும் அந்த மானைக் கண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களை கூவி அழைத்தருக்கு சுட்டி விரும்பினர். ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களும் அங்கெயத்தி அம்மானைக் கண்டனர்கள். அப்பொழுது இளையபெருமாள் பெருமானை நோக்கி, ஸ்வாமியே! முன்பு மாலுருக் கொண்டு வந்து தபஸிகள் பிழைக்கத்தாடனை மாரீசனை இப்போதும் இம்மான் வந்திருக்கின்றானென்பதான எண்ணத்தைக்கொண்டு, பிறகு ராக்ஷஸர்களை வேட்டையாடக் காட்டின்னும் பாலுருக்கொண்ட இம்மாயாவியினால் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர்களா, இம்மாரீசன் மிகவும் மாயை செய்பவன்; இம்மான மாரீசனுடைய மாயையன்றி, வேறன்று; இது கந்தர்வ நகரத்துக்கு (வானிடையில் பல உருவாகக் காணப்படுகின்ற மேகத்திரளுக்கு) நிகரானதென்பதனால், உண்மையன்று, இதனைப்போன்ற மான் இப்பூமியிலேயேயில்லை, ஆதலின், இது மாயை யென்பதற்கு சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லையென்று உரைசெய்தனர். பிராட்டியார் அதுகேட்டு இவ்வெ பெருமானுக்கு தக்கதாக மைத்துனரே! உன் சொல்லில் கபடமாகவென்று மறுத்துப் பெருமானை நோக்கி, ஸ்வாமிநாதரே! இம்மான மிக வழகியது, என மனதுக்கு இனியது, இதனைப் பிடித்துக்கொண்டு பொழுதுபோக்குங்கள்; இது யாம் விளையாடுவதற்கு குரியதாகுமாகும்; இவ்வாசிரமத்தில் மிருகம், சிறுமரம், சமரம், கரடி, புளிமான், குரங்கு, கினரம முதலிய விலங்குகள மிகவழகுற்றனவாகத இருக்கின்றன; ஆயினும், இந்த மானுக்கு நிகரான மானை யான் முன்பு யெங்கும் கண்டிலேன; இம்மான ஒளியிலுள்ளும், பொன்மையினுள்ளும், தேஜஸ்வினுள்ளும், மற்ற மிருகங்களினுங் சிறந்தது; இதனது ரூபமும், காந்தியும், ஒளியும் மிக வினியன, இதுவான மனதுக்கு மிகவு மினியதாகி, என் மனதைக் கவர்கின்றது; இத்தன்மை தெவர்கள் உயிருடனே பிடித்த தெழுந்தருள்வீர்களில, மிகவும் ஆச்சர்யமுறத்தக்கதாகும்; யாம் வனவாஸந் தீர்ந்து திருவயோத்திக்குச் செல்லுங்காலும், இக்கன்யுடன் கொண்டுபோனால், அங்குள்ளோர் நெல்லோருங் கண்டு வியப்புறுவார்கள்; இதனை யுயிருடன் பிடித்

பிறு அரிதாயினும், இதணைக் கொலைசெயது இதன் தோலைக்கொணர்க; தருப்பாஸனதினமே லிருதத தோலைப பரபபி வீறறிருகக விரும்புகின் றேன்; குலமகளிரகள் கணவனுகருக் கட்டளை செய்வது மிகத் தகாசெய லாதலின், யான தேவரீரை இவவண்ண மேவுதல மிகக் கொடியதும், தகாதது மாகின்றது; ஆயினும, இதன அழினதைதக கணடு வியபபடைந திவவண் ணம மொழிநதேன; இமமான பொனனின் வண்ணம பொருநதியதும, இந திரநீலமபோனற கொமபுகளை யுடையதும, பாலசூரியன்போல வொளிசெய் கினறதும; வின மீனகளைபபோன்ற புளளிகளுளளதுமாகி யிருகினறதன் றே எனறு மொழிநதேவினா.

பெருமாளும அமமானைக கணடு வியபபடைநது ஸ்ரீபிராடடியாரது வாகியதைதிஙகேடடு ஆராய்நது இனையபெருமானை நோக்கிப்பாரதது லக்ஷ்மணஜ! ஜிதையோ இமமானை விரும்பி னினறனள. இமமானதே மிகச சிறந்த உருவமமைநதிருகினறமையின, மாயையெனறி, உண்மை யெனத்தோறறுது; இதறகு நிகரானமான நநதவனதநிலுமிலது, சைத திரதத்நிலு மிலது; ஆதலின, இபபுவியிலுளதாகுமோ? நேராகவும எதிராக வுமுளள இதன் மயிரகள முழுதும பொன புளளிகளிஞலும, வெளளிப புளளிஞலும, சிதறறினாமல விளஙகுகினறன; இது கொடடாவி விடுகை யில, வாயினுள வரிகினற நிசசுடாபோலவும, நீருணட மேகதநிடையில மினனுகின்ற மினனறகொடி போலவும நாவொளிவிடுகினறது; முகம இநதிர நீலக் கிண்ணி போனறது, சஙகு முதலகளுககு நிகராகி வயிறு விளஙகுகின றது; இமமானைக கணணுறற எவாதாம வியபபடையாள? இஃது எவரைத தான் வியக்கசசெய்யாது? அரசாகள மாமஸததின பொருடடாயினும, விநோதநிநிமாயினும, வேட்டையில மானை யடிகினறனரகளிலே? இவ் வண்ணம நவமணிகளும, பொனனுமமைநத மிக வழகிய இமமானைப பிடிப பதறகுக் கேடகவேண்டுமோ? மணிகளையும, தஙகம வெளளி முதலியவற் றைபபு மினகளததக பலவகை தாதுகளும, காடடில மிகக முயறசியால கிடைக்கபபடுகினறன; நாடடிலுளளவைகளைவிடக காடடிலுளளவை அரி யன வாதலின, சிறநத பொருளாகினறன வலலவோ? கோரபபடட பொருள களைச சுலகிரனபோலப பெறுவதெனபதும சிறபபுறறதனறே? ஒரு பொ ருளை யொருவன எபபொழுது கோருகினறனனை, அபபொருளை யபபொ ழுதே முயறசிசெய்து பெறுவானுயின, அபபொருளே சிறநத தெனவும நீதியுணர்நதோ மோழிகின்றனரகள; சிறந்த பொனமயமாகிய இமமானின அழினதநில சிதை என்னுடன் வீறறிருநது மகிழ்வாள; மெதுவும, நுட்ப மும, உயர்வும, பலவகை வண்ணமும, கரிய முனையுமுளள மயிருடைய கதளி யெனனும மானின் தோலும, மெதுவும, உயர்வும, பருமனும பொரு நதிய மயிருள்ள பிரியகமெனனும மானின் தோலும, பிரவேணியெனனும மான் தோலும, அவியெனனும ஆட்டின் தோலும, மெதுவில் இம்மானின்

தீராலுக்கு நகராகவென்று யான் நீனைக்கின்றேன்; புவியில் நிறைந்த இம் மானும், விண்ணில விண்மீன்களுள்ள சோகந மிருகசிரஷமென்னும மானும், இவ்விரண்டுமே உலகங்களிற நிறைந்தன; கேளாய் லக்ஷ்மணு! ஒருகால் நீ யுரைததவண்ணம மாரீசனே மாயையினாலிவருகொண்டு வநதிருப்பவனாயினும, இதனக கொலசெய்யவேண்டுவது அவசிய மனறோ? இந்தக் கொடிய மாரீசனுலேதானே முன்பு பலயோகிகள் மாயையால் கொலசெய்யபபட்டனாகள; மற்றும பறபல வேநதர்களும வேடடையாடுகையில், இவனால கொலசெயயப படடனாகளிறே? ஆதலின, இவனக்கொல புரியவேண்டுவதே மூகியம; இவவிடததிலேதானே முன்பு வாதாபியான வன் ஆடடுககறியாகிப பிறரால புஜிககபபடடு, அவாகளுடைய குகூி யையடைநது, தேளின கருவு தான் பிறகுமபோது தாயைக கொல்வது போலப பறபல வேநதியர்களைக கொலசெய்தனன. இவ்வண்ண மிருக்கையிலொருநாள் அநத வாதாபி யகஸ்தியபகவாஞல புஜிககபபடட, அவரைப பிளநது வெளியிலவர முயலுகையில, அவ இதனை யறிநது நகைத்து, அவனை நோககி, அடா வாதாபி! நீ சிறிதும லகூியஞ செயயாமல் பலபோ கனக கொனறனை பூதலின, நீ இபபொழுதிறகனறனை; எனறருளிச் செய்து, ஜரிககசெய்தருளினா. இமமாரீசனும அவ்வண்ணம எனனை வஞ சனை செயவானுகில, இவனும அவனை போலவே பிழையாநிறபபான; ஆத லின, நீ இவ்விடததிலேதானே மிகவும ஊககநதுடன சிதையைப பாதுகாத திருகக; நாம செயவதறகுரிய செயலகள (ராவணுகிகனக கொல செயவது முதலியவைகள) யாவும இநதச சீதையின அநிகங்களே யலலவோ? இம மான் மாரீசனுயின், கொலை செயவேன; மானேயாயின, பிடிதது வருவேன; யானிதனைப பிடிகக செலவதன முனனமே இநதச சீதை இமமான் தோலின் மிக விருபபங்கொண்டிருகினறனள; பாராய் இதனது தோல் மிகச சிறநதிருகின்றமையின, இது மானுகாது; ஆதலின, நீ சீதையுட னிங்கிருநது, மிகவும ஊககநகொணடு வாழாய; யானுமொரு கணையினு லிதனைககொன்று தோலையுரித தெடுததுகொணடு விரைவாக வருவேன; நீ மிகுத திறமையுளவரும, கடபினரும, மதியுடையோருமாகிய ஜடாயு வுடன்கூடிக கணபபொழுதாயினும ஊககமறறிராமல, நாறபுறஙகளையும பார்த்துகொண்டு சீதையைப பாதுகாதுகொணடிருகக கடவையென றருளிசசெய்தனா.

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பத்துமூன்றுவது ஸாகம முற்றிற்று.

இநதச சருககதனில் பெருமாளுடைய வாகயங்களாலும, இளையபெருமா னுடைய வாக்கியங்களாலும, மாரீசனே மாயாமிருகமாக வநதிருப்பதை யவர்கள் நன்குணர்ந்தார்களெனவும, ராவணுகிகனக கொலசெய்வதன்பொருட்டே சீதையின் வரிதியத்திற் சூடன்பட்டனர்களெனவும் நன்குவினங்கும; சீதாபிராட்டியாரு மிதனை

நாற்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமான் மானுருக்கொண்ட மாரீசனை நெடுந்தூரம் தொடர்ந்து கொலைசெய்து மீண்டருளியது

பின்பு பெருமை விளையுபெருமாளுக்கு இவ்வண்ணங் கடடளை யருளிச் செய்து, பொன் பிடியுள்ள வாளுக்க கரசையி லிறுகக்கி கடடி, மூனை அம்பு வள்ள கோதண்டத்தையுங் திருக்கரத்திலேந்தி, அமபறாத்தூணீரங்களையு மிருபுறத்திலு மிறுகக்கி, வீரவாக மாரீசத் தெதாடாந் தெழுந்தருளினார். மா னுருக்கொண்ட அந்த மாரீசனும், பெருமானை வஞ்சனை செயபவனுகியும், பெருமாளைக்கண டசசங்கொணடு மறைந்தும, மறுபடியும் கடபுலனுகியும், தன்னைக்கண டோடிவரும பெருமாளைக் காணுந்தோறும நெடுந்தூர மோடி யும, பினபு கிடடியும, சில்லிடத்தில பாணம பாயுந்தூரங் கடந்தும,, சிலவி டத்தி லகபபடிவான மேல வாசையுறுவித்தும, அசசங்கொணடு கடலோரம வரையில தூளிப பரயந்தும, கண்டங்கண்டமாயுள்ள மேகங்களி னிடை யில் வருஞ சந்திரன போல அடிக்கடி மறைந்தும, கடபுலனுகியும, இவவண ணமே முகூர்த்தமாத்திரத்தில பெருமாளை நெடுந்தூர மிழுத்துக்கொணடு போயின்ன, பெருமாஞ் மிவ்வண்ணம மாரீசனுல நெடுந்தூர மிழுக்கபபட்டுத

யறிந்தே யதனைப பிடித்தவருமபடி வினைனெனவும் நனகு தோனறும, எனனை யென்னில், சீதை இளையபெருமாள வாக்கியத்தைக்கேட்டுப புனனகையுடன் தலை நது, பெருமாளை நோக்கி, (ஆரையநமமாஹாபாஹோ கரீடாரதத்த நோபவிஷ்யதி) மிகநதோள்வலியுறற பெருமானே இதனை (இமமாரீசனை) கொனாக, இது வீளையாட டினபொருட்டு (நோபவிஷ்யதி) ஆகாது, நாம வீளையாடுவதறகு இககாட்டில பற்பல மிருகங்களுளள, ஆயினும, இதைபபோனற மிருகங்களைக் கண்டிலோம, இது உணமை யான மானனறுதலின, இதனை யுமிருடன பிடித்துவாவின, மிக வியபபாகும, நமமெ திரில போலவே ஸ்ரீபரதாழ்வான கோஸலையார முதலானுேர்களுக்கும, நாட்டாாகளுக் கும் எதிரில இவவண்ணம மாயை செயினும செயயும, ஆதலினுல் துயிருடனா அகபப டாவிடினும, இதனைக் கொலை செயது தோலைக கொணாக, அதனமீதுபடகாவேன், (காமவ்ருத்த மிதமஎளதரம ஸ்தரீணுமஸதருசமமதம) (இதம) இமமான (எனதரம) கொடியது, (காமவருததம) நீதியறறப பாவசசெயல புரிவது, (ஸதரீணும) பெணக ளுகு (அஸதருசம) தகாதது, ஆயினும இநத ஸதவதநின சரீரதனுலு 'எனகக்கு குதூஹல முணடாயிறறு, இவனைத தேவாகளு மாராயந்து. செயக, எனறு மொழிந தன ரல்லமோ? ஆதலின, இமமூவாகக்கும இதனது உணமை தெரியுமெனவும —

கடையில ஸ்ரீருமாளும இளையபெருமாளை நோக்கி, (பசயலக்ஷமணவைதேஹீம மருகதவிகிதலஸ்ருஹாம) அடா தமபி! சீதையை இமமானதோலில (கதஸபருஷரீம) ஆசையறறவளாகவே (பசய) அறி, என்று சீதையின பாவதையும வெளிப்பட வருவி சசெயதனெனவும், முடிவில (ப்ரதக்ஷிணேநாதிபலேநபக்ஷிணஜடாயுஷாபுதஜிமதாச) என்று ஜடாயுவின் பெயரை எடுத்தமையாலும, நாம தூரதிறற சென்றபின, ராவ ணன் சீதையை எடுத் தோடுகையில, ஜடாயு ராவணனுடன் போர் செய்வாஎன்ப தும், பெருமான் முன்புணர்ந்தே அருளிச்செய்தனனெவு முணர்க,

திருவுளஞ்சேர்ந்து, இலக்ஷ்மணாழ்வான் புற்றரையிலே நின்றருளினார். அப்போது மானுஷ்ய சாட்டிலுள்ள மிருகங்களினால் சூழப்படுகிற பெருமாளருகில் மீளவும் வந்து, பெருமாள் பிடிக்க வருகையில், விரைவாக வெழும்பித தூரஞ்சென்றும், பயங்கொண்டு மறைந்தும், மீளவும் மரங்களினிடையில் நின்றும் தோன்றிக் கிட்புலனாகியும், பெருமானை யலைத்தது; பெருமாளும் இவ்வண்ணம் இது அகப்படுவதைக்கண்டு மூன்று சரத்தினை கொலைசெய்ய நிச்சயித்து, இரண்டியின் பிரணம்போல வெளிவிடுகின்ற கூரிய கணையை வலிய வில்லில் தொடுத்து, பிரஹ்மாஸ்திர மந்திரத்தால அபிமந்திரித்து வலுவாக இழுத்து விட்டனர். உடனே யந்த அஸ்திரமும் அந்தப் பொய்மானினுடலை பிளந்துகொண்டு மாரீசனுடைய மார்பினில் பாயந்து பிளந்து புறப்பட்டது; உடனே யவன் பூமியை வுயரமெழும்பித் தரையில் வீழ்ந்து கோரமாகக் கூவி யானிபபொழுது யந்துபாயநீசென்ன, சீதைபிராட்டியாக லக்ஷ்மணனை இங்கனுப்புவாள்; தடையினறி, ராவணனும் சீதையை எடுத்தோடுவானென்று ஆலோசனை செய்து தோந்து அந்தோ சீதையே! அந்தோ லக்ஷ்மணா! என்று ஸ்ரீராமபிரானே ஆபுளமாண டழுதாப போலக கூச்சலிட்டு, ஆபுளமாண்டு மானுருவைவிட்டு நவமணிகள் விழைந்த பூஜோத்தி யுடையதும், பலகலனு மணிந்ததும், பொன்மாலை பூண்டதும், நீண்ட கோரபபலலுடையதும், மிகப்பயங்கருவதுமாகிய தன னுடைய நிஜரூபத்தை யடைந்து, பாணவேதனையினல் துடித்து மரண மடைந்தனன் பெருமாளும் இவன இவ்வண்ண பிறரை தைகளைக்கண்டு சீதையைக் காத்தது, இமமான உணமையன்று; மாரீசன் செய்த மாயையே; ஆதலால்மமானிப பிடிக்க வேண்டுவதில்லை என்று முன்பு லக்ஷ்மணன உரைத்த வாக்கியமே மெய்தாரத்த மாயிற்றேயென்று எண்ணி, ஏனலைவ வண்ணமே கொலைசெய்யபபட்ட இந்த மாரீசனும் என னுடைய கண்டவொலிபோலக கூவி யழுதனனே! இதனைச் சீதையையும் லக்ஷ்மணனுங்கேட்டு என செய்வாரகளோ! என்றெண்ணி, அசசத்தினுல மயிர்க குச்செறிந்து கடுந்துயருற்று, மீற்றெருமானையும் அடித்தனன மாமஸத்தை எடுத்துக கொண்டு மீணடு ஜனஸ்தானத்தை நோககி, விரைவாகபபுறபபட் டெழுந்தருளினார.

ஆரண்யகாண்டத்தில நாறபத்துநானகாவது ஸர்கம முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டி இளையபெருமாளே முனிந்தவனபோல வனமொழிமொழிந்து
தனுப்ப இளையபெருமாளும பிராட்டியைத தனியே விட்டுப
பெருமாளே நோககி, எதிராகச செலலுதல

இங்கே பிராட்டியும மாரீசனிட்ட கூககுரலைக கேட்டபெருமாள் தொனிகளகு நிகராக விருபபதை யறிந்து, இளையபெருமானை நோககி, மைத

இந்தச சருக்கத்திலும் சீதை லக்ஷ்மணனை யனுப்பாளோ வெனவும், லக்ஷ்மணன் அவன் சொற்படி வாராளே வென்வும, பெருமாள சிந்தித்தது தியருற்றன சென்னே யுணர்க.

ஐயனே! நீர் விரைவாகச் சென்று உமையரைக்காண்க; மிகத் துயருற்றுக் கூவுகின்ற உமையரின் தொனியைக் கேட்டபின்னர், என்னுயிர் என்னிடத்தில் நிலைகொள்ளவில்லை; நீர் சென்று உமையரைப் பாதுகாத்து அருள்க; உமையர் தருசம் வேண்டிக் கூவுகின்றமையின், நீர் விரைந்தோடுக; காளை சிங்கங்களின் வசத்தில் அகப்பட்டாற்போல உமையர் அரக்கர்களது வசத்தில் அகப்பட்டனர்போலும்; என்று செலவும்படிக்கு ஆணை வழங்கினர். இனிய பெருமாளது கேட்டுப் பெருமாளுடைய திறமையையும், பிராட்டியையே பாதுகாத்திருக்கும்படி யவர் தமக்குச் செய்த கட்டளையையும், மாரீசன் கபடத்தையும் ஆராய்ந்து, செல்லலாகாது எனறனர். பிராட்டியதுசண்டு மிகச் சுளித்து, இனியபெருமானே நோக்கி, மைதுனரே! நீர் இத்தகாரும் கடினர்போலிருந்தும், உமையருக்கு நீர் மாறுபாடுதற்கு குமாரராதலின், பகையாளிபோலக் காணப்படுகின்றீர்; அலல்லீராகில், உமையரிவ்வண்ணம் துன்புறுகிறகையினும் செலல்லீரோ? நீரெனனை யடைவதனபொருட்டு ஐயிறகவே நினைகினறீர் போலும்; என்மீதுமக்கு வேட்கையிலதாயின், நீரிப்பொழுதும் செல்லீரோ? என பாததா துன்புறுவதே யுமக்குப் பிரியமென நினைகினறேன்; அவர் மீதுமக கன்பேயிலது; ஆதலாலேதானே நீர் சினதையின்றி, இங்குநிறகினறீர்; என பிராணநாயகர் இறநதபின, இங்கெனனுயுமக்கு யாதுபயன கிடைகுமோ? என்று கடுமொழிகள கூறினர். இனியபெரு மானும இவ்வண்ண துயருறுக கண்ணீர்பெருகிக கொடுமைகொண டுரைதத வாகியதற்கு கேடுப பிராட்டியாரை நோக்கிக் கேளாய் அனனையே! உழது பாதாவாகிய எனனையர் பனனகாசுர கநதாவ தேவமானுஷ ராகூஷாதிகளெலலோரும ஒனறு கூடி எதிர்த்த தடாகினும் வெலலப்படுவரோ? இவ்விஷயதற்கு லயமேயிலது; போரில எனனையரை எதிர்த்து நிற்பவன தேவாகளுளளும, மனிதாகளுளளும, கநதாவாகளுளளும, பறவைகளுளளும, ராகூஷபிசாச கினனராதிகளுளளும, மிருகஙகளுளளும, தானவாகளுள்ளும, ஒருவனு மிலன; எனனையா போரி லொருவராலும கொலலசெயயபபடு பவரலலர; ஆதலின, நீர இவ்வாறு மொழியறக; பெருமானே விட்டுத் தேவரீர் தனியே எழுநதருளியிருகையில, யான விட்டுச் செலலேன; என்னையரது பலம ஒருவராலும தடைசெய்யதகக தனறு; மூவுலகத் தோரெல்லோருமொனறு சேரினும, எனனையரோ,வெறறி யுறுவாரலலர, தோலவியுறார; நீர் துயருறறக; மகிழ்நதிருக; உமது பாதகர, அமமாரீசனை கொலலசெய்து விரைநதெழுநதருள்வா பாரீர; அநத வொலியும என்னையரது கண்டது தொனியேயன்று; யான நனகுணர்வேன்; வேறொருவன் மாயையால் அவ்வண்ணம கூவினன். அநத மாரீசனுடைய மாயையேயிது; கந்தாவகரம போன்றது; உண்மையனறு; என்னையா உம்மை என்னிடத்தில் வைப்பாக அளித்து விட்டெழுநதருளினர்; ஆதலின், யானும உமைத் தனியே விட்டெய்யேன்; என்னையர் கான் முதலிய வரக்கர்களைக்

கொடுமைசெய்தமையின், மற்றுளள வரக்கரெலல்லோரும் நம்மேல பகைக் கொண்டு ஸமயமபாரதிருகின்றனாகள; அவ்வரக்காகளே கொடுமை கொண்டு பலபேர்களது தொனிபோலக கூவுகின்றனாகள; சீர, இவ்வணணஞ் சிந்தையுறறக; என்மிவவணணம பலவாருக மொழிநது தேறறினர. பிராட்டியரா அதுகேடடுமி மனம்தேறுமலிருமடகு முனிவுகொண்டு கண்களை சிவநது, இளையபெருமானை நோகி, அடா நீச! அருளறறவனே! கொடியவனே! குலங்கெடுபவனே! பெருமாளிறபடியே யுனகருப் பிரிய மென்வெணணுகினறென, என பகி இறகருகவெனறே நீ இவவண்ணம் ஸமாதானமபோல உரைகினறனை! நீ யவாகருப் சகலகுதிமகளுதலின, நீ இவவண்ணம சினபாதும வியபபறறதகுகதனறு; உனமை போனறவாகள் உளளதறிற கொடுமை கொணடுமி, பிறத்தில நடபினரடபல இருக்கினறனாகளுலலரோ? நீ என பொருடபடே காடடில தனிய பெருமானை பின றொடர்நது வநதனை; ஒருவேளை பரதனை பெருமானுக்கு கெடுசெயது எணணி எடுதது வருமபடி யுனனை ஏவி யிருகினறனனபோலும; இவ்வண்ணம உனனெணணமும, பரதன எணணமும, முடிவுமெனக கருகறக; கருநெய்தல போனற திருமேனி யுடையவருமி, காமரையிதழபோனற திருகணகளை யுடையவருமாகிய எனன பாதகரை சேரநதபின, மறறெருவனை யான காமுறுவேனை? அடா லக்ஷ்மண! உனனை நிசமிலை, காமனே யான உயிரை விட டுவிடுவேனலலது, பெருமானின்றிக கணபொழுதும பிழையேனெனறு மிகக்கொடுமையாக மொழிநதனர. ஐமபுலனகளையும வெனற இளைய பெருமாளும சீதாதேவி மொழிநத அநத வனமொழியை செவியுறறபப பிராட்டியாரைநோகக கைகுவிதது கேகரபிராடடியாரே! நீர மொழிநத வல்லுரைகளுப பதிலுரைகக விருமபுகினறிலேன; நீர எனகருக தெயவ மலலரோ? நீரிவவணணம மொழிநதது மி வியகக தகுகதனறு; நீரும பெணணுகினறீரலலரோ?—

स्वभावस्त्वेष नारीणां मैवलोकेषु दृश्यते।
विमुक्तधर्मचरिता स्त्रीयः भेदकरा स्त्रियः॥

सवभावसतवेष नारीणं मेवमलोकेष दृशयते।
विमुकतधरमचारितरा सतरीयः भेदकरा सतरियः॥

இவவணணம வனமொழி மொழிவது பெணகளின இயலபேயன் ரோ? இவ்வாறே யுலகங்களிலும காணபடுகினறது; பெணகள தருமதைதத் துறறவாகளும, சபல மூடையவாகளும, கொடுமை யுறறவாகளும, மித்திர பேதஞ செய்பவாகளுமே யாகினறனாகளலலரோ? நீருரைதத இமமொழியைக் கேட்டு யான பொறுகினறிலேன; அமமொழி என் செவிகளிரணடிலும் கூர்ச்சனின் காராசமபோலப டபுருந்தது; இககாடடிலுள்ள எல்லாப பூதங்களும் கேட்டக கடவர்கள; யான உணமையாக நியாயதைதை யுரைக்கி

ரூபகையிலும், இவரென்னை நோக்கி, நீதிதபபி மொழிந்திருக்கினறனர்; ஜனகராஜன திருமகளாரே! நீர் இகழ்தத்தகவராயினீர; இப்பொழுதே நீர் கெடுதி யுறுக; என்மீதும இவ்வண்ணஞ சங்கைகொண்டு மொழிந்ததில லீரோ? பெணமையெனபதே கொடியது; அது இயலபாகவே தகாசசொற களே யுரைகக செயகினறது; என்னையா ளெகெழுந தருளி யிருககினற னரோ, அஙகே யான செலலுகினறேன, உமககு மஙகல முண்டாகுக; வந தேவதைகளெலலோரும உமமைப பாதுகாததளிகக கடவாகள. மிகவுழி கோரமான அவசகுனஙகளாகின்றனவே! யான மீளவு மிஙகெயதி, ஈயெரு டன்கூடி நீர் வீறறிருகக காணபேன! எனறு துயருறறு மொழிநதனா பிராடடியா மீளவும இனியபெருமானை நோக்கி, லகூஷமண! நீ செலலாதி ருபபாயாகில, யான கோதாவரியில வீழவேன; உடசுருகுகையாயினும போ ட்டுக கொளவேனை; மீலயினுசசியினினறுயினும வீழவேன; கடுவிஷத் தையாயினும உணபேன; நீயிலாயினும குதிபபேன;—

நத்வஹம்ராகவாதன்யம் பதாபிபுருஷம்ஸ்பருசே॥

நதவஹமராகவாதனயம பதாபிபுருஷமஸ்பருசே॥

பெருமானை விடடு மறறெரு புருஷனைமாதத்திரம காலினலும தொ டேன; எனறிவ்வணண முரைத்துக கைகளினல மாபிலடிதது கொணட ழுதனர. இனியபெருமாளும இவவண்ணம பிராடடியார வருநதி யழுவ தைக கணடு, பலவாறுக இனிய வாகயஙகளினல தேறறினர; ஆகினும், டடியார மனநதேறறமலும, இவரை நோகக, யாதுமுரை செயயாமலும, வரு நதி யழுதனர பினபு, இனியபெருமாள இனியிருபபது தகாதெனறுராய நது, பிராடடியாரகுக கைகூபபித தனடம லமாப்பிதது புறபபடுக கண்மறையுமளவும, பிராடடியாரைக திருமபித திருமபப பாரதது கொ ணடு தீரஙகொணடு, பெருமாளெழுநதருளி யிருககும இடம நோகஙகி சென றருளினர. *

ஆரணயகாணடததில நாறபதாதநதாவது ஸாககம முற்றிறறு.

* இனியபெருமாள யாவு மறிநதவராயினும, பெணகள கொடியவாகளென பதை வெளிப்படுத்துவதறகாகவும, ராவணன வநதெதிரதது கொணடு போனபினபு, இவர் மனம எவவண்ணமாகுமோவெனறெண்ணி, அவருடைய மனவுறுதியை யறிவ தன்பொருட்டும, பெருமாளுடைய மாஹாதமியததை வெளியிடுவதன பொருட்டுமே தாம் பிராடடியாரை விட்டுச செலலேனென்றனர். பிராட்டியாரும தீமன வுறுதியை யுடைய கறிவிப்பதன பொருட்டும், ஒருவேளை இவர் செல்லா திருப பாராகில், இலங்கை யழிவதற கிடமிலலையே யென்றும் கருதிச் சினமுற்றவா போல வும், துயருற்றவா போலவும பாவித்து, வனமொழி மொழிந்தனர். அதுவும் இலகூ மணரை வியாஜமாகக்கொண்டு, ராவணனே யுதேசிதேத இகழந்தனரென வுணாக இவர்கள் கருத்து இவ்வண்ணமனறுயின, இனியபெருமான் என் பிராட்டியார் விஷயி

ராவணன் முனிவேடம் பூண்டு பிராட்டியிடஞ் சென்றது.

நாற்பத்தாருவது வர்க்கம்.

பிராட்டியார முனிவேஷம் பூண்டு வந்த ராவணனே முனி யெனவே எணணிப பூஜைசெயதருளியது

இளையபெருமா ளிவவணணம பிராடடியாரால வனமொழியுரைத தேறவபபடடு சினமுறறுப பெருமானே நோககி, விரைவாகச செலலுகையில, இஙகே ஸமயமபாரதிருநத ராவணனும இதுவே நலல ஸமயமென்று மெதுவான காஷாயததை யுடுதது,ச சிகைபொருநதிக குடைபிடித்துப பாது கையேறி, இடதுதோளில கிரிதணடததையும, கமணடலுவையும பூடடித துறவறததோன வேஷங்கொண்டு, சநதிர ஸூரியாகளினமித தனியே னைற சநதிபபொழுதை களஙகிருள கிடடுவதுபோல ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாக ளினமித தனியே யிருககினற பிராட டியாரைக்கிட்டி, திஙகளே விடடுப பிரிநத ரோஹணியைக கொடிய அஙகாரகன காணபதுபோலக கணடனன்; அபபொழுது ஜனஸதானதது ளுள்ள மரஙகளும, அவனைக கணடு அஞசந தில; காற்றும பீசிறறிலது; விரைநது பெருகுகினற கோதாவரியும, அவனைக கணடஞசி, மெலலெனப பெருக முயனறது, மிகவுந தீயனன ராவண னும மிகவும நலலராகிய ராமபிராட டியாரை முனிவருவங்கொண்டே கிட்டி, சனி கிரதிரா நக்ஷத்திரததை எதிரதது மெலவதுபோல வெதிரபடபு பல மூடிய பாமஙகினறபோல உளளதது ல தீபைகொணடு, பறறதது லினிமை பூணடு, மிகப பிரகாசிறறவரும, நல மனிபவரும அழகிய ராமோஷடங்களை யுடைய முழுமதிபோனற முகததவரும, தயரறறவரு கண்ணீர் பெருக்கி யழபவருமாகிப பாணைசாலையில வீறறிருகினற பிராட டியாரைக கண்டு தீயொழுக முடையோனுதலின, காமவேடனைகொணடு திகைதது னை று, பின்பு தேறது, வேறாரத வாகியஙகளை யுரைதது கொணடு, அருகில வரது, பிராட்டியாரை நோககிப பெண மணியே! நீ காமனை மலரை நீங கிய மலாமகள போலத திகழகினறனை, இவவுலகினில உனககு நிகரான பெண் ஒருததியு மிலள; நீ யாவள? தங்ககொடி போனறனை; பிரகாசமான யுடித தனை; தாமரையோடைபோலத தாமரைமலாபால பொருநதியிருகினறனை; நீ நிலமகளோ? பூமகளோ? காமகளோ? ரதியோ? காநதியோ? சோத்தியோ? அபசரஸோ? நற்செலவமோ? நீ யாவள? தனனிசசையாய இஙகெய்தினை, உனனுடைய பறகள ஏறறதாமுறறனவும, நுனியுள்ள னவும், நயமுற்றனவும, வெண்மைகொணடனவு மாகினறன; கண்களோ அகன்றனவும, அழுகசறறனவும, செவவரி படாநதனவும, கருமையுற்றன வுமாகி விளஙகுகினறன, தொடைகளிரணடும யானைதுதிகைகள் போன்

யதனைமறுததனர, பிராட்டியாரும என மறுததுரைதனர, இளையபெருமானும பிராட்டியாரையும் அழைததுகொணடு ஸ்ரீராமபிரானிடஞ் சென்றிலர, ஆதலின், இவ்வு யரவும மனுஷ்யபாவனையெனவே யறிக,-

நீர்; குசங்களும் பனமபழம் போன்றன, மணிவடங்க ளணிந்தன, அடி யிழ கிய புனலகையினளே ! அழகிய கணகளை யுடையவளே! நீ ஏன மனத்தை நதிகரையைப்போல அழிகின்றனை, பிடிகளுள ளடங்கிய நண்ணிடையி னளே! நீ அழகிய கூந்தலுடையவளும, பெண்ணிலகணங்கள யாவும பொ ருந்தியவளு மாகினறமையின, உன்னைபபோன்ற பெண்ணை தெய்வப பெ ண்கள்ளும, கந்தாவப பெண்களுளளும, யக்ஷபபெணகளுளளும, கின்னரர்க ளுளளும, ஓருகதியையும இபபுவியில யான கணடிலேன்; உனனுடைய நிற ந்த அழகும், அங்கங்களின மேன்மையும, நற்பருவமும, இகுகாடடிலு நீ த னியே வாளுசெய்வதும, என மனததை மயகுகின்றன, அதனமைய ளாகிய நீ கொடிய அரகுகாகள வாழகினற இவவிடததில வாழுதலகவலலேல. ஆதலின், இஙகிருநது மீளுக; உனகு மங்கல முண்டாகுக; அழகிய மேன் மணிமாடஙகளிலும, நகரஙகளின்நுகுளள உதயான வனங்களிலும, ம ணஙகமழநது மலாநத பூநதோடடஙகளிலும, நீவாழ்வது தகும; நீ யணிநத மாலே! நீ யுடை உணவு! நீ யுடுதத ஆடை ! நீ மகிழநதணைநத பாததர ! இந நாலவரே சிறபபுறபேரென யான நினைகின்றேன, நீ ருததிராகளுள சேர்நத வரோ? மருததுகளுள சேர்நதவரோ ? கஸ-ககளுள சோர்நதவரோ ? யா வள உஷ்ரயாய, நீ தேவகதையெனவே யான நினைகினறேன, இவ்விடததில தேவகந்தாவ கின்னராதிகள ஒருவரும வருகின்றிலாகள்; இராகசதாகளோ பெரும்பாலும திரிகினறனராகள; இவ்விடததில நீ தனியே எவவண்ணம வநதனை; இஙகுக குரஙகுகளும, சிஙகஙகளும, ஓநாயகளும, வேஙகைப பறவ களும, மானகளும, கரடிகளும, நரிகளும, மறறும கொடிய விலங்குகளும, சுழு முதலிய பறவைகளும உலாவுகினறன; அவைகளைகண்டும நீ எவ்வண ணமும அஞசுகினறிலை; மதமேறிய திரிகினற காடடியாணைகளைகண்டும நடுஙகுகுன்றிலை; நீ யாவள? யாருடையவள? எஙகிருந்து வநதனை? இகுகுறை வதற்குக காரணம யாது? என தனியே யிருகினறனை? இவைகளை முறற முறையாகச்செயாயென விஞவினன். பிராடடியாரிவவண்ணம் ராவணனால புகழ்நது விஞவபபடடு, அவனை யுணமையாகவே வேதியனென வெண்ணி, அாகயிய பாததியம முதலிய பூஜோபசாரஙகளினால பூஜிபபதறகாக முதன் முதல் தனிசுதநதனிதது, பாததியநகொடுதது, அகநமும சிததமாக இருக கின்றதென வுரைதது, அவன் அஞசாமைகுரிய முனிவேஷம் பூணடிருக கின்றமையின, அமுதுசெய்ய வாரீரென மொழிநது, காய் கனிகள முதலிய நல்லுணவுகளையும தநதளித்தருளினர். பிராடடியாரிவ்வணணங் கசடறற மொழியினும, ராவணன தான் தனனிலைதனதாருடன மடடியுங்காலம கிட்டின மையின், அவரை எடுததோட வேண்டுமெனறே நிசசயங்கொண்டனன. பிராடடியாரும காடெங்கும திருமபித்திருமபிப் பாரத்துக் கொணடிருநதன ராயினும, ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாகளை மாததிரம கண்டிலராயினர்.

ஆரணயகாண்டததில் நாற்றபதாருவது ஸர்க்கம்

முற்றிற்று.

பிராட்டியைர் ராவணனுக்கு தம்வரலாறு கூறியது. ாக்க

நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் பிராட்டியா வாக்கியதைக கேட்டு முனிந்து, தன் திறமை யினையும, உறைவிடதையும், கற்செல்வதையுங்கூறி, அவரைத தனகது மனைவியாகுமபடி மொழியச் பிராட்டியாருமு அவனைச திறி இகழுகதது

துறவுறதகதான வேஷதங்கொண்ட ராவணனு லிவ்வண்ணம வினவப் பட்ட பிராட்டியாரும இவன தவசியும, அதிதியு மாகின்றமையின், யான் உண்ணீம கூறுவிடின, சாபமிடுவானேவெனறு அஞ்சி, முகூரதகாலக திரு வுள்ளதில எணணிப பினபு, ராவணனே நோகக கூடிய மாயோகி யான் மிதிலைக கிறைவனகிய ஜனகராகவாதியின திருமகள; நிதையெனறும பெயருடையேன; உனககு மங்கல முண்டாகுக; ஸ்ரீராமபிரான மனையாளா கின்றேன; யான திருமணஞ செய்துகொணபினனர, திருவயோதகியில பன்னிரண்டாண்டு பதியுடன கூடிச சிறநத போகங்களை யனுபவிததுக் கொண்டு வாழ்நதிருநதேன; பதினமூன்றவது வருஷததில என மாமனர் என பாததாவுகுப படடங்கடடிமுடி ஆலோசனைசெயது, அதற்குரிய பண் டங்களோட சேராகையில், கைகேயி யெனனும எனக கினிய மாமியார அச நெய்தியைக்கேடடுத, தம பாததாவாகிய ஏன மாமனாரைக கண்டு; அவர் தமக்கு முனபளிததிருநத இரணடு வரங்களுகுமு, என பாதகாலைகாடடி லணுப்புவதையும, தம்முதிராகிய பரதாழவானுக்குப படடங்கடடுவதையும கோரி, இவவிரணடுவரங்களையும நீர எனக களிததருளினாகில, யானிப பொழுது உணவும உணேனன, உறஙகலுஞ செயயேன, நீர பருகலுஞ செய்யேன; ராம னிபபொழு தபிஷேகங கொளவாரெனகில, இதுவே என னுயிர் வாழகையின முடிவாகும, என றவிருமபி யுரைததனர. என் மாம னரும எதையவாதியாதலின, அவரைப பலவிதமாக தேவண்டியும, அவருடன படாமையினால, மிகச கிருதையுறறு னெறனர. அபபொழுது என பாததா இருபததைநது திருநக்ஷததிர முடையவர, யான பதினெடடு வயதுடையா ளெனபபடடேன, அபபொழுது எனபாததா ஸ்ரீராமன ஸ்ரீராமனென று எஙகும புகழபபடடவரும, நற்குண முடையோரும, எதிய முடையோரும், தூய்மை கொண்டவரும, அகன்ற திருமாபுறறவரும, செநதாமரை இதழ் போனற நிருக்கணகளை யுடையோரும, நீணடுருணட திருததோள்களை யுடையோரும, எலலாவுயிராகளுகுமு இனியரும, மிகந தேஜவலி யுற்றவரு மாகி விளஙகினர. ஆயினும, என மாமனர காமுகராகிக கைகேயியாரக்குப் பிரியஞ்செய்வதன பொருடடுதாழ அவரை ஏராகரிதது, என பாததாவுக்கு அபிஷேகஞ செயவிததிலர; அபிஷேகததின பொருடடே என பாததா தன் தந்தையினருகிற் செலலுகையில, கைகேயி என பாததாவை நோக்கி, அடா ராமா! உன் தநதை கடடளையிடடதை யானே மொழிகின்றேன் கேள்ளாய்; இந்த ராஜ்ஜியம் பரதனுக் களிக்கக்கடவது; நீ ஒன்பதும் ஐந்தும்

கூடிய வருஷங்களில வனத்திலுள்ளதாக; இவ்வண்ணம் நீ செய்து தசரதரையும் பொய்மையினின்றும் பாதுகாத்த தளிக்க; என்று ராமன் மற்று, மண்ணை சையும்று மொழிந்தனர். என பார்த்தாவாகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய அசசமற்றவரும், தோளவலி பெறறவருமாதலின, அவவண்ணமே யாகுகவென்றுடன்பட்டுக் கைகேயியாரின வாக்கியத்தின்படி விரதம பூணடு தண்டகாரணியமடைந்தருளினார்.

தத்யான்ன்ப்ரதிகுர்ய்யாம் த்யத்யம்ப்ரூயான்ன்சானருதம்।
ஏதத்ய்ஹ்ருணகாமஸ்ய ம்ருயம்வ்ரதமநு ஸ்மரன்॥

தத்யானனபாதிகருஹணீயாதஸதயம ப்ரூயானனசாருதம
ஏதத்பாஹமணராமஸய தருவமவாதமனுதமம்॥

கேடடருளீர் அருந்தவரே! என பாதகா வொருவாகுக வேண்டியவைகளீக கொடை செயவாரே யலலது, ஒருவரிடத்தினினறும, தாம ஒரு பொருளுக கோரிகைகை கொளளார, உணமை யுரைபபாரேயன்றிப பொய யுரையார; என் பாதகாவுகு இதுவே சிறநத அளவறற விரதமாகும, இவாகுத தமபியும, மாற்றுதாய குமாரரும, மீகத தோளவலி யுறறவரும, இலகுமண்ணனும திருநாம முடையோருமாகிய என மைத்துனர, இவாகளுகைகளினுல துணையாகி யிருகினறனர, ஆதலின, யாங்கள மூவரும கைகேயியார பொருடடு, ராஜ்ஜியத்தைத திறந்து, இகானகஞ்சோந்து, திறமையின லசமின்றி திரிகினறனம, என பாதாவும தமபியுடன காட்டிலுள்ள உணவுகளை மிகுதியாகச சேதது்துகொணடு கணபொழுதில இங்கெழுந்தருளவார, தேவரீரிருமுகூதத்காலம இஙகபபாறுக, இவவிடம நுமமைப போனறவாக ளீனபபாறுவதற்குரியதே; நுமமுடைய திருகாமத்தையும, மரபினையும, திருமாளிகையையும அருளிசசெய்க, நீர ஒருவராக இருந்த தணடகையிலேன திரிகினீர, உணமையாக மொழிக, என்று இனிமையாக வினவினர.

கபடவேஷம பூண்ட அககொடிய ராவணனும, அமமொழி கேடடுப் பிராடடியாரை நோகஙக கேளடி பெண்மணி! யாவனுல தேவாஸுரனனகாளுடன கூடிய மூவுலகங்களும, அசசமுறறுத தவிக்குமபடி செய்யபபடடனவோ, யாவன அரகாக ளெலலோராகுகு மிறைவனே, அவனே யான், ராவணனெனனும பெயருடையேன, குறறமேது மறற கட்டழகி! பொன்னின வண்ண முடையவளும், வெண்பட டுடுத்தவளும, இனியாளுமாகிய உன்னைக் கண்ணுற்ற பினனர், என மனவிகளிடத்தில ஆசையுறுகின்றிலேன், யான எல்லாவுலகங்களினின்றும, சிறநத பெண்களை எடுத்துவருகிருகினறேன, அவாகளெல்லோர்க்கும எனககும ராணியாகி, எனக்குப் பட்டமஹிஷி யாகுக; உனககு மங்கல முண்டாகுக, கடலினிடையில் இலங்கையென்னும்கரியே யாறையும் இடம்; அது கடலினுல் சூழப்

பட்டும்; திரிகூட மலையினுச்சியில் கட்டப்பட்டு மிருக்கின்றது; அவ்விடத்தில் பற்பல உத்தியான வனங்களில் என்னுடன் கூடி விளையாடுக; அவ்விடத்தை நீ கண்ணுறவரையில், இக்காட்டிலுறைய விருப்புருய்; பலகலன்களையுமணிந தழகிய ஐயாயிரநதாதிகள் உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்; ஆதலின், நீ எனக்கு பரியை (ஒளியிற் சிறநதவள்) ஆகுக; என்று வன்மையாகக் கூறினன். பிராட்டியாரும அமமொழியைக கேட்டு முனிக்து, அவனை எதிர்த திக்நது, அவனை யுததேசித்துக கேளடா ராவணா! மலைபோல அசைக்க வொண்ணதவரும, மஹாநதிரனுககு நிகரானவரும, பெருங்கடல்போலக் கலக்கவொண்ணதவரும, ராஜலக்ஷணங்களெலலாம நிறைநதவரும, ஆலமர போல உயாநது படாநது தழைதது தண்மையுற்று, எலலாகாலியிலும எலலாவுயிர்களுககும இனியவரும, ஸததியநதவராதவரும, சிறநத பாக்கிய முடையவரும, நீணடருணட திருததோளகளை யுடையவரும, அகன மாயாத திருமார் புற்றவரும, நிகரகதை நிகாதத பராகரம முடையவரும், மானிட ரெலலோரகும சிறநதவரும, முழுமதிபோனற திருமுகமண்டல முடைய வரும, புலனகளை வெனறவரும, சிறநத புகழுறறவரும, மஹாத்துமாவும, முதல் தேவுமகிய ஸ்ரீராமசநதிரனிடமே சோநது, மறறெருவரையும கன விலுங கருதேன, நீயோவெனில, நரி பெணசிங்கநதைக கோருவது போல என்னைக கோருகின்றனை, யானுககு வாய்படபேனு? கதிரவன் ஒளிபோல யான் உனனல தொடுவதறகு முடியாகேன, நீ யாபுள மாளுங்காலம் கிட்டின மையின், ஒரு மரததைப பல மரங்களாகவும பொனனிற முடையதாகவும், காண்கினறனைபோலும; இவவண்ண மலையாயின ஸ்ரீராமபிரானுக கினிய மனையாளாகிய எனனை எடுதேதாட விருபபுறுவாயோ? இவவெண்ணங கொணடு நீ பகியுறுங கினங்கொணடு பிதநதிருகினற நிகம, நரசரவம் இவறறினுடைய பறகளை வாயினனும பிடுங்கி எடுகக முயலுகின்றனை போலும; சிறநத மநதரமலையைக கையிலேநதக கருதுகின்றனை; காலகூட விஷயததை யுணடும் பிழைதது நலமுறவிரும பினறனை, கணகளை யூசியினல் தடைததுககொளளுகினறனை, கூரிய வாளினை நாவினல நகுகின்றனை; பெருங் கலலில கழுததில கடடிக்கொணடு ஆழகடலில கடநது செல்ல நினைக்கின்றனை; ஸரிய சநதிராகளிருவரையும இரணடு கைகளினல பறறி எடுகக நினைகினறனை, சூழநதெரிகினற தழலைத தணியில சுறறி எடுக்கத் துணிகின்றனை, எஃகினல செய்யபபடட கூரிய சூலஙகளின நுனிகளின் மீதோடக கருதுகின்றனை, ஸ்ரீராமனுககு மிக இனியளும, கறபினளும, நன் னடக்கையினளுமாகிய என்னை யபஹரிகக நீ நினைகின்றனை யல்லையோ? சிங்கத்திறகும், நரிககும, எவ்வளவு ஏறறதாழ்வோ? சிறநத மத்தியத்திறகும், சூழுரைக்கும, எவ்வளவு ஏறறதாழ்வோ? சிறநத தங்கதநிறகும், ஈயத்திறகும, எவ்வளவு ஏறறதாழ்வோ? சநதனகுழமபுக்கும, சேற்றுக் குங், எவ்வளவு ஏறறதாழ்வோ? யானைக்கும, பூனைக்கும், எவ்வளவு ஏற்றத்

தாழ்வோ? கழுமனுக்கும, காகனக்கும, எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ? மயி
னுக்கும, நீாககாகைகளுக்கும, எவ்வளவு ஏறறதாழ்வோ? அன்னப்புள்ளுக
ளும், கழுகுக்கும, எவ்வளவு ஏறறதாழ்வோ அவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வு
என பாததாவுகளும, உனக்குமுளது; அததண்டையாரகிய என் பர்த்தா
கோதண்டததைத் திருகுகரதனிலேநதி,' இநதிரனுக்கு நிகரான பிரபாவ
முடையராய் எழுநதருளி யிருககையில, நீ எனனை வலுவில திருடிக்கொண்
டோடினீயாயினும, என் கறபினை யழிகக நீ வலலவனுகாய், அரிசி யென்று
வசிரமணியை எறுமபுகள மொயததுககொள்ளினும, அது அதனை
புழிதது ஜரிபபிதததுக கொளளுமோ? கொளளா, சாயிடன கெய்யைக்குடித
தாலும, அது வமனமாகிவிடுமேயன்றி, ஜீரணிககுமோ? எனறிவ்வண்ணம
அவன் நலலூறுமாறு கூறி, அவன யாது செய்வானெனறு காற்றினு
லசைககப்பட்ட வாழைமரம்போல நடுஙகித் துயருறறனர். ராவணனும
இவா இவ்வண்ணம அசசஙகொண்டு நடுஙகுவதைககணடு மேனமேலும
அசசமுறுத்துவதன் பொருட்டுத தனது குலததையும, பலததையும, பெய
ரையும, செயலையும, மொழிய தொடஙகினன.

ஆரணயகாண்டததில் நாறபததேழாவது ஸாககம்
முறறிறறு.

நாற்பத்தெட்டாவது வர்க்கம்.

ராவணன னெமுற்றுத தன திறமையை யுரைததுத தனனைத
தானே புகழ்ந்து, தனனைச சேருமபடி யுரைகையில,
பிராட்டியாரும இருமடஙகு முனிந்து, அவனை
எதிர்ததுரைத திகழ்ந்தது

பிராட்டியாரா இவ்வண்ண முரைசெய்கையில, ராவணன் கேட்டுச
னஙகொண்டு புருவததை நெரித்துப பிராடடியாரை நோகஙகி கேளடி
ஜானகி! என்னை நீ யாரெனறு நினைத்தனை? யான் குபேரனுகுத தம்பியும,
ராவணனென்னும பெயர பெற்றவனும, பதததகலைகளை யுடையோனும,
மிகத் தோள்வலி யுறறோனுமாகின்றேன்; தேவகநதாவபிசாச பதகோரகாதி
களும் என்னைக் கண்டு அசசங்கொண்டோடுகினறனராகள, முனபொருகால
குபேரனும் என்னுடன் போர்செய்து தோலவி யுறறனன். அது முதல என
னிடத்தில் அச்சத்தினுல் லஙகாபுரியையும் விடடுவிடடுக் தைலாயமலை
சேர்ந்து சங்கரனுக்கருகில் வாஸருசெய்கின்றனன, அவனுடைய புஷ்பக
மென்னும் திவ்விய விமானததையும் யான் பறித்துக் கொண்டேன்; அதன்
மீதேறிக்கொண்டே யான் நினைத்த விடங்களுக் கெல்லாம் ஆகாசமார்க்க
மாகச் செல்லுகின்றேன்; இநதிரன் முதலிய தேவர்களும் யான் னெங்களை
ளுங்காலில் கண்டி, அஞசி யோடி யொளிதது கொள்ளுகின்றனர்கள்;

யான் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றேனெனை, அவ்விடத்தில் வாயுவும் அசசத்தினுள் மெதுவாக வீசுகின்றனன்; கதிரவனும் வெம்மையுற்ற கிரணங்களோத் தண்கதி ராக்கி நிலவுகின்றனனீ; மரங்களும் அசைவற்று நிறுகின்றன, ஆறுகளும் வேகமின்றி, மெதுவாகப பெருகி வருகினறனை, எனக்கு நடுகடலில் லங் கையெனனும் ராஜதானி யரசுகாகவால நிறைந்தது, இந்திரனுக் கமராவதி போல விளங்குகின்றது; அது வெளளியாலும், தங்கத்தினுலும் செயயப பட்ட கோடடைச் சுவாகளை யுடையதும், வைரிய ரத்தினங்களால் செய்த தோரணங்களை யுடையதும், ரத கஜ துரகபதாதிகளினால நிறைந்ததும், திரு தத தீவ்ரதியங்களினெனலி பரவியதும், கோரியவைகளையெலலாம அளிக்க வலல கறபகமரங்கள செழித்தத தோட்டங்களை யுடையதுமாகி யிருகின றது, அவவிடத்தில நீ எனனுடன கூடி விநோதமாயிருபபாயாகில, இவவி டங்களையும, மானிடப பெணகளையும, கனவிலுங்கருதாய்; அனறியும, அங்கே நிவிய போகங்களையும, மானுஷ போகங்களையும நகாகது மகிழவாயா கில, அறபஞல ராமனையும நீணடிய, தசாதமமஹாராஜன தனகுப பிரிய னன பரதனுகுப படடங கடடுவித்தது, பூததோனறியிருதது ராமனைக காட டிலோடடிவிட்டன னஞதா ஆதலின, அரசிழாதும, நேசாதுறதும, உற ரோரிகழாதும, காடடைதும, துனபம நிகழாதும வருந்துகின்ற ராமனு னுகு யாது பயன் வாயகுமம்? அவன முற்றும துறந்து தவசியாகிக காட டில நிகினறனனோ? ஆதலின, அரசுகாக வெலலோராகும வேநதனும, நீகச செலவமுறறோனும, புகழ மனிந்தவனுமாகிய யானே உனனைக காமித்து வந்திருகையில, இபபொழுது நீ எனனை யுபேகைசெயவது தகுதியறறது; எனனை நீ இபபோழுது நிராகரிபபாயாகில, தனபுறுவாய்; புரூரவனை பூர்வசி காலினுதைத்து மிகத துனபுறறனலலலோ? ராமன் போரில என் சுணடு விரலுகாகும நிகராகான; யான அரகனும, அவன மானிடனுமலலோமோ? யான் வலுவில வந்து வேணடுகிறது, உனது பாகியமே யெனறு எண்ணி, எண்ணைச சேரகடவை, எனறு தனனை புகழ்ந்துரைததனன.

பிராடடியாரும ராவணனிவவணணமுரைதத வாகயதைக் கேடடுச சின மதிகமாகியவனை நோகி, ஒருவருமினறிதனனியேயிருகினும அசசமின் மிக கேளடா ராவணப பயலே! எலலோராகும இதஞசெயபவனும, நறகுண நறசெய்கை யுடையோனாகிய வைசிரவணனே எனகு அண்ணனெனறு உரைகின்றாயே, நீ யவன தமபியாகியும, இவவணனை நீசசெயல புரிய எவ் வண்ணம் நினைகினறனனையோ? அடா அரகாகாலெலலோரும விரைவில் அழி வாகளென்பதில சிறிதுமையமிலது; மிககொடியவனும், காமுகனும், நீச்செ யலினனுமாகிய நீயோ யவர்களுக் கரசனுயினை யலலையோ? இநதிரன் மனைவி யாகிய இநதிராணியை எடுததுகொண்டுபோயினும், நீ யொருவேளை பிழைக் கினும பிழைப்பாய்; ஸ்ரீராமபதநிரண தீதவியாகிய எனனை எடுததும பிழைப பாயோ மூடா? பிழையாய், நீ எனனை எடுதநீடாடி யமிழ்ததை யுண்பா

யீயினும், நீ பின்பு, கணமும் பிழையாய்; இதனை யுறுதியாக நம்புக; என்று இகழ்வதுரை செய்தனர். *

ஆரண்யகாண்டத்தில் நாற்பதெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன் நிஜரூபங்கொண்டு பிராட்டியாரை எடுத்தோடுகையில், பிராட்டியார் நடுவழியில் ஜடாயுவைக்கண்டு ஸ்ரீராமனுக்கறிவிக்குமபடி யருளிச செய்தது

இவ்வண்ணம் முரைத்த பிராட்டியாரது வாக்கியத்தை ராவணன் கேட்டு மிகவும் முனிந்து, கையைத்தட்டி முறுகித் தன்னுருவத்தைப் பெரிதாகக்கொண்டு பிராட்டியாரை நோக்கி, வைதேஹி! நீ உனமாதங்கொண்டு யானுரைத்த எனனுடைய பல பராக்கிரமங்களைக் கேட்டிலைபோலும், யான் விண்ணிடையில் நின்று பூமியையும் கைகளினால மேலெடுக்க வல்லேன்; கடலநீரையும் முற்றும் குடிப்பேன்; மிருத்துவையும் அடிப்பேன்; கணைகளினால் கதிரவனையும் தகைவேன்; பூதலத்தையும் பிளப்பேன்; மலைகளையும் அசைப்பேன்; யான காமரூபியும், காமிததவைகளை யெல்லாங் கொடுப்பவனுமாகின்றேன்; எனனைக கவனிப்பாயாக; (யான நிதிய ஸஞ்சரிகளுள் சோதமை யினை, காமரூபியும், கோரினவைகளை யளிக்கவல்ல திவ்விய தமபதிகளை யுடையவனுமாகின்றேன பாரீர) எனனுரைத்தனன. அப்பொழுது அவன் கண்கள் சூரியராகினிகள்போல ஜொலிக்கின்றனவாயின; உடலெயவன் கபடஸன்யாஸிவேஷத்தை விடுக்க காலாந்தகனுக்கு நிகரான தனனுடைய நிஜரூபத்தையடைந்து, செவந்த கண்களையும, பொனமணிக குழைகளையணிந்த காதுகளையும, பதுமித்த தலைகளையும பொருந்தி, மிக கணைகளைக் கையிலேந்தி, நீருண்ட மேகம்போலக கறுத்து விளங்கிப பிராட்டியாரை நோக்கிக கேளாய்மைதிலி! மூவுலகினும சிறபபுற்ற பதியை நீர் விரும்பவிரும்பாகில, என்னை

---

* ராவணன் வாக்கியத்தில தோற்றும பொருளாவன; (மானுஷஸ்ரியா) லீலா மானுஷரூபியான பெருமாளால் (நக) எமமை (கதாயுஷ:) ஆயுள்மாண்டவர்களாக நினைப்பீர்; ஸ்ரீராமனுடன் சேர்ந்த மனமுடன கூடினவராதலின், உமகது ஆற்பமான ராஜலீயதனிலுள் ஒரு பயனுமிலது, அகனற கடாக்ஷத்தை ஸ்ரீராமனுடன் செயவீரேயனறி, எனபோனறவாகளைப் பாரப்பீரோ? காமதனிலுள் மன்மத பாணங்களுக்குக் குறியாகிய என்னைக குறித்து, நீர மொழிவதறகுத் தகவலல்லீர, என்னை யொருபொருளாகக் குறித்தரைசெயதபின, (பரிதாபம்) லங்காதனிலெய யடைவீர, ஸ்ரீராமனை (அம்) ஸ்ரீமாஹாவிஷ்ணுவெனறே (குல்யா:) (குர்யா:) எண்ணுக, ஸ்ரீராமன் (நமம:) ஒப்பற்றவர்; என்னுடன் போர்செயவதன் பொருட்டே அவர் மானிடராயினர்; உமமுடைய பாக்கியங்களுடன் கூடிய லங்கா நகரியை யடைக, எனபது முதலியனவாக அறிந்து கொள்ளுக;—.

சீசர்க; யான் உமக்குத்தக்க பதியாகின்றேன்; (யான் உம்மைப் பாதுகாத்துப் பெருமானிடத்திலிப்பேன்) யானுமகருப் மிகப்பிரியஞ செய்வேனே யன்றி, ஒருகாலியிலும மீமை செய்யேன; மானிடனிடத்தில் விருபபத்தி றிக்கத் (மானிடபாவதைத் துறநது தெய்வததனமையை மேற்கொள்ளுக) (மயி, மே, அயி) சீதையே! எனனுடைய உணமை யறியபபடக கடவது. அரசி ழநது, ஆயுளுருனறிய ராமனிடததில என்னகுணஙகளைக் கண்டு ஆசையுற் றிருகினறனீ (அரசிழவாதவனுமை, தனனுடைய ஸஙகலபசிததமான பலன் களையுடையவனுமை, பிறாகளினுயிரைக களைகிடவனுமாகிய ஸ்ரீராமனை (நீ) துறநது, மட்மையுமை, அகஙகாரமுஙகொணட மனனிடததில எநதக் குணஙகளைக கணடு நீர ஆசையுறுவீர) அநத ராமன பெண்ணின வாக்கியத் தைக கேடடு ராஜநியதைதத துறநது, இநதக கொடிய காரியததை யடைந் தனனல்லனோ? என்றுரைசெய்து, பிரியஞசெய்வதற் குரியாருமை, பிரிய முரைப்பவருமாகிய பிராட்டியாரைகிடடிக காமமோகிதனுதலினால,—

ஜகராஹராவணஸ்ரீதாம புதநகேரோஹிணீமிவ॥
வாமேநஸீதாமபஸ்மாயீம மூர்தஜேஷ்டாகரேணஸ॥
ஊரோஸ்துபதிணைவ பரிஜகராஹபாணினா॥

ஜகராஹராவணஸ்ரீதாம புதநகேரோஹிணீமிவ॥
வாமேநவீதாமபதமாகூம மூர்தஜேஷ்டாகரேணஸ॥
ஊரோஸ்துதகுணிணைவ பரிஜகராஹபாணினா॥

அநத ராவணன செநதாமரை யிதழபோ.னற திருககணகளையுடைய பிராட்டியாரை ஆகாயததில புதன ரோஹிணியைப போலபபிடிததனன். பிடிக்கையிலும, இடதுகையினால தலையிராகையும, வலதுகையினால தொ டைகளையுஞ சோதது பபிடித தெடுததனன. அபபொழுது வருதேவதை களும் அசசஙகொணடோடின; இதுவரையில கண்ணுகுகுக காணப்படாம லிருநத கோவேறுகழுதைகளகடடி, நவமணிகளிழைத்துத தகழ்கின்ற அநத ராவணனுடைய தேரும கடபுலனுயிறவு; ராவணன உடனே பிராட்டி யாரைத தேரிலேறறிக்கொணடு புறபபடடனன. அபபொழுது பிராட்டி யாரும ராம! ராம! எனனு கூவினா. நெடுதேரமாகியும ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாக ளெழுநதருளாமையின், கருடனால பிடிகக்பபட நாககனனிபோலச சீதா பிராட்டியார் நடுஙகித துயரஙகொணடு ராவணனை நோககி, அடா ராவணு! நீ ராஜனுதலின, நீதநதொழில செயபவாகளையும தணடிதது அடககவேண் டியவனல்லையோ? அவவணணமாயின, நீயே இவவணணக நீதநதொழிலசெய் வதுதகுமோ? எனறிகழ்நது, பெருமானீ யுதகேசிதது, என் பிராணநாதரே! தேவரீர லோகநாதரும தருமததின பொருடடே ராஜ்ஜியபோகஙகளைத் துறநதவருமாகின்றமையின, கொடிய இநத ராவணனை ஏன தண்டனை செய்கின்றிலீர; தேவரீர எனனை ஏன் காண்கின்றிலீர; தீச்செயல் உடனே

தனே பலனே யனிகவேணடுமனறேஸ் காலமும கூடினே பயிராகளும முதிரவன்
போலக கொடியாகளுகளுக காலமும ஒத்துவரு மனறே? ஆதலின, இந்த
ராவணனும தானபழியதகக காலத்திறகுத தகபடியே திசசெயல செய்த
னன என்று கூவி மீளவும ராவணன நோகி; அடா ராவண! நீ இபபோது
ஸ்ரீராமனுல அழிவாயாகதே! எனறு புலமபி, மீளவும அகதே! இபபோ
ழ்ததான கைகேயியாரது எணணம நிறைவேறிற்று; யானிபபோழுது ராவ
ணனிலே பறிகபடுகினறேறனலலிலேஸ் பாரீர கோஙகு மரஙகளே! நீங்க
ளெலலீரும யான ராவணனுல பறிகபபடடேனென்று விளைவாகப பெரு
மாளுடனுரைகக கடவீராகள; மாலயவந்தமல்லையும, பிரஸரவணகிரியையும்
தொழுது வேணடுகினறேன; நீஙகளும ராவண்னெனனை எடுத்தோடிஞ
னென்று விளைவாக ஸ்ரீராமனுக கறிவிகக்கடவீராகள ஹமஸகாரணட
வாதிகளான நீரபபறவைகள நின்றந்த கோதாவிரநதியினையும வணஙகுகின
றேன; அமமா! நீயும ஸ்ரீராமனுடன சொலலாய, இவனதநிலுள்ள தெய
வஙகளெலலோரையும தொழுகினறேன; நீஙகளும ஸ்ரீராமனுகருரைமின;
இககாட்டிலுளள உயிரகளெலலோரையும சரணமடைகினறேன; நீஙகளும்
பெருமாளுக கிசசெயதியைத தெரிவிகக்கடவீராகள. என பாததா மாத
கிரம இச்செயதியை யிணாவாராகில, ராவணன எனனை விணஞடடிறகுக
கொணடெயதினும, யமபுரிககெயதினும, அவனிக கொனறு எனனை
யழைபபித்துக கொளவா; எனறிவவணணந நினமாகப புலமபிக்கொணடு
செலலுகையில, பருதத்யாகத ஓா மரதத்நினமேலேஜடாயு உட்காரந்திருக்கக
கண்டு, கேளீர ஜடாயுவே! எனனே ராவணன பறிதோடுகிறுன பாரீர;
இவன மிகத கொடியனும, தோளவலி யுறறவனு மாதலின, இவனித தடுப
பது உமமால முடியாது; ஆதலின, நீர பெருமாளையும, இனியபெருமாளையுங
கண்டு, எனனே ராவணனெடுத்த தோடிவிடடனனெனபதை யுரைசெயயக
கடவீரெனறு கூவி யருளிச செயதனர

ஆரண்யகாண்டத்தில காறபதிதானபதாவது ஸர்கம்

முற்றிறறு.

ராவணன ஸீதாபிராட்டியாரைத தலேவணங்கி வேணடித தொடாமலே எழுந
தருளப் பண்ணிககொணடு போனனென்றும, அவன பிராடடியாரைப பிடித்தெடுத்
துககொண்டு போனனென்றும, சுலோகத்திறகே பொருளுரைகின்றனர்கள,
ஸிலா,அதன்பாதத்தும ராமாயணத்தில மாரீசன்வருவதனமுனனமே, சீதாபிராடடியார
தனனைப்போல ஒரு மாயா சீதையை யுண்டுபணணி அங்கே வைத்துவிட்டுத் தானே
அகனிபிரவேசம செயது விடடதாகவும், ‘யுத்தகாண்டத்தில கடையில், இந்த
மாயா சீதையாரே தீயில்வீழந்துவிட, நிஜமான சீதையாரே வெளியேவந்து பெருமா
ளுடனே சோந்தாரென்வு மிருக்கினறது, சீதாதேவியாரை மணணுடன போதெடுத்
துகொண்டு போனதாகக கம்பநாட்டாழவான் சொன்னர். மறறுஞ்சில கவிகள் மே
கத்திலுள் மறைதெடுத்துகொணடேகினதாகவுரைத்தாகன. இவாகளெலலோரும்

ஜடாயு துஃகம்.

ஜடாயு ராவணனுக கிதமுரைத்ததும கேளாமையால்,
போகியெயத தகைகந்தது

குறைகதுகமாய்ப படுகதிருநத ஜடாயுவும, ஸீதாபிராட்டியாரது கூகுரலைககேடடெழுநது, ராவணனையும, பிராடடியாரையும கண்ணுறறுக கூரிய மூகுடையோரும, மலையின சிகரம்போலப பருகதுவாந்தவரும, மிகந்த தோளவலி யுடையவருமாகிய, மாந்தனிமேலிருநதே ராவணனே நோகக, அடா ராவண! னனனே யாரெனறு நினைததாய? யான தொலலையாயுளள தருமதநில நிலைகொணடவனும, சதநியக தவறதவனும, கழுகுகளுக கெலலாம அரசனும, அளவற்ற நீதாளவலி யுடையோனுமாகிய ஜடாயுவாகினறேன; மதிகநதர வருணாகளுகது நிகரானவரும, எலலாவுலகஙகளுக குமு அதிபதியும, எலலாவுயிரகளுக்குமு இதருபெரியபவரும, ஸ்ரீ கரதசகர வாதியாது நிருகுமாரருமாகிய ஸ்ரீ ராமன இஙகே வழுநதருளியிருககி

குலமகளைப பரபுருஷன தொடடமநதிமே கறபழியுமெனனும எணணததாலும, பிராடடியாரமேலுளள பதநிமையாலும, உரைதததனாகனெனவே தோறறுகினறது, 'எனனில, ஸுநதஙகாணடதநில சிறிய திருவடி பிராட்டியாரை நோகக', அமமா! தேவரீரை யடியேனே முதுகிலேறறிககொணடொருவரும அறியாவணமை பெருமாளருளிலெழுநதருள பபணணிககொணடுபோயச சேரபபேனென றுபிராதநதிதததறகுப பிராடடியார அதுகேடடு அவரை நோகக, அனுமானே! யான மனமறிநது பாபருஷமேலபடேன, ராவணன எனனைத தொடடெடுதது வருகதானே யெனின, அவன பலவானும, யான அபலையு மாதலால, அவன எனனைப பலாதகாரமாய எடுதததறகு யான யாதுசெயவேன, எனனுடைய தேஹம பராதீனமாதலின, அவன தொடுமபடி நோநதது, என மனம என வசதநிலிருநதமையின, அபபோதும அது அவனைச சோநதிலது, ஸ்ரீராமனிடதநிலேதானே நிலைகொணடிருநதது, ஆதலின, யான உனனுடன பிர உடனபடேன, எனறு அருளிசசெயகிறபடியால, ராவணன தொட்டே எடுததுகொணடு போனனென றனகு தோறறுகினறது, சாயாகிரஹண சதநியுடையனுதலின, நிழலேயுமபிடிததெடுததானெனறும, சில கூறுவாாகள தமையநதி தனனைச சேரவநத வேடனே எரிதிருகக பிராடடியாரா மாதநிமை என ராவணனே எரிதநிலர, அதநிறமையே பிராடடியாாகநிலலதோவெனறு சில ஆகேபபாகள, பிராட்டியாரு நிறமையுகடையாராயினும, (அனுகரஹாயயிமவகதே நியாயமஜஞாதாங்கரஹாம) எனகிறபடியே கருணை கூரநத திருவுளமுடையாராதலின, ராவணனே எரிதநிலெனவறிக, மகன தசரதனுகித தாயாரைப பிடிகினும, தகதையுடன சொலலியினனைத தண்டிகருமபடி செயவேனென று தாயார மிதடுவாரே யலலது, கருணையுளள தாயாரு மகனை யடிபபாரோ? அடியா, ஜகனமாதாவலலரோ பிராட்டியாரும, பிராடடியாாகுத நிறமையுளதெனபது முதலாைவை, சுநதரகாணடதநில, பிராட்டியார் ராவணனை நோகுகி யுரைதத (அசகதேசாததராமலய தபஸசசாணுபாவுனத, நத்வநம்குாமிதசக்ரீவ பலமபலமாஸ்ரீதஜஸா) எனகிற சுலோகதநிலும் நன்குக விளங்குமெனறுணாக

ரீர்ஏ யாவளிோருத்திபை நீ யபஹரிக்க நீணைக்கின்றணையே, அநத இப் பெண்மணி, அநத லோகநாதனை ஸ்ரீராம்னுடைய தாமபத்தினி; மிதவும் சுற்புடையுள்; மிகப புகழ்மலிநதவள்; ஸீதையென்னுந திருநாமமுடைப் யாள்; தார்மிகனை ராஜன் பரத்தையலீல சேர எவ்வண்ணம விருப்புறு வான்? ராஜர்கள் பரத்தையல்களையே பாதுகாக்கவேண்டுமே; ராஜபாரியை கணையோவெனில், பெருமபாலும் பாதுகாகக வேண்டுமன்றே? ஆதலின், நீ இந்தக் கெடுமதியைத துறநது, நன்மதியுற்று வாழ்க; மதியுடையோன் பிறர் கண்டு இகழ்நது நகைசெய்யததக்க செயலீச செயவானை? மதியுடை யோன் தன் மணிவிகளைக் கற்பழியாது பாதுகாபபதுபோலவே, பரத்தையல் களையும கற்பழியாது பாதுகாகக்கடவன். ராஜாகள தர்மசாஸ்திரத்தில் கூறப்படாத அதமபொருளின்பங்களையே அனுபவிக்க விருமபாகள்; இக முப்பபடடதை எவ்வண்ணமே கோருவாகள்; அரசனே தருமம், அரசனே காமம், அரசனே பொருள், ஈனமையாயினும், தீமையாயினும, அரசனடி யாகவே உலகில் நிகழுமனறே? அடா ராவணு! நீ இவ்வண்ணம பாவியும, காமியும், கொடியனுமாகியும, பெருஞ செலவத்தை எவ்வண்ணமடைநத ணையோ? பாவிகள விண்ணுடு சேர விமானமை பெற்றுப்போலாயிற்றே?—

காமம்ஸ்வாமோ்யஸ்ய நசக்யஃபரிமூர்ஜிதும்।
நஹிமஷ்டாந்நாமார்ய மாவஸ்தாலயேசிரம்॥

காமமஸவபாவோயோயஸய நசகயஃபரிமார்ஜிதும்।
நஷ்டாஷடாதமஜமாய மாவஸதயாலயேரிம॥

ஏவனுககு ஏநதப பணபு இயலபாகவே உளதோ, அதணைப் போக்க வொருவராலும முடியாது; ஆதலின், நீசாகளின இதயததில நலலெண்ணம நிலையுறறு நெடுகாள் நிறகாது; அடா ராவணு! தாமாததிமாவாகிய ஸ்ரீராமன் உன்னுடடிலேயாயினும, நகரிலேயாயினும, யாகாயினும தீமை செய்த னனை? அவன் விஷயததில நீயேன தீமைசெய்கினறணை? சூர்ப்பணகை யின் பொருட்டுக கரன தூமாகாகமாக எதிரத திறநதனனே யன்றி, ஸ்ரீராமன் வலுவில் சென்றடிததனனை? நீ இப்பொழுது ஸ்ரீராமன் பதநினி யைக் களவாடி யோடுகின்றணை; இவ்விஷயத்தில ஸ்ரீராமனிடதத்தில் குற்றம் யாதுளதோ? உரையாய்; விரைவாகவ பிராட்டியாரை விடடுவிடாய்; விடாமற செல்வாயாகில், விருத்திராஸுரணை இநதிரன் வசரிராயுதத்தினுல் எரிதத்தப போலப் பெருமாளுண்மைத் தீக்கு நிகராகக் சுண்கணை முனிநது விழித்தெரிப பார்; சீதையாரை நீ எடுத்தோடுவது நசசரவத்தை யுதகரியததில மணிநீக தெடுத்தோ்வதுபோலவும், காலபாசத்தினைக் கழுத்தில் பூட்டிககொண்டோ வெது போலவுமாகும்; இதணை நீ யறிகின்றிலையே? எந்தச சுமையை யொரு வன் சுமநதால், அது தன்னை அழுத்தி யழிக்காம லெளிதாகுமோ, அநதச சுமையையே யவன் சுமக்கவேண்டுமேம் யன்றி, சுமப்பதற்கரிய சுமையை

எடுப்பது தகாது; எவ்வளவு அன்னம புகிபபரனுகில், மநதஞ செயயாடஞ ஜீரணமாகுமோ, அவ்வளவு அனனமே புகிகக கடவன. எந்தச செயலைச செயின, தருமமாகுமோ, கீரதிவிளையாதோ, இகழ்வேவிளையுமோ, மெய் யுமவாடித தனபமுமோ, அதறகனமையதாகிய செயலை எவனதான செய வான? அடா ராவணு! நான பிறநது தேவமானதறால அறுபதினாயிரம வரு ஷமானபடியால, மிகவும மூபபுறறிருககிறேன; பிறப்பமுதல குலமுறையாக வநத பக்ஷிராஜனியத்தை நீதிவழுவாமல பாதுகாதது மீனதேன; நீயோ யெளவனமுடையோனும, வில்லாளியும, கவசமபூணடவனுமாகினறீனை; ஆயி னும, யான பாரதது கொணடிருகையில, எனனை நிராகரிதது, வைதே ஹியை எடுததுக கொணடு நீவபபறறுச செலல வலலமை கொளளாய; வே நாறதநகள முறறுமுணாரகவ வெருவனிருகையில, அவனுடனிரில நீலை கொள்ளாத நேஹதுவாதங்களினால பிரமாணமான கருதியை யழிகக முடி யுமோ? அடா ராவணு! நீ சூரனுலை எனனுடன போரா செயக, மூகூரதகா லம நிறக; கணபபொழுதில எனனால கொலலபபடடவனுகிக கரனபோலுவே தரையில வீழவாய, அடுககடி தைதியதானவாகள எவாரேலே கொலலபபட டனாகளோ, அநத ஸ்ரீராமசநதிரனே உனனையும விரைவில கொலவார; இப போழுதநத ராஜபுதிரராகளிருவருமே கெடிய கூரான சென்றனராகளே, யானிப போழுது யாது செயவேன, அவாகளிடகனடோ நீ விரைவில் நபபாயெனபதிலு மையமிலலை; யான பிழைதது திருகுமாயினும, இவரை நீ எளி தேகாட வலலவனுகாய; உயிரை வழங்கியாயினும, மஹாதமாவாகிய அநத ஸ்ரீராமபதநதிரனுகு உபகாரஞ செயவேன, தசரதராகபாதநியமனகுக தேதாழராதலின, இவவணணம அவசியம செயவேன, நிலலடா ராவணு! கணபபொழுது பாரடா! யானுனகுப போரென்னும பூஜையை யளிதது மகிழவிபபேன; காமபினனறும பனமபழங்களை யுதிரபபதுபோல உனனை இததேரினினறும நிழைதளையிருடடுவேன, என்று சீராமகொணடு கெடி யாகசூளி யுரைசெயதானை.

ஆரணயகாணடதறில ஐமபதாவது ஸாககம
முறறிறறு

' ராவணன ஐமபதலக்ஷம வருஷங்களுகுக குறையாமல ஜீவித்தானெனப தறகுப பலதிருஷ்டாநதங்களிருபபதினால, ஜடாயு தனக்குபதினாயிரம வயதே ஆயிற றெனறும, தனனைவிட ராவணன சிறியவனெனறும உரைத்தது பொருநதாதெனறு, தேவமானதறால ஜடாயு அறுபதினாயிரம வயதுடையேனெனறுரைத்ததாகக பொ ருள கொளளபபடடது அவருடைய வயது மனுஷ்யமானதறால இரண்டு கோடி பதினலக்ஷம வருஷங்களாகினறமையின, தனனைவிட ராவணன சிறியவனெனபது அமையுமெனக கொளக இதுவும இநத வைவஸ்வத மனவநதரதறிலேயே பிறநதா ரெனனும பக்ஷதறிலேதான அமையும, இநத மனவநதரதறுகும முனபு பிறநதாரென னும பக்ஷதறிலதான. அரசாட்சிசெயத காலமே இவவளவென றுரைததாரெனப் பொ ருள் கொள்ளவேண்டும;—

ஐம்பத்தேர்ாவது ஸர்க்கம்.

ஜடாயு ராவணனேப பலவாறுக வருதலித தான அவனுலம்புண்டு பிராடடியாரால சோகிகபபட்டது

ஜடாயு இவ்வண்ணம நீதிப்படி யுரைசெயகையில, ராவணனகேட்டு மிக முனிநது, இருபது கணகளினுல நீபபொறிகளெழ விழித்துக கணக்வு செவநது ஜடாயுவை எதிர்தத்தோடிவநது போரசெயதனன. இவவிருவாக ளுகுமுள அநதப போர மிகவும காணபோரகசரநருவதாகி, கிழ்காறறு மேலகாறறிரணடினுலும, ஒனறுகொனறு 'மோதபபடட மேகங்களின சோகளை போலவும, சிறகுகளுடன கூடிய மாலியவநதங்களெனனும இரணடு மலைகளும போரசெயதல் போலவும விளங்கிறறு; பினபு, ராவணன கூரிய பலவகைப்படட கணைகளினுல ஜடாயுவை யடித்தனன. ஜடாயுவும அவைக ளைப பொறுத்துக்கொணடு மூகினுலும, காலகளினுலும, ராவணனக கடித துக கீறி வருதலினா பினபு, ராவணன முனிநது மிகவுங கொடிய பகுதுத சரங்களினுல ஜடாயுவைப பிளநது மகிழ்நதனன. ஜடாயுவும பிராடடியா ராவணனை நோக்கி அழுது வருந்துவதைக கண்டு, அநத பாணங்களையும லக்ஷி யஞ்செயயாமல விரைவாகவேவிடக காலகளினுலேதான் ராவணனுடைய வில லையும, கணையையும முறித்துத் தளளினர. ராவணனும வேறுவிலலெடுத்துக கொணடு ஒனம மூணடு, ஆயிரம பதினுயிரமாகக கணக்கிறநத பாணங்களை எய்து ஜடாயுமேலே நிறைத்தனன. ஜடாயுவும கூடடினிடையினுறையும பறவைபோல விளங்கி யநதப பாணங்களாகக காலகளாலும, துண்டத்தினுலும, சிறகுகளாலும தடுத்துத்தத்த துதறி, விரைவாக அநத விலலையும, காலகளினுல முறித்துப பகுங்களினுல உதறித் தளளிவிடட, பிசாசமபோனற முகங்களை யுடைய தேரில கடடிய கோவேறு கழுதைகளையும கொனறு, சிறநத அத தேரையும முறித்து, வெணகுடையையும, வெணசாமரைகளுடன முறித்துத் தளளித் தணணப பிடிக்க வநத ராகூஸாகளையும கடித்துக கீழேதளளி மிதித்து, சாரதியின பருநத தலையையும மூகினுல கடித் தழுத்துத்தளளி, ராவணனை யசசமுறசெயதனர. ராவணனும தேர முறிநது, வில்லெடி நது, வாஹனமழிநது, சாரதியிழநது, சீதையை மடியிலேநதிக்கொணடு, (தான் தொடாமல எடுத்துக்கொண்டு) தரையில வீழநதனன். இவவணணம ராவணன் வீழக்கணடு, எலலாப பூதங்களும நனகு நனகெனறு, ஜடாயுவை மகிழநது புகழநதன; ஜடாயுவும மூபபடையராதலின, இவவணணம 'போர செயது இளைபபுறறு உடகாநதனர. ராவணனுக்கணடு மகிழநது, வீதே தேவியை யங்கத்தில வைத்துக்கொணடு விரைவாக வோடினன. ஜடாயு வீம அவனுடுவதைக கண்டு, பறநதோடி எதிர்த்துத்தடுக்கநது, அவனை நோக்கி, அடா ராவண! வச்சிராயுதத்தையொத்த பாணங்களையுடைய் ஸ்ரீராம

ஜனகனுடைய பாரியையை நீ பிழிவதனபொருட்டே யன்றோ, எனதுதோடுகிறாய்? நீ புனமதி யுடையோனதலின, அறிகின்றிலை; பிரபாஸை புண்டாலை விஷ பானஞ செயவதுணர்டோ மூடா! நீ இதுகச சேதையை எடுபபது புதுதிர மித திர களதநிராதிகளுடன விஷபானஞ செயவதை யொகுமு; தாமசெயயும வினைகளினால விளையும பலனை யுரியாதாரகள விரைவி லழிவாகள. இப போழுது நீயே அவகளுககு உதாரணமாகினறனை, இபபொழுது நீ கால பாசதனால கடடுணடமையின, நீ எஙகே செலலின விடபடுவாய; மீனனது தானழிவதை யறியாமலே பசையுடடிய தூணடு முளளோக கவ்வி யிழுகினற தனமே? மிகவும சூராகளாகிய ஸ்ரீராமலக்ஷமணாகள நீ செயத இதத அப காரததைப பொறுபபாகளோ? நீ யவாகளுககு அசதஙகொணடே களளன போலக களவாடினை; இது மான மறறோகள செயறகுரியதேயனறி, சூரா கள இவவணணம செயவாகளோ? நீ சூரனெனில் போர செயக; கணப பொழுது நிறக, கான போலவே நீயும அடிபடடி றபபாய;—

பரேதகாலேபுருஷோ யதகாமபாதிபதயதே
வினாசாயாதமநோதாமயம பாதிபனனெனிகாமதத||

(வினாசகாலே விபரீதபுதகி, யாவனருமபினை மணிமேயாசரவரு முனமே கெடுவருமபினை பதிகெடடிவருமுனமே) எனகிறபடிய மாணி டா ஆயுபபாளுங்காலேயில, காபழிவுதறகே மஹாபுவான நீசெயலகளையே நறசெயலகளைனசெயவாகள, அதுதனையதான நீசெயலேயே நீ இப போது செயதனை, எஙகசெயலசெயின, நிமைவிலையுமோ, அசசெயலே லோகாதிபதியாயினும செயவாரெனை எனபிவவணணம இதமுசைகதம அவன கேளாடையின, அவனது முதுகில பாயநது நகஙகளிலிடுகிக கொணடு கடிதது நீபிக கிழிதது, மாமேமனி வசபபடாத யானனையை யதன மேலேயிய கஜபாலன போலபபிடிகதுத தலையிலகொக கவவி யிழுதது பிடுஙகி வருதது னை. ராவணனிவவணணம அவமானதையும, பீடையை யும, மனவருததையுமடைநது, கோபதனால உகடு துடிதது நீதையை இடது தொடையிலவைதது கொணடு கைகளினலேனைதது, வலதுகைகளி னல ஜடாயுவை யறைநதனன. ஜடாயுவும அவனை சுறறிபபறநது கடிதது, இடதுகைகள பததையும கடிது துணிதது தளளினா. உடனே அகைக களும புறறிலிருநது பாமபுகள புறபபடடாபோல மூனறது; பினபு, ராவணன நீதாபிராடடியாரைத தன்மையில விடடுவிடடு முடடிகளாலும, கால களாலும ஜடாயுவைக குதது யுதைதது மிதிதது வருதினன. பினபிரு வருகும மூகூர்தகாலம பெருஞசணடை விளைநதது; அநநதரம ஸ்ரீராம பதூகிரஹிகது உபகாரஞசெயவதன பொருடடே போரசெயகினற ஜடாயு

•வினுடைய சிறகுகளையும, பாகுவங்களையும, பாதங்களையுமட, வாளினால் அரிந்து தள்ளிவிட்டனன. உடனே ஜடாய்பு ஆயுள முணடு தரையில. வீழந்தனர. இவ்வண்ணம பொருது குருதியில நனைந்து வீழந்த ஜடாயுவைப பிராட்டியார கண்டு தன தநதை விழுந்தாற்போல மிகவும துன்புறறேறி வநது, நீருணட கொணடலிபோனறவருமட, மூபபினால வெளுத்த மாபினையுடையவருமட, மிகவும சூரமுடையவருமாகிய அவரைகிட்டி, யோடிவநது தழுவிகொணடு கூவியழுதனர *

ஆரணயகாணடதில ஐமபததோராவது ளாககம
முறறிறறு.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்காகம்.

மீளவும ராவணன ஸீதாபிராட்டியாரை எடுத்துகொணடு செலலுங்கையில, எலலாவுயிர்களும துனபமடைநது வருந்தியது.

பினபு, ராவணன ஜடாயு தரையில வீழந்து மரணதசையை யடையுங்கணடு மகிழ்ந்தனன முழுமதிபோனற திருமுகமணடலதையுடைய பிராட்டியார அவ்வண்ணமே ஜடாயுவைத்தழுவிப புலம்பிப பெருமானிங்கு நிதது, என பிராணநாதா!—

நிமித்தமலக்ஷணஜ்ஞானம் சகுனிஸ்வரதாசனம
அவச்யம்ஸுகமஸ்மாகேஷு நராணாம்ப்ரதிரூச்யதே॥

நிமிததமலகஷணஜஞானம சகுநிஸவரதாசனம
அவசயமசுகதுகேஷு நராணமபரதிருசயதே

கணதடிபபது முதலிய அங்கங்குறிகளும, கனனிகை போர முதலியவைகள எதிரில வருவதும, காகை முதலிய பறவைகள தொனிசெயவதும, மனிதாகளது இனபதுனபஙகளேயே உணமையாக வறிவிக்கினறனவலலவோ? தேவரீர எனக்குற்ற இத்துனபதைதையறிகினறிலீரோ? எனபொருடபடே இபபறவைகள தேவரீரை நோக்கிக கூவிப பறைகினறனவோ? எனனை பாதுகாபபதன பொருடடே இநத ஜடாயுவும இநதப பாவியுடனபோர செய்தடிபடடுத தரையில வீழநதனரோ? காகுதத்தரே! எனனை டாதுகாத்தருள்க; லக்ஷ்மண! என்னைக காத்தருள; எனறு கூவியழுது புலம்பினர. இவவண்ணம மாலை வாடியுதிரநது வருநதி அநாதைபோலப புலம்புகினற பிராட்டியாரை எடுபபதன பொருடடு ராவணனதடிவநது, கூவியழுது

இநதச சருகததிலும ராவணன சீதாதேவியாரைத தொடடே எடுத்துக் கொணடோடினனெனபது நனகு விளஙகும; குலமகளிறகுப் பலாதகாரமாய ஒரு வன தொட்டமாதறிரதாதால கறபழியாது; பெண்கள பிறரைச சேரக கருதினாலும, கறபழியுமென வுணாக

தொண்டு, கொடிபோல மரங்களோத தீழுவிகொணமி வருந்துகினற• பிராட்டியாரை விடுகவிடுகவென்றுரைத்துத தலீலமயிரைபபறறியிழுதது பிடித்தெடுத்தனன பிராடடியாரும ராமராமாவெனறு கூவியழுது புலம்பினர்; அபபொழுது உலகமெலலாம நீலகடருது தவிதது; எஙகும இருளெழுந்து பரவிறறு; காறறும வீசிறறிலது; கதிரவனும ஒளியிழுநதனன்; சதுயிலோகதது இநதிரமுகததேவனும ஞானகணணுல இநதச செயதியை யறிநது கொணடு இனிதுதேவகாரியம நிறைவேறிற றெனனறுரைததனா அஙகுளள பரழுயோகளெலலோரும தனபமுமம மகிழவுறகொணடனரகள; ராவணனும, ராமாராமா! லக்ஷ்மணு லக்ஷ்மணு! எனறு புலமபுகினற பிராடடியாரை எடுததுகொணடு ஆகாசமாரகததிறு சென்றனன; பிராடடியாரும அணிமணியொளிபொருநதி மினனற்கொடிபோலத திகழபவநரும, பீதகவாடையுடுதது தவருமாகி, ராவணணை யனலபறறி எரிகினறமாமலையைபோல விளஙகசசெயதனர. அவரஅிநத மாலையினனறும தாமரையிதழகளுதிருநது ராவணணைசசுறறியும வீழுநதன; காறறினுலசைகபபடட பொனபடுமம கதிரவனது கதிரொளிபொருநதிய மேகமபோலத திகழுநதது, அபபொழுது பெருமானைப பிரிநதமையினை, பிராடடியாரது திருமுகமணடலம காமபிணகளினி கரையிலெதிரந்த நமலமபோல விளஙகியது, அழுகிய நெறறியும, அழுகிய குருதனஙகளும பொருநதிக கமலததை கொதது வெணமைபொருநதிய பறகளையுடையதாகிய பிராடடியாரது திருமுகமணடலமும, வானில மேகதது திடையிற செலலுகினற முழுமதிபோலத திகழுநதது, ஆகினும, ராவணனுல பிடைசெயயபபடடமையினை, பகலில்தோனறிய நகஷதிரம்போலக காணபபடடது; கரிய ராவணனருகில பொனனெளிகொணட பிராடடியார மேகநதிடையில மினனல போலவும, யானை யணிநத பொனமாலை போலவும, பசசிலை மரததில படாநத பொறகொடிபோலவும விளஙகினர. பிராடடியாரசாதது்திய மாலைகளினினறும நறுமலராகளுதிருது விரிசையாகத தரையில வீழுநதன; அபபொழுது திருவடியினினறும மணிகளினெழுநது மினபோல மினனுகினற சதஙகைதது்தணடையும, இனிமையாக வொலிதது்துகொணடு வீழுநதது, பிராடடியாரணிநத மணியணிகளும, விணமீனகளபோலச சிதறி வீழுநதன; திருமாபில சாதது்திகொணடிருநத முதது்வடமும, விணணினினறும மகைபோல் வீழுநதது; அபபொழுது உறபாத வாயுவினு லசைகபபட்டும, பலவகைப பறவைகளினு லொலிகபபடடுமுளள மரஙகள பிராடடியாரை நோகி, அஞசேலென வுரைததனபோலவும, அசைகபபடட கமலஙகளை யுடையனவும, அசசஙகொணடு தவிகினற மீன மூதலிய ஜஙுகைகளை யுடையனவுமாகிய தாமரையோடைகளும, தோழிகள் போலப பிராடடியாரைகணடு துனபுறறனபோலவும விளஙகின; புலி கரடி முதலிய விலஙகுகளும, பிராடடியாரது நிழலைத தொடாநது பினனேடி ராவணணைக கீடிகை மேலெழுமபின; மலைகளும அருவிகளெனனும கணணீரபொழுகின

சிரீரகங்களின் னுங கைகளே மேலெடுத்தபப பிரதித் தொனிகளினுல கூவி யழுதன; கதிரவனும பிராடடியாரைக கண்டு ஒளிகுன்றி வெண்மைகொண்டு வெபபநதணிநதனன; ராவணன தருமம, சததியம, கசடினமை, அருள இவை முதலிய நறகுணஙகளுள ஒனறு மிலாதானுதலின, பிராடடியாரைப பறிததானென்று எலலாப பூதஙகளும குவைகுவையாகக கூடி யழுதன. மான குடடிகளும அசசஙகொணடு தீனமுறறுக கூவின, வனதேவதைகளும பிராடடியாரைப பாரததுபபாரததுக கணணீரபெருகி மெயநடுஙகி வருநதி யழுதன; இவவணணம ராவணனும, தலியவிழுநது, திலகமழிநது, மனஙகுனறி, நாறபுறமும நோககி, ஸ்ரீராமா! லகஷமணு! எனறு கூவிக கண்ணீர பெருகி யழுகின்ற பிராடடியாரை எடுததுககொணடோடினன. பிராடடியாரும பெருடாளினியபெருமாள இருவருமினறித தனியே யிருநததை யின, ராவணனுலெடுகக்பபடடு, தமமவரைக்காணுமல முகவொளிகுனறி யசசுகொணடு சிநதையுறறு வருநதினர.

ஆரணயகாணடதநில ஐமபததிரணடாவது ஸாகக்ம முறறிறறு.

ஐம்பத்துமூன்ரு வது வர்க்கம்.

பிராடடியார ராவணனை இகழநதது

இவ்வணணம ராவணன கோரரூபமுடையனுகிப பிராடடியாரை எடுததுககொணடு ஆகாயததிற செலலுகையில, பிராடடியார அசசமும, தினபமும, சினமுஙகொணடு ராவணனை நோககி, அடா சணடாளபபயலே! நீ இவவணணம நீசதனெதொழில புரிநதும, நாணமுறுகின்றிலையநதோ! யான தனியே யிருபபதையறிநது, களளனபோலக களவாடி யோடுகினறனனையே? அடா நீசா! நீ எனனை யபஹரிபபதனபொருடடே ஸ்ரீராம்பததிரனுகளுசி, மாயையினுல மானசெயது, எனபாதாவை நெடுநதூர மோடடினனபோலும, என மாமனுருகுச சகாவும மிகவும மூபபுடையாருமாகிய இநதச சடாயுவும, என்பொருடடுப போசெயது கொலலபபட்டனர. நீ மிகச் சூரனபோலும; ஆகிலும, இவவணணம கபடம செயயாமல யான ராவணனென றுரைதது எதிரில நினறு என பாதாவுடன போசெயது வெற்றிகொணடு எனனை எடுததுவருவாயாகில, சூரனே யாகுவாய; இவவண்ணம எனனைக களவுசெயதும நாணுகினறிலையே? பாதாவினறித தனியேயிருகக்கையில, பரதாயலே எடுததுவருவதெனபது மிக்த தீதெனயாரு முரைகினறில ரோ? மிகக கொடுமை கொண்டதும், தருமமறறதுமாகிய உனனுடைய செளரியதாதையும, பலதாதையு மிகழ்க; நீ யுனனை என் மூனனுகப பொயயா கவே புகழ்நது கொணடனனையே; பல குலததோர அழிநதமுமபடியான் உன

னுடைய இசசேசய்கையைச சுடுக; நீ இப்பொழுது ஒட்டமாகவே ஒடுகின்ற மையின, யாதுசெயயகூடும; நீ யொருகணபபொழுதாயினும நிற்க; பின்பு நீ பிழைத்துச செலலமாடடாய்; நீ ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளுக்கு முன்பாகப் படைகளுடன கூடிப போசெயவாயாயினும, பிழைதது மீளமாடடாய்; பறறி யெரிகின்ற காடடுததீயின வேமமையைப பறவை பொறுககாததுபோல அவ்விருவருகளது பாணவேகததை நீ பொறுகக வலலவனலலே, நீ நன் காரயநது எனனை விட்டு விடடு உய்யும வழி தேடிக கொள்ளாய்; என்னை நீ எடுததுககொணடு போவாயாகில, என பாதகா முனிநது தமபியுடன் கூடி யிஙனேக கொலவர், நீ எனன எணணங்கொணடு எனனை எடுததுக்கொண் டோடு கினறனையோ? அநத எணணம ஒருகாலும நிறைவேறுதென வுணாக; தேவாகளு மகாகிய என பாதகாவைக காணமல பகைவாகளுகளு வசமாகிக கணடபொழுதும உயிரை வைததுகொளள விருமபேன்; நீ மாளுங்காலங் கிட்டினமையின, இது நலலதெனவும, இது தீதெனவும உணாகினமிலை;—

मृत्युकालेयदाप्तस्त्वं विपरीतोऽसि साम्प्रतम्।
मुमूर्षूणांहि नश्यन्ति सर्वेषां यत्त्वंनस्त्रातुमिच्छसि॥

மருதயுகாலேயதாமாதயோ விபரீதாநிஸேவதே
முமூாஷுணாமுயஹிஸாவேஷாம யதபதயநதனஸோசதே॥

மனிதருகளிலாயினும மரணகாலததில நினைகளேயே செயவாகள; அகாகாலியில, அவாகளிலலோகளும யாது கலபோ அது தோறறுகின றேர்? இபபொழுது உன கருதது்தில யமன காலமாரஙகளோ நடடிககடடு கினறனனென நமபுகினறேன, இபபொழுது அபாமுறறவேணடுகையிலும அசசமுறுகினறிலே யலலையோ? விரைவில மரணமுறுவாகளபோல நீயும எலலாமரஙகளையும, பொனமயமுளளலபோலக காணுகின்றனை போலும; விரைவில குருதிகளபபெருகுகின்ற வைதரணீநதியையும பலவகைபபடட கோரமான நரகஙகளையும கணணுறுவாய, இவவணணங தமைசெய்தும பிழைபபாயோ? விடததை யுணபவனும, வாழவுறறு மகிழுவானேன? அடா ராவணா! நீ காலபாசததினால கடடபபடடமையின, நீ எஙகே ஓடி யொளித துகொளளினும, தபபாய, ஒரு முகூரததகாலததிலேதானே என பாதகா வினலே பதினலாயிரம ராக்ஷஸாகளுடன கரதூஷணாதிகள கொலலபபடட னாகளலலோ? அவவணணம மிகசூராகிய என பாதகா உனனைககொலே செயயாரோ? எனறிவவணணம பலவாறுகவுரைத தெழுநது தீனமாகப புலம பினா. ராவணனும அநத வாததைகளை யொனறும கேளாமல நடுகுறு றுப புலமபி யழுகினற பிராடடியாரை எடுததுககொணடோடினன.

ஆரணயகாணடததில ஐமபதது மூனறாவது ஸாககம முறறிறறு.

ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டியார மஹாராஜா முதலிய ஐநது வானராகளைக்கண்டு ஆபரணங
களைக கட்டி நழுவவிட்டதும, ராவணன பிராட்டியாரை
யசோக வனததில வைதது ராக்ஷஸிகளை
பாதுகாகுமபடி கட்டளையிட்டதும.

இவ்வண்ணம ராவணனால அபஹரிகபபட்ட பிராட்டியாரும தஞ்ச மொருவரையும காணமல மிகத துனபகடலில மூழகிச செலலுகையில, ஒரு மலையின் உசசியில ஐவர வானராகள வீறறிருகக கண்டு தம முதலி யமான வெண்பட்டையும, கலலணிகளையும, இவாகள இதணை எடுதது வைததிருநத பெருமாளுகளிதது செயதி யுரைபபாகளென வெணணி, அவாகளினிடையிலவிழ நழுவவிட்டனர. ராவனன வேகததாலும, அசசத தினாலும, அதனை யுணாநதிலன; அநத வானராகளும பிராட்டியார கூவி யழு வதைக கேடடுக கண்டனராகள. ராவணனும பிராட்டியாரை எடுதது கொணடு பமபாநதியைத தாணடி மிழ்நது லங்கையை நோககிச சென று மடியில் நசசரவததைக கடடிகொணடாசெனனபதை, யறியாமல, காடுகளை யும், ஆறறுகளையும, மலகளையும, தடாகஙகளையும, ஆகாயமாகாகததினால கடநது, விலலினைபோல புறபபட்ட பாணமபோல விஸ்வாவசச சென று, திமிதிமிஙகிலாதிகள் சூழ்நதாழ்நத ஸாகரதததையும தாணடினன. அப பொழுது ஸாகரமும கரைபுரண்டு மேலெழுநத அலைகளை யுடையதும, தடை யுறற, மீன முதலகளை யுடையதுமாயிறறு; விண்ணிடையிலுளள சிததசா ரணரகியாகளும, ராவணனுக்கு ஆயுள இவ்வளவேயென று மொழிநதனா கள்; மிருதயுவே உருவங்கொணடதோ வென று ஐயுறறதாக பிராட்டி யாரை ராவணன் மடமையினால எடுதது கொண்டு இலங்காபுரி சோநது, அநதபபுரதினிடபுகுது, மயன் மாயையைபபோலப பிராட்டியாரை யங கெழுநதருளப்பணணி, அஙகுளள பிசாசஙகளை நோககிக கேளீர பெண களீர! இநதச சீதையை மறறொரு ஆணியினும, பெண்ணினும, கணணு ருவண்ணம பாதுகாததளிகக; அணிகளையோ, ஆபரணஙகளையோ, எவறறை இவள கோருகின்றனளோ? அவைகளை யளிகக, அறிநதாயினும, அறியா மையினலாயினும, இவளை நோககி, யாவள வன்மொழி மொழிவாளோ, அவள உடனே கொலை செய்யபபடுவாள; என்றிவ்வண்ண மூனறு தடவிடு, அநதப்புரதினினறும புறபபடடு இனி யாதுசெய்யதகக தெனச சிநதை செய்து, எட்டு அரகக்ர்களை கண்டு வரதானத்தினல் அகஙகாரமுறறவனு தின், அவர்களை நோக்கிக கேளீர அன்பர்களே! நீஙகள் பற்பல படைகளை யுமேநதி இஙகிருநது புறப்பட்டு மூன்று காரதிகளிருநதிறநத ஜனஸ்தானஞ சேர்ந்து வாழ்க; அங்கே ராமனென்பவன அவர்களுக கொலை செய்ததமை யின், அவன்மேல் 'மிகச சினங்கொண்டிருக்கின்றேன்; அநதப் பகையையும்

விரைவில் தீர்க்க முயல்கின்றேன்; அவளைக் கொல்வதன்மூன்னம் யான் தியிலும் கொள்ளேன்; பொருளற்றவன் பொருளையடைவதைபோல யான் அந்த ராமனை கொல்செய்தின்புறுவேன்; நீங்களாகிருதுகொண்டு அடிக்கடி எனக்குச செய்தியனுபவதுமனறி, மிகவும வுக்கதுடன ராமனைக் கொலலும வழியையே தேடுக; நீங்கள மிகவும சூரமுடையோர்களாதலின், உங்களது திறமையையறிந்தே எவுகின்றேனெனறு புகழ்ந்தரைதனன். அந்த எட்டு ராகூஸாகளும அதனைகேடடு மகிழ்ந்து அவ்வண்ணமேயாகுக வென்றுடன்படட ராவணனை தொழுது விடைபெற்றுகொணடு புறப்படட. ஒருவாகுகர்ணமல ஜனஸ்தானம வந்து சோகனாகள, ராவணனும பிராடடியாரைப பறிதது பெருமாளுடன் பகைததும, மடமையினால மிழ்ந்திருந்தனன.

ஆரணயகாணடதில ஐமபதாவான காவது ஸாகம
முற்றிற்று.

ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

ராவணன தன் செலவங்களைப் பிராட்டியாருக்குக் காட்டித தனனைச சேருமபடி வேணடியது

ராவணன மிகச சூராகளாகிய அந்த எட்டு ராகூஸாகளையும அனுப்பிவிட்டு, தனனுடைய காரியங்கள் யாவுங கைகூடினவென மகிழ்ந்து வைதேஹியை நினைந்து காமவேடகைகொணடு மறபடியும அந்தப்புரஞ் சென்று ராகூஸஸ்திரிகளின நடுவில எழுந்தருளியிருந்த பிராடடியார சோகங் கொணடு; கணணீர்பெருகி, ஒளிகுனறி, அலைகடலில வாயுவினலைத்து மூழ்ததபபடட மரகதமபோலவும, தனனினத்தை விடடு நாயகளின் இடையிலகபபடட மானபேடுபோலவும தனபமடைந்து தலைகுனிந்து சிந்தையுறறு வருந்தக் கணடு, பலாத்காரமாய அழைதது கொணடுபோய் மாடம மேல் மாடஙகள் அடாது, பறபல உயாந்த பெணகள நிறைந்து, பற்பல பறவைகளொலிதது பறபல மணிகளிழைதது, பொன, வெளளி, படிகம, வைடூரியம், வைரம இவைகளினால செய்யபபடட கமபஙகள காடடி, தேவதாரதபிகளை முழுக்கி, தங்கத்தோரணங கட்டிக காணறகினிய தன வீடடினுட் புகுந்து தங்கபபடியேறிப் பிராடடியாராகுச சுடடிக காடடினன். அங்கு சிலவாகூஷங்கள் தந்தங்களாலும, சில கவாகூஷங்கள் தங்கங்களாலும், சில வெள்ளிகளாலும செய்யபபடடுள்ளன; தரைகள நவமணிகளிழைதது தொளி கொண்டன; நடவாபிகளும, தாமரையோடைகளும், மலர்கள் மலர்ந்து, கற்றிலும் மரங்களடர்ந்து திகழ்ந்தன; இவ்வண்ணம பறபல விநோதங்களையும், சர்வனின் பிராடடியாராக்குக்காடடி போசையுறச்செய்யவேண்டி மென்மை வணிணத்தினால பிராடடியாரை நோக்கிக் கேளடி பெண்மணி! இங்கு

கோடியவர்களாகிய முப்பதிரண்டுகோடி ராக்ஷஸர்கள் என் வசத்திலிருக்கின்றனாகள; அவாகளெலலோாகளும யானெருவனே இறைவன்; மூப்புடையோரும், வாலிபாகளுந்தவிர ஒவ்வொரு வேலைக்கும ஆயிரம ஆயிரம் பேர்களிருக்கின்றனாகள; இத்தனமையதாகிய இந்த ராஜலியமும, என்னுயிரும், யாவும இனி யுனனதீனமாயின; நீதான என்னகுயிரினும சிறந்தவள, இந்த அந்தபுரத்தில எனக்கு அநேகமாயிரம பெணகள மணனியாகளாயிருக்கின்றனா; அவ்வெல்லோாகளுகுங்கூட நீயே இறைவியாகக் கடவை; வேறெண்ணத்தைத் துறந்து எனமொழியைமகிழ்ந்து எனனே யங்ஙகரித்தருள்க; அநேகமாயிரம அரகாகளால சூழ்ந்து காகக்ப்படுக் கடலிடையிலிருகின்ற இவ்விலங்கையும, இந்திரன முதலிய தேவாஸுரர்களாலும புகழபடுமேர், தேவயக்ஷகந்தரவ பகூபின்னகாதி களிலும, எனனே எதிர்ப்பவனெருவனையுங் கண்டிலேன; அரசிழந்து, தினமுற்றுத் தவபூண்டு, ஆயுள் குனறி, அறபபனிதனான ராமன என்னை எதிரபபாரோ? இனியவலல யாதுசெய்வாய்? ஆதலின, என்னைய யடைக, யானே உனகு நிகராகுவேன; யௌவனம நிலையறறதாதலின், எனனுடன கூடி மகிழ்க, இனி ராமனைக் காணபதில மனமுறறக; ராமன இஙகு வரவேணடுமென்று எண்ணுவதற்காயினும வலலரோ? அவனுககதிறமை எங்குளது? காற்றின யாகாயத்தில கயிற்றினால கட்ட முடியுமோ? தீ பற்றியெரிகையில, அதன ஜுவாலையைக் கையினால பிடிக்க முடியுமோ? எனவுததிலகபபட்ட உன்னை விடுவிபபவன எங்குளன? மூவுலகிலும யான எங்குங்காண்கின்றிலேன; இந்த லங்காராஜலியம மிகபபெரிது, இதனை நீ பாதுகாக்க விரும்புறுக; என்போனறவாகளும, தேவாகளும, மறறுளள யாவர்களும உனக்குப பணிவிடை செயவோாகளாகுவாகள, நீ திருவபிஷேகமபூண்டு மகிழுந்து, என்னையும மகிழவித்தருளக; நீ முறபிறவியில செயத தீவினை வனவாஸஞ் செய்ததோடழிந்தது; இனிநலவினையின் பலதைத யனுபவிக்கக்கடவை; இங்குச சிறந்த மாலைகளும, நறசாந்தங்களும, நலலணிகளுமுள; என்னுடன கூடி இவைகளை யனுபவிக்கக்கடவை; என் பிராதாவாகிய குபேரனை வெறறிக்கொண்டு அவனிடத்திலிருந்த புஷ்பகமெனனும திவ்விய விமானத்தைப பறித்துக்கொணடேன; அதிலும எனனுடனேறி விளையாடுக; தாமரைமலாபோல மலாந்த உன்னுடைய திருமுகமண்டலம தினபுறுகையில நிகழ்கின்றிலது; எனறிவ்வண்ணம பிதறினன. பிராட்டியாரதுகேட்டுத் திருமுகமண்டலத்தை யாடையின் நுனியினால் மறைத்துகொண்டு கண்ணீராபபுருகிப் பெருமூசசையே சூசனாது ஒளிருஞ்மி வருந்தினா. ராவணன் மீளவும பிராட்டியாரை நோக்கி, அடி வைதேஹி! நீ இனி ஙாணமுறறக; இதனால தர்மலோப மொன்றுமிலது; உனக்கும் எனகும் இபபொழுது தெய்வத்தினாலே சோக்கை நோந்தமையின், இருவர் தருமமேயாகும்; இஃது நிசசயமாகவும உடக்கப்பட்டது; யான் உன்னது திருவடிகளிரண்டினும் விலவணங்கி

வேண்டுவனறேன்; அருள செய்க; யான் உன்னதினனும, தாஸனுமாகிலு றேன்; யான் உன்னைப பணிவேனென்று காமத்தியினல் எரிக்கப்பட்டு வரு ஈதுகின்றமையின, தீனமாகமொழிந்தேன்; ராவணனும ஒரு பெண்ணைத தகிலவணங்கி வேண்டுவதேனு? ஒருகாலும வேண்டியிலன்; இப்பொழு துன்னை மாத்திரமே வணங்கி வேண்டினேன்; என்பிவவண்ண முரைதது மாளுங் காலங்கிட்டினமையின, இவள எனகமே உரியவளென்றெண்ணினன்.*

ஆரணயகாண்டதில ஐமபதாவதாகாவது ஸாகக்ம முற்றிறறு.

ஐம்பதாறாவது ஸர்க்கம்.

பிராட்டியார ராவணனேயிகழந்து பெருமாளைப்புகழ்தலும, ராவணன பிராட்டியாருக்கு பனிரண்டுமாதம கெடுவீட்டு வெருட்டி யசோகவனததில வாழுமபடி சோதததும

பிராட்டியார ராவணனிவவண்ணமுரைதத வாகக்கியங்களைக் செவி யுற்று மிகக கோபங்கொண்டு ஒரு புலலி நடுவிலபோட்டு அசசமின்றி, யதனையே ராவணனுக்கு ணணி, அதனை நோகக்கி, அடா ராவணதாழுமபே கேளடா! தசரதனெனனும சகரவரத்திபோ தருமததிறகழிவறற் லேது போன்றவரும, சததியநதவறறவரும, மிகப புகழுறறவருமாகியிருந்தனர். அவருடைய திருகுமாரரே ஸ்ரீராமபிரானெனபவர; மூவுலகங்களிலும புகழ் பெற்றவர; நீணடிருணட திருகதோளகளை யுடையவர; செநதாமரைபிதழ் போனற திருகணகளை யுடையவர; அவாதான ஏன பதி, என தெய் வம; இக்ஷ்வாகு குலததிற பிறநதவர, சிங்கம போனற தோளக்களையுடைய வர; சிறநத தோளவலியுறறவர, அவாதான லக்ஷ்மணனெனனும தமபி யுடன கூடிவநது உனனுயிரை மாயகபபோகினறனர, நீ எனனை யவர திருமுனபே எடுததுவருவாயாகில, கானபோலவே நீயும அபபொழுதே யடிபடடு ஜனஸதானததிலகானே வீழுகிறநதிருபபாய்; அநேக கோடி ராக்ஷஸாகளிருகினறனராகளென எணணறக; அவாகளெலலோரும என பாத்தாவினிடததில திறமையறறவாகளாகுவாகள; நசசரவங்கள பிறரைக் கடிததுக் கொலலினும? கருடனிடததில விஷமறறனவாகினறனவல்லவோ? என் பாதாவின விலலினனும விடபபடட கூரிய கணைகள உனனுடைய சரீரததில் வீழுநது கங்கையின வெளளம கரையை மோதி யழிக்கின்றது போல உன் சரீரததையும அழித்துக கரைகபபோகின்றன; தேவாஸுரர்

* மேழ ஸாகக்திலும, இந்த ஸாகக்திலும, ராவணன பிராட்டியாரை வேண்டித் தன்னை முனபோலவே தாஸனுகசெயதுகொள்ளுமபடி விண்ணப்பம் செயது அவ்வண்ணமே நிறைவேறுமென நினைததனனெனவும கருதுதற்தோன்றும்; கூரியவோர், ஆயின இது நன்கு விளங்கும.

களைப் பகைத்து நீ வெற்றிகொள்ளினும், இவர்களுக்கு நீங்கு செய்தபின்பு, நீ உய்யாய்; உனனுடைய மிருகத்துளள ஆயுளோ மாய்பபதற்கு எனபார்த்தாலே காரணமாகின்றனர்; யாகவேதியில பூபஸதமபத்தில கட்டப்பட்ட ஆடுக் குட்டிபோல் உனகும இனி உயிரவாழதலரிது; என பாதத உண்ணி இப பொழுது சீறிக கடாக்ஷிபபாராகில, நீயுடனே எரிநதழிநது விடுவாய்; என பர்த்தா சநதிரனி விணணினனும தரையிலவிழசெயயினும செய்வார்; அழிகினும அழிபபார்; கடலி உளாததினும உளாததுவார்; அததிறமைபு டைய அவர எனனி விடுவிக்கமாட்டாரோ? நீயரசிழநது பலமொடுங்கி, வலி மைகுலைநது, மதிமயஙகி, ஆயுள்மாளும காலம கிட்டினமையின, எண்ணிப பறிதிதோடிவநதனி, உனனுல இவ்விலஙகையே கைமபெண்ணுகபோகின றது; நீசெயத இதநீசசெயல ஒருகாலும நலநதருவதாகாது; எனனி நீ பலாதகாரமாகி எடுதது வநதனியே யான் உனமேல ஒருகாலும இச சைகொளளேன்; அநத ஸ்ரீராமபிரானே எனகுத தெயவமும, பர்த்தாவும ஆவார்; அவர மிகச சிறநத காநதியுடையவர; அரசமறநதவர; தோளவலியி ஞலேயாலே தனியே தணடகாவனததில வாசஞசெயது கொணடிருகின் றனர; அவர உனனுடைய வீரததனமையையும, மூடதனதையும, தோளவலி யையும, இனனமபபையும பேசகபபோகினறனர; எலலாவுயிரகளும விநாச காலதத்தில நறசெயலிதத்துறநது நீரசெயலில விருபபங்கொளளுகின்றன; என்னி நீ இவ்வண்ணம அநியாயமாய எடுதது வநதமையின, அநத விநாச காலம உனகும கிட்டியிருகினறது; நீ விரைவில இனததா சுறறததார் முதலிய யாவருடனும அழிவாய; ஹோமததரவியஙகள நிறைநது, வேதியா களால சூழநது, மகநிரகபபட்ட யாகவேதியைச சணடாளனால நீண்ட முடியாததுபோல பதிவிரதையான எனனைகிட்ட உனனலும முடியாது; மலாநததாமரை மலாமிசைராஜஹமஸததுடன கூடி மகிழகின்ற அனனப பேடு புறகுவையினமேலிருகினற நீராகாகையைக் கணணெடுதது பாரக குமோ? உனாவறற எனனுடைய இநதச சரீரததைக் கட்டினலுங்கடுகி, கடிதத்தின் தினனினும தினக; எனகு இசசரீரமும உயிரும பாதுகாகக தகுகனவலல; இவவுலகில அழிவறற புகழெனனும சரீரமொன்றே இகழ வறறது காகுதத்தகது; ஆதலின, யான் ஒருகாலும பழிகுரியவளாகேன; என்றிவ்வண்ணம வனமொழிமொழிநது மேலுனனும மொழியாது மௌனமடைநதனர். ராவணனும அநத வாகயஙகளுகேகேட்டு மிகவும முனிநது பிராட்டியாரை நோகி, கேளாய மிதிலாதிபதியின திருமகளே! யான் உனக்கு இனறுமுதல பனனிரணடுமாதம் கெடுவுகொடுதிருக்கின றேன; அத்தறகுள உடனபட்டு எனனி நீ சேராயாகில, பினபு உன்னி யான றின்பதன்பொருட்டுப பாசகங்கள் வெடடிததுண்டித்துச சமைக்கக கடவாக னென்று முடிவுரைததனி, அருகிலிருநத அரக்கிகளி நோகி, விரைவாக வருக; தாதிமாகளே! நீங்கள இவளை யழைத்துகொண்டுபோய இவளு

கிட்டிய தர்ப்பத்தைப் பேர்க்குக என்று கட்டளையிட்டனன். உடனே அத்தக் கொடிய ராக்ஷஸிகளும் அவ்வண்ணமே செய்வோமென்று கைகுலித்துப் பதி னுராதப்பிராட்டியாரைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றனர்கள். ராவணன் மீளவும் அவர்களை நோக்கி, அரக்கிகளே! இவளை யசோகவ நிகையின் நடுவில அழைத்துக்கொண்டு போய்ச சோகக்க கடீர்கள். அங்கிவளைச சூழ்ந்து பாதுகாத்து வருக; அங்கிவளை வெருட்டியும், நனமொழியுரைத்தும் அன்று காட்டினின்றும பிடித்துவந்த யானைப்பெட்டைபோலப பழக்கி, என்வச மாகுமபடிசெய்க; எனறு கட்டளையிட்டு, அடிவைபபினுலேகாணே பூமியைப் பிளப்பவனபோல தடந்து தன்மனை சோந்தனன். அவ்வரக்கிகளும அந்தப படியே பிராட்டியாரை யனிதத்தைகொண்டு அசோகவனம சோந்தனாகள். பிராட்டியாரும புலிகூட்டத்தினுளளகப்பட்ட பெணமானைபோல அவ்வரக் கிகளால சூழபபட்டு நடுங்கித தனபுறறுர சிறிதும மனந்தியிலா; அந்த அசோகவனமும எகசாலியிலும தனிதத்துப பூத்துத காய்த்துப பழுத்துத தழைத்த பலவகை மரங்களடாந்து எபபொழுதும மதுவுண்டு மதங் கொண்ட பறபல பறவைகளினுலொலிகபபட்டு விளங்கிற்று; அபபொழுது பிராட்டியாரும அங்கிருந்து மிகத தனபுறறுப பெருமானைபோல தியானஞ் செயதுகொண்டு வேறொனறினையும கணணுறறமலுமை நினைகாமஞ்சு, மயக கங்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

ஆரணயகாண்ட தநில மேமபகாழ்வது ளாகம

முற்றிற்று

ஐம்பதாவது வர்க்கம்.

பெருமாள மாரீசனைக கொலலசெயது மீணடு வருகையில, இலையபெரு மாள வருதவிடடதையும அபசகுனஙகளையும கணடு, பிராட்டி யாரைகுத தீங்குநேருங்கிருகுமெனறு நினதையுறறது

அங்கே பெருமாளும மாஜாருகனைக்கொண்ட அந்த மாரீசனைக் கொலை செய்து விரைவாக மீணடுவருகையில, தன பினபுறத்தில கூரி கோரமாக ஊளையிட்டகண்டு அந்தோ! யாதோ நேருகுமோநடுங்கின்றது; வைதேஹி ராக்ஷஸாகளால பக்ஷிக்கபபடாமல இனபுறறு வாழ்நதிருபபாளா? மாரீசன் என்னைபபோலக கூவி யழுதுதொனியை லக்ஷ்மணன கேட்டிருபபானுகில், ஸீதையை யங்கே விட்டுவிட்டோடி வருவான; ஸீதையும அந்ததொனி யைக் கேட்டவுடன மிகத தனபுறறு லக்ஷ்மணனை யுடனே எணணிடமனுப பிவிடுவாள; ஸீதையை யந்தத தருணமபார்த்து ராக்ஷஸாகள் பலரகூடிக கொலைசெய்ய நினைபபாகள; இந்த எணணத்தினுலேதானே மாரீசன் மாஜாருகனைக்கொண்டு என்னை நெடுந்தூரம இழுத்துவந்தனன்; ஸீதாலக்ஷ்மணர் அனிருவாகும மனைகளுணடாகுமா? கராதிகளைக கொலை செய்ததுமுதல்

ராக்ஷஸர்கள் எனமேல் பகைகொண்டுசமயம பார்த்திருக்கின்றனர்கள்; இப்பொழுது பறபல அபசகுனங்களும காணபபடுகின்றன; எனமில்வண்ணஞ நிநதை செயதுகொண்டே விரைவாக வருகையில், இகோபெருமாள் தனியே வரகணடு கிடடியவரை நோககி, அடா லக்ஷ்மண! ராக்ஷஸர்கள் நிறைநத இநதககொடிய காளகதத்தில சீதையைத தனியே விட்டு வரலாகுமோ? நீ இப்பொழுது சீதையை விடடு வநதது இகழத தககதேயனறி, உகக கததகக தாகாது; இனி நமககு நல மெவவணணம உளதாகும? சீதை ராக்ஷஸரகளால கொலலபபடடனளோ? பக்ஷிகளப படடனளோ? அலலது, பறிதெளிகளப படடனளோ? இனியாம சீதையை யாகிர மதத்தில காணேம; இவவிஷயதத்தில யான சிறிதும மெயமுறகின்றிலேன்; மிகவும அபசகுனஙகளே யாகினறன; அடா லக்ஷ்மண! சீதை யழி வறறிருககவும காணபோமா? நரி முதலிய விலஙகுகளும, பறவைகளும கோரமாக நாறபுறங்களிலும கூவகினறனவே; சீதை நலமுறறிருபபளா? இநத மாரீசனும மானுருககொணடு எனனை மோசஞசெயது நெடுநதூரமகலதத கடையில் என்னால கொலலசெய்யபபட்டு இறக்குமபொழுது அரகனயினன்; என்னுடைய மனமும மிகுமவறறு ஒருநதுகினறது; இடகணணும துடிககிறது; அடா லக்ஷ்மண! சகுதேஹமேயிலலை; சீதை பறிகளப படடனளோ? அலலது, கொலலபபட்டனளோ? அலலது, நடிவழியில இழுகளபடுகினறனளோ? நாம இனிச சீதையைக காணமாட்டோம; நீ சீதையை விடடு வநதது தகுதியறறது; எனறு லக்ஷ்மணருடைய கையைப பிடிதது கொண்டு உரைதது இகழ்நது வருநதினா

ஆரணயகாணடதில ஸீமபததேழாவது ஸாககம
முற்றிறறு.

ஐம்பத்தெட்டாவது வர்க்கம்.

பெருமாள இளையபெருமாளுடன் திருமபிவருது பிராட்டியாரை எங்குங்காணமல மிகவும துயருறறு வருநதியது.

பெருமாள் மீளவும பிராடடியாரைவிடடுத தனியே வரக் இளைய பெருமானை நோக்கி, அடா தமபி லக்ஷ்மண! யான் திருவயோதத்தியை விட்டுத தண்டகாரணியததககுப புறப்படுகையில, யாவளொருதத முறுநத குறைநது என்னையே நம்பிப பின்றொடாநதனளோ, அநதச சீதை இப்போது எங்கிருககினறனள் உரையாய்; யான் அரகிநது தினமுறறுக கடுமைநது வருந்துகையில, யாவள் துணையாயினளோ, அநத எனறும்மபத்தினி எங்கே? அவளைப்பிரிநது யான் கணபபொழுதும இனபுறுவாழேனே, அநத நாயகி எங்கே? இநதப் பார்முழுதும ஆளுகையாயினும், இநதிரன்பட்டதலையாயினும, யான் அநதச சீதையின் றி விரும

சீப்ன்; எனகருயிரினும் பிரியமுள்ள ஜனக ஜாணகி பினிததிருக்கின்ற னளா? யான் புதினலாண்டு வனவாலஞ செய்வேனென்று செய்த பிரதிஜ்ஞை, பொய்யாகாமல் நிறைவேறுமா? (சீதையைக் காணேனகில, கூடனே இறப் பேன்; அப்போது பகினன்குவருஷம பூணமாகாமல் போய்விடுமே) அடா லக்ஷ்மணு! சீதையை யிழநது, யானிறநது, நீ மாததிரம படைவிடுபோய்ச் சேர்வாயாகில், கைகேயி மனமீடேறி இன்புற்று வாழ்வாள; தன்மகன் பாராளுகின்றனனெனச செருகுறமிருகினற கைகேயியை மகனோயிழநத எனமாதா தினமதோறும வநது வநது பணியவேண்டுமகாலம் நேருமநே தோ! அவ்வண்ணம நேராமல நமை விளையுமா? சீதை யாரெமதத்தில் பிழைத் திருகினறனளாயின், ஆசிரமதறகு வருவேன; இறகாதிருபபாளாயின, யான இவவிடதிலே தானே உயிர விடுவேன; யான ஆசிரமதறகுச செல் லுகையில, சீதை புனனகையுடன் இனியமொழி மொழியாளாயின, உடனே இறபபேன; அடா லக்ஷமணு! நீ யுணமை யுரையாய; சீதை பிழைத்திருக்கி னறனளா? இலலையா? ஒருவேளை நீ யுகமபறறிருகையில, அரகரால் பக்ஷிக கபபட்டனளோ? அவள மிகவும ஸுகுமாரமுடையவளும, இளமையுறற வளும, தனபறறதறகுதவருமாதலின, எனனைப் பிரிநததனால மிகவும துன் புறறே பிருபபாளென நமபுகினறேன; அநதகாசுரனிய மாரீசன இறகும சமயதில எனனைபபோல கூவி யழைதிருபபாளமையின, அதைச செவியுறறு நீயும அசசமுறறிருபபாய; சீதையும அநதகாசுரனியை கேடடுக தான புறறு உனனை யனுபப நீயும அநத வாகியதறகு தவறுமைகாக அவளை விட்டு வநதனையென எணணுகின்றேன; எவவிதமாயினும நீ சீதையை விட்டு வநததினால மிகவும கஷடம நேருமது; அநதக கொடிய ராக்ஷஸாகள நம் மேலுளள பகையைத தீரதுகொளவதற கிடமகொடுததுவிடலாம; கராதி வதததினமேல தானபறறிய பகைகொணடிருநத ராக்ஷஸாகள இநதருணத் தில சீதையைக கொலலசெயதிருபபாகளெனபதிலையமிலது; அடா லக்ஷ் மணு! இனியான தானபகைகடலில மூழகினேன; இனிசசெயய தகுகனனை? விதிவசம இதனமையதெனவே எணணுகின்றேன; எனறிவ்வண்ண மூரைதது சீதாதேவியையே நினைதுகொணடிம, இனிய பெருமானே இகழ்நது கொணடிம, பசியினாலும, சிரமதினாலும, சோகதினாலும், பெரு மூசசெறிநது கொண்டிம, முகமவாடி, ஒளிகுனறி, விரைவாக வாசிரமத் திறகு வநது சீதையைகாணாமல, மறறும பறபல இடங்களிலும தேடி வருகுங்காணுமையினால, இதுதான அது (யான எணணபடியேயாயிற்று) இதுதான (யான இவருவநததறகு மூலம) எனறு நினைநது மயிரக்குசசெறி நது தானபுறறு வருகினா.

ஆரண்யகாண்டதில ஐமபததெடடாவது ஸாக்கம

முற்றிற்று.

ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் இளையபெருமாளே நோகி, என சீதையைவிட்டுத தனியே வந்தனையென்று விஞ்ஞவியருள, இளையபெருமாள் பிராட்டியாருரைத்த வனமொழியால் வந்தேனென உரைத்தருளியது

இது முன்பு சுருக்கியுரைத்ததையே மீளவும் விரிவாக வுரைத்தது.

அந்தரம ஆச்ரமத்தினின்றும பிராட்டியாரைவிட்டுத தனியேவந்த இளையபெருமானிடம பெருமாள நோகி, அடா லக்ஷ்மண! நீ சீதையைத் தனியே விட்டு விட்டு ஏன வந்தாயடா? உன்னை நம்பியே நான அவளை விட்டு வந்தேனே; நீ தனியே வந்ததைக்கண்டு எனமனம மிகவும் நடுங்குகினறது; என்னுடைய இடக்கணணும, இடத தோளும, இதயமும் துடிக்கினறன; சீதையை ஏன் விட்டு வந்தாயெனன வினவுகலும, இளையபெருமாள பெருமானே நோகி, ஸ்வாமி எமமையரே! யான் சுயமாகவே பிராட்டியாரை விட்டு விட்டு வந்திலேன; பிராட்டியார மிகவும கோடிய வனமொழிகளினாலெனனை இங்குந்தேவின்மையின வந்தேன; தேவரீரப்போல அந்த மாயா மாரீசனால ஆபத்தா? லக்ஷ்மண! ஆபத்தா? வைதேஹி! காத்தருள்க; என்று கூவின கூக்குரலைப பிராட்டியார செவியுற்று, தேவரீருக்கே நேர்ந்துவிடாதகாக எணணி, மிக வருந்தி, அசசங்கொணடு, கணணீரபெருகி யழுது பேபேவென்று என்னை ஏவினார. அதற்கு யான உடனபடாமல அமமா! இது பெருமாளுடைய தொனியேயன்று; யாரோ வஞ்சனை செய்வதனபொருட்டுக கூவுகினறனர; அஞ்சாதக; என்று யான் பெருமபாலும தேற்றி மறுத்ததைத்தேன்; தேவராகளையும பாதுகாகக வலல எமமையா இவவணணம அறபனபோலக கூவுவாரோ? என்றும, உறுதியாகவுரைத்தது வேண்டினேன; பிராட்டியார அதனைக்கேட்டும தீர முரமல மீளவுப ஏவினார; மீளவும யான அவரை நோகி, அமமா! நீர ஏன் விஞ்ஞைத்துயருறுகினறீர்; தேவரீரும இவவணணம தனபுலாகுமோ? யாவனே ஒரு அரக்கனே எனனையா போலக கூவினன.

नसो स्त्रियमुलोकेषु पुमान्वैराघवादृते ।
जातो वाजायमानो वा नंयुगेयःपराजयेत् ॥

नसोस्तिदृशलोकेषु पुमान्वैराघवमरणे ।
जातोवाजायमानोवा नंयुगेयःपराजयेत्.॥

என்னையரைப போரில் எதிர்த்து வெற்றிகொளளத்தக்க திறமையுடையோன் மூவுலகங்களுள்ளும, பிறந்தவராகுளளும, பிறக்கிறவராகவுள்ளும, ஒரு ஆண்பிள்ளையுமிலன; இந்திரன் முதலிய தேவாகளாலும வெற்றிகொள்ளபபட்டாரென்று பலவிதமாகவுந தேறறினேன; அதற்கும்

மனஞ்சற்றுமலை மனங்கலங்கிக் கண்ணீர்பெருக்கி என்னை நோக்கி, லீமித் தனை! நீ என்மீது மிக விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றனை; ஆதலின், அண் ணன் இறக்கவேண்டுமென்னே நீ நினைக்கின்றனை; எனனை நீ யொருபொழு தும் அடையாய்; சமயமபாத்து ராமனை கொலைசெய்து என்னைக் கொண்டு வருமடி பரதன் எங்கேஞசெய்தே உன்னை யனுபவிபிருப்பான்; ஆதலாலே, என பிராணநாயகா தனபுறமுக கூவகையிலும, நீ விரைதோடிப பாதுகாக் கின்றிலை; எனனைப பெறுவதன பொருட்டே நீ கபடங்கொண்டு உடன் வந்தனை; ஆதலின, நீ பகையே யாகினறனை; எனறிவ்வணணம பிராட்டியார் என்னைப பழித்து துன்பத்தமையினை, யான கினைகொணடு, கண் சிவநது, உதடு துடித்தது, வெறுப்புற்றுமுடிவநதெனனறு மொழிநதனர். பெருமாள் அம மொழியைகேடடு ப்ரவம இளையபெருமாளை நோகி, அடாதமபி! நீ யாது ரைகினும சீதையைத தனியே விடடுவநததென்பது குறறமேயாகும்; எலலா வரைகாகனியும யான கொலை செயவேனென்பதை யறிநதும், சீதையின் கோபவாக்கியதைகேடடு வநதது தருமையறறது; நீ சீதையை விடடு வந தனை யான தருமென வகுவேன; பெணகள சினமுறுவதும, வன்மொழி மொழிவதும் இயலடேயாதலின, அதறகாக நீ வநதது தகாது; சீதை முனிந துரைதத வனமொழியைகேடடு நீயும முனிவுகொணடு என கட்டளையை மீறிவநததென்பது உனது குறறமேயாகும, மான்வேஷங்கொண்டு யாவஞ ருவன் எனனை நெடுந்தூரமழைத்தனனே, அநத மாரீசன என கணையினு லடிபடடு இதோ வீழநதிருக்கினறனன பாராய; யான விலலைப் பிடித்து நாணியிழுததுக கணைதொடுத்தையகையில, உடனே இவன மாணருவை விடடுக கேயூரகுண்டலாதியாபரணஞ வணிகலிய யணிநத ராகூஷசரீரததை யடைநதிறநதனன; அவனை எனனைபபோலத நினைகொணடு கூவினன்; அதைகேடடு நீயும சீதையைத தனியேவிடடு வநதனை யநதோ! எனறு ளிசசெயதனர்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் மீமட்டதிதான பதாவது ஸர்கம

முற்றிற்று.

அறுபதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள பிராட்டியாரைகாணுமல தேடி யலைது வருதல.

அநத்தரம பெருமாளினையபெருமாளுடன் விரைவாக எழுநதருளு கையில, இடகணதுடிததுக காலிடறி மெய்நடுஙகி மனகுன்றினமையின், இந்த அவசகுனங்களினால யாதோ தீதுநோநததென எண்ணி, சீதைக்கு கேஷமமும நேருமாவென்று உரைததுக்கொண்டே வநது ஆசிரமத்தில் பிராட்டியாரைக்காணுமல வருநதி, ஜீவகத்தினால மேலெழுபவர்போலவும், கைகளை யுயரவெடுததுகொண்டு எங்கெங்கே பிராட்டியார் வீற்றிருக்கும்

ட்மோ, அங்கங்கே எழுந்தருளிய பிராட்டியாரைக் காணுமல் வனிகாலத்தில் சோபையிழந்து மடலுதிர்ந்த தாமரைபோல்வும், வாடி வருந்திய பூ பறவை விலங்குகளையுடைய மரங்களினால அழுகின்றது போலவும் ஒளியிழந்து, வன் தேவதைகளினால துறக்கபபட்டும, அங்கங்கு கிறைக்கபபட்ட தருபபை, மர வரி, தவிசு, பாய் முதலியவற்றை யுடையதுமாகிய பாழடைந்த ப்ராணசாலை யைக கண்டு புலமபலுற்றனா அந்தோ வைதேஹி! அரக்கர்களால பக்ஷிக்கபபட்டனளோ? அலலது, கொலலபபட்டனளோ? அல்லது, வழிதபபி எங்கேயாயினும சென்றனளோ? அலலது, பக்ஷிக்கபபட்டனளோ? அல்லது, அசசமுற்று மறைந்திருக்கின்றனளோ? அலலது, காய கனி மலா தனிர களைக் கொயவதனபொருட்டுக கானிடைச் சென்றனளோ? அலலது, தீர்த்த மம கொணாவதனபொருட்டுக் கோதாவரிக கெயதினளோ? என நிவண்ணம எணணிப புலமபி யங்கங்குச்சென்று தேடியும பிராட்டியாரைக், காணுமல சோகத்தினால கணகிவந்து பிதேதினவனபோல ஒரு மரத்தினின்றும மறறொரு மரத்துகரும, மலையினின்றும மலைகரும, நதியினின்றும நதிகரு மாகவோடி யலைந்து, கடபபமரத்தை நோக்கி, அடா கதபப! நீதை யுன மேல மிகப பிரியமுடையளாகுவாள; அவளை நீ எங்கேயாயினும கண்டாயா? அறிவுண்டாகில, உரையாயென்று வினவி, பிலவமரத்தையுங் கிட்டி அடா பிலவா! என் பாரியை உனனுடைய இளந்தளிர்போலக் கோமளதமமான திருமேனியுடையாள, பீதாம்பரமுடுத்திருபபாள, உனகனியையொத்த கொங கையுடையாள, அவளை யறிவாயாகில, உரையாயென்று வினவி, வெண்பாலி மரத்தையும கிட்டி, அடா வெணபாலிமரமே! உனது மலாமேல மிகப பிரியமுடைய எனனுயகி பிழைத்திருக்கின்றனளோ? இலலையோ? உரையா யென்று வினவிக் கருபமரத்தையுங் கிட்டி அடா மருதமரமே! உனனைப போனற தொடையையுடைய என் பதினியை யறிவாயலலையோ? எங்கிருக கின்றனளுரையாய எனறு வினவி யொனறும பதிலுரையாமையின, மஞ்சாடி மரத்தைக கிட்டி யது தளிர்த்தது பூத்தது வண்டுகளொலித்து விளங்கினமை யின, இது சீதையை யறிந்ததுபோலும எனறு நினைந்து அதனை நோக்கி, அடா திலகமரமே! திலகபபிரியையான என பிரிபபயை நீ யறிவாயாகி லுரையாயெனவினவி, அசோகமரத்தைக்கிட்டி அசோகமரமே! சோகத்தைப போக்குகின்றமையின, அசோகமெனனும பெயருண்டையாய், எனை பிரியை யைகசாட்டி எனனையும உனனைபபோல அசோகனுக (சோகமறறவனுக) விரைவில செய்யாயெனறு வினவிப பனனமரத்தையும நோக்கித் தாலமரமே! எனபாரியை உன்னுடைய பழமபோன்ற கொங்கையுடையாள், அவள் எங கிருக்கினறனள? என்மீதனைகருணுளதாயின், உரையாயென்று வினவி, ஜமபூமரத்தை நோக்கி, நாவல்மரமே! எனனுயகி உன்னுடைய பழம போலத் தளதளவென்று மின்னும திருமேனியுடையள, அவளை யறிவா யாகில், ஜியமின்றி யுரையாயென்று வினவிக் கோங்குமரத்தை நோக்கி

கர்ணிகாரமே! உனது மலர்மேல மிகவும் பிரியமுடைய என்னுயினியைக் கண்டீயாகிலுரையாயென்று வினவி, இவ்வண்ணமே மா, கடம்பு, ஆச்சா, பலா, மருதாணி, மாதளை, வேங்கை, முதலிய மரங்களேபுழ வினவி, அவ்வண்ணமே மல்லிகை, சிறுமல்லிகை, சமபகம, தாழை முதலிய செடிகளேயும வினவி; ஒன்றும பதிலுரையாமையின, விலங்குகளேயும நோக்கி, அடா மானே! உனனேபோலவே கணிஞ்ஞகுடைய எனமனியாளேக கண்டீனையோ? அடா யானையே! உனது துதிக்கைபோனற தொடையையுடைய என பரியையைக கண்டீனையோ? அடா புலியே! என்னுயிருனேக கணணுறினை, அச்சமடைவாள; அவளே நீ கண்டீனையோ எனறு வினவி உனபாதங்களேக்கொண்டு நாறபுறங்களிலும தேடி யலேகது அதுவே சிகதையாயிருகதமையின, எங்கும பிராட்டியாரிருபபாரபோலக கணடு, அடி நாயே! நீயென நெடுநூர மோதுகினறனே, உனனே யான கணடுகொணடேன; பறவைகளின இடையில மறைகது மறைகது ஓடறக; நிறக நிறக; உனகெனன்? நருள இலலேயா? என பதிலுரைகினறிலே? நீ நெடுங காலம பரிஹாஸஞ செயகதிலலேயே; என எனனே யுபேக்ஷை செயகினறனே பிராண பரகதினுல அறிநதுகொணடேன, என மீதனபுளதாயின, ஓடாது நிறக; ஆகுதா! இவள ரதை யலலபோலும, அரகாகளால கொலலசெய யபபடடனளபோலும, பிழைதிருபபாளாயின, இவ்வணணமாயான வருகது கையிலும உபேக்ஷியாவளோ? பானிலஷபலிருகையில, அரகாகள ரதையின அவயவஙகளேப பங்குபோடடுகொணடு பக்ஷிததாகள. அபபொழுது முழுமதிபோனற நாயகியின நிருமுகமண்டலம ஒளியிழகது நிருகதுமாதா! சமபகமபோனற நாயகியின கணடகதை அவள கூவி யழுகையில, அரகாகள கடிகதுப படடுதிருபபாகள; தளிர்போனற கைகளும முறிகபபடடுப படடுகபபடடிருகுமாதா! என பிராணநாயகி அரகாகளுக குவாவதனபொருடடே எனனே விடடுப பிரிநது, லகஷ மணனுமம, மறறுளள வழிபபோகாகளாலும துறகபபடடு, இனதாரா சுறறதாரபலபோலேயுடையளாகியுப, அநதரயாடப பக்ஷிகபபடடனள. அடா லக்ஷ்மண! என பிராணநாயகியைக காணகினறனேயா? அடி சீதா தேவி! நீ எனனே விடடெங்கெயதீனேயோ? என,பிலவலகையாக அடிகடி கூவி யழுது, ஒரு காடடினின்று மறறொருகாடடுக்குச் சாடியும, சில விடங களில வேகதினுல சுழனறும, சிலவிடதில பயஙகியும, சிலவிடதில பித தேறினவன போலவிலநதும, பிராட்டியாரையே தேடிககொணடு காடுகளேயும, நதிகளேயும, மலேகளேயும, அருவிகளேயும, சுனைகளேயுங்கடநது, எங்கும நிலைகொளளாமல காடெங்குந்திரிநதும பிராட்டியாரைக்காணுமல மேனமேலும தேட முயனறு மிக வருநதினர.

ஆரண்யகாண்டததில அறுபதாவது ரோகம
முறறிற்று.

அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியாரைக்காணமல புலம்பியதும்,
இளையபெருமாள் தேறறியதும்.

சககரவாததிதிருமகனுரிவ்வண்ணம் தேடிப பிராட்டியாரை யாகிர மததில காணமல எஙகுமலேஙது சுவிக கைகளே யுயரவெடுதது, அடா ஓக்ஷ் மண! சீதை எஙகே யிருககினறனள; இஙகிருநது எஙகேயாவது சென றனளோ? யாவனுயினும எடுதசதாடினனோ? எவனுலேயாவது பகஷிகப பட்டனளோ? அடி வைதேஹி! எனனீப பரிஹாஸஞ சிசய்வதன்பொருடு மரததிடையில மறைநதிருகினறனீயோ? அடி என பிராணநாயகி! என னீப பரிஹாஸஞசெயதது போதுமத; எதிரில வருக; நீ எநத விலஙகுகளுட் னும, பறவைகளுடனும விளையாடுவாயே! அவையெலலாம இஙகே உன னைக் காணமல கண்ணீரபெருககிச சிநதையுறறிருகினறன; அடா லக்ஷ் மண! சிதையினறி, யான பிழையேன; சீதாசோகததினுலிறநத எனனை வானுலகில சககரவாததியா காணபா; அபபோபாழதவா எனனை நோககி, அடா ராமா! பதினனருவருஷம வனவாஸம செயதிவனெனறுடனபடடப பின்பு, அதனைத தரக்காமலே இஙகெயதினீ யலலீயோ? இவவணணம பொயயனுன உண்னீ யிகழக; எனறு எனனை நோக்கி யுரைபபா; ஆ தேர! அடி வைதேஹி! மிகவும சோகசகடலிலாழநத எனனைப புகழ கபடமுடையோனைத துறபபதுபோலத துறநது எஙகெயதினீ? எனனைத் துறவறக; யான உனனீப பிரிவேனுகில, உயிரைவிட விடுவிடுவேன; எனறிவவணணம புலமபிப பிராட்டியாரைகாணமல தூனபுறறுச சேற மில புதைநத குஞசரமபோல வருநதுகையில, இளையபெருமாள நோககி, எம்மையரே! இவவணஙக தூனபுறறக; எனனுடன கூடி மேனமேலு முயறசிசெய்க; இநதககானகமும பறபல குகைகளையுடையதும, விஸதார முடையதுமாகினறது; பிராட்டியாரும காடடினுலாவுகையில, மிகப பிரிய முடையவராதலின, எங்கேயாயினும சென்றிருபபா; அனறியில, கோதா வரிககரயினும சென்றிருபபா; அலலது, பரிஹாஸதினபொருடடு எஙகே யாவது மறைநதிருபபா; அலலது, மறைநது நமமை அசசமுறசசெயய நினைத்திருபபா; தேவரியையும, அடியேனையும தேடுவதன்பொருட்டாயினும சென்றிருபபா; ஆதலின, அவரைத தேடுவதனபொருடடே முயறசி செயவோம; காடெங்குநதேடிப பிராட்டியாரிருகுமிடததை யறிவோம, சீதாபிராட்டியாரைத தேடத திருவுளமுறுவீராகில, தூனபுறறக; எனறு ரைத்துத் தேறறினர். பெருமாளும அதுகேடடுச சோகத்தையடகஙகித திருநததமபியாருடன் காடி மலி யாறு குளஙக குடடை மலைதாழ்வரைகள குகைகள் சிகரங்கள் முதலிய எல்லாவிடஙகளிலுமதேடியும் பிராட்டியாரைக் காணுமல தமபியை நோககி, அடா லக்ஷ்மண! இவ்விடஙகளிலெஙகும

ஜீவனுகியைக் காண்கின்றீலேனே! இனி யாதுசெய்வோமென்று விளிவினுள். இக்ஷ்வாகுபெருமாளும் அது கேட்டித தன்புற்றபெருமானே நோக்கி, ஐயரே! மீளவும் தேடுவோம; தேவரீர பிராட்டியாரைக் கண்டு மகிழாது அவரை எடுத்தோடின பகைவனேயும் கண்ணுற்று, ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு பலி சக்கரவர்த்தியைக் கட்டியபோலக் கட்டியருளவேண்டுமென்று மொழிந்தனர். பெருமாளும் அதுகேட்டு இக்ஷ்வாகுபெருமானே நோக்கி, அடா லக்ஷ்மண! காடெங்குந்தேடினேமே; இமமலையும், தாமரையோடையும் தேடப்பட்டன; எனனுயிரினும பிரிய முடைய வைதேஹியை மாததிரம கண்டிலேன்; இனித் தேடவேண்டுமிடம எங்குளது, எனறிவ்வண்ண முரைத்தருளிச சோகசாகரத்திலே மூழ்கி முகூர்த்தகாலம மோஹங்கொண்டு வெப்பமாகவிட்டு நியிர்பபெற்று தீனமடைந்துடகாந்து, மீளவும மோகந தெளிந்து, அருகேநோ பிராணநாயகி! எங்குறைகின்றனையென்க கூவிப்புலம்பி வருந்தினர். பினபு, இக்ஷ்வாகுபெருமாளும பலவிதமாக விசுவாசம பூண்டு வணக்கமாகக கைகளகூப்பி வேண்டி இனியனமொழிந்து தேற்றினர். பெருமாள அதனைக கேளாமல பிராட்டியாரைக்காணுமல அடிக்கடிக கூவியழுதனர்.

ஆரணயகாண்டத்தில் அறுபத்தாராவது ஸர்க்கம
முற்றிற்று

அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள பிராட்டியாரைக்காணுமல சோகசாகரத்திலேமூழ்கிப பலவாருகட்
புலம்பி உயிரைவிடுவேனென வருளிச்செயய, லக்ஷ்மண
பெருமாளும மிகத தனபுறறது.

பெருமாளிவ்வணணம தேடியும பிராட்டியாரைக்காணுமல பலவித மாகப புலம்பி சிகதையிலை பிராட்டியார விதிரில் ஏறபடாகவெண்ணி யாராயநது, பினபு காணுமல வருநதிக காமவேடனையால தினபுறறு அடி நாயகி! நீ மலாமேல மிகப பிரியமுடையை யாதலின, அசோகமரததிடை யில மறைநதனீயோ? உனது தொடை களை வாழைநதணடுகளுக்கு ஒப் பானவை யாதலின, வாழைமரத திடையில மறைநதனீயோ? உன்னுல மறைய முடியாது, யான கண்டு கொளவேன, அடி வைதேஹி! பரி ஹாஸஞ செயவதன பொருடடிக கோங்குமரததிடையில மறைகின் றனீயே? பரிஹாஸஞசெயததுபோதும, என்னுயிர தினபம வளாகின்ற தே; அடி பிராணநாயகி! பரிஹாஸஞசெயவதினுல யாதுபலன்? யான் மிக வருநதி யிருகினறேனலலேனே? எனனுடன பரிஹாஸஞசெய்வதை தருதியறறது; அனறியும, தவசியாகிக காட்டி லுறைகையில், இது மிகவுந் தருதியறறது; உனனுடைய இயலபும பரிஹாஸஞசெயவதிலே மிக விரும்ப மூடைய தெனவுமறிவேன; அடி யகனறகணகளினுடைய நாயகி! நீ

யீன்றி, இவ்வர்க்ரமம் பாழுடைநதிருகினறது, விரைவாக 'இங்கெய்தாய்; அநதோ! சிதை ராக்ஷஸாகளால் பக்ஷிக்கப்பட்டனளென்பதில ஐயமிலது; அலலது, புரிததொளிகபபடடனளோ? அடா லக்ஷ்மண! அவள இங்கே பிழைததிருபபளாயின, யானிவ்வணணம் கூவி யழுகையிலும, இஙகெய்தா திருபபளோ? இமமானகூடடஙகளும கண்ணீரபெருகி வருகதுகின்ற மையின், சிதை ராக்ஷஸாகளால பக்ஷிகபபடடனளென உணரகினறனு போலும, அநதோ! என பிராணநாயகி! எஙகெயதிநீ, அநதோ! உனனை கைகேயியார மனம ஈடேறிறு, சிதையுடன புறபபடடித தண்டகாவனஞ் சேர்நதேனே; இபபோழது சிதையினறித தனியே எவ்வணணம மீளவும திருவயோதிக கெயதுவேன, யான சிதையை இழநதமையின, திறமை யறறவனெனவும, அருளறறவனெனவும, அசசமுடையோனெனவும, யாவ் ரும எனனை இகழவாகள்நதோ! யான வனவாஸநதீரநது மீணடெய்து வேனுகில, ஜனகசகரவாதிதியா எனனை நலவரவு வினவுவாரயின், யான யாதுரைபபேன, எவவணணம அவரைக காணபேன, சிதையை யிழநது தனியே வநது நினற எனனையவா கணடவுடனே மோஹமடைநது வருநது வாரநதோ! ஆதலின, யான இனிப பரதீனல காகசபபட திருவயோத திகருபபோயச சேரேன; சிதையினறி எனகருப பொனனுலகும பாழே, யாகினறது, அடா லக்ஷ்மண! நீ எனனை இவவிடததிலேதானே விடடு விடடுத திருவயோதிகருக சென றுவாழக, யான சிதையினறி, ஒரு பொழுதும பிழையேன, நீ யஙகே பரதனைககணடு தழுவி யான் அனுமதி கொணிததமையின, நீயே பாராணடு வாழக, எனறு யான உரைததாக வுரையாய, கைகேயி சுமிததிரை கோஸலையா முதலிய மாதாகளிடமும, யான வணஙகி வநதனஞ்செயததாக வுரையாய, கோஸலையாருடன இங குற்றசெயலகளையெலலாம விரிவாகவுரைதது, அவா தனபுறறு வருநதா வண்ணம தேறறிப பாதுகாதது வருக, எனறிவ்வணணமொழிநது புலமபி வருநதுகையில, இளையபெருமாளும அதுகேடடு மிகவும தன புறறு வருநதினா.

ஆரணயகாணடததில அறுபததிரணடாவது ஸாகக முறறிறறு.

அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம்.

இதுவும் பெருமாள இளையபெருமாளுடன பலவிதமாகப் புலமபி வருநதியது.

அநதச சக்கரவாத்திதி திருகுமாரர் இவ்வண்ணம மயகையாகரகி யாசையிழநது காமத்தினாலும, சோகத்தினாலும வருந்தி தம்பியும் மிகத் தியருமபடியாகப பெருமபாலும் துன்பக்கடலில் மூழ்கி கெடடுயிரபபு

பெரும்பாள் பிராட்டியை நினைத்து துன்புற்றது. ஆசை

வீட்டு இலையபெருமானே! நோகதி, அடாலஷ்மணு! எனகு நீகரான தீவினை யோர் இவவுலகினில வேறெருவருமிலரென கமடிகினறேன , தனபங்கள் மேன்மேலுருதோனறி இடைவிடாது எனனிதயகதைப பிளகினறனவே; முறபிறப்பில யான பறபல தீவினைகள செய்தேனபோலும, அதறகாவினைகளின பலனகளே இபபிறபபில மேனமேலும விளைகினறன; ராஜலிய தையிழநதேன ; இனறதாரு சுறறதாரகளோப பிரிநதேனா , தகதையாரு மிறநதனர் , தாயாரும பிரிநதனா ; மணியாலியும பமிகொடுதேனா ; அடா தம்பி! இததனபங்களை நினைகையில, சோகககடல கரைபுரணடெழுகின்றது , முனபுறற சோகஙகள யாவும என சரிரதகைபபறறி எரிநதவணண திருநது, இபபொழுதுறற சிதையின விரஹததிலை உலாஙக கடடையைப பறறிக காடடுதறகு பிளவும எழுநதெரிவதுபோல எரிகினறது , எனபத்தினியாகிய நநதச சிதையும, அரகனலை பறறி தகாயதறகு லெடுதேதாடுகையில, இனிமையாகவும, கொடுமையாகவும புலமபி, அடிகடி உரசஙகொணடு வருநதி யிருபபாளாகதோ! இவவிஷயதறகு லியமிலது; சிறநத செஞசாகதம அபபிரதறகுரிய எனனுயிரினை கொஙகைகளும, குருதி பெருகி விளஙகியிரா ; இனிமையாகவும, மெதுவாகவும, ஐயமறறும மொழியபபட நனமொழியை யுடையதும, நரிருபுல பெரருநதியுமாகிய என பிராண நாயகியின நிருமுகம ராக்ஷஸனெடுத தோடுகையில, ராகுவினால பிடிககபபடட நகதிரனபோல நகதிரா ; சிறநத முகதுவடனகள அணிவதறகுரிய நிதையின கணடதை யாரகாகள விளகது குருதியைப பானஞசெயதிருபபாரக ளையோ! அவள நமொருவருமினறித தனியே யிருகைகையில, அரகாகளால பிடிகபபடடு, அசரமும தனபமுமுறறு நாறபகஙகளிலும கோகதி கஞசமினறி, அழுகுரல பறவைபோலகூவியழுதிருபபாளே! அடா லஷமணு! இநதப சிலையின மேலே யனறோ, நிதை ஏனனுடன மீறபிருநது புனனகையுடன உனனை நோகதி பறபல இனியமொழிகள மொழிநதனள; அடா லஷமணு! இநதக கோதாவரிகனி எனன மகையாளுகது மிகப பிரியமுடையதாதலின, அஙகே சென றிருபபாளோ எனறு எணணுகினறேன , அவள எனனை விடடுத தனியே யொருகாலும சென றிலளே ; தாமரைபபலபோனற திருமுகமணடலததை யுடையாளும, செநதாமரையிதழபோலகனற திருகணகளை யுடையாளும, தாமரைமலாமேல மிக விருபபுடையாளுமாகிய என நிதை எனனைவிடடு மலாகள கொயயவு மேகாளே , இநத வனமும தனிதத்துப பூதகக காய்ததுப பழுதறறு தழைததடாறறு பறபல மரஙகளை யுடையதாயினும, அஙகும எனனைவிட்டுத தனியே யுளாவாள , மிக நாணமும அசரமும உடையாளல்லளோ அவள , அடா கதிரவனே! நீ கடவுளது கடடளையினால எல்லாவுயிரகளுடைய நற்செயல தீசசெயலகளுக்குச சாகஷியாகி நிரநதரம இரிகின்றனையே; என் பிரியை எஙகெயதனள? பலிக்கபபட்டனளோ?

மரணமுற்றனளோ? உண்மையாக? வுரையாய்; யான் மிகவும் துன்புறுகின்றேன், ஓ வாயுபகவானே! அனைத்துலகங்களிலும் நீ, அறியாச்செயலொன்றுமிலது, ஆதலின், எனி மனைவி பறிக்கப்பட்டனளோ? மரித்தனளோ? நடுவழியிலலிகின்றனளோ? உரைசெய்க; என்றிவ்வகையாகப புலம்பித துன்பகடலிலமூழ்நதி, மெயவாடி மூசசையடைநது வருநதுகையில், இளையபெருமாள கனடு சோகததையடகதித தீரங்கொண்டு, பெருமானை நோக்கி, ஐயோ! தேவரீரும இவ்வணணம் துன்புறலாகுமோ? சோகததைத்துறக; தீரமுறுக, சீதாபிராடடியாரைத தேடுவதில், உற்சாகம் கொளக; உறசாகமுடையோரகளே யலலரோ, எவ்விதக கொடிய துனபங்களிலும வருநதுகின்றிலர, என்று அக்காலதறகுரிய தக்கவண்ணம விண்ணபபம பண்ணியருளினர். பெருமாளது கேடடும சோகநதணியாமலும, தீரமுறுபடலும, மிக்க துனபுறறு வருநதினர.

ஆரண்யகாண்டதறில அறுபதது மூனறுவது ஸாக்கம முற்றிறறு.

அறுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் பிராட்டியார போன்வழியை யுரைகருமபடி கோதாவரி பறவை
வீலகுகு முதலியவறறைலினவு, விலங்குகள் தெனதிசையைநோக்கிச
செலல, இளையபெருமாள அதையறிநது, பெருமாளுடன் அத
திசையிறசெல்லுகையில, ராவண ஜடாயுகளை போராக
கனததைகேகணடு நிறக, பெருமாள் சீதை இறநத
தாக கினைநது சிறி யருளியது

பெருமாள இவ்வண்ணம துயரங்கொண்டு இளையபெருமானை நோக்கி, அடா தமபி! சீதை யொருவேளை தரமதரமலாகள் கொணாவதன் பொருடடுக் கோதாவரிக்குச சென்றிருபபாள, நீ யங்கே போய்பபாராயென்றருளிச செய்தனர. இளையபெருமாள அதுகேட்டு விரைவாகக் கோதாவரிக்குச சென்றெஙகுந தேடிந நிரிநது வநது பெருமானை நோகஙகி, ஐயரே! நான் கோதாவரியெங்குந திரிநது கூவினேன், பிராடடியாரை எங்குங் கண்டிலேன; அவா எங்கிருக்கின்றனரோ அறியேனென்று விண்ணபபருசெயதனர். பெருமாள் அதுகேட்டு மிக வருந்தி தாமே நேராகக் கோதாவரிக்கெழுநதருளித் தேடியும, பிராட்டியாரைக்காணமல் அநநதியை நோக்கி, அம்மா கோதாவரி! சீதை எஙகிருக்கின்றனளோ? உரையாயென்று வினவினர். அதுகேட்டும் அங்குள்ள பூதங்களும், கோதாவரியும் ராவணனுக் கச்சமுற்றுச் சீதையின் செய்தியை யுரைத்திலை; பூதங்களெல்லாவற்றாலும ஏவப்பட்டும் கோதாவரி யுரைசெய்திலதை; ராவணனுடைய அந்தக்கொடிய ரூபத்தையும், செயலையும் நினைந்து, அஞ்சி நின்றிருந்து; பினபு, பெருமாள்

ஆசையுற்று இளையபெருமாளே நோக்கி, லக்ஷ்மண! இந்தக் கோதாவரி நதியும் பதினுரைதிலது; யான் யாதுசெய்வேன்? ஜனகசக்கரவர்த்தி யாருக்கு யாதுசமாதானமுரைப்பேன்? சீதையை விட்டு யான் தனியே போய்க கோஸலையாரை எவ்வண்ணங்காணபேன்? யான் வனத்தில் காய் கனிகளுண்டு வருந்துகையிலும், சீதையே புடனவந்து துயரைத்தீர்த்து மகிழ்வித்துக கொண்டிருந்தனளே; இனதாரா கூறறத்தா ளினியாள் ஒருவருமின்றி தனியேயிருக்கின்ற எனகு இரவுகளு இனிக் கல்பகோடி காலமாக வளருமே; சீதையைக காணுமளவும கோதாவரியிலும, ஜனஸ்தானத்திலும, இந்தப பிரஸரவணமெனனும பலியிலும, மற்றுள்ள எல்லா விட்டங்களிலும சீதையைத்தேடுவேன், இந்த மிருகங்களும என்னையடிக் கடி நோகக நோகக்கி சீதையின செயலுரைக்க முயலுகின்றனபோலிருக் கின்றன, என்று புலம்பி, அமமிருகங்களை நோக்கி, அனபர்களே! சீதை எங்கே? உரைசெய்க; எனறு கண்ணீர்த்ததுமப வருந்தி னனனா. அம் மிருகங்களும அதுகேடடவுடனே எழுந்து, தென திசையாக ஆகாயததை நோக்கிக்கொண்டே ஓடி யடிகடிப பெருமானபபாததன; இளையபெரு மாள அமமிருகங்களின இங்கிதங்களையறிந்து, பிராட்டியார இந்தவழியாலே தானே போயிருபபரென்று ஊகித்து, பெருமானை நோக்கி, ஐயரே! இம மிருகங்கள தேவியார்கால வினவபபடடு, உடனே தென திசையை நோக்கி யோடு கினறன; ஆதலின, நாமும அவவழியே செலவோம; சீதாதேவியையாயி னும காணபோம, செயதியையாயினும கேடபோமென்று மொழிந்தருளி னர். பெருமாளும அவவணணமே யாருகவென்று இளையபெருமாளுடன் கூடித தென திசையை நோக்கிப பிராட்டியாரைதேடிககொண்டு எழுந தருளுகையில், பிராட்டியாரணிந்த மலர்களுதிர்ந்து வழியில வரிசையாக வீழ்ந்திருகக கண்டு, தனபுறறு இளையபெருமானை நோக்கிப பாரடா லக்ஷ் மண! இந்த மலாகள சீதை யணிந்தனவே; எனனுலேதானே கொணர்ந் தளிகபபட்டன"; இவைகளை வாடடாவையால வெயயோனும, தூறறுமை யால வாயவும, அழுந்தாமலேந்திகொணடிருக்கினறமையின மேதினியும பாதுகாதது, எனபொருடடு உபகாருசெயதனாகள போலுமென்றுரைத த தருளி, "அருவிகளினுல ஒலிகின்ற அந்தப பிரஸரவணமெனனும மலையை நோககி,—

కచ్చిన్నిర్భయతాంనాథ దృష్టాసర్వాంగసుందరీ।
రామారమ్యేవనోద్దేశే మయావిరహితాత్వయా॥

கசசித்கஷிதிபருதாமகரீத தருஷடாஸாவாங்கஸுந்தரி|
ராமாரமயேவனேததேசே மயாவிரஹிதாத்வயா||

மலைகளுகளினிறையாகிய பிரஸ்ரவணமே! ஸர்வாங்கஸுந்தரியும், என்னுல் பிரிக்கபபடடவளுமாகிய (என்) பத்தினி, உன்னுல் (உன்னிடைது)

அழகிய வனத்திடையில் காணப்பட்டனளோ? என்று வினவி, தம்மூடைய வினாலோகமே பிரதித்தொனியாக வொலிக்க, அதைக்கேட்டு ராஜாகளுக் கிறையாகிய ஸ்ரீராமசந்திரரே! அகலமெங்கும் அழகுற்றவளும், உம்மால் பிரிக்கபட்டவளுமாகிய (உமமுடைய) பதினி, (என்னுடைய) அழகிய வனதிடையில், என்னால காணபபடடனள; உமமால பிரிகபபட்ட னளோ? என்று பதிலுரைத் திகழ்ந்ததாக எண்ணிச் சினமுற்று, சிங்கம அற்பமிருகத்தைப் பாரபபதுபோல பாரதது, மீளவும அதனிலோகி, அடா மாமல்லீய! பொன்னிறமுடைய என்மனியாள எஙகிருகினறனளோ விரைவாகக காட்டாய; தாமஸருசெய்வாயாகில, உன் தாழவரைகளீள முறறும பிளகதழிபபேனென்றுரைதகருளினார். அதுகேடடும அம்மலீ பிர திதொனியினால பதிலுரைப்பதுபோலிருநதும பிராடடியாரைக காடடிய திலது; பெருமாள மீளவும் வெகுண்டு அதனை நோக்கி, அடாமலீயே! என் பாணததினால எரிக்கபபட்டு நீருருவாய்; புல புதல மரஞ செடி குளங் குட்டைகளொனறுமினறி, ஒருவரும சோவதறகரியதாகி யழிவாய்; அடா லக்ஷ்மண! இநத நதியையாயினும சுண்டும்படி செயவேன; இது ஏன் சீதையை யுரைகினறிலது; என்றிவ்வணணம உரைததுக்கொணடே தேடுஙகையில், மிகக கோடிய அரகனுடைய பெரிய காலடியையும, அவனுக கருகி நாலுபக்கஙகளிலும ஒடிந்திநிந்த பிராடடியாரது திருவடிகளையும, முறிநது வீழ்நத வில அமபுறுதது ணிகளையும, பலபிளவாகச சிதறுண்டு முறிநத தேரையும கணடு, மிகவும அசசஙகொண்டு தமபியை நோக்கிப் பாரடா லக்ஷ்மண! சீதை யணிநதிருநத திருவாபரணஙகளினறும உதிரநத பொன் தகடுகளும, அவிழ்நத மாலைகளு மிருககினறன; இவ்விட மெஙகும செஙகுருதி படிநதுளது; ஆதலின், ராக்ஷஸாகள பலர கூடிச சீதையைக் கணடஙகணடமாகத தினறதது பகிதது பக்ஷிதகார்களென றெண்ணுகிறேன்; அவள பொருடடு இரணடு ராக்ஷஸாகள இங்கே கோரமாகப் போர்செயதனாபோலும, முதலுவடஙகளினால அலங்காரஞ செய்யபபட்ட சிறநத விலலிஙகே முறிகபபடடுளதே; இது யாவனுடை யதோ? அபபோதுதிதத ஸரியன்போன்றதும், வைடூரியமணிகளிழைத ததுமாகிய கவசமும பிளகபபட்டுளது; நூறு சலாகைகள்பொருந்தி, திவ விய மாலைகளணிநது திகழ்நத வெண்குடையும முறிகபபட்டுலது; யாவ னுடையதோ? தஙகககவசம பூண்டனவும, பிசாசமுகமுள்ளனவும, மிகப பெரிய உருவமுடையனவுமாகிய கோவேறுகழுதைகளிறநதிருகின்றனவே? இவை யாவனுடையன; செழுநதீகரு நிகராகிய சிறநத தேரும முறிநத கிடக்கின்றது; தங்கக்கட்டமைநத கணைகளும முறிக்கபபட்டன; அம்பறாத தூணிகளும ஒடிந்து கிடகின்றன; சாரதி கசையையும, கலினதையும, கையில் பிடித்துக்கொண்டே மடிந்து கிடக்கின்றனன்; பலவகை மணியணி களையுமணிந்த இரண்டு சாமரம வீசுவோரும் இறந்திருக்கின்றனர்; இந்த

அடிவைப்பும் அரசகனுடையதேயாகும், அரக்கருக்கே நம்மேல மிக புகை யுளதன்றே? ஆதலின, கொடிய ராக்ஷஸாகளே சீதையைப பற்றிதைக் கொன்று பக்ஷிதநிரூபபாகவோ? இவவண்ணம சீதை துன்புறுகையிலும, தருமம் தலைகாதலிலீதை! எனகருத தீமைசெயய வானவரும திறமைகொள ளாகளே! யான எலலாவுலகங்களுக்குங காதலனும, அழிதலிக்க வல்லவ னுமாயினும, கருணையினால பொறுமை கொணடிருகினறமையின, எலலோ ரும மடமையால மதிகினறிலா; அடா லக்ஷ்மனு! நான புலனகளை யடக கிதயைபொருநதிச சாநதகுணமுறபிருகினறமையின, தேவாகள் என னுதறிறமையறறவனெனவே நினைகினறனரபோலும; அடா லக்ஷ்மனு! நறகுணமும எனனைசசீசாகீது தோஷமாயிறபு பாராய; எலலாவுயிராகளையும, எலலா அரகாகளையும கொலலசெயவதனபொருடடுப பொறுமை முதலிய நறகுணஙகளை யுளளடககிப பராகிரமததையே மேறகொளவேன; கதிரவன் சநதிரனுடைய குளிரநத நிலாவை யுளளடககியே தன தேஜஸஸை விரிதது விளஙகுகினறனனலலதை?—

நைவயக்ஷாநகந்தர்வா நபிசாசாநராக்ஷஸாஃ।
கிந்நராமாமனுஷ்யாவா ஸுகமப்ராப்ஸ்யந்தி ஜீவிதக்ஷயே॥
மமாஸ்த்ரபாணஸம்பூர்ண மாகாசம்பக்ஷ்யலக்ஷ்யதே।
நிஸ்ஸம்பாதம்கரிஷ்யாமி ஹ்யத்ய த்ரைலோக்யசாரிணாம்॥

நைவயகூநாகநதாவா நபிசாசாநராகூஸாஃ
கிநநாவாமனுஷ்யவா ஸுகமபராபஸ்யநதிலகூமண॥
மமாஸதரபாணஸமபூரண மாகாசமபசயலகூமண
நிஸஸமபாதமகரிஷ்யாமி ஹ்யதய தரைலோகயசாரிணாம॥

கேளடா லக்ஷ்மனு! என சீதையைக கொடாகளாயின், தேவகந தாவ பிசாசராக்ஷஸ யக்ஷகினனரமனுஷியபதகோரகாதிகளை ஒருவருமே இன புறாகள; எனனுடைய பாணஙகளினாலும, அஸதிரஙகளினாலும, உலகமெங் குமை நிரமபி மூவுலகததவருமை அழியுமபடி செயவேன; விணீண சநதிரன முதலானோரையும தகைநது, தீவாய சூரியாகளது வெமமை வேகஙகளையும் அழித்து, மலைகளைபபிளநது நீரையும கணடசசெயது, மரஞ செடி கொடி புதல் முதலியவறறையும அழிதது, கடலையும வறறச செயது, மூவுலகினை யும அழிபபேன; இறைவாகள ஏன சீதையை யனிககினறிலர்; இப்பொழுது எனனை நிறமையை யாவருமை கணணுறகுகடவாகள. இனி யொரு பூதமும் மேலெழாது; என கோதணடதனினறும புறபபடட பாணஙகளினால மடிக கப்படடு, அசசமுற்று நடுஙகுகினற பசு பக்ஷிகளை யுடையதாகிய மூவுலகி னையும நிலைகெடடலசசெய்வேன பாதகரிராய்; சீதையின்பொருட்டே இவ் வுலகினை பிசாசராக்ஷஸப பூண்டறறதாகுவேன; யான சிறறங்கொண்டி

பார்ங்களோ எய்வேனுகில், அதனை வேகத்தைத் தேவாதிகளெல்லோரு மொன்றுசோந்தும் பொறுப்பாகளோ? என் பலத்தை எல்லோரும் பார்க்க; யான் "சீற்றத்தால் மூவுலகினையும் அழிக்கையில, ஒருயிரும் உய்யாது; தேவர் தானவயக்ஷராக்ஷஸாதியரா லோகங்களையும், கணைகளினுல் சிதறவடிபபேன்; நிலையை யழிப்பேன்; சிறிதும வாடடமின்றிச சிதை முன்போலவே மகிழ்ந்து திகழுமாறு கடவுளாகளை ஏன் கொணாந்தளிகினறிலர்; என நிவ்வண்ண முரைத்தருளிக் கோதண்டத்தைக கையிலபிடித்தக கூரியகணையை தொடுத்தது, ஊழிகாலத்தீபபோல வெரிந்து கேளடா லக்ஷமண! மூபபு, மிருத்யு, சூலம, விதி இவை எவ்வண்ணம தடுக்கபபடாவோர், அவ்வணணமே யான் சினமுறுவேனுகில, ஒருவராலும தடைசெயதெரிகபபடேன; முன போலவே புனறகைகொணடு மகிழ்ந்த சிதையை வானவாகள அளியாகளாயின, எலலாவுயிராகளுட்டனும கூடிய ஜகதையெலலாம அழிதது விடடிவே னென்று அருளிசசெய்தனர.

ஆரண்யகாண்டதில அறுபதுதானகாவது ஸாககம முறறிறறு.

அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

இளையபெருமாள பெருமானே சமாதானப்படுதிச சினதணியசசெயதது.

பெருமாளிவ்வண்ணம பிராடடியாரையிழந்து, சோகமும சினமும கொண்டு, ஊழிகாலதீபபோல மூவுலகங்களையும எரிக்குமபடி விளங்கிப பெருமூசசெறிந்து அடிகடி கையிலெநிய கோதண்டதைககண்ணுறறு, காலாநதகனபோலத்திகழ்கையில, ஸ்ரீராமாநுஜர் இவ்வண்ணம ஒருகாலதது மின்றி, இப்போழ்தே பெருமாள மிகத திருவுளங்கலங்கி யுலகதையழிக்க நினைத்ததற்கு ஆசசரியமடைந்து, பெருமானே நோகுகிக கைகூப்பி ஐயரே! தேவரீர இதுவரையில எலலாவுயிராகளுகும இனியராகிச சாதகுணம பொருந்தியிருந்தருளி இபபொழுது சினமடைந்து, இயல்பாயுள்ள நற்குணத்தைத் துறப்பது தகுதியற்றது; சநதிரனிடததில நிலவும, கதிரவனிடத்தில வெயிலும், காறறினிடத்தில் கதியும், பூமியிடத்தில பொறுமையும, ஏபபோதும மாறாது நிலைத்திருபபனபோலத் தேவரீரிடத்திலும சிறந்த நற்புகழ் நிலை கொண்டிருக்கின்றது; ஒருவன் செய்த குற்றத்திறகாக எல்லாவுயிராகளோடும கொலைசெய்வது நீதியற்றது; முறிக்கப்படட இருதத் தேரும் எவனுடையதோ? எவனுல் முறிக்கப்பட்டதோ? என்னகாரணததால் போர நடநததோ? ஒரு செய்தியையும அறிகின்றிலேன்; இவ்விடமுமகுருதிதோய்ந்து, தோர்ச்சக்கரம் புதைந்து கோரமாகி விளங்குகின்றது; இங்கே ஒரேகாலடியாயிருக்கின்றதேயன்றி, பலர் நடந்திலர்; சேணியும் சென்றிலது; ஆதலின்,

ஒருவனுகாக லோகங்களையெல்லாம அழிப்பது தகாதது; ராஜர்கள் வதி பாதமின்றி, அவரவர்க்குதகுதகப்படி தண்டனைசெய்வாகளே யன்றிக குறற மற்றவாகளை வருத்தாகள்; தேவரீரே எலலாபபூதங்களுக்குழ தஞ்சமா தின்றீர். ஆதலின, எவன்தான் பிராட்டியாரைப பறிததகொண்டு போன வனை யுகப்பான்; தேவரீருகுதகுதிமைசெயய ஆழ மலியகடல் தேவகுதாவ தானவாதியருளும துணியாகள; யாகதீக்ஷைகொண்டவனுகு நலலோர் கள் தீமை செய்யாகளலலரோ? ஆதலின, பிராட்டியாரைப பறிததவன் யாவனை அவனை தேடுக; யாம ரிஷிகளையும துணையாககொண்டு கடல் காழ் மலி குகையாழி குளை குடைகளிலும, தேவகுதாவாதிகளை உலகங களிலும போய்தேடுவோம்; தேவகளைகளகண்டும கேட போம; நலவார்த் தையில அவாகள பிராட்டியாரைக கொணாகது கொடாரானின, பின்பு தேவரீர திருவுளளதகின்படி செயதருளுக, நிலதகிலும, நலவாதையி னிலும, விரியதகிலும, நீதியினும, தேவரீர பிராட்டியாரைப பெறற மகிழ்வுறீராகில, அருகதரம தருகககடமைபுத கூரிய கணைகளினால உயிர களை வருதகிப பிராட்டியாரைப பெறுக; எனறு விணணபபமசெயது வேண் டிச சினகதணியச செயதனர.

ஆரணயகாண்டகதில அறுபகதைகுதாவது ஸாகம
முறறிறறு.

அறுபத்தாறுவதுஸர்க்கம்.

இது வமது

• இளையபெருமாளிவவணணம வேண்டியும, சோகமும சினமுந தணி யாமல், திறமையறறவாபோலப புலமபி மோஹமடைகது வருதகினற பெருமானை நோககித தணடம சமரபபிதது, ஐயரே! சககரவாதகியா பற் பல தவஙகளினாலும, பறபல தானதருமஙகளினாலும, தேவாகள அபிழ்தத தைப பெறறுபோலத தேவரீரைப பெறறனர. அவா தேவரீருடைய திருக் கல்யாணகுணஙகளிலீடுபடடும, சதகியக தவறறமைகாக ராஜலக்ஷ்மியைப பா தாழ்வாலுகளினதுத தேவரீரைவிடடுப பிரிக திறதுவரேனினர். அளவற் றபராகிரமமுடையாரும, மஹானுபாவருமாகிய தேவரீரே இதகன்மைத் தாகியதனபதைப பொறுதகிரீராயின, திறமையற்ற மற்றுள்ள உயிர்கள் தந்தஞதனபஙகளை எவவண்ணம பொறுப்பாகள். தேவரீர தன்புற்றுச சினத்தினால் உலகஙகளை எரிதது வருதுவிராயின, குறறமறற உயிராகளெல்லாம் எஙகுசென்று நலமுறும; எவவளவுச சிறபபுற்றவராயினும, தினபுறுவது புண்பே; நஹுஷன், இநதிரன் பட்டதை யடைநதும பாம்பாயினன்; ப்யாழி இநதிரனுடன் ஒரு ஆசனத்திலிருநதும வீழ்நதனன்; ஆதலின், நீ தீப்புவது ஒருவாக்கும் தகாது; நம தருதைகுபு புரோஹிதராகிய வஸிஷ்

டிகளானும், ஒரு நினதிலேதானே நூறு பிளஸ்களைபபெறுது, பின்போரு தினதிலேதானே அவாகளிறகக்கணடனா. எலலா வுயிராகளுக்கும தாயாகிய இநதப பூதேவியும அசைவுறறு நடுஙகுகினறது; மிகச சிறநத சூரிய சநதிராகளும, ராகு கேதுகளினுல பிடிகக்பபடுகினறனாகள்; எவ்விதப பெரிய பூதஙகளாயினும, தேவாதியாகளாயினும, ஸ்ரீபகவானுடைய சஙகலி பததைக கடநது நிறத வலலமைகொளளாகள; தேவாதியாகளும் இனப மும தனபமுமடைகினறனாகள; ஆதலின, தேவீர துனபுறறக; பிராட்டியாய பறிகக்பபடினும, இறகினும, தேவீர தீரமுறறிருகக்வேணடுமலலது, அறபாபோலத தனபுறுவது தகாது; தேவீரபோனற தீராகள எவ்விதத தனபம நேரினும வருநதாகளலலரோ? தேவீர புததியால நன்காராய்க; ஆராயபவாகளே நன்மை தீமைகளை நனகுணாவாகள, முற்பிறபபில செயத நலவினை தீவினைகள தததமபலன்களினுலபியபபடுமே யனறி, முன்புணரப படா; இவ்வணணம அடியேனுககுத தேவீரே பல முறைகளில உபதேசஞ செய்தருளினீரே? தேவகுருவாயினும தேவீருககு நிகராகுவரோ? தேவரிருகளும உபதேசஞசெயபவன யாவனுளன? தேவீருடைய திருவுளமும தேவாகளாலும அறியப்படாது; சோதனதினுல உளளடஙகிய தேவீருடையு தெயவத்தனமையை யான நீணடிவுடகினறனே யனறி, உபதேசஞ்செயகின்றிலேன;—

दिवयञ्चमानुषञ्चैव मात्मनश्चपराक्रमं।
इक्ष्वाकुवृषभावेक्ष्य यतस्वद्विषतांवधे॥

திவயஞசமானுஷஞசதவ மாதமனசசபராகரமம்
இகஷவாகுவருஷபாவேகஷய யதஸவதவிஷதாமவதே॥

இகஷவாகு குலதிலகரே! தேவீருடைய தெயவததனமையையும, மானிட பாவணியையும, தேளவலியையும நனகாராயநது, பகைவாகளைக கொலை செயயுமபொருடடு முயலுக; எலலோரையும கொலலசெயயுதினுல தேவீராகருப பயன யாது? பிராடடியாரைப பறிதத்வன யாவனை, அவனையே தேடிப பிடிததுக கொலலசெயதருளுக; என்று வேண்டிச சினனதை யாறறியருளினர.

ஆரணயகாணடததில அறுபதகாரூவது ஸாககம
முற்றிறறு.

அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம்.

பெருடாளினுடைய பெருமாளுடனதிரிநது ஐடாயுவைககணடு பிராடடியாரது விருததாகுதலதையறிநது தன்பப்பட்டருளியது.

இவவண்ணம இளையபெருமாள் செய்த விணணபபுகுதைப பெருமாள் திருச்செவிசாதது, ஸாரததை யறிபவராதலின், மிகவும ஸாரீமான,

அந்த வாக்கியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, நாம வருவித்ததுகொண்ட கேஷ்வ தையபடக்கி, கோதண்டத்தைத் திருக்கரத்தில் பிடித்துகொண்டருளி இளையபெருமானை நோக்கி, அடா லக்ஷ்மண! நாம இப்போது எங்கே செல்வோம்? யாது செய்வோம்? எந்த உபாயத்தால் சீதையின சரித்ததை யறிவோம்? நன்றாக ஆராய்ந்து சொல்லாய, என்று வினவி யருளினார. இளையபெருமாள் துகேட்டுப பெருமானை நோக்கி, ஐயோ! இந்த ஜனஸ் தானத்திலேதானே மறுபடியும் தேடியருளுக; இவ்விடத்தில பறால ராக்ஷ ஸாகளும நிறைந்திருக்கின்றனாகள; காடும அடர்ந்திருக்கின்றது; மலை களும் பலவாகவுள; பிளவுகளும, குகைகளும, பளளங்களும, பலவகை களாயிருக்கின்றன; கினர கிமபுருஷ கந்தாவாதிகளும வந்து வாழ்கின்ற னாகள; அங்கெலலாம எனனுடன கூடித தேடியருளுக; தேவரீரபோனற மஹாத்துமாகள எவ்வகைத தனபமநேரினும நடுங்காகள; பெருங காற்றிலும மாமலைகள அசையுமோ எனறு விண்ணபபம பணணினர. பெருமாள துகேடடு இளையபெருமாளுடன கூடி யவ்விடங்களில தேடிக கொணடு வருகையில, ஜடாயு மலையின சிகரமபோலத தரையில வீழந்து குருகிபடிந்து படுத்திருக்கக கண்டு, இளையபெருமானை நோக்கிப பாரடா தமபி! இந்தப பெரிய பறவையினுலேதானே சீதை பக்ஷிக்கபபட்டிருப பாள; இவவிஷயத்தில ஐயமேயிலலை; இக்கானகத்தில கழுகின உருவம பூணடு ஒரு அரக்கனே இங்குப படுத்திருக்கின்றனனபோலும, இத்தீவே சீதையைப பக்ஷித்துச சுகமாகப படுந்திருக்கின்றது; ஆகலின, இத்தனைக கூரிய கணைகளினால கொலலசெயவேமென்னுந்தத்துக கோதண்டத்தில கணணைத்தொடுத்து, ஜடாயுவைக கிடடிவருகையில, ஜடாயு பெருமானைக கண்டு நடுயுடன குருதியைக ககக்கிகொணடே கூவி யழைத்து அடா ஸ்ரீராமபத்திரா! நீ திவ்விய மூலிகையைபபோல எந்தப பிராட்டியை இக்காட்டில தேடுகின்றீரோ அவளும, எனனுடைய உயிர்களும ராவ ணனால பக்ஷிக்கபபட்டன; நீங்களிருவருமினறித தனியேயிருந்த சீதையை ராவணன் வஞ்சித்தேதாடினன; அப்பொழுது நான அவனைக கண்டு சீதை யைக காபபதனபொருட்டு ராவணனோத தக்கைகத்து போசெய்து, அவனு டைய வில தோ முதலியவற்றையும முறித்து, அவனையும தரையில வீழச செய்தேன்; எனனால முறிக்கபபட்ட வில, அமபறாத்தூணிகள, பாணங் கள, தோ முதலியவை இங்கே கிடக்கின்றன பாராய், தோபபாகனும கொலை செய்யபபட்டனன; குதிரைகளும கொலலபபட்டன; அவனணம யான ராவணனுடன போசெயது இன்னதிருக்கையில, அவன் எனனுடைய சிறகுகளை யறுத்துத்தளளிவிடடுச சீதையை எடுத்துக்கொணடோடிவிட்ட னன. இவ்வணணம ராவணனால கொலைசெய்யபபட்ட என்னை நீயும கொலலறக; ஏன்றுரைத்தனர. ஸ்ரீபெருமாள அந்த வாக்கியத்தைக கேட்ட வீடன் துன்பமும இருமடங்குபெருகி, விலலித தரையில போட்டுவிடடு,

ஜடாயுவைத் தழுவிக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்தது; இளையபெருமாளுடன் கூடிக் கூவியழுது புலம்பிச சரமதசையையடைந்து களைத்து மிக வருந்தி மூச்சொடுங்கிப் பிராணனைவிடுகின்ற ஜடாயுவைககண்டருளி, பெருந்துயர மடைந்து, இளையபெருமானைநோக்கி, அடா லக்ஷ்மண! நாம் ராஜ்ஜியத் தையுமிழந்தோம, காட்டிலும உறைந்தோம, சீதையையும பறிகொடுத் தோம், ஜடாயுவையுமு துறந்தோம, எனனுடைய தீவினை இத்தன்மையதா யிற்றே? இது பெருந தீயையும பற்றியெரிகும; யான் இப்பொழுது ஆழ் ந்து நிறைந்த பெருங்கடலில வீழ்வேனுயினும, என்னுடைய தீவினையால அது வும வற்றி யுலர்ந்துவிடும்; எனனிலும தீவினையோ இவ்வுலகினில லேறெ ருவருமிலர்; இததன்மையதாகிய பெருந்துயரென்னும வலியுள மறறெவ ராயினும அகப்பட்டாகளோ? இந்த ஜடாயு என தருதைகருத தோழரும், மூபபினரும், அனபுடைமீ பாருமீயிருந்தும, என தீவினையாலிறந்தனரோ! என்றிவ்வண்ணமுரைத்தருளிப புலம்பி, ஜடாயுவைத தருதையைபபோலெண் ணித தழுவித தருதையின தோழரே! மைதிலி எங்கிருகினறனளோ? உரையீரென்று கூவித தரையில வீழ்ந்து வருந்தினர.

ஆரண்யகாண்டதில அறுபதேதாவது ளாகம
முற்றிற்று.

அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம்.

ஜடாயு சோபிராட்டியாரது சரிதத்தைச சுருக்கமாக விடையுரைத்து
மரணமடைகையில், பெருமாள அவாகளு நல்லுலகங்களில
வாழுமபடி அருளசெயது, ஸமஸ்காரஞ
செயது முடிததருளியது.

பின்பு, பெருமாள கொடிய ராவணனால் அடிகபப்பட்ட ஜடாயுவைக் கடாகஷித்து, மீளவும இளையபெருமானை நோக்கிப பாரடா லக்ஷ்மண! என் பொருட்டே இகத ஜடாயு போர்செய்து ராவணனல அடிபடடு, விடவெதற கரிய உயிரை விடபபோகின்றனா. உயிர் இவரது சரீரததில இனனு மிருக கின்றது; ஒளிருன்றியும் தீனமாயும நோக்குகின்றனரென்றுரைதது, ஜடா யுவை நோக்கிப் பெருந்தகையீரே! மொழியுநதிறமை யுடையீராயின், மொழியீர்; சீதையை ராவணன் ஏன் பறித்தனன்? அவன் விஷயததில் யான் யாதுபிழைசெய்தேன்? அப்பொழுது சீதை எவ்வண்ணமிருந்தனள? யாது மொழிந்தனள்? அந்த ராவணனுடைய தோளவலி, திறமை, உருவம், செய்ல, இவை எத்தன்மையுடையன? அவன் வாழும் வீடு எவ்விடத்திலுளது? இவைகளை யுரைசெய்கவென்று வினவினர். ஜடாயு அதுகேட்டுப் பெருமாளை நோக்கிக் கேளாய் ஸ்ரீராமா! மிகவும் தொடிய ராவணன் மாயையினால் காற்று மழை பொழியச்செய்து சீதையை வஞ்சித்தெடுத்தானாயத்திலேறினன்;

யான் அவனுடன் நெடுநேரம் போர்செய்தேனாதலிருக்கையில், அவன் எனது தடையிதரகுகளை யுதத்தவிடுசை சீதையை எடுத்துகொண்டு தென் திசையில் கோககிச சென்றான். அடா ராமா! இனி வாதத்தைசொலலத் திறமை யிலலை; உயிர்தடுமாறுகினறது; கண சுழலுகினறது; யானிபபொழுது மரங்களோப பொனமயஙகளாகவும, குருவோகளால செயயபபட்ட தலிமயிரகளை யுடையனவாகவும காணுகினறேன, முடிவொன்று கூறுகினறேன கேளாய; ராவணன் சீதையை எடுதேதாடின முகூரதம விரதமெனனும பெயருடையது; ஆதலி பறிகொடுதத பொருளை யஜமானன மீளவும பெறுவான; ராவணன் அதனை யபியாமல சீதையைப பறிதததனன, தூணடுமுளளகையவிய மீனபோல அவன விரைவிலிறபான, ஆகலின, பிராட்டியாகைபறிதது தனபுறறக, அவளை நீ விரைவில போரில மடிதது சீதையுடன சூடி மகிழ்வாயென்றுரைதது கொணடிருகையில, வாயினின றும மாமஸதுடன ரதம பெருகிறது; அபபோதும அவர அடா ராமா! அநத ராவணன விசர வசுமஹாரிவியின புதரனை; குபேரனுககு தமபி எனறு மொழிது கொணடே உயிரை விடுவிடடிறநதனர. அபபொழுது பெருமான கைகுவிதது கொணடு உரையிர உரையிரென்று விஞ்ஞிகொணடிருநதும, ஜடாயுவின உயிரகள சரிரததைவிடடாகாசததிலேறின; உடனே ஜடாயு தஜ்ஜையதரையில சாயதது கோலபபரபபிதுவளிதத தரையில வீழநதிறநதனர.

இவவண்ணம ஜடாயு இறநததைப பெருமான, கணடு, மிக சோகங கொணடு, இனியபெருமான் நோககி, அடா கேஷ்மணு! மிகக கொடிய ராகஷஸாகள நறைநத இநதத தணடகாரணியதநில ஜடாயு நெடுநாளாய துணபமினறி, இனபுறறு வாழநது, இபபோழதிறநதுவிடடனர. இவர அநேக மாயிரம வருஷம பிழைதிருநதும இபபோழதிறநதுவிடடனரயோ! காலமெனபது ஒருவராலும கடகக முடியாதது தான, பாடா லகஷ்மணு! இவர எனபொருடடுபகாருஞசெயய வநது மடிநதனர. எவவிடஙகளிலும, எநதசாதியிலும, எவவுயிரிலும, சூராகளும, காமமுடையோரும, நனறி செயபவரும, கருணை கூரநதவருமிருபபாகள,—

சீதாஹரணஜந்துஷ்டம் நமஸ்யேஷ்வயுதஞ்சதம்।
யதாபதாஶ்ரிதோ ரக்ஷ்ய ஸத்ருபிர்னேவரந்தப॥

சீதாஹரணஜந்துகடம நமேஸையமயுதசதகடம।
யதாவிநாசோகருதாயய மதகருதேசபரநதப॥

அடா லக்ஷ்மணு! யான சீதையைப பறிகொடுதத தனபம அததன்மையதாகவிலலை; எனபொருடடே இவர இறநதனரே எனனும தனபமே எனக்கு மிகுநதுளது; நமகதிவா சகரவாகதியாரபோலவே பூசிபபதறகும, மரியாதை செய்வதறகும உரியவர; ஆதலின, நீ விரைவாக கட்டைகளோக கொணடுக. கட்டையைக கடைநது நீ வளாதது, எனபொருடடே மரணமுற்ற இவாக்குச் தகனஸம்ஸ்காரஞ செய்வேனென்றுரைத்தக கட்டளை

பிரீடனுப்பி, ஜடாயுவை நோக்கிய புள்ளிறைப்பாகிய சக்கரவர்த்திபீர் தோழரே!—

யாகக்ரியாஜ்ஞசீலானா மாஹிதாகனேசயாகதிஃ।
அபாவாதிஞமயாச யாசபூமிப்ரதாயினாம்॥
மயாத்வமஸமனுஜஞாதோ கசலோகானனுத்தமான
ரிருதராஜமஹாஸத்வ ஸம்ஸ்ருதஸ்சமயாவ்ரஜ॥

மஹாபலமுடைய் மஹாத்தமாவே! நீர எனை பொருடடியிரை விட்டமையின், என்னுலேதானே ஸமஸ்காரஞ செய்யப்பட்டவராகி, பறபல யாகங்கள் செய்தவாகள அடையும லோகங்களீயும, ஆகிதாக்கினிகள (அகினியணியாமலே தாம சாமளவும தினந்தோறும ஹோமஞ செய்துகொண்டு அக்கினியை வளாபபவாகள) அடையும லோகங்களீயும, போரில பயந்தோடாமல் நிரங்கொணடு போர செயபவாகளும, அவவணணம போரசெய்கிறபபவர்களும அடையும லோகங்களீயும, பூதானம செய்தவாகள் அடையும் லோகங்களீயும அடைந்து, கடையில மிகசிறந்த எனனுடைய நிதிய நிரவீகார நிரதிசயானந்த ரூபமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும அடையக்கடவீர். இவ் வண்ணம யான அனுகிரகஞ செயகின்றேனுதலின, தடையினறி யடைந்து மகிழ்க; எனறாரைத்தச சிதையடுகி ஜடாயுவை யதனமேல வைத்தத் தமமினதாரைபபோல எண்ணித துன்புற்று ஸமஸகாரஞசெய்து, கமபியுடன சென்று, பருத்த பெரு மிருகங்களீயடித்து ஜடாயுவைககுறித்து தூப புற்களீத தரையில பரபபி, மாமஸங்களீ யறுத்தெடுத்துப் பிண்டமபிடித்து, இளம்புல்முளீதத பூமியில பிண்டப பிரதானஞசெய்து, இறந்தவர்களீ வானேறறத்தகக யாமயஸ்ருகதம முதலிய மந்திரங்களீ ஜபித்து, கோதாவரிகருசசென்று, தமபியுடன நீரிலாடி ஜடாயுவைக குறித்துத் தருபபணஞ செய்து முடித்தருளினார். அந்த ஜடாயுவும பிறர்செய்தகறிய செய்கைகளீச செய்து, புகழ்பெறறிறந்து, மாதவாகருகிகான பெரும்மாளால விரிபபழ ஸமஸ்காரஞசெய் தனுகிரகிகபபட்டமையின், அபபொழுதே நறகதியடைந்து மகிழ்ந்தனர். பினபு, பெருமா ளிளையபெருமாளிருவரும ஜடாயுவுககுச் செய்கடன்களீ முடிந்தது ஜடாயுவின வாகியமதையே கமபிய பிராட்டியாரைத் தேடிவதில முயற்சியுறறு, இந்திரோபேந்திரராகளபோல்த திகழ்ந்து அங்கிருந்து புறப்பட்டருளினாகள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில் அறுபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அயோமுகியென்னும் அரக்கியைக் கண்டது.

ஆறுபத்தொன்பதாவது வர்க்கம்.

பெருமாளிளையபெருமாள இருவரும பறபல காடுகளில் திரிந்து,
அயோமுகியென்னும அரக்கியைச சூரபபணகையைப்
போலப பயகமசெயது, கபநதாசுரனுடைய கைகளின்
நடுவி லகபபடடுகொணடது

இவ்வண்ணம பெருமா ளிளையபெருமாளிருவரும ஜடாயுவுகுத தருப் பணஞ்செய்து முடிதது பறபபடடுக காடெங்கும பிராடடியாரைத தேடிக் கொணடே சிறிதுதூரம மேறகுதிசையாகச சென று, தெறகே திருமபி ஜன ஸ்தாரமினறி, மரஞ செடி கொடி புதாகள் அடாகது மிகவும அசசநதரு வுதும, புகறகரியதுமாகிய வழியிற்சென று, பலி கரடி முதலிய கொடிய விலஙகுகள் நிறைநத அககாடடை வேகமாகத தாணடி, ஜனஸ்தானதது கு ஒரு காதம தூரதது ளள நீருணட கொணடலபோனறதும, எஙகும மலாகளால் மறிநதது போனறதும, பறபல பறவைகளும, விலஙகுகளும நிறைநத துகி, அடாகததுமாகிய கிரௌஞசாரணயமெனனுங காடெங்கும பிராடடி யாரைததேடி, அஙகிருந்து காதவழிததூரம கிழகாகசசென று, அநதக கிரௌஞசாரணியதனனையும தாணடி, இதறகும மதஙகாசிரமதது கும மேறகில மிகக கொடிய பலவகைப பக பகஷிகளுடையதும, பறபல ஜநதுகளை நிறைநத துமம, புகறகரியதுமாகிய காடடில மிகவும ஆழநத பெருகுகுரையைகணடு, அது பாதாளம வரையில ஆழநதிருபபதையும, நளினருள சூழ்நதிருபபதையு மறிநது, அதறகருகில பருததியாநதவளும, பேரமான மூகதையுடைய வளும, அறபாகளுக கரநதருபவளும, வெறுபபுறறததகவளும, கோரரூப முடையவளும, கூரிய கோரபறகளை யுடையவளும, பருதது மடிநது தொங குகினற வயிறறினளும, கடினமான தோலை யுடையவளும, கொடிய மிருகங களைத தினபவளுமு, விரிதத தலையினளும, மதஙகொணடவளுமாகிய ஒரு ராகஷஸியைக கணடனாகள. அவளிளைகளைக கணடவுடனே ஓடிவநது பெருமாளுகு முனனெழுநதருளிகொணடிருநத இளையபெருமாளைபபற றித தழுவிகொணடு, அவரை நோகக கேளா மஹாபுருஷரே! வாரா ரமி ருவரும புணாரதினபுறவோம; யான அயோமுகியெனனும பெயருடைய ராகஷஸி; யனனுமகு வாயததேனென்பதை உமகு மிருநதாபம; நீரெனக குப் பிரியராகினீர; மலைசசிகரஙகளிலும, ஆறுகளின மணறருனனுகளி லும நீர் எனனுடன கூடி யினபுற்று ஆயுளின மிருதி காலமகளைப போகக வாழ்க்கவென்றுரைத்தனள. இளையபெருமாள அமமொழியைக கேட்ட வுடனே மிக முனிந்து, வாளையுருவி அவளுடைய முலை மூகுகுச செவிகளை யரிந்து, வெருட்டி யோட்டிவிடடனர. அவளும கூவென்று கூவி வீழிடடுக் கொண்டு வநதவழியபறறியோடினள. பினபு ஸ்ரீராமலகுமணாகளிருவரும மிகக்கொடிய மறறொரு காடடினுடபுகுநது செலலுகையில, இளையபெரு

பூஜை பெருமானே நோகுகிக் னைகளைக் கூபபீகொணடி எமமையரே! என்னுடைய இடது தோள மிகவும் துடிகினறது; என மனமும நடுஙகுகின்றது; மறறும பலவகையான கெட்ட சகுனஙகளுமாகினறன; இந்த அபசகுனஙகள் உடனே தீஙகுவருமென வுரைகினறன; ஆதலின், தேவரீர மிகவும ஊகக முறறெழுதருளுக; வஞசுளமெனனும இபபறவை போரில நமம ஜயம பெறுவோமென உரைகினறது போலக கூவுகினறது; எனறிவ்வணண முரைததுக கொணடே செலலுகையில, அகாட்டையெலலாம முறிபபது போல மிகக கொடிய ஒரு பேரிரைசசலுணடாயிறறு; ஊழிகாலததிறபோலப பெருஙகாறறுணடாயிறறு; இவ்வொலி எஙகிருநது தோனறிறெனறு சுறறிபபாகையில, நெடுந தூரததில ஒரு புதரில மிகப பருதத வயிறறினனும, மிகவும கூர ரூபியுமான ஒரு ராக்ஷஸனைக்கணடு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளிருவரும எதிராகச் சென்று அவன தலையினறி, வயிறறில வாயுடையவனுக கபநதமென்னும பெயரியாதாதமாகி, மிகக கூரிய மயிராகளை யுடையவனுகி, மாமலைபோலுயர்நது, காளமேகமபோலக கறுததுக கோரமாகக காஜசிதது, நெறறியில அக்கினி ஜுவாலைபோல எரிகினற ஒரு கணணும், மாபில ஒரு கண்ணுமாகப் பெருநதி, நீண்ட கோரப பறகளையுடைய அநத வாயினை யடிகடி நாவினால துழாவி நகஙகிகொண்டு, சிஙகம கரடி புலி மோன யானை முதலிய ஊறறைப பக்ஷிததுகொணடிம, ஒவ்வொரு காத தூரம நீணட இரணடு கைகளாலு சோதத்தினைதது பறபல பகபக்ஷிகளையும பிடிதது பறறி யிழுதது வாகொணடு மிருபபதை யொரு கோசதூரதில கணடனாகள.

அததருணததில அநதக கபநதனும கைகளை நீடடி இவ்விருவாகளுடன் சூடவே நடுவிலுளள எலலாவறறையும வலுவாகப பறறி யிழுதததனன. அபபொழுதும பெருமாள் மூததவராதலாலும, மிகச சூரதததனமையினராதலாலும், சிறிதும அசசமுறறிலர; இளையபெருமாள பெருமாளுகெஙகே தீஙகுநேருமோவெனறு மிகத தனபுறறனர. அபபொழுதவா பெருமானையும நோகி, அயயரே! யான ராக்ஷசனுககு உணவாகுவேன போலும, ஆதலின, தேவரீரைப பாதுகாகக திறமைகொணடிலேன; தேவரீருகுந துன்பமநேருந தேதியுனறு யான மிகத துயருறுகினறேன; கடாக்ஷித்தருளுக; ஆதலின, தேவரீர் அடியேனை இவரகளனுகருபபலியாகக கொடுதது விட்டருளித தேவரீர தப்பிசசென்றருள்க; தேவரீர விரைவாகவே பிராட்டியாரையடையப போகின்றீர்; ஆதலின், தேவரீர பிராட்டியாரைபபெற்று, வனவாஸமுநதீருநதி, திருவயோத்திசேர்நது, திருவபிஷேகம பூணடி, அடியேனை நீண்டகருளுகவென்றுரைதததனர். பெருமாள அது கேட்டிளையபெருமானை நோக்கி, அடா தமபி! நீ சிறிதும அசசமுறறாக; உண்ணபபோனற சூராகளும் அசசமுறுவாரானோவென்று தைரிய மூறைத்தருளினர். அத்தச் சமயத்தில அநதகனும தன் இவ்வீரை நோக்கிக் கேவீர மானிடர்காள்! நீங்கள எவாகள்? நிஷ்டமம

பிரான்ற நோன்களீ யுடையார்களும்ப சிறந்த வில் வாள்களீ யுடையார்களு மாகிக்கோரமான இகசானகத்தில ஏன் வந்தீர்கள்? எனக்கு நீங்கள இரை யானீர்கள ; நீங்களீள இங்கெய்தியகாரியமயாது? அதனீ யுரையீர்கள்; மிகலும பயிதனுளள என் வாயிலகபபட்ட பினபு, நீகளள் பிழைப்பதரிதென்று உரைதகனன். பெருமாள் அதிகேடடு முகமவாடிய தனபுற்ற இனீய பெருமானீ நோககிப பாரடா தமபி! தனபதனிறும மிகத தன்பமே நோக தது; அநதச சீதையமாதகிரம அடைநதிலோம; காலமென்பது மிகத்திற மையுடையது; அதனீ வெலல வொருவராலும முடியாது; நீயும நானும ஒருசேரத தனபங்களினுல மோகமுற்றுமலலோமோ? காலம செய்வதறீ கரிய செயலொன்றுமிலது; சூராகளும, பலவானகளும, ஆயுதபபயிற்சி யுடையாராகளும, மிகச சேனீ யுடையோரகளாயினும, கெடுங்காலததில போகாகளததில மணலீணைகளபோல அழிநதிறகினறனராகளலலரோ? எனறிவவணண அருளிசசெயதாம, இனீயபெருமாள பௌருஷமுறறிருக ககண்டு, தாமும தமகியலபாயுளள தீரதததையும, மதியையும மேற்கொ ணடு உறசாகததுடன நினறருளினா.

ஆரணயகாணடததில அறுபததொனபதாவது ஸாககம முறறிறறு.

ஏழுபதாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளினீயபெருமாளிருவரும கீபகதனுடைய தோளக ளிரணடினீயும வாள்களினுலறிதருளியது

பினபு, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளிருவரும சிறிதுமசசமினறி நிற்பதைக் கபதனை கணடு, மீளவும இவாகளீ நோககிக கேஸீர மானிட்டாகளே! யான் பசிததாக கைகளினுல பறறி யிழுகையிலும, சிறிதும அசசமினறி நிற்கின்

எவ்வளவு தீரமுடையோராகளும சோகமாயினும, கோபமாயினும நேருங்காலே யில, தீரதததையும, பொறுமையையும, தருமதததையும விடடு விடுவாராகளெனபதையும், அபபடி நேரினும, தருமதததைத துறபபது தகாதெனபதையும, யாவராகும அறிவிப்ப தனபொருடடே பெருமாளினீயபெருமாளிருவரும சோகமுறறவரபோலவும், சின முறறவரபோலவும் பாவனைசெயதனராகளே யனறி, அவாகளவ்வண்ணம செயததண் மையனறு, உண்மையாயின, இருவாகளும ஒரேகாலததில சினமுறறலகஷனீ யழித் தாவதிருகவேண்டுமீ, சோகமுறறத தாமே யழிநதாவதிருகவேண்டும, அப்படி யினறி, இனீயபெருமாள சினமாவது சோகமாவது கொளளுங்காலேயில், பெருமாள் தேறறியும, பெருமாள கோபசோகஙகளே யுறஙகால இனீயபெருமாள் தேறறியும், தருமத்தைததவருமல் பாதுகாத்து வநதனாகளல்லரோ? மேலேயும இவ்வண்ணமே யிருகின்றது; இவர்கள் சோகமுறுவதண்மையாயின், இநதச சர்க்கதில் சுகநத னைக்கண்டே அச்சமும் சோகமுங்கொண்ட இனீயபெருமாள் மேல் ஸர்க்கதில் தீர முற்றப் பெருமானீத் தேற்றுவதும், இசசர்க்கதில் அசசமும் சோகமுமுறறு வருத் துவதும் எவ்வண்ணம் ஒக்கும், ஒருங்காலும் ஒவ்வாது; ஆதலின், இவர்கள் தாங்கிய தது மாயையெனவே யுணர்க.

நீர்களே? நீங்கள் யாவர்? நீங்கள் அரசகுமாரர்போலும், தெய்வமெனக்குண்டாக உங்களை யளித்ததுவிட்டது; இனி நீங்களுய்யீர்களென்று மொழிந்தனன். அதைகேட்டுப் பெருமாள் நகைத்துறைத்துக்கையில், இளையபெருமாள் நோக்கி, ஐயரே! இனி யாம சோகத்தை மேற்கொண்டு நைதையுறுவது நீது; இப்போழ்தே இந்த ராக்ஷஸன தேவரீரையும், எனனையும் விரைவில விழுங்கி விடுவான; ஆதலின, விரைவாகவே வாளகளினுலிவனது தோள்களிரண்டினையும் அரிந்து விடுவோம; இவன மிகக்கொடியவனும, கைகளமாதிரத்திலேதானே நிறமையுற்றவனுமாகினானன்; இதுவரையில பற்பல ஜனங்களையுங கொலைசெயது, இப்போழுது நமமையுங் கொலைசெயய மூய்லுகின்றனன; ஒரு நீசசெயலுமினறி, அடஙகி யிருப்பவாகளைக கொலைசெய்வதொன்றுமே கூடாதகிரியாகளுகளு அசுவமேதயாகத்தில காடடினனும கொண்டுவரப்பட்ட யாகத்துகுரியதாகாத பசுகளைக கொலவதுபோலுவே நீதாகும்; கொடியாகளைக கொலலுவது யாகபசுவைக கொலலுவதுபோலுவே தருமமாகுமு; எனறு அகாலத்திறருத தகபடியுரைத்தனா.

கபந்தன அமமொழிபைச செவியுற்றுச சினமுற்று வாயைத்திறந்து, இவாகளை விழுங்க முயனறனன உடனே காலதேசங்களையறிந்த ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணாக்களிருவரும முறையே அவ்வரகக னுடைய வலததோளையும, இடதுதோளையும, வாள்களையுருவி யொரே வெட்டாக வெடடித துணிதது விட்டாரினாகள. உடனே யவ்வரகக னகைகளுந்து ஊழிகால மேகம் போல கார்ஜ்ஜனசெய்து மூவுலகிலும ஒலியெழச்செய்து, தரையில வீழ்ந்து, தனது கைகளுபடடு வீழ்ந்து குருதி பெருகக்கண்டு துயருற்று, இவாகளை நோகக்கி மகானுபாவாகளே! தேவரீர்கள் யாவரோ? அருளிச்செய்கவென்று வினவினன. அதுகேடடு இளையபெருமாலவனை நோகக்கி கேளடா ராக்ஷஸா! இவர் இக்ஷ்வாகு குலததவர; ஸ்ரீராமரெனனுந திருநாமமுடையோர; யான் இவருடைய தமபி; லக்ஷ்மணனெனனும பெயருடையேன; இவருடைய பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியாரை யோரரகக னவுசெய்துகொண்டு ஓடிவிட்டனன்; அவனைத தேடிககொணடே யாங்களிங்குவநதிருமை; யானு முன்னம் வினவுகினறேன் உரையாய்; நீ யாவன? என தலையின்மிக கபாதமாக இககாட்டினுறைகினறனை ? நீ கணுக்கால முதிநது, வயிற்றில வாயினைப பெற்றுகிபுராளுகின்றனையென்று வினவினா. கபாதன அநத வாக்கியதைககேட்டவுடன் தேவேந்திரன தனக குரைதிருநத வாக்கியம் கனவில தோன்றி மகிழ்வுற்று இவர்களோநோகி,மஹாபாகாகளே! தேவரீருகளுககு நலவராவாகக் கடவது. எனது நல்வினையினுலேதானே தேவரீரகள எனது தோள்களை வாழினுலைமுத்தருளினீர்கள்; என்னுடைய நல்ல ரூபமும் அழிந்து இந்தக் கோரரூபமும் எனது நீசசெயலினுல் நேர்ந்தது; அதனை யுண்மையாக விண்ணப்பஞ்செய்வேன் கேட்டருள்க; என்று மொழிந்து மகிழ்ந்தகான்.

எழுபதாவது வர்க்கம்.

கபந்தன் தன் முன் வினையை யுரைசெய்தது.

அநந்தரம கபந்தன் சக்கரவாதத்தி திருமகளுரை நோக்கிக் கேட்டருளீர் மஹாபல பராக்கிரமமுடைய ஸ்ரீராமசந்திரரே! யான் முற்காலத்தில் சூரிய சந்திரர்கள்போல மிகச்சிறந்த ரூபமுடையனாயிருந்தேன்; அப்போதும் பல மதகதினுல இருதக கொடிய ரூபதனை யெடுத்துகொண்டு காட்டி லுள்ள முனிவர்களெலலோரையும பிடை செயதுகொண்டு வருவேன்; ஒரு நாள் ஸ்தூலசிரரென்னும மஹாரிஷி, காய கனி முதலிய பண்டங்களோ டிருதியாகச சோதது வைததிருகையில, அவைகளோ யான கெடுததுவிட்டேன்; அதுகண்டு அவா எனனை நோகி, அடா தானவனின புரதநிஜனை கொடியா! நீ னகரு இவ்வண்ணம தீஙகுசெய்தமையின்; உனகெபோதும இந்த ரூபமே நிலைதிருகககடவது எனறு முனிநது சாபமிடடனா. உடனே நான் அவரை வணங்கி வேணடுகையில, மீளவும அவா எனனை நோக்கி, அடா அஸுரா! ஸ்ரீராமசநதிரா எபபொழுதிஙகெழுநதருளி உனனுடைய தோளகளோ யறுதது உனனைத் தியிலிடடெரிநதருளவாரோ, அபபொழுது தான இநதக கோரரூபதத விடடு முனபோலச சிறநத ரூபதனுத யடைவாய், எனறு அருளிசசெயதனா. பினபிநதிரனுடனபோசெயது இவ்வணணம கபநதனுயினேன; அதறகு முனனமே யானகொடியதவருசெய்து நாமகள நாதனைச சாக்ஷாதகாகக்கணடு நெடுங்காலம வாழுமபடி வரமபெற றுகொணடு இனி எனகருசசாவினமையால இநதிரன எனனை யாதுசெய்ய வலலானெனறு காவமடைநது தேவேநதிரனைச சணடைககிழுதுப் பொருதேன; இநதிரன சுடுஞசினமுற்று வசிரராயுதத்தால என தலமேலடிகையில, எனது தலையும நிதமபங்களும சரிரத்தினுளளடஙகி யழுநதி விடடன, அபபொழுது எனனுடைய யாசனியாலும, பிரஹமதேவன வரத்தினுலும, எனனை இநதிரன யமலோகத்திறகனுபபியிலன, மேலும யான் இநதிரனை நோகி, விணணவா கோமானே! யான வேதாவின வரத்தினுல் நெடுங்காலம உய்வேனே? காலுதலையுமினறி. எவவணணம பிழைபபே னென்று வேணடினேன; அபபோதிநதிரன என்னிடருளசெய்து, வயிற்றில் வாயினையும, ஒவவொரு காதம நீளமுளள கைகளையும வரமளித்து, எனனை யும நோகி, அடா தானவா! ஸ்ரீராமபதிரா உனது தோளகளை எபபோழ்தறுததருளவாரோ, அபபொழுதே நீ வானேறுவாயென று முரைத்தனன். ஆதலின, யான் கைகளிலகபபட்ட சிஙகம புலி கரடி முதலிய •ஸ்வாவுயிர்களையும பகஷிதது கொணடிருநதேன; இககொடிய ரூபதனுடனிருக்கையில், கண்ணிற்காணப்படடவைகளெலலாம பிடித்துத தின்னல்வேண்டுமெனத் தோற்றுகின்றது; இநதக் கபநதரூபம எப்போது நீங்குமோவென்றும், நேற்று நீர் எப்பொழுது எழுந்தருளுவீரோ வென்றும எண்ணிக்கொண்டே அப்

ட்டுள்ள; சுக்ரீவனென்னும் வானரா கோமான தமக்கு மூத்தோனும், இந்திரன் புத்திரனுமான வாலியினால் துரத்தி யோட்டப்பட்டு ரான்கு வானராகளுடன் ரிசியமூகமலையில பமபாசரசினருகில வாழ்கின்றனன, அவன் மிகத் தோள்வலியுற்றவன; மஹாபலமுடையவன; மிகவொளிகொண்டு திகழ்பவன்; சததியம தவறுதவன; விரயமுடையவன: தீரமுடையவன், நனமதி பூண்டவன், மொழிவதிலும செயவதிலும மிகசிறப்புடையோன; அவரா ராஜ்ஜியத்தினபொருட்டுத தமையனால துரத்தபபட்டு ஈனதசையை யடைநதிருகின்றனன்; அவன் தேவரீருடன நேசமுறறுப பிராட்டியாரைத தேடியளிபபன். ஆதலின, தேவரீர துனபுறறக; எரசெயல எவவணணம ஆகவேணடுமோ, அசசெயல அவ்வண்ணமேயாகவேணடுமலலது, அதனை மாறறுவதரிது,காலதனை யொருவரும மீறி நடகக கூடாதனறே ? தேவரீர இஙகிருநது விரைவாக வெழுநதருளுக, அநதச சுகரீவமஹாராஜனைக கணடு நேசமமாறி மோசம செயயாமலிருபபதறகாக அகனிசாகஷியாக அவனுடனதோழமை கொளளுக; அவன குரங்கேயாதலின, அவனுல எமக்கு யாது பயனென்று இகழாது அவமதி செயயாத, அவன நனறி யுடையவனும, நீதிதபபி ரூபநதரிதறகொள்ள வலலவனும, தேவரீரைபபோலவே எனதனசையுறறுச சகாயனதைக கோருபவனும, வீரமுடையவனு மாகினறனன, அவனுடைய காரியததை இபபோழ்தே முடிதறகு கொடுகக தேவரீருகளும வலலீரகள்; அவன தேவரீருகளுடைய சாரியததையும, தான நனறிபெறறினும, பெருவிடினும, தபபாமல செய்வான; அவன ரிக்ஷராஜசு எனபவா குமாரன, சூரியபகவானுடைய புத்திரன, வாலியினுல பகைக்கபபட்டு அவனுக்களுசிப பமபைக கருகில திரிநதுகொணடிருகின்றன், ஆதலின, ஆயுதங்களை மறைத்துக் கொண்டுபோய அவனைக்கணடு உணமையாக நேசங்கொளக; அவர தேவ தானவ ராக்ஷஸரிகளது லோகஙகளை முறறுமுணாவான, அவன அறியாத இடமேயிலது; ஆதலின, அவன் வானராகளுடன கூடிததேடி சூரியகிரணம் செலலுமளவும சென்று பிராட்டியாரைக்கணடு கொணாநதனிபபான; நாறறிசைகளுக்கும வானராகளையும தேடுமபடி யனுபபுவான; பிராட்டியார ராவணன் வீட்டிலிருகினும, மகாமேருவிலிருகினும, பாதாளததிலிருகினும, அவனிநது அரக்கர்களைக்கொனறு தேவரீருக்கு கொணாருது சமாபிபபான்; ஆதலின, அவனைத தோழனாகக்கொளக, எனறு முடிவாக மொழிநதனன.

ஆரண்யகாண்டதகில எழுபதகிரண்டாவது ஸாகக்ம

முற்றிற்று.

எழுபத்து மூன்றுவது அத்யர்க்கம்.

கபந்தன பெருமானுக்கு நலவழிகாட்டிய தாலும் வானேறியது.

கபந்தனிவவண்ணம் சுகரீவருடன் தோழமைகொள்ளுமபடி யுரைத்து, மீளவும பெருமானே நோகி, கேட்டருளீர் ஸ்ரீராமபத்ரரே! தேவரீர் நிகிய மூகத்தற் கெழுந்தருள வேண்டிய மார்கமம இங்கே செல்லுகின்றதே பார்த்தருண்க, இங்கே மேல்திசையில நாவல, பாதா, பலா, அரசு, பலாசு, ஆல், கேதகங்கு, மருதம, மா, திலகம, நெலலி, கடமப், அசோகம முதலிய பற்பல மரஙகளடாந்து மலாந்திருக்கின்றனவே, அவ்வழியாகவே சென்று அங்குள்ள கனிகளே யுடித்தாயினும, பறித்தாயினும, புஜிக்தாக வேணடெழுந்தருளுக; •அக்காடடைத் தாண்டிச்செல்லின, உத்தரகுருக்ஷேத்திரமேபால மிக வழகிய மற்றொரு காடிருக்கின்றது, அவ்விடத்தில் ஆறு பருவங்களும எப பொழுதும் விளங்குகின்றன, சைத்திரரதமெனனும குபேரனுடையு உத்தியானவனமேபான்ற அந்தக காட்டிலுள்ள மரஙகள மேகமேபாலவும, மலை போலவும விளங்கும, அவவிடங்களிலும இனியபெருமாள அமிர்தமபோன்ற கனிகளே யுடித்தாயினும, பறித்தாயினும் வைபரிபபா; அங்கிருந்து தேசங்களையும, காடுகளையும, மலைகளையுங்கடந்து பம்பையெனனும புஷ்கரிணியைச சோக; திருவடிகளே வருத்தத்தக்க சிறிய கலலுகளின்றியும, கரைகளழியாமலும, பாசியின்றியும, இறங்குந்துறைகளில ஆழமின்றியும், நெய்யமணலகள படிந்தும, செந்தாமரை, வெண்டாமரை, செங்குவளை, வெண்குவளை முதலிய மலாகள மலர்ந்தும, ஹம்ஸதாண்டவ ஸாரசம முதலிய நீர்ப்பறவைகள ஒலித்தும விளங்கும; அப்பறவைகள தேவரீர் களைக்கண்டும அச்சமுற்று, அப்பறவைகளையும, பலவகை மீன்களையும கண்டு மகிழ்க; அங்கே இனியபெருமாள தாமரையிலையில வெள்ளி போலும் படிகமபோலும விளங்குகின்ற அந்தப பம்பா தீர்த்தத்தைக கொணர்ந்து தேவரீர்க்குச் சமர்பபிபபா; அங்கு நீர் குடிப்பதன் பெயருடடு மலைக்குகையினிளறும வந்த பறபல வராகங்களையுங்கண்டு, மகிழ்வீர; மாலைப்பொழுதில அக்காடடிலுலாவுவீராகில, மிக மகிழ்ந்து சோகத்தை மறந்து விடுவீர்கள; அங்குள்ள மலாக்களைக கொய்பவரும ஒரு வரும்மிலா; அம்மலாக்களும வாடுவதும, வதங்குவதும, உதிர்வதுமின்றி நித்யதரம விளங்கும; அவ்விடத்தில முன்பு, மதங்கமஹாமுனிவர் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர; அவர் சீடர்கள அக்காடடில காய் கனி கிழங்குகளை மிகுதியாகக கட்டிக்கொண்டுவருகையில, அந்தச் சுமை சுமந்த வருத்தத்தால சரீரத்தில வேர்வைவிட்டு, அந்நீர்த்துளிகள தரையில விழுந்தன; அத்தூளிகளே அவர்களது தவத்தின் மகிமையினால நறுமலர் மாலைகளாயின; அம்மாலைகள, ஒருகாலும அழிகின்றில; அவர்களுக்குப் பணிவிடை

செய்துகொண்டிருந்த தாதி சபரி என்பவள இப்போழுதும் அங்கிருக்கின்றனள்; அவள தீர்வமமபூண்டு நெடுங்காளாய்ப பிழைத்திருக்கினறனள்; பூர்வதேவரிரைக்காகமே தனடம சமாபபித்துவிட்டே பொன்னுலகம பெறவேண்டுமென்று காத்திருக்கின்றனள், அந்த ஆசிரமமும அருந்தப் பலபா புஷ்கரிணீயின் மேற்குகரையைச சாரந்திருக்கினறது, அககாடடிலும், ருஷ்யமூகமலைகளிலும, ஆனைகள மிகுதியாகவுளளன, ஆயினும், அவளாசிரமத்துக்குள புகுகினறில, இவவணணம மதங்கமஹாமுனிவா ஏறபாடு செயதிருகின்றனா; அவவாசிரமதத்திற்குத தேவரீர எழுந்தருளுவீராயின, நந்தனவனத்தில வாழ்வதுபோல எணணி யானந்தமுறுவீர, நிகியமூகமலையும அருகுபமடையின கிழதிசையிலிருகினறது; அங்கு யானைகள மிகுந்துளவாதலின், அதனமேலேறுவதுவருநதம; அது முனபு நான்முகதேவராலே தானே இயறறப்பட்டது; அமமலையின்மேல படுத்துத துயிலகொண்டு ஒருவன கனவில எபபொருளைக காணுகினறனனை, அதனை யவன் விழித்தவுடன் பெறுவான, அதனமேல தீவினையோகள ஏறாகள; ஒருக்கால ஏறித துயில்வானுகில், அரகாகள வருது கொலலசெயது விடுவாகள்; அவ்விடதிலே தானே யானைகுடடிகளின பிளிறலகளை பலவாருகக கேட்கப்படும்; அங்குத்திகினற யஷ்ணி கரடி புலி மான முதலியவைகளைக கணடும மகிழவீரகள, அமமலையி லொருபெரிய குகையும கலலினால மூடபபடடுளது, அதனுள புகுவது மிகவும அரிது, அகுகையின கீழ்ப புறதத்தில ஒரு பெரிய தடாகமுமிருகின்றது, அவவிடதிலேதான சுக்கிரீவன் நாலவருடன வாழகின்றனன, ஒருகால அமமலையினுசியிலு மிருப்பான் அங்கெழுந்தருளுக, எனறிவவணணமுரைதது விடைகொடுத்துத் தானும அவாகளிடதில விடைபெற்றுகொண்டு மீளவும சுக்கிரீவனுடன் தோழமைகொள்ளுக வெனறுரைதது மகிழநது வானேறினன். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளும அதுகேடடு மகிழந்து அவனுககு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாமும புறபபடடருளினாகள.

ஆரண்யகாண்டததில எழுபதாதமூனறுவது ஸாக்கம
முறறிறறு.

எழுபத்துநான்காவது ஸர்க்கம்.

பெருமாள் இளையபெருமாளுடன சபரியிலை பூஜிகபபட்டு அவளை வானேற்றியருளியது.

அநந்தரம் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளிருவரும் கபந்தன் காடடியவழியைப் பற்றி மேல்திசை நோக்கி நடநது, காய் கனிகள நிறைநத பற்பல மரங்களை

பூர்ணபோர்த்தகொண்டே அங்குள்ள மஹிமேல் அனறிரவைப்போக்கி, மறுநாள் ஸுப்ரபாதத்தெழுந்து கடந்து பம்பாபுஷ்கரிணியின மேற்புறத்திலுள்ள சபரியின் ஆசிரமத்தைச்சேர்ந்து, சபரியைக் கண்டருளினார்கள்; சபரியும் இவர்களைக்கண்டவுடனே கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டெழுந்து எதிர்கொண்டு வந்து, இவ்விருவர்களுக்கும் தண்டமமர்பபித்து ஆகியபாத்தியாசமனீயம் முதலிய பூஜைகளை விதிப்படிசெய்து மகிழ்ந்தனள், பெருமாளும் அந்தச் சபரியை நோக்கி, மாதவமுடையாளே! உனக்கு நிக்கினங்கள் நீங்கித தவம் வளர்கின்றதா? உனவு சுருங்கிச் சினமும் அடங்கியுள்ளதா? விரதங்கள் இடையூறினறி முடிந்தனவா? உன மனம் மகிழ்கின்றதா? நீ ஆசிரியர்க்குச்செய்த பணிவிடைகள் பயனபெற்றனவா? என்றிவவண்ணம குசலம விஜ்ஞாபிருளுதலும், மாயோகினியாகிய அந்தச் சபரியும் பெருமானை நோக்கி, ஸ்வாமி தேவதேவோத்தமா! தேவகாரியாவபெளமா! லீலாமானுஷவிக்ரஹா! மாயோகிகளினுல உபாஸிக்கப்பட்ட பரப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீராமா! தேவரீரை அடியாள் தண்டமமர்பபித்தது பூர்ணசெயதேனுதலின், இனனுதான தவமும நிறைந்தது, இனனுதான எனது தவமும் பயனபட்டது, இனனுதான ஆசிரியாகளும பூஜிக்கப்பட்டனர்கள், இனறுதான் என் பிறப்பும நற்பயன பெற்றது; மீளவுமினறி, நித்திய பரமபதிய நிரதிசயமான தனிவீடமும வாய்கினறது;—

చక్రుషాతవసౌమ్యేన పూతాస్మీరఘునన్దన।
గమిష్యామ్యక్షయాఁల్లోకాన్ త్వత్ప్రసాదాదరిన్దమ॥

சக்ருஷாதவஸௌமயேந பூதாஸ்மிரகுநந்தன।
கமிஷ்யாமயக்ஷயானல்லோகான தவதபரஸாதாதரிந்தம॥

கருணைகூர்ந்து குளிர்ந்த தேவரீருடைய கடாக்ஷத்தினுல யான ஜீவன்கள் முற்றுமதிர்ந்து தேவரீருடைய அருளினுலேதானே அழிவற்ற பற்பலபொன்னுலகங்களையும்பெற்று, பரமானந்தமுறுவேன, தேவரீர் திருசகித்திரகூடத்திற் கெழுந்தருளுங்காலியிலே மதங்கமாமுனிவரது சீடாகளாகிய எனனுடிரியாகள திவிய விமானத்தின்மீதேறி வானினாகள, அப்போதவாதாளை அடியானை நோக்கி, அடி சபரி! உனனுடைய இந்த ஆசிரமத்திற்குப பெருமாள இனறெபருமாளுடன எழுந்தருளுவார்; நீ யவரைக்கண்டு தண்டம சமர்பபித்தது பூஜைசெயது, அவருடைய அருளினுல் வைகுந்தம பெறுவாயென்று உரைத்துச் சென்றனராகள, யான் அதுமுதல தேவரீர பொருட்டுப பமபாதீரத்திலுண்டாகிய பறபல காய் கனிகளைச் சேர்த்துவைத்திருகின்றேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனள். பெருமாளும் அதுகேட்டவளை நோக்கி, மாயோகினி! உன்னுடைய மகிமையைக் கபந்தாசுரன உரைசெய்யக கேட்டிருக்கினறேன, அதனை இபபோழ்து நேராகக்கணமி மகிழ

விரும்புகின்றேன்; உனக்கிஷ்டமுள்ளதாயின், கட்புலனுக்குக என்று அரு
செய்தனர். சபரி யதுகேட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாகளே யவ்வனத்திற் றுழை
அருளப்பண்ணிக்கொண்டுசென்று, அங்கனகு சுடடிக்காட்டிப் பெருமானே
நோக்கிக் கடாக்ஷித்தருள்க, ஸ்ரீராமசந்திரரே! நீருண்ட கொண்டல் போன்
றதும், பற்பல பசுபக்ஷிகள் நிறைந்ததுமாகிய இவ்வனத்திற்கு மதங்கவன
மெனறே பெயர, இவ்விடத்திலேதான் எமமாசிரியாகள் விதியின்படி யாகனு
செய்தனாகள, அவாகள மிகவும மூபபுடையாகளாகி, அங்கனகெழுந்தரு
ளுந கிறமையறறமையின், ஏழுகடலகளேயும தியானஞசெய்தனர்கள்.
உடனே அக்கடலகளேழும வந்து வீழுந்தன, இங்கே கடாக்ஷித்தருள்க, எம்
மாசிரியாகளால அங்கே ஸ்நானஞசெய்து மரங்களமேல உலாத்தபபட்ட
மரவுரிகள இபபோழ்துகாணபபடுகின்றன, தேவபூஜாதாதமாக அவாக
ளால கொணடுவரபபடட ாமரை நெய்தல முதலிய மலாகளும் வாடட
முறுகினறில, இவவனத்தை முனபு கேடடும அருளினீர, இபபோழ்து,
கடாக்ஷித்தும அருளினீர, இனித தேவரீரிடத்தில அனுமதிபெறறு, இசசரீ
ரத்தை விடடு விடடு, எமமாசிரியாகளுகுச சமீபத்திறசோந்து மகிழ்வுறக்
கோருகினறேனென்று விணணபபஞசெயதனள. பெருமாளும இனனபெரு
மாளுடன் அவவாசசாரியத்தைக கேடடும கணடும மகிழ்ந்து சபரியை
நோக்கி, மாபோகினியே! நான உனனுல நனகு பூஜைசெயயபபடடு மிக
மகிழ்ந்தேன; இனி யுனது விருபபின்படிச செயக; எனறருளிசசெய்தனர்.
சபரியும உடனே மகிழ்ந்து நீயை வளாத்து அதில வீழ்ந்து மூபபுறற அச
சரீரத்தைத துறந்து திவியரூபமடைந்து, திவியமான ஆடையாபரணங்
களேயும், நறுமலா மாலைகளேயும, நற்சாந்துகளேயுமுடையளாகி, மின்னற்
கொடிபோல அவ்விடங்களே எஙகும விளங்கசசெய்து, தமமாசிரியாகள்
மகிழ்ந்து வாழும ஸ்ரீவைகுந்ததையடைந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனள்.

ஆரண்யகாண்டத்தில எழுபத்துநானகாவது ஸர்க்கம
முற்றிற்று

எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம்.

பெருமாளிளையபெருமாளுடன் சபரியின் ஆசிரமத்தினினறும
பம்பா புஷ்கரிணிக் கெழுந்தருளியது.

இவ்வண்ணம் அந்தச சபரி வானேறின பின்னர், பெருமாள் கணப்
பொழுதாராய்ந்து, அம்முனிவர்களது மஹிமையை நினைந்து வியப்படைந்து
இளையபெருமாளே நோக்கி, அடா தமபி! இவவாசிரமமெனறும் நன்றாகப்

...ரும்; இது மிகவும் ஆசரியமூறத்தக்கது; இவ்விடத்தில் பசுபக்ஷிகள் அச்சமற்றுக் கூடி வாழ்கின்றன; இந்த ஏழுகடலுங் கூடிய தீர்த்த ...தில் ஸ்நானமுஞ்செய்தோம்; பிதிர்க்களுக்குத் தருபபணஞ் செய்தோடி; ...தலின், நமது தீவினைகள் தொலைந்தன, நல்வினைகள் வாய்த்தன; என் மனம் கலக்கமற்று மகிழகின்றது, இனி நமக்கு நலமே விளையும்; விரை யாகப் பூமபாலரோவரத்தைச சேர்வோம் வருக, அதனருகிலுள்ள ரிசியமூகத்திலேதான் சுக்கிரீவன நான்கு மந்திரிகளுடன் வாழ்கின்றான்; அவன் வாலியின பயத்தினால வருந்துகின்றனன, அவனை விக்ரமவில காண வேண்டுமென என மனம துடிக்கின்றது, நமது காரியமாகிய சீதையைத தேடுவதும அவனதனமேயனறே? என்றருளிச செய்தனர். இளைய பெருமாளதுகேட்டு அவரை நோக்கி, ஏமமையரே! செலவோம எழுக தருளுக; என் மனமும துரைபடுகின்றது" எனறு விணணபபம பண்ணினர். உடனே பெருமாள் அவவாசிரமத்தினினறும புறபபட்டு எழுந்தருளி, நலவினை தருவதும, ஆழந்த நினமலமான தீரத்தத்தையுடையதும பறபல மரஞ் செடி கொடிகள சூழ்ந்ததும, செந்தாமரைசெங கழுநீர மலர்களினால் செவந்ததும, வெணடாமரை வெணகுவளைகளினால வெளுத்ததும, கருங்குவளை கருநெயதலகளினால் கறுத்தது மீனுபபதால சித்திராஸனம போனறதும, நீரைப பெருகுவதுமாகிய அந்தபபபையை தூரத்திலிருந்து கடாக்ஷித்தகொண்டே நடுவிலுள்ள மதங்க ஸ்ரஸ் வில் ஸ்நானஞசெய்தருளி, கமல குவலய குமுத புண்டரீக கலஹாரங்கள மலர்ந்ததும, ஹமஸஸாரஸாதி நீரபபறவைகள ஒலித்தும விளங்கிய அப்பம பைகளு நாற்புறங்களிலும மலர்ந்த மாஞ்சோலையுறறதும, மயில குயில்க ளெழுலிப்பதும, திலகாமல காசோகமாலதி குந்தகிருஷ்ண நாகபுநாகசமபக சாமபமே நிகள வகுள தாலத மால ஹிந்தால கரவீர பிஜபூர கரவீர காணிகார பாண்டுர ஸபதபாண பாடலீகுட ஜகேதகி முதலிய மரஞ்செடி கொடிகள மலர்ந்தும, தளிர்ததும, கனிததும, தழைத்தும, சுகசாரி காதி பறவைகள கூவியும திகழகினற சிறந்த வனத்தையும கடாக்ஷித்தகொண்டே பூமபாதியைச சேர்ந்து மகிழந்து பல பறவைகள் ஒலித்தும, பல மாங்களாடாநதமுளள பறபல காடுகளையும, தடாகங்களையும் பாரத்துக கொண்டே அபபமலையபையைகிட்டி, பறபல மலர்கள மலர்ந்தும, வண்டுகளொ லித்தும், படிகமபோல நினமலமான தீரத்தத்தை யுடையதாகியும, நொய்ய மணல் உறறும திகழந்த அநதபபமபையை நனருககடாக்ஷித்தக காம வேட்கையுறறு இளையபெருமானே நோகி, அடா தம்பி! இதனருகிலே தான் ரிசியமூகமிருகினறது; அதிலேதானே ரிக்ஷராஜஸ்வின் புத்திரனன சுக்கிரீவன் வாழ்கினறனன், ஆதலின், நீ யாதாக சுக்கிரீவனிடம செலலுக நான் ராஜ்ஜியத்தைப்பறறி, சீதையையும பிரிந்து, யான் எவ்வண்ணம் டிவேனென்றருளிசெய்து பமபையிலிழிந்தருளினர்.

ததோமஹத்வர்த்ம ஸுதூரஸங்க்ரமம் க்ரமேணகத்வாப்ரிகூலதன்வனம்।
ததாசபம்பாம்ஸுபதாசகானனம அநேகநாகாவிதபக்ஷிஜாலகம॥

இவ்வண்ணம பெருமாளிஃயபெருமாளுடன ஈர பறவை ஸரஞ்சிசடி கொடிகளினறிக கோரமான பெருவழியைக கடநது காணறகினிய காடுகளை யுடையதும், பற்பல பசு பக்ஷிகளை யுடையதுமாகிய அபடம்பாலரோவரத் தைக் கண்டருளினா. . . .

ஆரண்யகாண்டத்தில் எழுபதாவது ஸாகம முறறறறது.

ஆரண்யகாண்டம்

முற்றுபபெற்றது.

